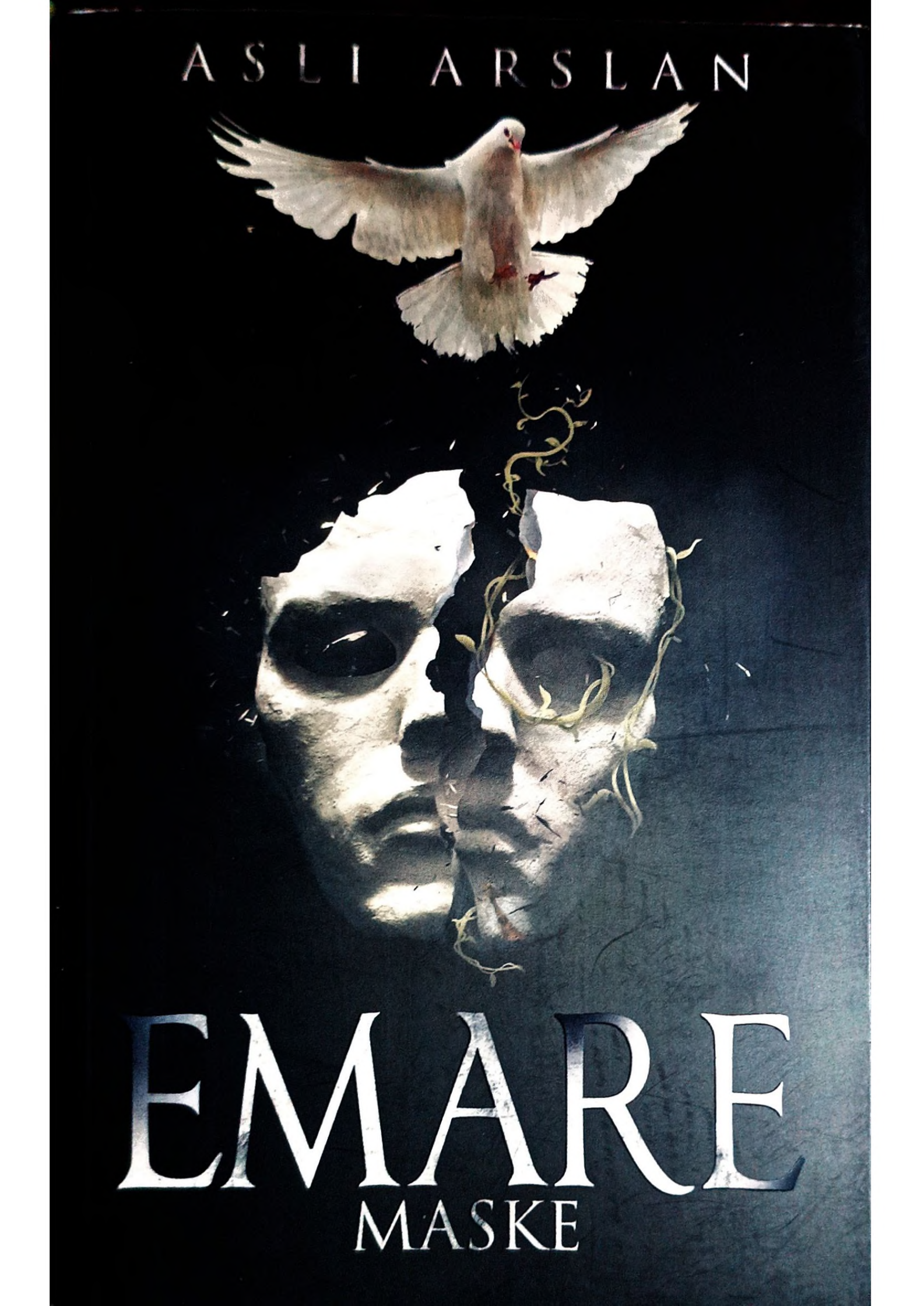
ASLI ARSLAN

EMARE

MASKE

1. CEHENNEM ESİNTİSİ

Korel E. Erezli

Bir insanı yangınların içinden çıkarabilirdiniz ama kendi içinde yarattığı yangınından hiçbir zaman kurtaramazdınız. İki kez yangından kurtulmuş bir adamdım; kendi içimdeki yangın ise kül olduğunda dahi beni yakmaya devam etmişti. Bir ruh yandığı zaman külleri bile kocaman bir orman yangınından daha fazla can yakardı, bunu sadece benim gibi olanlar anlayabilirdi.

Bundan olacak ki ateşi her zaman arzulardım.

Adımın hakkını verebilmek içindi belki de, bilmiyordum.

Suskun kuşlar, benzin kokusu, ruhumu yakmaya başlayan küller, karanlık gökyüzü, umutsuz bulutlar...

Umutsuz bulutlar.

Başımı ağır ağır kaldırıp gökyüzüne baktım. Yıldızlar yoktu, hava bu yüzden fazlasıyla karanlıktı; ay bile o umutsuz bulutların arkasına saklanmıştı.

Beni aydınlatan tek ışık kaynağı sokak lambasıydı.

Karşımdaki Anektod Merkezine bakarken kendi içimde bu merkezin beni nerelere, nasıl sürüklediğini sorguladım ve bunu düşünmek yüzümde bir gülümsemeye neden oldu.

Adımlarım önce merkezin terasına yöneldi.

Zihnime asla unutmadığım, unutamayacağım ve unutmak istemeyeceğim o anılar düştü.

Merkeze ikinci gelişimdi. Beni herkesin beklediğini biliyordum. Her zaman insanlar arasında konuşulan o adam olmuştum fakat beni merak etmelerinin nedeni sadece gizem değildi; beni merak etmelerinin nedeni, içlerinde yarattığım korkuydu.

Benden bu zamana kadar hep korkmuşlardı; her şekilde ve her yerde.

İzlerim varken de yokken de.

Emarelerim varken de yokken de.

Ve ben kendimden korkmayı, *onunla* tanıştığım zaman bırakmıştım.

Terasın önünde durduğumda karanlık bahçeye baktım. Aylar önce ilk geldiğimde, o beni görmeden bile uzaktan onu görmüştüm ve o bunu hiç bilmemişti.

Şimdi bu terasta, bu bahçede tek bir insan bile yoktu, terk edilmiş masalar ve sandalyeler vardı. O masalardan birinin önünde duruyordu. Turuncu saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu, her zamanki gibi omuzları düşüktü ve kendisini gizlemeye çalışıyor gibiydi.

Ona defalarca kendisini gizlememesi gerektiğini öğrettiğim halde.

Motosikleti durdurduğumda sırtımdaki gözleri hissetmiştim. Tek tek, herkesin ama en çok onun. Biliyordum ki merkezdeki söylentiler onun da kulağına gitmişti. Meraklı biri değildi, hiçbir zaman olmamıştı ama normal bir insan görünümüne bürünmek için meraklı gibi davranabilirdi.

En azından onu tanıdığım zamanlar öyleydi.

Fakat şimdi düşündüğümde aynı karakterde devam ettiğini görebiliyordum.

Sadece kendisini merak ediyordu, kendi hayatıyla ilgiliydi.

Beni bir kez olsun gerçekten merak ettiğini hissetmemiştim, önceliği her zaman kendisiydi.

Benim önceliğim ise onun hayatıydı.

O gün, merkeze geldiğim ilk gün, olmaması gereken bir duygu hissetmiştim: çocuksu bir heyecan. Bu güzel bir heyecan değildi ama gerçek bir heyecandı çünkü onu çok uzun zaman sonra karşımda görecektim ve hâlâ bıraktığım gibi mi yoksa bıraktıkları gibi mi olduğunu anlayacaktım.

Yine de *bakma*, dedim kendi kendime. Bir süre ona sırtım dönük durmuştum, öylesine eğilip ayakkabımı bağlamıştım ve kendime zaman kazandırmıştım ama biliyordum, bakıyordu. Onun bakışlarını sırtım dönükken bile hissederdim.

O peşinde olduğumu ise hiçbir zaman hissetmemişti.

Her zaman kaçmıştı.

Zaman ilerledi, daha fazla kendisinden bana ödünç vermeyeceğini fısıldadığında dönüp o tarafa yürümek istedim.

Bakma, dedim kendi kendime bir kez daha. Fakat kendime hiçbir zaman söz geçiren bir adam olmadım, hiçbir konuda hem de. O an, sadece o an, kendime aylarca alıştırdığım maskemi kaybettim ve gözlerim direkt onu buldu. Başka hiç kimseyi değil, direkt onu.

Yüzüne baktım.

O an, o bahçedeki herkes yok oldu. Belki birkaç saniye baktım, belki birkaç dakika, bilmiyordum ama ona baktım.

Ve beni görmesini bekledim.

Kahverengisi kızıla çalan gözleriyle beni inceledi; ayaklarımdan omuzlarıma, oradan başıma kadar. En sonunda gözlerime baktı, benim gözlerim onun gözlerinin içine kilitlendi.

Çilleri küçük burnunun etrafında çoğalıyor, yanaklarına doğru azalıyordu. Pembe dudakları aralıktı. Zayıflamıştı, hem de gereğinden fazla bir zayıflıktı. Ufacık boyu biraz bile uzamamıştı; benim küçük Minel'im olarak kalmıştı. Turuncu saçları... Onlar değişmemişti, kısalmamıştı, zarar görmemişti.

Onun saçları, benim üzerimde annesinin yeminiydi. Ama en çok benimdi. Öyle güzel saçları vardı ki her teli için yalanlar anlatıp onu kandırabilirdim ve her teli için doğruları anlatıp onu mahvedebilirdim.

Yürüdüm ama yürüdüğümü bile hissetmedim.

Beni tanımasını bekledim.

Ve o bana, beni tanıyormuş gibi bakmadı, bir yabancıyı tanıyormuş gibi baktı.

Gözlerinden korku geçti, belki de öfke ya da endişe fakat iki kaşının ortasında bir oyuk oluştu. Dengesi sarsıldı, bunu gördüm; bir insanın dengesi, tanımadığı bir yabancının karşısında böylesine bozulmazdı ama bozulmuştu.

Fakat kahverengi gözleri bana eskisi gibi bakmadı.

O an ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama hafifçe geriye çekildiğini hissettim. Nefret? Öfke? Kin?

Belki de ona bir yabancının bu şekilde bakmasının şaşkınlığıydı.

Gözlerimi onun üzerinden çekip yanından geçtiğimde her ne hissediyorsa daha fazlasını hissetsin istedim; acıysa acı, mutluluksa mutluluk, nefretse nefret.

Ölümse ölüm.

Ama sonraları tam da istediğim gibi gelişmişti.

Onu tanıyordum.

Peşine düştüklerinden vazgeçmezdi, peşine düşenlerden vazgeçmediği gibi.

Ona kendimi sundum, ona sorular bıraktım ve ondan kaçtım. Fakat benim yaptıklarım yetmedi, o da beni hissetti; nasıl oldu bilmiyordum ama bana bakarken yabancının içini görmek istedi.

Onunla aynı terapi odasındaydık. Onlarca kişi daha vardı ama benim tek görebildiğim oydu.

Odaya girdiğinde direkt beni görmüştü ama bu kez ona bakmamak için çaba sarf etmiştim.

Öfkeni sil, Korel, dedim kendi kendime. *Nefreti yok et, kini parçala. Bu seni hataya sürükler.*

Senin intikamın tam karşında oturuyor, ona maskelerinin en güzelini göster.

Sırasına oturdu. Yanında daha önce gördüğüm arkadaşı vardı. Büyük ihtimalle turuncu saçlarından hoşlanan bir arkadaşı. Bu oturduğum yerde kendi kendime gülmeme neden oldu.

Ne şanssız bir arkadaştı.

Gergindi. Vücudundan anlaşılıyordu ve ellerini kulaklarına bastırma ihtiyacı hissetmişti. Nedeninin ben olabileceğimi bile düşünmüştüm ama bu imkânsızdı.

Beni bilmiyordu.

Ben onun için tanıdık bir yabancıydım.

Beni unutmuştu.

Eğitmen içeriye girdi, tanıtım konuşmaları yaptı ve tanıtım konuşmaları yapmamızı istedi. Herkes kendini tanıttı, bütün bu olanlar ise benim içindi. Merkez, amacımın ne olduğunu sorguluyordu.

Merkez aslında benim kim olduğumu biliyordu.

Sıra ona geldi.

"Minel Karaer," diye kendini tanıttı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Ses tonu aynıydı. Çocuksu, sakin ama korku dolu. Sesindeki o korku, açıkça duyuluyordu ya da sadece ben duyabiliyordum. Fakat korkuyordu çünkü hiçbir zaman kendini tanıtmaktan hoşlanmazdı.

Eğitmen, "Kiminle yaşıyorsun?" diye sordu ona.

Bir şeyler öğrenmem gerekiyordu; o ve hayatı hakkında. Bu yüzden araya girip, "Bir şeyi kaçırıyorsun," dedim. "Burada oturan insanların sadece rahatsızlığı var ve aptal değiller; bu yüzden kiminle yaşıyorsun sorusundan ailesiyle sorunları olduğunu anlayabiliyoruz."

Amacım, bana hayatı hakkında daha fazla bilgi vermesiydi ama umursamaz görünmeye çalıştım. Bana bakıyordu, ona bakmadım değil bakamadım çünkü umursamaz görünmeye çalışırken ona baktığımda ne şekilde anlaşılacağımı bilmiyordum.

Minel istediğimi vermedi ama daha fazla dağıldı.

Sonra gözetmenin ısrarlarının ardından, "Annem öldü," dedi.

Zihnimde bir ışık çaktı.

Annesinin ölümünü hatırlıyordu. Daha fazlasını istedim, çok daha fazlasını ve gözetmen de benim isteğimi gerçekleştirdi. Üzerine gitti.

O an tırnaklarıyla kendine zarar verdi; her zaman olduğu gibi.

Sorguladı ya da kurtulmaya çalıştı, belki de yine kaçış yöntemi düşündü.

Ama, "Annem öldü," dedi tekrar. Sonra hemen devam etti. "Babama ise ne olduğunu *hatırlamıyorum.*"

Zihnimde çakan o ışık şimşeğe dönüştü ve o şimşek ruhumdaki külleri uçurdu.

Gözetmen üzerine gitti, benim aklımda ise hatırlamadıkları dolandı.

Ve korku, onun ses tonunda bir çello gibi yankılandı. O çello; geçmişinde çaldı, biliyordum. Geçmişini hatırlamadığını söylerken, kendi geçmişinden bahsettiğine bile inanmıyor gibiydi.

Herkes ona bakıyordu, herkes onun cümlelerini bekliyordu ve en merak edilendi. İlgi odağı. Kimse onun yanında değildi.

Ona bir keresinde, *"Acıları ortak olanlar, hiçbir zaman kopmazlar,"* demiştim ve o da bana, *"Biz hiçbir zaman kopmayız,"* diye yanıt vermişti. Bu beni unutmadan önceydi ama şimdi, beni unuttuğu halde, ortak bir acıyla kendimi tutamayıp onu korudum.

Beklentilerden, insanlardan, herkesten. En önce kendinden.

Bütün ilgiyi üzerime çeken o cümleleri kurarken, yine onun önüne kendimi attım ve kendi kendime, bunu onun için yapmadığımı söyledim.

Bir şekilde bana tutunması gerekiyordu, bir şekilde bana çekilmesi gerekiyordu.

Fakat bir tarafım da bunun aksini iddia etti.

Ben zaten içinde binlerce duygu barındıran bir adamdım; bir tarafım yangınlarda kalsa, diğer tarafım buzların üzerinde dans ederdi.

Bu da beni şaşırtmadı.

Ama onu şaşırttı.

Öyle bir şaşırttı ki birkaç saniye de olsa eskiden gördüğüm o kahverengi gözlerle bana baktı sanki ve o günden sonra, ortak acılarımızdan olsa gerek, peşimi bırakmadı.

Benim istediğim de buydu.

Ta ki bana, beni bir yerden tanıyıp tanımadığını sorana kadar.

Minel'in zihninde uyuyan bir Korel vardı, beni gördüğü zaman uyanmaya başlamıştı ama bilmiyordu ki karşısında gördüğü Korel, hiçbir zaman o olamazdı.

Bütün bunları düşünürken elimdeki benzin bidonunu havaya kaldırdım ve ilk önce terasa, sonra o sandalyelerle masaların üzerine döktüm, ardından duvarlara. Koku genzimi yaktı ama umursamadan açık olan teras kapısından kantine girdim. Oraya da bütün benzini döktüm. Bunu yaparken bir an bile şüphe duymadım çünkü alacağımı almıştım; aldığımı ise geri verecektim.

Direkt aşağıya, o eski depoya indim. Eski mobilyalar vardı, diğer kapılar dosyaların olduğu yere ulaşıyordu ve artık işim bittiği için onlara da gerek kalmamıştı.

Seneler önce bu merkezde, bu katta kaldığım zamanlar beni nasıl tutsak aldıkları aklımdan çıkmıyordu. Ben merkezin içinde yaşamamıştım, ben burada yaşamıştım ve artık yanması gerekiyordu.

Geçmişimle birlikte.

Cebimdeki kibrit kutusunu çıkarıp geriye bir adım attım. Son kez, aylarca yaşadığım o kata baktım; o eski mobilyalara ve o eskimiş duvarlardaki kendimden parçalara.

Onunla beraber buraya indiğimizde korkmuştu; benden değil, bu odadan ama bilmiyordu ki benim inim aslında bu odaydı ve korktuğu aslında bendim.

Bunu düşünmek bile kibriti kutuya sürtmeme ve ufacık ateşi yere atıp büyük bir yangın çıkarmama neden oldu. Döktüğüm benzin sayesinde yayılarak dağılan ateşe sadece birkaç saniye baktım, sonra hiçbir şey hissetmediğimi fark ettiğimde o kattan ayrılıp terasa ilerledim.

İlk önce içten yanmalıydı, benim gibi. Sonrasında dışı parçalanmalıydı, yine benim gibi.

Kantinden terasa çıkıp masaların olduğu yere ilerlediğimde benzin kokusu temiz hava olmasına rağmen burnuma geliyordu. Dakikalar sonra çatırdayan ateşler her tarafa yayılacaktı ve merkez kül olana kadar yanacaktı.

Elimde kibrit kutusu dururken son kez başımı kaldırıp merkezi izledim. Her seneyi gözlerimin önüne getirdim. Her anıyı. Her acıyı. Her korkuyu. Her ölümü ve her yaşamı.

Merkez içten içe yanarken kendim soğuduğumu fark ettim; bu bir histi ama zafer yoktu. Buz kütleleri devriliyordu, ruhumdaki küllerin üzerini kapatıyordu ama yine zafer yoktu.

Tam da düşündüğüm gibiydi. Zafer, ben öldüğüm zaman gerçekleşecekti fakat benim içimdeki değil, insanların içindeki bir his olarak.

Gözlerimi kısıp yutkunduğumda arkamdaki çimenlerde adım sesleri duydum fakat başımı çevirip bakmadım, o tarafa odaklanmadım.

Başım kendini kaybetmiş gibi dönmeye başladığında ve parmaklarım kibrit kutusunu açıp başka bir kibrit çıkardığında dengem bile bir anda altüst oldu.

Sonrası büyük bir boşluktu ya da büyük bir doluluk, bilmiyordum.

Ben mi istedim, aklım mı istedi, kalbim mi istedi bunu da bilmiyordum fakat o kibriti çaktım ve o küçük alevi, o benzine attım.

Alev daireler çizerek yerde dağıldı, sonra o çilli küçük kızın beni izlerken bulunduğu yerdeki masayı yaktı, ardından sandalyeyi, sonra duvarlara sürtündü ve oradan açık kapıdan geçip kantine ilerledi.

Öyle büyük, öyle etkileyici bir kızıl renk parladı ki yıldızsız gecenin karanlığına güneş ateşle doğdu.

Benim güneşim, benim ateşimle.

"Korel." Tanıdık erkek sesi. Yine beni bulmuştu, o beni hep bulurdu. En yabancısı aslında oydu ama bir o kadar da en tanıdığı.

Ona bakmadım.

Alevlerin merkezin bütün duvarlarına sürtünüşünü izledim, dans edişini ve o koku dakikalar sonra gülümsememe neden oldu.

Adım attı, omzuma dokunup sıktı. "Edgardo," dedi bu kez temkinli bir sesle.

İşte o zaman dönüp onun gözlerine baktım, alevler onun gözlerini de kızıla çevirmişti; bir şeytan gibi görünüyordu ama asıl şeytan, ateşi yakan olurdu, bunu biliyordum.

"İnsan kendi doğduğu yeri yakmak istemez," diye mırıldandı.

"İnsanın kendi doğduğu yer bir cehennem ise orası zaten yanıyordur," dedim ben de sakin bir sesle. "Ve ben sadece tek bir yerde doğmadım, ben kendimi birçok yerde doğurdum."

Başını ağır ağır iki yana salladı. O da gülümsüyordu ama aynı gülümseme olmadığına emindim; biz farklıydık.

"Neden yaktın?"

Soruyu sorarken aslında cevabı biliyordu fakat ona istediğini vermek için başımı çevirip merkeze baktığımda, "O benden alacaklarını aldı," diye fısıldadım. Ateşin çatırtıları, güzel bir melodi ortaya çıkarmıştı. Bana çelloyu anımsatıyordu. "Ve ben de ondan aylar önce istediğimi aldım."

"Neyi aldın?"

"Geçmişimi," dediğimde merkez, alevler içinde, cayır cayır yanıyordu. "Ve onun geçmişini."

2. TERK EDENLER

Kuş cıvıltıları, çiçek kokuları, teni yakmaya başlayan güneş, parlak ağaçlar, umutlu bulutlar...
Umutlu bulutlar.

Bugün temmuz ayının ilk günüydü.

Yüzümdeki ve vücudumdaki çillerin artmasına neden olan mevsimdi, tenimde alerjiler çıkmaya başlıyordu. Sonbahara âşık bir çocuktum fakat şimdilerde yaza karşı büyük bir sevgiyle bağlı olan o kadındım.

En önemlisi, sadece papatyaları değil, bütün çiçekleri çok sevmeye başlamıştım ve bence çiçekler yaz mevsimine daha çok yakışıyordu. Bunların dışında kuşların sesinin huzur verdiğini hissediyordum. Başımı bulutlara kaldırdığım zaman daha net görüyordum; yağmurdan dolayı rengini kaybetmiş bulutlar ne kadar kötü düşüncelere iteklese de yaz bulutları, içimdeki coşkuyu artırıyordu.

Yaz mevsimi, hiçbir zaman cehennemi simgeleyemezdi çünkü güzel çiçekler, berrak sular, huzurlu gökyüzü sadece yazın olurdu. Bunlar cennetin habercisiydi ya da bize böyle öğretildi, bilemiyordum. Son zamanlarda cennetin de cehennemin de varlığına inanmamaya başlamıştım ama insanların içindeki o cennet ve cehennemi mevsimlere göre ayırabiliyordum.

Bense bir zamanlar sonbahara âşık olup arafta dururken, şimdi yazı tercih edip cennete kaçmaya çalışıyorum.

Kaçmak...

Minel Karaer, bu hayatta en çok kaçarken başarılıydı.

Tekrar başımı kaldırıp gökyüzüne baktığımda gülümsemeden edemedim ve babam düşüncelerimi yarıda kesecek kadar baskın bir sesle, "Neye gülümsüyorsun?" diye sordu. Gözlerim

yavaşça gökyüzünden aşağıya inerken, ifademi gördüğünde o da gülümsedi. "Yoksa yine bulutlara mı gülümsüyorsun?"

Yeni evimizin bahçesinde oturuyorduk. İki katlı, beş odası olan bir evdi. Amcamın ölümünden sonra o evde hiçbir şekilde yaşamak istememiştim, babam da benimle aynı fikirde olduğu için İstanbul'un sakin bir semtinde iki katlı fakat uygun fiyatlı bir eve taşınmıştık. Üst katta babamla benim odalarımız vardı, tek banyo bir de. Aşağı katta ise büyük bir salon, bir kiler ve bir misafir odası.

Babam misafir odasına gerek olmadığını çünkü kimsenin bize misafir olarak gelmeyeceğini söylemişti ama ben inatla istemiş, arkadaşlarım olursa onları kendi evimize getirmek için diretmiştim.

Normalde kimseyle arkadaş olmamam gerektiğini söyleyen babam, sadece beni dinlemiş, en sonunda misafir odasını kabul etmişti. Kendi kafama göre dizayn ettiğim odada kitaplar, bir tane yatak ve koltuk vardı.

Günler geçtikçe bu odanın gereksiz olduğunu görmüştüm.

Çünkü Büge'den başka bir arkadaş edinememiştim ve Büge de nedense bizde kalmak istemiyordu.

"Evet," diye yanıt verdim babama, önümdeki zeytinden bir tane ağzıma atarken. "Ve cenneti düşünüyordum. Cehennemi de. Bize tasvir edilenlere bakılırsa cennette hep yaz mevsimi var, değil mi?"

Babam düşündü, dudaklarını büktü ve başını salladı. "Hiç bu açıdan düşünmemiştim, sanırım öyle." Sonra o da gökyüzüne baktı fakat gülümsemiyordu. "Ama cennet bahsedildiği kadar yüce bir yer ise tek bir mevsim olması kulağa saçma geliyor. Hem bu da nereden çıktı?"

"Eskiden sonbahara âşıktım," dedim sanki bir yabancıyla konuşuyormuş gibi. Bunu o da fark etti. "Şimdi yaza âşık oldum. Ayrıca, sadece bulut çizen bir ressam olmak isterdim." Peynirden de ağzıma bir parça atıp gülümsedim. "Düşünsene, sadece bulut çiziyorum. Rengârenk, sadece içinde yaz mevsimini barındıran bulutlar. Sence de tuhaf olmaz mıydı?"

Babam elindeki gazeteyi katlayıp masanın köşesine koyduktan sonra kaşlarını kaldırıp büyük bir dikkatle beni dinlemeye

koyuldu. Onun bu yönünü seviyordum. Ne zaman bir şeyler anlatmaya başlasam dikkat kesilir, her ne konuşuyorsam onun için hayati bir meseleymiş gibi dinlerdi.

Bunun nedeni artık çok nadir konuşmam da olabilirdi. Tam emin değildim ama hiçbir zaman da babama bunu sormayacaktım.

"Neden tuhaf olsun ki? Yoksa resim çizmek konusunda yeteneğin olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu babam şaşkınlıkla. "Küçükken çok güzel resimler çizerdin halbuki."

Bu söylediği benim de şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıp elimdeki bardağı yavaşça masaya bırakmama neden oldu. Gözlerimi kaçırırken, "Öyle mi?" diye mırıldandım. "*Hatırlamıyorum.*"

Evimize küçük bir bahçe yapmıştık. Her taraf çiçeklerle doluydu. Papatyalar dışında. Bunu ben kesinlikle istememiştim çünkü papatyaları sevmeye devam etsem de onları dikmeyi, yetiştirmeyi göze alamıyordum.

Çünkü biliyordum ki papatyalar kururdu. Hep kururdu.

Babam sandalyesini bana yaklaştırdı, dirseğini masaya yasladı, elini çenesine yerleştirdi. "Hatırlamıyorsan hatırlatırım, Minel'im," dedi içten bir sesle. "Çünkü ben hiçbir şeyi unutmadım ve buradayım."

Seneler geçip yüzü çökmesine rağmen karizması hâlâ yerli yerinde duruyordu. Saçlarındaki kırlar artmıştı, vücudu ve yüzü izlerle doluydu ama omuzlarının daima dik duruşu onu hayata karşı meydan okuyan mükemmel bir adama dönüştürmüştü.

Lafı değiştirmek için, "Bugün etütten sonra Büge'yle görüşeceğim," deyip gözlerimi masaya çevirdim. "Onunla akşam konsere gideceğiz."

Babamla böyle konuştuğumda karşı çıkmasını, bir şekilde fikrimden vazgeçirmesini bekliyordum ama her seferinde de beni şaşırtıyordu. Sırtını rahatça sandalyeye yasladıktan sonra, "Öyle mi?" diye sordu. "Kimin konseri?"

"Teoman'ın," deyip sesime yapay bir heyecan kattım. "Günlerdir bugünü bekliyorduk, Teoman'ı canlı dinlemek güzel olacak." Bir parça ekmeği ağzıma tıktığımda hiç iştahım yoktu ama masadan babamın gözünü doyuracak kadar bir şeyler yemeden kalkamayacağımı da biliyordum.

O sırada beni dikkatli gözlerle izlemeye devam ettiğini ve her zamanki ifadesini takındığını gördüm. Bana bir şey söyleyecekti ama önüne ördüğüm set, onu engellememe neden oluyordu. "Bir şey söyleyeceksin," dedim ben de sırtımı sandalyeye yaslayarak. "Bence hemen söyle çünkü on dakikaya çıkmam gerek, metroyu kaçıracağım."

Babam boğazını temizledi, masaya baktı, sonra bir daha bana bakıp duruşunu dikleştirdi. "Şu dans meselesini..." dedi gözlerini kaçırarak. "Bir kez daha konuşsak ya Minel'im?"

Ürperdim, kanımın bile donduğunu hissettim. Elimde tuttuğum çatalı düşündüğümden daha sert bir şekilde tabağıma bıraktığımda babamın gözleri, gözlerime çevrildi. "Ne konuşacağız?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Dans etmeyi çok sevdiğini biliyorum," dedi. "Dansa nasıl bağlı olduğunu da. Bak benim için nefes almak, senin yüzünü görmek Minel ama senin için nefes almak, dans etmek, bunu biliyorum." Cebinden sigara paketini çıkarıp masaya koydu. "Bir kez daha düşün, sana çok başarılı bir dans hocası da buldum."

"İstemiyorum." Sert sesim, aramızdaki duvardan çarpıp tekrar bana döndü. "Bunu sana defalarca söyledim."

"İstediğini biliyorum," diyerek bana karşı çıktı. "Sadece korkuyorsun."

"Bana psikoloğumun konuştuğu gibi konuşmaya devam mı edeceksin?" İki aydır psikoloğa gidiyordum fakat hiçbir şey anlatmadan ve sadece onun beni zerre iyi etmeyen cümlelerini dinleyerek geri dönüyordum.

"Demek en azından psikoloğunu dinliyorsun," dedi fakat sesinde iğneleme yoktu. "Buna gerçekten sevindim."

Gözlerimi devirip kadının ses tonunu takınarak, "Hoş geldin, Minel," diye mırıldandım. "Bugün benimle daha çok şey paylaşacağını umuyorum." Sesimi daha fazla inceltttim. "Defol git, deli kadın, eşinle problemlerini hallet ilk önce." Sonra hanım hanımcık oturdum, gözlerimi kırptım. "Evet, efendim. Sizinle hiçbir şey paylaşmayacağım bugün de."

Babam gülmeye başladığında uzanıp, "Cimcime," dedi ve burnumun ucunu sıktı. "Ama ben bu dans konusunda son

derece kararlıyım. Şaka bir tarafa doktorun da aynı düşüncede. İhtiyacın olan her şeyden kaçtığını söylüyor." Gözlerim donuklaştı, kalbimin üzerine büyük bir ağırlık çöktü ama babam bunu fark etmedi.

"Kaçmak mı?" diye sordum babamın tam gözlerinin içine bakarak. "O bana, sizden bir miras. Nasıl vazgeçebilirim ki?"

Cümle ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum çünkü kalbi kırılmıştı, bunu fark etmiştim. Bakışları değişti, omuzları hep dik dururken sadece benim önümde düşerdi ve omuzları düştü. Hep söylediği cümleyi tekrar ederek, "Özür dilerim geçmişin için," dedi. "Ama geleceğini güzelleştirmeye çalışıyorum, Minel."

Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra uzanıp pişmanlıkla masanın üzerinde duran elini tuttum. "Bana aldırış etme," diye soludum. "Sadece dans etmek istemiyorum." Bana inanmıyormuş gibi baktı. Daha dürüst olarak, "Dans etmek bana iyi gelmeyecek," dedim. "Bunu biliyorum."

Babam başını aşağı yukarı salladığında tatmin olmamıştı. "Yine de," dedi büyük bir suçlulukla. "Sana dans hocasıyla bir randevu ayarladım. Yarın öğlen saat ikide." Gözlerim irice açılınca ellerini kaldırdı. "Gitmek zorunda değilsin," dedi hızlıca. "Seni tanımak istedi, hepsi bu. Yarın saat ikide etüt çıkışına gelebilir..."

"Ne?" diyerek öfkeyle nefesimi verdim. "Benden habersiz nasıl böyle bir şey yaparsın?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Eğer görüşmek istemezsen onu kovarsın, tamam mı?" Kızgınlıkla bakmaya devam ettim. "Gerçekten kovabilirsin. Ona seni anlattım, istemediğini söyledim ama o da seninle konuşmak istedi."

"Gerçekten ısrardan hoşlanmadığımı biliyorsun," dedim çenemi sıkarak. "Ve birini kovamayacağımı da. Sırf bu yüzden yaptın, değil mi?"

Babam muzip bir ifadeyle gülümsediğinde yanağındaki bıçak izi gamze gibi göründü. "Bazen yaşımdan daha çocuk gibi davrandığımı biliyorum."

Yine ona kıyamadım, yine tek bir kelime söyleyemedim; kızgın bakışlarla onu izlemeye devam ettiğimde omzunu kaldırıp indirdi, paketinden bir tane sigara çıkardı.

Eskiden, ben çocukken sigara içmez, kendi canına önem verirdi ama onu tekrar bulduğumda günde iki paket sigara içmeye başladığını görmüştüm. Bunun hakkında çok fazla konuşmamıştık fakat bir keresinde iki paketin çok fazla olduğunu söylediğimde bir pakete indirmişti.

Babam kendisi için yaptığı her iyiliği bile ben söylediğimde yapıyordu. Hayatının merkezinde değildim, babamın hayatıydım.

Silik anılarımda bu kadar değer verip vermediğini göremiyordum ama tekrar kollarını bana sardığında bir daha o kollarını benden uzaklaştırmamış, her gece yatmadan önce saçlarımı sevmiş, her sabah yanağıma kondurduğu bir öpücükle uyandırmıştı.

Ve ben büyümüştüm. Onsuz büyümüştüm. Saçlarımı sevmeden de öpücükle uyandırılmadan da olsa büyümüştüm.

Artık bunlara ihtiyacım olmadığının farkındaydı ama geleceğim için ne kadar savaştığını söylese de babam geçmişimi de kurtarmaya çalışıyordu, görebiliyordum.

Oturduğum sandalyeden ayağa kalktığımda yere koyduğum sırt çantamı omzuma attım. "Ben gidiyorum," dedim kızgınlıkla.

"Matematik dersinde sakın uyuma," diye mırıldandı, sanki daha fazla kızdırmak istiyormuş gibi. "Ayrıca edebiyat dersinde de şiirlere dalma."

Babam olmasaydı ona ortaparmağımı gösterebilirdim ama babam olduğu için sadece samimiyetsiz bir ifadeyle gülümseyip, "Beslenme çantam nerede?" diye alayla sordum.

"Ah," dedi o da gülerek. "Kapının önündedir."

Gözlerimi devirdim, hiçbir şey söylemeden bahçeden çıkıp kapımızın önündeki taşlığa, oradan da demir kapıya döndüm. Babamın arkamdan beni izlediğini hissedebiliyordum ama bir daha ona dönüp bakmadım.

Altımda kısa siyah bir etek, üzerimde askılı beyaz bir badi olmasına rağmen güneş yakıyordu. Kuş cıvıltılarını, çiçekleri ve parlak bulutları her ne kadar sevmeye başlasam da güneşin bu yakıcılığından hoşlanmıyordum. Aslında ben yakan ve yanan hiçbir şeyden hoşlanmıyordum.

Metro istasyonuna hızlı adımlarla giderken yine sırtımda bir çift göz hissettim fakat bu her zamanki hislerden biriydi, kendi kuruntum olduğuna inanıyordum. Takip edildiğimi düşünmemin nedeni geçmişimde yaşadıklarımdı fakat bazen tam arkamda bir nefes hissettiğimde hızlıca dönüyor, bir gölgenin geçtiğini görüyordum.

Bu gölgeler de tamamen rahatsızlığımdan kaynaklanıyordu.

Hislerimden hiçbir zaman psikoloğuma ya da babama bahsetmesem de kuruntularımın bir gün beni yiyip bitireceğini biliyordum. Öyle tuhaf bir histi ki bir keresinde evimize yeni taşındığımız zaman odamın içinde birinin gezdiğini hissetmiş, adım sesleri duymuştum fakat gözlerimi korkudan açamamış, bu hissin geçmesini beklemiştim. Bir süre o adımlar durmuş, sanki biri beni izlemişti.

Gözlerimi açsam öldüreceğini düşünmüştüm.

Gözlerimi açsam yanacağımı düşünmüştüm.

O adımlar sonrasında gitti mi bilmiyordum ama uyandığımda gecenin hâlâ devam ettiğini fakat penceremin kapalı olduğunu görmüştüm.

Sadece kuruntuydu. Şu an tam sırtımda hissettiğim nefes de bir kuruntuydu.

Yine de arkama bakmadan duramadım ve tek gördüğüm, metroya yetişmek için hızlı hızlı ilerleyen insanlardı.

Metro istasyonuna gelip kartımı okuttuktan sonra merdivenleri inmeye başladım. Artık yürürken eskisi gibi kulaklıklarımı takmayı sevmiyordum çünkü insanları dinlemekten daha çok keyif alıyordum.

Aslında keyif aldığım da bir yalandı. Müzik aklımın içine daha fazla dönmeme neden oluyordu fakat insanların konuştukları, onların hayatları hakkında fikirler yürütmeme, bu şekilde kafamı dağıtmama yarıyordu.

Örneğin metroyu beklerken yanımdaki yaşlı kadın yanındaki yaşlı eşine kızının evlendikten sonra onları hiç aramadığını söylüyor, yaşlı adam ise gece konuştuklarını dile getirip, "Bıktım senin şu hastalığından," diye hayıflanıyordu.

Metroya bindiğimde karşımdaki iki kız, okullarına yeni gelen yakışıklı bir adamın dedikodusunu yapıyorlardı. Sarışın olan,

adamı çok da yakışıklı bulmadığını söylüyordu fakat nedeni, büyük ihtimalle arkadaşının gerçekten etkilenmesiydi.

Hemen yanımda bir çift oturuyordu. Tartışıyorlardı. Kız, adama sosyal medyadan takip ettiği kişinin kim olduğunu sorup duruyor, adam ise gözlerini devirip onun takip etmediğini, kuzeninin hoşlandığı kız olduğu için kuzeninin takip ettiğini dile getiriyordu. Bu istemeden de olsa gülümsememe neden olmuştu fakat kız ters bir ifadeyle bana baktığında hemen gözlerimi onlardan ayırıp karşımdaki dedikodu yapan kızları dinlemeye devam ettim.

Haftanın beş günü böyle geçiyordu. Babamla tekrar birbirimizi bulduktan sonra hayatımın aldığı hal babamı büyük bir dehşete düşürmüş olmalı ki direkt elleriyle onu hamur gibi yoğurmuş, kendi istediği şekle sokmuştu.

Anektod Merkezinden ayrılmıştım, ben ayrıldıktan bir süre sonra orada çok büyük bir yangın çıkmış, haberler gaz kaçağından olduğunu söylemişti. Ben de babam da bu haberi izlerken öyle olmadığından yüzde yüz emindik ama ikimiz de ağzımızı açıp tek kelime etmemiştik.

Zaten babamla aramızda sözsüz bir anlaşma vardı. İkimiz de geçmiş hakkında hiçbir şekilde konuşmuyorduk. Bunun benden çok ona iyi geldiğini biliyordum çünkü sorularım onu ürkütüyordu.

Bir keresinde bana, *istediğini sorabilirsin ama ne olur yakma canımı*, demişti.

Ben de babama dönüp demiştim ki, *sana soracağım bütün soruları kendi içimde yanıtladım, yeterince yaktım canımı, seninkini yakmama gerek yok.*

Çünkü böyleydi. Birçok soruya kendi içimde hızlı cevaplar bulmuştum; yalandan, uydurma ve saçma.

Babam bu kadar zamandır neredeydi?

Tatile gitmişti.

Onun yüzüne, ellerine, vücuduna ne olmuştu?

Gaz kaçağından yangın çıkan bir evde kalmıştı.

Babam beni neden bırakıp gitmişti?

Çünkü muhteşem bir hayatım olacağını düşünmüştü.

Babam hayatımı neden mahvetmişti?

Çünkü hayatım mahvolmadan büyüyemezdim.

Büyümüş müydüm?

Büyümüştüm.

Canım yanmış mıydı?

Artık canımı bile hissedemiyordum.

Gidenler bir daha geri döner miydi?

Öldüğünü sandığım babam bile dönmüştü ama yaşayan kimse artık geri dönmeyecekti.

Gözlerimi araladığımda etüt binasına en yakın durağa varmıştık. Artık ders almaya başlamıştım çünkü babam üniversiteye gitmem konusunda son derece kararlıydı. Uğraşacak bir şeylerimin olması hoşuma gittiği için sınıftaki en çalışkan öğrenci bendim. Sadece ders çalışıyor, öğretmenleri dinliyor, arkamdan konuşmalarını önemsemiyordum.

Etüde ilk geldiğimde cenaze gibi olduğumdan ötürü herkes benden ürkmüştü, kaldı ki ben de kimseyle konuşmak istememiştim ama birkaç zaman sonra onlara yaklaşmaya çalışsam da kimse beni yanına almamıştı. Birkaç kişi vardı, büyük ihtimalle acıdığı için benimle konuşuyordu ama onlar da kimse yokken bunu yapıyordu.

Tek arkadaşım Büge'ydi. Onunla da çok az görüşüyorduk.

Merkeze girip sınıfa ilerlerken birkaç öğrencinin dönüp bana baktığını fark ettim. Büyük ihtimalle artan çillerim onlara komik geliyordu ama artık nasıl göründüğüm de umurumda değildi.

Her zamanki gibi en ön sıraya yerleştiğimde herkes çift otururken ben tek başımaydım. Birkaç kere yanıma benim gibi sessiz bir kız oturmuş, sonra o da etütte yalnızlık çektiğinden dersleri bırakmıştı.

Yalnızlık umurumda değildi, gerçekten değildi ama bazen zihnimi susturamadığımda konuşacak birilerinin olduğunu düşünmek iyi geliyordu.

Öğretmen masasında bacaklarını öne uzatmış olan sarışın çocuk bana dönüp, "Ee," diye bağırdı. Adını bile unutmuştum,

o kadar görünmezlerdi ki benim için. "Tıp mı kazanacaksın, Mincl?"

Eskiden olsa sessiz kalır, altında ezilirdim ama artık insanlara cevabını vermekten hiçbir şekilde çekinmiyordum. "Tıp okumayacağım," dedim alayla. "Ama bir gün tıp okursam ilk senin beyin röntgenini isterim."

"Neden?" diye sordu gülerek.

"Var mı yok mu, merak ediyorum da." Sınıftaki birkaç kişi bu cümlemin üzerine kıkırdadığında sarışın çocuk kaşlarını çatıp ayağa kalktı.

"Bu laf sokmaları kaçıncı sınıfta öğrendin? Birinci sınıfta mı?" Sırama doğru ilerledi. "Bence tıp oku ve yüzündeki şu lekelere çözüm bul, çok çirkin görünüyorlar."

Eskiden olsa buna aldırış eder, gerçekten çirkin olduğumu düşünürdüm ama şimdi aynada gördüğüm kişi isterse parçalanmış bir yüze bile sahip olabilirdi, önemli olan ruhtaydı.

Bunu bana annem öğretmemişti. Bunu bana babam da öğretmemişti. Bunu bana bir *adam* öğretmişti.

"Karşımda durma lütfen," dedim gözlerimi devirerek. "Duvarın manzarası bile senden daha güzel görünüyor."

Sarışın sıramı itekleyip karnıma çarpmasına sebep olsa da aldırış etmeden ona bakmaya devam ettim, sert adımlarla en arka sıraya gidip oturdu. O esnada içeriye matematik hocası girdiğinde babamın söylediği cümleleri aklımda tutarak çantamdan defterimi ve kitabımı çıkardım.

İlk derslerden sonra sınıftaki herkesin uykusu açılmış, çenelerine vurmuştu ve bu en nefret ettiğimdi. Yeterince odaklanma problemi yaşarken her taraftan bir ses gelmesi hangisine dikkat kesileceğimi düşünmeme neden oluyordu. Neyse ki ders edebiyattı. Sözelim iyi olduğu için dinlememe bile gerek kalmadan rahatlıkla soruları cevaplayabiliyordum.

"Size en sevdiğiniz şiiri sorsam ne derdiniz?" diye sordu hoca; birkaç kişiden başka kimse onu dinlemiyordu. Masaya sertçe elini vurdu, öğrencilerin ona bakmasını istedi fakat bakmadılar. Babamın çokça para verdiği bu etütteki çocuklar fazlasıyla şımarıktı. Hocalar ise onlara laf söyleyemiyor, her seferinde alttan alıyorlardı.

En sonunda vazgeçip, kendisini dinleyen en öndeki üç kişiye, yani bize baktı. "Size en sevdiğiniz şiiri sorsam ne derdiniz?" diye tekrarladı. Gözleri bana kaydı. "Ne derdin Minel?"

Zihnimin içinde bir anı yuvarlandı, yuvarlanırken rafa kaldırdığım güzel düşüncelerimin arasından geçti ve tozun ayağa kalkmasına neden oldu. Nefessiz kalmamın nedeni sadece tozdandı, başka hiçbir şey değildi.

Gözlerim ellerime doğru kaydığında, "Pablo Neruda," dedim anının içinde yaşarken. "'Sendedir Toprak'."

Hocanın şaşkınlıkla, "Vay canına," dediğini işittim ama artık kendimi sınıfın içinde hissetmiyordum. "Pablo Neruda mı okuyorsun? Genelde sizin yaş kitlenize hitap etmez, ayrıca o şiirinin orijinali İspanyolca. Pablo'yla nasıl tanıştın?"

Ellerimle oynamaya devam ederken, "İspanyolcasını okumuştu biri bana," diye mırıldandım; hoca beni duymadığı için ayağa kalkıp yanıma geldi. "O zamanlar bu şiir olduğunu bilmiyordum. Sonra bir gün o kitapla karşılaştım, içindeki şiiri araştırdığımda sözlerini gördüm." Omzumu kaldırıp indirdim. "En sevdiğim şiir oldu."

"Muhteşem bir şiirdir." Hoca içini çekti. Tam şiiri okumaya başlayacakken sözünü kesip, "Şiirin sözlerini biliyorum," dedim ve gözlerimi ona çevirdim. "Fakat çok fazla dile getirilmesinden hoşlanmıyorum."

"Neden?" diye sordu büyük bir merakla.

"Çünkü dile getirdikçe eskiyor anılar." Yutkunduğumda hoca bakışlarımda ne gördüyse ağır ağır başını salladı, gözlerini kaçırdı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu.

En sonunda, "Özel biri mi okudu sana bu şiiri?" diye sordu. "Sanırım başka yüzyıldan gelmiş biriydi çünkü senin yaşlarında olduğuna inanamıyorum."

Bahsetmek istemediğim, sınır koyduğum konuların çevresinde geziniyordu fakat insanlara artık zaaflarımı göstermeme konusunda fazlasıyla kabiliyetliydim. "Benden birkaç yaş büyüktü ama ruhu çok yaşlıydı. Ondan olsa gerek, eskiyen her şeyi çok severdi. Mesela eski şarkıcılara bayılırdı, evinin duvarlarına

onların posterlerini asardı. Köpeğine Boda adını vermişti." Hoca gözlerini irileştirdi. "Kurt Cobain'in hayali arkadaşının adı. Dinlediği müzikler hep seksenler, doksanlardı. Kitapları hep ilk baskıydı ve şiir sevmediğini söylese de eminim ki yaşlı ruhu şiir okumaya bayılıyordu." Gülümsediğimde anılarımdan kalkan tozlar nefesimi daha fazla kesmişti.

"Başka sevdiği bir şiir," hemen düzeltti, "başka sevdiğin bir şiir var mı?"

"Turgut Uyar, 'Islak Çeltiklere'," dediğimde yine gözleri irileşti. "Ve lütfen sözlerini söylemeyin; biliyorum ama onun da eskimesini istemiyorum."

Etkilenmiş görünüyordu, gözlerini benden ayıramıyordu. Merakı şiirlerden uzaklaşmış, direkt bana odaklanmıştı ama yine de rahatsızlık vermek istemediği ortadaydı. "Eğer çok özel bir soruysa lütfen yanıtlama," dedikten sonra kimsenin duymayacağı şekilde hafifçe bana doğru eğildi. "Ondan bahsederken geçmiş zaman ekiyle konuşuyorsun. Artık hayatında değil mi?"

Bir kez daha yutkundum ama hocanın gözlerinden gözlerimi ayıramadım. Cevap vermek istemediğimi düşünmüş olacak ki başını anlayışla sallayıp gidecek gibi oldu ama sessizce, "Sanırım söylediğiniz gibi başka bir yüzyıldan gelmişti," diyerek acıyla gülümsedim. "Çünkü kayboldu. Bana da sadece şiirler kaldı."

Duraksadı, omzunun üzerinden bana baktı. O da üzüntüyle gülümsediğinde, "Eğer aynı yüzyılda yaşamasaydınız seninle böyle iyi anlaşamazdı, Minel," dedi. "Tam olarak konuyu bilmiyorum ama eğer hâlâ hayattaysa tekrar karşılaşacağınıza inanıyorum ben. Kimse bu şiirleri, öylece bırakıp gideceği kişiye emanet etmez."

Son kurduğu cümle yüzümdeki gülümsemenin silinmesine, elimin boynuma gitmesine neden oldu. Nefes alamıyordum, tozlar kalkmıştı ve ondan bahsetmek her seferinde bana bunu yaşatıyordu.

Silik bir anı olsun isterdim ya da bir hayal.

Kendi yarattığım bir karakter.

Öylesine biri.

Ama gerçekti. Her anıyla, her zerresiyle, her nefesiyle, her dokunuşuyla gerçekti. Hafızamın tekrar unutmak isteyeceği kadar gerçekti.

"Çıkabilir miyim?" diye sordum hocaya fakat cevap beklemeden ayağa kalkıp çantama defterle kitabı yerleştirdim.

"Elbette," dedi, sonra derin bir nefes verip yine elini masaya vurdu. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ama bir şeyler olmuştu, bana bir şeyler olmuştu ve o görmüştü.

Çantamı sırtıma atıp hızlı adımlarla sınıftan çıktığımda öylesine hızlı yürüyordum ki temiz hava o an beni iyi edecek tek şeydi. Neredeyse koşarak binadan kendimi dışarı attığımda direkt güneş yüzüme çarptı, sonra masmavi bulutları gördüm, bir güvercin uçup karşı duvarın üzerine kondu.

Derin bir nefes aldım, o beyaz güvercin dönüp sanki benim yüzüme baktığında neden nefes alamadığımı anladı. Özgürdü, hürdü; benim gibi. Ama gözlerindeki ifadede tutsaklık vardı.

"Düşüncelerden de kaç," dedim kendi kendime ve başımı iki yana sallayıp etüt binasının önünden ayrıldım. Çantamdan telefonumu çıkardığım ve hızla adını bulup Büge'yi aradığımda heyecanlı bir sesle telefonu açtı.

"Min'im," dedi sevecen bir sesle. "Ben kafeye erken geldim, seni bekliyorum. Dersin erken mi bitti?"

Büge tamamen değişmişti. Onu ilk tanıdığımda hiçbir şey hissetmeyen o kız gitmiş, yerine bütün duygulara büyük bir açlıkla saldıran Büge gelmişti. Öylesine yoğun yaşıyordu ki her şeyi, bazen şaşkınlıkla izliyor, onun eski haline dönüştüğümü düşünüyordum.

Gürkan'la tanıştıktan sonra hayatına yön veren kendisi değil, Gürkan olmuştu. Öncelikle Anektod Merkezinden ayrılmasını sağlamıştı çünkü ayrılmasa merkezin yanına yapılan akıl hastanesine yatırılacaktı. Barış oradaydı, kurtulamamıştı ama Gürkan Büge'yi kurtarmıştı.

Annesi ağır bir alkol komasına girmiş, o esnada Büge'yi yaralayacak duruma gelmişti. Gürkan yine bu durumda da onların yardımına koşmuştu. Annesi alkol tedavisi görüyordu, Büge ise Türkiye'nin önde gelen bir doktorundan terapi alıyordu.

Gürkan onun için elinden gelen her şeyi yapıyor, gözlerinin içine sadece bir şeyler istesin diye bakıyordu.

"Büg," dedim gülümsemeye çalışarak. "Son ders edebiyattı; bilirsin, edebiyatım muhteşemdir. Ben de seni bekletmemek için erken çıktım. Beş dakikaya oradayım, tamam mı?"

"Acele etme bebek," dedi kahvesini yudumlarken. "Kitap okuyorum zaten."

"Yine mi kan, vahşet ve gerilim," diyerek gözlerimi açtım. "Her şeyi bırakıp şu aksiyon seven tarafını bırakmaman beni dehşete düşürüyor."

"Bir gün seri katil olacağım," diyerek kahkaha attı fakat cümleyi kurar kurmaz söylediğinin ne kadar yanlış olduğunu fark edip, "Özür dilerim," diye inledi. "Ah, diğer bırakamadığım huyum da şu patavatsızlığım sanırım."

"Sorun yok," dedim hızla konuyu kapatarak. "Görüşürüz birazdan."

Prometheus'un son cinayeti hatta cinayetlerinin kurbanları amcam ve Cüneyt Erezli'ydi.

O günün üzerinden yedi ay geçmişti.

Tam yedi ay geçmişti fakat hiçbirimizin üzerinde bıraktığı etki geçmemişti.

Psikoloğum durmadan o gün hakkında konuşmak istemişti ama ağzımı açmamış, her seferinde konuyu kapatmaya çalışmıştım çünkü o günden sonra bir ay boyunca hastaneye yatırılmak zorunda kalmış, art arda gelen epilepsi nöbetleriyle kendime zarar vermiştim.

En sonunda ellerimi ve kollarımı bağlamışlardı, o anları asla unutamıyordum. İlaçlarla uyutulmuş, sakinleştiricilerle ayakta kalmıştım. Bir şekilde hafızamın kötü anıları sileceğini düşünmüştüm fakat daha dün gibi, külün kokusuna kadar her şeyi alabiliyordum.

Külün kokusu.

Külünün kokusu.

Büge'yle buluşacağımız kafenin önüne geldiğimde dışarıda oturduğunu gördüm. Önünde bir kitap açıktı, elinde de sigara vardı. Hep küt kestirdiği saçları omuzlarının aşağısına geliyordu.

Eskisi gibi giyinmiyordu. Gürkan onu tamamen değiştirdikten sonra spor giyinmeye başlamıştı. Artık neredeyse hiç makyaj da yapmıyordu ama sigarasından vazgeçmemişti.

Gürkan bu konuda sürekli uyarsa da her seferinde vazgeçmeyeceğini ve onu da sigaraya alıştıracağını söylemişti.

En sonunda sigaraya başlayan Gürkan olduğunda bu onları eğlendirmişti.

Gülümseyerek ona doğru yürüdüğümde hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı, gözleri ışıldayarak, "Min!" diye bağırdı, ardından ayağa kalkıp boynuma sıkıca sarıldı. "Tam bir haftadır görüşmüyoruz! Seni özledim!"

Her seferinde şaşırdığım gibi yine şaşırdım; ellerim havada öylece kaldığımda, "Büge," dedim. "Boğuluyorum."

"Ah!" dedi geriye çekilerek. Elimi tutup beni karşısındaki sandalyeye itekledi, o da yerine oturdu. "Üzgünüm, gerçekten seni çok özledim."

"Farkındayım," dedim içtenlikle gülümseyerek. "Ben de seni özledim."

"Yalancı." Dilini uzattı. "Ben aramasam aradığın yok."

"Ders çalışıyorum," diye homurdandım ve uzakta duran garsona elimle işaret ettim. "Bugün sınıftaki aptallardan biri bana tıbbı kazanıp kazanmayacağımı sordu, görsen beni küçümsediğini sanıyordu aklı sıra. Hepsi aptal, tahammül edemiyorum." Garson yanımıza geldiğinde sütlü ve kremalı bir kahve söyledim.

"Hâlâ seninle uğraşıyorlar mı?" diye sordu kızgınlıkla. "Ayrıca tıp okumak mı? Öyle bir delilik yaparsan Gürkan seni öldürür." Şen bir kahkaha patlattı. "Tıp okuyan herkesi kararından vazgeçirmeye çalışıyor da."

"Biliyorum," deyip rahat bir şekilde sırtımı sandalyeye yasladım. "O nasıl? Bir aydır görmedim onu da."

Gürkan'la Büge kadar sık olmasa da görüşüyorduk ama tabii ki baş başa değil, Büge de her seferinde yanımızda oluyordu. Aramızda belirgin bir mesafe vardı ama ikimiz de Büge'nin iyiliğini istediğimiz için yan yana geliyorduk. Ne o eskiler hakkında

konuşuyordu ne de ben. İkimiz de daha önce aynı kişiyi tanımamış gibi davranıyorduk.

Ama bir keresinde Büge bana Gürkan'ın da ondan haber alamadığını söylediğinde şaşırmıştım çünkü yakınlıkları gözle görünürdü.

O geceden sonra bir ay boyunca hastanede yattığım sürede babam, Büge ve Gürkan dışında kimse beni görmeye gelmemişti. O sıralar babamın bilerek onu karşıma çıkarmadığını düşünmüş, hastaneden çıkar çıkmaz evden kaçarak onun evine gitmiştim ama kapı duvardı, kimse yoktu, bir canlının yaşadığına dair iz bile yoktu.

Gece boyunca kapısının önünde oturmuş, sabah uyuyakalmıştım. Babam beni o evin önünde bulduğunda sadece bana onun gittiğini söylemişti.

O gitti, demişti. Tek cümle. Bir süre sırf bu şekilde beni kandırdığını düşündüğüm için onunla konuşmamış, her gece kaçıp yine evinin önüne gelmiştim fakat en sonunda babam değil, Gürkan beni bulduğunda o da başka bir cümle söylemişti: *Artık onu bekleme.*

Yine tek cümle.

Onu beklemek sadece evinin önünde yatmakla sınırlı kalmamıştı ama bunları düşünmek bile istemiyordum.

Gittiğine emin olduğum an, Korhan'ın beni bulduğu andı. Onun evinin önünde, kapısının yanındaydım. Babamın gelip beni almasına bir saat kalmıştı ama o kapının önünde otururken gözlerim yoldaydı. Öyle sessiz, öyle ıssızdı ki sanki sırtımı yasladığım bu evde daha önce yaşamamış gibiydi. Bazen onun gerçekten bir hayal olup olmadığını bile düşünmeye başlamıştım.

Babamla aramızda yine sözsüz bir anlaşma imzalamıştık. Ben her gece kaçıp evin önüne geliyordum, o da her sabah beni o evin önünden alıyordu. Her seferinde de aynı cümleyi kuruyordu: *O gitti.*

Ben de her seferinde ona inanmıyordum.

Korhan'ın arabasının o evin önünde durduğunu görmüştüm, ilk defa bu ıssızlıkta bir can vardı, benim dışımda, onu görmeye gelen bir can. Ama düşündüğüm gibi gelişmemişti.

Heveslenmiştim, kırılmıştım, mutlu olmuştum, dağılmıştım. Ciddiyetle bana yaklaşan Korhan'ın suratında ufacık bir acıma duygusu bile yoktu. Karşıma dikilmiş, beni bir süre izlemişti. Bunu yaparken canımın nasıl yandığını görmüş olacak ki o da tek bir cümle kurmuştu ama bu cümle en inandırıcısıydı: *O kaçtı*, demişti.

O gitti, dememişti; o gelmeyecek, dememişti. *O kaçtı*, demişti. Bu en doğrusuydu. Bu en gerçeğiydi.

Kaçmıştı.

Hep kaçan Minel, ona da sadece kaçmayı öğretmiş olmalıydı.

Hiçbir şey söylemeden Korhan'ın yanından ayrıldığımda artık onu göremeyeceğimden tamamen emin olmuş, bir daha evinin önüne hiç gitmemiştim.

"Gürkan çok iyi," dedi Büge düşüncelerimin arasına sızarak. "Başhekimin ayağını kaydırıp yerine geçmesi için ona türlü şeytanlıklar anlatıyorum ama o hakkıyla geçeceğini söyleyip duruyor. Ayrıca çalıştığı hastaneyi bırakıp başka bir yere geçecek." Bıkkın bir nefes verdi. "Gürkan'ın çok iyi bir adam olmasına hayranım ama bu kadarı çok fazla. Onu nasıl şeytanlaştırabilirim?"

Gülerek, "Sen iyiliğe dönsen?" diye sordum. O sırada garson önüme kahvemi koyup yanımızdan ayrıldı.

Büge gözlerini kocaman açtı. "Dünyanın en iyi insanıyım!" dedi hevesle. "Gelirken yaşlı bir kadın gördüm mesela. Ellerinde torbalar, zorlukla yürüyor. 'Kolay gelsin,' dedim mutlulukla." Duraksadı. "O gülümsemedi ama olsun..."

"Büge," dediğimde elimle alnıma vurdum. "Kolay gelsin demek yerine torbalarına yardım etsen daha iyi bir insan olurdun."

Büge, "Ha," dedi, duraksayıp altdudağını dişlerinin arasına aldı ve düşünmeye başladı. Bir elini çenesine koyduğunda Gürkan'ın ona güzellik de kattığını görebiliyordum. "Tamam," dedi parmağını kaldırarak. "Bir daha torbaları taşıyorum. Attım bunu cebe."

"Güzel," diye mırıldanıp kahvemden bir yudum aldım. "Annenle hiç görüştün mü?"

"Evet." Başını hevesle salladı. "Daha da iyileşiyor. Birkaç aya çıkaracaklarını söylüyorlar, Gürkan annem tedavi olduktan sonra o da terapi alsın diyor. Mantıklı, değil mi?"

"Çok mantıklı." Başımı salladım. "Annen Gürkan'a bayılıyor zaten, ne dese dinler."

"Hem de nasıl bayılıyor," dedi gözlerini devirerek. "İyileşme sürecinde Gürkan'la ne zaman evleneceğimizi sormaya başladı."

"Ne?" diyerek gülmeye başladım. "Evlilik mi?"

"Evet." O da kahvesinden içti. "Gürkan'a bunu söylediğimde rengi atar diye düşünmüştüm ama dinleyip sadece gülümsedi. Sence sağır taklidi mi yaptı?"

O an Gürkan'ın bu fikre sıcak baktığını düşünsem de bunu Büge'ye heveslenmemesi için söylemedim. "Bilemiyorum," dedim alayla. "Ama senin gibi beyaz atlı prensini bulan kız çok zor bulunur. Resmen adam sana tapıyor." Hevesli görünmeye çalıştım. "Ona her ne yaptıysan internette bir sayfaya yaz, emin ol taktiklerin çok ilgi görür."

"Yemin ederim hiçbir şey yapmıyorum," dedi o da heyecanla. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyorsun. Motosiklet yarışlarına gitmiştik. Sen, ben, Gürkan ve Korel..." Aniden durdu, adını işitmek kalbimi sıkıştırmıştı, o da bunu fark etti. "Her neyse işte... O günden beri bana çok tuhaf bakıyor. Her seferinde de, 'Sen benim kurtulan tarafımsın,' diyor bana. Bu geçmişiyle alakalı, evet ama bazen bana acıyıp acımadığını düşünüyorum."

Hiddetle uzanıp masadaki elini tuttuğumda, "Saçmalama," diye mırıldandım. "O seni gerçekten seviyor, bunu aptal olmayan herkes görür. Dünyasının merkezinde sen varsın, başka kimse yok."

Elini elimin üzerine koydu, içtenlikle gülümsedi ve omzunu kaldırıp indirdi. O bakışlarında yine dile getirmek isteyip de getiremediklerini gördüm. "Sen nasılsın?" dedi, en sade soruyu seçerek. Yüzünü hafifçe buruşturdu. "Baban nasıl?"

Babamı sevmiyordu. Nedeni büyük ihtimalle beni bırakıp gitmeseydi ama benim yerime kin beslemesine gerek yoktu. "Babam bir şirkete elektrik mühendisi olarak girdi dört gün önce," diye anlatmaya başladım. "Maaşının iyi olduğunu söylüyor.

Cumartesi pazar tatil olmasına bayılıyor çünkü hafta sonunu bana ayırmak istiyormuş." Büge gözlerini devirdi. "Havuzlu bir eve çıkmak istiyor, ben havuza girmeyi seviyorum diye."

"Havuzlu ev mi?" dediğinde ikimizin de aklına aynı anı gelmişti: Eskişehir'de Özge'nin havuzda can verişi.

Ablam Mine'nin havuzda can verişi.

"Evet." Tek bir yanıtla konuyu kapatmak istedim.

"Peki aranız nasıl?" diyerek hep sorduğu soruyu tekrar etti.

"İyi," dedim bu sefer de.

"Min'im, sadece ben konuşuyorum, sen hiçbir şey anlatmıyorsun," dediğinde kaşları çatıldı. "Kendimi böyle çok suçlu hissediyorum."

Haklıydı, onu tanıyalı çok uzun zaman olmuştu ama ilişkimiz onun anlatması ve benim dinlemem üzerine kurulmuştu. "Pekâlâ," dedim kaşlarımı çatarak. "Babamla aram iyi ama bugün beni öfkelendirdi. Dansa geri dönmemi istiyor ama ben istemiyorum, biliyorsun." Büge başını mutsuz bir ifadeyle salladı. "Benden habersiz gidip bir dans hocası ayarlamış, yarına randevum var. Dans hocamla. Emrivaki. Kadını kovamayacağım için böyle bir taktik belirlemiş."

Büge dinledi dinledi ve en sonunda hayal kırıklığıyla, "Doğuş babalık," dedi öfkeyle. "Kadın dans hocası mı ayarlamış?"

"Büge!" dedim aynı tonda. "Ben ne anlatıyorum, sen neye odaklanıyorsun?"

Hemen sesini düzeltip, "Tamam," dedi, sonra o da yapay bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Doğuş babalık, ne dans etmesi. Onu öldürürüm!"

"Büge," dedim yine öfkeyle. "Abartmadın mı?"

"Of!" Ellerini saçlarına geçirdi. "Rol yapmayacağım. Babandan hoşlanmıyorum ama bu konuda çok haklı, dansa geri dönmek sana çok iyi gelecek, eminim. Ayrıca dans hocan kadın değil erkek olmalıydı çünkü dans eden erkekler seksidir, özellikle gençse daha seksidir."

Gözlerimi art arda ona her baktığımda devirdim. Bu kıkırdamasına neden oldu fakat karşılık vermedim. Birkaç saniye

sonunda, "Tamam, tamam," deyip yanağımdan makas aldı. "Seni utandırmayacağım."

"Utanmadım," dediğimde gerçekten kendimi utanmış hissetmiyordum. "Ve hayatıma kimseyi almayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum maalesef," deyip gözlerini devirdi. "Yalnızlıktan kendi elini tutacaksın." Ellerini birleştirip bana gösterdi. "Aynada da kendi dudaklarını öpersin artık."

"Büge!" dediğimde kendimi tutamayıp güldüm. "Sen gerçek bir sapıksın."

"Seni yalnız görmekten sıkıldım," dedi yapay bir öfkeyle. Bunu neden yaptığını biliyordum. Konu hayatımda bir adam olup olmaması değildi, konu birinin bıraktığı yarayı başka biriyle geçireceğimi düşünmesiydi. "Bak, şu adam," dedi ilerideki masayı göstererek. "Bence sana uygun."

Orta yaşlı, saçlarına kırlar düşmüş bir adamdı. Elindeki kitabını okuyor, bir yandan da kahvesini yudumluyordu. "Yuh, Büge!" dedim. "O adam babamdan büyüktür."

Büge hak vermiş olacak ki sustu, sonra başka bir masadaki adamı gösterdi. "Şu nasıl?"

Dikkat bile etmeden gelişigüzel, "Çok kilolu," diye yanıt verdim.

"Peki şu?"

"Çok sarışın."

"Şuradaki?"

"Çok esmer."

"Ya." Nefesini verdi. "Şu yakışıklı olan?"

"Çok yakışıklı," dedim ama hiçbirine dikkat etmiyordum.

"Ah, pardon," dedi, sonra başka bir adamı gösterdi. "Şu iyi ama, değil mi?"

Kocamandı, yaşıtım gibiydi ama boyum omuzlarına gelirdi ancak. "O adam dev gibi," dedim gözlerimi devirerek.

"Neden öyle diyorsun ki?" dediğinde boş bulunmuştu. "Korel Erezli o adamdan çok daha uzundu."

Acıyla gözlerim ona döndüğünde onun da gözleri irileşti ve yüzüme bakmak yerine boşluğa baktı. Altdudağını dişlerinin

arasına aldığında Büge'yle de aramızda sözsüz bir anlaşma yapmıştık: ondan bahsetmemek. Hastaneye geldiğinde Büge'ye defalarca onu sormuştum, her seferinde bana geleceğini söylemişti ama gelmeyeceğini bildiği halde yalan söylediği için ona öfkeliydim.

Hastaneden çıktıktan sonra bana konusunu açmaya çalışmış, hızla konuyu kapattığımda ise bir daha ağzını açmamıştı. Arada sırada yaptığı patavatsızlıklar dışında havadan sudan sohbetlerimiz oluyordu.

O gece hakkında da neredeyse hiç konuşmamıştık.

"Üzgünüm," dedi ve en sonunda yüzü yüzüme döndü. "Yine patavatsızlık ettim, değil mi?" Hiçbir cevap vermeyip kahvemden birkaç yudum aldım. Saniye hatta dakika geçtikten sonra Büge sessizliğini bozarak, "Ama artık dayanamıyorum," diye söze başladı. "Ondan bahsetmiyorsun hatta onu hiç tanımamış gibi davranıyorsun ama içinde acı çektiğini biliyorum..."

Hemen sözünü kesip, "Acı çekmiyorum," dedim.

"Çekiyorsun." Kaşları çatıldı. "Bazı duyguları anlamakta zorlanıyorum hâlâ ama acı çeken birini direkt gözünden anlarım çünkü senelerce kendimi duyarsız sandığım zamanlarda aslında acı çekiyordum." Gözlerimi kaçırdım. "Görüyorum, canın çok yanıyor ama bizimle konuşmuyorsun, Min'im. Neden böyle yapıyorsun?"

Zaman kazanmak için kahve fincanımı dudaklarıma yaslayıp öylece kaldım. Büge ise öfkeyle fincanımı elimden alıp masaya koydu. "Büge," dedim şaşkınlıkla. "Ne yapıyorsun?"

"Konuşacağız," derken sandalyesini bana yaklaştırdı. "Bana içinde neler yaşadığını anlatacaksın. Paylaşacaksın ki ikimiz de aynı acıyı çekelim. En önemlisi, o gece neler olduğunu..."

"Lütfen!" deyip elimi elinin üzerine koydum. "Bunu yapma." Parmaklarımla parmaklarını tuttum. "Konuşmak istemiyorum."

"Ama konuşmamız gerek," diye fısıldadı. "O gitti, Minel. Duyuyor musun?" *O kaçtı*, dedim içimden. "O gitti ve arkasında seni bıraktı. Evet, tuhaf bir ilişkiniz vardı ama onun sana değer verdiğine neredeyse emindim."

Sustum. Gözlerimi ellerine diktim, parmaklarıyla oynamaya başladım ve o geceyi ne kadar unutmak istesem de yine o gecenin içinde canlandım.

Çello sesi, çello çalan görüntüsü, sımsıkı tuttuğu elimi bırakması...

Korel Erezli'nin Prometheus olma ihtimali...

Babamın tek bir cümlesi bana bunu düşündürdü sanmıştım ama detayları birleştirdiğim zaman ulaştığım en mantıklı sonuç bu oluyordu. Bir daha babama bu konu hakkında hiçbir soru sormamıştım çünkü duyacaklarımdan korkuyordum ve o da bunu biliyor olmalıydı ki asla konusunu açmamıştı.

"Minel," dedi elimi sıkarak Büge. "Onun gitmesinin nedeni neydi?"

"Bilmiyorum." Arkasından kendimi parçalayacak kadar çok ağlamış, seneler sonra gördüğüm babamı bile hiçe sayıp peşinden gitmek istemiştim ama o kalmamıştı, kaçmıştı.

"Peki o yaşıyor mu?" diye sordu bu kez de.

"Umarım..." dediğimde gözlerimi sıkıca yumdum. "Umarım bir yerlerde nefes alıyordur."

Büge ellerini ellerimden çekti ama benim gözlerim hâlâ kapalıydı. Ne düşünmem ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama artık kendi içimde bile kaçtığım sorulara hazırlıksız yakalanmaya başlamıştım.

Korel, Prometheus olabilir miydi?

Bir yandan mantıklı, bir yandan mantıksızdı.

Mantıklı ihtimalleri düşünmek bile istemiyordum ama mantıksız ihtimallerden biri yaşıydı. Ablamı öldüren Prometheus, Korel olamazdı çünkü o zamanlar on iki-on üç yaşlarında bir çocuk olmalıydı.

Korel yaşı konusunda da yalan söylüyor olabilir miydi?

Zihnimde çello çalarkenki görüntüsü döndü.

Gözlerimi açıp düşüncelerden kaçtığımda kafenin önünde bir aracın durduğunu ve Gürkan'ın arabasından indiğini gördüm. "Büge," dedim rahatlamış bir sesle. "Gürkan geldi."

Artık soru sormayacaktı, bunun için Gürkan'a minnettardım. "Ne?" dedikten sonra başını eğip kapıya baktığında kafeye girmekte olan Gürkan'ı gördü. "Onu çağırmamıştım, burada ne işi var?"

Dudağımı büktüğümde Gürkan bizim masaya doğru ilerliyordu, yüzünde gerginlik vardı ama yine de gülümsedi. Büge heyecanla ayağa kalkıp onun boynuna sarıldı, Gürkan ise tek elini beline dolayıp yanağına öpücük kondurdu. "Davetsiz misafir," dedi Büge, Gürkan'a. "Ne işin var burada?"

İkisini birbirine bu kadar yakıştırabileceğime inanamazdım ama birbirlerinden adımlarca uzak ruhlarında birbirlerine uyum sağlamayı başarabilmişlerdi. Doğrusu da aslında buydu, birbirlerini tamamlıyorlardı.

Gürkan Büge'ye cevap vermedi. Bakışları bana döndü, başıyla selam verdi ama gerginliğini direkt gözlerinin içinden anladım. "Nasılsın, Minel?" dedi resmi bir sesle. Aramızdaki mesafe hep böyleydi ama bu sefer çok daha fazla gibiydi. Bu detay Büge'nin de dikkatinden kaçmadı.

"Teşekkür ederim," dedim dudak ucuyla. "Sen nasılsın, Gürkan?"

Cevap vermedi, sadece başını salladı, sonra gözlerini Büge'ye çevirdi. Büge ise kaşları havada neler olduğunu çözmeye çalışıyordu. Gürkan direkt, "Kaç tane sigara içtin bugün?" diye sordu bir baba gibi.

"Of," diyen Büge gözlerini devirdi, ardından kendisini yine sandalyeye bırakıp bana baktı. "Minel, sence de bu konuyu çok abartmıyor mu?" Karışmak istemediğim için omzumu kaldırıp indirdim, Büge ihanete uğramış gibi gözlerini kaçırdı. "Burada ne işin var hem senin?"

Gürkan elini ensesine götürdü, kaşlarını çattı. "Buradan geçiyordum," dedi düz bir sesle. "Geçerken seni alayım dedim."

"Geçerken beni almak mı?" Büge kolundaki saati kaldırıp temkinli bir ifadeyle kalktı. "Minel yeni geldi sayılır, acelemiz ne?"

"Sorun yok," diyerek direkt lafa atladım, sonra ben de kolumdaki saate bakıp yüzümü buruşturdum. "Aslında benim de babama yemek sözüm vardı."

Gürkan babamın adını her duyduğunda olduğu gibi yine gerildi ama bu sefer omuzlarını da dikleştirmek zorunda kalmıştı. "Uydurma," dedi Büge sert bir sesle. "Bu akşamını bana

ayıracağına söz vermiştin, konsere gideceğiz." Kızgınlıkla Gürkan'a döndü. "Acelen ne Doktor?"

Onu bu derece geren her neyse Büge'yle paylaşmasını istiyordum çünkü rahatlamaya ihtiyacı var gibiydi fakat benim yanımda pek de konuşacak gibi görünmüyordu. "Gerçekten," dedim çantamı sandalyenin sırtından alırken. "Gitsem daha iyi olacak."

Büge eliyle beni durdurduğu sırada Gürkan mahcup bir ifadeyle bana bakıp, "Kusura bakma kaba davrandıysam," dedi. "Ama eğer uygunsa akşam ben de sizinle gelmek istiyorum konsere."

Şaşkınlıkla ona baktım ama bu şaşkınlığımın sebebi bizimle konsere gelmek istemesi değil, böyle bir tercih sunmasıydı. Normalde hiçbir şekilde Gürkan benimle ya da Büge'yle bir yerlere gelmek istemezdi, nedeni de benimle yan yana olduğu zamanlar gerilmesiydi. Hem ben de geriliyordum çünkü onun içinde tuttuğu sırları bana anlatmadığı sürece kendisini suçlu hissettiğini biliyordum.

"Tabii," dedim kekeleyerek, sonra gözlerimi kırpıştırdım. "Ah, kusura bakma, şaşırdım biraz. Tabii ki gelebilirsin."

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu Büge ama mutlu olduğunu biliyordum, üçümüz beraber plan yapmaktan inanılmaz derecede keyif alıyordu. Birbirimize uzak durduğumuzun farkındaydı ve bu onu rahatsız ediyordu. "Hiç böyle bir düşüncen yoktu, sana yalvarmıştım."

Büge'ye de aynı şaşkınlıkla baktım ama onun odağında değildim.

Gürkan isteksizce gülümsedi. "Teoman'ı uzun zamandır dinlemiyordum," dedi dalgalı saçlarını karıştırıp. "Bu akşam da yapacak hiçbir işim olmayınca sizinle geleyim dedim."

Büge gerçekten istiyor muyum diye dönüp bana baktı ve ben de ona içini rahatlatabilecek en gerçekçi tebessümü gönderdim. Bu onu daha da mutlu etmişti. "Vay canına," dedi sırtını sandalyeye yaslayıp kahvesinden bir yudum alarak. "İşte buna bayıldım."

Gürkan masadaki diğer sandalyeye oturduğunda artık konuşacak daha fazla şeyimizin kalmadığının farkındaydım. Onu ilk

gördüğüm gün merkezdeki odasındaydı, sakin ve sağlam duruşuna zıt bir şekilde duygusal bir yapısı olduğunu da anlamıştım ama birbirimize buz gibiydik. Eğer Büge'yi tanımasaydı bana selam bile vermek istemeyeceğinden emindim.

"Senin neyin var?" diye sordu Büge, Gürkan'a. "Gergin görünüyorsun. Hastanede kötü bir şey mi oldu?" Gürkan elini çenesine yaslamış boşluğa bakarken Büge'yi duymadı bile. "Hey!" dedi Büge onu dürterek. İrkildi, başını çevirdi. "Sana diyorum, neyin var Doktor? Hastanede toplu katliam mı vardı?"

"Sadece uykusuzum," diye yanıtladıktan sonra sırtını sandalyeye yasladı. "Biliyorsun, gece makale yazmaktan uyuyamadım."

"Tabii." Büge gözlerini devirip bana baktı. "Son bir haftadır fazlasıyla meşgul, hatta geceleri kütüphaneye gidiyor, Min. Eve geldiğinde son derece gergin oluyor, nedenini anlayamıyorum. Bir de bunlar yetmezmiş gibi motosikletini garajdan çıkardı, onu kullanıyor."

"Motosikletimi zaten kullanıyordum," diyen Gürkan kaşlarını çattı. "Sadece kütüphaneye daha kısa sürede gitmemi sağlıyor."

"Kesin öyledir." Büge bana bakmaya devam etti. "Motosiklet yarışlarına geri döneceğini söyledi bana."

Gürkan kendi kendine söylenirken zihnimin içindeki anılardan uzaklaşmak istermiş gibi gülümsedim. "Onun motosiklet yarışlarına gitmesini istemiyor musun?" diye sordum Büge'ye. Cevabını evet olarak düşünmüştüm ama o başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Aksiyon seven tarafım hâlâ capcanlı ama o aksiyonun içinde ben de varsam... Gidiyor ve beni götürmüyor. Zararlı olduğunu söylüyor." Gürkan'a gözlerini devirdi. "Zararlı olan her şeyi severim."

Gürkan benim önümde tartışmak istemediği için, "Sana, sigara içme, dediğimde bırakıyor musun?" diye sordu. Büge kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Bu da onun gibi bir şey."

"Değil." Burnundan derin bir nefes verdi. "Lütfen söyle Min'im, sevgilin motosiklet yarışlarına giden ama seni oralara götürmeyen biri olsa ne yapardın?" Sorusu yine duvara çarpmışım gibi hissetmeme neden olduğunda yutkundum. Gürkan ters

bir bakış atarken, Büge elinin tersiyle ağzını kapattı. "Şey..." dedi gözlerinde pişmanlıkla. "Bu biraz saçma bir örnekti."

Büge'yi bütün patavatsızlıklarıyla bile seviyordum ama bazen öyle bir noktadan giriyordu ki hızlı giden bir araçla duvara çarpmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. İşte bu düşünce bile başka bir anıyı doğuruyordu.

Gürkan dikkatle bana bakıp vereceğim cevabı bekledi.

Zaaflarını belli etme, dedi iç sesim üzerine bastıra bastıra. Bunu öğrenmiştim, zaaflarımı belli etmeyecektim.

Espriyle karışık, "Ben bu filmin çok daha kötüsünü yaşadım," dedim, oldukça rahat görünmeye çalışıyordum. "Bir motosiklet yarışındaydım; tehlike bir yana dursun, bir adam elimle iddiaya bile girdi. Parmaklarımın arasında bıçak dans etti." Samimiyetsiz bir şekilde kıkırdadım. "Bu yüzden bunları çok takmamalısın."

Sessizlik oldu. Ben güldüm ama onlar eşlik etmedi. Büge şaşkınlıkla bana bakarken, Gürkan kaşlarını kaldırdı. Konunun kapanacağını düşünmüştüm ama Gürkan ciddiyetle, "O gün amaç seni tehlikeye atmak değildi," diyerek onu savundu. "Senin tehlikeye düşmeni engellemekti."

Yine güldüm, bu sefer gerçek bir gülümsemeydi ama mutluluktan olduğu söylenemezdi. Hiçbir cevap vermeden yüzümdeki gülümsemeyle kahve fincanıma baktığım esnada tepemizde dolaşan kara bulutları dağıtmak isteyen Büge öylesine bir konu açtı ama kesinlikle dahil olmadım hatta onu dinlemedim.

Kendi içimde, kendimle bile onun hakkında konuşmayı yasaklamıştım; bu yüzden hangi duyguyu hissettiğimi bile bilmiyordum ama şimdi kalbimin üzerine düşen öfke, ilk defa bana bu kadar canlı hissettirmişti. Eğer bu öfkeyi irdelersem arkasında neler olduğunu görecektim fakat yapmadım çünkü her şeyden kaçan Minel, kendi sesinden bile kaçmaya başlamıştı.

Bir saat sonunda masadaki muhabbete bir kere bile dahil olmadığımdan olsa gerek, Büge artık kalkmamız gerektiğini söylemişti. Konsere henüz iki saat vardı fakat yol uzak bahanesini öne sürmüştü. Gürkan ise amacını anlamıştı; hep beraber kafeden çıkmış, Gürkan'ın büyük arabasına binmiştik.

Onlar önde otururken, ben arkada tek başımaydım. Büge hâlâ bir şeyler anlatıyor, Gürkan'ı türlü gereksiz konunun içine çekiyordu. Arada sırada başını çevirip beni de dahil etmek için adımı söylüyordu. Evet ya da hayır demekten başka hiçbir yanıt vermeden pencereden dışarıyı izliyordum.

Öyle bir dalmıştım ki Büge dönüp, "Minel, telefonun çalıyor," diyene kadar telefonumun sesini duyamamıştım. Aceleyle telefonu çantamdan çıkardığımda ekranda babamın adını gördüm, Gürkan'ın duymayacağı şekilde telefonu açtım.

"Alo," dedim sakin bir sesle.

"Nasılsın?" diye sordu babam, evde değildi, arkasından gelen sesler bunu gösteriyordu.

"İyiyim, sen nasılsın?" diye sorduğumda oturduğum koltuğa biraz daha sindim. "Nasıl gidiyor? Bir şeyler yedin mi?"

"Sayılır..." Babamın gülümsediğini hissettim. "Dün yaptığın et yemeği bitti, ısıtırken altını yakmış olabilirim."

"Baba," dedim yüksek sesle ve dikiz aynasından Gürkan'la göz göze geldik. Daha kısık konuşarak devam ettim. "Sana defalarca tencereleri mahvetmemen gerektiğini söylemiştim."

"Haklısın." Babam mutsuz bir nefes verdi. "Ben yemekler konusunda son derece beceriksiz bir adamım ama neyse ki sen varsın." Hiçbir cevap vermedim, o da cevap vermemi beklemedi. "Konsere ne zaman gidiyorsunuz?"

"Şimdi."

Çok kısa cevap.

"Nasıl gideceksiniz? Sizi bırakmamı ister misiniz?"

Göz ucuyla Gürkan'a bakarak kulak kesilmiş bir şekilde beni dinlediğini düşündüm, bu hissim çok tuhaftı. Yalanlara başvurmak konusunda artık eskisi gibi rahat değildim çünkü eskiden yalanlara başvururken korkularım vardı, nefretlerim vardı, yakalandıklarım vardı ama artık bunlar yoktu. Hiçbir şeyden korkmuyor, hiçbir şeyden nefret etmiyor, hiçbir şeye yakalanmıyordum.

Şimdilik.

Ayrıca babam hiçbir şekilde hayatıma karışamazdı, bunu çok iyi biliyordu. "Gürkan bizi almaya geldi," dedim rahat bir sesle. "O da bizimle geliyor. Şimdi onun arabasındayız."

Sessizlik oldu. Babamın Gürkan'la yüz yüze geldiği tek seferde, Gürkan Büge'yle geç bir vakitte ayrılacağımız için beni eve bırakmayı teklif etmişti. Araba evin önüne geldiğinde babam hızla bahçeye çıkmış, sonra Gürkan'ı gördüğünde kısa bir baş selamı vermişti.

Gürkan ise ne kadar kibar ve düşünceli bir adam olursa olsun, onun selamına karşılık vermemiş hatta hızla arkasını dönüp gitmişti.

"Ya," dedi babam. "O halde size iyi eğlenceler." Bu onu rahatsız etti, sonuna kadar emin oldum ama bir şey söylemedi. "Dikkatli ol."

"Olurum," dedim rahat bir sesle. "Sen de dikkatli ol ve beni bekleme, uyu."

"Biliyorsun, uyuyamam."

İçimden bir ses, bu kadar zaman boyunca benden tek bir haber bile almadan nasıl uyuyabildiğini sorguladı hatta bu yüzden öfkesini dile getirdi ama yine o sesi susturup, "Biliyorum," diye mırıldandım. "O halde gece görüşürüz."

Babam hiçbir cevap vermeden telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra Büge, "Biliyor musun, Minel'in dansa dönmesi için babası bir hoca tutmuş," dedi Gürkan'a. "Çok güzel bir fikir, değil mi?"

Gürkan dikiz aynasından yine bana baktı ama bu sefer kaşlarını kaldırmıştı. "Bunu sen mi istedin?"

"Hayır, kendisi benden habersiz ayarlamış," diye yanıt verdim. "Ama elbette ki dansa dönmeyeceğim çünkü istemiyorum."

"İstiyorsun." Büge ön koltuktan arkaya eğildi. "Bunu seninle bir kez bile aynı masada oturmuş olan insan söyler. Sen dansa bağlı birisin, Min'im. Baban ilk defa çok doğru bir karar vermiş." Son kurduğu cümle kaşlarımı çatmama neden olurken, Büge aldırış etmeden önüne döndü.

"Babamdan hoşlanmadığını biliyorum," dedim Büge'ye fakat daha çok Gürkan'a söylüyormuş gibiydim. "Ama onun hakkında böyle konuşman beni üzüyor. Aramızdaki problemler sadece ikimizi ilgilendirir, sen neden onun hakkında böyle konuşuyorsun ki?"

Yoldaki araçlar, motor sesi ve radyodan gelen çok kısa bir İngilizce şarkı dışında başka hiçbir ses duyulmadı. Büge'yle uzun zamandır konuşmak istediğim konuyu bilerek Gürkan'ın yanında açmak bana iyi hissettirmişti.

"Çünkü ondan hoşlanmıyorum," dedi Büge kısık sesle fakat yüzünü göremedim. "Ve bence benim yerimde kim olsa ondan hoşlanmaz. Hatta..." Başını pencereye doğru çevirdi, profilini gördüm. "Senin yerinde başka biri olsa onu kabullenmezdi."

Büge'nin yerinde başkası olsa hoşlanmazdı, buna anlayış gösterebilirdim ama benim yerimde başkası olsa kabullenmez miydi? Bu yüzümü ekşitmeme neden oldu.

"Onu yıllarca bekledim," dedim aklıma ilk gelen cümleyi söyleyerek. "Öldüğünü söylediler ama ölmediğini bir şekilde hissedip onu bekledim ve geri geldi. Neden kabullenemesin başka biri? O benim yanımda."

Gürkan'ın sert sesi bana ulaştı. "Seni terk edip gitmiş, arkasına bile dönüp bakmamış bir adamdan bahsediyoruz." Yüzüme bakmıyordu ama baksaydı kırgınlığımı görebilirdi. "Seni amcana bile bırakmamış, seni öylece bırakmış. Yaşamını bile önemsememiş..."

Hızla sözünü kestim. "Buna mecbur kaldığını düşünüyorum." Yalandı, böyle düşünmüyordum ama savunmam gerekiyordu.

"Düşünüyorsun?.." Gürkan bu sefer dikiz aynasından bana baktı. "Ona nerede olduğunu, neden seni bırakıp gittiğini hiç sormadın, değil mi?" Ağzımı açmadım ama ikisi de cevabı anladı. "Çünkü alacağın cevaplardan korkuyorsun. Kendi kafanın içinde düşündüklerine inanmayı seçiyorsun. Bu da bir tür kaçış."

Büge diğer taraftan lafa atladı. "Senin yerinde başkası olsa hesap sorardı, onu affetmezdi ama sen affettin." Şaşkınlıkla nefesini verdi. "Evet, onu beklemiş olabilirsin, onu aramış olabilirsin ama yaşadıklarını düşün, Min, yaşadıklarını! O yokken sana olanları!" Sinirlenmeye başlamıştı. "Amcan seni hiç sevmiyordu, merkeze gönderdi. Orada başına çok kötü şeyler gelebilirdi..." Devam etmedi ama aklımdan geçenleri okumuş gibi lafı değiştirdi. "Bence bu kadar iyi niyetli olma."

Uzun zamandır sinirlenmiyor, uzun zamandır öfkelenmiyordum fakat ilk defa günler hatta aylar sonra bu hislerin bana uğradığını fark ettim. "İyi niyetli mi?" diye sordum iğneleyici bir sesle. "Ben iyi niyetli değilim, sadece onu bekledim ve geldi."

Affetmediğimi söyleyecektim, affetmek üzerine düşünmediğimi söyleyecektim, babamı hiçbir zaman affedemeyeceğimi söyleyecektim fakat sustum; dile getirirsem acısını da hissederim diye sustum.

"Bekledin ve geldi." Gürkan alayla güldü. "Bir babayı sadece adı baba olduğu için affedemez, sevemezsin, Minel. Bence seni bırakıp gittiği için, yaşadıkların için hesabını sormalısın."

Ben de onun gibi güldüm ama onun kadar gerçekçi olmadı. "Boş versene Gürkan," dedim iğneleyici bir sesle. "İnsanlar beni en kötü zamanımda terk edip gitmeyi seviyorlar." Kaşları çatıldı, gözlerini direkt benden ayırdı. "Bir insana beni bırakıp gittiği için hesap soramam. Belki bundan yedi ay önce bunu yapardım ama artık yapmam çünkü şimdi kendimi o kadar da önemsemiyorum."

Çok kısa bir sessizlik oldu. "Baban seni terk etti," dedi Gürkan dikkatli bir sesle. "Diğerlerinin terk ettiğini nereden biliyorsun?"

"Sen nereden biliyorsun?" diyerek açıkça sordum, sonra gözlerimi devirdim. "Ayrıca bütün bunlar önemli değil; ne var, biliyor musunuz? Babam benden çok büyük bir duyguyu çekip almış, o da ona karşı muhtaçlığım. Şimdi bir anda ortadan kaybolsa hiçbir şey yokmuş gibi hayatıma devam eder, ölmüş kabul ederim. Geri dönse yine gülümser, onunla yaşarım. Bu en kötüsü, değil mi? Benim hayatımda olmasının ya da olmamasının bir anlamı yok. O da bunun farkında."

Büge derin bir nefes verdikten sonra eğilip bana baktı. Ne demek istediğimi anlamış olacak ki, "Aslında ona en büyük cezayı veriyorsun," diye fısıldadı.

"Farkında olmadan yapıyorum," dediğimde bunun beni mutsuz ettiğini fark ettim.

"Ah Min'im," dedi, uzanıp elimi tuttu. "Çok merhametlisin."

Omzumu kaldırıp indirdim. "Bir insan bir kez ölür ve bir kez yaşar." Derin bir nefes verdim. "Bir süre öldü sandığın biri

karşına dikildiği zaman tek bir şeyi hissediyorsun: onun ölümünün acısını. Ben bunu tattım. Babam beni bir kez daha terk ederse bir kez daha öldü sayarım ama bu sefer ilki kadar acıtmaz, emin ol."

Elimin üzerinde bir süre elini tuttu, gözlerimin içine baktı ama hiçbir şey söyleyemedi. "Peki ya öldü saymadıklarımız ama bizi terk edenler?" diye sordu Gürkan düşünceli bir sesle. "Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir noktaya baktım, o noktaya o kadar uzun süre baktım ki Büge eliyle elimi sıkmak zorunda kaldı. Bir boşluğun içinde savruldum. Korkularımla yüzleşmedim ama yüzleşebileceğimi gördüm.

"Terk eden her insanı öldü saymayı bana babam öğretti, bu bir dala tutunmaktı. Terk etti demek zordur ama öldü demek çok kolaydır." Büge'nin ellerinden ellerimi kurtardım, tamamen yanımdaki pencereye döndüm. "Babamdan sonra biri beni gerçekten terk etti ve ölmedi. Keşke yalandan bile olsa ölseydi de tuttuğum o dalı kırmasaydı çünkü o dal kırıldı ve ben yere düştüm. Öyle kötü düştüm ki dizlerimin üzerinde bile duramadım."

Yolun geri kalanı büyük bir sessizlikle geçti. Saniyeler dakikalara dönüştü ama ikisi de ağzını açıp hiçbir şey söylemedi. Kendi aramızda imzasını attığımız başka bir sözsüz anlaşma da buydu: yaşanılanlardan bahsetmemek, acıları dile getirmemek, her şeyi yok saymak.

Babamla da arkadaşlarımla da yaptığımız sözsüz anlaşmalar bir gün bozulacak, bozulan her anlaşma çok daha fazla can yakacaktı, bunu biliyordum ama erteliyordum. Durmadan erteliyordum. Durmadan görmezlikten geliyordum.

Fakat konser alanının önüne geldiğimizde içimde tarifi bile edemeyeceğim bir kıvılcım oluştu. Bu ateşin kıvılcımı değildi, bu acının da kıvılcımı değildi, bu geçmişimin kıvılcımıydı.

Ve o kıvılcım sanki şimdilerde tekrar karşıma çıkacak, ateşe dönüşene kadar durmayacak, ateşe dönüştükten sonra geleceğimi de yok edecekti.

Ben, öldü saymadığım, beni terk eden adamın geçmişimin kıvılcımı olduğunu çok iyi biliyordum.

7 ay önce...

Her yer alev alev yanıyordu, insanların çığlıkları kulakları acıtıyordu ve yanık kokusu her tarafı kaplamıştı. Ruh yanmazdı belki ama o gün, o tiyatro salonundaki üç kişi ruhunun yandığını hissediyordu.

Bir adam gelmişti, bir kız çocuğunun senelerdir beklediği babasıydı.

Bir adam gitmişti, bir kız çocuğunun geçmişinin tamamı olan kişiydi.

Minel'in canı yanıyordu, yangının ortasında bir insan kendi canının derdine düşmeliydi ama Minel bir adamın gidişi yüzünden acı çekiyordu. Elini tutan kişi babasıydı, senelerdir beklemesinin ardından gelen babasıydı ama o arkasını dönüp giden Korel'e bakıyordu. Gözlerinin içine ateşin rengi çarpıyordu ve o adam gidiyordu.

Senelerdir beklediği babasını umursamadan itekleyip Korel'in peşinden koştu. Alevlerin ortasına, her nereye gidiyorsa oraya. Belki alacağı cevaplardan, belki hatırlamaya başladığı geçmişinden, belki de her şeyi olarak onu gördüğünden.

Korel asla arkasına dönüp bakmadı ama Minel onun peşinden koşmak istedi, ardından babası onu yakalayıp engellemeye çalıştı. Zarar görmesinden korkuyordu ama Minel çırpınarak onun adını sayıkladı, gaz başını döndürüyordu. Belki o tiyatro salonunda Korel'in arkasından koşarken cayır cayır yanacaktı ama bunu umursamadı.

Kimin peşinden koştuğunu bile bilmiyordu ama kalbi acıyordu, o gidemezdi.

Çırpındı, yanmak istedi, babasını önemsemedi ama en sonunda gözleri karanlığa kucak açtı.

Yangından iki gün sonra...

Gözlerini bir hastane odasında açtığı zaman başında duran babasını gördü, ayaklarının ucundaki Büge'yi, Büge'nin yanındaki Gürkan'ı. Tek görmek istediği kişi Korel'di.

"Korel!" diye çırpındı, kurtulmaya çalıştı ama babası omuzlarından bastırıp doktoru çağırdı, Büge bir şeyler söyledi ama onu duymadı. "Korel!" diye bağırdı bir kez daha. "O yandı mı? O öldü mü? O nerede?"

Doktorlar gelip sakinleştirici vurdular. Sakinleştiricinin etkisi geçene kadar onun adını sayıkladı.

Yangından beş gün sonra...

Vücudu titriyor, epilepsi nöbetçi geçiriyordu. Doktorlar müdahale ederken babası çırpınıyor, Minel için bir şeyler yapmak istiyordu. Bu zamana kadar yapamadığı her fedakârlık için kendi canını bile verebilirdi ama Minel'in dudaklarından kriz geçirmeden önce sadece onun adı çıkıyordu. "Korel," demişti babasına, gözlerini açar açmaz. "O nerede?"

Babasının geri dönmesi değil, Korel'in gitmesi canını yakıyordu.

Cevap yoktu.

"O nerede?" demişti daha sert bir sesle. "O yandı mı?" Acıyla bağırmaya başlamıştı. "Yanmasın. O daha önce yandı!"

Sonrası krizdi, sonrası hatırlayamacağı kadar büyük bir karanlıktı.

Yangından on gün sonra...

Büge Minel'in başında ağlıyordu. Minel'in gözleri pencereden dışarıya çevrilmişti, normalde Büge'nin ağlaması onu rahatsız ederdi hatta şaşırtırdı ama hiçbir tepki vermiyordu.

"Lütfen," diyordu Büge. "Bir şeyler söyle, sen benim tek arkadaşımsın Minel."

"Korel," demişti Minel yine. "O nerede Büge? Yanmadı, değil mi? Ölmedi de. O nerede?"

"Minel, lütfen," demişti Büge.

"Belki de ateşten korktuğu için gitmiştir," demişti Minel ve gülümseyerek Büge'ye bakmıştı. "O burada, değil mi? Babam onu

benden gizliyor. Biliyorum, Korel güvenilecek biri değil ama bir açıklaması vardır. O nerede Büge?"

Büge hiçbir cevap vermezken Minel'in yüzündeki gülümseme soluklaştı. "O nerede?" diye sordu bir kez daha ve gözleri acıyla doldu. "Geri dönecek, değil mi? Geri dönecek de. Babamdan korkmayacak ve gelecek de bana."

Minel de içten içe Korel'in babasından korkmayacağına emindi ama bir yalana inanmak istiyordu. Korel onu yalanlara inandırmıyorsa kendisi onun için yalanlar uyduruyordu.

"Gelecek," demişti en sonunda Büge. "Yakında gelecektir, Minel."

Büge, Minel'in karşısında yavaş yavaş erimesine ve acı çekmesine artık dayanamadığı için yalan söylemişti ama biliyordu, Gürkan ona söylemişti.

Korel bir daha dönmemek üzere gitmişti.

Yangından yirmi gün sonra...

Minel tam pencereden atlayacakken babası onu yakalamıştı, intihar edeceğini düşünmüştü; halbuki Minel intihar etmeyecekti, pencereden kaçıp Korel'in evine gidecekti.

Zihni, o hastane odasının beşinci katta olduğunu düşünemeyecek kadar mahvolmuştu.

Belki de amacı intihardı, bundan emin değildi ama tek istediği Korel'di çünkü kabullenemiyordu, yalanlar duymaya ihtiyacı vardı. Bu şekilde yaşanmazdı, onu kandırmalıydı.

Onu bu acıyla baş başa bırakmamalıydı.

"Minel," demişti babası, ağlayarak onu kendine çekip. "Yalvarıyorum, kızım. Yalvarıyorum, kendine gel."

"Korel!" demişti Minel bir kez daha çırpınarak ve en sonunda babasını iteklemeye çalışmıştı. "Seni istemiyorum." Babası geri çekilmişti ama onu korumaya devam ediyordu. Minel babasının gözlerinin içine bakıp onu bir daha iteklemişti. "Seni istemiyorum!" demişti. "Sen öldün! O yaşıyor! O gitti! O gidemez!"

Minel için zor olan sadece Korel'in gidişi değildi; babasının seneler sonra ortaya çıkışıydı, Prometheus'un amcasını öldürmesiydi, çello çalan Korel'in görüntüsüydü. Aklını kaçıracak gibiydi.

En sonunda babası, "O gitti," demişti kısık sesle. "O gitti, Minel."

Minel başını iki yana sallayıp, "O gitmez," demişti. "O senin gibi değil, baba."

Yangından otuz gün sonra...

Minel başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Hastaneden çıkılıyordu; bir yanında babası vardı, diğer yanında Büge. Ağzını bıçak açmıyordu çünkü ikisinin de ona yalan söyleyip geçiştirdiğini biliyordu.

"Yemek yiyelim," demişti Doğuş Karaer heveste.

"Evet," diyerek katılmıştı Büge de. "Şöyle güzel bir hamburger yiyelim, Minel çok sever."

Minel derin bir nefes vermiş, ardından, "Korel'in evine gitmek istiyorum," demişti. "Biliyorum, evde beni bekliyordur. Boda'yı bırakıp gidemez."

Yangından otuz iki gün sonra...

Evden kaçıp Korel'in evine gelmişti. İlk önce kapıyı çalmıştı gülümseyerek, ardından, "Korel," diye seslenmişti. "Ben geldim."

Bir cevap yoktu.

Bir kez daha çaldı ve fısıldayarak, "Korel," dedi. "Ben geldim, merak etme, yalnızım. Senin öyle bir adam olmadığını biliyorum. Aç kapıyı, dinleyeceğim seni, söz."

Aslında Minel biliyordu, evde kimse yoktu çünkü köpek kulübesi de bomboştu. Boda'nın yerinde yeller esiyordu.

"Korel," dedi bir kez daha kapıyı çalarak. "Açsana kapıyı. Eğer açmazsan sana verdiğim sözü tutmam ve ağlarım."

Kapı açılmadı, Minel ağlamaya başlasa da kapının önünden ayrılmadı. "Gitmiyorum," dedi sert bir sesle ve gözyaşlarını elinin tersiyle silerek. "Ama sözümü de çiğnemeyeceğim, bekleyeceğim seni burada."

O gün sabahtan akşama kadar babasının onu uzaktan izlediğini bilmeden o kapının önünde durdu, yetmedi akşam da bekledi ve en sonunda uykuyakaldı.

Gözlerini açtığında birinin onu taşıdığını gördü, babasıydı. "O gitti," dedi babası ama Minel inanmadı.

Yangından kırk beş gün sonra...

"Sana anlatacaklarım var," dedi Minel, kapının önünde otururken. "Babam benimle konuşmaya çalışıyor ama ne yapacağımı bilmiyorum, sen olsaydın bir yol gösterebilirdin ama yoksun. Belki de içeridesin ve beni dinliyorsun." Böyle olmadığını biliyordu ama buna inanıyordu. "Ona sorular soramıyorum, aslında cevaplarını da merak etmiyorum. Gittiyse gitti, döndüyse döndü, Korel. Onu seviyorum ama onu affedemiyorum. Kalbim çok kırık." Başını kapıya çevirdi. "Kendimi çok yalnız hissediyorum, senden önce bu kadar yalnız hissetmezdim. Aslında sen hayatıma girdiğinde de yalnızdım ama sonrasında hatırladım bir şeyleri. Oradaymışsın Korel, geçmişimdeymişsin. Şimdi yavaş yavaş hatırlıyorum. Hepsini sana anlatmak istiyorum ama yoksun." İç çekti. "Prometheus ortalarda yok, seninle beraber yok oldu. Seninle beraber yok olması çok tuhaf, değil mi?" Gülmeye başladı. "O çello görüntülerini bilerek yayınladın, değil mi? Babam senden korksun diye. İntikam alıyorsun bence ondan ama bana söyleyebilirsin." Minel'in içini korku kapladı. "Keşke bana söyleseydin, ben korktum."

Uzakta bir araba durdu, arabadan inen kişi Gürkan'dı. Büge arabanın içinde bekliyordu.

Minel gözlerini devirirken Gürkan tam karşısında durdu, ardından yere çöküp, "Minel," dedi. "Seni almaya geldik."

"Korel nerede?" diye sordu Minel belki bininci kez.

Gürkan derin bir nefes verdi, en sonunda dayanamadı. "O gelmeyecek, Minel."

Minel yine inanmadı, Korel'in Gürkan'a da oyun oynadığını düşünüp başını iki yana salladı.

Yangından yetmiş bir gün sonra...

"İnsanlar bir mezarın başına gidip konuşur, Korel," dedi Minel, kapının önünde otururken ve gözleri daima suladığı papatyalara kaydı. Oraya bir mezar kazmış, köpeği gömüp papatya ekmişlerdi. O papatyaları Minel suluyordu. "Ben de buraya gelip konuşuyorum, bu ev mezar değil ama sanki mezarlığa gelip konuşuyormuş gibi hissediyorum. Umudum tükeniyor ama gidecek başka hiçbir yerim yok." Derin bir nefes verdi. "Aslında var." Gülümsedi. "Beni

ilk öptüğün yere de gittim, oradaki papatyaları suladığını söylemiştin. O papatyalar kurumuştu Korel, suladım ama ölmüşler. Gitmemişsin oraya da. Canım acıyor."

Minel ağlamaya başladı, bu kez canı hiç olmadığı kadar çok yanıyordu.

"Canım çok acıyor, Korel," dedi umutsuz bir sesle. "Neler oluyor? Sen kimsin? Sen kocaman bir yalan mısın? Neden omuzlarıma böyle bir yük bıraktın, neden beni bıraktın? Ben bunu hak ettim mi?" Başını salladı. "Seni unutarak hak etmiş olabilirim ama canım gerçekten çok yandı. Dönmeyeceğini söylüyorlar ama benim içimde ufacık bir umut var, o umut ne olacak? Yemin ederim bulutları hâlâ çok seviyorum, sen dönersen dansa da devam ederim. Korkuyorum ama ederim."

Gözünden yaş aktı fakat bu kez silmedi.

"Ölmedin, değil mi?" diye sordu Minel gözlerini bulutlara çevirerek. "Öldüğüne mi inanmalıyım? Bu daha az mı yaralayıcı? Öldüysen bile yanarak ölmemiş ol, ateşten korkmadığını söylüyorsun ama bence korkuyorsundur."

Uzakta yine bir araba durdu ve bu kez hiç gelmeyen o misafiri gördü: Korhan'ı.

Gözleri açıldı, heyecanlanarak çöktüğü yerden kalktı ama Korhan'ın gözlerinde kızgınlık ve endişe vardı. Endişe? Korel ölmüş müydü?

"O geldi mi?" diye sordu Minel heyecanla.

Korhan tam karşısına geçip Minel'i süzdükten sonra, "Burada olmadığını bildiğin halde neden geliyorsun?" diye sordu düz bir sesle.

Ellerinden sevgilisini aldığından beri Korhan ondan nefret ediyordu ama gözlerindeki acıma yok sayılacak gibi değildi.

"Gelecek çünkü..." dedi Minel, umudunun bittiğini söylemese de gözlerini açarak. "Yani mantıklı bir açıklaması vardır diye düşünüyorum. Biliyorum, gelecektir. Gelmiştir belki de ve..."

"Mantıklı açıklama mı istiyorsun?" diye sordu Korhan ve Minel'in kalbine bıçağı saplamadan önce derin bir nefes verdi. "O kaçtı."

O kaçtı.

Minel'in tükenen umudunun yanında bir alev parladı, o alev kalbini esir aldı ve acıyla yutkunmasına neden oldu.

"O kaçtı," dedi kendi kendine ve aslında kendine itiraf etmediği o mantıklı açıklama Korhan'dan geldi: "O kaçtı," dedi bir kez daha; bunu söylerken ayakta durmakta zorlanıyordu.

O kaçmıştı, ilk defa kendisi gibi kaçmıştı ve geri dönmeyecekti çünkü kimliği artık karanlık bir ruhtu; o ruhu Minel görmüştü.

"Hayatına dön," diyen Korhan ne kadar acımasız dursa da gözlerine merhametin ışığı yansıdı. "Büyü, Minel. Yaşa ve onu unut. Anma adını, sil. O kaçtı, bir gün dönerse bile kaçan bir adam olacak, seni arkada o şekilde bırakmış."

Sessizlik aralarında sözsüz bir anlaşmaya dönüştü ve o gün, Korhan'ın o cümlelerinden sonra Minel tutunacak bir dal buldu, düştüğü yerden doğruldu ve yalan ya da doğru olduğunu bilmeden kaçtığına inandı.

Büyüdü, yaşadı, anmadı adını hatta sildi.

Ama bir kez daha Korel'i unutamadı.

3. ANILAR VE ŞARKILAR

Müzik sesleri, birbirini takip eden ışıklar, insanlar, gerçekler ve yalanlar. Hepsi iç içeydi ama onlar yine tek başlarındaydı. Teklerdi, iki kişilerdi ama tek bir kişiydiler.

Korel Erezli ve Minel Karaer.

Biri on altı, diğeri yirmi bir yaşındaydı. Birbirlerini üç aydır tanıyorlardı. Gökyüzü karanlıktı, Minel karanlıktan Korel varken korkmazdı.

Korel karanlığa Minel'i asla teslim etmezdi.

Bir konser alanındalardı.

Korel o günü asla unutmayacaktı ama Minel, bu anıların tek bir damlasını bile hatırlamayacaktı.

İkisi birbirlerinin zihinlerinde ve anılarında asla buluşamayacaklardı.

Hislerimin tercümanı bile yoktu fakat tam göğsümün ortasında, onu sıkıştıracak kadar yüksek sesle atan kalbim, ortamdaki müzik seslerini bile yok ediyordu sanki. O geceden sonra, o kötü geceden sonra güne sürekli içimde çok kötü bir hisle başlardım fakat bugün daha farklıydı. Çok kötü bir histen daha farklıydı.

Ecel gibi bir geceden sonra ölüm gibi bir sabaha uyanacakmışım gibi hissediyordum.

Diğer bütün günlerde ise hayatıma ölü olarak devam edecekmiş gibiydim.

Bütün bunlar ruhumu elleriyle sıkıp boğacak kadar büyükken Gürkan'a da Büge'ye de hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordum. Konser alanına girdiğimizden beri onlara gönderdiğim yapmacık gülümsemeler ikisini de tatmin etmemişti ama bunu bana belli etmemeye çalışmışlardı.

Geldiğimiz konserin planını Büge günler öncesinden yapıp biletleri almış ve beni emrivakiye zorlamıştı. Teoman'ı severdim

ama kalabalıklardan kaçmaya başlamıştım, özellikle içinde sahne barındıran her gösteri beni fazlasıyla korkutuyordu fakat Büge aşmam gerektiğini düşünerek beni sürekli böyle etkinliklere getiriyordu.

Birkaç hafta önce vizyona giren bir filme zorla götürmüş, yarısında karanlık ve kalabalıktan dolayı çıkmıştım. Bir ay önce ise bir tiyatro bileti almış, sahneyi ve kırmızı perdeleri gördüğüm anda şiddetli bir öğürmeyle oraya kusmuştum. İnsanların bakışları bir yana dursun, kustu diye tiyatrodan kovulur mu ki...

Büge hiçbir şey yokmuş gibi bunu eğlenceye çevirse de tiyatroya gitmenin çok kötü bir fikir olduğunu o da fark etmişti.

Şimdi ise bir konserdeydik. Küçük bir bardaydı; açık değil, kapalı alandaydı. İğne atılsa yere düşmeyecek daracık kısımda insanlar sahnenin önüne toplanmış, birbirlerini ezmek pahasına Teoman'ın çıkmasını bekliyorlardı. Ben bar taburesinde oturuyordum, buradan da sahne çok iyi görünüyordu ve ses daha net geliyordu.

Gürkan ile Büge ise o kalabalığın arasına sızmışlardı. Daha doğrusu Büge yalvar yakar Gürkan'ı oraya sürüklemiş, Gürkan ise onu kırmamak için gitmişti. Fakat üzerindeki gerginlik, bakışlarındaki tuhaflık hiçbir şekilde silinmemişti.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Başımı çevirdiğimde barmenin ciddi gözlerle ama yarı alaylı bana baktığını gördüm. "Yoksa yaşın on sekizi geçmiyor ve sırf Teoman için yalanlar mı uydurdun?" Gözleri açıldı. "Bana içeri girmek için korumalardan biriyle yattığını söyleme."

Eskiden olsa inanılmaz şaşıracağım, büyük tepki vereceğim cümlelere hafifçe gülümsedim. "On sekiz yaşından büyüğüm," diye mırıldandım. "Fakat kalabalığa giremeyecek kadar ruhum yaşlı galiba." Barmen bunun üzerine güldü. "Bira alabilirim. Cam şişe olsun lütfen. Filtresiz."

Hızla aşağıdaki dolaptan bir bira çıkarıp önüme koydu. "Teoman'ı sever misin?"

"Severim," diye mırıldandım önümdeki biraya bakarak. "Sen?"

Dudaklarını öne çıkardı. Saçları omuzlarında ve kıvırcıktı, gözleri ise mavi tonlarındaydı. Çirkin bir adam değildi fakat benden yaşça büyük olduğuna emindim. Ayrıca kolunun bir kısmının dövmelerle kaplı olması ürpermeme neden olmuştu. "Yani," dedi bakışlarını sahneye çevirerek. "Severim ama sanırım onu kulaklıkla dinlemekten daha fazla keyif alıyorum. Nasıl anlatabilirim ki..."

"Sanki bu şekilde hissedemiyormuşsun gibi geliyor, değil mi?" diye sorduğumda başını hazırladığı kokteylden kaldırıp şaşkınlıkla beni onayladı. "Anlıyorum, bunu ben de hissediyorum sanırım. Tuhaf." Birayı parmaklarımın arasına aldım, gözlerimi kapatıp birkaç büyük yudum içtim.

Eskiden içki içtiğim zamanlardaki gibi midem bulanmıyor, kendimi kötü hissetmiyordum. Bunun haricinde babamın biralarından haftada birkaç kez içtiğim de oluyordu. Buna ilk tanık olduğunda babam çok şaşırmıştı fakat sonra ne anımsadıysa şaşkınlığı geçmişti.

Yanıma bir çift geldi ve umursamaz bir ifadeyle barmenden içkilerini istedi. İkisi de şimdiden sarhoş olmuş gibi görünüyorlardı.

Birkaç dakika sonra sahneye gitarlar koyulduğunda insanlardan çığlıklar yükseldi ve Teoman'ın çıkmaya hazırlandığını anladım. "İşte," dedi yüzünü buruşturarak barmen. "Yaklaşıyor, yaklaşmakta olan." İnsanlardan gelen çığlıklar arttı. "En azından uzaktan keyifle dinleyeceğiz, sahneye çıktıktan sonra buraya tek tük insan gelir." Ellerini tezgâha yaslayıp öne eğildi. "Eğer yalnızsan seninle beraber dinleyebiliriz."

Benimle flört edip etmediğini anlayamamıştım ama içimden bir ses kötü biri olmadığını söylüyordu. "Tabii," dedim içtenlikle gülümsemeye çalışarak. "Sahne önündekiler gibi çığlık atmayacaksan olur."

"Asla atmayacağım." Bir bira da kendine çıkardı, o da şişeden içiyordu. Kapağını sertçe açtıktan sonra büyük yudumlar alıp dirseklerini tezgâha yasladı. "Tek mi geldin?"

Gözlerimi kısıp kalabalığa baktım. "Yakın bir arkadaşım ve sevgilisiyle geldim," dedim yüzümü buruşturarak. "Ve eminim yakın arkadaşım şu an çığlık atanlardan biri."

Barmen gülümsedi. "Yani senin erkek arkadaşın gelmek istemedi mi?" Gözlerimi devirdim. Bunu görünce gülümsemesi genişledi. "Tamam, sevgilin olup olmadığını soruyorum."

Biramdan birkaç yudum aldım. Zaman kazanmaya çalışıyordum çünkü onunla hiçbir şekilde flört etmek istemiyor, sadece şu birkaç saatte içimdeki sıkıntılardan kurtulmak için biriyle sohbet etmeye çalışıyordum. "Sevgilim yok," der demez benimle flört etmemesi için kendimce çok büyük bir neden sundum: "Hiç sevgilim olmadı."

Barmen gözlerini kocaman açtı. "Gerçekten on sekiz yaşından büyük müsün sen?"

"Ne alakası var?"

"Senin yaşında bir kızın nasıl hiç sevgilisi olmaz? Çok mu seçicisin?"

"Hayır," dediğimde kaşlarım çatılmıştı. "Daha önce kimse benimle sevgili olmak istemedi."

İşte bu onu daha fazla şaşırtmıştı. "Hiç çıkma teklifi eden olmadı mı? Lisede? Hatta ilkokulda?"

Bir kez daha gözlerimi devirdim, lafı hemen değiştirmek istedim çünkü sorduğu sorunun yanıtını tam olarak ben de bilmiyor, hatırlamıyordum. "Senin sevgilin var mı peki?"

Barmen bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Hayır, yok," dedikten sonra elini uzattı. "Volkan ben. Senin yeni sevgilin, ben de senin sevgilin." Gözlerim irileşti, eline baktım, sonra yüzüne baktım, sonra bir daha eline baktım. Bu onu epey güldürdü hatta kahkaha attı. "Şaka yapıyorum," dedi gülmeye devam ederken. "O kadar da hızlı değilimdir. Ama istersen..." Gözlerim irileşti. "Bana yumruk mu atacaksın?" diye sordu. "Eğer öyle bir planın varsa vazgeç çünkü buradan atılırsam evimin kirasını ödeyemem."

Birkaç saniye geçti. Ne yapmam gerektiğini fazla düşünmeden kuruyan dudaklarımı ve ağzımı ıslatmak için biramdan yudumladım. Eli hâlâ havada dururken, "Şakaların komik değil, Volkan," dedim, sonra elini sıktım. "Ama arkadaşım olsaydın gülebilirdim. Minel. Minel Karaer."

"Minel." Elime baktı. "Daha önce hiç duymadım, anlamı nedir?"

"Cennetteki inci tanesi." Bu hoşuna gitmişti.

"Vay." En sonunda ben elimi çektim ama aldırış etmedi. "Gerçekten güzel anlamı. Annen mi koymuş, baban mı?"

"Babam." Kısa cevaplarla ilgiyi üzerimden atmaya çalışıyordum.

"Hım," diye mırıldandı, sonra gözlerini gözlerimin üzerine dikip biraz daha bana eğildi. "Peki Minel." Bara bir adam yanaşıp sert sesle viski istedi; göz ucuyla bana baktığında gerçekten onun kaçmam gereken biri olduğunu anlayıp başımı hızla çevirdim.

Ardından sahneye gitaristler ve baterist çıktı. İnsanlar çıldırmış gibi çığlık atarken ışıklar kapandı, sonra Teoman'ın en bilindik şarkılarından biri olan "Paramparça"nın melodisi duyuldu. Ne olursa olsun karnımda sıcak bir heyecan hissettiğimde oturduğum yerden döndüm, sırtımı bar tezgâhına yaslayıp sahneyi izlemeye başladım.

Sahnedeki ışıkların arkasından Teoman belirip şarkıyı söylemeye başladı ama insanların seslerinden neredeyse onu duyamıyor, net bir şekilde yüzünü göremiyordum. Öne birkaç adım daha attığında gülümsemeden edemedim. Şarkıyla beraber kendisi de yaşlanmıştı, bu ona karşı duyduğum saygıyı daha da artırmıştı.

"En sevdiğin şarkısı nedir?" Kulağımın dibinden bir ses yükseldiğinde irkilip arkama baktım ve barmen olduğunu gördüm. "Benim kesinlikle 'Çoban Yıldızı'."

Kibirle, "Çok bilindik," diye karşılık verdim. "'Mektup' şarkısını çok severim ben. Bilir misin?" Ben de onu alaya almak istedim. "Yoksa yaşın tutmuyor mu?"

Barmeni eğlendirebiliyordum; aslında son iki aydır insanları gerçekten gülümsetebiliyor, üzebiliyor, kızdırabiliyordum. Hayata karşı vasıflarım olmaya başlamıştı, bu ise umurumda değildi. Galiba asıl konu, umurumda olmamasıydı. "Yirmi dokuz yaşındayım," dedi o da kibirle. "Yani sen okuma yazmayı çözerken ben Teoman'ın şarkı sözlerini okuldaki sırama yazıyordum. Bir

flörtüm vardı: çalışkan gözlüklü Ezgi. Ona gönderme olsun diye sırama Teoman şarkısı yazmıştım ama o kafama vurmuş, sıraları mahvetmemem gerektiğini söylemişti."

Dayanamayıp güldüm. Eğildiği bar tezgâhından net bir şekilde yüzünü gördüğüm için boyunun uzun olduğunu anlamıştım. Yani bir seksen beş-bir seksen altı olmalıydı. Bu da bana göre uzun bir boydu.

Toeman duygusal bir şarkıya geçiş yaptığında düşüncelerimin arasına dalmamak için gelişigüzel bir şekilde Volkan'a dönüp, "Kiranı çıkarmak için barmenlik mi yapıyorsun?" diye sordum. "Üniversite okudun mu?"

Birasından içmeye başladığında bu bana kendi biramı da hatırlattı. "Okudum," dedi şişeyi tezgâha koyarken. "Mimarlık okudum." Şaşırmış ve bunu gizleyememiştim. "Ama kendi işyerimi açamadım, sermayem yoktu. Başkalarının yanında da birkaç defa çalıştım fakat fazla sıkıydılar, boğazımda elleri vardı sanki. En sonunda her şeyi boş verip dans hocalığına ve barmenliğe döndüm. Tabii ki bu işler..."

Sözünü hızla kesip, "Dans hocalığı mı?" diye sordum. "Dans mı ediyorsun?" İşte bu gerçekten fazlasıyla şaşırtmıştı.

"Evet." O da şaşkınlığımı anlayamamıştı. "Annem dans hocasıydı, bana da öğretti. Profesyonel olduğumu düşünme sakın. Kendi evimde komşunun küçük çocuklarına ders veriyordum, üç beş bir şeyler kazanıyordum işte. Fakat artık o da kalmadı, hem de yasak. Bir yakalanırsam..." Parmağını boğazına götürüp kesiyormuş gibi yaptı. "İçeri tıkarlar beni. Hem listem çok kabarık."

İlgimi dansa yoğunlaştırdım. "Dans etmeyi seviyor musun peki yoksa sadece iş olarak mı yapıyorsun?"

Barmen elini yanağına koyup düşünceli bir sesle, "Bilmiyorum ki..." dedi. "Keyifli. Dans etmek yani... Ama parası olduğunda daha da keyifli hale geliyor. Ayrıca, gitar da çalabiliyorum." Sırıttı. "Yani sevgilin olabilmek için fazlasıyla romantik görünebilirim ama istersen gitar da parçalarım."

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum bu sefer ve bunu o da fark etti. "Kendine sürekli bir şeyler katmışsın," dedim

ben de elimi yanağıma koyarak. "Hayatı dolu dolu yaşamayı seviyorsun galiba."

"Hayatı dolu dolu yaşamak zorunda kaldım diyelim." Gülümsedi ama bu sefer içten değildi, sahnedeki seslerden dolayı bağırarak konuşsa da bu sefer kulağıma eğildi, sadece benim duymamı istemişti. "Annemi ve babamı Van depreminde kaybettim. Kardeşim ise halamla kalıyor." Yakınlığı kendimi tedirgin hissetmeme neden olsa da geriye çekilmedim. "Bazen insan daha fazla düşünmemek için hayata sarılıyor, Minel."

Geriye çekildi. Bakışlarını kaçırdı. Bir bardak alıp bezle içini silmeye başladı. Bir şey söylemeliydim, farkındaydım ama bütün huylarım değişse de bazen söyleyecek hiçbir şeyimin olmaması değişmiyordu. Dikkatini dağıtmak istediğim için, "Dansa ilgilisin," dedim. "Gitar çalıyorsun. E ben hariç birçok kıza da komik gelebilirsin." Bu onu gülümsetti; çok rahat gülümseyebiliyordu, bu şaşırtıcıydı. "Nasıl sevgilin olmaz?"

"Bilmem, parasızım diye galiba," dediğinde bu onu eğlendirmişti. "Benimle takılıyorlar ama beni sevmiyorlar. Sanırım tek gecelik kullanılan kişi benim." Başını kaldırıp o içten gülümsemesini bana gönderdi. "Ne o? Beni kullanmayı mı düşünüyorsun yoksa?" Bardağı bırakıp yine bana doğru eğildi, tek kaşı havaya kalktı. "Dansa karşı ilgisi olan erkeklere zaafın mı var?"

"Yine komik değildin."

"Bence komikti."

"Değildi."

Teoman "Gemiler" şarkısına geçtiğinde insanların eşlik eden sesleri zihnimin içinden geliyor gibiydi.

"Peki değildi," dedi. "O halde sen neden dansa bu kadar ilgilisin?"

Doğruyu mu söylemeliydim, yalana mı başvurmalıydım, karar veremedim ama bakışlarındaki ifade hiçbir şekilde yalanı hak etmeyen biri olduğunu söylüyordu. Ayrıca en başında şaşkınlığımı ona belli ederken böyle bir soruyla geleceğini de biliyordum.

"Ben de dans ediyordum," dedim, önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi. "Ama senin gibi değil. Hocalık yapmadım. Dans

ediyordum, dört yaşımdan beri. Yedi yaşımda ders almaya başladım."

Önüne gelen kıvırcık saçını arkaya attığında şaşırmış gibi değildi. "Tahmin ettim," dedi. "Farklı bir ruhun var. Sanatçı bir kişiliğin."

"Bak," dedim ellerimi kaldırarak. "Kimseyle sevgili olmadım belki ama böyle cümleleri erkeklerin etkilemek için kurduklarını da bilirim o yüzden bundan vazgeç."

"Hayır, ben ciddiyim." Gerçekten gözlerinden samimiyet akıyordu. "İnsanların ruhlarından anlarım ve senin farklı bir ruhun var. Yazar, çizer, tiyatrocu, oyuncu..." Omzunu kaldırıp indirdi. "Sanatın herhangi bir dalıyla ilgili olmalıymışsın gibi. Eminim dans senin için inanılmaz bir tutkudur."

Bakışlarımı ondan kaçırıp önümdeki ılımaya başlayan birayı izlemeye başladım. Bu sessizliğimi fark etmiş olmalı ki, "'Dans ediyordum,' dedin," diye mırıldandı ama duydum. "Artık etmiyor musun?"

"Etmiyorum." Gözlerimi sahneye çevirdim. "Teoman neden durmadan duygusal şarkılar söylüyor?"

Barmen lafı değiştirmeme aldırış etmedi. "Dansı bırakmanın sebepleri olmalı," dediğinde ciddi sesi direkt bana ulaşsa da ona yine bakmadım. "Ama kendine iyilik mi yapıyorsun, kötülük mü ona karar veremedim."

"Aslında..." dediğimde başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Sadece dans etmek istemiyorum. Bana göre değil." Ilık biranın yarısına kadar içtim. "Yani," dedim silik bir tebessümle. "Kimse anlamıyor ama ben artık dansı hak etmiyorum, onu kirlettim."

Başka biri anlamazdı, hiç kimse söylediğimi anlayamazdı ama o konser alanında on dakikadır sohbet ettiğim barmen sanki ne demek istediğimi anlamış gibi gözlerimin içine baktı. Bu çok kısa anda, dünya üzerinde beni anlayan birinin çıktığını düşündüm ama sonra bir ses bana şunu hatırlattı: Seni anlayanlar, seni terk etmek zorunda.

"Kirlenen her şey temizlenir, Minel," dedi.

"Bu imkânsız." Gitgide duygularımın değiştiğini fark eden barmen konuyu uzatmasın diye içten içe dua ediyordum. Sorgulasa anlatmazdım ama kendi içimde kendime cevaplar verirdim ve bunu istemiyordum.

"Hım," dedikten sonra gülümsedi. Bu kadar rahat gülümseyebilmesine yine şaşırdım. "Bak, ben kiramı bile zor ödüyorum," diye söze başladığında tezgâha yaslandı. "Ee kızlar da bana fakirim diye bakmıyor." Gülümsedim. "Gel ben senin dans hocan olayım, kirlenen temizlenir mi temizlenmez mi göstereyim, sen de bana para ver." Heyecanla gözlerini irileştirdi. "Hem bakarsın, kızlar beni fakirim diye bırakmaz."

"Kızları düşürmek için hem dansı hem beni kullanıyorsun," dedim. "Ayrıca nerede insanlığımız?.. Neden ücretsiz değil?" İstemesem de beni eğlendirmişti.

Geriye bir adım atıp ellerini iki yana açtı. "Ah Minel," dedi. "Fakir ama gururlu değilim, fakir ama gurursuzum ben." Dayanamayıp kıkırdadığımda gözleri gülümsememe kaydı. "Ee ne diyorsun? Kabul ediyor musun?"

Hemen olumsuz anlamda başımı iki yana salladım. "Bu imkânsız, dans etmek istemiyorum. Ama..." Kaşlarım çatıldı. "Babam durmadan dans etmemi söylüyor hatta bana bir dans hocası bile ayarlamış."

Eli kalbine gitti. "Aldatıldım."

Yine kıkırdadım. "İstersen babama dansa döneceğimi söyleyebilirim ve sana ne kadar istersen verir. Sen de hem kızları kaçırmazsın hem fakirlikten kurtulursun."

"Ama sana hocalık yapmayacağım, öyle mi? Yalan mı söyleyeceğiz?" Başımı onaylarcasına salladım. "Tamam, gurursuz olabilirim," dedi gözlerini devirerek. "Ama o kadar da kalpsiz değilim. Emeğimin karşılığı olmayan hiçbir parayı alamam."

İnanmadım. "Şu an sana birisi çıkarıp milyonlar verse kabul etmez misin?" Cevap vermedi ama yanıtını biliyordum. "Uyduruyorsun, bence tam da o kadar kalpsizsin."

Gülmesini bekledim ama gülmedi; yüzüme dikkatle bakarken, "Sana dans öğretmeden babandan para almam," dedi. "Ama eğer dans edersen benimle söke söke o parayı alırım."

"Asla!" Tek kelimeydi, ona ulaştığında duvara çarpmış gibi olmasını bekledim fakat böyle bir etkisi olmadı.

Bir anda önümdeki biranın üzerindeki etiketi yırtarak çıkardıktan sonra aşağıdan bir kalem aldı. Numarasını kâğıda yazmaya başladığında kaşlarım havaya kalktı. Son rakamı yazdıktan sonra kâğıdı bana uzattı, mavi gözleri yüzümde gezindi. "Kararını değiştirirsen ararsın, değiştirmezsen de kirlenen sanatınla öyle ortada kalırsın."

Havada duran kâğıda bakarken alıp almamak konusunda kararsız kaldım. İyi biriydi, bundan nedense emindim ama emin olmak da artık bana doğru gelmiyordu; çünkü kimden emin olsam ya gidiyordu, ya yalan söylüyordu ya da çok kötü bir insana dönüşüyordu.

Uzattığı kâğıdı parmaklarımın arasına aldığımda, "Kararım değişmeyecek," dedim. "Ama belki kararın değişir diye seni arayabilirim."

Tam o esnada arkamdan Büge'nin sesini duydum. "Min!" Elinde birayla dans ede ede gelirken, barmen eğildiği yerden Gürkan'a ve Büge'ye baktı. "Yanımıza neden gelmiyorsun, geleceğini söylemiştin!" Sitemli bir tavırla tezgâha yaslandığında sarhoş olmaya başladığını anladım. Elimde duran kâğıdı cebime koyamadan Gürkan'ın gözleri kâğıda döndü. "Buraya seninle gelecektik ve sen beni sattın!"

Gürkan'la aramızda geçen sözsüz bakışmanın ardından barmen geriye çekildi, sonra dudaklarını birbirine bastırıp Büge'ye sıkılgan bir bakış gönderdi ve arkasını dönüp şişelerle ilgilenmeye başladı. Ben de kâğıdı çantamın ön bölümüne yerleştirip hızlıca fermuarını kapattım.

"Seni rahatsız mı ediyordu?" Gürkan'ın gün boyunca olan o gerginliği daha da arttı, barmenin sırtına bakıyordu.

"Kim?" dedim anlamıyormuş gibi. "Barmen mi?"

"Evet." Büge olanları anlamamıştı, zaten dikkati de üzerimizde değildi. "Sana verdiği kâğıtta numarası yazmıyor muydu?"

"Ne?" Büge gözlerini açtı ve barmene doğru yüksek sesle bağırdı. "Seni sapık herif! Arkadaşımı taciz ettin!"

Barmen duyduklarından sonra omzunun üzerinden bize bakınca hemen elimle Büge'nin ağzını kapattım. "Saçmalamayı kes," dediğimde öfkelenmiştim. "Öyle bir şey yapmadı." Barmene utangaç bir bakış gönderdiğimde yine sırtını döndü.

"O halde?.." diye sordu Gürkan. Sesinde oluşan o şüphenin nedenini anladım ve bile isteye şüphelerini haklı çıkardım.

"Sadece tanıştık," dedim; bunu söylediğim an Gürkan'ın kaşları çatıldı, Büge'nin gözleri yuvasından fırlayacaktı. "Hoş sohbeti vardı, o da numarasını verdi."

"Sen!.." Büge yaslandığı yerden doğruldu ama ayakta zor durduğu için Gürkan'a yaslandı bu sefer de. "Biriyle mi flörtleşiyordun?" Yüzümü buruşturdum ama cevap vermedim. Bir anda omzuma atlayıp sımsıkı sarıldı ve heyecanla bağırmaya başladı; ben de onun omzunun üstünden Gürkan'la bakıştım, hâlâ kaşları çatıktı. "Sonunda!" dedi keyifle Büge. "Gözlerini açmaya başladın! Normal bir insan, değil mi?"

Son sorusu gözlerimi kapatmama neden olurken onu hafifçe itekledim; Gürkan onu koltuğunun altına aldı. "Ee," dedim lafı değiştirip kalabalığa bakarak. "Gitmiyor muyuz?"

Gürkan bakışlarını barmene çevirdi, kaşları daha fazla çatıldı, sonra burnundan derin bir nefes verdi. Büge ise aynı şefkatle yüzüme bakıyordu ve emindim ki zihninden hayaller geçiyordu.

Ama bunların hiçbiri gerçekleşemezdi. Hiçbir zaman Büge gibi olamazdım, hiçbir zaman hayatıma bir adam alamazdım.

Öyle duygular kalbime uğramazdı çünkü çok yorgundum, bitmiş tükenmiştim. Kalbim kaldıramazdı. Kaldırdığı onca şeye rağmen...

Tam o esnada yorgun dediğim kalbime bir ağrı girdi ve yine, her zaman olduğu gibi, bir çift gözün beni izlediğini hissettim. Arkamdaydı sanki. O gözler sırtımdaydı; o gözler ellerimde, bacaklarımda, saçlarımdaydı.

O gözler aslında dakikalardır, ben barmenle konuştuğumdan beri üzerimdeydi ama ben şimdi o kısacık anda bunu hissetmiştim.

Korkmam lazımdı ama bu sefer yorgun olan kalbim aylar öncesinden kalma bir duyguyla attığında başımı çevirip arkama baktım ve ne göreceğimi bilemeden öylece insanları izledim.

Barın kapısının girişiydi. İnsanlar girip çıkıyordu, kapının önünde park edilmiş motosikletler vardı. Çok kalabalık değildi orası ve tanıdık bir yüz yoktu, bunu çok iyi biliyordum. Sanki oraya baktığımda izlendiğimi hissetmem geçmişti.

Bunların hepsi zihnimin oyunuydu. Eskiden olduğu gibi yine yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaya başlamışlardı. Bu sefer sesler duymuyordum, melodiler yoktu, çığlıklar da; ama onların da uğramasına az kalmıştı. Peki ya gölgeler? Onlar en kötüsüydü. Duvarlardaki yüzler? Kaldıramayacağım kadar ağırdı.

"Minel." Dürtüldüğümü hissettiğimde korkuyla irkilip geriye sıçradım. Gürkan da havada kalmış eliyle bana baktı. "Ne oldu?" diye sordu, beni dürten oydu. "İyi misin?"

Yutkundum. "İyiyim," diye fısıldadığımda beni duymadı ama dudaklarımı okudu. "Sadece havasızlık."

"O halde hava almak ister misin?" diye sorduğunda Büge dudaklarını bükerek Gürkan'a baktı ve mola veren Teoman tekrar sahneye çıktığında onu bırakmak istemediğini anladım.

"Hayır, teşekkür ederim." Büge'ye gülümsedim. "Hadi gidip şu yakışıklı adamı dinleyelim."

Büge ellerini çırptı, yaslandığı Gürkan'dan ayrıldıktan sonra koluma girip kalabalığa doğru yürütmeye başladı. Ona ayak uydurarak hatta bu lanet olasıca kalabalık umurumda değilmiş gibi yürürken omzumun üzerinden Gürkan'a baktım.

O sabit yerinde duruyordu, gözleri ise barmendeydi. Birkaç saniye sonra arkamıza takıldığında gözlerimiz kesişti ama bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

Sonraki yarım saat boyunca kalabalığın içinde insanların itiş kakışı sayesinde Teoman'ı neredeyse en önden dinledik. Büge en fazla keyif alan kişiydi. Gürkan arkadan sarılmış, kollarıyla onu güvende tutuyordu. Ben ise Büge'nin yanında yine ona ayak uyduruyordum ama saniyeler geçtikçe kalabalığın ağırlığını daha fazla kaldıramayacak duruma gelmiştim. Ayrıca Gürkan bir ara içki almaya gidip geleceğini söylemiş, uzun bir süre görünmemiş, sonra da elinde iki bardakla dönmüştü.

Bu bardağın içinde her ne varsa hızla beni çakırkeyf hissetme noktasına kadar getirmişti. Işıklar, sıcak, bedenime dokunan

vücutlar... Bütün bunlar daha fazla sarhoşluğa itekliyordu, ayrıca ter kokusu artık katlanılmayacak noktaya gelmişti.

Büge'ye değil Gürkan'a dönüp, "Gürkan, ben gitsem iyi olacak," diye mırıldandım kulağına. "Gerçekten kalabalık bana hiç iyi gelmiyor."

Bunu bekliyordu. "O halde hep beraber çıkalım," dedi ama Büge duymasa bile bağıra bağıra eşlik ettiği şarkıyla âdeta Gürkan'ı reddetti.

Başımı hayır anlamında iki yana sallayıp Büge'yi gösterdim. "Günlerdir bugünü bekliyordu, onun keyfini bölme, şu an aklına ben bile gelmiyorumdur." Dudaklarımı birbirine bastırıp elimi koluna koydum. "İyi eğlenceler size."

"Eve bıraksaydım seni," dediğinde gerçekten tedirgin olduğunu hissettim. "Bu şekilde tek başına gitme."

İçini rahatlatmak istermiş gibi, "Babamı ararım," dedim ama bunu kesinlikle yapmayacaktım. "Hem temiz havayı aldığım anda iyi olacağım."

Gürkan, Büge'ye baktı sonra yapabilecek hiçbir şeyi olmadığını fark ettiğinde, "Pekâlâ," diye karşılık verdi. "Yine de eve varınca bana yaz, olur mu? Merak ederim."

Gürkan'ın böyle huyları vardı. Normalde hiçbir şekilde iletişimimiz yoktu ama sanki benden sorumluymuş gibi her problemde kendisini ön plana çıkarıyor, âdeta ağabeylik yapıyordu. Etütte bir keresinde ergenliğe yeni adım atmış çocuklardan biri üzerime yürümüştü. Büge'ye bunu keyiflenerek eğlenmek için anlatmıştım, Büge ise Gürkan'a yetiştirmişti.

Ertesi gün Büge ile Gürkan beni okuldan almaya geldiklerinde Gürkan bana hangi çocuk olduğunu sormuş, daha ben söylemeden kim olduğunu bana o kişinin laf atmasından anlamıştı.

Dönüp çocuğun yüzüne bakmış, sonra ona doğru birkaç adım atıp üstten üstten bir şeyler söylemişti. Ergenliğe yeni girmiş çocuk karşılık olarak bir cevap verdiğinde ise Gürkan ensesini tutup kendisine çekmiş, kulağına eğilip birkaç şey mırıldanmıştı. Sonrasında o ergenin gözlerindeki korku ve dehşet silinmemiş, beni her gördüğünde kaçmıştı.

Büge'ye o gün Gürkan'ın ne söylediğini sormuştum ama ona da hiçbir şekilde anlatmamıştı. Ben sorduğumda ise gülümseyip, "Ergen dilini biliyorum," diye karşılık vermişti.

Bütün bunları anımsadığımda Gürkan'a bu kadar uzak davrandığım için kendimi kötü hissettim. "Teşekkür ederim Gürkan," dedim içten bir sesle. "Eve gidince mesaj atacağım."

Gürkan başını sallarken ben de Büge'nin yanağına bir öpücük kondurdum, fark etmedi bile. Arkamı dönüp kalabalığı yara yara geçerken insanların söylenmesini önemsemedim. En sonunda kalabalıktan sıyrılıp dış kapıya yöneldiğimde gözlerim bara doğru kaydı ve onu başka bir kızla sohbet ederken gördüm. Keyifli bir konuşmanın içinde gibilerdi; kız vücut diliyle Volkan'a çağrı yapıyor, Volkan da onu kolayca etkileyebiliyor gibi görünüyordu. Beni fark etmedi, ben de kendimi fark ettirmeye çalışmadım.

Dış kapıya birkaç adım kala Teoman, "Mektup" şarkısına geçmişti ama adımlarım durmadı, sadece gülümsedim. Durup dinleyebilirdim belki ama artık gittiğim hiçbir yoldan hiçbir şeyin beni vazgeçirmeyeceği konusunda yemin etmiştim. Kararımın yanında bu ufacık kalıyordu ama yine de bir yerden başlamak gerekiyordu.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Şarkıya eşlik eden insanlara, gözlerini kapatmış şarkıyı söyleyen Teoman ve kıza değil, sahneye doğru dikkatle bakan barmene... En azından o benim yerime dinleyecekti, bu da güzel bir şeydi.

Bardan çıktığımda içerinin sıcak havasından kurtulduğum için mutlu hissediyordum. Dışarısı da fazla serin değildi ama en azından temiz hava vardı, nefes vardı ve insanlar bana dokunmuyor, temas etmiyordu.

Öylece kapının önünde durup başımı kaldırdım, derin bir nefes aldım, sonra kendime birkaç saniye verip baş dönmemi geçirmeye çalıştım. Biliyordum ki babam ben gelene kadar uyumamıştı ve sarhoş halde eve gitmek istemiyordum.

Gözlerimi kapattığımda yanımdan geçip giden insanların seslerini duyabiliyordum. Teoman'ın çok geriden gelen sesini ve çığlıkları... İşte bu şekilde daha güzeldi. İşte bu şekilde zihnimdeki seslere benziyordu ama daha somuttu.

Sonra bir şey fark ettim. Yine kalbimi sıkıştıran, nefesimi daraltan, alkolden olmasa da başımı döndüren bir şeydi. Zihnimdeki seslere benzemesinin bir nedeni vardı çünkü orada, bir yerlerde, konserdeydim.

Dışarıdaydık, insanlar şarkılara eşlik ediyordu, Teoman konseriydi.

Korel Erezli, Minel Karaer'in Teoman'ın şarkılarına eşlik edişini dinlerken gözlerini ondan ayırmıyordu. Tanrı biliyordu ki kocaman alanda tek gördüğü kişi Minel'di. Hevesliydi, heyecanlıydı, kalbine hiçbir kötülük değmemişti. Dönüp dönüp Korel'e bakıyor, sonra hevesle gülümseyip onun koluna giriyordu. Ardından parmaklarının ucunda yükselip Teoman'ı görmeye çalışıyordu.

"En sevdiğin şarkısı hangisi?" diye sormuştu Korel, Minel'e. Onu tanıyordu, biliyordu. Hangi şarkıyı söyleyeceğini bilecek kadar.

Tam da aklından geçeni söyledi. "'Mektup'."

Korel omzunu silkip, "Çok bilindik," dedi. "Benim en sevdiğim şarkısı 'Papatya'. Senin de artık bu olsun, Minel."

Elim kalbime gitti. Bir anda zihnime dolan bu anı, bu sesler, bu çığlıkların aslında somut olmasının nedeninin daha önce yaşandığı için olduğunu anladım.

Sonra parmaklarımı içeriye büktüm, derin bir nefes alıp arkamdaki duvara yaslandım. "Lütfen," diye mırıldandım. "Gerçek değil, hayal olsun."

Çünkü tek tutunabileceğim buydu. Gerçekse ve böyle bir gerçeği unuttuysam yaralanırdım, hatırladıklarım beni daha fazla mahvederdi.

Zihnimin bana oynadığı bir oyun olmalıydı. Belki de bunların olmasını istemiştim ve şimdi oluyordu. Kendimi onun yanında hissediyor, bana o şarkıyı sevmemi söyleyenin o olmasını diliyordum.

"'Papatya'," demişti Minel derin bir nefes alıp ve o an, hiç olmayacak bir şey olmuş, Teoman "Mektup" şarkısına başlamıştı. Korel'i gülümsetmişti bu, Minel ise anlayamamıştı.

"Dinle bu şarkıyı," demişti sadece. Ardından uzanıp önüne gelen saçını geriye itmişti. "Sonra her seferinde beni hatırlayacaksın zaten."

"Artık hatırlıyorum," diye mırıldandım ve yine aklımı kaçırmış gibi hissettim. Biliyordum işte, hayal değil, gerçekti; çünkü onunla ilk tanıştığım zamanlar elini kalbime koymuş, "Eğer hissediyorsan her şey gerçektir," demişti. O anının içinde saçlarıma dokunduğunda, ben yine parmaklarını saçlarımda hissettim.

Acıyla nefesimi verdiğimde yine birinin beni izlediğinden emin oldum ama bu sefer gerçeği de, anıları da, unuttuklarımı da, hayallerimi de birbirine karıştırıp gözlerimi açtım ve korkuyla etrafıma baktım.

Ama yine tanıdık kimse yoktu.

Birkaç kişi beni izliyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Alkolden dolayı böyle olduğumu düşünebilirlerdi ve bu da işime gelirdi.

Başımı iki yana salladıktan sonra kaldırıma yönelip yürümeye başladım.

Teoman şarkının son sözlerini söyledi. Anılarımda şarkının son sözleri söylendi. Ben o şarkıyı dinledim. Ben o şarkıyı bir daha hiç unutmadım ama onu unuttum.

Kollarımı kendime sarıp başka bir sokağa döndüm ve sadece yürümek istedim ama o zihnimdeki anı peşimi bırakmadı. Bana bakıyordu, sadece bana bakıyordu. Anımsadığım hislerimdi; bana baktığını hissetmiştim ama ona utancımdan bakamamıştım. Biz bu derece dağılmış, kirlenmiş ve kötülüğe batmışken o yaşımızda nasıl böyle masum kalabilmiştik?

Ben ona ne yapmıştım? O bana ne yapmıştı?

Hayır, sorgulamayacaktım.

"Artık," dedim kısık sesle. "En sevdiğim şarkısı, 'Mektup' değil, 'Papatya' çünkü hatırlıyorum."

Başımı art arda iki yana sallarken, döndüğüm ara sokakta arkamdan birinin yürüdüğünü hissettim. Adım sesleri yoktu ama nefes... Sanki omzumun üzerinde bir nefes... Dönüp bakmadım bu sefer, korktum, öyle bir korktum ki adımlarımı hızlandırdım hatta koşacak duruma geldim.

Belki kendi aklımın oyunlarından kaçtım ama umurumda da değildi. Belki de arkamı döndüğümde başka bir anıyla

karşılaşacağımdan korktum ama umurumda değildi. Belki de arkamı döndüğümde onu göreceğimden korktum.

Bu umurumdaydı.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda bir gölgenin geçip bir köşeye sindiğini gördüm. Adımlarım durdu. Buz kestim, ellerim korkuyla titredi ve tamamen o tarafa döndüm.

Kaçmam gerekirdi, aklı başında birinin kaçması gerekirdi ama bunu yapamadım. Adımlarım sabit, bakışlarım dik, öylece karanlık sokağa baktım. Zihnimde hiçbir zaman unutmadığım bir anı döndü. Bir ara sokakta beni sıkıştırmışlardı, o gelip beni kurtarmıştı.

Ama sonra benimle oyunlar oynamıştı.

"Kim var orada?" diye bağırdım karanlığa doğru. Gölge bir daha görünmedi ama ben de onun sindiği köşeye gitmeye cesaret edemedim. "Peşimden mi geliyordun?" diye sordum bu kez. Eğer bir sapık olsaydı saklanmazdı.

Belki de konuştuğum aklımın oyunuydu, kimsenin beni takip ettiği yoktu.

Bu beni acı acı güldürdü, sonra yine arkamı dönüp yürümeye başladım.

Hâlâ onun geri dönebileceğine inancım var mıydı?

Aslında onun gittiğine hiçbir zaman inanmamıştım ama Korhan'ın dediği gibi kaçtığına inanmıştım. Neyden, kimden, ne uğruna? İşte bu sorular, en çok kaçtığım sorulardı çünkü cevapları, ortaya çıkan, unuttuğum anılardaki masumiyeti bile yok edebilecekmiş gibi geliyordu.

Bir kez daha gölgeyi görmedim ama nefesi hissetmeye devam ettim. Anacaddeye çıktığımda uzaktan bana doğru gelen taksiyi durdurdum. Daha fazla heyecan yoktu, daha fazla beklenti yoktu.

Taksiye binip yeni evimizin adresini verdiğimde içinden geçtiğim karanlık sokağa bakışlarım döndü; belki o gölge ortaya çıkıp uzaktan da olsa bana bakar diye odaklandım ama öyle bir şey olmadı.

Terk edilip gittiğimde olduğum insan gibi bomboştu sokak.

Başımı cama yaslayıp dışarıyı izlemeye başladığımda taksinin içinde ağır bir şarkı çalıyordu. Emindim ki babam beni

defalarca aramıştı ama çantamdan telefonumu çıkarmaya bile halim yoktu.

"Şarkıyı kapatabilir misiniz?" dedim, beni daha fazla düşünmeye iten sözleri duymayı istemediğim için. "Konserden geldim ve başım ağrıyor da."

Orta yaşlardaki adam tedirgin bir ifadeyle şarkıyı kapattı. "Özür dilerim, kızım. Kapattım."

"Ben özür dileriim," dediğimde sorular kafamın içinde bangır bangırdı. Onları susturmak gerekiyordu. "Evli misin amca?" diye söze başladım. "Çocukların var mı?"

Yolun geri kalanı elli yaşındaki Reşit amcanın hayat hikâyesini dinleyerek geçti. Asker emeklisiydi, kızını okutmak için çalışıyordu. Oğlu şehit olmuştu. Karısıyla da boşanmıştı. İyi bir adam gibiydi. Onu öyle can kulağıyla dinlemiştim ki hayat hikâyesi, kendi hayat hikâyemden uzaklaşmama yaramıştı.

Hep bunu yapıyordum. Kendi hayatımdan uzaklaşmak istediğim an ya başka birinin hayatına odaklanıyor, ya içinde romantizmi hiçbir şekilde barındırmayan, beyin yakan filmlere dönüyor ya da ders çalışıyordum.

Taksi evin önünde durduğunda amca bana dönüp, "Sen hiç kendini anlatmadın," dedi mutsuz bir sesle. "Geveze gibi hep ben konuştum. Biraz kendinden bahset kızım?"

Taksimetrede yazan parayı çıkarıp verirken, "Boş ver Reşit amca," dedim. "Ben bu gece kaçmak için sana gelmiş bir kızım işte. Önemi yok."

Parayı alırken aynı mutsuzlukla bana bakmaya devam etti. Para üstünü beklemeden taksiden indiğimde arkamdan, "Önemi vardır," dediğini işittim. "Elbet birileri için önemi vardır."

Evin kapısının önüne geldiğimde bahçenin ışığının yanık olduğunu fark ettim. Çantamdan anahtarı çıkarıp içeri girmek yerine direkt sol taraftaki bahçemize yöneldiğim vakit onu gördüm. Sandalyeye oturmuştu; masada rakısı ve bir kitap vardı. Arada sırada telefonuna bakıyor, derin bir nefes veriyor, sonra kitabına geri dönüyordu.

Gözlüğünün çok yakıştığını ona hiç söylememiştim.

"Baba," dediğimde başını kitaptan kaldırdı ve beni gördüğü an derin bir nefes verdi.

"Minel." Gözlerini kapattı, içinin rahatladığını anladım. "Seni aradım, açmadın."

Bahçenin kapısını açıp içeriye girdikten sonra ona doğru yürüdüğümde büyük bir dikkatle beni inceliyordu. Masadaki rakı bardağına, kavuna ve beyaz peynire baktım. Yine arkada, çocukluğumda olduğu gibi Türk Sanat Müziği çalıyordu. Gülümsemeden edemedim.

"Şu görüntü bana çocukluğumu anımsattı," dedim, parmaklarımı masaya yaslayarak. İzmir'deki evimizde olduğu gibi mutfak bahçenin hemen yan tarafındaydı. Gözlerim mutfağa kaydı. "Annem seni hep kapıdan izlerdi, mutfakten gelen güzel yemek kokuları olurdu." Bakışlarım yere döndü. "Ben bazen yere bir şey serer, seni izlerdim. Saniyeler değil, dakikalar değil, saatlerce izlerdim. Annem mi, sen mi beni oradan kaldırırdınız bilmiyorum çünkü seni izlerken uyuyakalırdım."

Babamın ağır hareketlerle gözlüğünü çıkardığını anlasam da ona bakmadım. Çocukluk anılarım her hatırladığımda canımı yakardı, babam geldikten sonra geçer sanmıştım ama geçmemişti. "Annen sen uyuduktan sonra karşıma geçip otururdu," derken sesindeki acıyı duydum. "Sen uyanıkken, beni sadece sen izle isterdi."

Alkolden miydi, artık dayanamadığımdan mı bilmiyordum ama bir anda babama, "Annem beni sever miydi?" diye sorup bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünün rengi değişmişti, gözleri kıpkırmızıydı.

"Bu nereden çıktı?" diye sorduktan sonra önündeki kitabın kapağını kapattı. Sabahattin Ali'nin *İçimizdeki Şeytan* kitabını okuyordu, bunu ben çocukken de okurdu.

"Sadece soruyorum," dedim sakin bir sesle, tam gözlerinin içine bakarak. "Beni sever miydi annem?"

Aramızda sözsüz bir anlaşma daha vardı. Birbirimize yalanlar söylemiyorduk artık. Olabildiği kadar saydamdık, parlaktık. Ama ben yine de severdi demesini bekledim, öyle olmadı. Derin

bir nefes aldı, eli elimi tuttu sımsıkı. "Severdi," dedi ama sonra hızla devam etti. "*Bazen severdi.*"

Canımın acımasını bekledim ama öyle olmadı. Zaten bildiğim bir yanıtı dinlemek sadece dengemin sarsılmasına neden oldu. Diğer elimle boş sandalyeye tutundum. "Bazen anılar çok can yakıyor," deyip yutkundum. "Çocukken sana hayran olduğum için izlediğimi hatırlıyorum mesela. Sana hayran olduğumu da hissediyorum. Ama şunu da yürekten biliyorum: Soğuk zeminde yatmamı önemseyen tek kişi sendin, kaldırıp beni yatağa götüren kişi de sendin. Annem beni bazen sevdi ama bazen de hiç sevmedi."

Parmakları parmaklarımı kavradı, sıcacık ellerindeki nasırları hissettim ama kalbime o sıcak erişmedi. "Annen bir şizofreni hastasıydı, Minel," dedi babam, zaten bildiğim bir sırrı vererek. Yüzümün değişmediğini gördüğünde bildiğimi anladı. "Ve iyi olduğu her an seni sevdi, seni hiç bırakmak istemedi."

Gözlerinin içine bakarken ona döndü döneli bir kere bile sarılmadığımı hatırladım ama içimden de gelmiyordu. Onu görmüştüm, karşıma geçmiş ve geri dönmüştü. İşte oradaydı: Saçlarımı seven, bana mızıka veren, bana hayatı öğreteceğini söyleyen, beni koruyan, beni seven babam; saçlarımı sevmekten vazgeçen, mızıkamdaki korkulara dönmemi isteyen, bana hayatın en kötü yönünü terk ederek öğreten, beni koruyamayan, beni seven ama terk eden babam.

Hepsi karşımdaydı ama ben ikincisi yüzünden, birincisini asla affedemezdim.

"Peki ya sen?" diye sordum titreyen bir sesle. "Bir şizofreni hastası değildin ve iyi olduğun her an beni sevdin mi bilmem ama beni bırakıp gittin." Elimi elinden yavaşça çektim. "Üstelik ölmedin de. Sen neydin? Hayran olduğum adam mı yoksa beni bırakıp giden adam mı?"

Titrek bir nefes verdi, yutkundu ve gözleri yavaş yavaş doldu. Sözlerim miydi canını yakan yoksa bakışlarım mıydı bilmiyordum ama karşımda daha fazla acıya bulandı. "Seni iyiyken de, kötüyken de, acı çekerken de hatta ölmek üzereyken bile hep

sevdim, kızım. Bazen değil, hep sevdim. Eğer yaşadıysam, eğer ölmediysem sadece senin için ölmedim."

Başımı iki yana salladım. "Ben de yaşadım," dedim. "Ama yalanlarla yaşadım, unuttuklarımla yaşadım, bilmediklerimle yaşadım. Annem Mine yerine benim ölmemi istemiş, biliyor muydun bunu?" Bakışları değişmedi, biliyordu, nasıl oluyordu da biliyordu anlamadım ama biliyordu. Fakat daha fazla acı çekti karşımda. "Keşke ben ölseydim."

"Minel," deyip ayağa kalktığında geriye bir adım attım.

"Keşke," dedim tekrar. "Keşke ben ölseydim çünkü bir annenin yanlış tercihi olarak yaşamak çok acı."

"Minel," deyip tekrar bana doğru yöneldi ama elimi kaldırıp onu durdurdum. "Bak ben buradayım," dedi. Kendini gösterdi ama ruhuma bile dokunmadı. "Döndüm. Gör artık beni."

Omzumu kaldırıp indirdim. "Ama artık seni hayran hayran izleyen o kız burada değil, *baba*."

Arkamı döndüm, bahçeden eve açılan kapıya ilerleyip içeri girdim ve sırtımdaki ağır bakışlarını umursamadan merdivenlere yöneldim. Canım yandı, kalbim acıdı ama ona yine bakamadım çünkü yaşadıklarımın ağırlığı, sırtımdaki yükten çok daha fazlaydı. Sorularım vardı; ağır sorular, yanlış sorular... Ve gerçekler vardı.

Annem onun yanlış tercihi olduğumu söylüyordu.

Evet, bir şizofreni hastasıydı ama bu mektubu aklı başında bir şekilde yazmıştı ve demişti ki, sen benim yanlış tercihimsin Minel. Bu yeterliydi.

Bazen sevmişti beni annem, bazen de ölmemi istemişti.

Bazen yanımda olmuştu babam, bazen de ölmüştü.

Odamın önüne geldim ve titreyen elimle kapının kolunu çevirdim. Ruhum sancılandı, parmaklarımın ucuna kadar acıya battığımı düşündüm. Biriyle paylaşmaya mı ihtiyacım vardı? Aslında hiçbir şey yolunda değildi.

Odaya girdiğimde buz gibi bir rüzgâr yüzüme çarptı. Odanın penceresi sonuna kadar açıktı. Yaz olmasına rağmen soğuk esen rüzgârla karşılaştığım anda öne bir adım attım.

Pencereye uzun bir süre baktım, çok uzun bir süre fakat bu sefer odanın içinde yalnız olmadığımı anladım. Bir adım sesi duydum, bu sefer gerçekti.

Bir nefes hissettim omzumda, bu sefer gerçekti.

Sonra eldivenli bir el ağzımı kapatıp beni kendisine sertçe çekti, ardından elime bir kâğıt tutuşturdu.

Korkmadım, haykırmadım, çırpınmadım bile.

Gözlerim kâğıda kaydı ve tek bir cümle okudum:

"*O geri döndü.*"

Altında Prometheus'un alfabesi vardı.

Fark ettim. Bana bir nefes kadar uzak olan kişi Prometheus'tu. Ardından boynumda hissettiğim sert bir darbeyle her şey karardı.

4. KANLI SU

Bir rüyanın ya da kâbusun içinde olduğumun farkındaydım. Hastanedeki odadaydım, yatak tek kişilikti ve orada yatan kız bendim. Üzerime beyaz bir çarşaf örtülmüştü. Kolumda serum vardı, yanımdaki masada bir bardak su ve bir fotoğraf karesi. Babamla ikimizin eskiden kalma bir fotoğrafıydı.

O geceden sonra hafızamı tamamen kaybetmiş, kimseyi tanıyamayacak duruma gelmiştim. Babam durmadan eskiden çekildiğimiz o fotoğrafı göstererek bana kendini hatırlatmıştı.

Rüyanın içindeki bu düşünce kalbimi kırmıştı.

Odanın köşesindeki koltukta oturmuş, kendimi izliyordum.

Geceydi, gökyüzünde yıldızlar yoktu. Babam neredeydi bilmiyordum ama huzursuz bir uykunun kollarında olduğum yüzümden açıkça belliydi. İlaçlarla uyutuluyor, serumlarla besleniyordum. Kollarımdaki tırnak izleri, kâbus olmasına rağmen fazlasıyla somut görünüyordu. Uzansam parmaklarıma dokunacağım kadar somut.

Acıyla yatağımda kıvrandım. Pencerenin önünde bir hareketlenme oldu, bir ses duydum. Rüyanın içinde hareketlenip pencereye baktım ama yatan Minel acıyla yutkunup uykusunda inledi.

O sırada gökyüzünde büyük bir şimşek çaktı, şimşek hastanenin bahçesine düşüp bir ağacı ikiye ayırdı ve onun içten içe yanmasına neden oldu. Yeni yeni yeşillenen yapraklar yavaş yavaş yanmaya başlarken gözlerim aydınlığa bulanan odada gezindi ve onu gördüm.

Onu gördüm. Onu yedi ay sonra, ilk defa rüyamda gördüm; yatakta uyuyan Minel onu göremedi ama huzursuzca döndü.

Omuzları inikti, kolları aşağıya sallanıyordu fakat onu son bıraktığım gibi çıplaktı. Altında bir kot vardı. Saçları dağınıktı,

izleri yerindeydi hatta yeni izler oluşmuş gibiydi. Profilinden onu seçemiyordum, arkasındaki yangın onun yüzünü aydınlatmıyordu ama parlayan sırtındaki emareler kollarımı bedenime sarmama neden oldu.

Yatakta uyuyan bana doğru yaklaştı ağır adımlarla. Onu görmek için hissettiğim büyük bir istekle, büyük bir tutkuyla hatta büyük bir özlemle... Hayır, özlem olmamalıydı...

Yatağın hemen yanında durdu, ben diğer tarafına geçip yüzünü inceledim; beni görmedi çünkü ben kendi kâbusumda bile misafirdim.

Acıyla yutkundu. Evet, son bıraktığım gibi değildi, duygusuz değildi hatta hissiz hiç değildi. Acıyla yutkunmuş, elini kaldırmış, bana dokunmak istemişti. O an, hastanede yattığım gecelerde bile birilerinin beni izlediği hissini anımsadım. Sanki ben uyurken yanıma biri geliyor, saçlarıma dokunuyor, yüzümü seviyordu.

Bunu o zaman doktorlara anlattığımda sadece halüsinasyon olduğunu söylemişlerdi; kendimi kandırmak istediğim için bir daha ağzımı açmamıştım.

Ama şimdi oradaydı; hayalim bir kâbusa dönüşmüştü ya da belki de güzel bir rüyaya...

İzlerle dolu parmakları önüme gelen saçlarıma yavaşça dokundu, tutamları gözlerimin üzerinden çekti. Sonra yanağımı okşadı, acı çeken yüzümde kademsiz bir tebessüm oluştu.

Yutkundum.

Bana baksın istedim. O yatakta yatan kıza değil, o gittikten sonra ortaya çıkan kıza baksın istedim ama başını kaldırıp da benimle göz göze gelmeden eğilip yataktaki Minel'in kulağına, "Gitmedim," diye fısıldadı. "Hep buradaydım."

Sonra bir şimşek daha çaktı. Öyle şiddetli, öyle gür bir ses çıktı ki ellerimi kulaklarıma bastırdım, acıyla inledim. Odanın içi ışıklarla doldu, sonra görüntüler değişti.

Bir anda o acı çeken adam, elinde çello tutan adama dönüştü. Az önce oturduğum koltuğa yerleşti, bacaklarının arasına çellosunu aldı ve parmaklarının arasından akan kanla çellosunu çalmaya başladı:

"Cenaze Marşı."

Kulaklarımı bu sefer o sesi susturmak için bastırdım. Bana bakmasın istedim ama baktı. Yavaş kafasını kaldırdı; ağır, ölümcül, kim olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle bana baktı.

Gülümsedi, gülümseyen adamın gözlerinde artık acı değil, kötülük vardı.

İçimi çekerek gözlerimi açtığımda gözümden akan bir damla yaşın parkenin üzerine damladığını gördüm. Ensemdeki şiddetli sızı başımı öyle ağrıtıyordu ki kalkmak için çaba sarf etsem de başarısız oldum. Başka bir damla yaş daha parkeye düştü.

Önceden ağlamazdım, asla ağlamazdım ve bunun güç olduğunu düşünürdüm ama hastanede yattığım süreçte her gün saatlerce ağlamış, her gün onun için gözyaşlarımı akıtmıştım.

O an başımdaki ağrıdan mı yoksa kâbusun etkisinden mi ağladığımı bilmiyordum ama kalbimin üzerindeki acı, kemiklerimi bile yakıp kavuracak kadar şiddetliydi.

Onu rüyamda da olsa görmüştüm. Sert yüz hatlarıyla, izleriyle, acılarıyla, caniliğiyle, umursamazlığıyla, kötülüğüyle...

Beni büyük bir karmaşanın içinde bırakıp gitmişti.

Yanağımı yasladığım soğuk parkeden baktığımda pencerenin hâlâ açık olduğunu gördüm; hava aydınlanmaya başlamış, güneş turuncu rengini vermişti.

Gözyaşımın damladığı yerin birkaç santim uzağında bana verilen not kâğıdı vardı.

"*O geri döndü.*"

Altında, öldürülen insanların arkasında bırakılan dört alfabe harfi. Prometheus'un alfabesi.

Bir an, sadece bir an babama seslenmeyi düşündüm ama odama hiç girmemiş, beni yalnızlığımla bırakmış olması direkt bu düşüncemden vazgeçmeme neden oldu.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi sıkıca yumdum ve ellerimden destek alarak başımın ağrısını umursamadan kalkmaya çalıştım. Bu sefer başarılı olduğumda elim enseme gitti, arka tarafımda büyük bir şişlik fark ettim. Her neyle başıma vurulduysa bu şişmesine neden olmuştu.

Prometheus geri mi dönmüştü?

Duvardan destek alarak ayağa kalktım ve tam o sırada yatağımın üzerindeki parçalanmış kâğıtları gördüm. Elimin tersiyle ıslanmış yanağımı sildikten sonra ağır adımlarla o tarafa yürüdüm. Kaşlarım ilk önce havaya kalktı, sonra çatıldı. Güneşin soluk ışığı yatağımın üzerine çarparken aydınlattığı şey, sadece annemin yüzüydü: merkezin arşivinden aldığımız dosyadaki annemin yüzü.

Bir fotoğraf karesiydi, açık bir şekilde sanki yatağın üzerine bırakılmıştı. Onu görmemi, onunla tekrar tanışmamı istemişlerdi ama annemin o fotoğrafında tek bir duygu kırıntısı bile yoktu. Sabit bakan gözleri fersizdi, ışık yoktu.

Dosya kâğıtları her tarafa saçılmıştı. Bir daha açmamak üzere kapattığım defter âdeta zorla gözüme sokuluyordu. Düşünmek istemiyordum, sorgulamak istemiyordum.

Zaten o kadar adım sesini duyduğumda kaçmamamın, kendi kaderime boyun eğmemin nedeni de ne olacaksa hemen olmasını istediğim içindi. Ölecek miydim? Öldürecekler miydi? Öldürecek miydi? Bunu hemen yapmalıydı.

Yaşayacak mıydı? Yaşatacaklar mıydı? Pekâlâ, bunu da göze alabilirdim.

Öylesine yaşadığım hayatta neden tekrar ve tekrar karanlığa çekildiğimi anlayamıyordum.

Sırtımdan bir ürperti geçtiğinde başımı çevirip beni kıskıvrak yakalayan kişinin durduğu yöne baktım. Yerinde yeller esiyordu ama içimden bir ses onun Prometheus'tan başka kimse olmadığını söylüyordu.

Hissetmiştim. Tuhaftı ama sanki Prometheus'u yakından tanıyormuş gibi onu hissetmiştim.

Bu düşünce, gördüğüm kâbusun zihnime tırnaklarını geçirmesine neden oldu.

Prometheus kimdi?

Bakışlarım yine yatağın üzerine kaydığında neden bazı kâğıtların parçalandığına anlam veremedim; ama daha fazla yaklaştığımda gözlerimin önündeki açık kitap olan cevap, aylardır hissetmediğim korkularımla yüzleşmeme neden oldu.

Bana alfabesinden başka harfler de bırakmıştı, annemin dosyasından yırttığı kâğıtların üzerindeydiler; fakat sadece bununla da sınırlı değildi, dört harfi arkasında bırakan Prometheus bana yepyeni üç harf bırakmıştı.

Bu sadece ve sadece tek bir düşünceyi aklıma getirmişti: üç yeni cinayet.

O geri döndü.

O geri döndü mü?

O kaçtı.

O kaçtı mı?

Alfabesinin harfleri yine anlamsızdı, elbette ki ne olduğunu bilemezdim ama uzanıp bir kâğıdı elime aldığımda daha önce Prometheus'un buna dokunmuş olma ihtimali yutkunmama neden oldu.

Uzun bir süre harfi inceledikten sonra arkasına dönüp baktığımda annem hakkında yazı bulunan not kâğıtlarından bir parçanın koparıldığını gördüm.

Prometheus odama girmiş, ağzımı kapatmış, beni bayıltmıştı ve sonrasında hazırlıksız olduğu için kâğıt bulamadığından annemin dosyasındaki kâğıtlara alfabesinden harfler mi bırakmıştı?

Benimle oyun oynuyordu, benimle yine oyun oynuyordu ve ben öylece ayakta dikilirken onun oyununa hiçbir şekilde dahil olmak istemiyordum. Ne anlatmak istiyorsa bilmek istemiyordum ama içimdeki acı, dilimin ucundaki kekremsi tat ve gitgide artan mide bulantımla kâğıdı yatağa fırlatıp banyoya koştum.

Lavaboya zorlukla yetiştiğimde eğilip kusmaya başladım. Midemdeki bütün içkiyi çıkarırken yüksek sesle öğürüp bir kez daha eğildim, lavabonun kenarlarına sıkıca tutundum. Banyonun içi karanlıktı ama zihnimde dönen kâbusumda şimşeğin verdiği aydınlık, onun çello tutan parmaklarını hâlâ bana gösteriyordu.

"Minel, kızım!" Babam saçlarımı tuttu, onun temasıyla bir kez daha kustum. "Hey, hey," dedi babam, yüzümden saçlarımı çekerken. "Ben buradayım."

Sen buradasın ve o geri döndü, demek istedim ama Prometheus sadece benimle oyun oynamak istiyordu.

Birkaç dakika sonunda midemde ne var ne yok çıkarmış şekilde kendimi yere bıraktım ve babamın elini hafifçe itekleyerek ellerimi yüzüme yerleştirdim. Banyoyu dolduran alkol kokusu midemi daha fazla bulandırıyordu ama biliyordum ki kusmamın nedeni düşüncelerimdi. Yine titremeye başlamıştım; yine tırnaklarımı yüzüme geçirmek ve yine avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum.

Babam önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde, "İyi olacaksın," diye fısıldadı. Ne hissettiğini bilmiyordum, ne düşündüğünü bilmiyordum ama bana bu cümleyi kurmuştu.

Güldüm. Öyle bir güldüm ki banyoda kahkaham yankılandı. "İyi mi olacağım?" diye sordum ona. "Sen buna inanıyor musun gerçekten?"

"İnanıyorum," dedi, sonra hızla düzeltti. "Hayatını iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapabileceğime inanıyorum."

Ellerimi yüzümden çekip onun yüzüne baktığımda gözlerinin uykusuzluktan kıpkırmızı olduğunu gördüm, üzerinde hâlâ içki masasındaki kıyafetleri vardı. Hiç uyumamıştı, zaten babam neredeyse hiç uyumuyordu ama Prometheus için bunlar önemli değildi.

"Sen hayatımda olunca her şey iyileşecek mi sanıyorsun?" diye sorduğumda sesimde onu gördüm göreli ilk defa bu denli kibir ve bencillik vardı. Bu geceyi diğer zor geçirdiğim geceler gibi sanıyordu hatta kusmalarımı da, titremelerimi de, öfkemi de. "Ya da sen hayatımdasın diye kendimi iyi hissettiğimi mi sanıyorsun?" Başımı iki yana salladım, gözlerine uğrayan kırgınlığı umursamadım. "Sen varsın ya da yoksun, hayatım aynı. Berbat. Duydun mu? Berbat!"

Dengemi zor sağlasam da onun yardımı olmadan doğruldum ve sifona basıp elimi yüzümü yıkamak için musluğa yöneldim. Babam aynadan yüzüme bakıyordu. Her zamanki gibi sakin görünse de bu sefer acı çektiğini benden gizlemiyordu. "Benden önce de bu kadar berbat mıydı hayatın?" diye sordu; dalga mı geçiyor diye yüzüne baktım fakat oldukça ciddiydi.

Yüzümü sertçe yıkadıktan sonra havluya uzanırken, "Sensiz hayatımı dinlemek mi istiyorsun, baba?" diye sordum ve

havluyu asmadan fırlattım. "Amcamla geçirdiğim günleri, dinlediğim yalanları, evsiz geçirdiğim zamanları, merkezde yaşananları anlatmamı mı istiyorsun yoksa? Ha, yoksa içine düştüğüm bok çukurunu mu merak ediyorsun? Hangisinden başlamalıyım?"

Dudakları aralandı. Yüzüme baktı. O an oradan çıkıp odama gitmek istedim ama biliyordum ki peşimden gelir ve yatağımın üzerindeki o kâğıtları görürdü.

Prometheus'un oyunlarına kimseyi dahil etmeyecektim. Prometheus'u kendi hayatıma bile dahil etmeyecektim. Olabildiği kadar onu görmezlikten gelecektim; en sonunda sıkılacak ve diğer kurbanları gibi beni öldürecekti. İstediğim buydu.

"Onu sormuyorum," dediğinde kurmaması gereken bir cümleyi kuracağını anlamıştım. "Korel Erezli hayatındayken de bu kadar berbat mıydı her şey yoksa o sana iyi mi geliyordu?" Başını acıyla iki yana salladı. "Seni seneler sonra ilk gördüğümde ve yüz yüze geldiğimizde bile beni önemsemeyip onun peşinden gitmek istedin."

Tam gözlerinin içine bakarken onun adını ve soyadını duymak, boğazıma keskin bir bıçak saplanmış gibi hissetmeme neden oldu. "Ne önemi var?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "O artık yok."

"Önemi var," diye yanıt verdi. "O sana nasıl iyi geliyordu?"

Elimi saçlarıma geçirdiğimde başımdaki ağrı gitgide artıyordu. "O bana iyi gelmiyordu," dedim sadece ama sesim beklediğimden daha yüksek çıktı.

Babam inanmayan gözlerle bana baktı fakat aldırış etmedim. "Ama beni bırakıp onun peşinden gitmek istedin."

Bu söylediği kendimden beklemediğim bir davranıştı ama yapmıştım. Babamı arkamda bırakıp sadece onun peşinden gitmek istemiştim çünkü bir gün beni terk edip gideceği ihtimalini bile düşünmezken o beni bırakıp gitmişti.

"Çünkü o bana iyi gelmese bile beni anlıyordu. Önemli olan üzüldüğüm zaman beni teselli etmesi değil üzüldüğümü anlamasıydı ve bunu anlardı." Omzumu silktim. "Ya da ben öyle sanmıştım çünkü gerçekten anlasaydı terk etmezdi."

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Kaçıyorsun," dedi hiddetle.

Bu beni güldürdüğünde kahkaham yine banyonun içinde çınladı. "Kaçıyorum, öyle mi?" diye sordum kahkahamın arasından. "Babamdan bir miras kaçmak, asla vazgeçemiyorum, kusura bakma Doğuş Karaer."

Daha fazla karşısında duramadığımda banyodan sert adımlarla çıktım ve odama yönelmek yerine merdivenlere doğru gittim. Peşimden geliyordu ve aylarca içimde tuttuğum öfkem içimde harlanıyordu. "Ben sana şehirlerden kaçmayı öğrettim," dedi arkamdan. "Hislerinden, acılarından kaçmayı değil."

Omzumun üzerinden ona baktığımda merdivenin ilk basamağındaydım. "Acı çekmiyorum."

"Çekiyorsun." Kolumu tutmak istedi ama onun elini silkeleyip merdivenleri inmeye başladım. "Acı çekiyorsun. Psikoloğun senin gitgide..."

"Umurumda değil!" Yüksek sesle bağırdığımda merdivenin üst basamağından bana bakıyordu. "Psikolog, acı, hisler umurumda değil!"

Yine sakindi ama elinden bir şey gelmiyormuş gibi nefes aldığında, "Kızım, sana yardım etmeme izin ver," dedi, sesi titriyordu. "Bir şeyler yapmama izin ver. Hiçbir şeyi kabul etmiyorsun. Terapiye yanıt vermiyorsun, dans etmiyorsun, doğru düzgün dışarıya çıkmıyorsun, aynaya bile bakmıyorsun. Sadece yaşıyorsun, sadece nefes alıyorsun. Bir robot gibisin ve bu hayat devam ediyor, farkında değilsin. Neden iyileşmeye çalışmıyorsun? Neden hiçbir çaba sarf etmiyorsun?"

Öfkem harlandığı yerde ateşe dönüştü, parmaklarımın ucuna kadar yandığımı hissettim. Dişlerimi sıkarak üstüne basa basa, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamda iki yana salladıktan sonra merdivenleri inmeye başladı. "Gerçek bir hayatın olsun istiyorum, mutlu ol istiyorum," dedi ama bu söylediklerine kendisinin bile inanmadığını biliyordum. "En azından çabala istiyorum. Ama sen çabalamazsan..."

"Belki de yaşamak istemiyorumdur baba," diyerek sözünü kestim. "Belki de Prometheus'un gelip nefesimi kesmesini bekliyorumdur. Kimbilir, belki de geri dönmüştür."

Onun adı bu evde ilk defa geçerken, duyduğu anda babamın adımları durdu, gözleri donuklaştı ve parmakları tırabzanları daha sıkı tuttu. "Bir şey mi biliyorsun?" diye sordu kısık sesle. Öyle bir korku geçti ki gözlerinden, babamın yıkıldığını ilk defa görmedim ama defalarca yıkılışına şahit olmuşum gibi hissettim.

"Bir gün geri dönmeyecek mi sence?" diye ucu açık bir soru yönelttim. Sessiz kaldı ama parmakları tırabzanları daha sıkı tuttu. "Dönecek," diye kendi sorumu yanıtladım. "Bir hayat kursam bile, ki bunu istemiyorum, onu dağıtacak, mahvedecek, beni mahvedecek." Kollarımı iki yana açıp yüksek sesle bağırdım. "Ben zaten mahvoldum baba! Ben mahvoldum, yok oldum! Sen ölmüştün ama geri döndün. Şimdi ben ölüyüm, sen bir ölüyü canlandırmaya çalışıyorsun!"

Birkaç saniye sonra aşağı inip üzerime doğru geldiğinde bir anlık korkuyla geriye kaçtım. Bana zarar vermezdi, biliyordum ama artık her ani tepki beni korkutuyordu. Bunu gördüğü anda durdu. "Ölü değilsin," dedi acılı bir sesle. "Ama gözlerimin önünde ölüyorsun, doğru ve ben hiçbir şey yapamıyorum." Sonra bir anda ellerini birbirine yasladı; yalvarırcasına, "En azından benimle konuş," dedi. "Yalvarırım kızım, konuş. Kapatma kendini."

"Ne konuşmamı istiyorsun?" dediğimde gözlerim doldu ve buna içimden lanetler sıraladım. "Ne anlatmamı istiyorsun?" Gözlerimi sıkıca yumdum, eli elime uzandı. Geri çekilmedim ama karşılık da vermedim.

"Hislerini," diye mırıldandı. Bir babanın sesinden çok bir acının sesiydi ondaki. Yalvarır gibi çıkan sesinde öyle bir keder vardı ki gözlerimi açıp ona baktığımda babamın da gözlerinin dolduğunu gördüm.

Rüyam zihnimde döndü. Uzun zamandır görmediğim yüzü yine gözlerimin önünde canlandı. Hep bir nefes beni takip ediyormuş gibi hissediyordum ve hep onun olmasını diliyordum. Bu bir itiraftı. Bir gün bir köşeden çıkabileceğini umuyor,

o nefesin sahibinin ecelim olduğunu düşünsem bile onun geri dönmesini istiyordum.

Bu kadar depremde, bu kadar kasırgada, bu kadar körlükte o benim en büyük umudumdu. Bana iyi gelmiyordu ama o beni anlıyordu. Bana, ne hissediyorsan söyle, demezdi; bana, hislerini dinle, derdi. Ben acı çekerdim, o beni göğsüne yatırıp iyileştirmeye çalışmaz, acımın üzerine giderdi çünkü beni tanıyordu, kaçtığımda beni durduracak tek şey yine acıydı.

O ben kaçmayayım diye acılarımla bana gelirdi.

"Bir şey hissetmiyorum," desem de gözümden bir damla yaş düştü. "Artık bir şey hissetmiyorum."

Yok oluyordum, mahvoluyordum, parçalanıyordum; bütün bunların ortasında en çok Korel Erezli'ye ihtiyacım vardı ama o beni terk edip gitmişti.

Korel Erezli.

İlk gördüğüm gün zihnimdeki acılı sesleri susturan ve geçmişin sahibi olan adam.

O gitmişti. Öyle bir gitmişti ki hem somut hem soyut anlamda ateşin ortasında kalmıştım ve şimdi onu daha fazla hatırlarken geçmişimle beraber artık geleceğim de acı çekiyordu.

"Hissediyorsun," dedi babam, onun da gözünden yaş aktı. Dizlerinin üzerine çöktü. "Bak, ben bir babayım, berbat bir babayım ama senin karşında yalvarıyorum. Lütfen söyle, söyle, kaçma, kurtul."

O olsa anlardı. Bir bakışıyla anlardı ne düşündüğümü ama babam bana o kadar yabancıydı ki kızını son gördüğünde bir çocukken, geri döndüğünde büyümüş bir kadındı. Artık tanıyamıyordu.

Babam karşımda yalvarırken acıyla yutkundum; gözlerimden art arda yaşlar süzülürken, "Hissetmiyorum," dedim bir kez daha, sonra dayanamadım. "Hissetmek istemiyorum, baba." Elim kalbime gitti. "Onu daha fazla hatırlıyorum, onu daha fazla geçmişimde buluyorum, unuttuklarım karşıma çıkmaya başladı. Her anımdaymış, baba." Başımı iki yana salladım. "Bir konser alanındaymış; bir yolda, bir caddede, bir kafede... Geçen bir kafeye gittim ve bir anda onun eskiden sütlü kahve

sevdiğini hatırladım. Bu nasıl oldu bilmiyorum ama hatırladım. Onu tekrar tanıdığımda ise sade kahve içiyordu." Ağlamaya başladım, göstere göstere. "Ve ben onu tekrar tanıdığımda hatırlamadığım için soramadım bile neden sütlü kahveden vazgeçtiğini; ama o gitti, bana hem geçmişi bıraktı hem şimdiyi."

Hıçkırarak ağlamaya başladığımda aylardır çektiğim acı, yuttuğum gerçekler, kendime itiraf edemediklerim dudaklarımdan dökülürken beni asıl ağlatan gerçeklerdi.

Kim olduğunu bilmiyordum; geçmişimdeydi, şimdimdeydi, acılarımdaydı, anılarımdaydı ama kim olduğunu bile bilmiyordum.

"Baba, beni neden bırakıp gidiyorsunuz?" diye sordum ve daha fazla ayakta duramadığım için dizlerimin üzerine çöktüm. "Bunu hak etmiyorum."

Babam bana sarılmadı, dokunmadı ama izlemeye devam etti, o da ağlıyordu. "Zorunluydum," dedi sadece açıklama olarak.

Zorunluydu. Bir babanın kızını bırakmasını gerektirecek kadar zorunluydu.

"O da mı zorunluydu sence baba?" diye sordum. Babam yutkundu, cevap vermedi. Omzumu kaldırıp indirdiğimde çaresiz bir sesle, "Onu çok özledim," dedim. Nefes almakta zorlanıyordum. "Onu gerçekten çok özledim. Ben kim olduğunu bile bilmediğim bir adamı özledim. Ben gerçekte kimi özledim?"

Başını iki yana salladığında canının acıdığını hissettim ama benim acımın yanında bu hiçbir şeydi; öyle bir canım yanıyordu ki dudaklarımdan çıkanlar aslında kalbimden geçenlerin çeyreği bile değildi fakat bu bile yetmişti.

"Bu kadar özlemin içinde en acısı da ne, biliyor musun?" diye sordum. "Korkuyorum ondan. Çok korkuyorum."

Bir anda beni kendisine çekip sarıldığında ellerim aşağıda öylece kaldım ve ağlamaya devam ettim. Eli saçlarıma kaydı, saçlarımı küçüklüğümde olduğu gibi sevdi. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi önce, sonra enseme doğru indiğinde parmakları şişliğe değdi ve donup kaldı. Bense geriye kaçıp onun kollarından kurtuldum.

Çöktüğü yerden kalktığında bir kez daha bakmak için elini uzattı. "Başına ne oldu?" diye sordu endişeyle.

"Düştüm," diye mırıldandım ama hâlâ ağlıyordum.

"Düştün mü?" diye sordu. Gözlerime baktığında gözlerimi kaçırdım. "Minel, başına ne oldu?"

"Düştüm," dedim tekrar ve yanından ayrılmak için yürümek istedim ama kolumu tutup beni durdurdu. "Düştüm!" diye bağırdım. "Düştüm! Bu kadar!" Kolumu onun elinden kurtardığımda arkamdan seslendi ama dönüp bakmadım bile. Merdivenleri hızlı hızlı çıkarken arkamdan gelse de umursamadan ondan önce kendimi odaya attım ve arkamdan kapıyı itekledim. Önüne geldiğinde kapının kolunu çevirdi. O esnada sırtımı yaslayıp yatağın üzerindeki, Prometheus'un benim için bıraktığı hediyeye baktım.

Üç harf. Parçalanmış kâğıtlar. Annemin fotoğrafı.

Onun kuklası olmayacaktım, onun tiyatrosuna dahil edilemeyecektim. Bu sefer tuzaklarına kanmayacaktım.

Günümün büyük bir kısmını etütte geçirmiştim hatta akşama kadar etüt binasında kalmış, öğretmenler bile gittikten sonra çalışma odasında sorularla boğuşmuştum. Elimdeki bütün test kitapları bittiğinde geriye dönüp çözemediklerime bakmış, sonrasında sağlamalarını bile yapmıştım.

Babamla evden çıkarken bir kez daha karşılaşmamıştık; bunu o an ikimiz de istemezdik, biliyordum. Yine de o gün, diğer günlerden çok daha farklıydı çünkü içimdeki seslerden ve zihnimdeki kamçılanmış ağrıdan köşe bucak kaçıyordum.

Odamdaki bütün o kalıntıları dolabıma gelişigüzel tıkmıştım ama babam öylesine yaptığı bir araştırmada bile Prometheus'un bana bıraktıklarına erişebilirdi. Bunu umursuyor muydum? Aslında bunu da hiçbir şekilde önemsemiyordum.

Ben artık hiçbir şeyi önemsemiyordum. Tek bir şey dışında.

Tam kalbimin üzerinde birkaç gündür beni mahveden bir çember vardı; çember zaman dilimlerine bölünmüştü. En çok geçmişi hissediyordum. Onu tanıdığımda, onu yanımda

hissettiğimde, onu gördüğümde de böyle olurdu ve şimdi de sanki o hayatımdaymış gibiydi.

Ama gitmişti. Neden böyle hissediyordum?

Geri dönmez, diyordu herkes. Onu her ne kadar beklemediğimi kendime haykırsam da yine bir tarafım buna inanmıyordu ki birkaç gündür etrafımda olduğunu hissediyordum.

Karanlık sokakta yürürken kollarımı kendime sarmıştım. Etütten en sonunda kovulmuştum. Babam bir kez bile aramamıştı, kafamı dinlemek istediğimi düşünüyor olmalıydı ama ben ne kafamı dinlemek istiyordum ne de başka bir şey.

Sadece yürüdüm, taksiyi de metroyu da otobüsü de kullanmadım. Biraz daha temiz hava almak için, biraz daha kendimi iyi hissetmek için yürüdüm ama ayaklarım benden izinsizmiş gibiydi. Nereye gittiğini biliyordum. Bunu istemiyordum, hayır, bunu istiyordum. Kendimi yönetemiyordum.

Bu histen kurtulmak istiyordum. Onun beni takip ettiğini, onun geri döndüğünü, onun çevremde olduğunu bana haykıran hislerimden kurtulmak istiyordum; bu yüzden ayaklarım ne tarafa gittiyse ben de onlara itaat ettim.

Ama en sonunda onun evine değil de Hell Races'ın önüne geleceğimi ben bile düşünemezdim.

Karşı yolunda dururken üzerimdeki yarım kollu beyaz tişörtün eteklerini aşağıya çekiştirdim. Motosikletler yine kapının önüne dizilmişti, parlak tabelası yerindeydi. Kapının önüne gelenleri dövmelerine bakarak geçiriyorlar, dövmeleri olmayanları kışkışlıyorlardı.

Caddedeki arabalara dikkat ederek karşıya geçtiğimde beni önemsemeyeceklerine hatta tanımayacaklarına yüzde yüz emindim ama yine de gelip hislerimde yanıldığımı görmek istiyordum.

Motosikletleri incelerken elbette onunki yoktu ama yine de bir umut bakmak, kendime öfkelenmeme neden olmuştu. Sırtımdaki çanta daha da ağır gelmişti ama aslında konu çanta değildi, oraya yürüdükçe omuzlarıma geçmişimin ağırlığı çökmüştü.

Mekânın önüne geldiğimde kapıdaki iki iriyarı adamdan uzak durarak başımı kaldırıp bir kez daha tabelaya baktım. Zihnim, bana dövme yaptığı güne kucak açtı; parmaklarım bileğime gitti ve kırık pusulayı gördüğümde sancı hissettim.

Daha gerilere gitmek istedim, daha gerilerde hatırlamadığım anılarda buradan bir parça olabilir diye düşündüm ama yoktu, ulaşamıyordum.

"Hey!" Kapıdaki adamlardan bir tanesi bana seslendi. "Burada fazla durma, küçük, zarar görürsün."

Başımı eğip baktığımda onu daha önce hiç görmediğime emindim, ki ne ben onları doğru düzgün tanıyabilirdim ne de onlar beni çünkü gölgelerinde kayboluyordum.

Adamlara doğru birkaç adım attığımda ikisinin de kaşları çatıldı. "İçeriye girmek istiyorum," diye mırıldandım. Bu söylediğime karşılık kaşları daha fazla çatıldı. "Daha önce buraya geldim," dedim bu kez, onları inandırmak istermiş gibi. "Dövmelerle girildiğini biliyorum."

"Buraya dövmelerle girildiğini bilmeyen sadece anneannen filandır," dedi. "O da öldüğünden bilmiyordur." Adamların ikisi de güldü. "Lisedeki arkadaşlarına hava atmak için başka mekân seç, küçük, burası sana uygun değil."

Dişlerimi sıktım, küçümsenmekten hoşlanmıyordum. "Liseli değilim," diye homurdandım. "Ve buraya daha önce geldiğimi size kanıtlayabilirim. İsterseniz her santimini anlatayım."

Adamlardan bir tanesi gözlerini devirdi. "Buraya gelebilmen için öncelikle motosikletinin olması lazım. Var mı?" Şöyle bir beni süzdü koyu renk gözleriyle. "Yok. Peki buradan tanıdığın biri var mı?" Bu sefer gerçekçi bir küçümsemeyle izledi. "Elbette ki yok."

"Var." Yüzlerinde zerre oynama olmadı. "Gürkan Birgöz," dedim. "O buraya geliyor."

"Gürkan Birgöz mü?" Adam gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Öyle birini tanımıyoruz."

Bir an Gürkan'ın doktor olduğundan buraya girerken adını değiştirebileceğini düşünüp pot kırdığımı anladım. Dudaklarımı birbirine bastırdığımda onun adını ne kadar dile getirmek istemesem de, "Korel," dedim fısıldayarak. İkisi de duymadı, bir tanesi öne eğildi. "Korel Erezli," dedim olabilecek en yüksek sesle. "Onu tanıyorum ve daha önce onunla buraya birkaç kez geldim. Hatta buradaki odasında da kaldım." Devam ettim, duraksamadım. "Namı diğer Sırtlan."

Adamların gözlerinden açıkça, o kadar görünür bir şekilde şok etkisi geçti ki bir an ben bile ne söylediğimi sorguladım. Sonra aynı anda, iğrenç bir kahkaha attılar. "Sen," dedi bir tanesi gülüşünün arasından. "Korel Erezli'yi tanıyor musun?" Kafasını salladı. "Korel yattığı kadınları buraya getirmez, burada tanışır."

"Onunla yatmadım." Neyi açıklıyordum, bana inanmayacaklardı ama bu, öfkemi kusmamak için neden değildi. "Siz iki göt herif, insanları fiziksel görünümleriyle yargılamayı ne zaman bırakacaksınız? Buraya daha önce onunla geldim hatta şu an burada olsaydı beni içeri almadığınız için ikinizi de mahvederdi."

Adamlar beni zerre ciddiye almadılar ama hakaret etmem en azından gülümsemelerinin silinmesine neden oldu. "O halde bize kanıtla," dedi adamlardan biri. "Korel Erezli en son buraya ne zaman geldi?"

En son buraya benimle gelmişti, beraber gelmiştik hatta sonraki gün dans yarışmasına da beraber gitmiştik. Ondan sonra ortadan yok olmuştu. Kendimden emin bir sesle, "Yedi ay önce," dedim. "Gününü bile söyleyebilirim. Üzerinde ne olduğunu da hatta kaçta çıktığını da..."

"Yanlış." Adamın sözümü kesmesiyle yüzüme tokat gibi çarpan yanıt irkilmeme neden oldu. "Korel daha yakın zamanda buradaydı."

Benimle dalga geçiyor olmalılardı ya da eğleniyorlardı; belki de beni deniyorlardı. "Bu imkânsız," diye fısıldadığımda elim kalbime gitti. "Bana yalan söylüyorsunuz, dalga geçiyorsunuz."

Adamlardan bir tanesi sıkılgan bir nefes verdi, sonra omzumdan hafifçe itekleyip, "Hadi küçük," diye hırladı. "Biraz daha vaktimizi çalarsan seni içeriye sokarız ama geri çıkışın olmaz."

"O," dedim hâlâ aynı konunun çevresinde dolaşırken. "Yedi ay önce değil, yakın zamanda geldi mi?"

"Of!" Adam üzerime yürüdü ve aramızda çok az bir mesafe kaldığında kolumu sertçe kavradı. "Sen canına mı susadın? Buradan kimseyi tanımayan sürtüğün tekisin ve sadece eğlence arıyorsun."

"Kolumu bırak," diyerek ondan kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı hatta daha sıkı tuttu. "Bıraksana!" diye bağırdım.

Tam o esnada arkamızdan, "Beni tanıyor," diye bir ses geldiğinde, adam gözlerini kaldırıp benim arkamdaki o tanıdık sesin sahibi olan yüze baktı ve elektrik çarpmış gibi elimi bıraktı. İrkilerek geriye döndüğümde onun yüzüyle karşılaştım:

Korhan Erezli.

Hiç değişmemişti, aynıydı. Güçlü bakışları, sağlam duruşu, sarsılmaz sakinliği ve kendinden emin adımları. Gözleri bana döndüğünde hâlâ büyük bir nefreti vardı, kini de yerli yerinde duruyordu fakat acılarını artık göstermiyordu.

Özge'nin, yani sevgilisinin benim yüzümden ölmesinin üzerinden aylar geçmişti. Ne yapmıştı, nasıl iyileşmişti bilmiyordum ama acılarından tek bir damla bile kalmamıştı.

"Özür dileriz," dedi adam korku dolu bir sesle. "Biz onun buraya girebileceğine inanamadık..."

"Söylediği gibi Sırtlan'ı da tanıyor," dediğinde sesi sabitti. "Eğer içeri girmek istiyorsa kapıları ona açın."

Geride kalan adam ağır demir kapıyı koşarak gidip açtığında diğer adam korkuyla olduğu yere sinmişti. Korhan hemen yan tarafıma yaklaştığında bakışlarımı ondan ayıramıyordum ama o bana bir kere daha bakmadan Hell Races'ın içine daldı.

Bir an bile düşünmeden ben de arkasından yürüdüğümde, canımı yakan adam bir anda toz bulutu olup ortadan yok olmuştu; bu kadar fazla korkmaları beni şaşırtmıştı. Korel ve Korhan buranın sahibi miydi?

Bilindik, dar aynalı ve kırmızı ışıklı koridordan geçerken hemen önümdeydi. Bir R&B parçası kulaklarıma doldu, yanımdan geçen yarı çıplak kızlar ve onlara sarılmış adamlar aynalar yüzünden onlarca oluyordu.

Büyük alana çıktığımızda mekândaki ter, sigara ve alkol kokusu burnuma doldu. Kalabalık değildi ama insan sayısı da az sayılmazdı. Ortadaki masaların bir kısmı doluydu, insanlardan bazıları pistte dans ediyordu. Bar tezgâhında uyuklayanlar vardı fakat eskisinden daha beterdi; artık insanlar alenen uyuşturucu bile içmeye başlamıştı.

Korhan ortadaki masalara gitmek yerine kenardaki koltuklu masalara yöneldiğinde zihnimdeki anılara başka anılar da

yetişti. Korhan'la Korel burada kavga etmişti. Korhan ona büyüklük taslamış ve benim üzerimden kurduğu cümlelerle Korel'in öfkelenmesine neden olmuştu.

Ardından ben burada Korel'in kucağına oturmuş, tekila...

Başımı iki yana salladığımda Korhan koltuğa yerleşmiş, ellerini iki yana açarak rahat bir şekilde oturmuştu. Hemen karşısında durduğumda hiçbir planım olmadan onu takip ettiğimin yeni farkına varmıştım ama Korhan zaten bunu bekliyormuş gibi sakin gözlerle beni izledi.

Ne demeliydim? Nasıl bir cümle kurmalıydım?

Korhan Erezli sadece benim vicdan azabımdı, ona verdiğim acıdan ibaretti.

Benden önce davranıp başıyla L koltuğun kenarını gösterdi. "Oturmak istemez misin, Minel?"

Onu son gördüğümde bana Korel'in kaçtığını söylemişti ama ondan önceki çok büyük kinini gözleriyle gösterse bile artık cümlelerine yansıtmayacak gibi görünüyordu.

Kısa, ağır adımlarla L koltuğun köşesine yerleştiğimde bir garson yanımıza geldi. Korhan bir viski istedi ayrıca başka bir şey daha söyledi ama ne söylediğini anlayamadım.

"Buraya neden geldin?" diye sordu, dirseklerini dizlerine yaslayıp öne eğilerek. Gözlerim boş masadan ona kaydığında yakışıklı yüzünde hiçbir değişim olmasa bile gitgide daha fazla çöktüğünü görüyordum. "Elini kolunu sallayarak giremeyeceğini öğrenmen gerekirdi."

"Sadece şansımı deneyecektim," diye mırıldandım.

"Ve şansın ben oldum." Gülümsedi ama o kadar samimiyetsiz bir gülümsemeydi ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Hâlâ ilk soruma cevap vermedin, buraya neden geldin?"

Ona gerçekleri söylemeli miydim yoksa yalanlar mı uydurmalıydım, emin değildim. Onun ağabeyiydi, ailesinden biriydi.

Her şeyi bilebilirdi ya da belki hiçbir şeyi bilemezdi; aralarındaki bağı hiçbir zaman anlayamamıştım.

"Nasılsın?" diye sordum, tekrar gözlerine baktığımda.

Sorum onu daha fazla gülümsetti. "Hangisi için nasılım?" diye karşılık verdi. Ne demek istediğini anladım ama gözlerinin

içine bakmaya devam ettim. "Babam Prometheus'un ellerinde can verdiği için mi nasılım, Özge gözlerimin önünde Prometheus yüzünden can verdiği için mi nasılım?" Derin bir nefes verdi. "Hangisini merak ediyorsun?"

Garson masaya gelip viski şişesini ve bardağı bıraktı, ardından iki küçük hapı da viski bardağının yanına yerleştirdikten sonra Korhan başını sallayıp garsonu yanından uzaklaştırdı.

"Baban için üzgünüm," dedim ama sesime samimiyet ulaşmadı. "Onun için çok büyük bir cenaze töreni düzenledin, televizyonda gördüm."

"Ünlü Doktor Cüneyt Erezli!" dedi sesini biraz gür tutarak. "Bir gün ölse bile televizyonda adının başarısıyla anılmasını istediğini söylemişti. Ben de bunu yaptım."

Yutkundum, ellerimle oynarken gözlerimi ondan ayıramıyordum ama o, bardağına viskisini dolduruyordu. Yanındaki diğer bardağa da benim için doldururken, "Bira içiyorum ben," diyerek onu durdurdum.

"Bira mı?" Sırıttı. Gerçek bir sırıtmaydı bu sefer. "Kardeşim sana güzel alışkanlıklar kazandırmış desene." Korhan'la hiçbir sözsüz anlaşmam yoktu elbette, ondan yanımda rahatça söz edebilirdi ve canımın yanmasını umursamazdı.

Garsonu tekrar çağırıp bira istedikten sonra geri gönderdiğinde aklımda dönen sorular vardı fakat sorulması gereken kişinin Korhan olup olmadığı konusunda kararsızdım. Sanki iç sesimi okumuş gibi, "Sorsana," dedi. "Kıvranıyorsun."

"Ben sadece..." Gözleri gözlerime değdi, koyu bakışlarından anlayamadığım bir duygu geçti ama bu sefer bakışlarımı kaçırmadım. "Yalnız başına o kadar acıyla nasıl idare ettiğini merak ediyorum."

Korhan dikkatle beni dinlerken tek kaşı havaya kalktı. "Hım," dedi önündeki viski bardağının ağzında parmaklarını gezdirirken. "Yani asıl sormak istediğin, hâlâ yalnız olup olmadığım, öyle mi?"

Akıllıydı, zekiydi ve bu sinir bozucu derecede fazlaydı. Korel gibi öfkeli bir kişiliği yoktu, en öfkeli zamanı Özge'yi kaybettiği zamanıydı, ondan önce ve sonra hep oldukça kontrollüydü.

Ağzını aramak için olmasa da, "Onun geri dönmediğini biliyorum," dedim. "'O kaçtı,' demiştin bana. Umarım bir yerlerde iyidir."

"Geri dönmek mi?" Bardağındaki viskisinden küçük bir yudum aldım. "Her kaçan gitmiş olmuyor, Minel," dedi durgun bir sesle. "Ve benden onun iyi olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorsan ya da onunla görüşüp görüşmediğimi... Kelime oyunları yapmayıp direkt sormalısın."

Kendimi tutamayıp, "Onunla görüşüyor musun?" diye sordum.

Ucu açık bir yanıt verip, "Bir süredir hayır," dedi.

"Peki iyi olup olmadığı hakkında bilgin var mı?"

Başka bir ucu açık yanıtla, "Yarın ya da şimdi ne olacağımız belirsiz," dedi.

Gözlerimi yine kalabalığa çevirsem de bu sefer Korhan'dan kaçmak için değildi; gözlerim onu aradı ama elbette ki bulamadım. Zihnimin içinde dönen tek bir soru vardı ve kelime oyunları yapmadan direkt sormak istiyordum.

Garson kapağı açılmış birayı önüme koyarken daha zeminle temas etmeden elinden alıp içtim ve kuruyan boğazımı böylelikle ıslattım.

Korhan'ın üzerimdeki bakışlarını yok sayarak, "O neden kaçtı?" diye sordum. Kendime sormaktan çekindiğim soruyu ona yöneltmiştim. Korhan'a. Ağabeyine. Ne yanıt vereceğini bilmiyordum ama öylesine korkuyordum ki hâlâ yüzüne bakamıyordum.

"Sence?" diye sordu bu kez de okları bana yönelterek.

Bakışlarım ellerime indi. "Ben onun gittiğine inanıyordum," dedim kısık sesle. "Sense kaçtı dedin. İkisi birbirinden ayrı. Bir insana kaçtı demen için nedeni olması gerekir, değil mi?"

Korhan ıslık çaldı ve ellerini birkaç kez birbirine çarptı. "Korelsiz olmak senin o muhteşem aklını çalıştırmaya başlamış, ufaklık." Gözlerimi sertçe ona çevirdiğimde bana değil karşısına bakıyordu. "Eğer bu şekilde akıllanacağını bilseydi daha önce kaçardı."

"O neden kaçtı?" diye sordum kelimelerin üzerine bastırarak.

Viskisine uzandığında bu sefer daha fazla içti. Zaman mı kazanıyordu yoksa yalan mı düşünüyordu anlayamadım ama istese

cevapsız da bırakabilirdi. "Kaçtığını söyledim çünkü kardeşim aptaldır, seni öylece bırakmazdı," diye açıklama yaptı. "Eğer o gidiyor ve seni öylece bırakıyorsa mantıklı bir nedeni vardır. Bu neden de kaçmasıydı."

İşte bu onu alaya almama neden olmuştu. Güldüğümde gözleri gülümsememe takıldı ama karşılık vermedi. "Beni öylece bırakmaz mıydı?" diyerek söylediğini tekrar ettim. "Beni zerre önemsemiyordu."

Korhan şaşırdı hatta bunu bana yansıtmaktan çekinmedi. Acımasızca, sözlerini törpülemeden, "Onun senelerdir hayatındasın," dedi, ikinci kelimenin üzerine basarak. "Ve bu hatırladıklarından çok daha fazlası. Başkalarının dile getirmesinden hoşlanmadığına eminim ama bir zamanlar unuttuğun kardeşim için fazlasıyla önemliydin."

"Sen..." Derin bir nefes aldıktan sonra yanıt verdim. "Onunla geçmişimi biliyorsun."

"Bu konuda hiçbir zaman yalan söylemedim zaten," dedikten sonra başka bir anı Korhan, Korel ve Cüneyt Erezli'yle oturduğum masayı bana hatırlattı. "Ama o gizliyor diye saygı duydum." Omzunu kaldırıp indirdi, kaşları havadaydı. "Öyle tuhaftı ki onu gerçekten hiç tanımıyordun. Adını bile hatırlamıyordun; yaşını, izlerini, dönüştüğü kişiyi, senin için yaptıklarını..." Hızla sözünü kesip bana baktı. "Ve o seninle tekrar yeni bir adam gibi tanıştı."

O kadar çok soru, o kadar çok ünlem vardı ki ellerimi saçlarıma geçirip, "Onu bir şekilde unuttum," dedim küfür savuruyormuş gibi. "Ama onu şimdi tekrar hatırlamaya başladım." Bu Korhan'ın gözlerinin büyümesine neden oldu. "Sadece o kadar tuhaf ki..." Altdudağımı canımı yakmak için dişlerimin arasına aldım. "Madem onu unuttum, benimle niye tekrar tanıştı?"

"Bunun yanıtını verecek kişi ben değilim, ufaklık," diye yanıtladı beni, sonra bardağındaki viskiyi bitirip yenisini doldurdu.

"Ama sen de bana yalanlar söyledin o masada, değil mi?" diye sordum.

"Sadece kendimi kurtarmak için yalanlar söylerim," deyip viski bardağını parmaklarının arasına aldı. "Başkalarını değil.

Kardeşim bile olsa. İnan hatırlamıyorum çünkü sen benim için çok önemsiz bir insansın ama yalan söylediysem de kendimi kurtarmak için söylemişimdir."

Ailemi biliyordu. Ablamı, babamı hatta annemi biliyordu.

İçimden bir ses, gerçekten Korel'den daha fazlasını bildiğini söylüyordu.

"Prometheus davası ne oldu?" diye sordum ve ben sorar sormaz buna hazırlıksız yakalandığı için bardak dudaklarının hizasında donakaldı. "Son olaydan beri cinayet işlemedi."

İçmeden bardağı tekrar masaya bıraktı. "Prometheus davasına artık bakamam çünkü ailemden birini de katletti. Uzaklaştırıldım."

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda ortamdaki yüksek sesli müzik daha fazla hareketlenmişti, bu da insanların sarhoş olmaya başladığını gösteriyordu. "Prometheus sizin babanızdan ne isteyebilir ki?" diye sordum yüzümü buruşturarak. "Ben gerçekten..."

"Gidip neden Prometheus'a sormuyorsun?" diye çıkıştığında artık onun damarına basmaya başladığımı anlamıştım. Viski bardağını alıp sertçe kafasına dikti ve son damlasına kadar içtikten sonra masaya bıraktı. Ardından L koltukta bana doğru kaydığında bir anda yüzü ile yüzüm arasında birkaç santim kaldı. "Belki Prometheus da kaçmıştır, ne dersin?"

Alkol kokan nefesi yüzüme çarptığında dehşetle irkildim ama gözlerine bakmaya devam ettim. "Ne demek..." Yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık," dedi fısıldayarak. "Kimseye güvenecek durumda olmadığının farkında değil misin?" Başını iki yana salladı, gözleri gözlerimin üzerinde gezindikten sonra burnuma ve ardından dudaklarıma baktığında orada çok az bir süre oyalandı. "Prometheus herkes olabilir. Belki seneler sonra dönen babandır, kimbilir?"

"Ne?" dedim bu sefer de ve başımı çevirmek istedim ama çenemi kavrayıp yüzümü yüzüne çevirdi.

"Ona güvenebilir misin?" diye sorduğunda cevapsız bıraktım fakat korkudan nefesim kesilmişti. Yine yüzümün her zerresinde

gezindiğinde bakışlarında ilk defa Korel'in tam giderken olan bakışlarını görmüştüm. Bu canımı yaktı. "Ona benziyorsun," dedi soluk bir sesle. "Özge'ye. Bu yüzden seni izlemek istiyorum. Bu onu özlediğimi anımsamama neden oluyor." Yutkundu, gözleri yine dudaklarıma kaydı. "Senin yüzünden ölen birine bu derece benzemen de Prometheus'un bana bir hediyesi olmalı."

Yüzümü elinden kurtardığımda beni engellemedi. "Onun ölmesini hiçbir zaman istemedim," diye fısıldadım ve gerçek bir acı çektim. "Eğer bir tercih hakkım olsaydı, onun yerine ölebilirdim."

Korhan, az önce oturduğu yere gitmedi. Yanımda oturmaya devam ederken masaya bırakılmış olan hapa doğru uzandı. Ne yaptığını izliyordum ve o da bunu biliyordu, aldırış etmedi. Hapı dudaklarının arasına koydu sonra diliyle yuvarladı ardından benim önümdeki bira şişesini alıp kafasına diktiğinde ve sonra yarısına kadar içtiğinde sertçe masaya bıraktı.

Gözlerimiz tekrar kesiştiğinde yine acısını görmüştüm. Özge'yi kaybettiğinde gördüğüm acı, yerli yerindeydi. Yüzüme yaklaştı ama bu sefer daha iyimserdi. "Sana tek bir şey söyleyeceğim," dedi kulağıma doğru. "Kimseye güvenme. Kendine bile. Bu hikâyede kimse güvenilir değil." Derin bir nefes aldı. "Ve o kaçtıysa geri dönecektir ama nasıl bir adam olarak döneceğini hiçbirimiz bilemeyiz." Geriye çekildi sonra bir anda ayağa kalktı.

"O hiç gitmedi, değil mi?" diye sordum bir anda. Günlerdir içimi kavuran cümle dudaklarımdan çıktığında üstten bakan Korhan hafif bir tebessüm etti.

"Belki de."

Tek bir yanıt verdi.

"Bana neden bütün bunları anlattın?" diye sorduğumda ayağa kalkacak gücüm yoktu. "Ve kimseye güvenmemek konusunda... Bana neden akıl veriyorsun ki? Benden nefret ediyorsun."

Korhan öne eğildi, yüzlerimiz aynı hizaya geldiğinde durdu. "Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim," dedi en dürüst sesiyle. "Fakat ne var, biliyor musun? Sana üzülüyorum." Baştan aşağı beni süzdü, saç köklerime kadar ürperdim. "Artık sana öfkelenmiyorum çünkü acınacak haldesin. Bir hayatın yok. Kollarını açmış,

Prometheus'un seni öldüreceği anı bekliyorsun. Öyle vazgeçmişsin ki nefreti bile hak etmiyorsun."

Hayatımdan vazgeçtiğimin bu kadar gözler önünde olması bir yana dursun, kardeşinden sonra ağabeyinin de bana acıdığını söylemesi kendime acıdığım için bende aynı etkiyi bırakmadı.

Hiçbir şey söylemeden doğruldu, hiçbir cevap vermedim ama o da beklemedi. Geriye doğru topuklarında dönerek yürümeye başladığında gergin sırtına ve yumruk yaptığı ellerine baktım fakat beni büyük bir enkazın ortasında bırakıp giderken ne halde olacağımı çok da iyi biliyordu.

Çok uzun bir süre gittiği boşluğu izlediğimde avuçlarımın içi terledi. Zihnimde dönüp duran sesler yine başlamıştı, anılar art arda yığılıyordu ve hatırlamadığım anıların sadece sesleri vardı. Yine birinin beni izlediğini hissediyordum ama bu sefer etrafıma bakıp onu aramak istemedim.

Gözlerimi masaya çevirdiğimde ellerimle kenarlarından destek aldım ve kontrolümü masayı bile titretecek kadar kaybettiğimi fark ettim.

Tam o esnada Korhan'ın arkasında bıraktığı hapı gördüm. Bunu bilerek mi yapmıştı yoksa unutmuş muydu bilmiyordum ama parmaklarım o hapa uzandığında titrediğimden ötürü tutmakta bile zorlandım. Kriz yaklaşıyordu, bunu görebiliyordum çünkü sızı tırnak uçlarıma kadar yayılmıştı.

Sorular sıralanıyordu: Prometheus kaçmış mıydı? Korel kaçmış mıydı? Onlar neden kaçmıştı? O kimdi?

Başımı iki yana salladım, Korhan'ın yaptığı gibi hapı dudaklarımın arasında tuttum, sonra dilimle yuvarlayıp birayla yuttuğumda midemin bulanmaya başladığını hissettim. Elim kalbime gittiğinde hızlı attığını fark ettim ama bu haptan önce de öyleydi. Gözlerimi kapattım, zihnimdeki sesleri susturmak istedim fakat tamamen başarısız oldum.

Birçok ses duydum geçmişimden. Babamın, annemin, Mine'nin, Korhan'ın, Cüneyt'in, Korel'in... Hepsi o unuttuğum anılardaydı.

Tanımadığım sesler de vardı, bu seslerin kime ait olduğunu bilmiyordum ama öyle tuhaftı ki bazıları beni fazlasıyla korkutuyor, canımı yakıyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra kalbim çok daha hızlı atmaya başladığında ve kapalı gözlerime rağmen gözlerimin titrediğini hissettiğimde zihnimdeki sesler daha da arttı, kanım alevlendi. Karnımın içinde yanma hissettiğimde boğazım da aynı şekildeydi. Dudaklarımı araladığımda soğuk nefesimi içime çektim ama geri bırakmakta zorlandım.

Müzik seslerini daha net duydum, kapalı gözlerime rağmen ışık huzmeleri bana hücum etti. Bir an havalandım sanki ama ayaklarımı kontrol ettim, yere sağlam basıyordu.

Gözlerimi açmalıydım, gözlerimi açmalıydım ama müziğin sesi gözlerimi açmamı istemiyor gibiydi. O kadar sorunun içinde, zihnimin ortasında dizlerimin üzerine çökmüş, haykırarak ağladığımı duyuyordum.

Bir anı düştü duvardan, bir fotoğraf karesi gibiydi.

Bir bankta oturuyorduk. Yanımda Korel vardı. Ya vedalaşıyorduk ya da yeniden tanışıyorduk çünkü birbirimize ilk ya da son defa bakıyormuş gibiydik.

Bana tek bir cümle kurmuştu:

"Beni istediğin kadar unutmayı dile, ben hep buradayım."

Eli kalbime dokunmuştu, elim kalbimin üzerinde parçalandı. Gözlerimi açıp zorlukla ayağa kalktığımda her yer dönüyordu ama bir o kadar da sabitti. Ne yaptığımı bilmiyordum, vücudum sanki benden habersiz hareket ediyordu ama yürümeye başlamıştım.

"Seni unutacağım, Korel. Senin adını bile hatırlamayacağım."

Kendi sesimi duydum zihnimde, o ses bana aitti ama değildi. Onu unutmak mı istemiştim? Onu unutmak isteyemezdim. Yürümeye devam ettim. Birileri önüme çıktı; bana çarpıp itekledi ya da her ne yaptılarsa umurumda değildi. Merdivenlere yöneldim, ayaklarım beni onun odasına götürdü.

Başka bir anıyla yüzleştim bu kez de.

Korel büyük bir fanusun içinde sudaydı. Büyük cam fanus gitgide suyla doluyordu, çenesine kadar gelen su nefes almasını engelleyecekti ama onun gözleri sadece tam karşısındaki bendeydi.

"Boğuluyorum," deyip ayağını hareket ettirmişti. Zincirlendiği yerden kurtulamamıştı. "Ama sen nefes almaya devam edeceksin."

Çırılçıplaktı ama su kan rengindeydi çünkü vücudumda kanamaya devam eden yerler suya rengini vermişti.

Ben izlemiştim.

Gözlerimle onun zincirlerini, kana bulanmış suyunu, boğulmasını izlemiştim.

Anı beni parçalarken zemin titriyordu, duvarlardan destek alırken karşıdaki aralık kapıyı gördüm.

Korel suyu sevmiyordu. Bunu söylediğini hatırlıyordum ve o an nedenini bile bilmiyordum ama şimdi gözlerimin önüne dolan o anıda bile, boğulması nefesimi kesiyordu.

"Lütfen," dedim acıyla ve elimle ağzımı kapattım. "Kurtulmak istiyorum, susun."

Odaya girip zemine düştüğümü hatırlıyordum, sonra her şey göz açıp kapayana kadar olmuştu. Karanlık oluyordu, gün doğuyordu. Zihnimde durmadan bir adam boğuluyordu, su doluyordu ve zihnimdeki kız onu izliyordu.

Bu bizdik.

Bu bizdik, lanet olsun ki bizdik ve benim anılarımdaki kız, sadece izliyordu, canı bile yanmıyor gibiydi.

Titremeye başladım, sonra şiddetli bir öğürmeyle kustum. Her şeye fazla odaklanıyor ama bir o kadar da odaklanamıyordum.

Yine karanlık oldu, sonra aydınlığa kavuştuğumda kendi kusmuğumda çırpındığımı fark ettim. Kalkmaya gücüm yoktu, geldiğim karanlık koridoru gözlerim görüyordu ama sadece ve sadece titriyordum; kalbim göğüs kafesimi kırmış, koşuyordu. Öyle kötüydü ki artık anılarıma bile müsaade edemeyen o su zihnimden taşıp beni boğmaya başladı.

Yine karanlık oldu. O karanlıkta adım sesleri duydum, sonra aydınlığa kavuştuğumda, "Boğuluyorum," dedim, elim boynuma gitti, tırnaklarımı geçirdim. Koridorda siyah botlar gördüm.

Karanlık oldu.

Adım sesleri biraz daha yaklaştı. Zemin bile titremelerimle delinmiş olmalıydı çünkü sırtıma kıymıkların battığını hissediyordum.

Aydınlığa kavuştum. Tam karşımda siyah botlar vardı. Yüzümün hizasında. "Boğuluyorum," dedim bir kez daha. Ama hislerimden kurtulamadım, bana verdiklerinden kurtulamadım.

O vücut bana doğru eğildi, ellerini hissettim ve o elleri tanıdım.

Sonra saçlarıma dokundu, sonra belime sarıldı.

Yine karanlık oldu, bu sefer sonsuz bir karanlıktı.

Havalandığımı hissettim ya da yeryüzü yarıldı, bilmiyordum ama ben o an külün kokusunu aldım, onun külünün kokusunu aldım.

Dudaklarımdan ise tek bir cümle döküldü: "Özür dilerim."

5. BODA

Bazen görüntüler, yüzler hatta gerçekler bile insanı yanıltabilirdi. Öylesine acıydı ki en kötüsü de gerçeklerin yalan, yalanların da gerçek çıkması can yakardı.

Minel o gün hangisinde yanıldığını bilmiyordu ama izledikleri, kalbinin belki de son atışıydı.

Bir koltuğa oturtmuş, ellerini bağlamışlardı; bunu çok sık yapıyorlardı. Odanın içinde nefes alacak bir pencere bile yoktu ama öylesine büyüktü ki rutubet kokusu her yana dağılmıştı.

Bütün bunlar da umurunda değildi.

Tam karşısındaki televizyonda bir görüntü dönüyordu:

Korel Erezli'nin görüntüsü.

Bir odadaydı, eli kanla kaplıydı, bir kadının boynunu kesmişti. Gözünü bile kırpmamıştı.

"O kadın," demişti diyafondaki ses, Minel'e. "Çocuğuna büyük bir özlem duyan anneydi. Onun bir cani olduğunu mu hatırlamak istersin yoksa onu tamamen unutmak mı?"

Bu cümlelerin ardından Korel'in gözleri, onu dikizleyen kameraya döndü; öyle donuk, öyle ifadesiz baktı ki Minel durduğu yerde ürperip koltuğa biraz daha sokuldu. Elinden damlayan kan, kadının boynundan fışkıran kan...

Hepsinin suçlusu oydu.

"Cevap ver," dedi sesin sahibi. Öyle hırıltılı bir sesti ki kadın mı erkek mi anlayamıyordu. "Onun Prometheus olduğunu ölene dek hatırlamak mı yoksa onu unutmak mı istersin?"

Hayal miydi, anı mıydı, kâbus muydu?

Zihnimde dönen görüntülerden kurtulmak isterken olduğum yerde çırpınsam da sırtımdaki ve ensemdeki acı beni engelliyordu. Ellerimi kaldırmak istedim ama acıyla yutkunurken ellerimin bağlı olduğunu fark ettim.

Gözlerimi zorlukla araladığımda bembeyaz tavan görüş alanıma girdi, sonra başımı iki yana salladığımda bacaklarımın da bağlı olduğunu hissettim. Başım vücuduma doğru döndüğünde siyah deri kemerlerle bir yatağa bağlandığımı gördüm. Dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu.

O beni bulmuştu, hiçbir şey kâbus değildi.

Onun ellerindeydim.

Prometheus'un.

Bir kez daha başımı kaldırmak istediğimde boynumdaki acı köprücükkemiklerime kadar ilerledi. Bir çekilme vardı, sargı bezi miydi? Yüzümdeki acının nedeni neydi?

Sertçe yutkunduktan sonra etrafıma baktığımda bulunduğum yerin bir hastane odasına benzemediğini fark ettim. Hemen yan tarafımda boydan boya bir cam vardı, üçlü koltuk onun önündeydi. Duvarlar bembeyazdı ama o an, zihnimi bile durduracak başka detaylar fark ettim.

Çerçeveler vardı.

Çerçevelerin hepsi bomboştu.

"Boş çerçeveler."

Bağırmak ya da haykırmak istediysem de kuruyan boğazımla elimden hiçbir şey gelmedi. Elbet bir gün böyle bir sonun geleceğini biliyordum ama bu kadar kolay olabileceğini asla düşünmemiştim.

Gözlerimi sıkıca yumdum, son kez ellerimi yumruk yapıp kemerlerden kurtulmaya çalıştım ama imkânsızdı. Üzerimde sadece sutyenim vardı. Oda sıcaktı ama fazlasıyla, buz kütlesine düşmüşçesine üşüyordum. Beyaz çarşaf asla ısıtmıyordu.

Odanın kapısının açıldığını işitince gözlerimi araladım ve başımı çevirip arkama bakmak istedim fakat imkânsızdı. Öylesine zor hareket ediyordum ki, "Beni bağlama," dedim. Tek kurduğum cümle bu oldu. *Beni bağlama.* Eğer öldürmek istiyorsa bağlamasına gerek yoktu, ona kendimi direkt teslim edebilirdim.

Ayak sesleri duraksadı, karşımdaki boş çerçevelere bakarken hislerimi anlamaya çalıştım.

Korkuyor muydum? Herhangi bir korku tohumu yoktu.

Endişeli miydim? Babam ve sevdiklerim için endişeliydim ama Prometheus'un ellerindeysem onlarla artık işi kalmamış demekti.

Mutlu muydum? Sonunda oyun biteceği için kendimi mutlu değil ama yorulmuş hissediyordum. İyi bir yorgunluktu.

"Beni bağlama," dedim bir kez daha adımlarının hareket ettiğini işittiğimde. "Eğer beni öldürmek istiyorsan karşı koymayacağım, istediğini yapabilirsin."

Derin bir nefes işittim. Bir erkeğe aitti.

Tam o esnada son yaşadıklarımı anımsamaya başladım. Barda Korhan'la konuşmamızın ardından o gittikten sonra masadaki hapı almıştım. Sonrası fazlasıyla silik, fazlasıyla yıpranmıştı ama zihnim anımsamasa da kokusu burnumdaydı.

Onun kokusunu almıştım. Korel'in kokusunu. Yerde yatarken o gelmiş olmalıydı ve şimdi de...

Bu kadarı fazlaydı.

Adımlar yanıma yaklaştığında sonunda görüş alanıma gireceği için kendimi iyi hissettim ve rahatlamış bir şekilde başımı çevirip ona baktığımda başka bir dehşetle yüzleştim:

Korhan Erezli.

"Ne?" dediğimde bir an bile beklemeden yatağa doğru ilerledi, parmakları bacaklarımı tutan kemerleri tuttu. Sadece iki parmağı olan eli bunu yapmakta asla zorlanmıyordu. "Sen..." dedikten sonra gerçekten korkmaya başladığımı hissettim.

Her zaman takım elbiseyle, ciddi kıyafetlerle gördüğüm Korhan bugün fazlasıyla spordu. Üzerinde beyaz, kaslı kollarını ortaya çıkaran uzun kollu, ince bir tişört vardı. Altında ise koyu mavi bir kot pantolon. Bu şekilde daha genç ve daha az korkutucu görünüyordu.

"Ben?" dedikten sonra gözleri bana kaydı. "Prometheus muyum?" Güldü. Gerçekten alayla güldü, ardından ayaklarımdaki kemerlerden sol elimdeki kemere doğru yaklaştı.

"Nasıl?" dedim bu kez de fakat düşüncelerime yetişemesem de o anlıyordu.

Korhan düşündüğüm gibi beni cevapsız bıraktı. Sol elimi kemerden kurtardığında diğerine uzanmadan benim halledebileceğimi gözüyle işaret etti.

Bu sefer, "Neredeyim?" diye sordum, bir yandan da kemeri açıyordum.

"Benim evimde." Kısa ve net yanıtından sonra gözleri kapıya döndü. "Doktor kapının önünde bekliyor, onunla görüşmek için..."

"Kimseyle görüşmeyeceğim." Kaşlarım çatıldı, kemeri zorlukla da olsa açtım ve en son belimden bağlanan kemeri açmaya çalıştım. "Benim burada ne işim var?" Parmaklarımdaki ve kollarımdaki tırnak izlerini görmezlikten geliyordum fakat diğer günlerden daha derin, daha acılı duruyordu.

"Ağır bir kriz geçirdin." Bu sefer kapıya doğru yürüdü. "Buraya geldiğinde nöbet geçiriyordun, doktor seni bağlamak zorunda kaldı..."

Lafını yarıda kesip, "Buraya geldiğimde mi?" diye sordum ve belimdeki kemeri de çözdüğümde ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. "Nöbet geçirirken buraya nasıl gelmiş olabilirim? Bu evde neden böyle bir yatak var?" Korkuyla karşımdaki duvara baktım. "Boş çerçeveler... Neler oluyor?"

Kaşlarını havaya kaldırdı. Yine yanıtsız bırakacağını anladığımda çıplak ayaklarım yeri buldu, dengem sarsılırken yatağa tutundum. Üzerimde sadece sutyen olması umurumda bile değildi, artık ne korku vardı ne endişe ne de iyi bir his. Sadece öfke hissediyordum, gitgide büyüyen bir öfke.

Arkamdaki koltuğun üzerinde duran tişörtüme ilerlerken tutunuyordum çünkü ayaklarım fazlasıyla uyuşmuştu, ellerimi bile yeni yeni hissediyor gibiydim.

"Doktorla görüşmen gerekiyor." Korhan bir kez daha kapıya yöneldi.

Tişörtü başımdan geçirdikten sonra üzerine basa basa, "İstemiyorum," diye yineledim. "Burada durmayacağım."

Korhan'a doğru ilerledim, onun yanından geçip kapıyı açtığımda hemen önünde orta yaşlarda bir adamla karşılaştım. Kapıyı mı dinliyordu yoksa zamanını mı bekliyordu anlayamadım fakat ona göz ucuyla bakıp yanından geçerken adam fazlasıyla şaşkındı. Korhan arkamdan ona bir şeyler söyledi ama aldırış etmedim.

Ev devasa büyüklükteydi. Çıktığım odadan sonra bile dört odanın kapısıyla karşılaştım, koridor upuzundu. Bulunduğum oda üst kattaydı, merdiveni bulmak için koridor boyunca ilerlemeye başladım.

Arkamda ayak sesleri vardı, bu sefer hayal değildi ama umursamadım.

Koridoru geçtiğimde büyük bir merdivenle yüzleştim, hemen altında başka bir merdiven. Üç katlı bir yalıdaydım.

Erezlilere yakışan bir yalı. Hayır, Korhan ve Cüneyt Erezli'ye yakışan bir yalı.

Merdivenleri inmeye başladığımda Korhan bir anda bana yetişti, birkaç basamak aşağıya geçip ellerini kaldırdı. "Senden hoşlanmıyorum ama bu şekilde gidemeyeceğin konusunda bence ikimiz de hemfikiriz."

"Benden hoşlanmıyorsan bu seni ilgilendirmemeli bence," diyerek yanından geçmek istedim ama yine önüme çıktı.

"Senden hoşlanmıyorum ama insanım. Merhametim ve vicdanım var. Oldukça kötü görünüyorsun, saatlerdir ilaçla uyutuldun. Gözetim altında olman gerekiyor." Koyu gözleri öyle dikkatli bakıyordu ki Erezli ailesinin en kontrollüsünün Korhan olduğuna kanaat getirdim. İki eli de merdivenin tırabzanlarını tuttuğunda geçişimi engelledi. "Merhametimi ve vicdanımı da boş verebilirim ama yine de..." Omzunu kaldırıp indirdi. "Kalman gerekiyor. En azından iyi hissedene kadar."

Hemen arkamda az önce karşılaştığım doktorun ayak sesleri yankılandı. Omzumun üzerinden ona baktım, sonra dişlerimi sıkarak Korhan'a, "Doktor istemiyorum," dedim. "Asla."

Öyle keskin, öyle net konuşmuştum ki Korhan bile bir an afalladı. Birkaç saniye sonunda bakışmamız sona erdiğinde gözleri arkamdaki doktora kaydı; ona İspanyolca bir şeyler söylediğinde Erezlilerin başka bir yönüyle daha karşılaştım: yarı İspanyol olmaları.

Aralarında kısa bir konuşma geçtikten sonra doktor hemen yanımdan geçip gitti ve diğer merdivenlere yöneldi. Korhan ise o gider gitmez yine elleriyle önümü tuttu.

Onunla tartışmak ya da iğneleyici cümleler söylemek istemediğimi hissettiğimde, "Ben iyiyim," diye mırıldandım. Ama

yalandı. Boğazımdaki kuruluk canımı yakıyordu, boynumda sargılar vardı ve başım ağrıyordu. Bir yandan da midem bulanıyordu fakat bu diğerlerinin yanında hiçbir şeydi. Bütün vücudum acıyordu.

"İyi değilsin." Erezlilerin kesin ve net cümleleri. Asla değişmezdi. "Doktor olmayacak," dedi tek elini kaldırıp saçlarına daldırarak. "Ama iki saat gözetim altında tutulman gerektiğini söyledi. İki saat burada durabilirsin, değil mi?" Başını önüne eğdi. "Senin aksine, insanlara zarar vermiyorum, ufaklık. Bence bunu yapabilirsin."

Onun canını yakmıştım, onun canını elinden almıştım ve şimdi de beni mi düşünüyordu? Hem de vicdanı ve merhameti için... "Bunu neden yapıyorsun?" diye sorduğumda yüzümü buruşturdum. "Beni düşündüğünü hiç sanmıyorum."

Gülümsedi. Yine gülümsedi. Korhan'ın bu vakitli vakitsiz gülümsemeleri fazlasıyla tuhaftı ama gözlerine perde inmediği zamanlar fazlasıyla sıcak bakıyordu. Kardeşinden bile sıcak.

"Ben düşünmüyorum," diye mırıldandı, sonra hemen devam etti. "Vicdanım ve merhametim düşünüyor seni." Yana çekilip merdivenleri gösterdi. "Bir şeyler yemen gerekiyormuş, ben de açım. Eşlik et bana."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdığımda yerimde kalakaldım. Nasıl olurdu da öyle büyük bir nefretten sonra bile benimle aynı masaya oturabilirdi? "Sen ciddi misin?" diye sordum afallayarak.

"Evet," diye karşılık verdi. "İnanmıyorsan benimle salona gel, ciddiyetimi gör."

Sonra arkasını dönüp merdivenleri inmeye başladı. Adımları temkinliydi ama dönüp bana bakmadı, nasıl oldu bilmiyordum ama onun peşinden gideceğimi anlamıştı. Son basamağa geldiğinde arkasından küçük adımlarla ilerledim, tırabzanlara sıkıca tutunuyordum. Büyük yalıda ikimizden başkasının olup olmadığından emin değildim ama sırtımdan bir ürperti geçtiğinde korkuyla, "Beni öldürecek misin?" diye sordum. "Yani bu bir intikam mı? Neden beni hastaneye götürmek yerine buraya getirdin?"

Korhan omzunun üzerinden bana baktı, dudakları aralandı, bir an gözlerinden anlayamadığım bir ifade geçti ama sonra

gülmeye başladığında yine olduğundan daha genç göründü. Başını iki yana salladı. "Aç olmam senin etini yiyeceğim anlamına gelmiyor, çocuk," dedi. "Eğer intikam alacaksam bu bir yemek masasında olmaz."

"Ne?" Yine ürperdim.

Korhan gözlerini devirdi. "Sadece şaka." Aynı ifadeyle ona bakmaya devam ettim ama o ellerini cebine yerleştirip bana döndü. "Seni öldürmeyeceğim," dedi rahat bir sesle. "Bir cani değilim, katil de değilim. Bu yaşıma kadar tek bir insanı bile öldürmedim hatta insanları öldürenleri yargıladım. Hem zihnimde hem işimde. Yetmedi mi? Birçok katil hapsi boyladı." Yine gözlerini devirdi. "Şimdi gelecek misin yoksa felaket senaryoları uydurmaya devam mı edeceksin?"

Korhan her zaman rahat ve umursamaz bir adamdı ama bugün... diğer günlerden daha farklıydı. Daha rahat gülümseyebiliyordu, daha iyi görünüyordu.

Daha canlı.

Cevap vermeden merdivenleri inmeye başladığımda memnuniyetle başını eğip bu sefer onun yanına gitmem için bekledi. Bir adım uzağında durduğumda beraber diğer merdivene yöneldik ve zemin kata indiğimizde karşımızdaki mutfaktan birinin çıktığını gördüm.

Kadın beni görünce hafifçe irkildi ama sonra Korhan'la gözleri kesiştiğinde gülümsedi. "Günaydın," dedi kadın bana ama o an dehşet içinde vücudundaki yanıklara bakıyordum, o da baktığım yönü fark etmiş gibi saklamaya çalıştı.

"Günaydın," dedi Korhan kadına. "Kahvaltı hazır mı?"

Orta yaşlardaki kadının arkasından genç bir kız çıktığında ikisinin de üzerinde aynı üniformaların olduğunu gördüm. Erezlilerin hizmetçileriydi.

"Hazır, Korhan Bey," dedi yanıkları olan kadın ve bir kez daha benimle göz göze gelmedi. "Hepsi masada."

Korhan cevap vermeyip başıyla beni sol taraftaki büyük salona doğru ilerlettiğinde beraber içeriye girdik.

Salon öylesine büyüktü ki dudaklarımı aralamadan duramadım. Büyük camlar salondaydı, koltuklar iki üçlü ve iki tekli

şekilde etraftaydı. Duvarlarda yine boş çerçeveler vardı. Sabah güneşi fazlasıyla pahalı görünen tül perdelerin arasından salona, oradan da büyük yemek masasına çarpıyordu.

Yemek masası benim odam kadardı. Kocaman masa on iki kişilikti. Bir uçta bir tabak, diğer uçta başka bir tabak vardı ve masanın üzeri kahvaltılıklarla doluydu. Akla gelebilecek her şey vardı.

Korel Erezli, ailesinden nasıl da farklıydı.

"Bir şey mi oldu?" Korhan daldığım düşüncelerden beni ayırdığında çoktan sandalyelerden birine ilerlemişti.

Ben de metrelerce karşısında duran sandalyeye ilerlerken, "Bu kadar zengin olduğunuzu bilmiyordum," dedim dürüstçe. "Evet, babanın..." Başımı eğdim. "Yani ailenin zengin olduğunu düşünüyordum ama bu kadarı..." Başka hiçbir şey demeden sandalyeye oturduğumda hizmetçilerden biri içeriye girdi.

Bana bakmadan, "Kahve, çay, meyve suyu?" diye sordu. Korhan'a sormadan kahvesini doldurmuştu.

"Su alabilir miyim?" dediğimde çoktan tabağımın yanında doldurulmuş su bardağını gördüm. Hafifçe tebessüm ettiğimde kadının yanık izini gizleme çabası beni üzmüştü. "Ah, o zaman meyve suyu alayım."

"Neli olsun?"

"Neli var?" dediğimde Korhan gülümsedi. Alayla.

"Neli isterseniz," dedi kadın da.

"Bu evde ne ararsan var, çocuk," dedi Korhan bana. "İstersen süt de içebilirsin."

Beni küçük görmesinin nedeni yaşım değildi, bundan emindim.

Sırf o haksız çıksın diye, "Ben karpuz suyu alabilir miyim?" diye mırıldandım.

Kadının şaşırmasını bekledim ya da hemen Korhan'ın arkasındaki genç kadının ama ikisi de şaşırmadı hatta yanıkları olan diğerine başıyla işaret etti. Birkaç dakika sonra içinde kırmızı bir sıvı olan bardakla yaklaşan genç kadın koyu kahve gözleriyle beni süzüp bardağı önüme koydu. "Afiyet olsun." O anda parmaklarının kırmızıya boyandığını gördüm.

Benim yüzümden karpuz suyuyla uğraşmıştı.

Korhan alayla gülümsedi yine ama bu sefer zafer onundu. "Demiştim," dedi sadece, sonra tabağına bir parça peynir koydu. Hizmetçilerin başka ricamız olup olmadığı sorularını geçiştirdi; onlar çıkarken arkalarından baktım.

"Gerçekten bu kadar zenginlik nereden geliyor?" Neden merak ettiğimi bilmiyordum ama Korel'in yaşantısının bununla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Babam küçüklüğünden beri çalışmış," dedi ağzına peyniri atarken. "Onun babası da çok bilindik bir İspanyol kalp cerrahıdır. O öldüğünde bütün mirası babama kalmış ama babam onu bir köşeye koyup çalışmaya devam etmiş. Sonra kendi babası gibi doktor olmuş." Gözlerini tabaktan ayırıp bana çevirdi. "İdil ve ailesi de fazlasıyla zenginmiş." Annem dememişti, İdil demişti. "İkisi evlenince mirasları birleşmiş. Senelerce sadece çalışmışlar ve sonuç..." Gözleriyle evi işaret etti. "Bu ve daha fazlası. Ama ben baba parasıyla geçinmeyi hiçbir zaman kendime yediremediğim için çalışarak kendi birikimimi yaptım, bunun kadar olmasa da benim de kendime ait bir evim var."

Onu dikkatle dinlerken bir bardak suyu çoktan içmiş, boğazımdaki kuruluktan kurtulmuştum. "Senin de mi evin bu kadar büyük?" diye sordum.

"Neden?" diyerek tiye aldı beni. "Evimi mi merak ettin?"

"Hayır." Kaşlarım çatıldı, önümdeki boş tabağa baktım, midem bulanıyordu. "Sadece aile üyelerinin birbirinden ne kadar farklı olduğunu anlamaya çalışıyordum..."

Ne demeye çalıştığımı direkt anladı. Kahvesinden büyük yudumlar alırken, "Bir şeyler ye," dedi elindeki çatalla masayı göstererek. "Eğer yemezsen hiçbir cevap alamazsın, çocuk."

"Bana çocuk deyip durmasan..." dediğimde kaşlarım çatılmıştı. "Yaşın büyük olabilir ama ben de küçük değilim."

"Fiziksel olarak çocuk gibisin ama." Beni incelemeye başladı; önce yüzümü, ardından saçlarımı... Sonra gözleri vücuduma indiğinde masaya sokuldum. "Ayrıca senin yaşındaki birçok kızdan daha farklısın. Çocuksun. Benim gözümde en azından." Hiçbir şey demeden kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim

ama yine masayı gösterdi. "Eğer şu güzel poğaçadan bir ısırık alırsan sana aile üyelerinin neden birbirinden farklı olduğunu anlatırım."

Onunla anlaşmaya varmak. Bu konuda kararsızdım ama elim belli ki kararsız değildi çünkü poğaçaya uzanmış, çoktan ağzıma götürüyordu. Peynirli poğaça ağzımda dağılırken aç olduğum için midemin bulanabileceğini düşündüm, fazlasıyla lezzetliydi.

"Aile üyeleri birbirinden pek de farklı değildir," diye anlatmaya başladı ben poğaçamı çiğnerken. "Eğer kastettiğin Korel ise o lüksten hoşlanmaz." İğrenerek başını salladı. "Lüks arabalardan, lüks restoranlardan hatta lüks içkilerden... Aynı kazağı defalarca yıkayıp giyebilir ama ben, babam ve İdil asla bir giydiğimizi bir daha giymeyiz." Elimde duran poğaçama baktı, bir ısırık daha aldım. "Bunun nedenini hiçbir zaman anlayamadık," deyip elini çenesine koydu, gözleri yine dikkatliydi. "Büyük ihtimalle küçükken babam onu ceza diye devlet okuluna gönderdiğinde arkadaşları tarafından zengin züppesi diye suçlandığı içindir."

"Ceza mı?" Zorlukla yutkundum. "Babasıyla arası küçükken de mi bozuktu?"

Bıçağıyla önündeki yumurtasını kesip ağzına attıktan sonra rahat bir şekilde çiğnedi. Sabırla onu beklerken ben de çatalımı peynire batırıp ağzıma attım.

"Evet," dedi en sonunda birkaç dakikanın ardından. "Babamla Korel anlaşamazdı." Tek bir yanıt. Devam etmesini bekledim ama etmedi.

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Babamla mı yoksa kardeşimle mi aramı soruyorsun?"

"Her ikisi de." Poğaçadan başka bir ısırık daha aldım, bütün dikkatim ondaydı.

Yine zamana meydan okuyarak, ağır ağır ağzına attıklarını çiğnedi. Bunu yaparken gözlerini bana çevirmiyordu ama onu izlediğimi biliyordu. Söyleyeceklerini mi düşünüyordu? Bu Korhan'a yakışmazdı.

"Babamla aram hiçbir zaman kötü olmadı çünkü o ne derse yaptım. Derslerim hep çok iyiydi, hep okul birincisiydim. Örnek öğrenci, örnek çocuktum. Başıma kötü bir şey geldiğinde

bile tek başıma hallettim. Lafını ikiletmedim." Gözleri en sonunda bana çevrildiğinde kaşlarını kaldırdı. "Buradan Korel bunların hiçbirine sahip olmadığı için babamla arasının bozuk olduğunu anlayabilirsin, ha?"

Kafamdaki yapbozda birleşmeyen birçok parça vardı fakat ben sormadan devam etti. "Benimle Korel'in arası..." Sırtını sandalyeye yasladı, kahve fincanını aldı ve gözlerimin içine bakarak içti. Masaya bırakırken gözleri kısıldı. "O beni bir süre abisi gibi gördü. Bana saygı duydu. Bana hayrandı. Beni örnek aldı. Hatta beni örnek aldığı zamanlar babamın da gözüne girmeye başlamıştı." Sustu. Devam etmedi ama zihninde cümlelere devam ettiğine emindim.

"Ama aranız iyi değildi," diye tahminde bulundum.

Kollarını önünde bağladı, omuzlarını dikleştirdi. "Çünkü ben onu hiçbir zaman kardeşim gibi görmedim."

İçim acıdı, parçalandı ama ona belli etmemeye çalışarak poğaçadan daha büyük bir ısırık aldım, sonra karpuz suyundan içtim. Canım hiç istemediği halde.

"Neden diye sormayacak mısın?" Durmadan aklımda dönen soru buydu ama başımı olumsuz anlamda iki yana salladım, bu onu şaşırttı. "Bunları ona neden hiç sormadın?" dedi bu kez de. Sesi sakindi ama merakı hissetmiştim.

Elimdeki poğaçayı tabağa bıraktığımda yutkundum, gözlerimi ondan kaçırdım. "Çünkü o bana hiçbir zaman cevap vermezdi. Ya susardı ya da yalan söylerdi."

Beni izlediğini hissedebiliyordum ama başımı kaldırıp ona bakmadım. "Sana çok mu yalan söyledi?" diye sordu.

"Söylemiştir," diye hızlı bir cevap verdim.

"Söylemiştir mi?" Masanın üzerinden bana doğru eğildi ama aramızda neyse ki çok fazla mesafe vardı. "Yalan söylediğinden emin olmadan nasıl onu yalan söylemekle suçlayabilirsin ki?"

"Çünkü hissediyordum." Ellerimle oynamaya başladım, ağabeyiyle yüzleşemedim. "Yalanlar söylüyordu, beni kandırıyordu." Altdudağımı dişlerimin arasına alıp sıktım, canımı yakmak istedim çünkü düşündüklerim kendime acımama neden oldu.

"Sonra..." diye devam ettiğimde zorlukla soluyordum. "Bunu neden yaptığını anladım."

"Neden?" diye sordu hızla.

"Çünkü benim yalanlara inanmaya gerçeklerden daha fazla ihtiyacım varmış." Gözlerimi ağır ağır ona çevirdiğimde yine dikkatle beni izliyordu. "Gerçekleri kaldıramayacağımı bildiği için beni yalanlarla uyutuyormuş. Bunu fark ettiğimde o gidiyordu. Geriye sadece gerçekler kaldı ve ben gerçeklerden kaçıyorum."

Korhan tek kaşını havaya kaldırdığında aramıza uzun bir sessizlik girdi. Bu sessizlik ömrümün sonuna kadar devam edebilirdi çünkü canım yine yanmaya başlamıştı. "Nereye kadar kaçacaksın?" diye sorduğunda bunu kendime de soruyordum. "Ya da nereye kadar yalanlara sığınmak isteyeceksin?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandığımda yeşil gözleri donuktu. "Ama içimden bir ses onun da gerçeklerden kaçtığını söylüyor. Bizim gerçeklerimizden."

Cebinden sigara paketini çıkarıp içinden bir tane aldığında onu daha önce hiç sigara içerken görmediğimi fark ettim. Paketi oradan bana iteklediğinde tabağıma çarptı. Dudaklarının arasına koyup ucunu yaktığında derin bir nefes çekti. Kalın dudaklarının arasındaki sigara, Korel'in sigarası gibi sarma tütün değildi.

"Sence, sana yalan söylemesinin nedeni sadece sen istediğin için mi?" Soruyu öyle derinden gelen bir sesle sordu ki amacını anlayamadım.

"Buna inanmak istiyorum," diye yanıtladım.

"Yani bir başka yalanla da kendini kandırıyorsun," dedi alayla.

"Neden öyle düşünüyorsun?" Gözlerim bana attığı sigara paketine kaydı ama uzanmadım.

"Sana ne kadar yalan söylediğini bilmiyorum ama bir yalanına şahit olduğumda bunu neden yaptığını anlayamamıştım." Başka bir nefes daha çekti. "Böyle bir yalanı sen de istemezdin çünkü seni iyileştirecek bir yalan değildi."

Bir tarafım *o yalanı sor* diye bağırdı, diğer tarafım karşı geldi ve kendi içimde savaş verirken Korhan yüzüme bakarak onu sorgulamamı bekledi.

Ama bunu yapmadım.

Başka bir soru sordum. "Dün buraya nasıl geldim?"

Korhan sormadığım için yine şaşırmıştı ama belli etmemeye çalışarak, "Krizlerini çok ağır geçiriyorsun," dedi. Lafı değiştirdi, yine. Bunu yaparken fazlasıyla rahattı. "Doktora gidip ilaç tedavisine başlamalı ve..."

"Beni buraya kim getirdi?" diye sorarak lafını kestim. "Neden buraya getirildim?"

Korhan oturduğu sandalyeden yavaşça kalktığında benim olduğum tarafa doğru yürümeye başladı, elinde kahve fincanı da vardı. Sonra hemen yan tarafımda duran sandalyeyi çekip oturduğunda bu sefer yüzünün yakınımda olması yine korkmama neden oldu.

"Seni buraya kimin getirdiğini biliyorsun," dedi âdeta fısıldayarak. Böyle göz hapsine alması ve hiçbir şekilde gözlerini kaçırmaması sırtımdan aşağıya bir ter damlasının yuvarlanmasına neden oldu. "Değil mi?"

Yutkunduğumda bir elim kendi bacağımı sıkıca tuttu, diğer elim masanın kenarına yerleşti. Avuçlarımın altındaki ahşabın eriyeceğini bile düşündüm ama aslında o kadar da kuvvetli değildim hatta hiç değildim.

"O," dediğimde sesimden acı okunuyordu. "Geri mi döndü?"

Bir anda kapıdan içeri girer miydi? Bir anda karşıma çıkabilir miydi? Bütün bunlar olurken yüzüme nasıl bakardı?

"O," dedi ve başını omzuna düşürdü. "Hiç gitmedi ki."

Aynı anda bütün kötülükleri, bütün acıları, bütün yaşanmışlıkları hissettim ama aynı anda mutluluğu, neşeyi ve ışıkları da duyumsadım. O hiç gitmemişti, o aslında benden gitmişti. O hep buradaydı, o aslında hiç burada değildi.

O benden kaçmıştı.

"Ama sen bana kaçtı dedin." Bahaneler üretmek istiyordum çünkü gidip geri dönmesi, gittiği yerde kalmasından çok daha iyiydi.

"Evet, elbette kaçtı," dediğinde eğildiği yerden sırtını sandalyeye yasladı ve beni o dikkatli bakışlarından kurtardı. "O gece

kaçtı. Sorulardan, olacaklardan, senden..." Öyle bir konuşuyordu ki sanki kardeşi düşmanıydı ya da düşmanı olmalıydı. "Ama önceden de söylemiştim, çocuk. Benim kardeşim seni öylece bırakamazdı."

"Ama bıraktı." Tek kelimeyle kalbimdeki kırıklar tekrar parçalandığında Korhan bunu gördü. "Neden kaçtığını bilmiyorum ama..."

"Aslında onu da biliyorsun," dediğinde lafımı kesmiş olmasını umursamadım çünkü Korhan uzanıp masanın üzerindeki elimi tutmuştu. Bir an gözüm eline kaydığında bunu neden yaptığını anlamıştım. Masayı öyle bir kavramıştım ki neredeyse parmaklarım kırılacaktı. "O benim kardeşim," dedi sakin bir sesle. "Ve o benim kardeşim olduğu için söylüyorum. Dikkatli ol. Duydun mu beni? Dikkatli ol."

Korhan Erezli, kardeşi Korel Erezli için beni uyarıyordu.

Eli hâlâ elimin üzerinde dururken sıcak avuçiçi elimin tersine çarpıyordu.

"Benden nefret etmekten nasıl vazgeçtin?" diye sorduğumda elimi onun elinden kurtarmak istiyordum ama bir yandan da güçlü eli kendime zarar vermemi engelliyordu.

"Senin de kendinden nefret ettiğine inandığımda," dedi, parmakları avcumun içine dokundu. Hâlâ bastırdığım elimi kurtarmak için yarım bir güç sarf etti çünkü kendi canımı yakmaya çalışmaya devam ediyordum. "Olanlarda seni suçlu görüyordum. Özge senin yüzünden ölmüştü, piyonun olmuştu. Öyle öfkeliydim ki sana, o gün ilk defa birini öldürebileceğimi hissetmiştim. O kişi sendin." Yine ürperdim ama parmakları diğer parmaklarımı da masadan ayırdı. "Sonra Prometheus babamı da aldı. Senden tamamen bağımsız. Ve fark ettim ki Özge senin yüzünden ölse de asıl suçlu sen değildin, hepimizdik. O gün oraya gelmeseydik Özge ölmezdi ama belki başka bir gün Prometheus onu öldürürdü."

Söylediklerini dinlerken son parmağımı da masadan kurtardı ve elimi yavaşça kucağıma bıraktığında yüzüne büyük bir keder ulaştı. "Özge'yi çok özlüyorum," dedi içten bir sesle. "Ama o yaşasaydı seni suçlamamı istemezdi çünkü seni severdi."

"Beni sever miydi?" Kaşlarım çatıldı, elimde hâlâ Korhan'ın sıcaklığı vardı.

"Kardeşimin başka bir yalanı ya da gizlediği bir sır," derken sırtını sandalyeye yasladı. "Özge'yle tanışıyordunuz. Hatta o senin sayende şarkılar söylemeye başladı."

Özge'yi ilk gördüğüm gün zihnimde canlandı. Bir milletvekilinin evine kaçak girmiştik, Özge de oradaydı. Onu gördüğüm an zihnimde şarkılar çalmaya başlamıştı, güzel bir kadın sesi canlanmıştı.

Özge, net bir şekilde onu tanımadığım, hatırlamadığım için şaşıran tek kişiydi.

"Bunu," dediğimde gözlerim açıldı, "hissetmiştim. Onu ilk gördüğümde." Kimbilir nasıl bir geçmişimiz vardı, kimbilir neler paylaşmıştık. "Onu hatırlayamadığım için üzgünüm ama eminim ki ben de onu çok seviyordum." Çünkü Özge denildiği zaman kalbimde bir nefret yoktu aksine içimden gülümsemek geliyordu.

"Severdin," dedi içten bir sesle. "Çok fazla şey paylaştınız. Çok fazla. Ablanla da paylaştı, Minel. Hatta bilmek ister misin bilmiyorum ama ablanla aralarındaki ilişki düşündüğünden daha duygusaldı." Gözleri parladı, bu parlatan Özge'ye duyduğu hisler olmalıydı. "Demem o ki senden hâlâ hoşlanmıyorum, evet ama artık seninle ateşkes yapıp seni suçlamama kararı aldım." Bu sefer elini kaldırdı, öne uzatıp sıkmamı bekledi.

Bir ona bir eline bakarken, "Yaşadıklarında payım olduğu için üzgünüm," dedim. "Tekrar söylüyorum, o gün bir tercih şansım olsaydı kendimi Prometheus'un ellerine bırakırdım."

Eli havada dururken, "Bunu bugün gördüm," dedi. "Beni Prometheus sandın ve kendini vermeye hazırdın."

"Çünkü hazırım."

"Kendinden bu kadar kolay vazgeçme," dediğinde gözleriyle elimi işaret etti. "Ve ateşkese var mısın, çocuk?"

Gözlerimi devirdiğimde, "Bana çocuk demeyeceksen olur," dedim.

"Şart yok," dedi, o da alayla. "Sen haksız tarafsın."

Bir an ne yapacağımı bilemedim ama daha sonra bundan hiçbir zarar gelmeyeceğini anladığımda az önce tuttuğu elimi uzatıp sıktım. "Ateşkese varım," dediğimde gülümsedi.

Büyük eli, küçük elimi yutarken, "Tuhaf bir arkadaşlık olacak," dedi. "Ama güzel olacak."

Elini ilk çeken ben oldum, ardından gözlerim Korhan'ın kolundaki saate kaydı. "Gitsem iyi olacak, babam meraktan ölmüştür."

"Babana mesaj attırdım," dedi Korhan fakat oturduğu yerden çoktan kalkmıştı. "Büge'de kaldın diye biliyor hatta birazdan buraya..." Cümlesi tamamlanmadan kapı sesi duyuldu. "Geveze arkadaşın gelir diyecektim."

Büge'nin kapının önündeki endişeli sesiyle beraber adımları duyuldu, sonra salona girdiğinde ilk olarak Korhan'a baktı, ardından benimle göz göze geldiğinde irkilerek geriye çekildi. "Sana ne oldu böyle, lanet olsun!" Bana doğru ilerlerken bir yandan da Korhan'a baktı. "Ona ne yaptın?"

En son Korhan'la yaşadıklarımın şahitleri Gürkan ve Büge'ydi. Beni o kumarhanede öldürecekti neredeyse, bunu görmüşlerdi fakat şimdi aynı masadaydık.

"O bir şey yapmadı," dedim Büge'nin çenesini tutup yüzüme çevirerek. "Bir nöbet geçirdim." Büge'nin dudakları aralandı, yüzündeki öfke silinip yerini kedere bıraktı. "Öyle bakma, iyiyim şu an."

"Nasıl oldu? Nerede oldu? Seni öylece bırakmamalıydık ama sarhoştum ve Gürkan bütün bu olanları duyduğunda..." Dişlerini sıktı. "Sikeyim Min, seni bırakmamalıydık öyle tek başına."

"Abartma, Büg," diyerek onu rahatlatmak istermiş gibi omzunu sıvazladım. "Sadece biraz eğlenmek..."

Korhan lafı ağzımdan aldı. "Onu yolda gördüm, yürüyordu. Ben de uzun zamandır onunla konuşmak istediğim için durdum. Beraber Hell Races'a geçtik." Büge kulaklarına inanamıyormuş gibi dinliyordu. "Sonra benden izinsiz hap denemiş, kriz geçirdi. Ağır bir kriz." Gözlerime baktı. "Onu hastaneye götürmek istemedim babası endişelenmesin diye. Bu yüzden evime getirdim, güvenilir bir doktor çağırdım. Zorlu bir gece geçirdi ama şimdi iyi. Hatta turp gibi. Masanın hepsini o yedi."

Büge, Korhan konuştukça daha fazla şaşırıyor, dudakları daha fazla aralanıyordu. "Sen," dedi, "onu," diye devam etti, "buraya getirdin." Âdeta heceliyordu. "Hem de kötü olduğu için."

Korhan bıkkın bir nefes verdi. "Ben kötü bir adam değilim Büge."

"Kötü bir adam değilsin ama ona çok öfkeliydin." Gözleri bana kaydı. Boynuma baktı, yüzüme baktı, sonra ellerimi tutup kollarımı inceledi. Gözleri bütün kesiklerde gezinirken çenesi kasıldı. "Bu kadar iyiliğinin altında Korel'in geri dönüşü mü var?" Başıyla salonun içine baktı. "O nerede?"

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü ama bu birkaç saniye sadece benim başıma geldi; Korhan beni izlerken ne tepki vereceğimi ölçmeye çalışıyordu. "O..." dedim zorlukla nefes alarak. Neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti ama beklediğim bir sondu. "Nereden biliyorsun?"

Büge sarsıldığımı fark ettikten sonra ellerini omuzlarıma yerleştirip beni sandalyeye oturttu, sonra Korhan'ın kalktığı karşımdaki sandalyeye yerleşti. "Dün gece Gürkan'ı biri aradı. Gerçi birkaç haftadır birileri arayıp duruyordu ama Gürkan anlatmıyordu. Fakat dün..." Başını salladı. "Gürkan yataktan öyle bir fırladı ki ne olduğunu anlamadım. Sadece bana dönüp, 'Korel'in yanına gitmem gerek,' dedi. Sormama bile fırsat vermeden çekip gitti. Geceden beri de ne telefonlarıma çıkıyor ne de eve geldi." Kaşları çatık bir şekilde dönüp Korhan'a baktı. "Onlar nerede?"

Korhan'ın cevapsız kalacağından yüzde yüz emindim ve tam da düşündüğüm gibi yaptı. Bir elim ağzıma gittiğinde yine midem bulanmaya başlamıştı fakat bu sefer karnımda da bir yanma vardı, bir acı. Geçmişim kanıyordu, kalbim sıkışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Büge ama ona bakmak yerine masanın üzerindeki kahvaltılıkları izledim. "Bak, onu görmek istemezsen görmezsin, tamam mı?" Ellerimi sıkıca tuttu. "Hatta ona, onu görmek istemediğini Gürkan aracılığıyla söyleyebiliriz." Hiçbir söylediğine dikkat edemedim, aklımda onun görüntüsü dönüyordu.

Tekrar kapı çaldığında ikimiz de irkildik ama Korhan fazlasıyla rahattı. Elim boynuma gittiğinde sargı bezleri parmaklarıma

çarptı ama umursamadım, hizmetçilerden biri kapıyı açtı. Ses duymadık ama sonra sert adımlarla biri salona girdiğinde kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi hızlı atıyordu.

Gelen kişi Gürkan'dan başkası değildi.

Korhan Gürkan'a bakarken ikisinin arasında sözsüz bir bakışma geçti, baş selamı veren Gürkan oldu. Büge ellerimi bırakıp ayağa kalktığında "Hangi cehennemdesin sen?" diye sordu öfkeyle. "Bir anda o şekilde nasıl gidebilirsin?"

Gürkan Korhan'dan bakışlarını ayırıp bana döndüğünde, "Minel," dedi selam vererek. "Hadi seni eve bırakalım."

Buraya kadar beni eve bırakmak için mi gelmişti? Yine gergindi ama bu sefer gizlemeye çalışmıyordu.

"Sana diyorum," dedi Büge hırsla. "Ne halt etmeye..."

Gürkan onun yanından geçip benim yanıma ulaştığında başımda dikilip yanıt vermemi bekledi. Korhan ise rahat bir ifadeyle bizi izlerken bana sadece bir kez onay veriyormuş gibi başını salladı. Ben de sanki bunu bekleyen bir askermişim gibi ayağa kalktığımda kendi kendime öfkelenmiştim.

"Kalın derdim," dedi Korhan muzip bir sesle. "Fakat birbirini hiç sevmeyen dört kişi pek eğlenemez gibi görünüyor. Keşke aramızda bir köprü olsaydı. Mesela..." Gürkan'a döndü. "Korel gibi. O nerede?"

Gürkan, Korhan'ı tamamen görmezlikten gelirken kalkmam için yardım edip kolumu tuttu fakat kaşlarım çatık bir şekilde ona dönüp kolumu ondan kurtardım. Büge ise öfkeyle salondan ayrıldığında dış kapının sesi duyuldu.

Gürkan onun peşinden giderken, "Seni dışarıda bekliyoruz," dedi bana. "Hemen gel."

Peşinden ona bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Yine koca salonda Korhan'la ikimiz kalmıştık. Gözlerim en sonunda ona kaydığında beni incelediğini fark ettim. "Ah, çantam," dedim ama tam o esnada hizmetçilerden bir tanesi sırt çantamı getirip bana verdi. Gülümseyerek aldığımda yüzünde yanıklar olan kadın bana karşılık vermedi.

"O halde," dedi Korhan bana bir adım yaklaşıp. "Kendine iyi bak, çocuk."

"Teşekkür ederim, her şey için," diye mırıldandım. "Ve aramızı düzelttiğimize," içtenlikle gülümsedim, "sevindim. Prometheus gibi bir düşmanım varken, sen de benim düşmanım ol istemezdim."

Korhan gülümsememe karşılık vermedi, fazla ciddi bir ses tonuyla, "Prometheus senin tek düşmanın," dedi. "Ve düşmanının gerçekte kim olduğunu bilmiyorsun." Tek kaşını kaldırdı. "Biliyorsan da bilmezlikten geliyorsun. Bu yüzden dikkatli ol." Başını ileri geri salladı. "Herkes düşmanın olabilir, çocuk. Herkes. Çok dikkatli ol ve beni aramaktan çekinme."

Ciddiyetini bölmek istermiş gibi, "Sen de benim düşmanım olabilirsin o zaman," dedim aynı gülümsemeyle.

"Belki olabilirim," dedi fakat ciddiyeti bırakmadı. "Ama Prometheus bir nefes kadar uzağındayken sana en yakın olan kişi ben değildim, bunu unutma." Cümlesi kurşun gibi saplandı, gülümsemem donuklaştı. "Bir nefes kadar yakınında olan belki de düşmanındı."

Verecek bir yanıt aradım ama hiçbir yanıta ulaşamadım. Kendi yanıtlarımdan kaçıyordum ama o yanıtlar canımı çok yaktığı için, olmaması gereken yanıtlar olduğu için kaçıyordum. Ve Korhan, o yanıtları gözüme sokmak için çırpınıyordu.

"Dikkatli olurum," dedim sadece ve arkamı dönüp dış kapıya yürüdüm. Korhan'ın ise sırtımdaki bakışları ayrılmadı, bunu hissederken ürpermem ya da eskisi gibi hissetmem gerekirdi ama öyle değildi. Korhan'la aramızda yazdığımız o kısa anlaşma maddeleri, benim ona daha yakın olmamı sağlamıştı.

Kardeşinin eksikliği miydi böyle hissettiren bilmiyordum ama içimden bir ses, Korhan'la da aramızda geçmişten gelen bir olay olduğunu söylüyordu.

Dış kapıdan çıkıp arabanın önünde hararetli bir tartışma içerisinde olan Büge ile Gürkan'a doğru yürümeye başladım. Daha doğrusu Büge konuşuyor, Gürkan dinlerken adımlarımı izliyordu. Onu bu denli üzerime düşüren neydi? Aklımda bir yanıt vardı ama bu yanıt kalbimi sıkıştırmaya başlamıştı.

Büge baktığı yöne döndüğünde kollarını önünde bağlayıp öfkeyle, "Haksız değilim," dedi. İkimize söylüyordu ama daha

çok benden destek bekliyor gibiydi. Maalesef onu pışpışlayacak durumda değildim çünkü başımdaki şiddetli ağrı gitgide artarken soru işaretlerimin önünü alamıyordum.

"Gidelim." Gürkan sürücü koltuğuna yöneldiğinde boğazımı temizleyip, "Ben tek başıma giderim," diye mırıldandım.

Bir yandan onların tartışmasına daha fazla şahit olmak istemiyordum, diğer yandan da içimdeki tarifi olmayan bu hissi yalnız başıma geçirebileceğimin de farkındaydım.

Gürkan bana dönüp kaşlarını kaldırdı. "Kötü durumdasın, seni eve bırakmalıyız." Büge'ye destek beklermiş gibi baktı ama onun öfkesi dinmiyordu. "Bu şekilde tek başına gidemezsin, Minel."

Tam karşısında dikilip içini rahatlatmak isteyerek gülümsedim ama biliyordum ki benden önce düşündükleri vardı. "Ben iyiyim." Ellerimi belime koyduğumda bakışlarım Büge'ye kaydı. "Gerçekten iyiyim. Temiz havaya ihtiyacım var..."

Gürkan sözümü kesip, "Hayır," dedi sadece. Sert bir ses değildi ama emir içeriyordu ve aksi halde tartışacakmış gibi görünüyorduk.

"Ne?" dediğimde kaşlarım havaya kalkmıştı. Bu tepki Büge'yi de şaşırtmış olacak ki çatık kaşları gevşedi, dudakları aralandı.

"Hayır," diye tekrar etti. "Dün gece olanlardan sonra seni tek başına eve gönderemem." Cümleyi tamamlar tamamlamaz dudaklarını birbirine bastırdı, Büge ise bu sefer bana döndü; sorguyla, itinayla ve büyük bir merakla.

Dudaklarım ve boğazım kurudu, sertçe yutkunduğumda ona doğru bir adım attım. "Sen dün gece olanları nereden biliyorsun?" Dün gece ne olmuştu ki? Sadece bayıldığımı ve kriz geçirdiğimi hatırlıyordum, daha mı kötüsüydü?

Gürkan bakışlarını kaçırdı. Ne kadar akıllı bir adam olursa olsun bu konularda durmadan ağzından bir şeyler kaçırıyordu, onu ilk tanıdığımda bile adımı bildiğini belli etmişti ve sonra lafını saçma sapan bir şekilde değiştirmişti. Aslına bakılırsa Gürkan da benden birçok şey saklıyordu.

"Ben," dedi duraksadıktan sonra arabanın önüne yaslandı. "Korhan'la bir gece geçirmeyecek kadar aranızın bozuk olduğunu

biliyorum ve seni Hell Races civarında görmüşler. Orada bir şeyler olmuş olmalı ki Korhan seni evine getirdi."

Dinledim, yalanlarını dinlerken yüzümde zerre mimik oynamadı.

Büge hemen lafa atlayıp, "Dün ne oldu Min?" diye sordu. Artık öfkesi yoktu. Endişe ve büyük bir merak almıştı yerini.

"Bitti mi?" Gürkan'a sorduğum soru, dudaklarıma silik bir tebessüm kondurmama neden oldu.

"Ne bitti mi?" Gürkan tek kaşını havaya kaldırdı.

"Anlık uydurduğun yalanlar." Gülümsemem genişledi. Ne kadar iyiyim desem de ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyordum ve ellerim titriyordu.

"Yalan söylemiyorum..."

Lafını kesip, "Son yıllarda yalanlarla o kadar fazla haşır neşir oldum ki kokusunu bile alabiliyorum," diye mırıldandım sakince. "Hatta hayatı koca bir yalandan ibaret olan bir kız çocuğu, bir kadın duruyor senin karşında."

Gürkan'ın inkâr etmesini bekledim ama dudakları aralansa da hiçbir şey söylemeden öylece geri kapattı. "Hey," dedi Büge birkaç dakika sonra, ben Gürkan'dan bakışlarımı ayırırken. "Onun yalan söylediğini düşünmüyorum. Hell Races civarında gezindiğinde bile direkt Gürkan'a haber uçuruyor..."

"Büge," diyerek ona döndüm. "Dün ben büyük bir kriz geçirdim." Büge'nin gözleri irileşti. "Kendi kusmuğumda işkenceler çektim, orada öleceğimi sandım ama biri gelip beni kurtardı." Tekrar Gürkan'a döndüm. "Ve bu kişi Korhan değildi."

İkisi de sessizliğini korurken aralarında büyük bir fark vardı: Büge ne demek istediğimi çözmeye çalışıyor, Gürkan ne demek istediğimi direkt anlıyordu.

"Korhan olmadığını nereden çıkardın?" dedi en sonunda Büge. "Yoksa biri sana kötü bir şey mi yaptı?" Gözleri irileşti. "Min, neler oldu?"

Gürkan'a bakmaya devam ettim. Ona bakarken yalanlarının altında ezilsin istedim. "Korhan değildi çünkü yalanların kokusunu aldığım kadar hayatımı ellerinin arasına almış adamın kokusunu da bilirim." Bu cümleden sonra Büge geriye bir adım

attı, irkilmişti. "Hayır, Prometheus değil," dedim, sonra imayla gülümsedim ki Gürkan da belli belirsiz geriye kaydı. "Dün gece onun yanındaydın, değil mi Gürkan?"

Öyle büyük bir sessizlik oldu ki sorduğum soru zamanı bile durdurmuş gibiydi. Gürkan'dan cevap bekliyordum ama Büge onun yerine, "Korel," dedi, adını duyduğumda bile kalbimi sıkıştıran ismi fısıldayarak. "O senin yanında mıydı?"

"Hiç gitmedi." Cümle dudaklarımdan zehir gibi döküldü. "Hep buradaydı. Hatta Gürkan belki de başından beri bunu biliyordu."

"Hayır." Gürkan elini saçlarına geçirdikten sonra yaslandığı yerden doğrulup bana doğru bir adım attı ama bu sefer geriye gitme sırası bendeydi.

"Gürkan," dedim dişlerimi sıkarak. "Bana cevap vermeyecek misin? Dün gece beni oradan çıkaran o muydu?"

Yine sustu. Mahvolacağım kadar uzun sustu ve ben öfkeden daha çok hayal kırıklığı hissetmeye başladım, kalbimin bir parçası koptu. "Susuyorsun," dedim. "Çünkü o bunu istemiyor, değil mi? Karşıma çıkmak istemiyor." Geriye bir adım daha attım. Attığım adım yeri bile titretecek kadar sağlamdı. "Allah kahretsin ki benimle yüzleşmek bile istemiyor, değil mi? O halde beni neden oradan kurtardı?"

Gürkan yutkundu, âdemelması inip çıkarken başını önüne eğdi. "Öyle değil," dedi sadece. Öyle değil.

"O halde nasıl?" Büge benim yerime öfkeyle soludu. "Dün benim yanımdan kalkıp Korel'in yanına gidiyorsun ve bunu bana asla söylemiyorsun, öyle mi?" Gürkan'ın kolunu tutup sarsın. "Bana söylemiyorsun, sır diye bakıyorsun, anlarım ama neden şu kıza bir şeyler söylemiyorsun, onu görmüyor musun? *Korel olmadan mahvoluyor.*"

Son kurduğu cümle Büge'ye hiddetle bakmama neden oldu ve o da bu cümleyi kurmaması gerekiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kapattı. Geriye doğru bir adım daha attığımda ellerimi yumruk yapmıştım. Öfke değildi, yine değildi ama güçlü durmaya çalışıyordum.

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda Büge peşimden koşup kolumu kavradı ama ondan kurtulup yürümeye devam

ettim. Bu sefer Gürkan önüme çıktı. Biri önümde diğeri arkamda dururken, "Benimle yüzleşemiyor mu?" dedim âdeta hırlayarak. "O halde gözlerimin içine bakıp buna karar vermesi gerekecek."

"Minel yapma." Büge kolumu sıkıca kavrarken Gürkan da ellerini kaldırdı. "Bunu yapma," dedi Gürkan. "O hazır olduğunda karşına çıkacaktır."

Umursamadım; kolumu hızla çekip, Gürkan'ı da omzundan itekleyip yürümeye devam ettim. Peşimi bırakmayacaklarını anladığımda ise arkamı dönüp, "Beni rahat bırakın," diye bağırdım. "Eğer şimdi beni rahat bırakmazsanız bir daha ikinizin de yüzüne bakmam."

Gürkan dinlemedi, yürümeye devam etti ama Büge bu cümleden sonra duvara çarpmış gibi olduğunda Gürkan'ı durdurdu. Onu engelleyecek cümlenin bu olduğunu biliyordum çünkü bir keresinde bana hayatındaki iki güzellikten biri olduğumu ve hiçbir zaman beni hayatından çıkaramayacağını söylemişti. Şimdi bunu kullanıyor, onun korkularına yürüyordum.

Büge de konuşmayı hatırlamış gibi kırgın gözlerle bana bakarken Gürkan'a kısık sesle bir şeyler söyledi, Gürkan tekrar hamle yaptığında ise sıkıca tutup peşimden gelmesini engelledi.

Büge'nin kalbini kırdım, hem de hiç hak etmediği halde. Kendi kalbim göğüs kafesime batacak kadar kırılmışken başkalarının kalbinin parçalarını göremiyordum.

Tekrar önüme dönüp hızlı adımlarla caddeye çıktım ve bir taksi çevirip adama direkt Hell Races'ın adresini verdim.

Bir anda değişen dengelerim, taksi hareket ettiğinde kendimi sorgulamama neden oldu. Bunu yapabilecek bir ruhumun bile kalmadığını düşünüyordum hatta emindim. Hiçbir şey için çabalamıyordum, derslerim dışında. Aslında o da bir çaba göstergesi değildi, düşüncelerimden kaçmak için sığındığım limandı. Bunun dışında öylesine hayatı yaşıyordum.

Elbette kafamın içinde bir gün onun döneceğini düşünmüştüm ve kendimi, kalbimi, ruhumu yokladığımda sadece sakince omzumu silkerim diye iç geçirmiştim fakat şimdi öyle değildi.

Tek bir şey istiyordum; hesap sormak değil, öfkelenmek değil, ağlamak değil.

Sadece gözlerinin içine bakmak. Tek isteğim buydu çünkü beni terk etmesinin nedenini, gözlerinin içine baktığım zaman göreceğimi düşünüyordum ve o da anlasın istiyordum. Uzun zamandır aynaya baktığım zaman gördüğüm gözlerin ne anlattığını bilmiyordum, o her zaman bilirdi. Şimdi de bilsin istiyordum, bilsin ki bana da göstersin.

Fakat onu görmeye cesaretimin olmadığını söyleyen tarafımla savaş halindeydim. Nasıldı? Emin olduğum bir şey vardı: O da her zamanki gibi karşıma geçip alaycı gülümsemesiyle beni küçümseyeceği, üstten üstten bakacağıydı. Hatta öyle bir davranacaktı ki o kadar geçen zamanı tek önemseyen kişinin ben olduğuma inanacaktım.

Ama ben bunları düşünürken geçmişim haykırdı; *hayır* dedi, *o senin önemsediğinden daha fazla önemsedi seni.*

Ya hislerim kandırıyordu beni ya da geçmişim. Çünkü buna inanamazdım, Korel Erezli beni hiçbir zaman önemsememişti.

Taksi Hell Races'ın önünde durduğunda öğleden sonraydı ve motosikletler barın önünde yoktu. Daha fazla düşünmek için kendime fırsat vermeden hatta kendi iç hesaplaşmalarımı tamamen görmezlikten gelerek taksi şoförüne parayı verip bara doğru yürümeye başladım.

Kapıdaki adamlar değişmişti ama beni gördüklerinde birbirlerine baktılar, beni tanıyormuş gibi.

Karşılarında dikildim, gözlerimin içine baktılar. "İçeri alın," dedim. "Yoksa sizi kimin haşlayacağını çok iyi biliyorsunuzdur." Hangisini kastettiğimi bilmiyordum; Korhan'ı mı, Korel'i mi?

Adamlar tekrar bakıştıktan sonra önümü açtı hatta bir tanesi baş selamı bile verdi. Şaşırsam da bunu belli etmeden içeriye girdim.

Her zamanki koridor ışıkları açık değildi hatta karanlığa gömülmüştü. Müzik sesi çok kısıktı, masaları çektiklerini duyuyordum. Koridorda yürürken dün nasıl çıkarıldığımı merak ediyordum. Ben taşınırken insanlar nasıl bakmıştı? Gerçi bu barda herkes bayılabilir, kusabilir, kriz geçirebilirdi. Kendimi en normal hissettiğim yerlerden biriydi.

Koridoru geçip büyük alana çıktığımda birkaç müşterinin büyük masalarda oturduğunu ama onların da sadece içtiğini gördüm. Geriye kalanlar mekânı temizleyenler ve müzisyenlerdi. Tek tek herkesin yüzüne baktım, bunu yaparken birkaç kişiyle göz göze geldim ama umursamadan merdivenlere yöneldiğimde yerleri temizleyen orta yaşlı bir adam, "Oraya çıkmak yasak," diye bağırdı.

"Yasak filan değil," dedim merdivenlerin tırabzanlarını tutarak. "Dün tam olarak o odadaydım." Arkamdaki gözleri hissedebiliyordum ama merdivenleri tırmanırken bunu da umursamadım.

Dar koridoru geçip kapıya geldiğimde kapalı olduğunu fark ettim fakat tereddüt bile etmeden elim kulpa gidip çevirdiğimde kaşlarım çatıldı.

Kapı kilitliydi.

"O odaya girmek yasak demiştim." Aynı adamın sesi arkamdan geldiğinde gözlerim irileşti, ona döndüm. "Sırtlan sabah kimsenin girmemesini emretti, hep açık olan kapısını kilitledi."

Buradaydı. Buradaydı.

İlk defa biri itiraf ediyordu ve itiraf olduğunu bilmeden söylüyordu. Eğer bilseydi kapının kolunu açmak için değil tutunmak amacıyla kavradığımı anlardı. "Sırtlan," dedim yutkunarak. "O burada mıydı?"

"Evet." Orta yaşlı adam kır saçlarını kaşıdı. "Ama kendisi çıktı."

"Yalan söyleme." Kapının kolunu bıraktım, adama doğru hızlı adımlarla ilerledim. "O nerede? Aşağıda mı?"

Adam bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığında, "Titriyorsunuz," dedi. "İyi misiniz?"

"O nerede?" Üstüne basarak sorduğum soru ona doğru bir adım daha atmama neden oldu.

"Kimbilir," dedi omzunu silkip. *"Sırtlan'ı takip edemezsin, o seni takip eder."*

Acı bir ifadeyle güldüğümde adamın gözlerindeki samimiyeti ölçmeye çalışıyordum ama her şeyden bihaberdi ve yalan söylemediği her halinden belliydi.

Hiçbir şey söylemeden omzuna çarparak geçip hızla bardan da ayrıldım ve caddeden başka bir taksi döndürüp Korel'in evinin adresini verdim.

İçimdeki hırçın, ukala tarafım gursuz diye haykırıyordu bana. Beni istemiyordu, görmek istemiyordu ama onun peşinden koşuyordum, ilk günlerde olduğu gibi. İstediği de bu değil miydi zaten?

Ama hiçbir şey ilk günlerdeki gibi değildi. Gerçekten onu sorgulamayacak, hesap sormayacaktım. Sadece gözlerini görmek istiyordum, yaprak sarısı gözlerine bakmak ve onu görmek istiyordum.

İçimdeki bu isteği öfkeye döndürmeye çalıştım ama özlem olduğunu dillendiren geçmişim sanki Korel'in de geçmişiydi.

Taksi uzun bir süre sonra onun evinin önünde durduğunda cebimde kalan son paraları da şoföre uzatıp indim.

Ev, bir ay boyunca geldiğim zamanlardaki gibi terk edilmişti, tamamen yapayalnızdı.

Fakat tek bir şey dışında: bir havlama sesi.

Çitlerden içeriye girdiğimde Boda çoktan beni görmüş koşuyordu. Köpeğini görmek bile elimin kalbime gitmesine neden olurken, adımlarım durdu. Boda bana doğru koştu, sonra patilerini kaldırıp üzerime tırmandığında donuk gözlerle karşımdaki eve bakıyordum.

O gerçekten geri dönmüştü. Yanında alıp götürdüğü Boda'sıyla beraber.

Zihnimde bir anı canlandı.

"Çok küçük değil mi Korel?" Önümde duran köpeğin başını severken minik bedenini de okşuyordum. "Babamın da bir köpeği vardı, adı Çakır'dı. Ona ne olduğunu merak etmiyor değilim."

Korel'in gözleri donuklaşmıştı ama benim yüzüme hüzün çöktüğünü gördüğü an, yanıma çöküp o da köpeğin gövdesini sevmişti. "Çakır'ın yerini tutmaz ama onu sahiplenebiliriz." Gözlerim parladı, hüznüm yok oldu. "Elimizde büyür."

"Bu çok güzel olur." Köpeği yolda bulmuştuk, sahibi büyük ihtimalle terk etmişti ve küçücük bedeni kış mevsiminin soğuğundan

dolayı sığınacak bir yer arıyordu. "Onu sahiplenebiliriz! Ama amcam istemez."

"Ben alırım onu." Korel köpeği kucağına alıp doğruldu. Ben de onun arkasından doğrulduğumda parmaklarımın ucunda yükselip başını sevmeye devam ettim.

Anıyı düşünürken elim Boda'nın başını okşamaya başladı ve o da önümden çekilip yolumu açtı.

Onu küçükken bulmuştuk, benim için sahiplenmişti. Boda kokumu biliyordu. O bile benim kokumu unutmamıştı.

Kapıya ilerledim, adımlarım sarsaktı ve artık onu görmekten korkuyordum. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı. Gecenin karanlığı çöktüğünde biliyordum ki kâbuslar ve korkular peşimi bırakmayacaktı.

Ama en çok anılar. Tekrar hatırladığım anılar.

Kapının önünde durdum, elimi kaldırdım, yumruk yaptım ama vuramadım. Korku beni çepeçevre sardı.

"Cesur ol," diye fısıldadım ve kapıyı bir kez çaldım. Bu kelime beni anının devamına götürdü.

"O çok cesur, değil mi?" Durduğum yerde arada sırada zıplayarak Korel'le beraber yürüyorduk. "Adını ne koysak?" Gözlerimi gökyüzüne kaldırdım, kar yağmak üzereydi. "Karabaş nasıl?"

Korel alayla güldü, göz ucuyla bana baktı. "Hiç duymadığım bir isim, nereden buldun?"

Mutsuz bir ifadeyle dudaklarımı büktüm. "Gökyüzü nasıl?"

"Fazla romantik."

"Kar."

"Fazla soğuk."

Anılar nefesimi kesti, kapıyı kimse açmadı. Daha sert bir şekilde birkaç kez daha vurduktan sonra, "Korel," diye fısıldadım. Beni duyamazdı ama içeride olmasına rağmen açmayacak kadar mı beni görmek istemiyordu?

"Yağmur nasıl?" Gözlerim irileşti. "Bence çok güzel."

"Hepsi çok kötü," diyen Korel, kucağındaki köpeğin kafasını seviyordu. "Ben ona isim buldum çoktan." Heyecanla nefesimi verdim, devam etmesini bekledim. "Kurt Cobain'in küçükken

hayali bir arkadaşı vardı, adı Boda'ydı. O arkadaşı yalnızlığından yarattığına eminim." Korel bakışlarını bana çevirdi, en derinlere baktı. "Ben de yalnızım. Boda bana arkadaşlık edecek ama hayali olmayacak."

Yalnız değildi. Onu tanıdım tanıyalı hep tek başınaydı ama yalnız değildi çünkü ben onun yanındaydım. Kapıyı bütün gücümle yumruklamaya başladım. Köşede duran Boda, yere oturup beni izledi. "Korel!" diye bağırdım ve ardından tekmelerimi indirdim kapıya. "Korel!"

Çaresizce sesim kapının önünde yankılandı ama durmadım, vazgeçmedim, yumruklamaya devam ettim; bunu yaparken, hatırladığım anılar bana uğramasın istedim çünkü sonrası beni mahvedecekti.

Ve mahvetmeye başlamıştı.

"Korel," dedim adımlarını durdurarak. "Neden hep yalnız olduğunu söylüyorsun? Sen yalnız değilsin ki. Ben varım."

Korel, bakışlarını kaçırdı, gelecekte bakışlarını bir an olsun kaçırmayacağını bilmeden. "Bir gün sen de gideceksin."

"Hayır." Sesim netti, gelecekte onu bırakıp gideceğimden habersizken. "Sen benim tek arkadaşımsın."

Kapıyı yumruklamayı bıraktım. Artık anı zihnimde değil, önümde gibiydi. Açılmayan kapının ardında gibiydik ama aslında ardında değildik, biz o evdik. Korel terk edileceğini biliyordu, bense terk etmeyeceğimden emindim.

Ama onu terk etmiştim. Bunu hatırlamıyordum, bunu hissediyordum çünkü anı canımı yakıyordu.

Daha fazla ayakta duramadım, dizlerimin üstüne yavaşça çöktüğümde alnımı kapıya yasladım. Bir kez daha vurdum kapıya ama bu sefer Korel kapıyı açsın diye değil, içeride kilitli kalan Minel kapıyı açsın da geçmişe gidip o anı geri silsin diye. Korel'i terk ettiğim anı silsin diye.

Anı devam etti, ederken benden parçalar kopardı.

"Oğuz Atay'ın çok sevdiğim bir paragrafı vardır," dedi Korel donuk ama bir o kadar da ürkek bir tınıyla. "Beni bir gün unutacaksan, bir gün bırakıp gideceksen, boşuna yorma derdi; boş yere mağaramdan çıkarma beni. Alışkanlıklarımı özellikle yalnızlığa

alışkanlığımı kaybettirme boşuna." "Korel bana tamamen döndü ve her zaman yaptığı gibi kucağında Boda dururken başımın tepesine silik bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kapattım. Anlam veremiyordum ama Korel hep böyleydi benim için. En kötüsünü düşünüyordu, en kötüsüne ilerliyordu, en kötüsüyle yüzleşiyordu.

Kendimden emin, net bir sesle ona, "Seni hiç unutmayacağım," dedim o gün söylediklerimi sesli bir şekilde tekrar ederek. "Seni bırakıp gitmeyeceğim."

Geçmişimdeki Minel utançla karanlığa doğru kayboldu ama ben çöktüğüm yerde öyle parlak bir ışıkla durdum ki o ışığın ateş olduğunu çok sonra fark ettim. Kavruldum, yandım; geçmiş, geleceğimden daha fazla yaktı canımı.

Çöktüğüm yerden kalkamadım ama yalnız da kalmadım. Boda hemen yanıma gelip anlamış gibi başını boynuma sürttü, kokladı. Kollarım onun gövdesini kavradığında Boda'ya sarıldım; gözlerim acıdı, yandı, boğazıma büyük bir yumru oturdu.

Öleceğim sandım, geçmiş beni öldürecek sandım. Oradan kalkmak bir yana dursun, hareket bile etmeden dakikalarca Boda'yla oturdum. Onun bile gözlerine bakamayacak kadar utandım, kızardım, yanan gözlerime yaşlar dolmasın diye çabaladım ama artık eskisi gibi değildim.

Ağlıyordum; tek bir darbeyle, tek bir cümleyle. Yaşlar yanaklarımdan boşanırken gözlerimi sıkıca yumdum.

Geçmişim karanlığa boyandı, hep karanlığa boyansın istedim. Çünkü tek kurtuluş yolum buydu.

Dakikalar saate dönüştü. Çantamın içindeki telefonum birkaç kez titredi ama sonra sustu. Büyük ihtimalle şarjım bitti ya da beni arayan kişiler artık vazgeçti.

Akşamın karanlığı tamamen ev ile benim üzerimize çöktü. Aslında o kapının önünde Korel'i değil, kendimi bekledim, kendime gelmeyi bekledim ama o da uğramadı. Boda ve ben. Tek başımıza kaldık.

* Oğuz Atay, *Tutunamayanlar*, (İstanbul: İletişim Yayınları, 2010), 473.

Sonra onu tekrar suçlamaya başladım. Yanaklarımdan akan yaşları sildim. Onun kim olduğunu bile bilmediğimi anımsadım. Geçmişimdeki Minel belki de haklıdır dedim kendi kendime. Onu terk etmek istemiyorken bunu yaptıysam bir nedeni olmalıydı.

İçimden kısık bir ses, *sen de ondan kaçtın*, dedi.

O halde benden intikam mı alıyordu?

Neyin peşine düşüyordum ki? Gidecek, onu arayacak başka yerler de vardı ama neden bunu yapıyordum ki? Kendimi yine neden işkencelerin kollarına bırakıyordum?

Sırtımı kapıya vererek doğruldum ve ellerimle sıkıca tutunup ayaklarımın üzerine bastım. Boda kucağımdan indiğinde benimle paylaştıkları aramızda sır olarak kalacakmış gibi başını bacağıma sürttü. Kafayı yiyordum, aklımı kaçırıyordum ama onun başının tepesine öpücük kondurduğumda kendimi huzurlu da hissettim.

Aynı anda binlerce duyguyu yaşarken omuzlarıma vazgeçmişliğin verdiği ağırlık çöreklendi. Sarsak adımlarla Korel'in evini arkamda bırakırken beni buralarda yırtıcı hayvanlar olduğuyla ilgili kandırması aklıma geldi. O zaman korkmuştum ama artık o hayvanlar, anılarımdaki Minel'den daha zararsızdı.

Boş yolda yürüdüm. Cırcırböceklerinin sesi geldi. Hafif rüzgârla hışırdayan sarı çimenler... Arkamı dönüp bir kez daha Boda'ya bakmadım.

Sonra yorgunluktan öleceğimi bilsem de onun evinden kendi evime kadar yürüdüm. Başım döndü, midem bulandı; adımlarımı sağlam atamadım ama eve kadar yürüdüm. Öyle ağır yürüyordum ki bu neredeyse iki saatimi aldı.

Bahçenin ışığı yanıyordu, babam yine sandalyesinde oturuyordu fakat bu kez kitap okumuyor, direkt bahçeyi izliyordu. Sırtı bana dönüktü, omuzları düşüktü ve bir eliyle masada ritmik hareketler yapıyordu. Büyük ihtimalle iki gündür uyumamıştı.

Bir an onun yanına gitmeyi düşündüm ama öylesine yorgun, öylesine bitkindim ki yüzüme baktığı an dizlerimin üzerine çökeceğimi hatta haykırarak ağlayacağımı hissediyordum. Belki de yumruklarımı göğüs kafesine indirecek, bütün bu olanlar

yüzünden onu ilk defa suçlayacaktım. Hesaplar soracaktım; kim olduğumu, bana ne olduğunu ondan dinlemek isteyecektim.

Kendimi yeni yalanlara inandıracak, onlara hazırlayacaktım.

Hayatım kocaman yalanlardan ibaretti.

Onun yanına gitmedim, dış kapıyı çantamdan aldığım anahtarla yavaşça açtığımda babamın beni duymadığından emindim. Onunla yüzleşmeyecektim.

Kapıdan içeriye girdiğimde kolumdaki çanta kayıp yere düştü ama umursamadan merdivenlere ilerledim. İçerideki odada televizyon açıktı, bir haber kanalıydı. Masanın üzerinde fotoğraflar vardı.

Babamın sığındığı fotoğraf kareleri. Annemin fazla olduğu fotoğraflar.

Bunu çok sık yapardı, bir kez olsun o fotoğraflara bakmamıştım fakat merdivenlerin tırabzanlarından odadaki sehpaya baktığımda Mine'yle el ele tutuştuğumuz bir fotoğrafımızı gördüm.

Bunu görmek bile gözlerimin yeniden dolmasına neden oldu.

Annesinin yanlış seçimi, Minel Karaer. Yalanlarla yaşayan hatta yalan bir hayatı olan Minel Karaer. Daima terk edilen Minel Karaer. Artık ölmek için fazla yorgun olan Minel Karaer.

Birkaç dakika sonra dolmuş gözlerle merdivenleri çıkmaya devam ettim.

Ağlamamak için ona söz vermiştim, bundan emindim ama artık o sözümü de tutamıyordum.

Bunun anısı ne zaman zihnime düşecekti?

Odanın kapısının önüne geldiğimde elim kapının koluna gitti. Derin bir nefes aldığımda kalbimdeki acı yükseldi, boğazımdaki yanma arttı, elim kapının kolunda dondu kaldı. O an öyle bir hisle doldum ki hayallerimdeki koku, burnumun ucuna kadar geldi.

Kapının kolunu çevirdim ama itekleyemedim, öylece durdum.

Beni kapının arkasında neyin beklediğini bilerek durdum çünkü her şey lanet bir tesadüften ibaret değildi.

Bana öyle söylemişti ama öyle değildi; her şey lanet bir kumardan ibaretti, bir labirentten ibaretti.

Ve ben kapıyı hafifçe iteklediğimde kiminle yüzleşeceğimi biliyordum.

Kapı yavaşça açıldı, içeriye doğru bir adım attım, sonra gözlerimi birkaç kez kırpıp açtığımda ardına kadar açık olan pencereyi gördüm; hafif rüzgârdan sallanan perdeyi ve onu.

Korel Erezli'yi.

Yatağımın üzerinde oturuyordu. Bu sefer arkamdan biri eliyle ağzımı kapatmamıştı. Oradaydı, Korel Erezli tam karşımdaydı. Gözümden bir damla yaş akarken başını eğdiği yerden kaldırdı ve akan yaşımı gördü. Uzun zaman sonra onun yaprak sarısı gözleriyle yüzleştim.

6. DÖNÜŞ

Bütün sesleri işitebiliyordum. Rüzgârı mesela. Pencereden vuran rüzgârı, perdemin çıkardığı hafif tiz sesi, evimizin dibindeki yaprakların birbirine çarpmasını, bir kedinin adımlarını. Biraz daha dikkat kesilirsem ötedeki sokaktan gelen arabaları.

Daha fazla zorlarsam aşağıda oturan babamın nefesini.

Ama kendi nefesimin sesini de kendi kalp atışlarımı da duyamıyordum. İçimde büyük bir sessizlik vardı; zihnimde, kalbimde. Hepsinde çok büyük bir sessizlik vardı.

İlk defa zihnimin içine sesler dolsun istiyordum, anılar devrilsin ve beni bulunduğum konumdan uzaklaştırsın ama öyle olmadı. Öyle büyük bir sessizlikti ki sanki o, bunu bilerek yapmıştı.

Bir anlık korkuyla geriye adım attığımı bile sırtım duvara çarpınca fark ettim. Korku muydu? Kollarımı vücuduma sardığımı ise tırnaklarım derimi kanattığında bana verdiği acıdan anladım. Belki de bir şeyler hissetmek istiyordum.

Acı dışında.

Ruhsal değil, fiziksel acı hissetmek istiyordum.

O halde beni korkutan neydi?

Neden nefesimin sesini duyamadığımı anladım çünkü nefes alamıyordum. Bir elim boynuma gitti, nefes almaya çalıştım ama onun gözlerinin içine bakarken bu imkânsız gibi görünüyordu.

Ve o Korel.

O Korel Erezli. Aylar sonra benim karşımdaydı.

Tam gözlerimin içine bakmasına rağmen sanki bambaşka biriydi. Gözlerinden ayrıldığımda duvara daha fazla sokuldum ama bu sefer korku değildi, bu sefer acı da değildi, bu sefer kendimi yok etmek istiyordum çünkü bambaşka birine dönüşmüştü.

Kilo vermişti. Normal bir kilo verme değildi bu, hastalık boyutunda bir kilo kaybıydı. Yirmi kilo, belki yirmi beş. Çelimsiz kolları, inecik boynu, üzerine fazlasıyla bol gelen tişörtü.

Tişörtü. Korel artık kazaklardan vazgeçmişti, tişört giyiyordu.

Benim onu daha rahat incelememi istiyormuş gibi oturduğu yatağımdan kalktı. Bu boynuma tırnaklarımı geçirmeme neden oldu.

Neden bu kadar kilo vermişti? Bir çocukla bile aynı kiloda olabilirdi.

Gözlerimi vücudundan ayırıp yavaş yavaş yüzüne tırmandığımda hâlâ onun gözlerimin içine baktığını fark ettim ve başka bir hançer daha saplandı sanki.

Yüzünde başka bir iz daha oluşmuştu. Çenesinden başka. Yeni bir iz. Sol tarafında şakağından yanağına ilerleyen ve iyileşmeye yeni yeni başlayan bir yanık izi.

Ama bunu gizlemek istiyormuş gibi görünmüyordu, öyle ki saçlarını üç numaraya vurmuştu. Sakalları yoktu. Her zaman kendini gizlemekten hoşlanan Korel artık bundan vazgeçmiş gibiydi. Ne olduğunun, insanların onu nasıl gördüğünün önemi yoktu.

Belki de ben önemli değildim, bilmiyordum ama çökmüş yanağına bakarken karşımda gördüğüm adamın neye dönüştüğünü anlayamadım.

Tek görebildiğim vazgeçişti. Korel Erezli her şeyden vazgeçmişti.

Kısa bir adım attığında ürküp duvara sürtünerek yana kaydım ve bunu fark ettiği anda durdu. Hatta bıçak gibi kesildi.

Birbirlerini aylardır görmemiş insanlar ne yapardı? Sarılabilirdi, kavga edebilirdi, hesap sorabilirdi, gülümseyebilirdi, ağlayabilirdi ama bunların hiçbiri olmadı. İlk konuşan o oldu ve ilk cümlesi en fazla yaralayandı.

"Benden korkma."

Sanki bu cümlesi ondan daha fazla kaçmama neden olmalıymış gibi iyice duvara yapıştım. Bana bir şey yapacağından mı

korkuyordum? Neden böyleydi? Onu saatlerce aramışken şimdi neden böyleydi?

Sesi. Hiç değişmemişti ama eskisi gibi o alaycı tonu yoktu.

Tekrar göreceğim gün için kafamda birçok rol biçmiştim ona. *Beni özledin mi*, diye bir giriş yapabilirdi mesela. Bu ona yakışırdı. Veya, *beni arıyormuşsun*, derdi.

Hiçbiri olmazsa, *peşimi bırak*, diyerek beni kapı dışarı ederdi.

Gözümden başka bir yaş daha düştüğünde değişen ona baktım, sonra kendime. Ben de değişmiştim.

Eskiden olsa ona hesap sorabilirdim, yalanlar söyleyeceğini bile bile. Bağırabilirdim ya da koşup sarılabilirdim, yardım dilenebilirdim.

Ama ben de değişmiştim, sonunda hep istediği o değişim gerçekleşmişti ama onsuz başarmıştım. Kapısının önünde saatlerce beklerken bu kadına dönüştüğümü bilmiyordum ama şimdi, dönüştüğüm kadın ortadaydı.

Dudaklarımı araladım. Karanlık odada, pencereden vuran sokak lambasının ışığıyla onu görebildiğim kadar dikkatlice bakıp, "Neden?" dedim titreyen bir sesle. Bu soruyu bekliyormuş gibi omuzlarını düşürdü.

"Neden mi gittim?" diye sorduğunda gözlerim ellerine kaydı. Sol elinde sargı bezi vardı, sağ elinde yarabandı.

"Hayır," diye karşılık verdim. Bunu beklemiyordu ki yaprak sarısı gözlerinin odağı değişti. "Neden buradasın?" Duvara sürtünerek diğer tarafa, oradan da giysi dolabımın önüne geçtim. Sadece topuğunda dönerek beni takip etti ama bana yaklaşmadı.

Ne yapmak istediğimi anlamış gibi, "Pencereye yaklaşmaya çalışıyorsun," dedi. "Olası bir durumda oradan kaçmak için."

Ne düşündüğümü anlaması umurumda bile değildi. Pencereye ilerledim, ardından sırtımı pencere pervazına yasladım. Ona güvenmiyordum, onun kim olduğunu bilmiyordum ama canımı önemsediğim için değildi bütün bunlar, sadece onun gerçekleriyle yüzleşmek yerine kaçardım.

"Neden buradasın?" diye sordum bir kez daha. Sırtıma sıcak rüzgâr çarpıyordu ama terden dolayı üşümeye başlamıştım. "Neden benim odamdasın?"

Hazırlıksız yakalandığı soru onu ikileme düşürmüştü, bu gözlerinden okunuyordu ama nedense artık yalan yok gibi geliyordu. Ne söylerse hepsi gerçekti, kendisi gibi.

Yatağın sol tarafından ağır adımlarla bana yaklaşmaya başladı, bense arkamdaki taşa tutunarak kendimi sırtüstü aşağıya atmayı bile düşündüm ama iki adım uzağımda durduğunda bunu da anlamış gibiydi.

Yüzüne daha net bir şekilde ışık vurduğunda bakışlarını her zaman gizleyen Korel'in artık bunu da yapmadığını fark ettim ve gördüklerim tırnaklarımı taşa saplamama neden oldu.

İlk defa beni çözmeye çalışıyormuş gibi bakmıyordu, ilk defa beni izlemek istiyormuş gibiydi.

Derin bir nefes verdi, çelimsiz vücudu hareket etti bu nefesiyle. Yutkundu, oldukça fazla belirginleşen âdemelması inip çıktı. "Kaçmaktan yoruldum," dedi derinden gelen bir sesle. "Sen nasıl yorulmuyordun?"

"Çünkü ben kaçmak zorundaydım." Eskiden olsa ona bakarken gözlerimi kaçırırdım ama artık ona direkt bakabiliyor hatta bu sefer ben onu çözmeye çalışıyordum. "Yoruldun ve ilk uğradığın yer benim odam mı oldu?"

"Hayır, ilk uğradığım yer senin odan değildi." Net yanıtıyla beraber bir adım daha attı ve aramızda bir kol boyu mesafe kaldı.

"Bana yaklaşma," dedim beklediğimden daha keskin bir sesle. "Benden uzak dur."

Eskiden olsa gülerdi, eskiden olsa daha fazla üzerime gelirdi ama bu sefer o bakışlarına keder oturdu, öyle bir keder ki kurduğum cümlenin ağırlığının altında ben ezildim. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi kısık sesle, neredeyse fısıldıyordu. "Benden korkma."

Gülümsedim ama gözümden başka bir yaş daha düştü, bunu gördüğü anda gözle görülmeyecek bir sürede aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bana yeterince zarar verdiğini mi düşünüyorsun yoksa?"

Dudaklarını ıslattı, tekrar yutkundu. Beni izledi. Hem de uzun bir süre. Birkaç dakika geçti, beni izlemeye devam etti. Asla gözlerimi kaçırmayacaktım ama onun bakışlarını anlamak

canımı yakmaya başlamıştı. Keşke eskiden olduğu gibi perdelerini çekip beni kendisinden gizleseydi çünkü görüyordum, acı çekiyordu.

"Ben buradayım," dedi dakikalar sonra kollarını iki yana açıp. "Karşındayım. Her şeyimle ve tüm yüzlerimle. Bütün gerçeklerle."

Gülümsemem genişlerken ona küçümseyici bir bakış attım. "Sana inanacağımı mı sanıyorsun gerçekten?" Elimin tersiyle gözlerimden akan yaşları sildim çünkü bu öfkelendiriyordu, ağlamamalıydım. "Bu sefer benimle nasıl oynayacaksın? Hangi gerçekleri yalana, hangi yalanları gerçeğe dönüştüreceksin?"

"Bana artık güvenmediğini biliyorum," diye söze başladığı sırada lafını kestim.

"Aslında sana hiçbir zaman güvenmediğimi fark ettim."

Duraksadı, başını sağa yatırıp gözlerimin tam içine baktı. "Hangi zamandan bahsediyoruz? İlk tanıştığımız zamandan mı, ikinci tanıştığımız zamandan mı?"

Bir anda sorduğu soru yüzüme tokat gibi çarptığında sahiden de bütün gerçeklerle karşımda dikilmiş olduğunu görebiliyordum ama kabullenemedim. "Eğer ilk tanıştığımız zaman sana güvenseydim bütün bunlar olmazdı, değil mi? Yani seninle ikinci defa tanışmaz, seni hiç unutmazdım, öyle değil mi?"

O da gülümsedi ama benim tersime, dalgaya almak için değildi. Sorum onu gerçekten gülümsetmişti. "Demek hatırlamaya başladın beni." Biraz daha yaklaştı bana.

"Benden uzak dur," dediğimde sırtım geriye doğru yattı. "Her kimsen benden uzak dur."

"Ben geçmişte hatırladığın o adamım," dedi solgun bir tınıyla. Kendimi geriye yatırmamı umursamadan bana biraz daha yaklaştığında ayakkabıları ayakkabılarımın ucuna değdi ve elleri pencerenin pervazına tutundu. Bir kafes gibi önümde durduğunda, tek kaçış yolum, aşağıya atlamamdı.

"Seni hatırlamıyorum," dedim yalana başvurarak ama artık bu kadar yaklaşmışken gözlerinin içine bakmak zordu.

"Hatırlıyorsun," diye fısıldadı. Külün kokusunu aldım, hep aldığım gibi. Onun kokusu. Kül gibi kokuyordu. "Bana artık

eskisi gibi bakmıyorsun. Bana artık eskiden olduğu gibi bakıyorsun." Ne demek istediğini anlamadığımda kaşlarım çatıldı. "Seneler önceki Minel gibi. Hem de hangi zaman, biliyor musun?" Yüzüme yaklaştığında geriye gittim ve başım pencereden dışarıya çıktı. "Beni unutmadan hemen önce de böyle bakıyordun. Korkuyla, endişeyle ve..." Dudakları kıvrıldı, samimi bir tebessümdü. "Sevgiyle."

Üçüncü defa, "Benden uzak dur," dedim ve söylediği her şeyi duymazlıktan geldim. "Babam aşağıda, tek bir çığlığıma bakar."

"Bağırmayacağını ikimiz de biliyoruz," diye yanıt verdi. "Hatta ne yaparsam yapayım bağırmazsın."

"O kadar emin olma."

"O kadar eminim." Gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmadı. "Bu benimle alakalı değil, babanla alakalı. Ondan yardım istemektense ölmeyi yeğlersin çünkü. Onu affetmedin, değil mi? Hatta hiçbir zaman affetmeyeceksin."

Onu ilk gördüğüm günden beri beni bu kadar iyi tanımasına anlam veremiyordum ama artık her şey netleşmeye başlamıştı. O bütün zamanlarımdaydı, beni ondan daha iyi kimse tanıyamazdı.

Babam bile.

"Korel," dedim; aylar sonra dudaklarımdan adı çıkmıştı. Bu canımı yaktı çünkü adını söylemeyi özlemiştim, ona bakarak hem de.

"Minel," diye karşılık verdi ve o da aynı şeyi hissetmiş gibi bana biraz daha sokuldu. Turuncu dememişti.

"Yüzüme bak," dedim keskin bir sesle. "Tanıdığın Minel miyim? Ya da tanıdığını sandığın?"

Dalgaya almadı ya da beni küçümsemedi. Söylediğimi yaptı, beni izledi ve bunu gerçekten soruma cevap vermek için yaptı. "Değişmişsin," dedi en sonunda. "Daha doğrusu vazgeçmişsin."

"Neyden?"

"Her şeyden." Omzunu kaldırıp indirdi. "Beni unutmadan önce de her şeyden vazgeçmiştin." Bir eli pervazdan uzaklaşıp saçlarıma dokundu. Parmakları saçlarımda dolaştığında

donakaldım, hareket bile edemedim. "Ama şu saçların hep aynı. Hiç değişmiyor."

"Belki babama seslenemem," dedim titreyen bir sesle. "Ama benden uzak durmazsan kendimi aşağıya atarım. Bunu yaparım."

Gözleri saçlarımdan gözlerime doğru kaydı ve eli uzaklaşıp tekrar pervaza tutundu. "Evet, bunu yaparsın," dedi rahat bir sesle. "Ama bak, başka bir déjà vu'yü yaşıyoruz." Neden bahsettiğini anlamıştım. "Merkezdeydik, seni pencereden düşmekten kurtarmıştım." Eli bu sefer de belime gitti, baskı yaptı. "Evindeydik. Pencerenin kenarındaydık." Tam yanık izimin olduğu noktaya ilerledi. "Seni tutmuştum." Yüzüme yaklaştı. "Şimdi buradayız. Üçüncü andayız ama ben yine seni tutarım, düşemezsin."

Cümleler ok gibi zihnime saplandığında bir anı kucağıma düştü.

Pencerenin kenarında oturuyordum ve Korel hemen arkamdaydı. Bir binanın onuncu katındaydık. Ayaklarımı aşağı sallandırıyordum, elimdeki beyaz güvercini uçurmak üzereydim.

"Ya uçamazsa?" diye sordum Korel'e dikkatle. "Ya aşağı düşerse?"

"Onun kanatları var, Turuncu." Korel gülmüştü. "Ve iyileşti. Korku canlılara her şeyi yaptırabilir. Düşecek olursa korkusu ona tekrar uçmayı hatırlatır." Arkadan kollarımı tuttu, sonra ellerimi. "Hadi, uçur onu."

Korel'e güvendim. Güvenmeyeceğim günler yaklaşırken.

Beyaz güvercini gökyüzüne doğru attığımda ilk önce yalpaladı, aşağıya düşer gibi oldu ama daha sonra kanatlarını çırparak havalandı. Sokakta bulduğumuz yaralı kuşun kanadını iyileştirmiştik.

"Uçtu!" diye haykırdım Korel'e dönüp hevesle. "Başardı!"

"Başardı," dedi Korel.

"Ya başaramasaydı?" Beni arkadan sıkı sıkı tutan Korel'e çok güveniyordum. "Ya düşseydi?"

Korel beni yavaşça pencereden içeriye çekti. "Düşeceğine ihtimal verseydim onu uçurmana izin vermezdim," diye mırıldandı. "Ve bir ihtimal uçamasaydı..."

"Onun peşinden atlardım," diye lafa atladım.

Korel burnuma fiske vurdu. "Atlayamazdın," dedi dikkatle. "Çünkü ben seni tutardım, hep tutarım."

Anı zihnime bıçaklar, kalbime ateşler bıraktı. Bana bakarken sanki onunla beraber izledim anıyı, bunu anladı. Dudaklarımdan, "Üçüncü an değil," döküldü, "dördüncü andı."

Tam da zihnimdeki gibi, "Çünkü ben seni tutardım," dedi. "Hep tutarım." Büyük bir mucizeye bakıyormuş gibi pervazı tutan diğer eli çeneme uzandı. "Hatırlıyorsun. Hatırlamaya başlıyorsun."

Yüzümü elinden kurtarmaya çalıştığımda başarısız oldum. "Hatırladıklarım bir yana, hatırlayacaklarım seni korkutmuyor mu?" diye sorduğumda cevabını merak ediyordum.

"Hayır," dedi rahatlıkla. "Sadece hatırlayacaklarının vereceği pişmanlığı kaldıramayacaksın."

"Pişman olacağım yani, öyle mi?" Çenemdeki elini tuttuğumda onunla ilk temasım bu şekilde oldu. Onu itekleyecektim ama elini tuttuğumda bunu başaramadım. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Eskiden olsa cevabını veremeyeceği soruları şimdi hiç düşünmeden yanıtlıyordu. "Çünkü ben karşında duracağım, sen hatırlayacaksın, bir zaman tüneline gireceksin. O adama bakacaksın, sonra bana bakacaksın. Senin pişmanlığın, karşında gördüğün ben olacağım." Başını iki yana salladı. "Bu pişmanlığını görmeyi iple çekiyordum ama şimdi o pişmanlığı yaşamaman için daha dik duracağım."

"Dik mi duracaksın?" Bu sefer elini itekleyebildim. "Beni bırakıp gittin." Hesap sormadım, hayır sormadım, sadece hatırlatmak istedim. "O tiyatro salonunda beni bırakıp gittin." Diğer bütün yaşananlar ürpermeme neden olurken, hesap sorarsam alacağım yanıtlar beni korkuttu.

Bir an bile geri adım atmadan, "Sen de beni bırakıp gittin," dedi. "Ve bırakıp gittiğin yetmezmiş gibi beni unuttun. Ben seni bırakıp gittim ama seni unutmadım, bunu istemedim."

Onu bırakıp gittiğime, kendi isteğimle unuttuğuma ihtimal veremiyordum. Beni kandırıyor olmalıydı, yine. Benimle oynuyor olmalıydı. İstediği yollara çekmeye çalışıyordu.

Bir anda onu iteklediğimde geriye tökezledi. Eskiden olsa kuvvetiyle bir adım bile atamazdı ama o kadar güçten düşmüştü ki benim iteklememle bile tökezlemişti.

"Yalancısın," dedim beklediğimden daha yüksek sesle. "Sen yalancı bir adamsın. Ayrıca senin kim olduğunu, ne olduğunu bile bilmiyorum. Benimle oynuyorsun. Bundan zevk alıyorsun."

Başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladı. "Evet yalancı bir adamdım, evet seninle oynuyordum ama artık değil."

Bir kez daha üzerine yürüyüp onu iteklediğimde neyse ki son kalan güç kırıntılarını kullandı ve hareket etmedi. "Bir daha odama bu şekilde girme!" Öfke miydi yoksa kin miydi bilmiyordum ama dişlerimi sıkmaya başlamıştım. "Bir daha beni yönetmeye de çalışma! Sana inanmıyorum, sana inanmayacağım da."

Gözleri pencereye kaydı, dışarıya baktı. "Seni inandırmaya çalışmıyorum ki."

Eskiden olsa altında ezileceğim cümleleri olurdu ama şimdi dürüstlüğün verdiği sakinlik miydi yoksa rol yeteneği mi gelişmişti bilmiyordum, çok rahat görünüyordu.

"O halde neden buradasın?" dedim ilk sorduğum soruyu yineleyerek. "Neden buraya geldin?"

Bakışları tekrar bana döndü. Bu sefer daha yalın baktı, kendinden parça koparıyormuş gibi. "İnsan olduğumu hatırladım," dedi tekdüze bir sesle. "Ve biri bana sarılsın istedim." Derin bir nefes verdi, ardından elini bana uzattı. "Ben sarılamıyordum, bilmiyordum ama sen biliyorsun, bana öğrettin. Güzel bir histi, bir kez daha yap bunu."

Köprüleri ilk yakışım, ilk kez onu tamamen kendi içimde kabul edişim ona sarıldığım zamandı. O günden sonra bir yola çıkmış, o yolda ilerlemiştim. Yağmurlar yağmıştı, karlar sonra. Kasırgalar çıkmıştı, ben ona sarıldım diye onu bırakmak istememiştim ama o bırakmıştı.

Bırakmış olması da önemli değildi, canımı bile isteye yakmıştı.

Bana uzattığı eline baktım, sargılıydı. Nedenini merak ettim ama ona elbette ki sormadım.

"Sarılmayacak mısın?" diye sordu. "Aylar oldu, aylar geçti. Senden başka kimse bana sarılmadı."

Onu bu hale getiren neydi? Böyle çökmesine neden olan, böylesine yenilmesine, böylesine vazgeçmesine izin veren neydi? Bütün her şeyi boş vermişti, yetmezmiş gibi artık karşıma bütün sırlarını yok ederek gelmişti.

"İlk defa benden böyle bir şey istiyorsun," dedim zorlukla konuşarak.

"Hayır," dedi. "İlk defa istemiyorum daha önce de istemiştim."

Hatırlayamadım, hatırlamadığımı anladı.

Ona yaklaştım, eli hâlâ havadayken, "Sana sarılırım ama nedeni bunu istediğim için olmaz," dedim acımasız bir sesle fakat dolan gözlerim yine aksini kanıtlar nitelikteydi.

"Ne olur nedeni?" diye sordu sanki cevabını biliyormuş gibi.

Günler, aylar öncesine gittim. Bu sefer ben onu bir zaman tüneline koydum, onunla beraber ilerledim. "Sana acıdığım için sarılırım," dedim tam gözlerinin içine bakarak.

Bana acıdığını söylemişti, acıdığı için oynattığını, acıdığı için yalanlar söylediğini. Ve bu cümlenin ağırlığını en çok ona ihtiyacım olduğu zaman yüklemişti bana.

Fakat onda benim üzerimde bıraktığı gibi etki etmedi hatta kırılmadı bile. Sadece elini aşağıya indirip yavaşça omzunu silkti. "Acınmak umurumda mı sanıyorsun?" Bakışlarını yere indirdi, ayaklarının ucuna baktı. "O halde durma, bana acıdığın için sarıl, Minel. Öyle bir sarıl ki ne kadar acıdığını bana öyle göster."

Gözümden bir damla yaş aktığı anda elimin tersiyle silip ondan gizledim ama başka başka yaşlar da dökülmeye başladığında kalbim ağrımaya başlamıştı. Ona ne olmuştu?

En önemlisi, kendisine ne yapmıştı? Ya da ona ne yapmışlardı?

Başı önde ona sarılmamı bekledi, biliyordum.

"Çok çaresiz görünüyorsun," dedim titreyen bir sesle ama küçümseyici görünmeye çalışıyordum. "Bu role çok çalıştın mı?"

Tek kelime etmedi, başını kaldırıp bana baktı ve ağladığımı gördü. "Sen de verdiğin sözü tutmamış görünüyorsun," dedi hiddetle. "Ağlıyorsun. O kadar mı canın yandı?"

Acıyla, öfkeyle, nefretle ve en çok özlemle dışarıyı gösterip, "Git buradan," dedim. "Bir daha odama bu şekilde girme." Durmaya devam etti hatta izlemeye de devam etti. Daha baskın bir sesle, "Korel, git," dedim. "Git buradan."

Karşı çıkmadı, tek bir cümle kurmadı ve pencere yerine kapıya doğru yürüdü. Babamla karşılaşma ihtimali umurunda değil miydi yoksa daha farklı planları mı vardı anlayamadım ama onu engellemedim. Kapıdan çıkıp gitmesi için onu izlemeye devam ettim.

Aralık duran kapıyı açtığında eli kapının kolunda duraksadı ve omzunun üzerinden bana baktı. Gözyaşlarım çeneme akarken artık silmek için bile uğraşmıyordum sadece çekip gitmesini bekliyordum.

"Bana sarılmanı daha önceden de istemiştim," dedi kırgın bir tınıyla. "O zaman da sarılmamıştın. Zaman geçiyor, sen büyüyorsun ama bana hissettirdiklerin iyi ya da kötü hiç değişmiyor."

Sonra cevap vermemi bile beklemeden kapıdan dışarıya çıktı. Adım seslerini dinledim, sonra dış kapının hafifçe açılması ve kapanmasını, ardından daha fazla ayakta duramadım, dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra, bağıra çağıra ağlamaya başladım.

Bütün hislerim, bütün hatırladıklarım, bütün hatırlamadıklarım, bütün gördüklerim, bütün göreceklerim uğruna akıttığım gözyaşlarımla bütün gücümü sömürmesine izin vererek ağladım.

Bir süre sonra babamın sesini işittim ama ne dediğini kendi haykırışlarımdan duyamadım. Beni yatağıma yatırdı ve yanıma yatıp beni göğsüne çekti. Sesim kısılana hatta nefesim kesilene kadar ağlamaya devam ettim.

Babam ise tek bir cümle kurdu: "Sana ağlamaman için söz verdirmesi en büyük yanlışıydı çünkü bu kadar gözyaşı, akıtamadığın zamanların için de yanaklarını ıslatıyor."

7. SAVAŞ

Düşünmekten durmadan kaçan zihnim artık kaçamıyordu, köşeye sıkışmıştım. Öyle büyük bir sıkışmaydı ki sesler, görüntüler, anılar, geçmiş, şimdi ve gelecek üzerime geliyordu. Gerçeklerle yüzleşiyordum, kaçtıklarım karşıma dikiliyordu, inanmadıklarım haykırıyordu, inandıklarım yalan çıkıyordu.

Hepsinin ortasında kalmıştım.

Büyük bir yangının ortasında kalmakla eşdeğerdi. Her yer alev alev yanıyordu, evin içinde tek başımaydım. Koltuklar yanmıştı, halılar yanmıştı, kitaplar yanmıştı.

İnsanlar beni pencerenin dışından izliyordu. Perdeler yanarken onları görebiliyordum, beni kurtarmalarını istesem kurtarabilirlerdi ama istemiyordum; onlar da içeriye girip kurtarmıyorlardı.

Babam pencerenin önünde beni izleyenlerin başındaydı.

Birçok gerçeği biliyordu, ben sormuyorum diye o da anlatmıyordu. Kıvrandığım her an yanımdayken elini uzattığını sanıyordu, o eli ben göremiyordum.

Bana hiçbir şey vaat etmemişti, babalığı dışında.

Kahvaltı masasında otururken karşımda duran yüzünü ilk defa büyük bir dikkatle izliyor, neler düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. O ise bakışlarını benden kaçırırken tabağıma yemeyeceğim başka yiyecekleri de koyuyordu.

Yedi ay geçmişti o geri döndüğünden beri ve bu koca yedi ayda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaktan başka hiçbir şey için gücüm kalmamıştı. Ona sevgi sunmamıştım ama ona nefretimi de göstermemiştim.

Bir gece kâbuslar içinde uyandığımda onu elimi tutarken buluyordum, başka bir gece beni izliyordu. Sabahları bazen ben etüde giderken beni takip ediyordu, bunu da ona hiçbir zaman yansıtmamıştım.

Ama ben yanıyordum, o biliyordu.

Boğazımı temizlediğimde gözleri masanın üzerindeki gazetesinden bana doğru kaydı, okumadığını biliyordum.

"Dün nerede olduğumu sormayacak mısın?" diye sordum sakin bir sesle.

Neden yanmanın umurumda olmadığını anlamaya başlamıştım çünkü canımın yanmasının hayatımda hiçbir önemi kalmamıştı. Kül olana kadar yansam bile canım yanmaz gibi geliyordu fakat dünden sonra, Korel Erezli'yi tekrar gördükten sonra bütün yaşanmışlıkların verdiği acı nefesimi kesmeye başlamıştı.

Öyle ki artık kavruluyor, kavrulduğumu hissediyor, haykırmak istiyordum.

"Söylemek isteseydin söylerdin," diye yanıtladı.

"Sorsaydın söylerdim," dedim ben de hızla. Sesim sert çıktığında sırtını rahatsız bir şekilde sandalyesine yasladı. "Birçok şeyi sorsan söylerdim ama sormadın."

Ucu açık verdiğim cevaptan sonra kaşlarını belli belirsiz havaya kaldırdı, olası sona yaklaştığının farkındaydı. "O halde," dedi gözlerimin içine bakarak. "Dün neredeydin?"

Bir an bile düşünmeden, "Korel Erezli'yi arıyordum," dedim ama dikkatimi onun üzerinden hiç çekmedim çünkü tepkilerinin her detayını görmek istiyordum.

Şaşırmadı fakat gözlerini kaçırdı. "Yine mi?" Kurduğu cümle elimdeki bir fincan çayı sertçe masaya koymama neden oldu. "Onu bulamayacağını bile bile arıyorsun."

"Haklısın," dedikten sonra masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Onu bulamadım." Yüzünden bir rahatlama ifadesi geçtiğine yemin edebilirdim ama duraksamadan, "O beni buldu," diye cümlemi tamamladığımda babam için zaman durdu.

Evet, onun için zaman durdu çünkü elindeki çatal tabağına sertçe düştü, donakaldı. Şaşkınlık. Hissettiği buydu ama daha derinlerde gözlerine oturan hisse anlam veremedim.

Korku muydu?

"O..." diyeceği sırada lafını kestim.

"Geri döndü." Acı acı tebessüm ettim. "Ya da hiç gitmedi, ikisinden biri ama karşıma çıktı."

O gitmişti ve babam gelmişti; gittiği gün, en büyük gerçekler yüzüme tokat gibi çarpmıştı.

Babam ummadığım bir şekilde, "Senin adına sevindim," dedi ve bu gülümsememin silinmesine neden oldu. "Onu özlüyordun."

"Ne?" Kendimi tutamayıp sesimi yükselttim. "Ne?" diye yineledim. "Benim adıma sevindin mi?"

"Onu arıyordun," dedi ama artık gözleri odaksız bakıyordu, aklı başka yerde gibiydi. "Günlerce onu evinin önünde bile bekledin ve sonunda geldi. İstediğin bu değil miydi?"

"Sen ciddi misin?" Yüzümü buruşturdum, sonra güldüm, sonra ciddileştim ve en sonunda masadan sertçe kalktım. "Sana onun geri geldiğini söylüyorum ve sen bana sevindiğini mi dile getiriyorsun?"

Babam bütün sakinliğiyle başını kaldırıp bana bakarken kollarını önünde bağladı. "Ne dememi isterdin, Minel?" İşte bu soru, kendime yönelttiğim zaman yanıta ulaşmadığım bir soruydu.

"Bana zarar verebileceği ihtimalini düşünebilirdin mesela," dediğimde onun hakkında bu şekilde konuşmak canımı yakmıştı. "Ya da beni korumak isteyebilirdin. Birçok cümle kurabilirdin ama benim adıma sevindiğini söyleyemezsin, bu çok..." Uygun kelimeyi aramaya başladım ama bulamadım.

"Karşımdasın ve sana zarar vermemiş görünüyor." Öylesine rahat konuşuyordu ki yalana başvurduğuna, rol yaptığına neredeyse emin oldum.

"Öyle mi?" dediğimde öfkeyle masanın üzerinde duran fincanı alıp sertçe yere attım ve parçalara ayrılınca babama gösterdim. "Beklediğin böyle bir şey miydi?" Ellerimi yumruk yaptığımda babam da oturduğu sandalyeden kalktı. "Beklediğin fiziksel zarar mıydı?"

"Minel..."

"Beklediğin neydi? Zarar vermemiş görünüyor, öyle mi?" Sesim gitgide yükseliyordu ama umurumda değildi. "Konu fiziksel

zararlar değil, anlıyor musun? Ama sana neden bunu söylüyorum ki? Sonuçta karşında parçalanmış bir fincana dönmediğim sürece kılını bile kıpırdatmadan her şey normalmiş gibi davranırsın."

Aylar sonra ona açıkça kurduğum cümlelerin ağırlığı yüzünden geçti. Birbirimize çok kısa bir an baktık. En sonunda, "Susmaktan vazgeçtin, öyle mi?" diye sordu kısık sesle. "Kaçmaktan vazgeçtin, öyle mi?" Çenesi kasıldı, ilk defa oldu, sinirleniyordu. "Sana ne söyledi?"

Gülerek, "Bana neler söylemesi gerekiyordu?" diye sordum. "Seni korkutan ne?"

Ellerini yüzüne geçirdi ve gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Daha sonra masanın yanından ayrılıp terasın içinde birkaç adım attı. Yine bana döndüğünde gözlerini öfke bir yana korku bürümüştü. "Ona güveniyor musun?"

Sorusu gülmeye devam etmemi sağladı. "Şu hayatta hiç kimseye güvenmiyorum," dedim ve en acısı da buydu. Çevremde birçok insan vardı, birçok gerçek de vardı. Hatta sorduğum an ulaşacağım gerçeklerdi ama neden kaçtığımı da şimdi daha iyi anlıyordum.

Yalanlardan bıkmıştım, oyunlardan usanmıştım. İnsanlar beni tekrar tekrar birçok oyunun içine çekebilirdi.

Bana güven, demedi. Fakat, "Bana güvenmek zorundasın," dedi kendinden emin bir sesle.

"Zorunda mıyım?" Ona yaklaştım. "Çünkü sana güvenirsem hayat daha tozpembe mi görünür?"

Karşı çıkarak, "Hayatını zorlaştıran sensin," dedi babam. "Her şey yolundayken kendini en kötüye sürükleyen de sensin."

Elimle ağzımı kapatıp şaşkınlıkla ona baktım ve ciddi mi diye onu inceledim fakat son derece ciddiydi hatta kendinden zerre şüphesi yok gibiydi. Bu durum içimde kaynayan öfkenin artmasına, aylardır biriktirdiğim ve içinde kaldığım o evin ateşinin harlanmasına neden oldu. Dişlerimi sıkarak, "Hayatımı zorlaştıran ben miyim?" diye sordum emin olmak için.

Sıktığım yumruklarım, avcumun içine batan tırnaklarım canımı yakmalıydı ki kendimi sakinleştirmeliydim yoksa...

"Evet," diye yanıtladı. "Tamam, kötü günler geçirmiş olabilirsin ama tek değildin bunları yaşarken, seninle beraber birçok kişi o kötü günleri geçirdi ve bitti. Bak buradasın, buradayım. Yeni bir sayfa..."

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye haykırdığımda sesim terasın içinde çınladı hatta sokağa taştı. "Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" Öyle bir haykırıyordum ki babam geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı. "Senin neler yaşadığımdan haberin var mı?"

"Minel, sesini alçalt," dedi sadece ama artık bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

Ellerimi saçlarıma geçirip çekiştirdim, ardından oturduğum sandalyeyi öfkeyle alıp diğer tarafa attım. "Kızının neler yaşadığını dinlemek ister misin Doğuş Karaer?" diye bağırdım ve üzerine yürüdüm ama o ellerini kaldırıp beni durdurdu.

"Minel, sakin ol."

"Kızının hangi koşullarda büyüdüğünü ve nasıl bir insana dönüştüğünü bilmek ister misin Doğuş Karaer?"

Masanın üzerinde duran tabaklardan bir tanesini yere attığımda bir şeyleri parçalamak, bir şeyleri kırmak istiyordum; öyle büyük bir öfkeydi ki biriktirdiklerim dışarıya taşıyordu.

"Sadece sen yaşamadın," dedi kısık sesle, kendi nefesimden onu zor duydum.

"Ah," dedim acıyla. "Doğru ya. Doğuş Karaer de çekti. Hatta öyle bir çekti ki kızına arkasını dönüp gitti." Yumruk yaptığım ellerimi şakaklarıma vurdum. "Bana söyler misin, bir babanın kızını terk edip gitmesi ve onu öldüğüne inandırması hangi neden yüzünden olabilir?" Konuşmasını beklemeden devam ettim. "Canımı mı umursadın yoksa? Sen benim canımı mı umursadın yoksa? O yüzden mi gittin?"

Hiçbir şey söylemedi, gözlerini kapattı ve sakinleşmem için süre verdi ama o esnada başka bir tabağı daha alıp yere fırlattım.

"Beni iyi dinle, sana Minel'in gerçeklerini anlatıyorum ilk defa. Bir daha anlatmayacağım ama emin ol yalansız olacak çünkü sizin gibi o yalanlara batmadım ben."

"Minel," dedi gözlerini açarak. "Sakinleş."

"Tek hatırladığım annemin başının bedeninden ayrılmasıydı." Annemin bahsi geçtiğinde bile gözlerini acı bürüdü. "Koskoca hayatım boyunca tek hatırladığım annemin ölümü ve çocukluğumda sizinle hep bir yerlere kaçmamızdı. Başka hiçbir şey hatırlamıyordum, hiçbir şey. Ha bir de senin öldüğünü söylüyordu amcam." Gülümsediğimde gözlerim yine dolmaya başlamıştı ama bastırmak için bağırmaya devam ettim. "Nasıl öldüğün hakkında her seferinde birbiriyle uyuşmayan açıklamalar yapıyordu ama ölmüştün, öyle diyordu. Biliyor musun, hiçbir zaman senin öldüğünü hissetmedim ama kendimi bir süre senin öldüğüne inandırmaya çalıştım. Neden, biliyor musun? Çünkü yaşadığın halde benim yanımda olmamandan daha acısızdı. Öldü ve yanımda değil, diyordum inanmadığım halde."

Yutkundu, artık hiçbir şey söyleyemeyecek gibiydi fakat durmadan devam ettim. "Sonra amcam beni bir merkeze gönderdi: Anektod Merkezi. Ruhsal sorunları olanların gittiği bir merkez. Oraya beni neden gönderdi? Bilmiyorum, soramam çünkü öldü. Sen belki biliyorsundur ama sana da soramam, yalanlar söylersin." Çenemi havaya kaldırdım. "Şimdi deliler gibi korktuğum dans için o merkeze gitmeyi kabul ettim."

"O merkeze hiç gitmemeliydin," diye fısıldadı ama daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Bir şeyleri hatırlamadığımın, bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydım ama bu şekilde yaşamaya alışmıştım. Ailemin mirası kaçmalar, beni rahatlatıyordu. Fakat..." Sesim titremeye başladı. "Bir gün o, merkeze geldi. Korel Erezli. Onu gördüğüm an tanıdığımı anladım ve ben onu gördükten sonra bütün hikâyem yeniden şekillendi. O hayatıma girdi," kelimelerin üzerine bastırdım, "benim hayatım hem mahvoldu hem yıkıldı; hem de onarıldı ve doğruldu."

Babama bir adım daha yaklaştım, gözlerimin içine bakarken acı çektiğini görebiliyordum. "Onu nereden tanıdığımı biliyorsun, değil mi?" Sustu, tek bir kelime dahi etmedi ama cevabı anladım. "Elbette biliyorsun ama üzerini nasıl bir yalanla kapatacağına hazırlıksızsın."

Yine cevap vermedi.

"Korel Erezli'yle farkında olmadan sürüklendim ve sonra..." Korkudan titredim, günler hatta aylar sonra böyle büyük bir korku hissettim. "Prometheus geldi. Onu en başında bir katil sandım, benimle alakası olabileceğini bile düşünmedim ama zamanla karşıma benim için açtığı yollarla çıktı." Sertçe başıma vurdum. "Ve bu aptal zihnim bir şeyleri hatırlamaya başladı. Ben kimi hatırladım, biliyor musun baba?" Başını iki yana salladı ama devam ettim. "Ablamı. Mine'yi. Bir insan kendi öz ablasını unutabilir mi? Ben unutmuşum. Onun adını gördüğüm anda öyle büyük bir acı hissettim ki kalbime nasıl böyle bir acıyı gömdüğümü, nasıl böyle bir acıyla yaşamaya devam ettiğimi anlayamadım."

Ablamın konusunun açılması çenesinin kilitlenmesine, burnundan derin nefesler almasına neden oldu. "En kötüsü de neydi, biliyor musun?" Canım yanıyordu, bunu görsün istedim. "Bana onu hatırlatan Prometheus'tu. Yolu gösteren ise Korel Erezli'ydi."

Nefesinin arasından sadece, "Ablanı da mı unutmuştun?" diye sordu. Hem şaşırmıştı hem korkmuştu hem mahvolmuştu.

"Onu kendi isteğimle unutmuşum gibi konuşmaktan vazgeç," dedim ama yüzündeki şaşkınlık değişmedi. "Onu benden Prometheus söküp aldı, onu aklımdan da Prometheus söküp aldı ama tekrar bana gösterdiğinde ikinci defa onun ölümünün acısını hissettim." Ellerimi boynuma geçirdim. "Karlar yağıyordu, çocuk havuzunun içindeydi, bileklerini kesmişti. Çıplak bedeni kendi kanıyla yıkanıyordu. Ben onu izledim, onu bana izlettiler. Böyle bir acı olamaz, baba. Olamaz." Ağlamaya başladığımda artık ayakta duramayacak gibiydim. "Ve sen yine yoktun. O öldüğü zaman da, ben onun öldüğünü ikinci defa öğrendiğimde de. Sen yoktun."

Sustu. Ben ağlarken, sessiz kalarak beni izledi ama ellerinin titrediğini görebiliyordum. Derin bir nefes verdi, gözlerini kapatıp açtı, sonra bana bakarak titreyen bir sesle, "Her ikisinde de oradaydım," dedi. "Her ikisinde de vardım."

O an, bu cümleleri kurmak yerine keşke ölseydi diye düşündüm, bunu düşündüm çünkü çektiğim acı daha da arttı.

Ablamın çektiği acı da sanki katlandı. "Ne?" diye fısıldadığımda artık adımlarım geri gitmeye başlamıştı çünkü kaldıramazdım. "Sen izledin mi? Sen o ölürken..." Başımı iki yana salladım. "Yalan söylüyorsun."

"Gerçekler," dediğinde gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Bak, bunlar gerçekler ama sen gerçekler yalan olsun istiyorsun, yalanlar gerçeğe dönüşsün."

"Nasıl?" diye inledim acıyla. "O öldü ve sen hiçbir şey yapmadın. Ben onun ölümünü tekrar izledim, kumarhanede..." Gözlerim açıldı. "Sen orada mıydın? Sen Prometheus'un benimle oynadığı gün o kumarhanede miydin?" Tırnaklarımı boynuma geçirdim. "Sen annemin mektubu okunurken de mi oradaydın?"

Yine gerçekleri değil, yalanları istiyordum. Hangisini yaptı bilmiyorum ama, "Evet," dedi. "Oradaydım."

"Oradaydın," diye tekrar ettim. "Oradaydın."

Babam bana doğru bir adım attı. "Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu; hiçbirini engelleyemezdim, hiçbirini."

Yaşlar yanaklarımdan süzülürken, "Oradaydın," diye fısıldadım ve kendimi yere atmamak için terasın demirlerine tutundum. "Çocuklarının acısını izledin."

"İzlemek zorunda bırakıldım." Sesindeki kedere inanmak istedim ama artık hiçbir şeye inancım kalmamıştı.

"Baba," dedim solgun bir sesle. "Bu hayatta tek önemsediğin kişi annem miydi?"

Sessizlik oldu. Başımı eğdim çünkü onun yüzünü görmek istemiyordum, onu anlamak da istemiyordum. Onu sevmek de istemiyordum ve onu affetmek de. Ona acımayı, ona hak vermeyi de istemiyordum.

Ne olursa olsun, onun için çırpınmak da istemiyordum.

Babam bir anda önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde, "Bu hayatta önemsediğim sadece ailemdi," dedi; göz göze gelmek zorunda kaldık. "Ve onları benden aldı. Geriye sadece sen kaldın. Annenin ve ablanın gözümün önünde canlarını aldılar..."

"Ne?" dediğimde artık kaldıramayacağım bir noktadaydım. "Annemin öldüğü zaman da mı oradaydın?"

Aklından ne geçti bilmiyordum ama ağlamaya başladığında yıkıldığını anlayabiliyordum. Sessiz ağlayışları gitgide yükselirken, "Evet," deyip ellerini yumruk yaptı. "Annenin de ölümünü izledim."

"Baba," dedim korkuyla, öfkeyle, hırsla ve endişeyle. "Onun için de mi yapacak hiçbir şeyin yoktu?"

Beklemediğim bir şekilde, "Vardı," dedi. "Ama yapmadım."

"Onu öldürmesine izin mi verdin?" Başını eğdiği yerden kaldırdı, tekrar göz göze geldik. Pişmanlık kırıntıları aradım ama bulamadım. "Annem benden vazgeçmişken sen de ondan mı vazgeçtin?"

Uzanıp ellerimi tuttu çöktüğü yerden. Yanaklarını ıslatan yaşları senelerce görmemiştim ama artık o da ağlayabiliyordu, ikimiz de güçsüzdük. "Annen senden vazgeçti," dedi. "Mine ise kendinden." Elleri ellerimi sıkıca kavradı. "Ben senin için anneni kurban verdim. Birinin yaşaması gerekiyordu, o kişi sen oldun."

Ellerimi elektrik çarpmış gibi çektiğimde geriye sendeledim ve sırtım terasın demirlerine çarptı. "Kurban mı verdin?"

Hatırlıyordum, biliyordum. Babam annemi kendinden vazgeçecek kadar çok seviyordu, her şeyden çok. Bütün karanlıklardan ve olası bütün aydınlıklardan daha çok. Yüzüne baktığı zaman güllerin yeşerdiğini hissederdim kışın ortasında; yazın ortasında portakal çiçekleri kokardı. Öyle büyük bir sevgiydi ki babam annemden vazgeçemezdi.

"Evet," dedi yenilmiş bir tınıyla. "Başka çarem yoktu. Annenin durumu gitgide kötüleşiyordu, yaşamayı istemiyordu. Defalarca intihar ipinden kurtarmıştım onu. Önünde bir hayatı yoktu, şizofreni onu tüketiyordu. Ama Minel, senin..." çöktüğü yerden zorlukla doğrulup bana yaklaştı. "Senin önünde bir hayatın vardı, geleceğin vardı. Yaşayacağın günlerin vardı." Sertçe göğüs kafesine vurdu. "Bu bir kumardı, Prometheus benimle oynadı. Ben sadece seni o kumar masasından kurtarabildim."

"Bazen nasıl bir hayatım olacağını merak ediyorum, Korel." Çimenlere uzanmıştık, benim yanımda uzanan Korel'in gözleri kapkara bulutlardaydı.

"Gelecekte mi?"

"Geçmişte olamayacağına göre," deyip gülmüştüm ama Korel gülmemişti.

"Bazen geçmişi tekrar yaşayabilirsin," diye mırıldandı Korel. "Ama umarım geleceğinde gerçekler seni öldürmez, Minel."

Zihnimde çınlayan bu cümleler, kaburgalarımı bile kıracak kadar şiddetli olan bu acı, nefesimi kesen bu duyduklarım...

Korel'in tek cümlesi bütün bu olanları açıklıyordu: Gelecekteydim, geçmişin gerçekleri beni öldürüyordu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu babam ama kulaklarıma ellerimi bastırmak, küçük bir çocuk gibi onu yalancılıkla suçlamak istiyordum. Kendi kendime bağırarak kaçmak, bir daha onun yüzünü görmemek istiyordum.

Ellerimle yanaklarımdan süzülen yaşları sildiğimde, "Annem, benim ölmemi istemişti," dedim kuru bir sesle. "Tercih edilenin ben olmamı istemişti." Acı omuzlarımdaydı, göğsümdeydi, sırtımdaydı, kollarımdaydı. "Aslında seneler önce bu gerçekleşseydi belki de ölmeyecekti." Acı zihnimdeydi, anılarımdaydı, geçmişimdeydi. "Annem benden vazgeçti Mine için, sen annemden vazgeçtin benim için. Ama ikisi de benim yüzümden öldü, benim yüzümden kurban oldu." Acı annemdeydi, acı ablamdaydı. "Bu duyduklarımla yaşarken ben her gün öleceğim, baba."

Uzanıp omuzlarımı tuttu, geri çekilmedim. Bana dokunması da dokunmaması da umurumda değildi çünkü yıkılmış bir binadan farksızdım. Katlar tek tek dağılmıştı, içinde yaşayan aileler ölmüştü. Ben o binaydım.

"Senin hayatın için savaştım," dedi. "Senin hayatın için her şeyi yaptım. Lütfen hayatının değerini bil, Minel. Yalvarırım, bunu benim için yap."

Gözlerimi yavaşça kaldırıp ona baktım, gözlerinin tam içine. "Baba," dedim kollarını tutarak. "Görmüyor musun? Kurtardığını sandığın o kumar masasında ben hâlâ oturuyorum ve Prometheus'un nefesi ensemde."

Parmakları omuzlarımı sıkıca kavradı ama geriye kaçarak ondan kurtuldum. "Senin hayatın için savaşmaya devam ederim," dedi bu kez. "Senin hayatın için her şeyi yaparım."

"İki ceset var benim hayatımda," dediğimde sesim acımasızdı ama kalbim acıya bulanmıştı. "Biri annem, biri ablam. Bak, ellerimde kan yok ama ben hep hissediyorum o kanı. Ben kendim için çabalayamam ama benim için ölen iki kişi uğruna her şeyi yaparım."

Zihnimde ablam Mine'nin sesi yankılandı. Dile getiremedim, kendi içimde bile tekrar edemedim ama bana inanıyordu, inancı vardı. İntikam için, kendi kanı için bana inanmıştı.

Bir gün Prometheus'un karşısına çıkacağıma inanmıştı.

Babam ne düşündüğümü anladı. "Onu yenemezsin," dedi direkt.

Söylediğini umursamadım. Köşede duran çantamı alıp sırtıma geçirdiğimde babam beni izliyordu. "Daha çok yüzleşeceğiz," derken sesimdeki tınıyı ben bile tanıyamadım. "Daha fazla gerçekle hem de."

Arkamı dönüp terastan dışarı çıktığımda beni engellemesini, arkamdan seslenmesini bekledim ama bunu yapmadı. Gitme, bile demedi. Gerçi dese bile kalmazdım, belki de bunu gördü.

Adımlarım yere sağlam bir şekilde basarken gözlerimdeki buğuyu silmek istiyordum.

Bu ağlama düşüncesi beni yıpratmaya başlamıştı. Her yer kararıyordu bir anda, her yer bulanıklaşıyordu, zihnim kusuyordu sanki.

Güçsüzleşiyordum. Güçsüzleşmek istemiyordum.

İlk önce nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm ama daha sonra bir çıkış aramak, kendimi dinleyebilmek için yavaşlamak zorunda kaldım. Aylarca kendi içime yönelmemiştim, aylarca sorular sormamıştım ve kendimi teslim etmiştim ama şimdi en başından kendimi tüketeceğim noktaya kadar bütün soru işaretlerini gidermek istediğimi hissediyordum.

Kendim için değil, ablam ve annem için. Benden vazgeçen annem ve benim için kendinden vazgeçen ablam için.

Bu sefer Prometheus'un kollarına koşmak ama aslında onu kendi kapanıma kilitlemek istiyordum.

Bu düşünce ilerlediğim yolda beni güldürdü ama öfkeydi, daha fazlasıydı. Onu kapana kıstırabilir miydim?

Bu imkânsızdı.

Ama onun kim olduğunu bulabilirdim. Bunu başarabilirdim.

Caddeye çıktığımda bir taksi çevirdim ve hızla binip adresi verdim. Ensemden ter boşanırken sıcak havadan değil, içimdeki adrenalinden dolayı olduğunu anlayabiliyordum. Avuçlarım karıncalanıyordu. Avuçlarıma ateş doluyor gibi hissediyordum.

Pencereden dışarıyı izleyen gözlerim odağını anlık olarak kaybediyor, silik anılar beni kaldırımlarda karşılıyordu.

Geçmişimi artık istiyordum, sonuna kadar hem de.

Çünkü Prometheus'un kim olduğunun anahtarı geçmişimde gizliydi.

Bir çığlık duyuyordum, o çığlık durmadan bana Prometheus'un kim olduğunu söylüyordu fakat o yanılıyordu.

O yanılmalıydı. Bu olmamalıydı.

Taksi evin önünde durduğunda ücreti şoföre uzatıp üstünü bile beklemeden indim ve kapıya doğru yürümeye başladım. Nasıl göründüğüm hakkında fikrim yoktu ama kapı açıldığında beni gören bir çift göz irice açıldı. "Min," dedi Büge. "İyi misin sen?"

Gürkan'la beraber yaşadıkları eve izinsiz daldığımda farkında olmadan Büge'nin omzuna çarpıp içeriye geçtim. "Gürkan nerede?"

"Hey," diye soluyup karşıma geçti Büge ama ben çoktan salondaydım. Elleri omuzlarımı kavradı, bense boş koltuklarda Gürkan'ı aradım. "Neler oluyor?"

Gözlerim Büge'ye kaydı. Saçlarını tepeden toplamıştı, üzerinde sabahlığı vardı, yeni uyanmış olmalıydı ki gözleri şişmişti. "Gürkan," dedim dişlerimi sıkarak. "Nerede?"

Büge'nin kaşları havaya kalkarken bir eli kalbine gitti; tedirginlikle, "Sabah çıkmış," dedi. "Bugün yeni hastanede ilk günü."

Yüzümü buruşturduğumda Büge'ye inanmayıp güvensiz bir şekilde merdivenlere baktım. Bir oyun olabilir miydi? Gürkan yukarıda saklanıyor olabilir miydi?

"Emin misin?"

"Elbette eminim." Büge'nin sesi sert çıktı ama eli hâlâ kalbindeydi. "Sana neden yalan söyleyeyim?"

Geriye bir adım atıp bir omzumu onun elinden kurtardım. "O halde bana onun nerede işe başladığını söyle."

"Neler oluyor Minel? Kafayı mı yedin sabahın bu vaktinde?" Gözleri kolundaki saate kaydı. "Gürkan kötü bir şey mi yaptı?"

Gözlerimi devirip salonun içine baktım, Korel'den bir parça aradım. "O buraya geldi mi?"

Büge de benimle beraber salonun içine baktı. "Ne? Kim?"

"O," dedim kesik bir nefesle. "Korel. Buraya geldi mi? Yoksa burada mı kalıyor?" Büge şaşkınlıkla gözlerini açtığında merdivenlere yürümeye başladım. "Yoksa onu yukarıda mı yatırıyorsunuz?"

Büge'nin arkamdaki nefeslerini umursamadan merdivenleri tırmanmaya başladığımda, "Korel mi?" diye bağırdı ardımdan. "Onun burada ne işi var, Minel?"

Kahkaha attım ama içimde kimseye güvenmeyen tarafım alevleniyordu.

Tek kelime etmeden ilk önce yatak odalarına daldığımda bozulmuş bir yatak, ortadaki kıyafetler ve dağılmış makyaj masasından başka hiçbir şey göremedim. Üstüne üstlük Büge gerçekten de yeni uyanmış olmalıydı ki yastıktaki izi bile silinmemişti.

"Minel, kendine gel, aklını mı kaçırdın?" Büge artık öfkeleniyordu ama umurumda değildi.

Yatak odasının yanındaki yere girdiğimde oranın küçük bir oda olduğunu fark ettim. Sinema odası gibiydi; bir tane üçlü koltuk vardı, projeksiyon cihazı ve DVD'ler. Cam fanusun içi bitmemiş cipslerle doluydu.

Tam odadan çıkacağım sıra Büge önüme geçip beni omzumdan itekledi, bu engellemek içindi ama daha fazla öfkelenmeme neden oldu. "Kendine gel!" diye bağırdı yüksek sesle. "Bu eve ben ve Gürkan'dan başka kimse girmedi ve ikimizden başka da kimse kalmıyor!" Ona aynı gözlerle bakıp diğer tarafa yürümek istediğimde bu sefer beni sertçe duvara yapıştırdı. "Sen kafayı yemişsin!" Öfkeden gözleri dönmeye başladı. "Sana yalan söylemek için hiçbir nedenim yok ama sen bana inanmıyorsun! İçin bu evi gezince rahat mı edecek? Gez o halde ama sonrasında terk et burayı."

Ayaklarım durduğu yerde birkaç kez hareket etti, Büge omuzlarımdaki baskısını çekti fakat durmaya devam ettim. Onun gözlerinin içine bakarken samimiyeti ya da dürüstlüğü değil, beni anlamasını bekledim fakat istediğim karşılığı alamadım. Öfkesi silinmedi, burnundan derin nefesler alıyordu.

"Korel," dedim, ondan birkaç adım uzaklaşıp merdivenlere yürürken. "O burada. Dün gece yanıma geldi."

Büge'nin gözlerinden gerçek bir şaşkınlık döküldü, uzun zamandır kimsenin gözlerinde görmediğim bir şaşkınlıktı bu. "Ne?" Yüksek sesle nefes alıp verdi, etrafına baktı ve yine göz göze geldik. Ardından endişeyle beni inceledi, uzun bir süre sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana kötü bir şey yaptı mı?" İşte bunu beklemiyordum. Korel'in insanların gözünde nasıl biri olduğunu unutmuştum ve son olaydan sonra böyle bir iz bıraktığını beklemiyordum.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Eskiden olsa bana hiçbir şey yapmayacağını dile getirirdim fakat bu sefer ne ona ne de kendime güvenebildim.

"Neden gelmiş?" diye sordu Büge.

"O hiç gitmedi ki," diye karşılık verdim.

Merdivenleri beraber inmeye başladığımızda öfkesi toz olup uçmuştu ama yerine gelen endişe ve korku, burnumla soluyabileceğim kadar yakınımda gibiydi.

"Sana gelip ne söyledi?" Herkesin ilk merak ettiği bu olurdu.

"Hiçbir şey."

Dış kapının önüne geldiğimizde Büge kaşlarını çattı. "Hiçbir şey mi?" Bu onu şaşırtmıştı. "Yanına geldi ve sana hiçbir açıklama yapmadı, öyle mi?"

"Hiçbir açıklama yapmadı," diyerek kestirip attım.

Büge bir süre sonra çenesini havaya kaldırdı; neler olduğunu anlamıştı. "Çünkü sen ona hesap sormadın, değil mi? Aylardır yaptığın gibi her şeyin üstünü örttün. Belki de ona sarıldın..."

Lafını kesip, "Ona sarılmadım," dedim öfkeyle. "Hatta ondan kaçtım. Ne hissettiğimi anlatamam ama onu karşımda gördüğümde..." Gözlerimin önüne o çelimsiz vücudu ve yeni oluşan yanık izi geldi. "O çok değişmişti. Korkulacak biri gibi

değildi. Sanıyordum ki son olaydan sonra ondan deliler gibi korkarım ama ondan değil, ona yapılanlardan korktum ve bu yüzden kendime kızdım."

"Kendine mi kızdın?" Büge önüne gelen saçını geriye itti. "Neden?"

Kendime bile zorlukla itiraf ettiğim hislerim dudaklarımdan dışarı çıkarken acı çektiğim anlaşılıyordu, farkındaydım. "Çünkü onu ve izlerini hâlâ önemsiyorum." Ellerimi aşağıda yumruk yaptığımda karıncalanma azalsın istiyordum. "Ve ben bunu istemiyorum, Büge. Ben bu hissi istemiyorum." Tırnaklarım avuçiçlerime battı, kanatsın istedim ama sürekli tırnaklarımla kendimi kanattığım için babam düzenli olarak tırnaklarımı kesmeye başlamıştı. "Doğru olan hangisiyse onu hissetmek istiyorum, beni anlıyor musun?"

Büge endişeden kuruyan dudaklarını ıslattı ve gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra uzanıp yumruk yaptığım bir elimi tuttu. "Sana her şekilde yardımcı olacağımı biliyorsun."

İnanmasam da, "Biliyorum," diye mırıldandım. Bunu fırsata çevirerek, "O halde bana şimdi yardımcı ol," dedim. "Gürkan nerede işe başladıysa söyle, onunla konuşmam gerek."

"Minel..." Büge başını omzuna yatırdı. "Konunun Gürkan'la ne ilgisi var? Onun kötü bir adam olduğunu..."

"Onun kötü bir adam olmadığını biliyorum, Büge." Bu sefer elini tutma sırası bendeydi. "Fakat bu, onun geçmişimi bildiği gerçeğini değiştirmez." Büge itiraz etmek istedi ama elini sıktım. "O benim geçmişimi biliyor, belki çok iyi değil ama biliyor. Onu ilk gördüğüm gün bile hissetmiştim. Şimdi bana Gürkan'ın adresini verecek misin yoksa ben kendi çabamla mı bulayım?"

Büge ikilemde kalmış bir şekilde nefesini verdiğinde bir yandan sevdiği adamı zor durumda bırakmakla yüzleşeceğini fakat diğer yandan da bana hak verdiğini biliyordum. En sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Seni ben götürürüm. Bekle de üzerimi değiştireyim."

Elimi elinden kurtardım, sonra dış kapıya yürürken, "Kaybedecek zaman yok, vazgeçmek istemiyorum hiçbir şeyden,

düşünmek istemiyorum çünkü," diye inledim. "Şimdi gidiyoruz. Hemen."

"Minel, içimde seksi bir gecelik var!" Fakat onu duymazlıktan geldim ve dış kapıyı açıp yürümeye başladım. Büge ise söylene söylene arkamdan ayakkabılarını giydi, sonra çantasını aldığını hissettim ve kapı kapandı.

Birkaç dakika sonunda evin önündeki Gürkan'ın büyük arabasına vardığımızda Büge uzaktan kumandayla arabanın kilidini açtı. Göz ucuyla ona baktım, kaşları çatıktı ve gerçekten de üzerindeki gecelik sabahlığının açılan kuşağından görünüyordu.

Havasını değiştirmek için, "Gürkan'ı bu geceliklerle mi tavladın?" diye sordum fakat çatık kaşları değişmedi.

Yolcu koltuğuna yerleştim, arkamdan sürücü koltuğuna oturdu. "Gürkan'ı bu geceliklerle tavlamadım," dedi kontağı çevirirken, sonra bana baktı. "Fakat bugün, bu şekilde dışarı çıktım diye Gürkan'ı kaybedebilirim, Minel. Senin yüzünden."

Güldüm, samimiyetten uzaktı. "Belki de kaybetmek yerine bir doktor koltuğunda öpüşmeyle sonlanır."

"Benimle dalga geçiyorsun!" Geceliğinin kuşağını daha sıkı bağladı, saçlarını sertçe önünden çekti ve arabayı hareket ettirdi. "Ayrıca Gürkan'la öpüşeceğim son yer, çalıştığı yer olur." Ürperdi, başını iki yana salladı. "Tuhaf."

"Neden?" Büge torpido gözüne uzandı ve içinden ılımış bir suyu çıkarıp kafasına dikti, bana düşünmem için sanki süre verdi.

"Şu an ikimizin de hoşlanmayacağı bir yere gidiyoruz." Kaşlarım havaya kalktı. İkimizin de hoşlanmayacağı tek ortak yer merkez olurdu. Ve o tiyatro salonu.

"Gürkan tiyatroya mı başladı?"

"Ne?" dedi, sonra onun da aklına aynı anılar gelmiş olmalı ki, "Hayır," diye homurdandı. "Öyle bir şey yapmaz."

Yine düşündüm, bütün teorilere göz gezdirdim fakat hiçbir şeye ulaşamadığımda, "Neresi?" diye sordum.

Büge kararsız bir ifadeyle yola bakarken, radyoya uzanıp tiz sesli bir kadının söylediği Fransızca bir şarkı açtı. Aradaki soğukluğu ya da oluşacak gerilimi azaltmak istiyor gibiydi. Belki de amacı tamamen beni konudan uzaklaştırmaktı.

"Büge," dedim sert bir sesle. "Gürkan nerede çalışıyor?"

Derin bir nefes verdi, dikiz aynasına umursamaz gözlerle baktı. "Akıl hastanesinde." Şişeden birkaç yudum daha içti, sonra bana uzattı, başımı olumsuz anlamda iki yana salladığımda kapağını kapatıp arka koltuğa fırlattı. "Anektod Akıl Hastanesinde çalışıyor." Gözlerim irileşti, bunu hissetti ama bana dönüp baktı. "Evet, biz oradayken yapılan akıl hastanesi. Sakın bana sorular sorma, nedenini bilmiyorum ama bana iyilik için bunu yaptığını söyledi. Oradaki insanları gerçekten kurtaran kişi olacakmış." Gözlerim daha da irileşti, kulaklarımda Korel'in sesi çınladı. O akıl hastanesi yine denekler için kullanılacaktı. "Neler döndüğünü bilmiyorum ama onun için endişeleniyorum."

"Anektod Akıl Hastanesi," diye fısıldadım, gözlerimi karşımdaki yola çevirdiğimde şeritlerin bile midemi bulandırmaya başladığını hissettim. "Orası insanlara yaşarken cehennemi hissettirmek için kurulan bir yer, Büge."

"Biliyorum." Tek kelimelik yanıtının üzerine devam etmedi. İkimizin de nefes sesleri birbirine karıştı ve Fransız kadın şarkısını söylemeye devam etti fakat içimdeki kademsiz korku artmaya başlamıştı.

Gürkan öyle bir yerde nasıl çalışırdı?

"Neden izin verdin?" diye sordum birkaç dakika sonra.

"Benden izin almadı." Sesi korku doluydu ama bilerek rahat çıkması için çaba sarf ediyordu.

Vücudumu ona döndürüp, "Nasıl böyle cevap verebilirsin?" diye sordum. "Onu bir şekilde engelleyebilirdin. O seni kurtardı, sen de onu kurtarabilirdin. Neden yapmadın?"

Büge dişlerini sıktı, çenesi kasıldı. Dönüş yaptığında araba kullanmak konusunda pek de iyi olmadığını fark ettim. "Demek ki ben insanları kurtaramıyorum, Minel. Demek ki insanlar beni kurtarsın istiyorum, öyle değil mi?"

"Bu da ne demek?" Yüzümü ekşittiğimde bakışları bana döndü.

"Gürkan bana değer veriyor," dedi donuk gözlerle. "Ama bu hayatta benden daha fazla değer verdikleri var. Bir ailesi yok ama ailesi yerine koyduğu insanlar var. O akıl hastanesinde çok

sevdiği birini kurtarmak için çalışacağını söyledi. Kim olduğunu dile getirmedi. Benden değerli olup olmadığını sorduğumda ise sustu. Ne yapmalıydım? Onu terk mi etmeliydim?" Küçümseyici bir ifadeyle güldü. "Terk edemeyecek kadar ona muhtacım. Yapacak bir şeyim yok."

Terk edemeyecek kadar ona muhtacım.

Belki babamda da Korel'de de olmayan hisler bunlardı. Bana hiçbir zaman muhtaç olmamışlardı, beni hiçbir zaman o kadar da sevmemişlerdi. Bu yüzden terk edip gitmişlerdi.

"Yine de," dedim gözlerimi ondan ayırıp. "Onu cehenneme atmamalıydın."

"Sen olsan ne yapardın?" diye sordu sert bir sesle. "Nasıl engellerdin?"

Sorduğu soruyu çok kısa bir an düşündüm ama bu bile aynı sonuca varmama neden oldu. "Onunla beraber gider, onunla beraber savaşırdım. Sevdikleri için elimden gelen her şeyi yapardım."

Büge hiç ummadığım bir şekilde güldüğünde yine ona döndüm fakat bu sefer küçümseyici bakışları direkt üzerimdeydi. "Korel'e bunu hiç yaptın mı?"

Yutkunduğumda küçümseyici bakışlarını üzerimden ayırmadı. "Bu..." deyip sustum. Sırtımı koltuğa iyice yasladığımda gözlerindeki ifade beni dehşete düşürmüştü. "Korel'in sevdikleri yoktu. Senin hayatında Gürkan var, seni seviyor, belki ilk sırada değilsin ama seni seviyor. Onun için kimse önemli değildi, savaşacak kimsesi yoktu." Son kurduğum cümle bedenimin buz kesmesine neden oldu, Büge de bunu fark etti.

"Savaşacak kimsesi yok muydu?" diye tekrar etti. "Onun için kimse önemli değil miydi? O senin için savaştı, Minel. Bunu hiçbir yerde değil ama o kumarhanede gördüm. Senin için savaştı."

Gözlerim ellerime kaydı. "Belki de savaşmadı, savaşıyormuş gibi göründü."

Büge, "Belki de," dedi ama sonra hızla devam etti. "Ya da belki öyle değildi. Korel'e seni bırakıp gittiği için hep öfkeliyim hatta ondan hoşlanmıyorum ama şunu unutma, sen kendi

savaşında onu zerre umursamadın." Gözlerimi sıkıca yumdum. "Hep senin geçmişin vardı, hep senin yaşadıkların vardı, hep senin problemlerin vardı. Onu bir kez olsun iyi etmeye çalışmadın ve şimdi geçip karşıma Gürkan'ın sevdikleri için savaşmaktan bahsediyorsun bana."

"O bana hiçbir zaman kapılarını açmadı," dedim dişlerimi sıkarak.

"O halde o kapıları kırsaydın, Minel," dedi sertçe. "Bu bir neden değil. Beni eleştiriyorsun ama eleştirdiğinden daha kötüsünü sen yaptın zamanında." Araba hızlanadı. "Ve yine de söyleyeyim, Gürkan'a onunla beraber savaşmayı da teklif ettim. Kabul etmedi."

İlk defa Büge'yle Korel hakkında bu kadar açık konuşuyordum ve bu kendi içimdekileri dökmek için de bir fırsat gibi görünüyordu.

Gözlerimi araladım, bakışlarımı ona çevirdim. "Dışarıdan böyle mi görünüyorduk?" diye sordum şüpheyle. "Bencil Minel ve onunla beraber savaşa giden Korel."

Büge neyse ki artık bana bakmıyordu çünkü çaresizliğimi görürdü. "Dışarıdan, bir adamın peşinde koşan kadın ile kaçan adam gibi görünüyordunuz," diye mırıldandı. "Fakat içinize girdiğimde ne gördüm, biliyor musun? Korel'in bakışlarını. Sen ona bakıyorken değil, sen ona bakmıyorken gözlerini. Kumarhanede kriz geçirip hastaneye götürdüğümüzde başından ayrılmadı; başından ayrılmamayı bir yana bırak, gözlerini üzerinden ayırmadı. Uyumasını teklif bile edemedik. Senin gözlerin kapalıyken saatlerce uzanıp elini tuttu." Bu gözlerimi irice açmama neden oldu. "Sen gözlerini açtığında ise o eli tutmaması gerekiyormuş gibi davrandı. Sanki hiçbirini yapmamış gibi."

Bildiği başka bir şeyler daha vardı, anlıyordum ama sustu, devam etmek istemedi. "Büge," dedim ve uzanıp direksiyondaki elini tuttum. "Bir şeyler biliyorsan söyle." Büge sustu. "Büge," dedim bir kez daha. "Lütfen. Ne biliyorsan anlat."

Elimi elinin üzerinden silkeledi ve başka bir dönüşe geçti. Merkezin ormanlık yoluna girmiştik. "Senin Gürkan'la

konuşmamı ben de istiyorum," diye fısıldadı. "Bunları ben sana anlatamam ama belki o anlatır ve sen de anlarsın."

"Geçmiş, değil mi?" Acıyla yutkundum. "Korel'le ikimizin geçmişi."

Araba yanıp kül olan merkezin önünde durduğunda gözlerim oraya kaydı ve sırtımdan şiddetli bir ürpertinin geçtiğini hissettim. "Evet," dedi ve bakışları bana döndü. "Korel'le ikinizin geçmişi. O gün, kriz geçirdiğin gün kendinde ve onda fiziksel yaralar açtın, Minel. Korel kendindeki yaraları umursamadı, senin yaralarına merhem sürdü." Eli kapının koluna gitti. "Ve sen de onun yaralarını umursamadın. Gürkan bana geçmişinizin de böyle olduğunu söyledi."

Ardından cevap vermemi bile beklemeden arabadan indiğinde bakışlarım simsiyah bir renk alan merkeze döndü. Büge'nin cümlelerinin ağırlığı boğazıma dizilen ateşler olurken, Korel karşımdaki merkez gibi küldü.

Onu kül edeni hiçbir zaman sormamıştım ama kül olduğunu biliyordum. Hiçbir zaman küllerinden yanacağını da düşünmemiştim. Onu kül olduğuyla kabullenmiştim. O ise ben yanarken söndürmek için elinden geleni yapmıştı.

Büge kapımı açtı ve gücüm kalmadığını fark ettiğinde başıyla ilerideki Anektod Akıl Hastanesini gösterdi. Hiçbir şey söylemeden zorlukla araçtan indiğimde beraber o tarafa doğru ve ikimiz de sözsüz bir anlaşma imzalayarak merkezden olabildiğince uzak durduk.

En sonunda akıl hastanesinin önüne geldiğimizde, "Büge," dedim mutsuz bir tınıyla. "İlişkinize burnumu soktum, özür dilerim."

Akıl hastanesinin kapısını açtı ve geçmem için yol verirken, "Sorun yok," dedi. "Ben de seninkine burnumu soktum, ödeştik."

İçeriye girdiğimde bomboş, bembeyaz bir koridorla karşılaştım ve zihnimde birkaç ses yükseldi. Birileri sanki durmadan bana adımı söylüyordu, kim olduğumu ve kaç senesinde doğduğumu. Bunu durmadan ezberletiyorlardı.

"İdari taraftan gidelim," dedi Büge tedirginlikle. Kollarını bağladı ve etrafına bakmadan diğer tarafa yürüdü.

"Merkezdeki çoğu kişi burada, değil mi?" diye sorduğumda aslında cevabı biliyordum.

"Keşke herkes kendisini kurtarabilseydi," diye fısıldadı yutkunarak. İlerideki resepsiyona doğru yürüyordu. "Barış burada yatıyor. Biliyor muydun?"

Hiçbir tepki vermedim çünkü şaşırmadım. Olması gereken ve aslında istediği tam anlamıyla buydu fakat sonu artık belirsiz olacaktı.

"Buyrun," dedi resepsiyondaki bir kız, ayağa kalkıp başıyla selam vererek. Hemen arka tarafındaki duvarda anlamadığım dilde bir cümle yazdığını gördüm, önünde ise akvaryumda piranhalar vardı. Ürkütücü bir görüntüydü.

"Gürkan Birgöz'ün odasına çıkacağım," dedi Büge güçlü bir sesle. "Aramanıza gerek yok, ben kız arkadaşıyım."

Resepsiyondaki sarışın kız ikimizi şöyle bir süzdükten sonra, "Yine de haber vermem iyi olur," dedi. "Kendisinin misafiri var."

"Ve ben misafir değilim," diyen Büge, resepsiyondaki kıza sert bir bakış atıp kolumu tuttu ve beni asansöre yönlendirdi.

Kız arkamızdan hiçbir şey söylemedi ama tedirgin edenin ne olduğunu düşünmeden edemedim.

Asansöre bindiğimizde beş katlı binanın üçüncü katına bastı. Asansörün içinde ayna yoktu ve yine duvarlarda anlamadığım dilde bir şeyler yazıyordu, ayrıca asansörün içindeki müzik ürperticiydi.

"Tuhaf bir hastane," dedim resepsiyondaki kızı hatırlayarak. "Normalde bir akıl hastanesine böyle elimizi kolumuzu sallayarak giremeyiz."

"Beni tanıyor." Geceliğinin yakasını düzeltti. "Resepsiyondaki kız OKB hastası ve merkezdeydi. İyileşmiş olacak ki onu resepsiyona koymuşlar. Benden korkuyor. Ayrıca..." Asansörün içine o da dikkatlice baktı. "Söylediğin gibi burası tuhaf. Hastalar hiçbir şekilde odalarından çıkamıyor, çıkmak istedikleri zaman birbirlerini görmüyorlar. Her katta beş oda var. Beşinci kat ise kilitli tutuluyor, orada ne olduğu bilinmiyor." Asansör üçüncü kata geldiğinde kapı sürüklenerek açıldı. "Doktorlar burada çalışmayı kabul ederlerken canlarını kaybedebilecekleri

durumlar oluşabileceği hususunda imza atıyorlar ve evet, Gürkan da attı."

"Bu merkezden daha korkutucu demek isterdim ama burası zaten insanları iyi etmek için açılmış bir hastane değil."

"Biliyorum," dediğinde geldiğimiz katı inceledim ve söylediği gibi beş kapı olduğunu gördüm. Beş kapı da sonuna kadar kapalıydı ve duvarlarda anlamadığım dilde sözler gitgide artıyordu.

"Bu hangi dil, biliyor musun?"

"Maalesef," dedi Büge omzunu kaldırıp indirerek. "Sanırım çok çok eski zamanların bir dili çünkü ben de merak edip araştırmıştım ama hiçbir sonuca varamamıştım. Daha önce de böyle bir dil görmedim zaten."

Ben Büge'yle aynı düşüncede değildim. Karmaşık harfler, anlamsız kelimeler bana bir yerlerden tanıdık geliyordu fakat nereden geldiğini bilmiyordum. Yine geçmişimdeki bir anı olabilirdi fakat içimden bir ses çok daha fazlası diyordu.

"Ne tür hastalar yattığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum." Büge bu konuşmadan rahatsız olmuştu. "Tek bildiğim geceleri buraya girmenin yasak olduğu. Gündüzleri değil, geceleri hastalarla ilgileniyorlar."

"O halde Gürkan..."

"Evet, Gürkan aslında sadece göz boyama için tutulmuş bir doktor. Olası bir teftiş durumunda Gürkan gibi doktorlar ön plana çıkacak."

"Bu çok berbat..." Büge koridorun sonundan sağa dönünce karşımıza aralık bir kapı çıktı. "O odaların içinde onlara neler yapıyorlardır kimbilir?"

"İnan bilmiyorum," dedi Büge sert bir sesle. Artık konu kapansın istiyordu. "Tek bildiğim, böyle bir yeri açan kişinin amacını kimsenin çözemeyecek olmasıydı. Resepsiyon çalışanına, doktorlarına hatta hastalarına bile piranha besletiyor. Bu hangi akla, mantığa sığar ki?"

Zihnime sanki biri tırnaklarını sürttü ve dışarıya çıkmak için çaba gösterdi ama artık kontrol etmeye başlamıştım, bunu başarmıştım. Gölgelerden, seslerden hatta bir anda karşıma çıkan anılardan bile kendi isteğimle kaçabiliyordum. Piranhalar beni

bir anının içine itecekti ama şu an buna izin veremezdim, yeri değildi.

"Burası Gürkan'ın odası," dedi Büge, kapının önüne geldiğimizde. "Ama misafiri varsa..."

Tam o sırada içeriden Gürkan'ın sesi geldi. "Korel, kendini toplaman gerekiyor." İkimiz de bıçak gibi kesilirken, Büge'nin eli kapı kolunda dondu kaldı. Aralık kapıya ilerlediğimde kalbim hükmedemeyeceğim şekilde hızla atmaya başladı. "Alkolü ve uyuşturucuyu bırak, ilaçlarına geri dön."

"Bana doktor gibi konuşma Gürkan," dedi Korel. Bu ses. "Bana arkadaş gibi konuş. Titremekten nefret ediyorum ve bazen ayakta duramıyorum, bacaklarımdaki his gidiyor. Bunlar nasıl geçecek?"

Büge'nin eli kapı kolundan kayıp bakışları aralık duran kapıya döndüğünde aniden eliyle ağzını kapatıp geriye çekildi. Her ne gördüyse rengi bembeyaz kesildi, bakışları ürkerek bana döndü.

"Sana doktor olarak da arkadaş olarak da bir hastaneye yatmanı öneririm," diyen Gürkan'ın sesi kederliydi. "Kilo kaybediyorsun, alkol kullanıyorsun, uyuşturucudan vazgeçmiyorsun. En önemlisi kalbin..."

"O halde bana güzel bir önerin yok." Korel'in umursamaz sesini duyuyordum ama bu şekilde duymak istemezdim.

Korkarak, çekinerek hatta istemeyerek kapıya yaklaştığımda Büge'yi bu kadar dehşete düşürenin ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

Onu görmüştü, son halini. Yüzünü, kilosunu, güçsüzlüğünü.

Ama başımı eğip kapı aralığından onlara baktığımda bunların çok daha ötesinde bir görüntüyle karşılaştım.

Benim bile gücümü sömüren, dizlerimin bağını çözdüren o görüntüyle.

Korel çıplaktı, altında sadece siyah bir baksır vardı. Sırtı kapıya dönüktü fakat sırtındaki kemikleri, omurgası ve yanıklardan buruşmuş teni gözler önündeydi. Artık yanık izlerini bile kapatamamaya başlayan dövmeleriyle siyaha boyadığı vücudu öylesine güçsüz görünüyordu ki eğer nefes aldığı için hareket

eden omuzları olmasaydı onun ayakta bir ölü olduğunu düşünebilirdim.

Kalbimde büyük bir haykırış duyuldu. Bu haykırışa sadece ben şahit oldum ama dizlerimin üzerine çökmemi engelleyen, beni arkamdan sıkıca tutan Büge'ydi.

Anlamıştı, onu görünce mahvolduğumu anlamıştı.

"İlaç kullanmak zorundasın ama artık çok ilerlemiş durumda." Karşısında duran Gürkan'ın gözlerinden keder akıyordu. "Eğer iyileşmek istiyorsan hastaneye yatman, tedavi olman gerekiyor."

Korel'in güldüğünü hissettim, yüzünü göremedim ama bunu hissettim.

Gözlerim sırtındaki büyük dövmelerine kaydı. Sağ omzunun alt tarafında kemiğinin üzerinde dikiş izi vardı; o dikiş izinin üzerindeki tüyden kalem, izin altını çiziyordu.

"Bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek." Korel sedyenin üzerinde duran tişörtüne eğildiğinde bel boşluğundaki kocaman avuçiçi dövmesini gördüm. O dövmenin içinde, avuçiçinde çukur vardı; o çukur, sırtına yapılan damganın iziydi.

O an fark ettim.

Korel dövmelerle emarelerini kapatmaya çalışmıyordu.

Korel dövmelerle emarelerine anlam katıyordu.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye sordu Gürkan sert bir sesle. Öyle sert bir sesti ki onu ilk defa böyle görüyordum. "Eğer istediğin buysa neden bu şekilde kendini öldürüyorsun ki Korel? Vereyim bir silah, şakağına daya ve vur kendini."

Gürkan'ın acımasız cümleleri derin bir nefes vermeme neden olurken elimle ağzımı kapattım çünkü bağırmamak için kendimi tutuyordum. Neye bağıracaktım, kime bağıracaktım bilmiyordum ama haykırmak istiyordum.

"Ölmek istemek mi?" Korel omzunu kaldırıp indirdi. "Emin ol bunu yapacak olsaydım verdiğin silahı şakağıma değil, şu bozuk kalbime yaslar, tetiği çekerdim."

Öylesine rahat, öylesine kademsiz bir sesle söyledi ki Gürkan öfkeyle nefes verip Korel'in yanından ayrıldı. Ardından bir anda gözleri kapıya döndüğünde adımları bıçak gibi kesildi. Bana ve

arkamda duran Büge'ye bakarken birkaç saniye geçti. O esnada Korel tişörtü başından geçirdi ve Gürkan'a dönmek için vücudunu çevirdiğinde ilk önce onun gergin sırtına, sonra kapıya baktı.

Ve göz göze geldik. İkinci kez.

Yaprak sarısı gözleri kapı aralığından onu izlediğimi gördü. Tedirgin olmasını ya da terslemesini bekledim çünkü bunlara alışmıştım fakat o hafifçe tebessüm etti, ardından, "Déjà vu," diyerek hep ondan duyduğum kelimeyi tekrar etti. "Bu sefer hatırlıyorsundur."

Onunla yeni tanıştığım zamandı, merkeze gelmişti. Gürkan'ın odasına girmeden önce kapı aralığından onları dinlemiştim ve şimdi de aynısı oluyordu.

Korel'le hayatımız sadece déjà vu'den ibaretmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Korkmadan ya da çekinmeden kapıyı ardına kadar itekledi-ğimde başımı aşağı yukarı sallayıp onu onayladım. "Déjà vu."

8. OYUN

"Kötü insanlar hep kötülük yapmak zorunda mıdır, Korel?" Yazın serin havası yüzüme vuruyordu ve karşımdaki Korel'in gözlerine bakarken aslında cevabını bildiğim bir soruyu soruyordum. Ama Korel beni hep şaşırtırdı, hep farklı yanıtları olurdu. Hayata bakış açısı hep farklıydı.

"Hayır," dedi Korel ciddiyetle. "Bazen kötü insanlar yanlışlıkla da olsa iyilik yaparlar, Minel."

"Öyle mi?" Elimde duran mısırdan bir ısırık aldım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü çok kötü bir insan yanlışlıkla da olsa bana iyilik yaptı," diye fısıldadı ve bana doğru uzanıp dudağımın kenarındaki mısırı temizledi. "Beni seninle tanıştırdı."

Bir anı, kapıyı aralayıp içeriye girmişti ve ben de onu davet etmiştim. Oturmuştu karşıma, bana onun geçmişteki yüzünü göstermişti, cümlelerini dinletmişti ve kendi hislerimi sorgulamama neden olmuştu. Öyle yüce bir histi ki bir anıda ondan başka kimse yokmuş gibi hissediyordum fakat başka bir anıda ondan ölesiye korkuyordum.

Beni mahvediyordu.

"Burada ne işiniz var?" Gürkan'ın sesi beni anılarımdan uzaklaştırdı, Korel'in ise uzanıp kot pantolonunu giymesine fırsat tanıdı. Gözleri Büge'ye döndü. "Sana buraya gelmeden önce haber vermen gerektiğini söylemiştim, Büge." Ardından gözleri Büge'nin kıyafetine kaydı. "Ayrıca senin bu halin ne böyle?"

Büge cevap vermek için dudaklarını araladı ama Gürkan'a dönüp sözünü devraldım. "Onu buraya zorla ben getirdim. Sana haber vermek de üzerini değiştirmek de istedi ama acelem olduğu için onu engelledim."

Korel ona bol gelen pantolonunu giyip üzerindeki siyah tişörtünün yakasını düzeltti. "Neden?" diye sordu Gürkan bana dönüp. "Bir problem mi var?"

Bir problem mi var?

Birçok problem vardı ama burada onunla karşılaşacağımı ummadığım için birkaç saniye duraksadım. Büge ise bunu anlayıp Korel'e, "Dönmüşsün," diye seslendi. "Hangi rüzgâr attı seni buralara?"

Eskiden olsa Korel onu terslerdi ya da küçümserdi ama bu kez tek bir cümle kurdu: "Hiç gitmedim."

"Ah," dedi Büge gözlerini devirerek. "Pardon, hepimiz kör olduk da seni göremedik o zaman."

"Büge." Gürkan Büge'yi uyarmak istese de o aldırış etmedi.

"Doğru," dedi Korel soluk bir tınıyla. "Kör olduğunuzu yeni fark etmeniz de güzel bir ilerleme."

Hemen Korel'e baktım, sert değil ama dikkatli bir bakıştı. Az önce Büge'yle arabada olan konuşmalarımızdan sonra böyle bir cümleyi direkt üstüme alınmıştım.

"Bence burada durmanın bir anlamı yok." Gürkan ikisinin arasına girdi hatta benim bakışlarımı bile kesmek istedi fakat bunu umursamadım. "Minel, sorun ne? Buraya neden gelmek istedin?"

Hiddetle, "Bu lanet olasıca akıl hastanesine gelmek istemedim elbette," diye karşılık verdim. "Seni görmek istedim ama burada işe başlamışsın."

"Beni görmek mi istedin?" Gürkan'ın gözleri birkaç saniye Korel'e kaydı, sonra tekrar bana baktı. "Neden?"

En sonunda bakışlarımı Korel'den ayırdığımda Gürkan'a, "Seninle konuşmak istediklerim var," dedim ve aslında en doğru olanın kendim için de Korel için de görmezlikten gelmek olduğunu anladım.

"Ne gibi?" Gürkan tedirgin olmuştu. Üzerine giydiği beyaz önlük buraya hiç yakışmıyordu ve kendisi de eminim bunun farkındaydı.

"Geçmişim hakkında." Kelimelerin üzerine öyle bir bastırdım ki duvardaki saatin tik takları bile bir an kesilir gibi oldu.

Gürkan'ın gözleri irileşti, Büge hazırlıksız bir şekilde derin nefes verdi ve Korel... Ondan hiçbir tepki yoktu, sadece dinleyiciydi. "Biliyorum, geçmişim hakkında bildiklerin var. Onları dinlemek istiyorum."

Bunu neden Korel'in yanında yapıyordum? Ona güvenmediğimi göstermek için mi? Onu göz ardı etmek için mi? Onu umursamıyormuş gibi davranmak için mi?

Belki de tek istediğim, onun yine beni aptalca yalanlara inandırmasıydı.

Gürkan sessizliğini korudu ve omuzlarını dikleştirerek Büge'ye baktı. Yardım istediği açıktı.

Gülümseyerek, "Tedirgin oldun," dedim Gürkan'a. "Ama maalesef bir gün herkes," herkes kelimesinin üzerine bastırdım, "bugünün geleceğini biliyordu. Artık geri plana atan ya da sorgulamayan Minel yok. Sen de böyle bir an yaşanacağından emindin. Neden tedirgin oldun?"

"Ben sadece..." Gürkan masasına ilerlerken zaman kazanmaya çalıştı. "Geçmişinle ilgili hiçbir şey bilmiyorum..."

Hızla yanına gittim ve dikkatini çekmek için ellerimi sertçe masaya vurdum. "Ve artık yalanlar dinleyip onlara inanıyormuş gibi davranan Minel de yok. Gürkan, biliyorum, geçmişimdesin."

Gürkan'ın gözleri önce masasına vurduğum ellerime, sonra yüzüme kaydı. Beklemediği yerden gittiğim için şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, Büge ise arkamdan onun yanına gidip aslında hangi tarafta olduğunu bana gösterdi.

Aramızda sözsüz bakışmalar geçerken bana herhangi bir cevap vermesini bekliyordum fakat yanıtsızdı, sessizliğe kurban gitmişti. Tam o anda Korel, "Gürkan senin geçmişinde değildi," diye lafa girdi. "Sen benim geçmişimdeydin. Gürkan sana hiçbir şey anlatamaz çünkü hepsi ikimizi ilgilendiriyor."

Gürkan'ın yüzüne bakmaya devam ederken, "Ben Gürkan'la konuşuyorum," dedim fakat dişlerimi sıktığımı yeni fark ediyordum. "Ona soruyorum."

"Ve ben cevap veriyorum." Ayak seslerini duydum ama ona bakmadım. "Gürkan bir şeyler anlatsın mı istiyorsun?" Derin bir

nefes verdi. "Gürkan, ona her şeyi anlatabilirsin." Birkaç adım sesi daha. Sonra dibimdeydi, masanın hemen yanında. "Onun sana anlattıkları, benim ona anlattıklarımın aynısı olacak. Yani sen yine Korel'i dinleyeceksin."

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp kanatana kadar bastırdım. Canımı yakmaya çalışırken aslında ona bakmamak için de kendimle savaş halindeydim. Herkes bana bakarken dışarıdan nasıl göründüğümü bilmiyordum ama ben kendi içimde büyük bir nefrete bulanmıştım.

Eğildiğim yerden doğruldum, ellerimi birbirine çarptım ve gözlerimi en sonunda Korel'e çevirdim. Hafif alaylı bir gülümsemeyle, "Ha, anladım," dedim. "Yani ben Gürkan'dan yine yalanlar dinleyeceğim." İstemesem de yüzünde oluşan yeni yanık izine gözlerim kayıyor, gözünün altındaki morlukları es geçemiyordum. Daha fazla ona bakmak istemediğim için gözlerimi kaçırıp, "O halde kimseyi dinlemem gerekmiyor," diye mırıldandım. "Hepinize iyi günler, ben kendi başımın çaresine bakarım."

"Minel..." Arkamı dönüp yürümeye başladığımda Büge arkamdan seslendi ama duraksamadan odadan çıktım ve üçünü oracıkta bıraktım.

Ondan neden kaçıyordum? Evet, yalancıydı; evet, gerçeklerle uzaktan yakından alakası yoktu ama bunlar kaçmak için bir neden olsaydı zamanında fark ettiğimde de kaçardım, öyle değil mi?

Belki de benim kaçtığım yalanlar değil, Korel tarafından duymak zorunda kalacağım gerçeklerdi.

Ben o gerçekleri onun ağzından duymak istemiyordum.

Bir anda arkamdan biri kolumu tuttuğunda irkilerek geriye döndüm ve Korel'le göz göze geldik. Parmakları kolumu kavrarken elektrik çarpmış gibi onu hafifçe itekledim. "Sakın bir daha bana dokunma."

Eli boşta, havada kaldı. Uyarımı dikkate almayıp üzerime yürüdü. "Artık kaçan Minel yok diyorsun ama kaçıyorsun. Neden?" O üzerime yürüdü, ben geriye gittim. "Doğru, önceden de kaçmak yok demiştin ama ilk tümsekte korkmuştun."

Hırsla, "Ben geçmişimden korktum," dedim. "Geçmişimden kaçtım, senden değil."

Korel gülümsedi, yanağındaki yarık izi hareket etti. "Minel, ben o geçmişim. Ben senin geçmişindeyim hatta geçmişinin neredeyse tamamıyım."

Yutkundum, dudaklarımı birbirine bastırdım, ardından arkamı dönüp asansöre ilerledim ama peşimdeydi. Düğmeye bastığımda hâlâ üçüncü katta olan kapılar yana kayarak açıldı. Asansöre ilk binen ben oldum, arkamdan Korel de bindi ve benden önce zemin kata bastı. Asansör hareket eder etmez ise durdurma düğmesine basıp bakışlarını bana çevirdi.

Gözlerimi irileştirerek, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye hırladım. Elim kırmızı ışığı yanan durdurma düğmesine ilerledi ama bileğimi havada yakalayıp düğmelerin önüne geçti.

"Beni hatırlamaya başladın, değil mi?" diye sordu bir anda. Kül kokusu ve nefesindeki bu saatte olan alkol kokusu bana ulaştığında kaşlarımı çattım.

"Neden merak ediyorsun?" Bileğimi elinden kurtardım. "Bunun senin için ne önemi var?"

"Minel, geçmişini istiyordun," dedi derinden gelen bir tınıyla. "Ve ona ulaşmaya başladın. Hatırlıyorsun. Beni görüyorsun." Vücudu vücuduma yakındı ve bu daracık asansörde kaçabilecek hiçbir yer yoktu. "Bana söyle, neleri hatırlıyorsun? Hangilerini? İyileri mi yoksa kötüleri mi?"

Onu terslemeyi düşündüm fakat sesindeki hevesi ondan ilk defa duyuyordum, tanıdım tanıyalı ilk defa bu kadar hevesliydi ve dün akşam gördüğümden beri ilk defa gözleri parlıyordu. "İyileri." Kısa ve net verdiğim yanıt, ışığının artmasına neden oldu.

"Seni gördüm," diye fısıldadıktan sonra gülümsedi; içten bir şekilde, yürekten. "O Teoman konserinde. 'Mektup' şarkısı çaldığı zaman nasıl baktığını gördüm. Karşında o şerefsiz barmen varken bile..."

Lafını sertçe kestiğimde, "Beni gördün?" dedim hiddetle. "Çünkü beni takip ettin, öyle mi?" Günlerce içimde canlanan o takip edilme dürtüsünün nedeni, Korel'in hemen arkamda olması mıydı? Kapısının önüne gidip oturduğum ve onun geri dönmesini istediğim zamanlar da beni izliyor muydu? "Beni

gördün," dedim bir kez daha. "Birileri beni takip ediyor diye aklımı kaçıracak gibi olduğumda o takip eden sen miydin?" Korel'i sertçe iteklemeye çalıştım ama kolları omuzlarımı tuttu. "Seni aşağılık herif!" diye bağırdım. "Beni evinin önündeyken de izledin mi? O çimenlikte? Yolda? Kendi evimde? Seninle gittiğimiz her yerde?" Bir kez daha iteklemeye çalıştım ama kolları omuzlarımı daha sıkı tuttu. "Yedi ay boyunca beni mi izledin? Sürekli arkamda mıydın?"

Bütün bağırış çığırışlarımın arasında sakince, "Yedi ay değil," dedi başını iki yana sallayarak.

Dudaklarım aralandı, sakinliği öfkeme öfke katarken, "Sen iğrenç ve aşağılık bir adamsın," dedim dişlerimi sıkarak. "Ve bir daha arkadaşlarıma şerefsiz demeyeceksin, beni duydun mu? O barmen benim arkadaşım."

"Arkadaşın mı?" diye sordu. Gülümsemesi yerini çatık kaşlara bıraktı. "Onunla orada tanıştın. Sen kimseyle kolay kolay arkadaş olmazsın."

İşaretparmağımı göğüs kafesine yasladım ve onu hafifçe itekledim. "Demek ki değiştim, demek ki insanlarla hemen arkadaş olabiliyorum."

Korel'in kaşları daha fazla çatıldı. "Ama o şerefsiz sana sarkıyordu."

"Hayır, tatlı tatlı benimle flört etmeye çalışıyordu," diye çıkıştım. "Ve bu seni zerre ilgilendirmez. Geçip karşıma beni koruyormuş hatta üşenmeden kıskanıyormuş gibi mi davranacaksın? Aptal herif, yedi ay sonunda beni bir asansör kabinine kilitleyip bunu mu soracaksın?"

Korel soruma cevap vermeden, "Tatlı tatlı mı?" diye sordu tiksiniyormuş gibi. "Dikkatini artık böyle klişe ve basit tipler mi çekiyor?"

Gözlerimi devirip yine düğmelere uzanmaya çalıştım ama önünü tamamen kapattı. "Seninle bunları tartışmayacağım," dedim öfkeyle. "Benim hayatım, seni ilgilendirmez. Öyle değil mi?"

Her tarafı kapalı asansörde artık nefes almak da zorlaşıyordu ve aylardır görmediğim Korel Erezli tam karşımda dikilmiş, beni ondan kaçmaya çalışırken bile engelliyordu. Birbirimize çok kısa

bir an baktık; o kısa anda yanık izini yakından görmek zorunda kalmıştım ki bu durum sesli bir şekilde yutkunmama neden oldu.

Nereye baktığımı anladı ve yüzünü yan çevirip görebilmem için tamamen açığa çıkardı. Bense bakışlarımı inadımdan değil, canımın acısından dolayı kaçırıp asansör kabinine baktım.

Anlamsız kelimeler, iç içe geçmiş harfler. Fransızca değildi, İspanyolca değildi, İngilizce değildi... Hiçbir dile benzemiyordu ve Büge'nin söylediği kadarıyla kendisi de bir dile benzetememişti. Hem öyle ki çok eskilere dayanan bir dil olsa bile kaynaklardan çıkardı.

Fakat ben bu dili nereden tanıyordum? Aşinaydım. Bu anlamsız kelimelere, bu anlamsız cümlelere...

Zihnimin sınırlarını zorlayıp geçmişimin toprağını kazdım ama hiçbir sonuç alamadım, normalde unuttuklarımı gördüğümde ağrıyan başımda herhangi bir tepki yoktu.

Ama başka bir şey vardı, çok başka bir şey, belki de benim hiçbir zaman unutmadığım bir şey...

Ve o an.

Zihnime bıçağın, kalbime hançerin saplandığı, bacaklarımı ateşin sardığı o an...

Bu dili tanıyordum çünkü daha önce iki defa ona şahit olmuştum.

Gözlerim asansör kabininden Korel'in yüzüne kaydı; onu hâlâ profilden görüyordum, dudaklarını birbirine bastırmıştı ama artık yanık izine değil, yaprak sarısı gözlerine bakmaya çalışıyordum.

Bu dili biliyordum, bu dili anlıyordum.

Onun evinde kaldığım ve bana sarmaşıklarını dinlettiği günün sabahıydı. Elimde babamın imza attığı, anlamadığım dilde yazılmış bir mektup vardı. Aynı sabah Korel'i evindeki küçük odasında, daktilosunun başında bulmuştum. Anlamadığım dildeki yazılar, masasının üzerindeki kâğıtlarında yer alıyordu. İkisi de aynıydı.

Ve bu akıl hastanesinin duvarlarında aynı dilden cümleler yazıyordu. Bana bu alfabenin Erezli alfabesi olduğunu söylemişti.

Ve şimdi insanların denek olarak kullanıldığı bu yerde o alfabe geçerliydi.

Dört Erezli vardı. Cüneyt Erezli: Prometheus tarafından canice katledilmişti. İdil Erezli: Ortalıklarda yoktu ve öldüğü düşünülüyordu. Korhan Erezli: Bir savcıydı ve bütün bu olanları araştıran esas kişiydi. Korel Erezli: Benim geçmişimdi.

O an bir karar vermem gerektiğinin farkındaydım fakat bu sefer sorular yoktu. Bu sefer beni kandırmasına izin vermek ya da kandırdığı zaman inanmak ya da kaçmak yoktu. Tek bir seçenek vardı, o seçeneğe koştum: Korel Erezli'yle oynayarak bütün gerçekleri öğrenmek.

"Gerçekten," dedim donuk bir sesle. "Bana geçmişi anlatmak mı istiyorsun Korel?"

Yüzü hafifçe bana döndü, kaşları çatıldı. Değişen fikrimi mi fark etti yoksa sesimdeki donukluğu mu duydu bilmiyordum ama bir süre yüzümü izledi. Ardından, "Bana inanmayacaksan sana geçmişi anlatmamın bir anlamı yok," diye mırıldandı.

"Sana hemen inanmamı bekleyemezsin." Tek bir cümle, kırgın ama içinde öfke barındıran bir cümle. Daha fazlasını hissediyordum, içimden onun ağına yine takılmamak için dileklerde bulunuyordum.

Başını ağır ağır aşağı yukarı salladı. "Bana inanmanı bekleyemem zaten," dedi tek nefeste. "Ama hatırladıkça, doğruları anlattığımı göreceksin." Eli yavaş yavaş, zamana meydan okuyan bir sakinlikle çeneme dokundu ve başımı kaldırdı. "Bu kez, yalanlar olmayacak."

Elleri buz gibiydi, teni buz gibiydi ama gözlerindeki sıcaklık eğer gerçekse ilk defa bana böyle bakıyordu.

Kapılmayacaktım, boğulmayacaktım, savrulmayacaktım.

Yüzümü onun elinden kurtarmadım ama kabin duvarına biraz daha sokuldum. "O halde bana her şeyi anlatmanın zamanı geldi, Korel. Beni evine götür."

Her zaman aptal olan aslında bendim; direkt onu kabul ederdim hatta kabul etmediğimi söyleyip kaçsam bile çoktan ona doğru koşar halde olurdum ama bu kez yaptığım onu neden bu kadar şaşırttı anlayamadım.

Yine de sormadı, üzerine düşünmedi. Elini çenemden çekti, asansörün durdurma düğmesine tekrar basıp hareket etmesini sağladı. Sonra yan dönüp yüzünü asansörün kapısına çevirdi, bense onun profilini izlemeye devam ettim.

İzleriyle, gerçekleriyle, yalanlarıyla, dürüstlüğüyle, kaçtıklarıyla ve yakalandıklarıyla Korel Erezli.

Bu kez ben onunkine değil, o benim oyunuma dahil olacaktı.

9. PARÇALANMIŞ YÜZLER

Bazı anılardan ne olursa olsun vazgeçmediğimi kendim de yeni yeni fark ediyordum: örneğin motosiklete binmenin ve yüzüme vuran rüzgârın verdiği heyecan.

Onun motosikletine ilk bindiğim zaman bu heyecan için her şeyimi verebileceğimi düşünmüştüm ve o an ilerideki motosikletini gördüğümde farkında olmadan yüzümde bir tebessüm oluştu.

Akıl hastanesinden duvarları dikkatlice inceleyerek çıkmıştım, Korel bu detaya dikkat etti mi bilmiyordum ama dönüp hiçbir şey sormamış ya da söylememişti fakat şimdi yüzümdeki tebessümü fark etmiş olacak ki göz ucuyla bana baktı.

"Motosikletimi özlemiş misin?" diye sordu keyifsiz bir tınıyla. Cevabını merak ettiğini bile düşünmüyordum.

"Motosikletini değil," dediğimde vakit öğleden sonrayı bulmuş, güneş aşağıya inmişti ama sıcaklık artıyordu. "Motosiklete binmeyi özledim. Kendim de bunu yeni fark ediyorum ama adrenalini seviyorum, önceden de sevdiğime eminim."

Korel omzunu kaldırıp indirdi, sonra motosikletinin önüne gittiğimizde kısık sesle, "Heyecanı her zaman sevdin," dedi. Bu sefer kartlarını daha açık oynayacak gibi görünüyordu. "Lunaparklarda en tehlikeli oyuncaklara binerdin, motosikleti her zaman hızlı kullanmamı isterdin," bakışları bana döndü, "benimle bir gün yarışacağını da söylerdin."

Yaprak sarısı gözleri gözlerimin içine bakarken, soracaklarım için yanıp tutuşuyordum. "Seninle bir kez daha mı lunaparka gittik?"

"Bir kez daha?" Şaşırdı.

Sanki umurumda değilmiş gibi, "Seninle sanırım lunaparkta tanıştık," dedim. "Annemin öldüğü, babamın beni terk ettiği

gün." Zihnimde silik anılar vardı. "Pek net hatırlamıyorum ama sana mızıka çalmış olabilir miyim o gece?"

Gözleri turuncu saçlarıma kaydı, geçmişin içinde yuvarlandığına şahit oldum. "Bana mızıka çaldın o gece," dedi yanıt olarak. "Ben de sen üşüme diye ceketimi verdim. Ardından ikimiz o gece, birbirimizden korkularımızı sildik." Önüme düşen bir tutam saçı çekinmeden geriye attığında kalbim tekledi, kalbimden nefret ettim. "Sonra yolun hep benimleydi, ayrılana dek."

"Bana bunların hepsini anlatacak mısın?" diye sordum, gerçekten merak ediyordum. "Her detayıyla, her anısıyla."

"Yalan istemiyorsan hatırlamadıklarını anlatmam." Dürüst bir yanıttı, bu beni şaşırttı. "Ama hatırladıklarını en ince ayrıntısına kadar anlatabilirim."

Kaşlarım çatıldı. "Kaç sene önceydi?"

"Ne kaç sene önceydi?" diye sordu.

"Seninle tanışmamız," dedim.

Gülümsedi, gülüşüne acı bulaştı. "Biriyle ikinci defa tanışan tek sen değilsin, Minel. Ben seninle üç defa tanıştım ama sen ilkini unutsan bile ben üçünü de unutamadım."

"Ne?" Gözlerim irileşti, dudaklarım aralandı. "Ne demek istiyorsun?"

Başıyla motosikleti işaret etti. "Atla," diye soludu. "İlk önce bir şeyler yiyelim, dün geceden sonra hiçbir şey yememiş olduğun için açsındır."

Sorular sıralanıyor, her şey üst üste geliyordu ve o kendisine bile bakmadan beni mi düşünüyordu? Yine de dilimi ısırıp motosikletinin arkasına yerleştim, o da motosikletinin motorunu çalıştırıp gaz verdikten sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Tutun bana, Minel. Güvenmesen bile tutun. Düşmeni istemem, hiç istemedim."

Fakat ona tutunmadım, ellerim motosikletin arkasındaki demire gitti, orayı sıkıca tuttum.

Korel ise bu tepkimin üzerine hiçbir şey demedi ama yüzünü çevirirken yutkunduğunu gördüm. Ardından motosikletini hareket ettirdi.

Caddede seyir halindeyken yüzüme vuran sıcak rüzgâr özlediğim anılara götürse de kafamdan silmeye çalışıyordum. O rüzgâr Korel'in kokusunu da bana getiriyordu çünkü ve ben bunu istemiyordum. Arkamda sıkıca tuttuğum demirler ellerim terlediği için kaysa da ona tutunmadım. O an bunu yapamazdım.

Yol boyunca ikimiz de hiçbir şey söylemedik çünkü motosikleti hızlı kullandığı için uğultudan başka hiçbir şey duyulmazdı. Tanıdık caddelerden geçsek de Korel'in evinin yolu değildi. Sadece ona, "Evinin adresini mi değiştirdin?" diye bağırdım. O ise, "Başka bir yere gideceğiz önce," diye karşılık verdi.

Yirmi dakika sonra geldiğimiz yer ise omuzlarımı indirip ağzımın içinde kendi kendime söylenmeme neden oldu. Teoman konserinin olduğu bara gelmiştik. Buradan çıktığımda berbat hissediyordum, çok kötü bir akşam geçirmiştim ve sonuç olarak yine buraya gelmiştik.

Korel motosikleti durdurup indiğinde ben hâlâ oturmaya devam ediyordum. "Burada ne işimiz var?"

Üzerine fazlasıyla bol gelen tişörtünün yakasını düzeltip, "Yemeği burada yiyelim," dedi. "Evde yemek yok."

"Ama neden burası?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Neden başka bir yer değil?"

Eskiden olsa aldırış etmeden, açıklama yapmadan arkasını dönüp yürüyecek olan Korel, "Çünkü buranın yemekleri güzel," dedi umursamaz bir tavırla. "Orada oturmaya devam mı edeceksin?"

Çocuk gibi mızmızlanacak ya da omuz silkecek yaşı çoktan geçmiştim, kaldı ki Korel'e artık bu tavrımı da göstermek istemiyordum. Onun karşısında olabilecek en soğuk duruşumla dikilmek, verebileceğim en doğru karardı.

Hiçbir cevap vermeden motosikletten indim ve beraber bara doğru yürümeye başladık.

Yan yana yürürken onun yanında ne kadar ufak kaldığımı unutmuştum; boyu benden santimlerce uzundu ve bunun ikimizin yan yana komik görünmesine neden olduğuna emindim.

Aklımdan geçeni okumuş gibi, "Önceden de ben uzun, sen kısaydın," dedi nasıl anladıysa. "Aslında sen hep kısaydın, Minel."

Bana artık Turuncu demiyordu. Turuncu cüce demiyordu. Cüce de demiyordu.

Minel. Nedeni neydi?

"Boy şakası yapmayacaksın, değil mi?" diye sordum gözlerimi devirerek. "Şu an ikimiz de böyle şakalara gülecek durumda değiliz."

Bara girerken bana dönüp baktı. "Aslında boy şakalarına sadece ben gülüyordum ama haklısın, bunu yapmayacağım."

"İsabet olur." Korel beni izlemeye devam ediyordu, benim gözlerimse bara girer girmez barmen çocuğu aradı ve umduğum yerde buldum. Yine bar tezgâhındaydı fakat bu sefer öğleden sonra olduğu için hiçbir şey yapmadan elindeki telefonla oynuyor, sıkılgan nefesler veriyordu. Barın içindeki birkaç masa doluydu, gerisi ise bomboştu. Böyle yerler akşam tıklım tıklım olurken öğlenleri sinek avlardı.

Korel de baktığım yöne döndüğünde derin bir nefes verdiğini duydum, ardından hafifçe omzuma dokunarak beni bar tezgâhına en yakın masaya yürütüp oraya oturttu. Gözlerimi barmenden ayıramazken nedenini az çok anlıyordum: normal insan açlığı.

O fazlasıyla normal bir adamdı; parasını çıkarmak için çalışan, kızlarla flört etmeye çaba gösteren ve...

"Pardon!" Korel'in yüksek sesi düşüncelerimin arasına daldığında seslendiği kişinin barmen olduğunu anladım. Adı Volkan olmalıydı ya da ben yanlış hatırlıyordum.

Barmen başını direkt telefondan kaldırdı ve Korel'i görür görmez bar tezgâhındaki mönüleri alıp bizim masamıza ilerledi, henüz beni görmemişti ve belki de tanımayacaktı. Başka bir garson da yoktu, bizimle o ilgilenecekti.

Masamıza geldiğinde, "Hoş geldiniz," dedi; Korel'i yakından gördüğü anda yüzündeki gülümsemenin hafif bir tebessüme dönüştüğüne ve gözlerine korkunun ulaştığına şahit oldum. Onu baştan aşağı inceledi; izlerini, dövmelerini... En son yüzüne geldiğinde rahatsızlıkla başını çevirdi ama bu tiksinme değildi, Korel'i rahatsız etmek istemiyordu.

Mönüleri masaya bıraktı ve gözleri bana döndü; ilk önce aynı korkuyla baktı fakat sonra dikkat kesildiğinde kaşları havaya

kalktı. "Sen," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Bu kadar erken bir dönüş beklemiyordum, teklifimi kabul ettin ha?"

Korel önündeki mönünün bir sayfasını açtığında gözleri ikimizin üzerindeydi. Ben de barmene aynı şekilde gülümseyip, "Ah, hayır," dedim saçlarımı karıştırarak. "Teklifini hâlâ kabul etmiyorum." Çekingen bir bakış atıp, "Sen nasılsın o günden beri?" diye sordum.

"Kusmuk temizlemek, bayılanları toplamak ve kavga edenleri ayırmak dışında mı?" Gözlerini kocaman açtı. "Bomba gibiyim, Minel."

Adımı hatırlıyordu, bu beni şaşırttı. "O halde sevindim," diye karşılık verdim.

Volkan göz ucuyla Korel'e baktı, sonra bakışlarını yine bana çevirdi ve dudaklarını anlamsız bir ifadeyle büktü. Büyük ihtimalle böyle biriyle nasıl bir işim olabileceğini düşünüyordu ya da başka bir şeyler...

"İstersen sana yemek önerebilirim," dedi Volkan bana dönüp. "Buranın krepleri çok güzeldir, ayrıca..."

Korel yüksek sesle boğazını temizledi. "Burada birinin daha olduğunu hatırlayacak mısın?"

Volkan'ın cümlesi yarıda kesilirken omzunun üzerinden ona baktı, ne diyeceğini bilemedi. "Tabii," dedi dudak ucuyla. "Size de krep..."

Yine lafını kesti. "Bana bir bira getir," dedi çenesini kaldırarak. Bu Korel, izlerini saklamaya çalışmak yerine izleriyle insanları kaçırmaya çalışan bir adama dönüşmüştü.

Volkan başını sallayıp bana baktı. "Ben de bir su alayım," dedim ve önümde açık duran mönüyü kapattım. "Başka bir şey istemiyorum..."

Korel yine lafa atladı. "Ona da şu bahsettiğin krepten getirirsen iyi olur."

Ters bir bakış atıp, "Aç değilim," diye homurdandım.

Volkan bir bana bir Korel'e bakarken kararı bekliyordu. Korel en sonunda, "İki krep," dedi kendini de katarak. "Ben de yiyeceğim, tamam mı?" İlk önce ikileme düştüm, ardından sakince başımı salladım.

"Su dışında içecek bir şey istemediğine emin misin Minel?" diye sordu Volkan gülümseyerek. "Sana güzel bir kokteyl hazırlayabilirim."

İyi bir adamdı, bunun farkındaydım ve o esnada Korel'in ona olan bakışları beni fazlasıyla rahatsız etti. "Belki sonra," dedim o arkasını dönüp gitmeden önce. "Eğer kararımı değiştirirsem söz, isteyeceğim Volkan."

Volkan genişçe sırıttı. "Adımı unutmamışsın, kendimi değerli hissettim."

Korel konuşmanın ortasına sert bir sesle dalarak, "Yemek," dedi. "Bira. Bekliyorum." Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Aslında o aynı adamdı. Huysuz, kibirli ve baskın. Değişen tek şey, bana karşı tavırlarıydı. Geriye kalan herkese aynı gözlerle bakıyordu.

"Tabii." Volkan emre itaat edip yanımızdan uzaklaştığında kaşlarımı çatarak ona baktım.

Bütün insanlara aynıyken bana karşı neden değişmişti?

"Buraya gelmenin tek nedeni Volkan'a gövde gösterisi yapmak mı?"

"Adını da mı öğrendin?" diye sordu, bambaşka bir noktaya takılmıştı. "Hem sana nasıl bir tekliften bahsediyordu?"

Gözlerimi devirip, "Derdin ne?" dedim. "Canın sıkılıyor ve birine çatmak mı istiyorsun yine?"

Korel gülümsedi ama yine o samimiyetsiz gülümsemelerinden biriydi. "Hayatım boyunca yeterince insana çattığımı düşünüyorum," diye mırıldandı ağzının içinde, sonra yanımızdan uzaklaşıp bar tezgâhına geri dönen Volkan'a baktı. "Sadece onun derdini çözmeye çalışıyorum."

"Onun nasıl bir derdi olabilir ki?" Volkan arada sırada bize kaçamak bakışlar atıyor, sonra zaten temiz olan bar tezgâhını siliyordu. "Kendi halinde, normal bir adam..."

"Seninle tanışmak istedi." Gözleri yine bana döndü.

"Ve?" diye sordum. "Benimle tanışmak istedi, bunda ne var?"

Başını omzuna düşürüp gözlerini kıstı. "Bunda bir tuhaflık yok mu sence de?"

Gururum incindi hatta kalbimde bir kırığın oluştuğunu hissettim. Aslında o kırığın nedeni, Korel'in beni kıskandığını düşünmeme karşın öyle çıkmamasıydı. Kırgınlığımı gizleyemeyip, "Bir erkeğin tanışmak istemeyeceği kadar aptal ya da çirkin olduğumu sanmıyorum," diye fısıldadım.

Küçümsemelerine alışıktım ama uzun zamandır bununla yüzleşmediğim için bir anda duvara çarpmış gibi olmuştum.

Korel kaşlarını kaldırdı, başını düzelterek, "Kastettiğim o değildi," dedi tek nefeste. Bir yanlışı düzeltmeye çalışıyor gibiydi ya da bir doğruyu, bilemiyordum. "Kastettiğim..." Yine Volkan'a dönüp baktı. "Böyle bir yerde, bir anda karşına çıkması... Altında bir neden olabilir diye düşünüyorum. Bir tuzak."

Tuzak mı?

Gülmeye başladığımda Korel yine bana baktı fakat onunla göz göze geldiğimde daha fazla gülmeye başladım. "Tuzak mı?" diye sordum kahkahamın arasından. Biri bizi uzaktan izlese Korel'in espri yaptığını ve benim ona güldüğümü düşünebilirdi, misal Volkan düşünebilirdi, ama öyle değildi.

"Evet, tuzak." Korel fazlasıyla ciddiydi.

Şaka değildi, kumar da değildi. Gerçekten ciddiydi.

Gülüşüm yavaş yavaş azaldı ama tebessümüm silinmedi. "Bir adam benimle tanışmak istiyor, benimle flört etmeye çalışıyor ve sen bunun altında bir tuzak olabileceğini düşünüyorsun..." Aslında bunların dışında güldüğüm daha başka bir olaydı.

"Neden olmasın?" Yaprak sarısı gözlerinde bir rüzgâr esti. "Prometheus seninle oynamayı ve sana tuzaklar kurmayı seviyor."

Prometheus seninle oynamayı ve sana tuzaklar kurmayı seviyor.

Korel Erezli seninle oynamayı ve sana tuzaklar kurmayı seviyor.

Onu tekrar gördüm göreli ilk defa Prometheus kelimesi dudaklarından çıkmıştı ve bu, bir tuzak içindi.

Tebessümüm de silindi, yerine kin yerleşti, buna o da şahit oldu. "Doğru," dedim iğneleyici bir tınıyla. "Prometheus benimle oynamayı ve tuzaklar kurmayı seviyor." Çenemi havaya kaldırdım. "Hayatımdaki birçok insan gibi."

Çok kısa bir an birbirimize baktık. Çok kısa. O kısa anda gözlerimdeki kin, onun yüz ifadesinin değişmesine neden oldu.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama Volkan siparişlerle beraber masaya geri dönmüştü. Birayı Korel'in önüne, kaşarı erimiş içi tavuk dolu krepleri ise ikimizin ortasına koydu. "Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle gülümsemeye çalışarak ama beceremedim.

Volkan sadece bir baş selamı verip yanımızdan uzaklaştı, Korel ise onun arkasından baktı.

"Volkan tuzak değil." Nereden bu kadar emin olduğumu bilmiyordum ama emindim. İnsanları yavaş yavaş tanımaya başlamış hatta onları yönetmeyi bile öğrenmiştim. "Ve senin düşündüğünün aksine, bir erkek olarak benimle sadece flört etmek istedi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu, ardından birasından büyük yudumlar içti.

Korel Erezli ve birası. Korel Erezli ve motosikleti. Korel Erezli ve izleri.

Bu üçü asla değişmezdi.

"Çünkü insanları artık tanıyorum," dedim önümdeki krepe bakarak. "İyi bir adam ve bir maşa değil, bu yüzden onun üzerinden bakışlarını çek."

"Aslında flört etmek istediyse de bu bakışlarımı çekmemek için bir neden." Başımı kaldırıp direkt ona baktım ama o hâlâ Volkan'ın durduğu yeri izliyordu. "Sonuçta..."

"Sonuçta kimse Sırtlan'ın leşine göz koyamaz, değil mi?" dedim onunla ilk tanıştığım zamanlara giderek. "Ama bak, dinle. Ben artık senin leşin değilim ve birinin benimle flört etmeye çalışması da seni ilgilendirmez." Sert bir dille kurduğum cümleler onu sadece gülümsetti ama neyse ki bana bakmaya başlamıştı. "Ayrıca," dedim daha sert bir sesle, bu sefer öfkeliydim. "Yedi aydır binlerce tuzakla karşılaşabilirdim ve sen yoktun, şimdi ne oldu da onun tuzak olabileceğini düşünüyorsun ki?"

Eskiden olsa sustuğum, kaçtığım soruları şimdi bir bir onun yüzüne bakarak söylemek istiyordum. Bunu Korel de fark edip kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten değişmişsin," dedi. "Ama iyi anlamda. Artık cümlelerin bıçak etkisi yaratıyor."

"Senin cümlelerinle yediğim bıçakları biriktirdim, şimdi de sana saplıyorum." Kollarımı önümde bağlayıp sırtımı sandalyeye yasladım.

"Yemeğini ye," dedi küçük bir çocuğa emir verir gibi. "Sonra konuşuruz."

Aç değildim, gerçekten aç değildim. Omzumu kaldırıp indirdim. "Bana yemek ye diyecek son kişi bile olamazsın." Vücuduna baktım, ne kastettiğimi anladı. "Çok kilo vermişsin."

Neden kilo verdiğini, neden bu hale geldiğini merak ediyordum ama ona, kendisi hakkında sorular sormayacaktım. Kulağımda Büge'nin bencilce yaklaştığım konusundaki sesi çınlasa da aldırış etmedim.

Korel birasından birkaç yudum içti, sonra şişeyi masaya koyup krepe baktı. "Seninle önceden bir oyun oynamıştık, hatırlıyor musun?" diye sordu. Sonra hemen devam etti. "Sen sorular soracaktın ve ben cevap verecektim ama yemek yeme şartı koymuştum."

Hatırlıyordum, ikinci tanışmamızda olmuştu. Bir şekilde beni gaza getirmiş, yemekleri yedirmişti. Başımı sadece olumlu anlamda salladım.

"Şimdi o oyunu değiştirelim, olur mu?" Önündeki krepe baktı. "Biliyorum, ben yersem sen de yersin. İkimiz de yiyeceğiz ve sonra konuşacağız."

Yine cevap vermedim ama bu fikir kalbime soğuk su serpmişti; gözümle onun ağzına yemek gireceğini görebilecektim. Bu kadar kilo vermesi normal değildi; kendinden vazgeçiyordu.

Başımı bir kez daha olumlu anlamda salladığımda uzanıp krepten bir parça ağzına attı; sanki çamur yiyormuş gibi yüzünü buruşturduğunda ben de onu taklit edip krepten ağzıma attım.

On dakika sonunda ikimizin de tabağı tamamen bittiğinde istemeye istemeye o yemeği yemiştik.

"Beni parmağında oynattın," dedi birasının son yudumunu içtikten sonra. "Yer değiştirdik gibi oldu."

"Parmakta oynatmak senin işin değil miydi?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum çünkü ona karşı iğneleyici bir cümle bile kurmak istemiyordum. Lafı direkt değiştirmek amacıyla, "Yedi ay boyunca hiç yemek yemedin mi?" diye sordum.

Fakat buna da pişman oldum çünkü onu merak ediyormuş gibi görünmek istemiyordum.

Korel önümüzdeki boş tabağa baktı. Uzun bir süre geçti. Ne düşündüyse omuzları düştü. "Aklıma yemek yemek gelmedi." Göğüs kafesimden bir parça kopup iğneleriyle kucağıma düştüğünde parmaklarımı içeri kıvırdım.

Sorma, diyordum, kendi kendime. *Yapma bunu. Ona kapılma, koşma, ilerleme, çabalama.*

Ama gözlerim yüzündeki yeni izine kaydığında kendimi tutamayıp, "Yeni bir izin oluşmuş," dedim. "Başka bir yanık izi."

Gözlerini tabaktan ayırıp bana baktığında yaprak sarısı gözlerine kederin çöktüğüne bizzat şahit oldum. "Evet." Kısa yanıt. Tek yanıt.

Yutkundum, umursamaz görünmeye çalışarak, "Henüz geçmemiş," diye mırıldandım. "Ayrıca yeni olmuşa benziyor."

Parmakları yüzüne gitti ve yeni oluşan yanık izine hafifçe dokunduğunda, "Sanırım," dedi kademsiz bir sesle. "Sanırım yeni."

"Sanırım mı?" Korel izine dokunurken yüzünü buruşturup elini çekti. Hâlâ canı acıyor olmalıydı.

Düz ve sabit gözlerle benim gözlerime bakmaya başladığında aklından her ne geçiyorsa bütün acısı benim bile damarlarımda dolaştı. Elini masanın üzerine koydu, parmakları yavaş yavaş hareket etti; ne yapmaya çalıştığını anladığımda masanın kenarına tutunan parmaklarım daha sıkı kavradı.

Korel elini elimin üzerine koydu ve ardından parmaklarıyla parmaklarımı kavradı. Yavaşça elimi durduğu yerden kaldırdığında ona karşı koyamadım çünkü öyle bir bakıyordu ki benim parmaklarım onun vazgeçilmeziymiş gibiydi. Ya da onun parmakları benim vazgeçilmezimdi, bilmiyordum.

Elimi yüzüne doğru götürdüğünü fark ettim. İlk defa ben istemeden, ben ayak diretmeden, ben bunu göstermeden kendisi izine dokundurmak istiyordu fakat bu sefer ben hazır değildim çünkü biliyordum ki parmaklarım izine dokunursa ona yumuşardım, öfkemin ateşi sönmeye başlardı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldayıp elimi çekmek için hamle yaptım ama güç bile gösteremedim, sadece bir çabaydı.

Korel parmaklarımı yeni oluşmuş izine dokunmadan biraz ötede tuttuğunda, "Ben de bazı izlerimin nasıl oluştuğunu hatırlamıyorum, Minel," dedi kısık bir sesle. "Bu izimin de nasıl oluştuğunu bilmiyorum. Ama sen dokun," parmaklarımı izine yaklaştırdı, "dokun ki bu iz, emare olsun, onu da kabullenmem ve sevmem için bir nedenim doğsun."

Dokundurmadı, benim dokunmamı bekledi, benim çaba göstermemi bekledi fakat donuk gözlerle hatta korkuyla ona baktım. Korkuyordum çünkü aklımdan geçen soruyu sorarsam cevabı beni mahvedecekmiş gibi geliyordu. Elim titremeye başladı, parmaklarım titremeye başladı ve sanki yeni izinden parmak uçlarıma ateş değdi.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordum yutkunarak.

İnanma, dedim kendime. *Yapma, çırpın, engelle, çabala. Ona inanma.*

Ama içimin acımasını geçiremiyordum, kalbimin sıkışmasını engelleyemiyordum.

"Hatırlamadıklarım var." Başını salladı, sallarken yüzü parmaklarıma yaklaştı. "Tek bir dokunuş, Minel," dedi ve sesi yalvarıyormuş gibi çıktı, bu beni şaşırttı. "Bak, bir insanın yüzünde sevmediği bir izle yaşaması mümkün değildir. Zaten yeterince sevemediğim izlerle yaşıyorum. Bir kez dokun, emare diyeyim ona, kabulleneyim ve seveyim."

"İzleri değil, emareleri mi seviyorsun?" diye sorduğumda parmaklarım buz kesmişti ama onun eli sıcacık olmuştu.

"Sana daha önce de söylemiştim," dediğinde gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyordu.

Yapma, dedim kendime, *engelle kendini. İnanma ona, bakma gözlerine. Seni sadece kandırıyor.*

"Neyi?"

"Emarelerim benim için armağan oldu."

"Armağan mı?" diye sordum.

"Evet," dedi, sonra elimi tutan parmakları gevşedi. "Bana senin armağanın."

Sorma, dedim kendime, *sakın bunu kendine yapma. Yalanlar söyleyecek, seni kendisine bağlayacak. Oynayacak seninle bir kukla*

gibi, iplerini bir an bile kesmeyecek. Seninle hep oynadı, yine yapacak.

Elimi hızla elinden kurtardığımda, "Bunları duymak istemiyorum," dedim titreyen bir sesle. Ağlamak istemiyordum, içimden geçenleri ona göstermek istemiyordum, hiçbir şeyi ona yansıtmak istemiyordum. "İkimizin arasındakilerden daha önemli konular var geçmişimle ilgili."

Nasıl göründüğümü ya da gözünde nasıl bir insana dönüştüğümü bilmiyordum ama öylece bana bakarken eli havada kalmaya devam etti. Bana inandı mı? Kırgınlığını hissetmedim ama hiçbir zaman hissetmemiştim.

Onun kalbi kırılamazmış gibi geliyordu, buna inanmak istiyordum.

Yüzüme bakarak cebinden bir miktar para çıkardı ve hesabı bile istemeden masaya attıktan sonra ayağa kalktı. "Gidelim."

Beni defalarca kırmayı nasıl başarmıştı? Nasıl öyle bir vicdanla yaşamıştı? Ben şu an bile büyük bir vicdan azabıyla kıvranıyordum ama ona yansıtmamak için dişlerimi sıkıyordum.

Ayağa kalktım, konuşursam ağlayacağımı biliyordum ya da konuşursam sesim titrerdi bu yüzden sessizliğimi korudum.

Hiçbir tepki vermeden önden yürümeye başladığında ben de peşine takıldım, bir kez bile dönüp Volkan'a bakmadım. Dışarıdan nasıl görünmüştük? Ben gaddar ve o masum muydu?

Bizim hikâyemizin özeti bu değildi. Ben bu hikâyenin gaddarı değildim, o gaddardı. Buna inanıyordum, gerçek böyleydi.

"Seni eve bırakabilirim," dedi Korel, motosikletine vardığımızda. "Yorgun görünüyorsun."

"Hayır." Sesim titredi, engelleyemedim. "Senin evine gidelim."

"Neden?" diye sorduğunda motosikletine binip kontağı çevirmişti.

Aklıma gelen ilk yalanı uydurarak, "Boda'yı özledim," dedim. "Onu görmek istiyorum ve sende kalan eşyam olabilir."

Güldü. Evet, Korel güldü ve yüzündeki izler gerildi. "Boda'yı gördün zaten."

Afalladım hatta tökezledim. "Bu da nereden çıktı?"

Korel eliyle arkasına vurup oturmamı emretti. Sorumu cevapsız bırakacak sandım ama, "Boda benden hiçbir şey gizlemez," dedi rahat bir sesle. "Ayrıca o seni seviyor."

Hatırladığım anılarım geldi aklıma. O ismi koyduğumuz an. Ama bunu belli etmeden, "Boda beni tanıyor, değil mi?" diye sordum. "Öyle hissediyorum." Ondan hatırladıklarımı da gizledim.

Korel olumlu anlamda başını salladıktan sonra arkasına bindim ve yine ona sarılmak yerine demirlere tutundum. "Seninle beraber sahiplendik Boda'yı."

Başka hiçbir şey söylemedi, ben de sormadım. Motosikletini hareket ettirdiğinde ise gözlerimi kapattım, demire sıkıca tutunup sıcak rüzgârı iliklerime kadar hissetmeye çalıştım.

Yine o soru işaretleri aklımın içinde dönüyordu. Ona haksızlık ediyor olabilir miydim?

Ama o gitmişti, beni yalnız bırakmıştı. Arkasına bile dönüp bakmamış, beni büyük bir yangının ortasında hem bedenen hem de ruhen terk etmişti.

Bunlar yetmezmiş gibi beni büyük bir şüphenin içine atmıştı, kocaman soru işaretleriyle yüzmüştüm ve en kötülerine kucak açmıştım.

Aylar önce aklımdan silmeye çalıştığım görüntüleri şimdi bile isteye sırf onu affetmemek için aklıma getiriyordum.

Elimi tutuyordu ama elimi bırakmıştı. Ve sadece bunlar değildi, lanet olsun ki bunlar değildi.

Bir sandalyeye oturmuştu, çıplaktı, çello çalıyordu. Prometheus'un her cinayetinde dinlettiği "Cenaze Marşı"nı Korel çellosuyla kendisi çalmıştı.

O gece aklımdan geçen tek düşünce Korel'in Prometheus olup olmayacağıydı ama şimdi bu soru bile gözlerimi açıp onun sırtına baktığımda korkuyla nefesimi tutmama neden oluyordu.

Bir katille aranızda sadece bir nefeslik boşluk olabilirdi ama o katil sizin hem geçmişiniz hem şimdiniz hem de geleceğiniz olamazdı.

Bu kadarını kaldıramazdım; onun gözlerine baktığımda duyguları diyordu ki, *ben hissediyorum, ben biliyorum.*

Ama parçalar vardı. Bir yapbozun başında oturuyordum. Prometheus'u bulmak için her seferinde Korel'e ait bir parçaya uzanıyordum ve o parça resme tamamen oturuyordu.

Bu yapboz bittiğinde ruhumun tükeneceğini biliyordum.

Bu yüzden kaçıyordum. Çünkü kaldıramazdım. Çünkü bunu kimse kaldıramazdı.

Motosiklet durduğunda yol boyunca kapattığım gözlerimi açtım ve evinin önüne geldiğimizi fark ettim.

Ve bir de diğer hislerim vardı, ona tutsak olan ve ondan vazgeçmeyen hislerim.

Günler boyunca gelip bu kapının önünde beklemiştim ama o yoktu.

Motosikletinden indi, ben de indim. Ayaklarım eve doğru ilerlerken canımın acıdığını hissediyordum. Bana bir açıklama borçlu muydu? Evet, borçluydu ama bunu ondan istemeyecektim. Sadece vicdan azabını hissetmeliydi, bunu benim için yapmalıydı.

Bahçeden geçerken Boda'nın kulübesinde uyuduğunu gördüm. Güzel Boda, benim geçmişimi bilen en dürüst kişiydi belki de.

Korel kapının önüne geldiğimizde elini cebine attı, anahtarları çıkarıp kilide yerleştirdi.

"Buraya," dedim kendimi tutamayıp. "Sen gittikten sonra uzun bir süre her gün geldim." Acı acı gülümsedim. "Seni bekledim."

Korel'in kapıyı açan eli duraksadı, başını hafifçe eğdi. "Biliyorum. Korhan söyledi."

Korhan söyledi.

"Beni vazgeçiren Korhan'dı."

"Onu da biliyorum," dedi ama bu sefer sesini kin bürümüştü. "Korhan karşısındaki kişiyi cümleleriyle nasıl etkileyeceğini bilir."

Kilidi çevirdi ve kapı açıldı. "Bana senin gittiğini değil, kaçtığını söyledi," dedim baskın bir tınıyla.

Eve girdi, ardından dönüp bana baktı. "Korhan'a inandın mı?" diye sordu.

"İnanmak istedim çünkü diğer seçenekler daha mantıksızdı." Kapının önünden çekildi ve benim de geçmem için eliyle işaret etti.

Aylar sonra bu eve girebilecek cesareti kendimde aradım. Her şey çok değişmişti. Eskisi gibi değildim, eskisi gibi değildi.

Bu bahçede babam hakkında konuşmuştuk ve babam geri dönmüştü; artık yalnız değildim, kimsesiz değildim.

Doğrusu teoride kimsesiz değildim. Korel gittikten sonra tamamen kendimi kimsesiz hissetmiştim, babamın dönüşü bile bunu değiştirmemişti.

"Geçmeyecek misin?" Korel'in sorusu bir adım atmama neden oldu, ardından başka bir adım daha. İçeriye ruhum değil de bedenim girmişti. Korel ben girdikten sonra kapıyı kapattı ve ruhum dışarıda kaldı.

Ev her zamanki gibiydi: Yerlerde boş bira şişeleri vardı, yatağın çarşafı bozulmuştu ve birkaç kitap yatağın hemen yanındaydı. İspanyolca kitaplardı. Duvarlarda hâlâ posterler duruyordu. Mutfak tezgâhı da alkol şişeleriyle ve küllüklerle doluydu. Evin içi sigara kokuyordu, havasızdı.

Fakat bunların dışında dikkatimi çeken başka bir şey vardı: Koltuğun üstünde dosyalar duruyordu. Mavi kapaklı dosyalar. Uzaktan bakıldığında belli olmayan fotoğraf kareleri.

Korel bir şeyler araştırıyordu.

Baktığım yönü fark edince direkt gidip koltuğun üzerinde dağınık duran dosyaları ve fotoğrafları düzeltti, ardından dikkatlice köşeye koydu. Eğer olur da hareket ettirilirse anlaşılsın diye.

Sonra yatağının arkasındaki pencereye ilerledi ve açıp içerisinin hava almasını sağladı.

"Evin eskisinden kötü görünüyor," dedim kaşlarımı çatarak. "Burada nasıl yaşıyorsun?"

Omzunu silkti, yatağının yanındaki yarım kalan bira şişesini alıp kafasına dikti. Ilık birayı içtikten sonra yüzünü buruşturdu ve şişeyi mutfağa götürdü. "Kafamın içinden pek bir farkı yok. Onunla da yaşıyorum sonuçta."

Sırtımdaki çantayı düzeltip koltuğa ilerlerken gözlerim daktilonun olduğu odaya kaydı. "Şu odayı hâlâ kilitli bir sır

perdesinin arkasında mı tutuyorsun yoksa?" Umursamaz ve alaycı görünmeye çalıştım, başarılı olduğumu ise düşünmüyordum.

"Orası yasaklı oda." Korel cümleyi söylerken sanki emir veriyormuş gibiydi. "Girmem, girmen yasak."

"Ne?" Gülmemek için kendimi zor tuttum. "İyi de o oda sana ait ve giriyorsun."

Kaşlarını çattı ve yüzüme bakarken sanki ne yapmaya çalıştığımı anlamak istedi. Tam o esnada telefonum çalmaya başladı ve Korel mutfağa yöneldi. Koltuğun köşesine yerleşip çantamdan telefonumu çıkardığımda babamın adıyla karşılaştım, göz ucuyla Korel'e baktım. Buzdolabından çıkardığı biranın kapağını açıyordu.

Ekranı kaydırıp kulağıma götürdüm. "Alo, baba?"

"Minel." Babam derin bir nefes verdi, büyük ihtimalle telefonu açmayacağımı düşünüyordu. "Neredesin? Seni merak ettim. Etüde gitmemişsin."

Yutkundum. Doğru mu söylemeliydim, yalan mı? "Bir arkadaşımdayım," diye mırıldandım. "Geç olmadan eve geleceğim."

Sessizlik oldu. Babam kim olduğunu anlamış gibiydi, nefes bile almadı. "Alo?" dedim yarım dakika sonra. "Orada mısın?"

Korel sırtını tezgâha yaslamış, bana bakıyordu. "Evet." Babamın hareket ettiğini hissettim. "Anladım, arkadaşındasın." Sorgulamasını ya da beni düşündüğü için arkamda durmasını bekledim çünkü Korel'e güvenmemeliydi, ondan korkmalıydı. Hiçbir şey bilmiyor muydu? "Akşam ne yemek istersin?"

Gözlerimi açtım, kaşlarım havaya kalktı; Korel'in bile yüzümü gördüğü an dudaklarına götürdüğü birası duraksadı. Aynı ifadeyle fakat sertçe, "Fark etmez, baba," dedim. "Akşam görüşürüz." Ardından telefonu suratına kapattım ve çantama hırsla attım.

Evin içinde de bir sessizlik oldu. Korel ağır adımlarla tezgâhın yanından uzaklaşıp masanın dibindeki sandalyeye ters oturduktan sonra, "Babanla aran nasıl?" diye sordu.

"Normal." Korel'le babam hakkında konuşmak istemiyordum.

"Normal," dedi söylediğimi tekrar ederek. "Yani onu affetmeyeceksin."

Gözlerimi ona çevirip kollarımı bağladım. "Babam seni tanıyor, değil mi?"

"Bunu ona soramadın mı?"

Kaşlarım çatıldı, tırnaklarımı koluma geçirdim. "Ona sorular sormadım, onu sorgulamadım. Geri geldi, hayatıma girdi hatta hayatımı güzelleştirmek için elinden geleni yapmaya başladı. Ben de oturup onu izledim, izliyorum."

Kaşlarını kaldırdı, dirseğini sandalyenin başlığına yaslayıp elini çenesine koydu. "Peki hayatın güzelleşti mi?"

"Babam geldikten sonra mı?" Bu soruyu ben de daha önce düşünmediğim için sorgulamaya başladım. Hayatım güzelleşmiş miydi? Belki. Fakat mutlu muydum? Hayır. Bunları ona açıkça söylemek yerine "Büyümüşüm," dedim. "Küçükken hayranı olduğum babam, büyüdüğümde o hayran olduğum adam değildi. Babam yokken ona çok ihtiyacım var sanıyordum ama aslında o döndükten sonra fark ettim ki ihtiyacım yokmuş. İhtiyacı olan küçük Minel'miş."

Bir tarafım, *ihtiyacım olan tek kişi sendin, Korel,* dedi ama bunu asla sesli dile getiremezdim.

"Onu hiçbir zaman affetmeyeceksin." Derin bir nefes verdi. "Çünkü en çok ihtiyacın olduğu zaman bırakıp gitti seni."

"Tam üstüne bastın," dedim kaşlarımı kaldırarak. "En çok ihtiyacım olduğu zaman bırakıp giden kimseyi affetmeyeceğim."

Korel yavaş hareketlerle sandalyeden kalktı ve birasını yudumlayarak yanıma doğru yürüdü. Köşedeki dosyaları biraz daha itekleyip koltuğa yerleştiğinde aramızda üç dört karışıklık mesafe vardı ama bu kadar yakınımda olması bile beni tedirgin ediyordu çünkü ona çekildiğimi hissediyordum.

"Bazen," dedi Korel yüzüme bakarak ama ben ona bakmadım, karşımdaki duvardan gözlerimi ayıramadım. "En çok ihtiyacın olduğunda sana artık iyi gelmeyecek kişiler gitmelidir, Minel." Çenemi sıktım. "Ve bazen, gitmekten başka bir seçeneğin olmaz. Sadece gidersin. Arkana bile bakmazsın." Tırnaklarımı dizlerime geçirdim. "Giden bir insan olarak böyle konularda anlayışlı olman lazım."

Daha fazla dayanamayıp sertçe ona döndüğümde, "Ben, bana ihtiyacı olan kimseden isteyerek gitmem," dedim.

"Öyle mi dersin?" dedi, sık sık yönelttiği soruyu tekrar ederek. "Gitmek bir yana dursun, o kişiyi unutmak mı istersin yoksa?"

Dişlerimi sıktığımda fazlasıyla rahat, fazlasıyla dürüst görünüyordu. Öfkeyle, "Her seferinde kalbimi kırmaya çalışıyordun," diye soludum. "Ve şimdi de aynı şeyi yapmaya devam edeceksin. Sana aynısını yapmak isterdim ama maalesef bir kalbin olmadığı için kırılmıyor."

Ağırdı, bu belki onu etkileyebilirdi ama gülümsedi, yine kırgınlık ifadesi görmedim. "Benim bir kalbim, benim bir pusulam var, Minel," dedi başını sallayarak. "Ama kırılmaktan un ufak olmuş, toz zerreciklerine dönmüş bir pusulayı daha ne kadar kırabilirsin, söyler misin bana?"

"Hah," diyerek nefesimi verdim ve sinirle ayağa kalktım. "Senin kalbini un ufak edecek kadar çok kırdığımı mı söylüyorsun?" Cevap vermedi. "Sen sadece kendini kandırıyorsun, Korel."

"Sana pusulamı kaybettim derken ne demek istediğimi hiçbir zaman sorgulamadın," diye mırıldanıp hemen ayağa kalktı, karşımda durdu. "O kalp kırıla kırıla toza dönüştü ve ben üfledim, yok oldu. Beni kırmaya çalışma, eğer kötülük yapmak istiyorsan pusulasını kaybetmiş bu adama yönünü göster."

Dudaklarım aralandı ama konuşmak için değil, nefes alabilmek için.

Korel Erezli derin bir adamdı. Tenine derin izler kazılacak kadar hem de.

Ona yetişemiyordum, onu anlayamıyordum ama onu anlamak da istemiyordum. Bencillik miydi? Belki de en büyük bencil bendim ama bu şekilde aptal olmayacaksam, bencilliğimle yaşamak daha doğru geliyordu.

Acımasız gözlerle bakıp, "Ne zamandan beri bana ihtiyacın var, Erezli?" diye sordum.

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Seni tanıdım tanıyalı," dedi sakin ama temkinli bir sesle. "Yani senelerdir."

Geçmişten kaçabilirdim ama onunla olan geçmişimden artık kaçamıyordum.

Gözlerimi onun gözlerinden zorlukla da olsa ayırıp o daktilonun olduğu odanın kapısına baktım. Onu o daktilonun başında görmüştüm, o alfabeyi görmüştüm. Beni o odadan çıkarmıştı ama odanın içindeyken hiç olmadığı kadar tuhaftı; daha önce o derece masum bakarken görmediğimi anımsadım.

"Sana inanmamı istiyorsun, değil mi?" diye sorduğumda gözlerimi o odanın kapısından ayıramıyordum. "Gerçekten inanmamı istiyorsun?"

"Bu sefer evet," diye yanıtladı. Daha önceleri istemiyor muydu? Yüzümde melankolik bir gülümseme oluştu.

"O halde beni o odaya götür." İşaretparmağımı kapalı kapıya doğru uzattım. "İçeriye girmek istiyorum."

Korel omzunun üzerinden işaret ettiğim yere baktığında saf bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu da nereden çıktı?"

"Korel." Baskın sesim yüzünün yine bana dönmesine neden oldu. "O odaya girmek istiyorum. Hemen. Eğer sana inanmamı istiyorsan bunu yapacaksın."

Yutkunduğunda âdemelmasının hareketine gözlerim kaydı. Büyüklük taslamak değildi derdim ama artık bu oyunda ondan bir adım önde olduğumun farkındaydım. Her ne olduysa Korel bana karşı zincirlerini kırmış, bambaşka bir yüzünü göstermeye başlamıştı.

"Odanın anahtarı bende değil," dediğinde omzunu kaldırıp indirdi. "Ve o anahtarın nerede olduğunu bilmiyorum."

Güldüm. Gülüşüme gözleri takıldığında kaşları çatıldı. "O halde o odaya nasıl giriyordun? Kapıyı kırarak mı?" Yanında durmayıp o odanın kapısının önüne ilerledim ve parmaklarımı eski, ahşap kapıya dayadım. "Şöyle bir bakınca bu odanın kapısı sapasağlam görünüyor."

O da benim yanıma yürüdüğünde yükselen ses tonumu fark etmişti fakat kapı umurunda değil gibiydi, söylediklerimi süzgeçten geçiriyordu. Bir süre ikimiz de o odanın önünde birbirimize baktık, Korel'in iki kaşının ortasındaki oyuk derinleşti.

Ardından öfkeden alev almamı sağlayacak o kelimeleri söyledi: "Bu odaya ben hiç girmedim."

Elim kapıdan kayıp yumruğa dönüştü; dişlerimi sıkarak, "Bunu yapma," dedim. "Beni aptal yerine koymaya çalışma sakın. Bir daha tekrar etme."

Korel öfkemi görmesine rağmen geri adım bile atmadı, aynı ifadeyle yüzüme bakmaya devam etti fakat daha derinlerde kendi iç hesaplaşmasında olduğunu anlamıştım. Beni kandırmak ve beni nasıl kandıracağını düşünmek. Bunun çabası içindeydi.

"Minel," dedi kısık sesle. "Gerçekten bu odaya daha önce hiç girmedim. Adımımı bile atmadım."

"Bana bunu yapma!" diye bağırdığımda sesim evin içinde çınladı. "Bu odanın içinde bir daktilo ve tomarla kâğıt var!"

"Evet." Kısa ve net bir yanıt. "Ama onlar benim değil..."

Cümlesini tamamlamasını beklemeden kapıya dönüp sertçe yumruğumu ve tekmemi geçirdim. "Ya bu kapıyı açarsın ya da ben kırarım!" Gücüm o kapıyı kırmaya yetmezdi, hiçbir şekilde bunu beceremezdim ama başka bir çarem yok gibi görünüyordu.

Bir anda omuzlarımdan tutup beni geriye çektikten sonra, "Neler oluyor!" diye sordu yüksek sesle. "Aklını mı kaçırdın?"

"Kaçırdım!" Onu sertçe itekledim, ellerini silkeledim ve yine yumruklarımı kapıya vurdum, ardından omzumla iteklemeye çalıştım, kapının kolunu sertçe çevirdim. "Buraya gireceğim! Kıracağım bu kapıyı!"

Bana biraz süre tanıdı. Belki on saniye, belki otuz saniye, belki de beş dakika, bilmiyordum ama en sonunda beni birden geriye çekmesiyle kapıya sert bir tekme savurması bir oldu. Kapı zorlandı, talaşlarından ses geldi ama açılmadı. Korel bir tekme daha savurdu, bu sefer ahşapta oyuk oluştu fakat Korel dişlerini sıkıp hırlayarak bir kez daha vurduğunda eski kapı büyük bir gürültüyle kırıldı ve menteşelerinden çıkıp geriye düştü.

Etraf toz içinde kalmıştı. Korel bana baktı. Zaman kaybetmeden kırılan kapıdan içeriye girdiğimde o küçük odayla bir kez daha yüzleştim.

Raflarda kâğıtlar vardı. Oda o kadar küçüktü ki kırılan kapı masanın üzerine düşmüştü ve daktilo yana kaymıştı. Masanın üzerindeki kâğıtların bazıları ise rüzgârdan yerlere saçılmıştı.

İçerideki havasızlıktan uzun zamandır kimsenin odaya girmediği belliydi.

Korel kapının dışında durmaya devam etti, içeri girmedi. Başımı ona çevirip, "Gelsene," dedim korkutucu bir sırıtmayla. "Yoksa yüzleşmekten mi korkuyorsun?"

Korel bir kez daha yutkundu ve kapının dışında durmaya devam etti. "İçeri girmem yasak."

Sırıtmam daha korkutucu bir hal aldığında, "Yasak mı?" diye sordum. "Kim koydu bu yasağı? Kendin mi?" Başımı öfkeyle çevirdikten sonra masanın diğer tarafına geçtim ve kâğıtları alıp karıştırmaya başladım. Daktilo yazısıyla yarım kalan kâğıtlardan en fazla cümlenin yazdığı kâğıdı elime alıp gözlerimi kelimelerde gezdirdim, dişlerimi kenetledim.

Akıl hastanesindeki dilin aynısıydı.

Raflara ilerleyip oradaki kâğıtlara da tek tek bakınca hepsinde aynı dilin yer aldığını gördüm.

"Minel," diye kapının önünden bana seslendi. Hâlâ içeri girmiyordu. "Neler oluyor?"

Sert bir ifadeyle gözlerim ona döndü, çenem kilitlendi ve birkaç saniye sonra onun üzerine yürüdüm. Ayağımın altındaki kırılan kapının tahtaları çıtırdadı ama umursamadım. Odadan dışarı çıktığımda elimde duran kâğıdı sertçe Korel'in göğüs kafesine çarptım. "Bak buna," dedim. "Sana bir şeyler hatırlatır belki."

Gözlerime bakmaya devam ederken kâğıdı tuttuğunda kaşları düz bir çizgi halini aldı. "Ne oluyor?" dedi sanki birinci kez. "Neler oluyor?"

"Bak!" diye bağırdığımda tahammül sınırlarımı aşmıştım. "Ve sonra bana açıkla."

Gözleri gözlerimden ayrıldı, bakışları yavaş yavaş kâğıda yöneldiğinde ilk önce boş boş izledi ama daha sonra dikkatle baktığında bir kez daha yutkunduğunu gördüm. Kâğıdı sanki yanlış görüyormuş gibi yüzüne yaklaştırıp, "Bu..." diye mırıldandı.

"Evet," dedim öfkeyle. "Akıl hastanesinin duvarlarındaki dilin aynısı. Ve bu senin evinde, tomarla kâğıdın olduğu bir odadan çıktı." Kâğıdı sertçe elinden alıp havaya kaldırdım.

"Hatırlıyor musun, o gün seni bu odanın içinde gördüğümde bana 'Erezli alfabesi' demiştin bu dil için. Ve aynı dili, babamın altında imzasının olduğu bir mektupta gördüm." Korel dinlerken geriye doğru bir adım atmıştı. "Şimdi anlat, bu ne demek oluyor?"

Geriye gitmesini umursamadan üzerine yürüdüğümde ellerini kaldırıp, "Bilmiyorum," dedi ve parmakları içeri büküldü. "Bilmiyorum, bu nasıl oldu, bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Kahkaha attıktan sonra hızla ilerleyip onu omzundan itekledim. "Bu kâğıtlar senin evinden çıktı, Korel! Senin!"

"Ama benim o odaya girmem yasak," dedi gözlerini kırılan kapıya ve odaya çevirerek. "Kesinlikle yasaktı. Ben hiçbir zaman o odaya giremezdim, yasaktı." Benimle değil, kendi kendisiyle konuşuyor gibiydi ve rol yeteneği fazlasıyla iyiydi.

"Yasak mı?" dedim hırsla. "Sen kendi kendine yasaklar da mı koyuyorsun?"

Başını iki yana salladı. Gözlerinin feri yok olmuş gibiydi, bakışları titremeye başlamıştı. Kendi içine yönelmiş, kendi kendisiyle çırpınıyor gibiydi. Öyle güzel rol yapıyordu ki bilmediğine inanabilirdim ama çabası sadece benimle kumar oynamak içindi.

"Evet, yasak," deyip gözlerini bana çevirdi, bakışlarında korkuyu gördüm. Günler hatta aylar sonra Korel'in gözlerinde korkuyu gördüm. "O oda anneme aitti."

10. SÖZ

Eğer bir labirentin içinde olsaydım, o an o labirentte tutsak kalmıştım.

Eğer bir yapboz olsaydım, çoktan tamamlanmadan yarım bırakılmıştım.

Eğer bir satranç masasında olsaydım, çoktan bahisleri kaybetmiştim.

Çünkü aptaldım. Doğrularla yalanları, gerçeklerle hayalleri ayırt edemeyecek kadar aptaldım.

Korel Erezli'ye her seferinde inanmamın nedeni aslında ona inanmak istememden çok, kendi kafamın içinde yaşayıp onun doğruları söylediğini düşünmemdi. İlk günden beri, geçmişime ellerini uzatacağını düşünüyor, ona kör kütük koşuyordum.

Ve şimdi de aynı şeyi yapmış sayılırdım.

Ondan doğruları duyabileceğime inanmıştım. Eğer bana daha mantıklı açıklamalar yapsaydı yine ona inandırdım, bunun da farkındaydım.

Öylesine aptal, öylesine aptaldım ki.

"Annen," dedim kulaklarıma inanamıyormuş gibi. "Senelerdir ortalarda olmayan annenin odası, öyle mi?"

Bana, *ben dürüst biriyim*, dediğinde inanmıştım.

Bana, *ben yalancı biriyim*, dediğinde inanmıştım.

Bana, *ben katil değilim*, dese inanırdım.

Bana, *ben Prometheus değilim*, dese inanırdım.

Öyle aptaldım. Kafamı duvarlara vurmak, aklımı durdurmak istiyordum.

"Bu ev, annemin eviydi." Gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmıyor, ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. "Ve ben, o gittikten sonra sırf onu biraz daha hissetmek için buraya taşındım."

Gülümsedim. Belki ona şefkatli bir gülümseme gibi geldi ama ona gerçekten acımaya başlamıştım. "Olaya dramatik bir hava verip bir de beni öyle inandırmaya çalışacaksın, değil mi?" Artık onun olmayan kalbi de vicdanı da umurumda değildi. "Hatta kendini acındıracak, etkileyici cümleler kuracak ve benim sana inanmamı sağlayacaksın, öyle mi?"

Korel'in yaprak sarısı gözlerine acı bulaştı. "Kendimi hiçbir zaman acındırmaya çalışmam, doğruları söylüyorum."

"Doğrular." Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım. "Tabii ya. Doğrular." Yanından geçip evin içinde yürümeye başladım. "Korel Erezli'nin anlattığı doğrular." Aklımı kaybetmiş gibi evin içinde dolaştığımda, o hareket etmeden beni izliyordu. "O halde Korel Erezli, söylesene, o odanın içinde ne işin vardı? Seni o daktilonun başında bu kelimeleri yazarken buldum ben."

Ellerini kısa saçlarına geçirip parmaklarıyla baskı yaptı. "Öyle bir şey olmadı."

"Olmadı mı?" Alayla güldüm, başımı aşağı yukarı salladım. "Doğru, olmamıştır. Dur bir saniye..." Yürümeyi bırakıp ona baktım. "Yeni taktik, benim gibi her şeyi unutman mı? Yoksa ben bir deliyim ve her şeyi aklımdan mı uyduruyorum?"

"Senin gibi olmaya çalışmıyorum."

"Ha ben deliyim yani?" Kollarımı iki yana açtım. "Beni o morga götürdüğünde de aslında her şey gerçekleşmişti ama sen bana öyle bir şey olmadığını söylemiştin; beni öyle bir inandırmıştın ki gerçekten aklımı kaçırdığımı düşünmüştüm. O da oyundu, değil mi?" Bu sefer sustu, çenesini kaldırdı. Beni ne onayladı ne de reddetti. "Derdin beni o akıl hastanesine yatırmak mı?"

Gözleri açıldı, bana doğru yürüdü. "Ne?"

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Derdin beni o akıl hastanesine yatırıp parmağında oynatmak."

"Minel, sen ne saçmalıyorsun?"

"Sen kimsin?" dedim bir anda sertçe. "Geçmişimsin, oradasın falan filan ama asıl sen kimsin?" Bana doğru yürümeye devam etti fakat elimi kaldırıp onu durdurdum. "Bütün oklar sana çevriliyken bile hiçbir zaman seni sorgulamadım ama şimdi her

şey görümün önünde dans ederken nasıl bunları görmezlikten gelebilirim?"

Adımları bıçak gibi kesildi, gözleri donuklaştı. "Hangi oklardan bahsediyorsun?" diye sordu sert bir sesle. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Elbette rol yeteneği kuvvetliydi, başka bir ihtimal olamazdı.

"Seninle tanıştıktan sonra bütün bunlar olmaya başladı. Prometheus geldi." İsmi ağzımdan tükürür gibi çıkmıştı. "İlk önce Doğan Yankı öldü. Sen Doğan Yankı'yla büyük bir sorun yaşamış hatta onu tehdit etmiştin." Kendime bile itiraf edemediklerim dudaklarımdan çıkarken kulaklarımda çığlık çığlığa bağıran bir kız vardı. "Ardından Kartal öldü. Onunla da sorun yaşamıştın, onu da tehdit etmiştin." Korel'in gözleri daha fazla donuklaştı, aşağıda tuttuğu parmakları içeriye kıvrıldı; korkmaya başladığımı hissettim ama devam ettim. "Ardından beni sürekli Prometheus'un kucağına sürükledin. Hatta ona hayran olduğunu söylüyordun..."

Sustu, hiçbir şey söylemeden beni dinlemeye devam etti.

"Prometheus benimle uğraşırken tek bir cinayet bile işlenmedi çünkü aslında sen hep yanımdaydın. Sen yanımdayken tek bir cinayet bile olmadı." Elimde tuttuğum kâğıttan sesler geldi, parmaklarımın arasında kıvırdığımı fark ettim. "Sonra o dans gecesi, sabahtan akşama kadar çok tuhaf davrandın. Sanki o gösteriyi biliyormuş gibi. Ardından o gösteri olurken..." Ürperdim, tenimde buzlar gezindi. "Bambaşka birine dönüştün. Amcam öldü; amcamla da problemlerin vardı, onu da tehdit etmiştin. Baban öldü. Tek bir gözyaşı bile dökmedin, sadece onu izledin." Kulaklarıma sesler doldu. "Sonra seni gördüm. Çello çalıyordun, parmaklarından kan akıyordu. Prometheus'un hep dinlettiği 'Cenaze Marşı'nı sen çalıyordun." Ellerim titremeye başladı, korku kalbimi sıkıştırdı ama onun donuk gözlerine bakmaya devam ettim. "Ardından babam geldi. Sana bir cümle kurdu, bu bir savaş çağrısıydı. Elimi bırakıp gittin. Prometheus da o günden sonra yok oldu."

Susmaya devam etti fakat elleri yumruk halini almıştı. Yaşananları benden dinlerken her ne düşünüyorsa gözlerindeki donukluk gitgide artıyordu.

Korkum arttı, nefesim düzensizleşti, sesim titredi ama şimdi tam zamanıydı.

"Senden bir gün önce odama Prometheus geldi." Donuk bakışları bir an değişti. "Odama. Senin gibi. Bana kendini hatırlattı. Bir gün sonra sen aynı şekilde geldin. Odama. Ve bugün. İnsanların denek olacağı o akıl hastanesindeki dil, senin evinde daktilonun başında yazdığın dille aynı." Çenem titredi, geriye bir adım attım çünkü Korel üzerime doğru yürümeye başlamıştı. "Sen..." dedim ama bana öyle bir baktı ki tenim korkudan kavrulacak sandım. Devam ettiremedim, cesaretim o an çöktü, yok olduğumu hissettim.

"Ben..." dedi derinden gelen bir sesle. "Devam et." Bana hiçbir duygusunu yansıtmıyordu, hiçbir tepki vermiyordu. İlk tanıdığım Korel'e dönüşmüştü.

"Bütün oklar seni gösteriyor," dedim bir kez daha ve dış kapıya çarpana kadar geriledim. Aylardır içimde tuttuğum o soru, o gerçek şimdi karşımda duran Korel'e karşı yönlendireceğim bir silahtı. Bir bıçaktı. Bu kez ne yapmam gerektiğini biliyordum ama buna rağmen içimdeki korkuyu yenemiyordum.

"Söyle," dedi sert bir sesle. "Aklından ne geçiyorsa söyle."

Şu an karşımda bir katil duruyordu belki, o katil benim hayatımı yerle bir etmiş de olabilirdi.

"Korel," dedim yutkunarak. "Bütün oklar senin Prometheus olduğunu söylüyor. Bütün hepsi."

Bana doğru yürümeye daha ağır adımlarla devam ederken söylediklerim onu şaşırtmadı ama kaşları çatılmıştı. "Sen de benim Prometheus olduğumu düşünüyorsun."

Yutkunduğumda elim dış kapının koluna gitti. Aslında korkmamam gerekiyordu, kollarımı açıp onu beklerken şimdi korkmamam gerekiyordu ama bir dürtü, ölümün kokusunu burnuma getiriyordu. Cevap veremediğimde üzerime yürümeye devam ediyordu. Parmaklarım kapının kolunu sıkıca kavradı.

Bana doğru yürümeye devam ederken, "Üzerime gelme," dedim fısıldayarak. "Lütfen." Bana yaklaşmaya devam etti. "Lütfen, Korel," dedim bir kez daha ama durmadı. En sonunda,

"Lütfen," diye inledim. "Korkuyorum." Gelmeye devam etti, acıyla inledim. "Çok korkuyorum," diye fısıldadım. "Senden çok korkuyorum, dur artık."

Son söylediğimin ardından durduğunda elimle kapının kolunu öyle bir zorlamıştım ki dış kapı açılmıştı ve olası bir durumda kaçabilmek için yerim olmuştu.

O an Korel'in gözlerindeki donukluğun uzaklaştığını fakat yüzüne kahreden bir hayal kırıklığının oturduğunu gördüm. "Bunu nasıl düşünebilirsin?" diye sordu başını omzuna yatırarak. "Bunu nasıl aklına getirebilirsin?"

Kalp kırıklığı değil, hayal kırıklığıydı ve belki de kalp kırıklığından daha kötüydü.

Vicdanım sızlamaya başladığında onu susturmaya çalıştım çünkü inanmak istemiyordum. "Lütfen," dedim acıyla. "Bana rol yapmaktan vazgeç artık. Lütfen."

"Rol mü?" Çenesini havaya kaldırıp acıyla güldü. "Sana defalarca rol yaptım ama şimdi en gerçek yüzümü görmek ister misin Minel? En gerçekleri duymak ister misin Minel?" Kurumuş dudaklarını ıslattı. "Hazır mısın buna Minel?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallayıp, "Korel," dedim. "Korkuyorum."

"Minel!" diye bağırdığında sesi evin içinde çınladı, titremeye başladım. "Benden bu kadar çok mu korkuyorsun?"

"Korel, lütfen," dedim korkuyla. "Lütfen." Sesim artık hiç olmadığı kadar fazla titriyor, kapının kolunu tutan elim gücünü gitgide kaybediyordu. "Gitmek istiyorum."

"Gerçekleri istiyordun, Minel," dedi baskın ama acılı bir sesle. "Şimdi gerçekleri duymaktan mı korkuyorsun?"

"Gerçekleri senden duymaktan korkuyorum," dedim kapının kolunu bırakıp tırnaklarımı kollarıma geçirerek. "Gerçekleri bu şekilde öğrenmek istemiyorum. Kim olduğunu senden öğrenmek istemiyorum."

"Ama öğreneceksin," diye fısıldadığında kalbim göğüs kafesimin altında debeleniyor, nefesim soluk borumu tıkıyordu. Gözlerim korku ve acıyla dolduğunda daha fazla ayakta duramayacağımı hissettim. "Beni izle."

Aşağıda yumruk yaptığı ellerini açıp havaya kaldırdı, bunu yaptığı an korkuyla irkildim ve kapıya daha fazla sokuldum. Anladı, acılı bir tebessüm yüzüne yerleşti ve boş ellerini bana gösterdi güven vermek istercesine.

"Gitmek istiyorum," dedim hırıltılı bir sesle. "Durmak istemiyorum burada."

Derin bir nefes verdi, beni duymazlıktan gelip elini tişörtünün eteğine geçirdi. Yavaş yavaş, zamana meydan okuyan bir sakinlikle tişörtü başından çekip çıkardığında pencereden vuran, batmak üzere olan güneş ışığı onun tenine çarptı; çelimsiz vücuduna, izlerine, emarelerine ve dövmelerine.

"Korel, yapma," dedim kısık gözlerle ona bakarken. Ağlamak üzereydim ve onun karşısında böyle görünmek istemiyordum.

Durmadı, devam etti. Eli pantolonunun düğmesine gitti, fermuarını indirdi. Arkamdaki kapı bile korkumdan titriyormuş gibi geldi fakat öyle değildi, titreyen sadece ben ve geçmişimdi.

Pantolonunu bacaklarından sıyırıp çıkardığında gövdesindeki izlerden daha kötülerini bacaklarında gördüm. Sadece yanık izleri değildi; kırbaç izleriydi, damga izleriydi, dikiş izleriydi.

Karşımda siyah bir baksırla dikildiğinde kollarını iki yana açıp onu izlemem için bana süre verdi fakat ona bakarken bile sıkışan kalbimi durduramıyor, dolan gözlerimi engelleyemiyordum.

Karşı koymam lazımdı ama tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak oldu. "Bunları görmek istemiyorum."

"Neden?" diye sorduğunda sesi yüksek çıkmıştı, bu bir kez daha irkilmeme neden oldu. "Hep merak etmiyor muydun, Minel?"

Susup kendi kalp sesimi dinlemeye başladığımda öleceğimi düşündüm. Orada, o kapının önünde, onun evinde öleceğimi sandım. Çünkü karşımdaki görüntüsü gözkapaklarıma çizilmiş, karanlığın içinden bana ellerini uzatıyordu.

"Kaçmaktan yorulmadın mı?" diye sorduğunda adım sesini işittim, bana doğru yaklaşıyordu. Kendimi korumak amacıyla gözlerimi araladığımda onu daha net görebilmem için

yaklaştığını anladım. "Artık sen kaçmayacaksın ve ben konuşacağım, Minel. Doğruları konuşacağım."

Başımı iki yana salladım fakat istediğim bu değil miydi?

Beni mahvedecek olan, gerçekleri kaldıramayacağımdan korkmam mıydı yoksa bütün gerçeklerin ondan ibaret olduğunu öğrenmem miydi?

Elini karnına götürüp derin dikiş izine dokundu. Üzerinde dövme yoktu. "Bak bunun adı iz. Benim için önemsiz çünkü bir anlamı yok." Sonra parmakları karnından göğüs kafesine tırmandı, kalbinin solundaki noktaya avcunu yasladı. Orada dövmesi vardı. Simsiyah bir kalkan dövmesi, kalkanda ise bir saat görünüyordu. Aslında vücudunda bırakılan bir yanığın damgasıydı ama onu kalkana ve saate çevirmişti. Rakamları olmayan, sadece yelkovanıyla akrebi bulunan bir saat. "Bak bunun bir anlamı var. Onun adı Emare. Neden anlamı var, biliyor musun?" Elini o noktadan çekti, işaretparmağıyla beni gösterdi. "Senin yüzünden oldu. Senin için. Ve bunu bana Prometheus yaptı."

Başımı kabullenemediğimden öte, söylediklerini duymamak için iki yana salladım. Art arda. Bir kriz geçiriyormuş gibi hatta durmayacakmış gibi. Gözlerimin içine bakarken ne kadar sakin görünüyorsa o kadar korku doluydum. "Sana," dedim nefesimi zorlukla vererek. "İnanmıyorum." Soğukta kalmış gibi titriyordum ama aslında ağlamamak için direndiğimden ötürü çenem zangırdıyordu. "İnanmıyorum sana. Beni kandırıyorsun."

Gülümsedi. Net, duygusuz ama küçümseyici bir gülümsemeydi. Yavaşça kendi etrafında döndüğünde vücudunun her noktasını gözlerimin önüne serdi. Sırtında da bazı noktalarda dövmeler, bazı noktalarında ise sadece izler vardı.

"Beni izle, Minel," dediğinde ses tonu ağırdı. "Beni izle ve gör. Bu vücudun en büyük sorumlusu Prometheus, en büyük nedeni de sensin." Tekrar yüzüme dönüp üzerime yürümeye başladığında bacaklarımı hareket ettirerek kendimi daha fazla kapıya itekledim.

"Gelme," deyip ayağa kalkmaya çalıştım ama iki üç adımda karşımda durdu, önümde eğilip çenemi kavradığında buz gibi teni tenime dokunmuştu.

"Yüzüme bak." Dişlerini sıkıyordu. "Yüzüme bak. Gözlerime bak. Kendinden vazgeçmiş, sadece ölmeyi bekleyen ve tamamen acıya batmış bu adam nasıl Prometheus olabilir?"

Sonra bir anda kapının kolunu tutan elimi kavrayıp az önce gösterdiği kalkan dövmesinin üzerine koydu. Yemin ederim, teninin aksine o emarenin olduğu yer sıcacıktı; sanki hâlâ yanıyordu. Elimi geri çekmeye çalıştım ama baskısını artırdı hatta öyle bastırdı ki canı yanacak diye korktum.

"Sana bunları tek tek anlatacağım," diye fısıldadı yüzüme yaklaşarak. "Tek tek, hepsini, nasıl oluştuğunu, nasıl savaştığımı ve nasıl savaşmaktan vazgeçtiğimi. Sana ikinizin de bana yaptıklarını anlatacağım, artık hatırlamasan bile bileceksin çünkü başka türlüsü güç, anladın mı? Başka türlüsü çok güç artık."

Diğer eli çenemde durmaya devam ederken, daha fazla tutamadığım bir damla yaş yanağımdan süzülüp onun parmaklarına dokundu. "Sana inanmıyorum," dedim ama bu sefer sesim yalvarır gibi çıkmıştı. "Sana inanmıyorum, Korel. Bu nasıl olacak?"

Karşıma oturdu hatta düştü. Dizleri dizlerime değerken vücuduna baskı yapan elimi itekledi, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken yutkundu, iki eli birden yüzümü tuttu ve yaşları engelleyemeyecek olsa da silmeye başladı. Artık ona karşı koyamıyordum.

Dokunmasına ya da kaçmasına. Durmasına ya da gitmesine. Şefkatine ya da nefretine.

Ona karşı koyamıyordum; ama artık ona inanmıyordum ve inanamayacağımı da biliyordum.

"Bu sefer dürüstüm." Gözlerimi kıstım. "Bu sefer sonuna kadar dürüstüm. Bak benim artık dürüst olmamak gibi bir seçeneğim kalmadı, anladın mı? Sana öfkelenmem, seni oynatmam ya da seni mahvetmem için..." Duraksadım, o da hissetti. "Ve belki bunların hepsini sana yaptığımı sanıyorsun ama yapmadım, Minel. Eğer senin için kafamdan geçen planlarımı bilseydin çoktan o içinde yaşattığın ruh ölürdü ama çoğunu yapamadım." Elleriyle yüzümü tutarken bana yaklaştı. "Yapamadım, amına koyayım ve şimdi görmüyor musun? Her şeyden vazgeçtim; bütün oyunlardan, bütün yalanlardan, bütün yollardan... Vazgeçtim, Minel

ve vazgeçtikten sonra sana verebileceğim tek gerçek; bizim geçmişimiz, benim fedakârlıklarım ve senin gidişlerin olacak."

"Yine beni kandırıyorsun," dedim ama bu kez dürüstlüğünden emindim. "Sırf sana inanayım diye böyle söylüyorsun, değil mi?" Bu sefer gözlerimden yaşlar acıyla aktı. "Bu en kötü yalanın, değil mi?"

"Yalan söylemiyorum." Yüzüme biraz daha yaklaştı, nefeslerimizin birbirine çarptığını hissettim. "Sana en kötü yalanımı bile söylemedim daha ve hiçbir zaman söyleyemeyeceğim." Yutkundu, âdemelması hareket etti; daha fazla dayanamayıp bileklerini tuttum. "Ölmeden önce bir insan yalanlar söyler mi?" Başını iki yana salladı. "Söylemez. Ben yalan söylemiyorum. Artık hiçbir konuda yalan söylemiyorum. Bilmek istiyorsan söyleyeyim, Minel. Ben ölüyorum. Sadece ruhum değil, ben tamamen ölüyorum."

Tırnaklarımı bileklerine geçirdiğimde ona değil, kendime, "Yalan," dedim çünkü diğer türlü söylediklerine inanmasam bile durup ona sarılacağımı biliyordum.

"Değil," dedi hızla.

"Yalan," dedim daha sert ve yüksek sesle. "Sana hiçbir konuda inanmayacağım!" Ellerini iteklemeye çalıştım ama izin vermedi, gücüm kalmamıştı. "Benimle aylarca oynadın, yapmadığın kalmadı ve şimdi bunu yapıyorsun!" Çırpınarak onu tekmelemeye ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Beni mahvettin! Benimle oynadın! Bana yalanlar söyledin!" Ama bunlara inanmıştım, bunları ben istemiştim; o zorlamamıştı. En çok canımı yakanı haykırdım. "Sana en çok ihtiyacım olduğu zaman çekip gittin! Beni ateşlerin ortasında bıraktın."

Açıklama yapmadı, beni susturmaya çalışmadı, kendini korumadı ama başımı tutup göğüs kafesine çekerek arkamdan sıkıca sarıldığında tırnaklarımla bileklerini kanattığımı yeni fark ettim. Nefesini verip aldı, çenesi saçlarıma dokundu, sonra ben çırpınmaya devam ederken dudaklarını saçlarımda hissettim.

Ona sarılmadım, Korel'e sarılmadım. Sarılamadım. Ama o dedi ki: "Artık sarılabiliyorum, sen sarılmasan da olur."

Bu cümlesinden sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda artık çırpınmayı bırakmıştım. Bir yalanın göğüs kafesi bu kadar

huzurlu olamazdı. Korel'in göğüs kafesi o kadar huzurluydu ki içimden bir ses, *bir katilin göğüs kafesi bu kadar sıcak olamaz,* dedi.

Öyle büyük bir cehennemdi ki aklımı kaçıracaktım. Gözlerimle gördüğüme, ellerimle tutup hissettiğime değil ona inanmamı istiyordu. Aklımı yok saymamı, aklımı o saymamı istiyordu.

Korel benim her parçamı istiyordu. Bundan emindim.

Belki de ölmeden önce kendi canına benim de canımı katacaktı.

"Aklımı kaybedeceğim." Sessiz fısıldayışım, hem kendim hem zihnimde başlayan sesler hem de Korel içindi. "Artık kurtulmak istiyorum. Ben de ölmek istiyorum."

Korel, "Şşşt," deyip başını yasladığı yerden kaldırdı, çenemi tuttuğunda göz göze geldik. Bozguna uğradım, dağıldım, boğuldum.

Gözlerinde şefkat vardı, gerçek bir şefkat. Gerçek bir aile. Gerçek bir yardım eli.

Sol eliyle yüzüme gelen saçlarımı geriye itekledikten sonra eli yanağımda durdu. Kaçmam gerekiyordu, gitmem gerekiyordu fakat bunları yapamadım, ona bakmaya devam ettim. Parmakları gözümden akan yaşları sildi. "Sana ağlamaman için söz verdirdiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Seninle üçüncü defa tanıştığımda ne olursa olsun ağlamaman beni şaşırtmıştı. Her şeyi unutmuşken, nasıl olmuştu da verdiğin sözü unutmamıştın?"

"Sözlere önem veriyorum," dedim içimi çekerek. "Senin aksine."

"Ben de sözlere önem veriyorum." Gözleri gözlerimin içinde gezinirken hangi duyguyu aradığını bilmiyordum ama ulaştığında dudaklarına tebessüm kondu. "Sana verdiğim bütün sözleri hâlâ tutuyorum."

"Hangi sözler?" Parmakları yanağımdan çeneme indi, oradan başparmağı altdudağımın üzerine gidip yavaşça okşadı. Gözlerimi kapatıp açtığımda tebessümü genişlemişti.

"İlk öpücüğünü on sekizinci yaş gününde almak konusunda kendine söz vermiştin," dediğinde zihnimde bu cümleleriyle

alakalı silik anılar dolaşmaya başladı. "O zaman seni öpmeyi aklımdan bile geçirmemiştim çünkü aramızdaki bağ çok farklıydı ama sen bu sözü verirken, seni geçmişine rağmen kabul eden bir adamın öpmesini sağlayacağım konusunda da kendime bir söz vermiştim." Hafifçe altdudağımı aşağıya çekti. "On sekiz yaşına basar basmaz yanında değildim ama seni ilk öpen kişi ben oldum, bunu öptüğümde anladım. Verdiğim sözü tuttum, Minel. Seni bütün geçmişine rağmen kabul eden bir adam öptü."

Dayanamayıp ben de gülümsediğimde, "Neden on sekizinci yaş günü?" diye sordum.

"Çünkü öyle istiyordun." Gözlerini devirir gibi olsa da hemen düzeltti. "Eski seni tanısaydın çok şaşırırdın. Şimdi o kadar karanlıksın ki. Hayat senin ışıklarını söndürmüş. Eski Minel bir filmi izlediği zaman ondan etkilenir, hayatını ona göre yönlendirirdi. Seninle bir film izlemiştik, oradaki kız öpüşmek için on sekizinci yaş gününü beklemişti ve on sekizinci yaş gününde sevdiği..." bu kelimeyi söylerken duraksadı, "öpüşmüştü. Bunu izler izlemez bana dönüp ciddiyetle bakmış, sonra ayağa kalkıp işaretparmağını bana sallayarak, 'Ben de ilk öpücüğümü on sekizinci yaş günümde alacağım,' demiştin. Kesin ve net emir cümlesi." Tebessümü gülümsemeye dönüştü. "Ve ben o an söz verdim, Minel. Sadece seni geçmişinle kabul eden bir adamın öpmesi konusunda değil, başka bir konuda da."

"Neydi o söz?"

"Boş ver," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama o sözü de tuttum."

"Bir gün söyler misin bu sözü peki?" diye sorduğumda canımın acıdığını hissettim.

"Sana söylemiştim," dedi sakin bir sesle. "Belki de sen hatırlarsın."

"Ya hatırlamazsam Korel?"

"O halde," deyip bakışlarını kaçırdı. "Bir gün ölmek üzere olursam sana o sözü söylerim."

Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı sallamaktan başka hiçbir şey yapamadım, öyle bir histi ki çok çaresiz hissediyordum. Onu onaylamasam ne olacaktı ki? Canım acıyordu.

Eski Minel... Kulağa gerçekten de çok farklı birisiymiş gibi geliyordu ama sadece değişen ben değildim. "Hayat senin de ışıklarını söndürmüş, Korel," dedim titreyen bir sesle. "Anılarımda ve bu anlattıklarında bambaşka bir adam gibisin. Anılarımda çok sık gülüyorsun. Anılarımda fazla hayat dolusun. Ve anılarımda bana değer veriyorsun. Gerçekten değer veriyorsun."

Gözleri kısıldı, gülümsemesi soldu ve yüzümde gezinen parmakları duraksadı. "Unutma," dediğinde gözlerini dudaklarıma indirdi. "Ben senin her anındayım."

"Ve bana her anımda değer verdiğini mi söylüyorsun?" Karşılıksız kaldı, gözlerini dudaklarımdan ayırmadı. "Korel," dedim acıyla. "Bir söz daha istiyorum." Kaşları havaya kalktı. "Beni kırkıncı yaş günümde öpmeni istiyorum. Beni ellinci yaş günümde öpmeni istiyorum." Yalanlar değildi ama gerçekler de bu kadar acımasız olmamalıydı; o söz verirse *ölmeyecek, yaşayacak* demekti. O söz vermeliydi. "Altmışıncı yaşımda değil, onu istemiyorum. Ellinci yaşıma kadar bütün yaş günlerimde beni öpmeni istiyorum."

Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı.

"Söz vermelisin Korel," dedim, gözlerim tekrar dolmaya başladı. "Ne olur, söz ver bana. Hayatımda olmasan, düşmanım olsan dahi beni öpeceksin. Söz ver." *Söz verirsen ölmezsin*, dedim içimden.

Yaşaması için nedeni verdiği sözler olacaksa beni bu hayatta sadece onun öpmesini isteyebilirdim çünkü şimdi gerçekten açık bir kitap gibi görüyordum; Korel ölüyordu. Bundan daha gerçek, daha yalın bir cümle olamazdı: Korel Erezli ölüyordu.

"Söz versene," dedim hem öfkeyle hem de acıyla. "Her kimsen şu an bu umurumda değil, bana sadece söz ver." Dişlerimi sıktım, gözleri kapalı durmaya devam etti. Ellerim sertçe yüzünü kavradığında gözleri açıldı, gözlerimin içine baktı. "Söz ver diyorum sana," dedim hiddetle.

Gözleri gözlerimin içinde dolaşırken her ne düşünüyorsa bu onun yutkunmasına neden oldu. Bir elimi yumruk yapıp göğüs kafesine sertçe vurdum, ardından hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Yalan söylüyorsan şu an umurumda değil, söz ver bana. Yalandan da olsa söz ver. Yalan söyle bana!"

Durmadan onun bana yalan söylediğini dile getiriyordum ama ölüm konusunda yalan söyleyemediğini gözlerimle görüyordum.

Başını iki yana salladığında bana sanki bakışlarıyla *artık yalan yok* dedi, anladım.

Çaresizdim ama son kez, "Söz ver," deyip sessizce ağlamaya devam ettim. "Korel, lütfen. Benim bu hayatta kaldıramayacağım tek şeyin senin gerçek yüzün olduğunu düşünüyordum ama öyle değilmiş." Belki bunu söylediğim için pişman olacaktım ama dayanamadım. "Ölümünü de kaldıramazmışım. Bana ölmeyeceğin konusunda söz ver."

Söz vermedi, tek kelime etmedi ama gözlerim göğüs kafesinden gözlerine tırmandığında acı çektiğini gördüm. Elimi sanki bana bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi kalbinin üzerine koyduğunda hızlı atışlarını hissettim. "Boş ver kırkıncı yaşı," dedi sözleri görmezlikten gelerek. "Yirmi ikinci yaşındayken öpeyim seni, yirmi üç yaşına basarken de umarım yanında olurum."

Benden bir karşılık bekledi; onay, kabullenme, baş eğme veya başkaldırı. Fakat hiçbirini yapamadan sadece ellerim kelepçeli gibi ona başımı sallamakla yetindim. Öpmesini istedim, başka hiçbir çarem yok gibiydi.

Hızlı değil sakince ama kendinden emin bir şekilde dudakları dudaklarıma yaklaştı, sonra kesik bir nefes verdiğinde dudakları dudaklarımın üzerine örtüldü. Bu his, bu tat, bu anlam... uzun zamandır burada değildi ama şimdi tek hissettiğim üzerini örttüğüm özlemdi. Onu çok özlediğimi beni öptüğünde hissetmiştim.

İlk önce ne yapacağımı bilemeyip iç çektim; gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye devam ederken onun gözleri kapalıydı, eli ise elimin üzerinde sabit duruyordu. Kalp atışları gitgide hızlanıyordu; bu hız sanki onun için doğru değilmiş gibi hissetsem de benim için hızlanıyordu.

Kaç, inanma, ona teslim olma diyen taraf susmuş; *onu öp, ona sarıl, ona teslim ol* diyen taraf çığlıklar atmaya başlamıştı.

Başka çarem yoktu. Gerçekten başka çarem yoktu.

Gözlerimi kapatıp ben de onu öpmek için dudaklarımı araladım. Bütün yalanlar ve bütün gerçekler sessizliğe gömüldü. İkimizin arasındaki bütün oyunlar bile sustu.

Dudaklarımı aralayıp onu kabul etmem sertçe nefesini vermesine neden oldu. Nemli altdudağı iki dudağımın arasına

yerleşti, dişleri sürtündü. Onun öpüşüne aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım fakat kalbim hızla atarken, ellerim heyecandan titremeye başlamıştı.

Altdudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekiştirdi, ardından üstdudağıma kavurucu sıcağını verdiğinde titreyen ellerimi ona sarılmamak için zorluyor, parmaklarımı içeri büküyordum.

İnatlaşıyordum ama onu öpmek istiyordum. İnatlaşıyordum ama ona sarılmak istiyordum.

Diliyle dudaklarımın her köşesini ıslattığında elleri yüzümden ayrılıp omuzlarıma indi, ardından kollarıma ve oradan belime. Beni geriye ittiklediğinde sırtım kapıdan ayrılıp yerle buluştu, Korel ise iki bacağını açıp üstüme çıktığında elini boynuma götürdü. Beceriksizce ben de dilimle onun dudaklarını ıslatıp sonrasında ummadığım bir şekilde dişlerimi dudaklarına geçirip çekiştirdiğimde inler gibi bir ses çıkardı; canını yaktığım için durmak istedim ama o daha büyük bir istekle ve eski sakinliği kalmayarak öpmeye devam etti.

Korel ilk önce gövdesinin, sonra bacaklarının ağırlığını üzerime verdi ve en sonunda kasıklarının. Altımdaki kot eteğim yukarıya tırmanmıştı, baldırlarımda gerilmiş duruyordu. Bir eli onun yüzünde duran elimi kavradı, parmakları parmaklarımın arasına geçip yere sabitledi, ardından diğer eli yüzümü kavradı. Dudakları büyük bir isteğin yanında özlemle dudaklarımı çepeçevre sararken, göğüs kafesindeki elim yumruk halindeydi.

Nefes aldı; derin bir nefes. Dudaklarını dudaklarımdan uzaklaştırdı, gözlerini açıp gözlerimin içine baktı, ardından, "Söz veremem," diye büyük bir itirafta bulundu. "Artık yalan da söylemem, Minel. Bunu sana yapamam." Yüzümdeki eli çeneme kayarken, başparmağı altdudağımda gezindi. "Artık sana zarar veremem," dedi sanki kendisine karşı büyük bir öfkeyle. "Ama başka bir şeyin sözünü verebilirim." Nefes nefese onun yüzüne bakarken, "Senden başka kimseyi," dedi sakin bir sesle. "Bir daha öpmeyeceğim ve sen de bana söz ver."

"Hangi konuda?" dedim. "Senden başka kimseyi öpmeyeceğim konusunda mı?"

"Hayır," dedi yutkunarak. "Kırk hatta elli yaşına gelsen bile Korel'in senden başka kimseyi öpmek istemediğini hatırlayacaksın."

Başımı iki yana salladım, bu konuşmayı devam ettirmek istemiyordum, canımı yakıyordu. "Yaşayacaksın Minel; ne şekilde, kiminle olursa olsun. Gerekirse sana bunun için yalvarırım, bu anı unutma. Beni unutsan bile bir adamın senden başka kimseyi öpmek istemediğini unutma. Kırkıncı yaş gününde bunu hatırla. O mumları üflerken içinden de ki, *bir adam vardı, adı Korel Erezli'ydi ve benden başka kimseyi öpmek istemedi; bunu söyledikten sonra ölene kadar tek öptüğü kadın ben oldum.*"

Başımı acıyla iki yana salladığımda, "Sen söz vermezsen ben de vermem," dedim bencil bir şekilde.

"Minel," diye fısıldadı. "Ben sana canım üzerine söz veremem ki, ölüyorum ama sen beni unutmamak için söz verebilirsin, bu zor değil." Canı yanıyordu, canını bu kadar yakan geçmişimizdeki bir anıydı, anlayabiliyordum ama bunu soramadım. "Sen bu anı unutmaya kıyabilir misin Minel?" diye sordu. "Bunu yapabilir misin gerçekten?"

Bir söz beklediğini görüyordum; ona güvenmiyordum ama o bana güveniyordu ya da öyle sanıyordu. "Neden bunu istiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü ben öldükten sonra bir akılda kalıcı olarak yer etmek istiyorum," dedi. "O akıl sadece senin aklın, o kalp sadece senin kalbin." Dudaklarıyla dudaklarımın arasındaki o kısa mesafede biraz daha yaklaştı bana; dudakları dudaklarıma dokunurken, "Sarılmıyorsun, bunu yapmayacaksın," diye fısıldamaya devam etti. "Ama bari söz ver ve sonra sen öp beni. Ölecek olsam bile iyileştiğimi hissederim."

Gözlerinin içine baktıktan sonra bir an bile düşünmeden dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım; derin bir nefesin ardından bu kez ben onu öptüm. Bir elim yüzünde, yeni oluşmuş yanık izinin üzerinde, diğer elim sırtında. Onu son nefesimi veriyormuş gibi öptüğümde bütün kuralları hiçe saydım. İlk önce afalladı, ardından o da beni öptü.

Önce kesik, sonra daha derin bir nefes... Kolları ben ona sarılmıyorken beni sardı ve yattığım yerden kaldırdı. Yere oturup beni kucağına aldığında sırtını kapıya yasladı, bacaklarım beline sarıldı. Öyle sıkı sarılıyor, öyle içten öpüyordu ki kalbim sıkışmaya başladı.

Bir tarafım daima onu kabullenecek, onu isteyecekti ama diğer tarafım kırgınlığıyla başını kaldırdı ve bana kendini gösterdi. Dedi ki, *o gitti, seni terk etti, kim olduğunu bilmiyorsun, onunla tam anlamıyla yüzleşmedin.* Diğer yanım dedi ki, *o ölüyor, yaşamayacak, bu belki de onunla son anların.*

Dudaklarımı dudaklarından uzaklaştırdığımda gözleri yoğun bir ifadeyle bana bakıyordu. Bakışlarımdan anladığında, "Gidecek misin?" diye sordu. "Söz vermedin, Minel," diye mırıldandı. "Söz ver, öyle git bari."

Parmaklarım yavaşça çenesindeki yanık izinin üzerine gider gibi oldu ama hemen vazgeçtim. "Gitmem gerekiyor," dedim sakince. "Babam bekliyordur." Bu şekilde yıkılmış, mahvolmuş ve bütün gardımı indirmiş halde onun karşısında durmak istemiyordum. Bu beni mahvediyordu.

"Gitmen gerekmiyor," dediğinde sesindeki muhtaçlığı hissettim; muhtaçlık bana mıydı yoksa şu ana mıydı, bilmiyordum. "Onunla kalman gerekmiyor. Şu an gitmen de gerekmiyor."

"Orası benim evim."

"Burası senin evin," dedi önüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Benimle kal. Burada kal."

"Seninle kalamam," diye fısıldadığımda gözlerim çıplak gövdesindeydi, izlerindeydi, emarelerindeydi, dövmelerindeydi. "Artık olmaz."

"Değişen hiçbir şey yok."

"Değişen çok şey var," dediğimde en sonunda gözlerimi gözlerine çevirdim. "Pişmanlığı hissetmeyen ama aptallığı hisseden Minel. Durmadan kendine saygısızlık edip onunla oynamana izin veren Minel." Yaprak sarısı gözleri kısıldı. "Keşke bu Minel inancı da hissetseydi Korel, o zaman seninle kalabilirdi bütün bu aptallıklara, saygısızlıklara rağmen ama artık ben değiştim."

"Ben de değiştim," dedi Korel; hiçbir cümlem onun kalbini kırmamıştı. "Ama bir şey hep aynı kaldı."

"Nedir o?"

"Sen yanımdayken ölmeyecek gibi hissediyorum."

"Ve ben," dedim bir an bile duraksamadan. "Senin yanındayken bazen kendime karşı koyamadığım için ölmek istiyorum."

11. SIRLAR

Bir aynayla yüzleşmek, o aynada kendi gözlerime bakmak istiyordum. Hem de en derinlere inerek. Çünkü asıl olanı görecek, asıl olanla yüzleşebilecektim.

Artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Çok zordu.

Eğer biri bana Minel Karaer kimdir diye sorsaydı onun aptallıktan ibaret olduğunu söylerdim.

Eğer biri bana bir kez daha Minel Karaer kimdir diye sorsaydı onun bir gün aptallığı yüzünden öleceğini söylerdim.

Ve eğer biri bana tekrar bir kez daha Minel Karaer kimdir diye sorsaydı onun bir gün aptallığından kurtulacağını ve ölmeyi bile başaramayacağını söylerdim.

Gitgide aptallığımın uzaklaştığını hissediyordum.

Korel'in evinden çıktıktan sonra yarım saat boyunca yürümüş, sonucunda nereye gitmem gerektiğini düşünerek zaman öldürmüştüm. Aslında daha çok, içten içe peşimden gelip gelmeyeceğini merak ettiğimin de farkındaydım. Bu en kötüsüydü; içimde kalan ufacık aptallık kırıntılarını bile yok etmem gerekiyordu.

Benim yerimde başkası olsa ne yapardı diye düşündüm ve bu soruya verdiğim yanıt canımı fazlasıyla yaktı. Korel'i hâlâ beklemezdi, ona bazı konularda boyun eğmezdi ve en mantıklı tarafıyla düşünürdü.

Ona inanmazdı, ona inanmayı seçmezdi; ona kanmak yerine kendi yoluna bakardı.

Benim yerimde başkası olsaydı çoktan bu şehri terk edip giderdi. Bir tarafım hâlâ ona tutunuyordu. O burada değilken belki de ben ölecektim, bunu umursuyor muydu? Beni o yangında bıraktığında canımı düşünmüş müydü?

Bu soruların cevapları canımı çok yakıyordu.

Yolları yürüdüm, ağaçların arasından geçtim ve en sonunda caddeye çıktığımda çenemi kaldırıp kendi gizemime, bütün sorulara tek başıma nasıl yanıt bulabileceğime kanaat getirdim.

Bütün kötülerle, bütün iyilerle, bütün gerçeklerle ve bütün yalanlarla yüzleşecek, hepsinin arasından kendi doğrumu seçecektim. Başka çarem yoktu.

Korel hakkında yalanlara mı gerçeklere mi ulaşacağımı bilmiyordum ama Korel dediğim zaman aklıma sadece tek bir isim geliyordu.

Elim sırtımdaki çantama gitti ve telefonumu çıkarıp tuş kilidini açtım. Babam birkaç defa aramıştı fakat şu an o son seçeneğim bile olamazdı. Hiçbir şekilde inanmadığım iki kişi vardı: Biri babam, diğeri Korel'di.

Rehbere gidip yeni kaydettiğim o ismin üzerinde durduğumda dudaklarımı dişimin arasına aldım, birkaç saniye düşündüm fakat sonra düşünmenin de bana zarar vereceğini anladığımda direkt o numaraya tıkladım.

İkinci çalışta telefon açıldı. "Alo?" Kalın ve tok sesinde Korel'inki kadar aksan yoktu.

"Korhan," diye mırıldandım, gözlerimi karşımdaki caddeye çevirerek. Arabalar vızır vızır geçiyor, insanlar yanımda ilerliyordu. Bense sırtımı duvara yaslamış, zamanın içinde tutulmuştum.

"Ah," dedi derin bir nefes vererek. "Minel."

Direkt tanıması kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Beni tanıdın."

Korhan güldü, yüzünün aldığı hal gözlerimin önüne çizildi. "Sanırım beni bu ince ses tonuyla arayabilecek tek kadın olduğun için." Bir süre bekledi, sonra hareketlendiğini hissettim. Sessiz bir yerde olmalıydı. "Bir problem mi var?"

Yutkundum. Gözlerim tekrar caddeden vızır vızır geçen arabalara kaydı. "Aslında," diye mırıldandım. Yaptığımın yanlış olduğunu durmadan haykıran tarafımla defalarca yüzleşip kararlarımdan vazgeçmiştim fakat bu sefer o sesi susturmam gerekiyordu. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Korhan bunu zaten bekliyormuş gibi şaşkın olmayan bir sesle, "Elbette," dedi. "Önemli bir problem yok ya?"

"Aslında önemli." Sonra cümlemi düzelttim. "Yani benim için önemli. Aklıma direkt sen geldin. Bir başkası yardımcı olamazdı. Müsaitsen görüşebilir miyiz?"

Kısa bir sessizlik oldu, Korhan'ın bir kez daha hareketlendiğini hissettim. Reddedeceğini düşünsem de, "Şimdi mi?" diye sorduğunda gözlerim kısıldı.

"Ah, evet ama sanırım işlerin var, sonradan da konuşabiliriz."

"Hayır hayır," dedi hemen. Bu sefer hissetmekten öte bir kapının kapandığını duydum. "Sadece öğlen uykusuna yatmak üzereydim, o yüzden sordum. Neredesin? Seni almaya geleyim ya da istersen benim evime gelebilirsin." Benim evime.

Bu fikir beni rahatsız ettiğinde, "Dışarıda görüşsek daha iyi olur," dedim. "Ve beni almana gerek yok." Sırtımı yasladığım duvardan ayrıldım, geldiğim yoldan ters tarafa yürümeye başladım. "Kadıköy'deyim. Hell Races'ın çaprazında bir kafe var, biliyor musun?"

"Evet." Bir kapı kapanma sesi daha geldi. Evden hemen mi çıkıyordu? "Oraya mı geçiyorsun?"

"Evet." Adımlarımı hızlandırdım. "Kaç dakikaya orada olursun?"

"On dakika."

"On dakika mı?" diye sorduğumda şaşkındım. "Ama evin oraya on dakikadan uzak."

İnsanları durmadan sorguladığım için onun bana tereddütle yanıt vermesini bekledim fakat Korhan hızla, "Kendi evimdeyim demedim," dedi. Başka da bir açıklama yapmadı. "Şimdi arabaya biniyorum, on dakikaya oradayım. Bana fazlasıyla sert bir kahve söyler misin?" Sonra yine güldü. "Kendine de söylesen iyi olur; sesin epey kötü geliyor, kahve sakinleştirebilir."

O kadar yansıtıyor muydum? Kaşlarım çatıldı; son söylediğini yanıtlamadan, "Tabii," dedim. "Görüşmek üzere." Ardından telefonu kapattım ve çantama atıp hızlı adımlarla kafeye ilerledim.

Kararım doğru muydu yanlış mıydı bilmiyordum. Fakat etrafımdaki insanların hepsi ya bana yalanlar söylüyordu ya da gerçeklerim hakkında bilgi sahibi değillerdi.

Babam yalanlar söylüyordu, Korel yalanlara batmıştı, Gürkan Korel'in en yakın arkadaşı olduğu için sadece onun sözlerini dinliyordu, Büge'nin hiçbir şeyden haberi yoktu. En azından bana söylediği buydu. Fakat Korhan hem hayatım hakkında fazlasıyla bilgisi olan hem bir kez bile bana yalan söylemeyen tek kişiydi. Ayrıca bir yabancıdan farksızdı, yalan söylemesi için nedeni yoktu. Ama o da Korel Erezli'nin kardeşiydi. Bana onun için de yalanlar söyleyebilir miydi diye düşünmeden edemedim.

Kafeye girdim, masalara servis olmadığı için direkt standın arkasındaki adama iki tane fazlasıyla sert kahve siparişi verdim. Birkaç dakika sonra hazır olduğunda parasını ödeyip iki kahveyi de aldım, kafenin en uç noktasındaki masalardan birine ilerledim. Neyse ki bu saatlerde kalabalık olmayan kafede pek insan yoktu; biri köşede kitabını okuyor, başka biri ise önüne açtığı bilgisayarında yazı yazıyordu.

Pencerenin kenarına oturduğumda iki elimle karton bardağı tutup sıcak kahveden içerken gözlerimi pencereden dışarıya çevirdim.

Bu yol bana hem acı veriyor hem de içime farklı bir huzurun doğmasına neden oluyordu.

Korel Erezli beni ilk kez bu yolun sonundaki ara sokakta o adamların elinden kurtarmıştı; neredeyse tecavüze uğrayacaktım ya da öldürülecektim fakat o bir anda ortaya çıkmış, adamlardan zarar görmemi önlemişti.

Ama sonrası daha kötüydü. Adamlardan bir tanesini yerde canice sürükleyişini ve kaskla kafasına vuruşlarını unutamıyordum. Ardından bayılmıştım ve sonrasında uyanmıştım. Ve çok sonra o adamın ölü bedenini canice katledilmiş bir şekilde morg odasında görmüştüm.

Korel Erezli gözlerimi açtığımda öyle bir an yaşanmadığını söylemiş, polis memurları onu desteklemişti. Bir daha buna şahit olan o zamanki dans hocama da ulaşamamıştım. Ama o adam öldürülmüştü.

Yakınımda bir hareketlenme olduğunda irkildim ve Korhan'ı karşımdaki sandalyeyi çekerken buldum. "Fazla dalgınsın, pencereden göz göze geldik ama beni resmen görmedin."

"Aslında..." Başımı iki yana salladım. "Gerçekten buna gerek yok. Benim aptallığım ve bencilliğim. Seni bu işe bulaştırmanın saçmalık olabileceğini düşünemedim."

Korhan kaşlarını çatıp kollarını önünde bağladı. "Bahsettiğin nedir?"

"Gerçekten," deyip ellerimi kaldırdım. "Konuyu kapatalım. Hatta..." Elim çantama gitti, ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Korhan öne atılıp bileğimi kavradı.

"Hey hey hey," dedi gözlerini açıp. "Beni buraya getirip, uykunun güzel kollarından ayırıp sonra da gidemezsin. Otur yerine."

Tekrar yerime oturdum, soğuk parmaklarına gözlerim kaydığında direkt elini çekti. Gözlerimi birkaç kez kaçırdığımda, "Bak," dedim düz bir sesle. "Şüphelendiğim bazı konular var ve cevaplarını senin de bilebileceğini düşündüm."

"Ne hakkında?" Korhan bir savcı edasıyla konuştuğunda diğer eli de artık masanın üzerindeydi fakat kardeşinin aksine, onu gizleme zahmetine girmiyordu.

Özge'yi Prometheus öldürmüştü, babasını Prometheus öldürmüştü. Korhan uzun süre Prometheus davasına bakmış, babasından sonra o davadan alınmıştı.

Acılarına mı dokunurdum, öfkelenmesine mi neden olurdum yoksa nefretini mi kazanırdım? Yine de, "Prometheus," dediğimde yüzünün değişmesini bekledim ama sabit gözlerle bana bakmaya devam etti. "Ve Korel hakkında." İkisinin adını aynı cümlede kullanmak bile midemin kasılmasına neden oldu. "Fakat fark ettim ki bu kötü bir fikir. Sen zaten yeterince acıya batmışken bir de bencilliğimle seni sürüklemek..."

Lafımı bölüp, "Ben de Prometheus'u araştırıyorum," dedi, dudaklarımı aralayıp ona baktım. "Hem de eskisinden daha fazla. Evet, uyuyamıyorum ama bunun nedeni acılardan ziyade geceler boyunca Prometheus davasında çalışmam." Şaşkınlıkla nefesimi verdim. "Ve aslında benden böyle bir şey istemen benim yalnız olmadığımı gösterir. Bencillik değil, iyilik olur." Parmakları olmayan elini çenesine götürdü. "Hatta birbirimize bu konuda epey fayda sağlayabiliriz."

Sadece, "Onu neden arıyorsun?" diye sorabildim.

"Neden mi arıyorum?.." Sorum onu şaşırtmıştı. "Sence onu aramam çok normal değil mi?"

Haklıydı. Acılarından kaçan, soruları arkasında bırakıp peşine düşmeyen tek kişi bendim. Geriye kalanlar için zaten en normali o soruları bulup araştırmaktı.

"Doğru," dediğimde daha rahat bir şekilde oturdum. "Sadece sürekli kaçtığım için herkesi kendim gibi sanıyorum."

"Ama artık kaçmıyorsun," dedikten sonra kahvesinden yine birkaç yudum aldı, benimkini de gösterdi. "Ayrıca kahveni iç, seni sakinleştirsin."

Başımı sallayıp ona eşlik ettim, ardından konuşmaya devam ettim. "Evet, kaçmıyorum çünkü kaçmanın bana bir fayda sağlamadığını gördüm. Herkese şüpheyle bakıyorum, yolda yanımdan geçen bir insandan tut..." Sonrasını getirmedim, sustum. Fazlasını vermeyecektim, artık bunu yapmayacaktım. Asıl şüphelerimi ona göstermeyecektim.

"Peki neden benden yardım istediğini sorabilir miyim?" Başını omzuna yatırdı. "Evet, Prometheus davasına bakan bir savcıydım ama benim bildiklerimin bazılarını internete yazdığında bile bulabilirdin." Çenesindeki elini indirdi. "Benden yardım istemenin bir nedeni olmalı."

Hayır, dedi iç sesim. *Ona şüphelerinden sakın bahsetme, eline koz verme.* Aptallığı bir kenara bırakmıştım ve o şekilde devam edecektim.

Yalan ile doğru karışık, "Çünkü hayatımdaki herkesin bana yalanlar söylediğinden şüpheleniyorum," dedim. "Onlardan yardım isteyemiyorum bu yüzden. Sen benim hayatıma yabancı olup Prometheus ve ailem hakkında bu kadar bilgi sahibi tek kişisin. Kısacası bana yalan söylemek için nedenin yok diye düşünüyorum." Sesimdeki şüpheyi duymuş olmalı ki gülümsedi.

"Sanırım bana güvendiğini söylüyorsun."

"Hayır," dedim hızlıca. "Sana güvenmiyorum."

"O halde?"

"Sadece sana güvenmek zorunda kalıyorum." Çenemi havaya kaldırdım. "Ama eğer ki bana yardım etmek istemiyorsan..."

"Korel kesin olarak geri döndü." Sözümü kesip öyle bir cümle kurdu ki lal oldum. "Onunla görüştünüz mü?"

"Evet." Kısa ve net bir cevap.

Bu konu hakkında konuşmak istemediğimi anlamasına rağmen üzerine gitti. "Neden ondan yardım istemedin?"

Öfkelenmeye başladığımı hissettiğimde ona yansıtmak istemedim çünkü hangi noktaya oynayacağını göstermek, ileride zor bir durumdayken o zaafıma tırnaklarını geçireceği anlamına gelirdi. "Sana kimseye güvenmiyorum demiştim."

"Ama başka şeyler daha var, öyle değil mi?" Korhan şüphelerimi anlamış gibi üzerime gelirken onun karşısında mümkün oldukça sağlam durmaya çalışıyordum.

"Beni sürekli sorgulayacaksan gerçekten senden hiçbir şekilde yardım istemeyeceğim, Korhan." İlk defa ona ismiyle hitap ediyor olmalıydım ki bu onu gülümsetirken, bana da tuhaf geldi.

"Tamam," dedi tek elini havaya kaldırıp. "Sorgulamıyorum."

"Güzel." Konuya nasıl gireceğimi bilemediğim için etrafıma baktım, sonra masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Bana en başından bütün davayı anlatır mısın? Benim hakkımda bildiklerinle beraber?"

"Peki karşılığında ne vereceksin?" Duraksadığımda bunu fark etti. "Benden istediklerini aldıktan sonra bana nasıl bir yardımda bulunacaksın?"

Yüzümü buruşturduğumda, "Karşılığını vermek zorunda mıyım?" diye sordum.

"Sana daha önce söyledim diye hatırlıyorum," dedi o da masanın üzerinden bana doğru eğilip. Gözlerine bir anda kötülüğün rengi oturdu, yeşillerine zehir ekildi. "Hiçbir şeyi karşılıksız yapmam ben, Minel."

Evet, bana yardım ettiği zaman böyle bir cümle kurmuştu ve o zaman onu ciddiye almamıştım fakat şimdi böyle bir duruma gelebileceğimizi hiçbir şekilde düşünmezken...

"Ben," dedim çekingen bir sesle. "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Geçmişimle ilgili." Korhan inanmayan gözlerle bana baktı, kaşları havaya kalktı. "Yani hatırlamaya başladıklarım çok önemsiz detaylar. Ayrıca," kaşlarımı çattım, "hatırlasam senden yardım

istemem, öyle değil mi? Hatırlasam çoktan Prometheus'un kim olduğunu bilirim çünkü."

"Prometheus'un kim olduğunu bilemezsin," dedi net bir sesle. "O hep maske takar. Hep yüzünü gizler."

"Nereden biliyorsun?" diye sorduğumda Korhan gözlerini devirdi.

"Gerçekten hiçbir şey araştırmadan, hiçbir şey öğrenmeden benim karşıma geldin, öyle değil mi? Çünkü seni buraya gelmeye bir şey itekledi. Sen Prometheus'u bilen kişinin karşısına gelmek istemedin, sen Korel Erezli'nin abisinin karşısına gelmek istedin." Derin bir nefes verdi, eliyle önündeki kahve bardağını yavaşça itekledi ve bana doğru biraz daha eğildi. "İnsanlar sana yalanlar söylüyor, dürüst davranmıyor diye onlara güvenmiyorsun fakat senin de onlardan bir farkın yok gibi görünüyor."

Başta öfkeleneceğimi düşündüm ama söylediklerine kendi içimde hak vermekten başka hiçbir şey yapamadım. Olabildiğince buz gibi bir ifadeyle ona bakmaya çalışıyordum fakat masanın altında tırnaklarımı dizlerime geçirmeye başlamıştım. "Benden ne istiyorsun karşılığında?" diye sordum.

"Güven vermeden güven alamazsın," dedi sert bir sesle. "İlk önce bana güveneceksin. Bunu istiyorum."

"Sana neden güveneyim?"

"Çünkü söylediğin gibi, zorundasın." Masanın üzerinden bana biraz daha yaklaştığında nefesi yüzüme çarptı: nane ve sigara kokusu. "Bana şüphelerini, hatırladıklarını, aklından geçen her şeyi anlatacaksın," dedi. "Ben de sana karşılığında aynısını vereceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım, ilk geriye çekilen ben oldum. Korhan Erezli'nin gözleri bir insana kendisini hapishanede hissettirebilecek kadar ağırdı. Kendimi bir an demir parmaklıklar arkasındaymış gibi görmüştüm ve o karşımdaydı. Korkmam gerekiyordu ama korkmamıştım; aksine o hapishane bana öfkelerimi unutturmuştu.

Yenilmiş bir tınıyla, "Kime güvenmek zorunda kaldıysam beni pişman etti," deyip gözlerimi kıstım. "Ve bunu bana en çok kardeşin yaptı."

Korhan aynı şekilde durmaya devam ederken bir an bile gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "İnsanları bana güvendiğine pişman etmem," diye mırıldandı. "Çünkü ben de onlara güvenirim. Eminim kardeşim sana hiçbir zaman güvenmemiştir ve kendisiyle alakalı hiçbir şey anlatmamıştır." Tırnaklarımı dizlerime daha fazla geçirdim. Onu yalanlamadım, doğru söylüyordu, yeni fark ediyordum. Korel Erezli bana hiçbir zaman güvenmemişti.

"Bu yolda gerçekten bana yardımcı olacak mısın?" diye sordum. "Bütün dürüstlüğünle ve bütün gerçeklerle?"

"Senin olduğun kadar," diye yanıtladı. "İkimizin de çıkarları olacak. Prometheus benim ellerimden Özge'yi aldı." Babasından bahsetmemesi tuhafıma gitmişti ama aldırış etmedim. "Ve Özge'yi ellerimden senin yüzünden aldı. Bana aslında bunu borçlusun."

Yine büyük bir vicdan azabı hissettim ama bunu gizlemedim.

Belki aptallık edecektim, belki de hayatımın en doğru kararını verecektim ama o an Korhan'a güvenmekten başka çarem yoktu. En doğrusu buydu. Birine güvenmiyorken ve tek başınayken zaten her şey mahvolmuştu, en kötüsünü de tatmıştım. Daha kötü ne olabilirdi ki?

"Tamam," deyip derin bir nefes verdim, gözlerimi kapatıp başımı salladım. "Sana her şeyi anlatacağım, seninle bütün şüphelerimi paylaşacağım."

Gözlerimi araladığımda Korhan yavaşça geriye gitti. Zafer kazanmış gibi görünmesini isterdim ama öyle bir ifadesi yoktu, aksine umutsuzca bana baktı. "O halde," dediğinde sadece dudakları hareket ediyordu. "İlk önce seni yanıma itekleyenin ne olduğunu söyle."

Aslında hep nerede yanlış yaptığımı yeni fark etmiştim. İnsanlara güvenip kapılarımı tamamen açıyordum, onlar bana ardına kadar açmazken. Şimdi kartlar açık oynayacaktım; karşımdaki öyle sanacaktı fakat kapalı kartlarımı gizleyecektim.

Dürüst oldum. "Korel hakkındaki düşüncelerim beni buraya itekledi." Yalancı oldum. "Onun yardıma ihtiyacı olabileceğini düşündüm."

Korhan yüzünü buruşturdu. "Bunun Prometheus'la ne ilgisi var?"

Kardeşinin neye ihtiyacı olabileceğini bile sormaması gözümden kaçmamıştı ama aldırış etmeden çantamdan Korel'in evinde bulduğum örnek kâğıdı çıkardım ama öncesinde, "Merkezin yanındaki akıl hastanesine hiç gittin mi?" diye sordum.

Korhan dikkatli bir sesle, "Daha önce, evet," dedi.

"Ne kadar önce?" diye sordum.

"Seneler önce."

Kaşlarım havaya kalktı, elimdeki kâğıdı aşağıya indirdim. "Bu ilk akıl hastanesi değil miydi?"

Korhan'ın gözleri ondan gizlediğim kâğıda kaysa da sonrasında açıklamaya başladı. "Hayır, değil. Bu aynı kişiye ait üçüncü akıl hastanesi."

"Diğer ikisine ne oldu?"

"Yandı." Korhan kahvesinden içti, bardağını masaya koyarken gözlerini pencereye çevirdi, ellerini pantolonunun cebine soktu. "İlk akıl hastanesi 1991 senesinde kuruldu. Üç senenin sonunda, içerideki hastaların hepsi dışarıya çıkarıldıktan sonra kül olana kadar yandı. Herkes bu duruma şaşırdı çünkü kimsenin canı yanmamıştı. Yangın yüksek voltajlı elektrikten oldu dendi. Bir daha o hastaların hiçbirine ulaşılmadı. O zamanlar teknoloji bu kadar iyi değil diye kimse konuyu araştırmadı." Derin bir nefes aldı, verirken bakışları bana kaydı. "İkinci akıl hastanesi 2013 senesinde kuruldu. O da iki sene durduktan sonra yangında kül oldu fakat bu sefer içerideki hastaların büyük kısmı acı bir şekilde can verdi; yangını çıkaran hastalardan biriydi." Ellerini ceplerinden çıkarıp masanın üzerine koydu. "Kısacası iki hastaneyle alakalı elimizde ne bir hasta dosyası var ne de doktor isimleri. Bu akıl hastanelerinin içinde neler döndüğünü bilemedik."

Dinlerken zihnimde dönen görüntülere yetişemiyor, sırtımı soğuk bir duvara yaslamışçasına ürperip duruyordum. O soğuk duvar gerçekte arkamda olmalıydı ya da anılarımın içinde o soğuk duvara yaslanmıştım. Hikâyeyi dinlerken kendimi o akıl hastanesinin içinde bulmuştum.

"Ama şimdi üçüncü akıl hastanesi kuruldu."

"Evet." Başını salladı. "Ve aynı kişi kurdu."

"O kişiyi tanıyor gibi konuşuyorsun," dediğimde yüzümü ekşittim.

Korhan sanki bana büyük bir aptalmışım gibi bakıp, "Gerçekten bu kişinin kim olduğu hakkında tahminin yok mu?" diye sordu. Bir süre daha yüzümü izledi fakat öylesine bir boşluktaydım, birçok şeyi hem düşünebiliyor hem düşünemiyordum.

"Tanıdığım biri," diyebildim sadece.

"Hem de bir nefes kadar," diye devam etti. "Bu hastanelerin hepsinin kurucusu, Prometheus."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, elimde tuttuğum kâğıt titremeye başladı. "Ama..." dedim ve bakışlarım kâğıda kaydı. "O akıl hastanesi Anekdot Merkezinde..."

"Anektod Merkezinin kurucusu da Prometheus." Kahvesinin son yudumlarını içerken hipnoz olmuşçasına ona bakıyordum.

"Eğer kurucusu o ise nasıl kim olduğu bulunamaz?"

Korhan yine bana bir aptalmışım gibi baktı. "Farkında değil misin?" diye sordu heceleyerek. "Prometheus'a tapan ve onun kölesi olan bir azınlık var. Onları Eskişehir'de gördün. Sen Prometheus'u tek mi sanıyordun? Hadi ama Minel, o kişi kendini bir Tanrı sanıyor ve Tanrı ne zaman yalnız kalmış?"

Ellerimi saçlarıma geçirip geriye attığımda, "İnsanları kendi amaçları için kullanıyor," dedim.

"O insanları alıyor," dedi gözlerini kısarak. "Eğitiyor, kulu yapıyor, kölesi yapıyor. Kendi kendine oluşturduğu bir sistemi var. Melekleri var, kulları var, yardımcıları var. Kendisini bu dünyanın yaratıcısı sanıyor ve bunu gerçekten de gösteriyor." Yutkundu ve hızla konuşmaya devam etti. "Sonra onları istediği gibi yönetiyor. Günahları için onları yakıyor, sevapları için ödüllendiriyor."

"Ama bir insan neden Prometheus'un kölesi olmayı kabul etsin ki?" Aklım almıyordu ama düşündükçe aslında nasıl büyük bir dünyası olduğunu yeni görüyordum.

"Bu konuda tahminlerimiz vardı," dedi Korhan ciddiyetle. "1991 senesinde kurduğu akıl hastanesinin yandıktan sonra ölü

biri tarafından kurulduğu ortaya çıktı. Yani Prometheus ilk kez o zaman yola çıktı, yanında kimse yoktu ve ölü birinin kimliğini aldı. Söylediğim gibi o dönemde teknoloji gelişmediği için böyle işleri yapmak daha kolaydı." O da saçlarını karıştırdı. "Yalnızdı ve kulları olsun istiyordu. O zaman hastanede yüz yirmi iki kişinin yattığı söylentisi var. Bu yüz yirmi iki kişiyi psikolojileriyle oynayarak kendisine köle edip istediğini aldıktan sonra o insanları da alıp akıl hastanesini yaktı." Aklımda parçalar oturmaya başlamıştı. "Ardından 2013 senesinde bu insanları kullanarak kendi dünyasını kurdu. Yeni hastaları oldu, eski hastalarının bazılarını asker gibi doktor unvanıyla oraya yerleştirdi..."

Lafını bölüp, "Neden on iki sene beklesin ki yeni bir hastane açmak için?" diye sordum. "Ayrıca Prometheus cinayetleri bildiğim kadarıyla 1991 senesine kadar uzanmıyor."

Korhan lafını bölmemden hiç hoşlanmadı. "Bunun yanıtını bilseydim çoktan ona ulaşmıştım, değil mi?" Dudaklarımı birbirine bastırıp sustuğumu belli ettim. Korhan devam etti. "2013 senesinde işler istediği gibi gitmedi. Bir hasta, Prometheus'un bütün planlarını yerle bir etti, o hastaneyi yaktı."

Sustu, derin bir nefes verip bakışlarını pencereye çevirdiğinde sakin bir sesle, "O hasta da yangında ölmüş mü?" diye sordum.

"2013 senesi hakkında elimizdeki bilgiler daha net," diye anlatmaya başladı. "İki yüz üç hastası varmış." Gözleri kısıldı, gözlerime bakmadı ama her ne düşünüyorsa derinlerde soluklandığını hissettim. "Yüz seksen altı kişi can verdi. Geriye kalanlardan biri eğer o kişiyse yaşıyor demektir ama hiçbirine ulaşamadık. Bize de kimse ulaşmadı. Bekledik ama bir tanesi bile o hastaneden kaçan kişi şeklinde sisteme girmedi. Tabii aptal insanların sırf eğlence olsun diye yalanlar uydurmasını saymazsak."

Bütün bunlar Korel'in anlattıklarıyla ve Prometheus'un bana yaptıklarıyla kesiştiğinde oturduğum yerde rahatsızlıkla hareket edip, "Prometheus bir cani," dedim sessizce. Korhan hâlâ bana bakmıyordu fakat ben ondan başka hiçbir noktaya odaklanamıyordum. "Ama her şeyden önce insanların psikolojileriyle oynayan bir cani. Yani insanların kalbini sökmesinin dışında aslında yaşarken beynini öldürdüğü birçok kişi var, öyle mi?"

Korhan başını olumlu anlamda salladı fakat hiçbir şey söylemedi. "Ve caniliğiyle öldürdüğü kişi annem ile ablam, beynini öldürdüğü kişi ise benim." Tam bu anda Korhan bana dönüp baktı, gözlerine anlayamadığım bir duygu oturdu. "Onları gözünü kırpmadan öldürdü fakat benim psikolojimle oynadı; her şeyi unutturan oydu."

Elim alnıma gitti, parmaklarımı hissetmiyordum ve tenimden ateşler geçiyordu. Sanki iki akıl hastanesinde, yangının ortasında kalan bendim. Üçüncü akıl hastanesini ise yakacak kişi ben olabilir miydim? O esnada kendimde o kuvveti buldum.

Korhan hiçbir şey söylemediğinde, "Yine de anlayamıyorum," dedim; parmaklarımı şakaklarıma bastırdığımda elimdeki kâğıt masaya düştü. "Prometheus bütün bunları yaparken özellikle benim ailemden ne istemiş olabilir?"

Korhan kâğıda bakmadı, belki de benim ona göstermemi bekledi, bilmiyordum ama gözlerini gözlerime sabitlerken, "Bak bunun yanıtını ben de bilemem," dedi. "En iyi yanıtı sana baban verebilir. Bunu ona hiç sordun mu?"

"Hayır." Dişlerimi sıktım, gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Onun yalanlarını dinlemek istemediğim için sormadım. Tek bildiğim, senelerce kaçtığımız biri vardı. O kaçtığımız, Prometheus'tu. Annemden önce ablamı o karla kaplı çocuk havuzunda öldürdü. Bileklerini kesmesini sağladı. Sonra annemin başını gövdesinden ayırdı. Ardından babam beni bırakıp gitti, amcam bana baktı ve o merkeze..." Gözlerimi açtım; korkuyla ve şüpheyle. "Amcam beni o merkeze göndermek için elinden gelen her şeyi yaptı." Devam ettiremedim ama bunun bir tesadüf olduğuna inanamıyordum.

Korhan kaşlarını çattı, beni dinlerken sanki aklındaki bazı parçaları birleştiriyormuş gibi, "Bunlar sadece bizim tahminlerimizdi," dedi. "Belki de o iki akıl hastanesi Prometheus'a ait değildi."

Yutkundum, önümdeki kâğıdı Korhan'ın önüne itekledim. "Diğer akıl hastanelerinin duvarlarında böyle yazılar var mıydı?"

Korhan ağır ağır bakışlarını benden ayırıp kâğıda çevirdiğinde gözlerini kıstı, ardından kâğıdı parmaklarının arasında tutup, "Bunu," dedi yarı şaşkın yarı endişeli. "Nereden buldun?"

"Var mıydı Korhan?" diye sordum bir kez daha.

Bu sorumun ardından Korhan bir anda ayağa kalktı ve masanın üzerindeki kâğıdı alıp, "Kalk," dedi. "Gidiyoruz."

"Hey," dediğimde ben de peşinden kalktım ama çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. "Nereye?"

Hiçbir cevap vermedi; kafenin kapısını sertçe açıp çıktığında arkasından neredeyse kapı yüzüme çarpacaktı. Koşar adımlarla büyük arabasına vardığında yolcu kapısını açıp sürücü koltuğuna yöneldi. Emrine uydum; yolcu koltuğuna oturup kapıyı kapattığımda o çoktan binmiş, gazı alevlendirmişti.

Direksiyonu tutarken elindeki kâğıdı bir an olsun bırakmıyor, bir ona bir yola bakıyordu. "Nereye gidiyoruz?" dediğimde arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki emniyet kemerini bile zorlukla takmıştım.

"Sana göstereceklerim var. Ofisime gidiyoruz." İki elimle emniyet kemerini sıkıca tutarken gözlerimi yoldan ayıramadım.

"Yine de biraz daha yavaş kullanamaz mısın? Ofise gitmeden ölmek istemem de."

Korhan göz ucuyla bana baktı, ardından kâğıdı kucağına bıraktı ve uyarımı dikkate almadan hızı artırdı. "Korel sana söylemedi mi? Ona motosiklet kullanmayı ben öğrettim ve hızı sevdiren de bendim."

Korel bana ne söylememişti ki şimdiye kadar bunu söyleyecekti? Bir an onu düşündüm; sanki Korel'e ağır bir ihanet ediyormuş gibi hissettiğimde, "O kötü görünüyor," diye mırıldandım. Aslında içimden konuşacaktım ama dayanamamıştım. "Çok kilo vermiş, yemek bile yemiyor neredeyse. Ve tuhaf... O yani..." Emniyet kemerini daha sıkı tuttum. "Eskiden kendini gizlerdi ama şimdi kendini gizleyecek kadar bile önemsemiyor."

Ölümden bahsetmişti ama bunu ağabeyine söyleyemedim, kendimle birlikte bir başkasını da üzmeye dayanamazdım.

Fakat Korhan düşündüğümden daha sakin bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Onun böyle dönemleri olur. Atlatacaktır."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Gerçekten çok kötü görünüyor."

"Daha kötü göründüğü zamanları olmuştu."

"O ölmek istiyor."

Yüzünde mimik oynamadı. "Daha çok ölmek istediği zamanları da olmuştu." Şaşkınlıkla ona baktım, hiçbir cevap vermediğimde bana döndü, sonra başını iki yana salladı. "Bana kötü bir abiymişim gibi bakma. Ona küçükken de büyüdüğünde de yeterince yardımcı olmaya çalıştım ama Korel böyledir, her şeyi tek başına halletmeye çalışır ve depresiftir. Bugün ölmeyi ister fakat yarın gelecek planları yapar..."

Lafını bölerek, "Onu aylardır tanıyorum," dedim sert bir sesle. "Bir kez bile ağzından gelecek planı duymadım. En kötü zamanında da en iyi zamanında da."

Korhan ise canımı yakacağını bile bile, "Onu tanıyor musun ki gerçekten?" diye sordu. Bu sorunun ardından ağzıma fermuar çekip bakışlarımı yanımdaki pencereye çevirdim; Korhan sorusuyla beni parçaladığını anlasa da umursamadı.

Çok kısa bir süre sonra arabayı durdurduğunda bir ara sokaktaydık. Etrafta binalar yerine iki katlı villalar vardı. Korhan arabasından indi, ben de arkasından indiğimde, "Ofisin, evin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi sağ taraftaki bordo rengi bir villaya yürürken. Elinde sıkıca kâğıdı tutuyordu. "Burası ofisim."

Fazlasıyla lüks görünen villanın demir kapısından içeriye girdiğimizde, "Bir ofise göre fazla lüks değil mi?" diye sordum. "Korel sana bu konuda hiç çekmemiş. Paraya çok düşkünsün."

Korhan önümde yürürken omzunun üzerinden bana baktı ve o an onun Korel'den bile daha uzun olabileceğini düşündüm. "Paraya çok düşkün olsaydım onu olur olmaz her şeye harcamazdım," dedi. "Çalışmayı seviyorum, boş durmaktan hoşlanmıyorum. Bunların bir getirisi oluyor. Ben de o paraları harcıyorum, hepsi bu."

"Yine de lüks yaşamdan hoşlanmadığın anlamına gelmez bu."

Villanın kapısını arabadan inerken torpido gözünden aldığı anahtarla açtı. "Sen buna lüks dersin," dedi alayla. "Bense can sıkıntısı."

Gözlerimi devirdiğimde içeriye girdik ve Korhan kapıyı kapattı. İlk dikkatimi çeken, ofisin içindeki mis gibi çiçek kokusuydu; etraf öylesine temiz, öylesine ferah görünüyordu ki Korel'in evinin tam zıddıydı. Karşıda kocaman bir salon vardı, sağda merdivenler ve solda kapalı kapılar. Korhan merdivenlere yöneldiğinde ben de peşinden ilerledim. "Çok güzel kokuyor."

Korhan gülümsedi, profilinden gördüm. "Her akşam çıkmadan ofisimi temizletirim."

"Korel'le çok zıtsınız," diye mırıldandım ağzımın içinde.

Korhan bir anda önümde bıçak gibi kesildi, iki basamak yukarıdan dönüp bana baktı. Şimdi sadece uzun değil, dev gibi görünüyordu. "Beni artık Korel'le kıyaslamaktan vazgeçmelisin," dedi ama sesinde öfke yoktu. "O aklına gelebilecek her konuda benim zıddımdır."

Hiçbir cevap vermeyip yüzüne bakmaya devam ettiğimde birkaç saniye sonra tekrar basamakları tırmandı ve en sonunda bir kapıyı açıp içeri girdi, ben de peşinden eşlik ettim. Burası daha güzel kokan kocaman bir odaydı.

Yerde eski tip bordo bir halı vardı, el dokuması olduğu çok belliydi. Bir duvar boydan boya pencerelerle kaplıydı, koyu gri perdeler odaya karanlık veriyordu. Korhan uzanıp ışığı açtığında odayı solgun, sarı bir ışık aydınlattı.

Duvara yaslı siyah bir deri koltuk vardı. Onun karşısındaki duvarda ise meşe ağacından yapılma büyük bir masa. Masanın üzeri derli topluydu; bilgisayarı ve dosyaları düzenli duruyordu. Kalemlerinin bile hepsi aynı renkteydi, sıraya göre dizilmişti. Duvarlarda zebra kaplama vardı. Beyaz deriden büyük sandalye o duvarlara çok yakışmıştı. Hemen sandalyenin üstünde ise büyük bir tablo vardı: Salvador Dali'nin zaman üzerine olan tablosu.

"OKB rahatsızlığın olabilir mi?" diye sordum kendimi tutamayıp. Çünkü öylesine büyük bir düzen vardı ki bu bir süre sonra beni bile boğmuştu ama bu soruyu sorduğum için pişman oldum. Yaşadıklarım her insanın psikolojisini sorgulamaya itmişti.

"Hayır," diye yanıtladı. "Sadece düzensiz bir hayattan da düzensiz bir odadan da hiç hoşlanmam çünkü kafamın içi yeterince düzensiz." Eliyle beni yanına çağırdı. "Hadi gel." O an odanın

içinden başka bir odaya açılan kapıyı gördüğümde Korhan elindeki anahtarla o kapının kilidini açtı ve aralamadan önce duraksadı, omzunun üzerinden bana baktı. Tereddütle, "Sana güvendiğime pişman edersen sen benden daha fazla pişman olursun," dedi.

Şüpheye bile düşmeden, "Seni pişman etmeyeceğim," dedim. Çünkü bir insanın güvenini zedeleyecek en son kişi bile olamazdım, kendime yapılmasını istemediğimi başkasına yapamazdım.

Korhan inandı mı bilmiyordum ama başını çevirip kapıyı ardına kadar açtı, ışığın düğmesine bastığında oda aydınlandı. Korhan'la beraber içeriye girdim ve o an geri çıkmamak için kendimi çok zor tuttum.

Az önceki odaya göre daha küçüktü, çok daha küçük. Fakat bu, odadan çıkmayı istememin nedeni değildi.

Duvarda beyaz bir tahta vardı. Üzerine siyah kalemle onlarca ok çekilerek birçok soru işareti yazılmış, birçok cevaba ulaşılmıştı. Tahtanın tam ortasında ise tek bir isim yazıyordu: Prometheus.

1991 senesinden bu zamana kadar işlediği cinayetler, yaptıkları, izlediği yolların hepsi tahtaya not düşülmüştü fakat sadece bununla da sınırlı değildi. Soldaki panoya onlarca fotoğraf asılmıştı; her fotoğrafta caddeler, sokaklar ve hastaneler vardı. Öldürülen insanların yüzleri, fotoğrafları, çizilmiş resimleri.

Sağ tarafta yazılar vardı: öldürülen insanların isimleri, tarihleri, mekân adları... Oda aklımın içinden bile daha doluyken, Korhan bir anda bileğimi tutup beni fotoğrafların olduğu sol tarafa yönlendirdi ve önünde durduğumuzda bileğimi bıraktı. Parmağıyla bir fotoğraf karesini işaret edip elindeki kâğıdı havaya kaldırdı.

O an, 2013 senesinde kurulan akıl hastanesinin bir odasının duvarıyla karşılaştım. Aynı alfabe vardı, aynı kelimeler ve aynı yazı stili. Korhan'a baktığımda şaşkınlığımı gizleyemedim ama o da bana şaşırmış gibi bakıyordu.

"Aynısı," dedim boğuk sesle. "Ve yeni açılan akıl hastanesinin de duvarlarında aynı yazı stili var." Korhan zaten bunu biliyormuş gibi başını salladığında geriye bir adım atıp fotoğraflara geniş açıdan bakmaya çalıştım ama gözlerim artık görmüyor gibiydi.

Korhan beni orada, fotoğrafların önünde bırakıp diğer tarafta kalan, duvarın tek boş yerindeki raflara doğru ilerledi ve mavi dosyalardan bir tanesini alıp yanıma geldi. Rasgele bir sayfa açtıktan sonra kaldırıp bana gösterdi. Fotoğraflara bakan gözlerim, önüme tuttuğu kâğıda yöneldi. Poşet dosyanın içindeki kâğıtta da aynı alfabeyle yazılmış bir mektup duruyordu.

"Bu ve bunun gibi birkaç mektup, yakın zamanda Prometheus cinayetlerini işlerken polis merkezine geldi. O zaman savcılığını yaptığım için incelemeye aldık ama hiçbir sonuca ulaşamadık. Hepimiz Prometheus'la bağlantılı olduğuna garanti gözüyle baksak da üzerine düşmedik ve şimdi..." Gözleri akıl hastanesinin fotoğrafına kaydı. "Aynı alfabe."

Hiçbir şey diyemedim. Önümdeki bütün sonuçlara ve bütün nedenlere bakarken ayakta durmakta bile zorlanmalıydım ama o kadar hissizdim ki bu beni şaşırttı. Normalde kaçmam gerekirdi, korkmam ya da bunların ağır geldiğini haykırmam fakat sakince, şaşkınlıkla ve korkuyla gerçeklere bakarken Korhan, "Yine de," dedi omzunu kaldırıp indirerek. "Bu alfabenin sahibinin Prometheus olup olmadığını hiçbir zaman bilemeyiz."

"Prometheus." Korhan bakışlarını hızla bana çevirdi ama ben fotoğraf karesine bakmaya devam ettim. "Eminim." Yüzümdeki gülümsemenin nedeni de neydi? Yoksa bu kadar hissizliğin nedeni deliriyorum diye miydi? "Çünkü aynı alfabeyle, aynı yazı stiliyle altında babamın imzasının olduğu bir mektup var. Ve Prometheus'un imzasının."

Korhan direkt benim ona verdiğim kâğıda bakışlarını çevirdi; her detayına bakarken, "Yoksa bu o mu?" diye sordu, sonra arkasını çevirdi. "Ama burada imza yok."

Elindeki dosyayı yanda duran küçük masaya bıraktığında gözleri bir kâğıda kayıyor, bir bana bakıyordu.

"Hayır, bu o mektup değil."

"Peki bunu nereden buldun?" diye sordu.

Gözlerim yavaşça onun yeşil gözlerine döndü. Bakışlarımda her ne gördüyse kaşlarını havaya kaldırdı, dudakları aralandı. Anladı ama bir kez de kendi sesimden, kendi kulaklarımla duymak için, "Korel'in evinde buldum," dedim. "Kilitli odasındaydı ve ben bu alfabeyi yazarken Korel'i gördüm."

12. ARAF

Sonsuza kadar bir yalanın içinde yaşayabilirdim ama sonsuza kadar bir doğruya karşı dimdik duramazdım, bunun farkındaydım.

Hayatım kaçışlarla başlamış, unutuşlarla devam etmişti ve şimdi doğrular yalanları alt ederken ben altlarında eziliyordum.

Her şeyin bir nedeni olduğuna inanmak istiyordum fakat hayatımın hangi neden uğruna karanlığa gömüldüğüne bir türlü ulaşamıyordum. Tek bir zaman dilimi değil, bütün hayatım o karanlığın içinde sürünmüştü. Her anımda bir felaket yaşamıştım; felaket yaşamadığım zamanlarımda bile insanlar sonrasını felakete çevirmişti.

Şimdi de tam o anın içindeydim. Yanımda Korel Erezli'nin zıddı olan ağabeyi vardı. Diğer yanımda ise yalanlar oturuyordu sanki: inandığım, inandırdıkları ve inanmamı istedikleri.

Korhan'ın gözlerindeki ifade değişti, kaşları havalandı ve yutkundu. Âdemelmasının hareketini izlerken benden daha tepkili görünüyordu ya da en azından olması gereken bir tepkiydi fakat ben öylesine sakin bakıyordum ki o bile bir an şüpheye düşüp, "Minel," dedi, "doğruları mı söylüyorsun?"

"Yalanları tercih eden biri hiçbir zaman olmadım." Gözlerimi tekrar karşımdaki fotoğrafa çevirdiğimde beni bu kadar sakin tutan duyguyu merak etmiştim. İyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey miydi, bilmiyordum.

"Bu ne zaman oldu?"

"Bugün." Derin bir nefes aldım. "Yani onu yazarken görmemi söylüyorsan, öncedendi. Epey önce hem de. İlk tanıştığımız zamanlardı." Ürpererek kollarımı önümde bağladım. "Onu daktilonun başında yazarken bulmuştum, çok tuhaftı. Bakışları, davranışları... Ama ben onu yakalayınca yazmayı bırakmıştı. Bir

kez daha onu o odada görmedim. Sonra..." Gözlerimi kapatıp dudaklarımı ıslattım. "Bugün o akıl hastanesine gittiğimde..."

"Sen yeni açılan akıl hastanesine mi gittin?" Karşıma geçip duvarın önündeki fotoğrafları kapattı. "Neden?"

Sakin bir sesle, "Gürkan'la konuşmak istedim," diye yanıtladım. "Bir şeyler bildiğini düşündüm."

Korhan gözlerini kıstı. "Korel'in peşindeydin yani."

"Hemen hemen."

"Hemen hemen," diye söylediğimi tekrar etti, ardından beni baştan aşağı süzüp bir kez daha kaşlarını kaldırdı. "Peki neden böyle sakin görünüyorsun?"

"Sen de şaşırdın ama sakinsin," diyerek topu ona attım. Korhan bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama ardından susup devam etmemi istiyormuş gibi başını salladı. Sözlerime devam etmeyip ona arkamı döndüm ve Prometheus'un sırlarıyla dolu odadan çıkıp içerideki büyük odaya geçtim. Kendimi deri koltuğa attım; dirseklerimi dizlerime yaslayıp ellerimi saçlarıma geçirdim.

Gözlerimi kapatıp kendime düşünme fırsatı verdiğim esnada kapının kapandığını ve Korhan'ın adımlarını duydum. Bir sandalye sesi geldi; başımı kaldırıp baktığımda masasının önündeki sandalyelerden birini karşıma çektiğini gördüm. Yanıma özellikle oturmamış, bir sorgu odasındaymışız gibi tam karşımda durmuştu.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sorduğunda dirseklerini dizlerine yasladı, elleri çenesindeydi. "Bugün bir şeyler olmuş."

Bir yandan ona bakıyor, bir yandan da kapıyı dikizliyordum. Çıkıp gitmeli miydim? Belki de Korel'in sırlarını konuşabileceğim en son kişi bile Korhan olmamalıydı. Aralarını hiçbir zaman iyi görmemiştim.

"Onunla aran kötü mü?" diye sordum gerçekleri ya da uyduracağı yalanları dinleme isteğiyle.

Korhan her zaman olduğu gibi hızlı bir cevap vermedi; kendine düşünme zamanı tanırken gözlerini yere indirdi. Beş parmağının olduğu eliyle çenesini kaşıyor, diğer eliyle de ritim tutuyordu.

Neredeyse bir dakika geçti, cevap vermeyeceğini düşünüyordum ama beni yanıltti. "Onunla tuhaf bir ilişkimiz vardır." Gözlerime bakmadığı için dürüstlüğünü test edemiyordum; hoş, bu konuda çok da iyi olduğum söylenemezdi. "Küçükken bana hayran bir çocuktu." Bunu böbürlenerek söylemişti, gülümsüyordu. "Ve çok zekiydi ama her zaman başkaldıran bir yapısı oldu. Bana değil, ona tepki veren herkese. En çok da babama." Bakışlarını yerden ayırıp bana çevirdi. "Babamdan fazlasıyla hem fiziksel hem de duygusal şiddet gördü Korel." Derin bir nefes verdi, yüzündeki gülümseme gitti. "Ve ben onu hiç korumadım."

Tahmin ettiğim hatta daha fazlasını gördüğüm bu durum karşısında şaşırmamı bekledi mi bilmiyordum ama içimdeki o aşamadığım duyguyla, "Neden?" diye sordum. Öfkelenmiştim. "Sen onun abisiydin."

"Babamla aramı bozmak istemedim," dediğinde omzunu silkti, oturduğu sandalyeden kalkıp odanın içindeki cam dolaba ilerledi. Sonra bir viski şişesi ile viski bardağı çıkardı. Kaldırıp bana gösterdi. Yüzümü buruşturup başımı iki yana salladım. "Peki ya bira?" dedi. Bu sefer olumlu bir yanıt verdiğimde alayla güldü; ne düşündüğünü anladım ama bunu sesli dile getirmedi. Masasının altındaki mini dolabı açıp bira şişesi ve viskiyle yanıma geldiğinde uzanıp şişeyi elinden aldım.

"Tek neden bu mu?" diye sordum soğuk biradan birkaç yudum aldıktan sonra. Eskiden olsa yüzümü buruştururdum ama şimdi öylesine alışmıştım ki biranın tadı hoşuma bile gitmeye başlamıştı. Bu Korel sayesinde olmuştu.

"Değil." Viskisini içti, tek seferde. "O bana imreniyordu, o benim gibi olmak istiyordu ama bir şeyin farkında değildi." Bakışları kehribar rengi içkinin üzerinde gezinirken suratında tiksiniyormuş gibi bir ifade oluştu. "Onu kıskanıyordum. Hem de çok."

"Ne?" Dakikalardır yaşadığım en büyük şaşkınlık belki de buydu. "Ama sen ondan daha iyi..."

"Evet, neler diyeceğini biliyorum," diye sözümü kesti. "Ondan daha iyi bir hayat yaşadığımı söyleyeceksin ve çocukluğumuzdan beri de böyle oldu. O babamdan dayak yedi, ben onları

izledim. O eve kapatıldı, ben canım ne isterse onu yaptım. O babamın zoruyla tıp okudu, ben savcı oldum. O istediği hiçbir şeye babam yüzünden ulaşamadı ama ben babam sayesinde birçok şeye ulaşabildim: şan, şöhret, para, başarı ve daha fazlası. Korhan Erezli oldum. Herkes önümde düğmesini ilikledi, Korel'i karakollardan topladık. Ama bunların dışında onu kıskandığım tek bir konu vardı."

Bakışlarını içkisinden ayırıp bana çevirdiğinde ilk defa Korhan'ın gözlerinde büyük bir öfke gördüm. Bana bakarkenki öfkesi gibi değildi; daha büyük, daha kötü, daha hiddetli. "Nedir o?" diye sorduğumda korktuğumu hissedip hissetmediğini bilmiyordum.

Korhan nefeslendi, ardından gözlerini kapattığında, "Onun gerçek bir anne babası vardı," dedi. "Bense üveydim."

Şaşkınlıkla dudaklarım aralanıp gözlerim irileştiğinde bunu ondan gizleyemedim çünkü asla ama asla aklıma bile gelmeyecek bu durum, nefes almamı bile unutturdu. Korhan şaşırmam için bana uzun bir süre verdi. Ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum ama kalkıp viskisini tekrar doldurmuş ve yine karşıma oturmuştu.

"Ben..." diyebildim. "Bilmiyordum. Korel hiç söylemedi."

"Çünkü o da bilmiyor." Az önce gözlerinde gördüğüm o birkaç saniyelik öfke yok olmuştu fakat bu gördüğümün izi kalacaktı, biliyordum. Bir şaşkınlık daha yaşadım ama bunu ona göstermedim. "Yani babam söylemedi ona hiç. Bilmiyordur diye düşünüyorum, bana hiç konusunu açmadı."

"Yani," dedim kısık sesle. "Erezli ailesi seni evlat edindi, öyle mi?"

"Evet."

"Korel sen evlat edinildikten sonra mı doğdu?"

"Hayır," deyip yüzünü buruşturdu. "Korel zaten onların çocuklarıydı ama küçüktü. İki yaşlarında filandı." Başımı sallayıp gözlerimi kaçırdım. "Bana acıdın mı?" diye sordu alaylı bir sesle. "Gözlerini kaçırıyorsun."

Tekrar ona baktığımda, "Hayır," deyip başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Sadece şaşırdım." Sonra başka bir

detay daha dikkatimi çekti fakat bunu sorup sormama konusunda kararsız kaldığım için ona bakmaya devam ettim.

"Sor," dedi gözlerini kısarak. "Şimdi sormazsan bir daha soramazsın."

"Sürekli..." diye söze başladığımda elimdeki bira şişesini yere bıraktım ve koltukta kayarak ona yaklaştım. "Babandan bahsediyorsun ama annenden söz ettiğini hiç duymadım. Neden? Sizi terk ettiği için mi?"

Annesinin adını duyduğu anda Korhan'ın çenesi kasıldı ama bu birkaç saniye sürdü. Ne cevap vereceğini düşündü ya da cevap vermek istemedi, bilmiyordum ama bu sürede gözlerini birkaç kez benden ayırıp arkamdaki pencereye baktı.

Kurcalamanın saygısızlık olduğunu bilsem de "Korel senin tam zıddın yine," dedim. "O da annesine epey düşkün gibi görünüyor..."

Yine yanıt vermedi fakat bu sefer benimle hiç göz teması kurmadan pencereden dışarıyı izlemeye devam etti. Birkaç dakika sonra, "İdil Erezli beni hiçbir zaman sevmedi," dedi sadece; tek bir cümle. Sesi fazlasıyla hissizdi.

Annemin İdil'e bıraktığı mektubu anımsadım. Onun anneliğine öyle güveniyordu ki beni ona emanet etmişti. Ve Korel'in annesine yaklaşımı...

"Sanmıyorum," diye mırıldandım. Bakışları pencereden bana kaydığında yeşil gözlerine acı bulaşmıştı. "Yani aranızdakileri elbette bilemem ama annem beni onun anneliğine emanet etmiş. Hem seni evlat edinmiş, neden sevmesin ki?"

"O beni sevmedi," dedi kelimelerin üzerine bastırarak hatta heceleyerek. Kasılıyordu; elindeki viski bardağını sıkıca tutarken parmak boğumlarının beyazladığını fark ettim. Öfkeli değildi, daha çok acısını gizlemeye çalışıyordu. "Bir an bile sevmedi. Beni sadece bir amaç uğruna evlat edindi, istediği sonucu alana kadar kullandı ve..." Sustu, devam etmedi.

"Ne amacı?" diye sordum.

"Daha fazla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Viskisini kafasına dikti, büyük yudumlarla içip bardağı yere bıraktı. "Ve bunları seninle dertleşmek için anlatmadım. Sana sır

verdim, sır almak için." Sandalyesini sürterek bana biraz daha yaklaşıp üzerime eğildi. Kendisinden önce gölgesinin bana yaklaştığını hissettiğimde geriye gitmek zorunda kaldım. "Şimdi sen de bugün olanları bana anlatacaksın, borçlusun."

"Çıkar uğruna mı anlattın bütün bunları bana?"

"Ve bundan sonra anlatacağım her şey de bir çıkar uğruna olacak." dediğinde sanki ben geriye gittikçe o daha fazla üzerime geliyordu, halbuki aynı şekilde durmaya devam ediyorduk. "Yoksa anlatmayacak mısın?"

Yutkundum, kendi içimde bir karar vermeye çalıştım. Onun bana anlattıkları büyük bir sır olabilirdi veya yalan da olabilirdi. Bütün ihtimaller üst üsteydi ama en büyük ihtimal, karşımda bir tiyatro çevirdiği yönündeydi. Korel iyi bir oyuncuydu. Bunu en başından beri bana kanıtlamıştı.

Fakat yine de Korhan'a bizzat şüphelerimi belli etmeyecektim çünkü az önce gördüğüm o öfkenin tohumu bile Korel'in tohumunu çürütebilecek kadar zehirliydi.

"Korel sürekli sizinle beraber miydi?" diye sorduğumda ses tonumu dengeli tutmaya çalışıyordum.

"Sorular bitti, Minel," deyip geriye çekildi, sırtını sandalyeye yasladı. Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdiğimde bir ayak bileğini dizine yaslayıp kollarını önünde bağladı. "Ama yine de cevap vereyim, çoğunlukla beraberdik. Yurtdışında öğrenim gördüğü zamanları saymazsak tabii."

"Başka?"

"Başka?" diye tekrarladı. "Sana ne söyledi?"

Korhan annesinden nefret ediyordu, onun hakkındaki bir sırrı da saklamazdı. Nefret ettiği bir yalan da olabilirdi elbette ama nedense buna inanmıştım. Oturduğum koltuktan kalkıp masanın üzerine bıraktığı kâğıda doğru ilerledim. "Korel bugün bana bu yazılarla alakalı annenle bağlantısı olan bir şeyler söyledi." Kâğıdı alıp ona döndüğümde omzunun üzerinden bana bakıyordu.

"Ne gibi?"

Yavaş adımlarla ona yaklaştım ve oturmak yerine tam arkasında durarak kâğıdı yukarı kaldırdım. "Korel'in, evindeki

o odaya girmesi yasakmış ve bu oda annene aitmiş. Öyle söyledi." Korhan'ı dikkatle izledim, bütün aklımı kullanarak. Yüzünde mimik oynamadı, öylece bakmaya devam etti. "Onu, o odanın içinde yazarken gördüğümü söylediğimde ise öyle bir şey olmadığını, o odaya giremeyeceğini çünkü anahtarı olmadığını söyledi." Bana yalan söylediği için öfkem artarken Korhan'a bunu yansıtmamaya çalıştım. "Evet, kulağa tuhaf geliyor ama Korel bana hep bunu yapıyordu. Sadece bilmek istiyorum, yine de." Aptallığıma gülümsedim. "Annenin böyle bir odası var mıydı? Duymuş muydun?"

Korhan çok kısa bir an düşündükten sonra, "Korel o eve annesi terk edip gittikten sonra taşındı," dedi. "Yani böyle bir durum olsa bile annesinin geri dönmüş olması gerekirdi. Daha önce ondan hiç böyle bir şey duymamıştım." Yüzünü ekşitti. "Sana hep böyle yalan mı söylüyordu? Nasıl yani?"

"Olan bir durumu olmamış gibi gösteriyordu bana." Öfkem arttı fakat bu kez gizlemedim. "Ve ben ona inanıyor, aklımdan şüphe duyuyordum."

"Yani senin aklınla oynuyordu," dediğinde sesinde bir ima aradım ama yoktu, bakışları fazlasıyla yoğundu. Neyi kastettiğini bilmiyordum ama Prometheus'un bana yaptığının bir benzerini de Korel'in yaptığını fark ettiğimde kürekkemiklerim acıyla kasıldı.

"Onun vücudundaki izlerin nasıl oluştuğunu biliyor musun?" Korhan oturduğu sandalyeden kalkıp karşımda dikildi ve yanıtlamak yerine kaşlarını kaldırdı. "Yani sana bunları hiç anlattı mı?"

"Sana ne anlattı?" diye sordu.

Yine bir tercih yapmam gerekiyordu ve bu en önemli tercihimdi.

İki yüz vardı. İki taraf ve iki gerçek: Ne olursa olsun bana durmadan yalanlar söyleyip aklımla oynayan Korel Erezli'nin gerçek yüzü ve doğruluğuna inanmak istediğim, bana yardım eli uzatan Korhan Erezli'nin gerçek yüzü.

Korhan bana yaklaştıktan sonra çekinmeden ellerini omuzlarıma yerleştirip, "Minel," dedi ondan duyduğum en babacan

tınıyla. "Seninle bir yola çıktık. İkimizin de kuyruk acısı var ve ikimiz de gerçekleri öğrenmek istiyoruz. Benimle konuşurken neden bu kadar tedirginsin?"

Bana her dokunduğunda neden buz kestiğimi anlayamasam da, "Çünkü onun kardeşisin," diye kısık sesle soludum. "Ve o benim hayatımın büyük bir parçası." Ağzımdan çıkanlar midemin kasılmasına neden oldu. "Hem de çok büyük bir parçası. Özellikle geçmişimde. Aklımın içinden bile onun adını defalarca geçiremiyordum, şimdi abisinin karşısına geçip..."

"Bana onun abisi değilmişim gibi yaklaş," dedikten sonra elleri omuzlarımdan kollarıma indi. Samimi bir bakışla, "Sana yardımcı olmaya çalışıyorum," diye fısıldadı. Evet, fısıldadı; bu fısıldayış Korel'inkilere benziyordu. "Ve kendime de yardımcı olmaya çalışıyorum. Eğer ufacık bir yanlışımı görürsen ya da ben görürsem bu yoldan ayrılırız ama şu an birlikte dürüst bir şekilde ilerlememiz gerekiyor."

Kaşlarımı çatıp asıl aklımdan geçeni yönelttim: "Neden tek amacın Prometheus'u bulmak değilmiş gibi geliyor?" diye sordum. "Sanki başka bir şeylerin de peşindesin."

Korhan'ın karşı çıkmasını bekledim ama beni yalanlamadan, "Bunlar sana zarar verecek konular değil," dedi. "Tamamen benimle alakalı."

"Peki ya Korel?"

Korhan gözlerini devirip ellerini kollarımdan çekti. "Hadi ama! Kendi kardeşime zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedim direkt. "Bahsettiğim fiziksel bir zarar değil, belki onu psikolojik olarak..."

Lafımı bölüp, "O zaten yeterince mahvolmuş durumda," dedi. "Diyelim ki ona zarar vermek istiyorum. Daha ne yapabilirim ki?" Haklıydı. Omuzlarım düştü, gözlerimi yere indirdim. "Hem bak," diyerek geriye bir adım attı. "Belki de bana anlatacakların Korel'i iyileştirir, kimbilir?" Buna inanmasam da gülümsedim ama o görmedi. "Hadi bana neler olduğunu söyle."

Elimdeki kâğıdı sandalyeye bıraktığımda artık ne düşünmem ya da ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. Ellerimi şakaklarıma bastırdım, birkaç kez derin nefes aldıktan sonra, "Korel

bugün bana ilk defa bütün vücudunu gösterdi," dedim. "İzlerle doluydu. Ona göre emarelerle de doluydu." Bakışlarım odanın her noktasında gezindi ama ona temas etmedi. "Onu tekrar gördüğümden beri ilk defa bir duygu belirtisi gösterdi, o da acıydı. Bana izlerini gösterdi ve o izlerin..." En sonunda gözlerimi Korhan'a çevirdiğimde dikkatle bana baktığını gördüm. "Prometheus tarafından yapıldığını söyledi. Yani onu o hale getiren Prometheus'muş."

Saçlarımı geriye attığımda Korhan'ın yüzündeki ifade değişti ama şaşkınlık değil, daha farklı bir duyguydu. Acıma? Evet, acıma olabilirdi. "Sana bunu mu söyledi?" dedi hayal kırıklığıyla. "Ve bu konu nasıl açıldı?"

İşte bunu Korhan'a direkt söyleyemezdim, şüphelerimden bahsedemezdim. Bahsetmeyecektim. Bir kez dile getirmiştim, hem de Korel'e. Bir kez daha bunu yapamazdım. "Hatırlamıyorum," dedim hemen.

Aynı acıma duygusuyla, "Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Gözlerim sandalyenin üzerine koyduğum kâğıda kaydığında, "Bu doğru olabilir," diye mırıldandım. "Yani onu Prometheus esir almış olabilir. Belki de bu dili ona Prometheus öğretti ve belki de Korel, Prometheus'un hâlâ esiridir, onun yüzünden bunları yazıyordur. Ayrıca..."

Korhan gülmeye başladığında lafım yarıda kesildi. Alaylı ya da eğlenceli bir gülme değildi. Bir insana acırken nasıl gülünürse öyle bir gülüştü. Başını art arda iki yana salladıktan sonra ofisindeki başka bir dolaba ilerledi. Gözlerim onu izlerken yerimden kıpırdayamadım. "Gerçekten," dedi, kilitli bir dolabı masasının çekmecesinden aldığı anahtarla açarken. "O sana yalanlar söylemese bile kendi kendine onun için yalanlar mı uyduruyorsun?"

Kilitli dolabı açtı, içindeki dosyalar arasından hiç aramadan direkt beyaz bir dosyayı eline alıp bana doğru yürüdü. Söylediklerine hiçbir cevap vermedim çünkü mantıksız davrandığımı ya da konuştuğumu düşünmüyordum.

Evet, bana yalanlar söylüyordu; bunu neden yaptığını bilmiyordum ama Prometheus tarafından esir tutulmuş olabilirdi,

bir zamanlar denek olduğundan bahsetmişti. Bütün izleri büyük ihtimalle o zaman oluşmuştu; ayrıca bu dili Prometheus'tan öğrenmiş olması kadar mantıklı bir neden yoktu.

Zihnimde durmadan diğer ihtimal döndü ama bu ihtimal, bir kez dile getirdiğimde bana fazlasıyla acı vermişti: Korel Erezli'nin Prometheus olabileceği.

Hayır, bu imkânsızdı. Hayır, bu mantıksızdı. Hayır, bu söz konusu bile olamazdı.

Korhan sanki beni sakinleştirmek istermiş gibi eliyle deri koltuğu gösterip oturmamı işaret etti. İkiletmeden koltuğa oturduğumda bakışlarımı elindeki dosyadan ayıramıyordum.

"Bak," dedi Korhan, bu sefer sandalyeye değil yanıma otururak. "Bunları sana göstermemem gerekiyor ama kendini daha fazla kandırmanı ya da onun seni kandırmasını istemiyorum." Derin bir nefes aldıktan sonra koltukta bana biraz daha yaklaştı. "Birazdan duyacaklarını hiçbir şekilde Korel'e belli etmeni istemiyorum çünkü bunu sır gibi saklar ve kimseyle paylaşmaz."

"Neler oluyor?" diye sordum endişeyle. "Neyden bahsediyorsun?"

"Bana şimdi söz ver, Minel," dedi dikkatle gözlerimin içine bakarak. "Bunları öğrendiğin an Korel'e belli etmeyeceksin ve ona sanki bir hastalıklıymış gibi yaklaşmayacaksın."

"Bunu hiçbir zaman yapmam," diye sertçe karşılık verdim. "Asla. Ona hiçbir zaman bunu yapmam." Elim dosyaya doğru gitti ama onu geri çekti. "Bu dosyanın içinde ne var?"

"Söz ver." Kelimeler ağzından çıkarken sanki cümlelerime değil gözlerime güvenecekmiş gibi bakıyordu.

Hiç düşünmeden, "Söz," dedim çünkü ne ona bundan bahsedebilirdim ne de ona hastalıklı gibi bakabilirdim; bu ikisini yaptığım anda kendimi asla affetmezdim.

Korhan çok kısa bir an yüzüme baktıktan sonra bana güvenmiş olacak ki dosyayı kucağına koyup rasgele bir sayfa açtı. Poşet dosyaların hışırdamasının ardından içinden bir fotoğraf karesi düştü, koltuğa düşen fotoğrafı elime aldım. Korhan bana baktı, ben fotoğrafa baktım. "Bu fotoğraf..." diye söze başlayacaktı ama onu susturdum.

"Bu fotoğrafı biliyorum." Korhan'a döndüm, fotoğrafı havaya kaldırıp ona salladım. "Korel anlattı."

Korhan şaşırdı, kaşları havaya kalktı. "Anlattı mı?"

"Evet," deyip fotoğrafı dosyanın üzerine koydum. Üstü başı kan içindeydi, önünde bir ceset vardı; daha önce gördüğüm fotoğrafın aynısıydı. O zaman da Korel'in o bakışlarından korkmamıştım, şimdi de korkmuyordum. "Bu fotoğraf onun denek olduğu zamanlardan. Bana kendisi anlattığında..."

"Denek mi?" dedi şaşkınlıkla. "Ne saçmalıyorsun?"

"Asıl sen ne diyorsun?" dedim dosyayı göstererek. "Kardeşin bir denekti ve sen onun bu dosyalarını gururla saklıyor, bir de benim karşıma mı getiriyorsun?" Öfkeyle oturduğum yerden kalktım ve sandalyeye çarpıp itekledim. "O senin üvey kardeşin olabilir ama bir insan. Nasıl olur da onun denek olmasını umursamadan karşıma bunları getirir, bir de ona hastalıklı gibi davranmamam gerektiğini söylersin?"

Korhan oturduğu yerden bana bakarken baskın çıkan sesimi umursamıyormuş gibiydi; sadece izliyor ve devamını bekliyordu. "Ona neler yaptıkları hakkında da bilgin var mı?" diye sordum hiddetle. "Hatta çoğul konuşmama gerek yok. Ona neler yaptığı hakkında bilgin var mı? Onu kötü biri olmaya zorladı. Evet, bunu ona Prometheus yaptı."

Korhan başını iki yana salladı, bağırışlarıma daha fazla dayanmıyormuş gibi ayağa kalkıp, "Lanet olsun," dedi gözlerini açarak. "Sen ne masallar anlatıyorsun bana? Evet o benim üvey kardeşim, evet onu kıskanıyor olabilirim ama ona babam dışında kim zarar vermeye kalkarsa karşısında dururum." Dosyayı sertçe göğsüme doğru itekledi. "Korel'e on bir yaşında mazoşist olduğu yönünde teşhis koyuldu. Kendisine zarar veriyordu. Annesiyle babam onun için elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştılar. En sonunda kolları kanlar içinde odasında bulduklarında annesi tek başına üstesinden gelemedi, hastaneye götürdüler. Bir süre hastanede yattı. Annesi oğlunun daha fazla hastanede yatmasına göz yummadı ve oradan çıkarıp evde tedaviye devam ettiler. Nedeni bilinmiyordu, annesi çözemiyordu ama doktorlar psikolojik olarak çöktüğünü söylüyordu.

Babamın uyguladığı fiziksel şiddet yüzünden o hale gelmiş olabilir."

Nefesini verdi, ellerimle zorlukla tuttuğum dosya titrerken aslında kendim titrediğimin farkındaydım. "Bir süre Korel kendine zarar vermedi," dediğinde sakinleşen sesine mutsuzluk bulaşmıştı. "O dönem babam da ondan uzak duruyordu, belki kendisini sorumlu tuttu, bilmiyorum." Ellerini saçlarına geçirip yüzünü ovuşturdu. "Ama bir anda çok garip davranmaya başladı. Bu bir tek benim dikkatimi çekince bir gün onu takip ettim. Sanırım on altı ya da on yedi yaşındaydı. Dersleri çok iyiydi, hayatı iyi görünüyordu ama yalnızdı. Kimseyle dost olamıyordu. Dışlandığını düşünüyordum ama kendini dışlayan aslında oydu."

Dizlerimin üzerine çökmemek için direndiğimde o an beni asıl neyin yıkabileceğini, asıl neyin sakinliğimi çökerteceğini gördüm: Korel'in kötülükleri değil, Korel'e kötülük yapılacağı düşüncesi.

"Bir gün onu takip ettim," diye tekrar etti. "Ve onu kendisinden yaşça büyük insanlarla bir evde yakaladım. Tarikat gibilerdi ya da her ne haltsa." Sinirden ellerini yumruk yaptı. "Birbirlerine ve kendilerine zarar veriyorlardı. Korel artık kendine zarar verme noktasından başkalarına zarar verme noktasına geçmişti, bundan zevk duyuyordu. Orada gördüklerim..." Sustu, gözlerini kapatıp başını önüne eğdi. "Hemen polisleri aradım, bir an bile düşünmeden çünkü bu insanlık suçuydu. Direkt hepsini aldılar. Annesi o zaman ona haber vermediğim için öfkeden deliye dönmüştü ama biliyordum ki yine Korel'i eve kapatıp kendisi bakmaya çalışacaktı." Dişlerini sıktı. "Yine hastanede tedavi görmeye başladı. Vücudunun halini görmen lazımdı..." Duraksadı, kaşlarını çattı. "Görmüşsün de çoğunu. Onlar bütün yaşlarının izleriydi. Yenileri de üzerlerine gelmiştir."

Sustu. Devam etmesini istemiyordum çünkü bunlar kaldırabileceğim gibi değildi ama devam etti. "Bir süre sonra yine hastaneden çıktı fakat bu sefer rol de yapmıyordu. Bitik haldeydi. Durmadan öğrenimine ara verildiği için toparlanamadı. Devrildi, sürekli kendisini odaya kapattı, ağlama nöbetleri geçirdi, kendisine zarar vermek için saatlerce bileklerini

duvarlara sürttü. Babam o ara onun tıp okumasını istediğini çünkü bunun kendisini iyi hissettireceğini söyledi annesine." Korhan acı acı güldü. "Evet, kulağa deli saçması geliyor ama o an mantıklıydı. Korel'e bunu söylediler. Babam söyledi daha doğrusu. Kabul etti. Artık babama başkaldıramıyor, sadece boyun eğiyordu."

Korel'in babasının karşısında başını eğişini, ona karşı gelemeyişini anımsadım. Çok acıydı, öylesine acıydı ki bunları düşünememiştim. "Sonra annesi terk etti," dedi kısık sesle. "Korel annesi terk ettikten sonra her şeyi boş verdi, babamdan ve benden uzaklaştı. Tıp okumayı bıraktı babamdan gizlice. O ara Anektod Merkezine gitmiş." Gözlerim açıldı. "Evet, daha önce Korel merkeze gitmiş; biz bunu duyunca şaşırdık. Kendisini iyileştirmek için gittiğini düşündük, mutlu da olduk ama amacı neydi hâlâ bilmiyoruz. Aklından Prometheus'un ellerine o zaman düştüğü geçiyorsa bunu unut. En iyi zamanları o merkeze gittiği zamanlardı." Derin bir nefes verdi. "Sonra yine kendine zarar vermeye başladığını fark ettik ama artık babam da ben de yorulmuştuk. Onu kendi haline bıraktık. Bu yüzden sana diyorum ya, onun dönemlerine fazlasıyla alışığım. O hep ölmek istedi, o hep zarar görmek ve zarar vermek istedi. O böyleydi."

Ardından sustu. Gözlerim dolu dolu ona bakarken devam etmesini bekledim ama hiçbir şey söylemeden benim konuşmamı bekledi. Kendi içimde bütün bu olanları kabullenemezken, "Onun her yeri izlerle dolu," dedim acıyla. "Her yeri." Sonra heyecanla gözlerimi açtım. "Sırtı izlerle dolu. Bir insan kendi sırtına zarar veremez, değil mi? Veremez. Bunu ona yaptılar."

"Evet, yaptılar," dedi Korhan. "Ama bunu kendisi istedi." Oturduğu yerden kalktı, yere düşen fotoğraf karesini alıp havaya kaldırdı. "Bu fotoğraf, o insanların yanındayken çekildiği fotoğraf ve o dosyanın içinde çok daha fazlası var." Omzunu silkti. "Sende kalabilir; inanmıyorsan doktor onaylarıyla tek tek okuyabilirsin hepsini." Sonra bana doğru bir adım attığında korkuyla geri çekildim. Ondan değil duyacaklarımdan korktum. "Minel, ister bunlara inan ister yalanları tercih et," dedi çaresiz bir tınıyla. "Korel benim üvey kardeşim, bu bahsettiğim adam. Sana neden böyle yalanlar söylüyor bilmiyorum ama..."

Söylediklerini dinlemeden, "Peki ya bu hayatının ben neresindeydim?" diye sordum gözlerimi açarak. "Bizim geçmişimiz ortak ve hatırladığım Korel'in izleri yok, hep gülümsüyor ve hayata bağlı. En önemlisi, beni hayata bağlamak için elinden geleni yapıyor. Benim geçmişimde hatırladığım Korel Erezli bu. Bir Teoman şarkısını bile bana ezberleten bir adam." Geriye bir adım daha attığımda gözümden bir yaş düştü. "Bahsettiğin kişi ile benim hatırladığım Korel birbirinden apayrı iki adam. Nasıl olur?"

Daha fazlasını kaldıramazdım; Korhan da bunu görmüş olacak ki, "Sana ikinizin geçmişinizi anlatacak kişi ben olmayayım," dedi. "Ve emin ol, ben de bu konu hakkında çok bilgi sahibi değilim."

"Bana yalan söylüyorsun, değil mi?" diye sordum. Her zaman gerçekleri reddeden tarafım yine gözlerini açmıştı ama bana bakmıyordu. "Evet, yalan söylüyorsun," diye fısıldadım ve biraz daha geriye gittim, sırtım kapıyla buluştu. "Lütfen söylediklerin yalan olsun çünkü bu anlattıklarının sonucu..."

"Bu anlattıklarımın sonucu," dedi bana doğru yürüyerek. "Korel'in bir insana rahatça zarar verebileceğini gösteriyor, biliyorum."

Başımı art arda iki yana salladım, kollarımın arasında tuttuğum dosyayı bir an bile bırakmadım. "Olamaz," diye fısıldadım sadece.

Korhan neden böyle bir kelime kullandığımı anladı. Çok kısa bir an ikimiz de bakışarak anlaştık. Ardından o da kısık sesle, "Umarım, Minel," dedi. "Umarım..."

Birkaç saniye daha bakıştık. Bu ağırlığı ikimizin de kaldıramayacağını fark ettiğimde arkamı dönüp kapıyı açtım ve ona hiçbir şey söylemeden odadan çıktım. Hızlı adımlarla yürürken bacaklarımı bile hissetmiyordum fakat artık buradan çıkmak istiyordum. Duyduğum birkaç doğru bile binlerce yalandan daha ağırdı ve en kötüsü, ben artık araftaydım. Ben artık hiçlikteydim. Ben artık hiç kimseydim.

"Minel dur," dedi Korhan dış kapıyı açıp çıktığımda. "Seni evine bırakayım."

Hiçbir şey söylemeden ve dönüp bakmadan yürümeye devam ettiğimde arkamdan yetişti, kolumu tutup beni kendisine çevirdi. O an yüzüne baktığımda gözümden akan yaşları yeni fark ediyordum. O da ağladığımı gördü; acımasını ya da iyi dileklerde bulunmasını bekledim ama yine diğerleri gibi davranmayıp, "Bu şekilde eve tek gidemezsin," dedi. "Seni bırakayım, olur mu?"

Karşı gelmedim, onaylamadım da. Bileğimi tutup beni arabasına götürürken bile bir çocuk gibi onu takip ettim. Kolumun altındaki dosyayı ise bırakmıyordum.

Yolcu koltuğunu açıp beni bindirdi, emniyet kemerimi taktı, ardından kendisi de sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. Sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzülmeye devam ederken saatin de zamanın da farkında değildim fakat caddeler bomboştu. Elimle gözyaşlarımı silmeye bile tenezzül etmedim, tek yaptığım kolumun altındaki dosyayı çantama koymak oldu.

Korhan yol boyunca beni iyi edecek tek bir cümle bile kurmadı. O iyileşecek, demedi. O ölecek de demedi. O Prometheus değil, demedi. Sadece sustu, benimle susarak acımı paylaştı ya da susarak acımı yaşamamı istedi, bilmiyordum ama eğer o gece Korhan beni evime bırakmasaydı kendi ölümümü kendim yazacağımı düşünmeye başlamıştım.

Bir süre sonra benden yeni evimizin adresini istediğinde ona titreyen bir sesle söyleyip oraya sürmesine izin verdim.

Yarım saatin sonunda evimizin önünde durduğunda terasın ışıkları yanıyordu, babam yine uyanıktı. Hareket etmeden karşıdaki eve baktım. Yol boyunca dinmeyen gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Korhan bana birkaç dakika verdi inmem için ama gücümü toplayamayınca sürücü koltuğundan indi, arabanın etrafında döndü ve yolcu kapısını açıp, "Minel," dedi. "Geldik."

Farkındaydım ama o eve girdiğim anda beni kendi içimdeki cehennemin beklediğini biliyordum.

Korhan'a sadece, "Bunları bilerek nasıl güçlü durabiliyorsun?" diye sordum; bakışlarım en sonunda yoldan ayrılıp ona kaydı. Kısık gözlerle kirpiklerinin arasından bana bakarken yavaşça üzerime eğilip emniyet kemerinin kilidini açtı.

"Güçlü olmak ya da güçsüz olmak aslında bir tercihtir, Minel," dedi emniyet kemerini geriye atarken. Sonra ellerini uzattı, tuttuğumda beni arabadan indirdi. "Hangisini seçeceğine sen karar verirsin. Her insan acı çeker, önemli olan güçsüzlüğünle değil gücünle acı çekmektir." Ellerimi bıraktı ve sol eliyle, parmakları olmayan eliyle yanaklarımı sildi. "Bugün son güçsüz acı çekişin olsun, tamam mı? Yarın daha çok acı çekeceksin, diğer gün ve bir sonraki gün de. Ama öğreneceksin, gücünle acı çekmeyi."

Başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım. "Sen böyle mi yapıyorsun?" diye sordum iç çekerek. "Nasıl öğreneceğim?"

İlk soruma cevap vermedi ama diğer soruma, "Kaçarak değil, yüzleşerek," diye yanıt verdi. "Şimdi evine git ve bütün bu olanları düşünmek yerine buz gibi bir duş al, ardından yatağının içine girip en güzel anını düşün." Yüzümü acıyla buruşturdum. "Eğer yoksa da en güzel anıyı sen yarat."

Hiçbir şey söylemedim ve o da hiçbir şey söylemeden arabasına ilerlediğinde arkasından baktım. Sürücü koltuğuna yerleşip kapısını kapattı, elleri direksiyonu buldu. Açık pencereden ona baktım, o bana bakmadı.

"İyi geceler, Korhan," dedim titreyen bir sesle. "Ve teşekkür ederim." Sonra omuzlarımı silktim. "Ve yaşattıklarım için yine özür dilerim."

Korhan hafifçe tebessüm ederek bana baktı. "Bu sefer ben de sana yaşattıklarım için özür mü dilemeliyim?" diye sordu. "Bunu yapmayacağım çünkü çok daha kötüleri olacak." Arabayı çalıştırdı, bana elini kaldırıp selam verdi. "Tekrar görüşmek üzere."

"Görüşürüz," dedim birkaç saniye sonra ama o çoktan hızla evin önünden ayrılmıştı. Arkasından bakmaya devam ettim. Hafif esen rüzgâr saçlarımı uçururken, sırtımı verdiğim evde beni bekleyen babamı düşünmemeye çalıştım.

Soğuk bir duş al ve kendi iyi anını yarat. Bu kulağa gerçekten iyi geliyordu.

"Minel."

Babamın arkamda sesini duyduğumda gözlerimi kapattım ve kendimi olabilecekler hazırlayarak derin bir nefes aldım. Ardından gözlerimi açıp omzumun üzerinden arkaya baktım.

O an dengemi bile altüst edebilecek bu görüntü, beni aylar öncesinden bir anının içine düşürmüştü.

Yangın vardı, Korel gidiyordu ve babam kalıyordu.

Şimdi ise aylar sonrasıydı. Yangın yoktu, babamın yanında Korel duruyor, benim gözlerimin içine bakıyordu. Déjà vu değildi, kendi yarattığım kötü anım da değildi. Bu tamamen gerçekti ve Korel'in bakışları az önce Korhan'ın gittiği yola doğru kaydığında tenime tek tek onun izleri işlendi.

Korel'in gözlerinde, Korhan'ın gözlerinde gördüğüm o öfkenin aynısı vardı.

13. EMANET

Nefes bile alamadım.

Gerçeklerin ağırlığı sırtıma sadece yük olmuyordu, onunla sınırlı değildi. Gerçeklerin ağırlığı bir de hançerlerini geçiriyordu. Bundan olmalı ki durduğum yerde titremeye ve ayakta durmakta zorlanmaya başladım. Ellerim titremeye başladığında başımı iki yana sallayıp hem babamın hem Korel'in suratına baktım ve o an yüzüme bir rüzgâr tokat gibi çarptı, zihnimde anılar dönmeye başladı.

Korel'le beraber bir alandaydık. Karşımızda toprak zemin vardı ve o hemen yanımda oturuyordu. Hava kavurucu derecede sıcaktı. Ensemden ter damlaları dökülürken, Korel bakışlarını bir bana çeviriyor bir karşısına bakıyordu. Tedirgindi, soğuktu fakat beni kendi içine hapsetmek istiyormuş gibi davranıyordu.

Bu tedirginliğini hissettiğim anda anılarım beni kapı dışarı itti ve kendimi yine evin önünde buldum. Korel ile babam hâlâ karşımdaydı. İkisi de hiçbir şey söylemeden yüzüme bakarken, kâbuslar ile gerçekleri karıştırıp karıştırmadığımı merak etmeye başlamıştım.

Dengem sarsıldı, ellerimi havaya kaldırdım ve babamdan önce Korel bana doğru atıldığında kendim bile farkında olmadan ondan korkup aniden, "Dokunma," dedim endişe içinde. "Sakın bana dokunma."

Eğer o an düşünebilecek durumda olsaydım bunu ona asla yapmazdım ama bazen insan hiç düşünmediği zamanlarda tam da içinden geldiği gibi davranırdı.

Ondan korkmamın nedeni, fiziksel bir zarar yüzünden değildi. Bana dokunduğu zaman, hissedeceklerimin acısını yaşamamak için ondan korkuyordum.

Korel durdu fakat zaten o esnada babam çoktan yanıma gelmiş, elleriyle ellerimi tutmuş, beni kendisine yaslamıştı. "Sen iyi

değilsin," dedi bir elini alnıma yerleştirerek. "Hasta mı oluyorsun?"

Babama sarılmadım ama onu iteklemedim de. Tam karşımda duran Korel'in yüzüne bakarak, "Burada ne işin var?" diye sordum.

Korel babama baktı. Kıyafetlerini değiştirmişti. Üzerine bordo bir tişört giymişti, altında ise koyu renk pantolonu vardı. Öğlen onu gördüğüm kıyafetleri yoktu fakat vücuduna renk geldiğine, gözlerine yaşam enerjisinin dolduğuna yemin edebilirdim.

"Seninle konuşmak istedim," dediğinde daha fazla dayanamayıp babama yaslandığım yerden ayrıldım ve onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ne hakkında?" Göz ucuyla babama bir kez daha baktı fakat bu, sanki onun yanında konuşmak istemediğini gösteren bir hareketti. Aldırış etmedim, babamın ne düşüneceği umurumda bile değildi. "Sabahı bekleyebilirdin, ayrıca evime gelmene gerek yoktu."

Babam boğazını temizledi, benden uzaklaşmadı ama bana dokunmadı da. Dengeli bir sesle, "Benimle de konuşmak istemiş," diye mırıldandı. "Ve ikimiz konuştuk."

"Siz ikiniz?" Kaşlarım havalandı. Ağlamaktan gözlerim acıyor, sesim hırıltılı çıkıyordu. Onlara baktım, ikisinin gözlerinde de o samimiyeti aradım fakat yoktu. "Siz ikinizin iyi anlaşabileceğini hiç düşünmezdim," dediğimde dudaklarımda bir tebessüm oluştu fakat mutluluktan uzaktı. "Bilmediğim gerçeklere bir yenisi daha eklendi demek."

Az önce zihnime düşen anı tırnaklarını geçirerek kulaklarımın dibinde yüksek bir ses çıkardı fakat o anıyı geri gönderdim, düşünmemeye çalıştım. Artık bunları istemiyordum.

Fakat daha somut bir anı vardı. O da aylar öncesinde, babam geldiğinde ve Korel gitmeden önce babamın Korel'e kurduğu cümle ve imaları. Benim Korel'den şüphelenmeme neden olan kişi babamdı.

"Doğuş," dedi Korel, isminin yanına hiçbir saygı sözü koymadan. "Bize biraz izin verirsen çok iyi olur, Minel'le konuşmak istiyorum."

Onunla konuşmak istemediğimi söylemek arzusundaydım ama dudaklarımdan ne o kelimeler döküldü ne de babam karşı çıkan tek bir kelime dile getirdi. Sadece Korel'i onaylayarak başını salladı ve son kez sırtımı sıvazlayıp eve doğru yürümeye başladı.

Birkaç saniyede ikimizi yalnız bıraktığında dehşetle ve şaşkınlıkla arkasından bakıyordum.

"Doğuş," dedim Korel'in söylediğini tekrar ederek. Şaşkın bakışlarım ona döndü. "Babamla bu kadar yakın mısınız?"

Korel bu soruya cevap vermek istemedi hatta bu en önemsiz konuymuş gibi, "Seni buraya Korhan bıraktı," diye soludu, sesine ve gözlerine öfke bulaştı. "Bu nasıl olabiliyor?"

Görmüştü hatta görmüşlerdi. Babam da mı biliyordu? Korel'in gözlerine bakarken yalanlar uydurabileceğimi düşündüm fakat bir insana yalanlar söylemek bile onun karşısında bir çaba göstermek demekti, Korel çoğu zaman benim karşımda o çabayı bile göstermezdi.

"Seni ilgilendirmez." Kurduğum cümleyi beklemediği için kaşları çatıldı ama ona rahat bir ifadeyle bakmaya çalıştım. Evet, çalıştım çünkü titreyen vücudum gerçekleri gizleyemiyordu, Korel'in de gözünden kaçmadı bu. "Bu Korhan ile benim aramda."

Kaşları daha fazla çatıldı ve gözlerine daha büyük bir öfke bulaştı ama bu sefer, bana karşı da oluşan bir öfkeydi. "Korhan ile senin aranda mı?" diye sordu kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Sizin ikinizin arasında beni ilgilendirmeyecek ne olabilir?"

"Korel, seni ilgilendirmez, cümlesinden ne anlıyorsun?" Sesimin sert çıkmasını istemiştim ama ağlamaktan sesim de kısılmaya başlamıştı. Acaba gözlerimden ağladığım anlaşılıyor muydu? "Eğer çok merak ediyorsan bunu gidip abine..."

Korel bir anda, ona karşı koyabilecek vakit bırakmadan öne atıldı, kolumu kavrayıp beni kendisine çekti. "Minel, senin Korhan'la ne işin var?" Kolumu sıkı sıkı tutarken dehşetle ona baktım ve kendimi kurtarmaya çalıştım ama hiçbir şekilde izin vermedi. "Senin abimle nasıl bir işin olabilir?"

"Bırak kolumu," dedim dişlerimi sıkarak. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Kolumu birkaç kez daha çekmeye çalıştım ama

parmaklarıyla öyle bir sıkıyordu ki bu bana Korhan'ın anlattıklarını hatırlattı.

"Korhan'la ne zamandan beri böyle görüşüyorsunuz?" Dışarıdan bizi dinleyen ve gören biri, kendi ağabeyini kıskanan bir adam olduğunu düşünürdü ama biliyordum ki Korel, Korhan'ın anlatacaklarından korkuyordu. Hatta belki çok daha fazlasıydı. Beni Korhan'ın karşısına getirdiğinde bile bir an olsun yanımızdan ayrılmamış, Korhan'la konuşmamam için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

"Seni rahatsız eden ne?" Bu sefer diğer elimle onu göğsünden sertçe ittiklediğimde, "Ayrıca bırak şu kolumu!" diye hırladım. "Ne yaptığının farkına var, canımı yakıyorsun!"

Korel birkaç saniye daha tutmaya devam ettikten sonra kolumu bıraktı ama benden bir adım bile uzaklaşmadan o uzun boyuyla, üstten üstten bana baktı. "Beni rahatsız eden ne mi?" diye sordu yaprak sarısı gözlerini açarak. "Korhan sadece kendi çıkarları için hareket eden ve insanları da kendi çıkarlarına dahil etmeye çalışan bir adam. Hiçbir zaman onun ne istediğini bilemezsin, o istediğine ulaşana kadar. Seni öyle bir zehirler ki ilk başta zehir olduğunu bile anlayamazsın. Korhan'ın sana karşı öfkesi çok büyük, seni nasıl zehirleyeceğini bilemezsin."

Özge'yi hatırladım. Yine. Ve yine vicdanım çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Acımı gizlemeden, "Korhan eğer bunun yüzünden beni zehirleyecekse, yani Özge için," diye mırıldandım. "Bunu yapmasını isterim ve o da bunu biliyor. En azından vicdanım rahat eder."

"Saçmalıyorsun." Yüzünü ekşitti ve geriye bir adım atıp ellerini havaya kaldırdı. "Ona kendini affettirmeye mi çalışıyorsun? Amacın bu mu?" Hiçbir cevap vermedim. "Eğer buysa bil, Korhan hiçbir zaman seni affetmez."

"Korhan bana eskisi kadar kızgın değil," diye dökülüverdim fakat sonra bunu söylediğime bin pişman şekilde ağzıma fermuarı çektim.

Korel başını omzuna yatırdı ve gözlerini kısıp, "Ve sen de buna inandın mı?" diye sordu. "Bana sakın Korhan'a güvendiğini

söyleme. Sakın. Onu tanımıyorsun. Onun nasıl bir adam olduğunu bilmiyorsun."

Gözlerimi devirdim; bakışlarımı gökyüzüne çevirip kahkaha attım. Öyle yüksek bir kahkahaydı ki boğazım kuruduğu için canım acıdı ama durmadan bu tiyatro karşısında gülmeye devam ettim. Aklımı kaçırıyor olabilir miyim düşüncesi yine zihnime düştü fakat bunu da eledim.

Sonra bir anda durdum, kahkaham kesildi ve yine ona baktım. Öfkeyle, hırsla ve büyük bir kinle, "Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sordum. "Seni de tanımadım ama sana güvendim ve şuna bakın ki seni hâlâ tanımıyorum; günlerimi, aylarımı seninle geçirdiğim halde. Fakat Korhan'la sadece tek bir gün geçirmeme rağmen onu senden daha iyi tanıyorum, biliyor musun? Çünkü benimle paylaştı."

Korel ağzını açıp şaşkınlıkla bana baktı. Kaşları düz bir hal aldı, birkaç kez nefesini verdi. Saniyeler sonra, "Sen Korhan'a güveniyor musun?" diye sordu fakat cevabını bildiği için sesindeki dehşeti gizleyemiyordu. "Ona kendin hakkında bir şeyler anlatmadın, değil mi?"

"Korel," dedim işaretparmağımı kaldırıp ona sallayarak. "Bana hesap soramazsın, bana emirler veremezsin ve benim karşıma dikilip bu kadar suça batmışken bir başkasını suçlayamazsın."

"Suça batmışken mi?"

"Evet," deyip ona doğru birkaç adım attım. Yine aramızdaki mesafe kapanmıştı ama bu sefer, gözlerimin içindeki kini görsün diye ona yaklaşmıştım. "Bir yalancıyla yola çıkmaktansa beni zehirleyecek biriyle yola çıkmak kulağa daha mantıklı geliyor. En azından doğru yollarda yürür, doğru yollarda ölürüm."

"Sen," dedi kelimenin üzerine bastırarak. "Öyle yanlış bir yoldasın ki şu an."

"Fark etmez." Omuz silktim. "Öyle bile olsa alışığım. İlk kandırılışım olmaz."

Öfkeyle nefesini verdi, gözlerini kapattı ve kendisine sakinleşme süresi tanıdı. O saniyelerde gözlerim arkada kalan evimize kaydı ve babamın pencerenin arasından bizi izlediğini gördüm.

"Onunla görüşmeyeceksin." Korel'in sert ve baskın sesi aksanlıydı; ayrıca gözlerini açmış, eğer bu söylediğini yapmazsam bana en kötü günleri yaşatacakmış gibi bakmıştı. "Bir daha asla."

Sırtımdaki çantada taşıdığım dosya ağır gelmeye başlamıştı. Her an çıkarıp onun yüzüne çarpabilir, Korhan'la bütün konuştuklarımı ortaya dökebilirdim fakat söz vermiştim, ayrıca söz vermesem bile bütün bunlara mantıklı yalanlar bulacağından da şüphem yoktu.

"Korktuğun ne Korel?" Hissiz ve sakin bir sesle sormuştum. Gözlerim bile fazlasıyla donuk görünüyor olmalıydı ki bana birkaç saniye baksa da hiçbir sonuca ulaşamadı. "Neden Korhan'la konuşmamı istemiyorsun? Tek problem gerçekten bana zarar verme ihtimali mi?"

Ona neden sorular soruyordum ki? Yine yeni nedenler bulabilirdi, beni kandırabilirdi hatta beni etkilemek için elinden geleni yapabilirdi.

Ama düşündüğümün aksine, "Tek neden bu değil," dedi ve gözlerini kaçırıp boş yola baktı. "Bak, Korhan'la hiçbir zaman doğru düzgün abi kardeş ilişkimiz olmadı, o bana karşı hep mesafeliydi ve benim hakkımda bildikleri sınırlıdır. Seni hakkımda ya da geçmişimiz hakkında yanlış yönlendireceğini düşünüyorum."

Ellerimi saçlarıma geçirip tırnaklarımla canımı yaktım, bunu hissetmeye ihtiyacım vardı çünkü sadece öfke beni ayakta tutamıyordu. "Ne gibi?" diye sordum katlanamayacağım bir tınıyla. "Hakkında sınırlı bilgiye sahipse bana senin hakkında da hiçbir şey anlatamaz, öyle değil mi?"

"Değil." Gözleri yine bana döndüğünde onun öfkesi gitgide sönmüştü, benimki ise artıyordu. Bakışlarına gizlemek istemediği merhametli bir ifade yerleşti. "Ona güvenme, Minel. Bu hayatının hatası olur."

"Zaten bu sıralar herkes hayatımın hatası oluyor," dediğimde omzumu kaldırıp indirdim. "Hayır, anlamıyorum. Sen, babam, Büge, Gürkan; hepiniz beni sürekli uyarıyorsunuz. Sürekli önüme geçmeye çalışıyorsunuz. Ama babam, en çok canımı yakanlardan biri; Gürkan ve Büge desen hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar." Duraksadım, çenemi havaya kaldırdım. "Tabii

Gürkan'ın bildikleri olabilir. Hayatıma bir anda girdin ve hayatımın içine edip, beni bırakıp gittin." Korel ağzını açtı, hızla elimi kaldırıp onu susturdum. "Hayır, bu bir hesap sorma ya da acındırma cümlesi değildi. Sadece hepiniz bana en kötülerini yaparken, çok daha kötülerinden beni korumaya mı çalışıyorsunuz, anlamıyorum."

"Neden her kötülüğün bir nedeni olabileceğini düşünmüyorsun ki." Elleri uzanıp omuzlarımı tuttuğunda, saatler önce Korhan'ın da aynı hareketi yapması ürpermeme neden oldu. Beni ikna etmek istiyormuş gibi baktı, yüzüme doğru eğildi. "Baban bir nedeni olmadan seni terk edip gidebilecek biri değil..."

Yine güldüm. "Babama olan sevgin mi kabardı, Erezli? Yoksa bunları söylemen için babam sana güzel bir fırsat mı sundu?" Ellerimi bileklerine yerleştirdim ama iteklemedim. "Sence bunu söylemek için geç kalmadın mı mesela? Senin yanında babam için kriz geçirdiğim zamanlarım oldu; değil bu cümleleri, babamın yaşadığını bile söylemedin." Alayla elimi kalbime koydum. "Bunu hisset Minel, eğer hissediyorsan yaşıyordur Minel..." Gözlerimi devirdim ve bileklerini tutup onu itekledim. "Şimdi ne değişti? Babam geri döndü ve senin canın artık bunları bana söylemek mi istiyor?"

Korel bütün bu söylediklerime sadece, "Babanın yaşayıp yaşamadığını ben de bilmiyordum," diye yanıtladı. "Eğer net bir yanıtım olsaydı sana bunu o zaman da söylerdim."

"Ama babam hakkında bildiklerin vardı, öyle değil mi?" Cevap vermedi ama hayır da demedi. "Of," dedim sıkılmış bir sesle. "Artık sizin oyunlarınızdan çok sıkıldım." Ardından bakışlarımı evin penceresinden kendisini gizlemeden bizi izleyen babama çevirdim. "Lütfen ikiniz de beni rahat bırakın."

Babam geri döndükten sonra bana hiçbir açıklama yapmamış; hiçbir şey yokmuş gibi, hiçbir şey yaşanmamış gibi normal hayatımıza dönmeye çalışmıştı. Öyle komikti ki sanki onun karşısında beni terk ettiği yaştaydım ve o da hiç gitmemiş gibi davranmıştı.

Bu oyuna ben de dahil olmuştum ama artık bunu istemiyordum.

Babama kızgın değil kırgındım. Hem de her parçamla. Ve bir kız çocuğunun babasına olan kırgınlığını sadece güveni geçirirdi. Ben bu hayatta en çok babama güvenmiyordum, ufacık bile.

Korel sanki bütün aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Onu dinlemelisin," dedi ve omzunun üzerinden evi işaret etti.

"Onun yalanlarını istemiyorum." Babamın karanlıkta kalan yüzünden ne düşündüğünü seçemezdim ama dudaklarımı okumasını istedim. Artık ona karşı hislerimi bilmeliydi.

"O sana hiçbir zaman yalanlar söylemedi." Korel önüme geçti ve babamla arama bariyer kurdu. "O sadece seni terk etti. Babanın anlatacaklarını dinle, ona kulak ver. Sana, ona inan, demiyorum. Sadece konuşmasına izin ver. Senin hayatın için böyle çabalayan bir adam, seni öylesine terk edip gitmiş olamaz, değil mi?"

Korel'in gözlerine bakarak, "Utanmasan babama haksızlık yaptığımı söyleyeceksin," dedim.

"Belki de öyledir," dedi tek kaşını kaldırıp. "Şu hayat bana hep pişmanlıkları öğretti. Hatalarımın ve insanların hatalarının pişmanlıklarını. Bir başkasının pişmanlıklarının kendi pişmanlıklarına dönüşmesini istemiyorsan seninle konuşmak isteyen insanlara kulak ver. Geç değil, geç kalmanı istemem."

Hepsinin birbirinden etkileyici cümleleri vardı; Korel'in, Korhan'ın, babamın, annemin... Ama benim de aptal bir beynim vardı.

Evet, Korhan bana yardım edecek kişiydi ve Prometheus'u benimle beraber belki en acı şekilde bulacaktı fakat duygusal olarak, ruhumun sancıyan yaralarını geçirebilecek kimse yoktu.

Kalbimde bir oyuk açıldı, Korel'e bakarken. Hep düşünürdüm ki Korel'in vücudu bir evrendi ve kalbi evrenin en büyük çukuruydu ama şimdi fark ediyordum ki artık benim de kalbim evrenimin en büyük çukuruydu.

Demek ki onun da yaralarını geçirecek kimse yokken böyle hissediyordu.

"Neden öyle bakıyorsun gözlerin dolu dolu?" dedi çaresiz bir tınıyla. "Ağlamışsın, anlamam mı sanıyorsun?"

Dişlerimi sıktığımı ve onun karşısında dik durabilmek için omurgamı sonuna kadar zorladığımı yeni fark ediyordum. Fakat o beni görüyordu, bir şekilde ve her şekilde.

Ve ben bir şekilde ve her şekilde ona çekiliyordum, kendimi engelleyemeden.

Sus dedim kendi kendime; *yapma, kalbinden geçenleri değil, aklından geçenleri duy* ama başaramadım.

Korhan'ın anlattıkları zihnimin içinde dönerken, bana ne kadar yalan söylerse söylersin ve benimle ne kadar oynarsa oynasın çektiği acıyı görmezlikten gelemedim. Elim havaya kalktı, parmaklarım yüzüne yaklaştı. Korel bu hareketimi beklemediği için hafifçe irkildi ama geri çekilmedi; eskiden ona bir an bile dokunmamı istemeyen Korel, ben ona dokunayım diye karşımda yanıp tutuştu sanki.

İşaretparmağım yanağında oluşan yeni yanık izine hafifçe dokunduğunda sıcacık olduğunu fark ettim. Hem izinin hem teninin. Gözlerini kapattı, yutkundu ve tekrar gözlerini açtığında babamın bizi izlemesi umurumda bile değildi.

"Benden öyle büyük bir şeyi aldın ki Korel," dedim acıyan bir sesle. Kendime acıyordum ama artık ona da acıyordum. İkimiz de birbirimize bu kelimeyi kullanmıştık fakat ikimizin de haklı olduğunu yeni görüyordum. "Sana olan inancımı söktün." Diğer parmaklarım da izin üzerinde gezindi, okşadım, okşayınca geçsin istedim. "Yeni izlerin oluşmuş," diye fısıldadım titreyen bir sesle. "Ve ben sana soramıyorum çünkü sen belki de bana doğruları anlatacaksın ama ben sana hiçbir zaman inanmayacağım. Benden bunu neden aldın?"

"Ben senden bunu almadım," dediğinde onun da eli yüzüme uzandı.

"Aldın," diyerek sert bir sesle karşılık verdim. "Ve bunu bana nasıl yaptın, biliyor musun? Beni terk edip giderek." Elimi çekmek istedim ama hızlı bir şekilde yüzüne uzanan elimi bileğinden tutup yanağına bastırdı.

"Dokun," dedi; sesi yalvarır gibi çıkmıştı, dehşete kapıldım. "Lütfen dokun. Sen dokununca soğuyor, acımıyor."

"Benden bunu aldın," dedim bu cümlelerinden sonra daha sert bir sesle. "Ben senin yalanlarına inanırdım, hem de sonuna kadar. Aklımı kaçırdığıma bile inandırabilirdin, bunu da yaptın bana. Ama tek bir yalanın her şeyi mahvetti, inancım bitti. Beni bırakmayacağını söylemiştin ama bıraktın. Keşke bu yalanı söylemeseydin."

"Bana ister inan ister inanma Minel," dedi elimi yüzüne daha fazla bastırarak. "Belki de sana kurduğum en dürüst cümlem oydu. Seni bırakmayacağımdı ve seni hiçbir zaman bırakmadım. Bak bunu istedim, beni unuttuğunda öyle bir istedim ki adını bile anmadım ama seni bırakamadım. Görüyorsun, dönüp dolaşıp sana geliyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?"

İnanmıyordum ama eskiden inanmak istediğim içindi, şimdi inanmak istemiyordum.

Elimi çekmek istedim. Karşı çıkmadan bileğimi bıraktı; elim yanağından ayrıldığında gözlerime dolan yaşları yok etmeye çalışıyordum. Fakat o yine gördü, gizleyemedim.

O kimdi? O gerçekte kimdi?

Bu sorunun yanıtı hayatımın en büyük pişmanlığı olacaktı, bunu artık hissediyordum.

"Babamla konuşacağım," dedim kısık sesle. Gözlerim göğüs kafesindeydi, yüzüne bakmak istemiyordum. "Ama sen söyledin diye değil, ben artık onu da dinlemek istediğim için." Ardından gözlerine dönüp bakmadan başımı bir kez salladım ve yanından ayrılmak için adım attım ama önüme geçip beni durdurdu.

"Bana bir kez sarılsana." Daha önce de istemişti. Normalde böyle bir adam değildi, hiç olmamıştı ama şimdi tek ihtiyacı bunlarmış gibi davranan bir adama dönüşmüştü. Gözlerim gözlerine kaydı ve büyük bir ihtiyaçla bana baktığını gördüm. Küçük bir çocuk gibi işaretparmağını kaldırıp, "Bir kez," dedi. "Sadece bir kez sarıl."

Kollarım ona sarılmak için büyük bir istekle yanıp tutuştu, vücudumdaki o oyuk çırpındı hatta kulaklarıma bile ona sarılmayı düşününce güzel bir melodi doldu.

Ama bunu yapamadım. Hiçbir şey söylemeden yine gitmek için adım attığımda önümde duvar gibi kesildi. "Bir kez, Minel,"

dedi yalvarır gibi. "Ben kimseye sarılamıyordum ama şimdi senden başkasına sarılamıyorum. Bir kez, sarıl. Sonra istersen hiç sarılma ama bir kez yap bunu. Bana bunu sen öğrettin. Bu hissi sen öğrettin."

Kendimi o tiyatro salonunda, o ateşlerin ortasında gördüm.

Elimi bırakıp gitmişti, beni bırakmıştı. Ama tek neden bu olsaydı kollarımın kopacağını bile bile ona sarılırdım. Tek nedenim bu değildi.

Eğer Korel'e sarılırsam Mine'ye ve anneme acı çektireceğimi düşünüyordum. Eğer Korel'e sarılırsam sonrasında pişman olacağımı biliyordum. Eğer Korel'e sarılırsam bir katilin kollarında huzuru bulacağımı hissediyordum.

Zaten ağırlığı altında yaşayamadığım o kadar duygu varken, bunu da kaldıramazdım.

"Biliyorsun, ben her şeyi unuturum, sarılmayı da unuttum," dediğimde ellerimi yumruk yaptım ve gözlerinin içindeki o parıltının sönüşünü izledim. "Senin kim olduğunu bilmeden de hatırlayacağımı sanmıyorum."

Bir gün Korel Erezli'yi devirebileceğimi söyleselerdi asla buna inanamazdım ama karşımda bu cümlelerden sonra devrildiğini gördüm. Sonra onun hayatını sorguladım. Korhan'ın anlattıklarıyla beraber.

Ona sarılmam gerekiyor muydu? Hiçbir şeyden emin değildim. Acılar çekmişti, kendi isteği dışında belki de. Bunların suçlusu oymuş gibi davranamazdım ama aslında tek neden bunlar değildi.

"Öyle olsun," dediğinde omzunu kaldırıp indirdi ve diğer tarafa doğru yürümeye başladı. Yenildi mi yoksa ben mi yenildim anlayamadığım bir tınıda tekrar evi gösterip, "Babanı dinle," dedi. "Bu hayatta en fazla güveneceğin kişi kendi kanından olmalı."

Ve o an, bu sözlerinin arkasından bütün hikâyemizin tersine döndüğünü fark ettim.

Artık o yalnızdı, hem de yapayalnızdı. Annesi terk etmişti, babası ölmüştü. Sorularla ve yanıtsız cevaplarla kalmıştı. Korhan onunla ilgilenmiyordu.

"Babamla konuşurken sen de orada olacaksın," dedim çenemi havaya kaldırarak. Adımları durdu, kaşları havaya kalktı. "İkinizle aynı anda konuşmak istiyorum."

Karşı çıkmasını beklerken beni şaşırtarak onayladı ve başıyla evi işaret etti. İkimiz de sessiz anlaşmamızla evin kapısının önüne kadar gittik. Zile basmama fırsat kalmadan babam kapıyı açtı.

Babamla gözlerimiz kesiştiğinde her nasıl bakıyorsam yutkundu. Yanından rüzgâr gibi geçip oturma odasına yöneldim; kendimi üçlü koltuğa bıraktığımda sırtımdaki çantayı da yere attım. Babam benim öfkeli adımlarımın aksine sakince oturma odasına girdiğinde televizyonda bir futbol maçı dönüyordu, masanın üzerinde bira şişeleri vardı. Alayla o şişelere bakarak, "Korel'le karşılıklı bira içip maç mı izlediniz?" diye sordum.

Bunun olması benim için imkânsızdı ama nasıl oluyordu da ikisinin arasında böyle bir ilişki canlanıyordu, anlayamıyordum.

"Sadece bunu yapmadık." Tek yanıtı, gözlerimin öfkeyle ona dönmesine neden oldu. Karşımdaki tekli koltuğa oturdu, rahat değildi daha çok diken üstünde gibiydi. "Neredeydin?" diye sordu. "Seni defalarca aradım."

Sorusunu duymazlıktan gelip, "Korel'i ne zamandan beri tanıyorsun?" diye sordum.

Beklemediği yerden gelen soru, tek kaşını havaya kaldırmasına neden oldu. İlk defa, o geri döndüğünden beri soru soruyordum, hem de geçmişle ilgiliydi.

Babam masanın üzerinden kumandayı alıp televizyondaki maçın sesini kıstı, sonra ağır ağır gözlerini kırptı ve masanın üzerindeki bira şişesinin yanında duran, yarım kalmış rakı bardağını parmaklarının arasına aldı. Birkaç yudum içti, yine masaya bıraktı. Gözleri bana çevrilmeden, "Artık aramızdaki bu anlaşma son bulacak, öyle değil mi?" diye sordu. "Bana sorular soracaksın."

"Sadece sorular soracağım," dediğimde bakışlarım hemen yanımda ayakta duran Korel'in üzerinde gezindi. Korel'in gergin duruşu ve dik omuzları gitgide düşmeye başlamıştı. Her ne düşünüyorsa benden gizlemeye çalıştı çünkü dönüp de yüzüme

bakmadı ama ben ikisini pürdikkat inceledim. "Ve sen cevaplar vereceksin. İnanmayacağımı biliyorum ama Korel bu konuda çok ısrarcıydı." Babamın gözleri Korel'e kaydı.

"Bunu baş başa konuşabilirdik," diye mırıldandığında odadaki loş ışık tam yüzüne vuruyordu. Açık pencereden vuran rüzgâr terleyen enseme çarpıyor ve yazın ortasında üşümeme neden oluyordu.

"Korel her şeyi biliyor bence." Elimle onu işaret ettim. "Öyle değil mi Korel? Dışarıda öyle söylüyordun. Hem..." Kaşlarımı kaldırdım. "İkinizin ortak bir hikâyesi olduğuna öylesine eminim ki."

İkisi sözsüz bir bakışma gerçekleştirdi. Konuşacak kişinin Korel olmadığına emin oldum. Babam ise sadece, "Korel'i çocukluğundan beri tanıyorum," dedi. "Yani ismen biliyordum. Mehveş'i İdil tedavi ediyordu. Doktor-hasta ilişkisinin ötesinde, aralarında daha farklı bir bağ vardı. Korel'in bu noktada adını duysam da onu görmemiştim fakat Mehveş'le tanışmışlardı."

Gözlerim Korel'e kaydı, sözü devralmasını bekledim ama sessizliğini korudu. Gülümseyerek, "Sadece adını bildiğin birini evine davet edemezsin, değil mi?" diye sordum. "Korel'in doğumundan başlamana gerek yok. Sizin aranızdaki ilişkiyi merak ediyorum."

Babam gözlerini kapattı, ellerini şakaklarına bastırıp aniden gelişen bu durumdan olsa gerek, dengesini sağlamaya çalıştı. Bir anda karşısına dikilip sorular sormama hazırlıksız yakalanmış gibiydi fakat ölene kadar da ona her şey normalmiş gibi davranmayacağımı bilmesi gerekiyordu. "Bana her şeyi anlatmanı istiyorum." Sesim baskın çıkmıştı hatta üç kişi arasında o an en baskın konuşacak kişi gibi görünüyordum. Korel gözlerini bir an olsun televizyondan ayırmıyordu; dalgın değildi, aksine bütün konuşmalara hâkimdi ama bize bakmak istemiyordu. "Hem de en başından."

Babam gözlerini araladı ama bana bakmak yerine dağınık masayı seyretti; omuzlarına devrilen yükler sadece bir an canımı yaksa da bu çok kısa sürdü çünkü ilk kurduğu cümle, "Seni bırakıp gittiğimde," diye başlamıştı. "Emanet edebileceğim kimse

yoktu. O gün ben gittikten sonra yalnız kalacaktın. Kimse yoktu, hiç kimse." Gitmek zorunda değildin, demek istedim ama sustum. "Fakat Mehveş seni İdil'e emanet etmişti." Kulaklarıma Özge'nin okuduğu mektup dolmuştu. İdil'e beni üstü kapalı bir şekilde o mektupta bile emanet etmişti. "O gün gitmeden önce tek aradığım kişi İdil oldu. Sorgusuz sualsiz sana bakabileceğini söyledi."

Daha fazla dayanamayıp sözünü kestim. "Beni terk edip gittiğin yetmezmiş gibi bir yabancıya emanet ettin, öyle mi?"

"İdil yabancı değildi." Babam göz ucuyla Korel'e baktı ama Korel hâlâ televizyonu boş boş izliyordu. "Ve bütün olanları tek bilen kişi İdil'di."

"Peki ya amcam?" diye sorduğumda sesim sert çıkmıştı. "Ona emanet edebilirdin, senin kardeşindi. Bir yabancıdan daha iyi olabilirdi. Ve görüyorum ki o yabancı beni bıraktı, amcam aldı..."

Korel dakikalar sonra sessizliğini bozup, "Seni bırakmadı," dedi sakin ama tehditkâr bir tınıyla. "Sen bizi bıraktın."

Korel'e bakarken, yüzüme bakmamak için yemin etmiş gibiydi.

Babam ikimizin arasına girip, "Amcan emanet edilecek son kişiydi," diye mırıldandı. Onu tekrar gördüğümden beri ilk defa gözlerine öfke ulaştı.

"Neden?"

Eline rakı bardağını aldı, büyük yudumlarla sonuna kadar içti, sonra bardağı masaya bırakmadan, "Çünkü Prometheus onun da peşindeydi," diye fısıldadı. Sanki daha yüksek bir sesle söylerse Prometheus bir yerlerden çıkacakmış gibi etrafına bakınıp öne eğildi. "Ve görüyorum ki onu yakaladı, istediğini elde etti ve seni tutsak aldı."

"Ne?" Anlamayan gözlerle baktığımda başımı sağa yatırdım. Korhan'la konuştuklarımız aklımdaydı fakat...

"Amcan Prometheus'un tarafındaydı," dedi. Kelimeler dudaklarından zehir gibi döküldü ama o zehir babam yerine beni yaktı. "O ne isterse o şekilde hareket ediyordu. Yani seni yöneten kişi aslında Prometheus'tu."

Elim koltuğun kenarını sıkıca tuttuğunda, "Ne?" dedim fakat artık ben de fısıldıyordum. Nedeni korku değil, konuşamadığımdandı. "O öz amcam değil miydi..."

"Evet, öz amcandı." Babam parmaklarının arasında tuttuğu bardağı daha sıkı kavradı. "Fakat Prometheus onu ellerinin arasına almıştı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama o, onun tarafındaydı."

Dudaklarım kurudu, yutkunduğumda boğazım acıyordu. Gözlerimi babamdan ayırdığımda kendimi onunla yaşadığım o evde hissettim. Bütün yaşadıklarım film şeridi gibi gözümün önünden geçerken, "Amcam beni Anektod Merkezine gönderen kişiydi," dedim. "Dans edebilmek için onunla böyle bir anlaşma gerçekleştirmiştim. Hiçbir şeye izin vermezdi, sürekli gözünün önünde olmamı isterdi. Bunu koruduğu için yaptığını sanardım ama..." Bakışlarım babama döndü. "Bana senin öldüğünü söylemişti. Ama hiçbir zaman nasıl olduğunu anlatmamıştı, öldü derdi. Ve..." Gözlerim açıldı, Korel'e dönüp baktım. "O eşini öldürmüştü, Korel bunu biliyordu."

"Çünkü eşi Prometheus için çalıştığını biliyordu." Babamın sesi tekrar ona dönmeme neden oldu. "Amcan bir süre sonra ortadan yok oldu, değil mi?"

"Evet," dediğimde aklımdan geçenlere yetişemiyordum ama en belirgini, Korel ortaya çıktıktan sonra amcamın yok olduğuydu.

"Bunun nedenini bilmiyoruz..."

Sözünü kesip, "Çünkü beni esir tutacak kişi değişmişti," dedim; bakışlarım Korel'e döndü. Ama bu sefer o da beni şaşırttı. Bakışları televizyondan ayrılıp bana kaydığında gözlerinden anlamsız bir ifade geçti. Korel'in yüzüne bakarak, "Beni İdil'e emanet edip terk ettin," dedim. "Ama bak, ben yine Prometheus'un ellerine düşmüşüm." Yaprak sarısı gözleri loş ışıkta parladı. "Korel'i nereden tanıyorsun?"

İkimiz birbirimize bakarken, babam aramıza girmek istemiyormuş gibi bir süre sessiz kaldı. İkimiz her ne düşünüyorsak o duygulara daha fazla battık. Ben şüpheye, Korel anlayamadığım bir duyguya.

En sonunda babam, "İdil düşündüğüm gibi seni yanına almadı," dediğinde beklemediğim itiraf gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. "Ama Korel seni koruyan kişi oldu. Annen bunu hissetmiş gibi ölmeden önce Korel'le konuşmuş, seni ona emanet etmiş." Dudaklarım aralandı, şaşkınlığımı gizleyemedim.

Korel diğer taraftan, "Annenin yazdığı bir mektup daha var," dediğinde bu sefer de ona yöneldim. "Uzun bir mektup değil, kısa bir mektup. Eğer istersen o mektubu da okuyabilirsin."

"Anlamıyorum," dedim bütün söylediklerini duymazlıktan gelerek. "Yani bizim seninle tanışmamız bir tesadüf değildi, haksız mıyım?"

"Seninle tanıştığımızda hayatımın en kötü günüydü, Minel," diye mırıldandı. "Ve senin de hayatının en kötü günüydü. Ama hayır, tesadüf değildi. Ben senin yanında olmak zorundaydım."

"Korel bizim tarafımızdan senin koruyucundu," diyen babama aldırış etmeden sert bir sesle Korel'e, "Bunu bana bir kez olsun anlatmadın," diye çıkıştım. "Neden?"

Korel rahat, derin bir nefes verdi. Kendini kötü hissetsin istedim ama ufacık bir parça bile pişmanlığı yoktu. "Çünkü hiçbir şey hatırlamıyordun; sana bunları anlatmak, başka soruları da doğuracaktı. Ve..." Babamdan çekinmedi, benden çekinmedi, hislerimden çekinmedi. "Anlatmak istemedim."

"Anlatmak istemedin, öyle mi?" Oturduğum yerden sertçe kalktım, ellerimi saçlarıma geçirdim, bakışlarım babama döndü. "Bütün bu sırlar, bütün bu yaşananlar!" Korel'i işaret ettim. "Ona emanet ettik dediğin kişi senin kızındı! Bırakıp gittiğin kızındı! Ve emanet ettiğin kişi, bana senin kadar iyi bakamazdı, senin gibi olamazdı, bunu biliyordun." Kendi etrafımda döndüm, öfkemi alt etmeye çalıştım ama başarısız oldum. "Ve öyle de olmuş ki beni Prometheus'un ellerine bıraktı."

Korel koltuğun etrafında dönüp karşıma geçti ve onu gördüm göreli bakabileceği en büyük öfkeyle, "Ben seni," dedi dişlerini sıkarak. "Onun ellerine bırakmadım. Ben seni her an, her saniye korumak için elimden geleni yaptım."

"Öyle mi?" Babam da oturduğu yerden kalktığında üçümüz ayakta dikilmiştik ama Korel'le karşı karşıyaydık, babam bizden

daha uzaktaydı. "O halde söyle bana; neden amcamın evindeydim, sen yoktun ve seninle tekrar tanıştık." Ellerimle başıma sertçe vurup geriye adım attım, avazım çıktığı kadar bağırdım. "Neden hiçbir şey hatırlamıyorum? Neden bu söyledikleriniz zihnimde sadece silik bir anıymış gibi geçiyor? Neden? Kahretsin! Benimle oyunlar oynadın!" Babama baktım. "Benimle oyunlar oynuyorsunuz!"

Babam bana doğru bir adım attığında biraz daha geri gittim fakat Korel babam gibi durmak yerine üzerime gelmeye devam etti. "Bunlar gerçekler," dedi bağırmadan ama bağırsa daha az korkuturdu, bunu biliyordum. Yaprak sarısı gözlerini saran öfke öylesine canlıydı ki ona uzun süre bakamazdım.

"Korel doğru söylüyor," dedi babam diğer taraftan. "Şu an duyduklarının hepsi gerçek."

"Gerçek mi?" Gözlerim irice açıldı, ardından gülmeye başladım. "Baba, Korel'in bana neler yaptığını biliyor musun?" Babam sakin bakışlarla beni izlerken acılarımı gördü ama benimle acı çekmedi. "Benim karşıma bir yabancıymış gibi çıktı, benimle yeniden tanıştıktan sonra oynamaya başladı. Bunlar yetmezmiş gibi bir adamı öldürdü..."

Korel araya girip, "Ben kimseyi öldürmedim," dedi.

"Öldürdün!" diye bağırdığımda ayaklarımı sertçe yere çarptım. "O adamı öldürdün, sonra o morga beni götürüp o adamın yüzünü izlettin. Ve ben bayılıp ayıldıktan sonra bunların olmadığını söyledin! Senin yüzünden aklımı kaçıracaktım."

Korel sustu, hiçbir şey söylemedi. Yine babama döndüm. "Beni emanet ettiğiniz kişi benimle oynadı," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ve sen gitmiştin, annem ölmüştü..."

Korel'in yüksek sesi cümlemi yarıda kesmeme ve olduğum yerde titrememe neden oldu. "Beni hatırladıklarınla değil, hatırlamadıklarınla anımsa!" Üzerime yürüdü, eli bileklerimi kavradı, sıkıca tuttu. "Ben son nefesime kadar seni korumaya çalıştım!" diye haykırdı yüzüme karşı. "Yetmedi, kendi canımı senin önüne koydum ve hiçbir zaman babanın yaptığını sana yapmadım!"

Bileklerimi öyle sıkı kavrıyordu ki çoktan kızarmaya başlamıştı ve biraz daha devam ederse moraracaktı. Kurtulmaya

çalıştım ama izin vermedi, bakışlarım babama döndü, yardım dileniyormuş gibi baktım. Babam ikimizin yanına gelip Korel'in bileklerimi sıkıca kavrayan kollarını tuttuğunda, "Korel, yeter," dedi sanki oğluyla konuşuyormuş gibi. "Onun üzerine gitme bu kadar."

Korel'in gözleri benim gözlerimden ayrıldığında bileklerimi bırakmadan, "Yeter!" diye bağırdı ama bu kez babama yönelikti. "Artık susmaktan, susturulmaktan bıktım! Ona söylesene! Benim onun için neler yaptığımı anlatsana!" Bakışları yine bana döndü, bileklerimi bıraktı fakat bunu itekleyerek yaptı, babam ise önüme geçti. "Ben seni kendi ailemden bile korudum," dedi öfkeyle. "Ama sen şimdi onlardan biriyle işbirliği içindesin. Sen kandırılmaktan zevk duyan, kaçmaktan keyif alan bir aptalsın!"

"Korel!" Babam bağırdığında kulaklarıma bir kahkaha sesi doldu ve o an kahkaha atanın ben olduğumu anladım. Yüksek sesle kahkaha atarken nefesim kesiliyordu fakat kendimi durduramıyor, gülmeye devam ediyordum.

Babam arkasını dönüp bana baktı. "Minel," dedi ellerini omuzlarıma koyarak. "Bana bak." Kahkaha atarak yüzüne baktığımda arkasında duran Korel'in de beni izlediğini gördüm.

Babam beni bırakıp gitmişti, senelerce öldü diye bilmiştim ama ölmemişti; Prometheus tarafından kandırılmıştı.

Korel'e seneler önce ailem tarafından emanet edilmiştim ve emanet edildiğim kişi bile belki de bir çocuktu, bu tuhaftı. Sonra beni bir şekilde Prometheus'un ellerine bırakmıştı, hepsini unutmuştum ve tekrar onunla tanışmıştım.

Bütün bunlar komikti, öylesine komikti ki kendi hayatıma komedi filminden bir sahneymiş gibi gülüyordum.

Babam beni sarstı. "Minel, kendine gel." Aldırış etmedim, gülmeye devam ettim, artık nefesim de kesilmeye başladı. "Minel," dedi babam acı çekiyormuş gibi. Sonra Korel'e döndü ve o korktuğum cümleyi kurdu: "Annesi gibi davranıyor."

Annem bir şizofreni hastasıydı, Prometheus tarafından başı kesilerek öldürülmüştü ve öldürülme nedeni belirsizdi. Mine'yi kurban eden kişi annemdi. Annemi kurban eden kişi babamdı. Bense en büyük yanlıştım.

Kulaklarıma ağlama sesi doldu, bu sesi de tanıyordum. Ağlıyordum. Kahkahalarım ağlamaya dönüşmüştü ve bacaklarımdaki bütün his uzaklaştığında dizlerimin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim. Babam direkt önüme çöküp bana sarılmak istediğinde onu itekleyip haykırarak, "Benden uzak durun!" dedim. Babam yaklaşmak için bir daha hamle yaptı fakat bu sefer yerde sürünerek duvarın kenarına gittiğimde dirseklerimi dizlerime yerleştirip saçlarımı çekiştirdim.

İki çift göz beni izledi. Dikkatle, belki de nefretle ya da sevgiyle bilmiyordum ama en kötüsü, hangi duyguyu barındırdıklarını bile bilmememdi. Öylesine korkuyordum ki kalbim korkuyla atıyordu. Bunu durduramazdım. Bana hissettirdiklerini durduramazdım, bu kötülüğü durduramazdım.

Kendi canımı yakmak isteyerek başımı arkamdaki duvara sertçe çarptığımda, babam Korel'e dönüp, "Bir şeyler yap," dedi sonra bir babanın kurmaması gereken o cümleyi kurdu: "*Onu benden daha iyi tanıyorsun.* Bir şeyler yap. Kendine zarar verecek."

Gözlerimden yaşlar akarken, ellerimde saçlarım, başımı kaldırıp babama baktım fakat o Korel'e muhtaç bir ifadeyle bakıyor, çöktüğü yerde âdeta onun dizlerine kapanıyordu.

Korel babamın yanından geçip önümde durdu ve o da karşımda dizlerinin üzerine çöktü ama aramızda belirgin bir mesafe bıraktı, dokunmadı da ama gözleri bana dokunurken, geçmişin bir ışığını gördüm; bu ışık, sevgiydi.

Korel'in gözlerinde ilk defa belirgin bir şekilde bana karşı olan sevgisini gördüm.

Bu adam, kötü olamaz, dedim kendi kendime ama diğer tarafımla çatıştım. Tamamen kötülüğe batmış insanlar, güzel tiyatro oyunu oynarlardı.

Dudaklarımı oynatarak acıyla, "Aklımı kaçırıyorum," dedim. "Ben aklımı kaçırıyorum." Başımı iki yana salladım; ellerimi saçlarımdan yüzüme indirdim, tırnaklarım yanaklarıma battığında canımı yakmak istedim. Titremeye başladım; öyle şiddetli titriyordum ki bu bana Özge'nin öldüğü zamanı anımsattı.

Korel kendimi tırnakladığımı gördüğü anda ellerimi tutup yüzümden çekti. Kulaklarıma uğultular doldu, başım geriye

düştü. Korel vücudunu vücuduma siper etti. Zaman ağır çekimde ilerlemeye başladı, Korel babama dönüp bir şeyler söyledi ve babam ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Gözlerimi kapatıp zorlukla tekrar açtığımda bacaklarımın yeri dövdüğünü fark ettim. Korel ellerimi sıkıca tutarken beni kucağına çekti ve olabilecek bütün zararları ona vermemi istedi. Ellerini ellerime sanki zarar vereyim diye sundu, bacaklarım onun bacaklarını dövdü. Gözlerim kaymaya başladığında bir şeyler söylemeye çalıştım ama söyleyemedim.

İçimde başka biri yaşıyor gibiydi; o kişi benden izinsiz vücudumu yönetiyordu. Dışarıdan kendimi izliyordum. Onun kucağındaydım, artık tanıyordum, epilepsi krizi geçiriyordum ve bu krize her seferinde onun kollarında yakalanıyordum.

Korel kulağıma eğildi. "Buradayım," dediğini duydum uğultuların arasından. "Ben buradayım. Hep buradaydım."

Vücudumda his yoktu ama tırnaklarımın arasında ıslaklık hissettim, gözlerim odağını kaybetse de ona her takıldığında acıyla inledim. Kulaklarıma dolan sesler, benden çıkıyorsa eğer, öylesine korkutucuydu ki bu daha fazla irkilmeme neden oluyordu.

Kendimi sadece bir an ölüme ellerimi uzatırken bile düşündüm çünkü öyle bir hisli ki o an ölecektim sanki ve bana kurduğu son cümle, *hep buradaydım* olacaktı.

Bir şeyler daha söylesin istedim bu yüzden başımı iki yana sallamaya çalıştım. "Özür dilerim," dedi ruhumu sarsacak kelimelerle. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Burada olduğum için de özür dilerim."

Vücudum daha fazla direnemedi, meydan okuyamadım ve bilincimin kapandığı hissettim ama gözlerim sanki hâlâ açıkmış gibi onun yüzünü gördüm; bu sadece aklımdaydı.

Korel Erezli benim hem geçmişimde hem şu anımdaydı.

Korel Erezli benim ölümümdü, Korel Erezli'nin ölümü de bendim.

14. SANRI

Korel E. Erezli

Derin bir karanlığın içindeydim. Ama ilk defa sesimi duyacaklar gibi hissediyordum. Belki de bütün bunlar yine hayallerimden ibaretti. İnsanlar hep başkalarını suçlardı, bense sadece kendimi. Kural böyleydi.

Hayatım boyunca yaşadığım bütün kötülüklerin sorumlusu bendim ama başkalarının hayatında olan bütün kötülüklerin de sorumlusu bendim, biliyordum.

Babamın sorumlusu bendim, annemin sorumlusu bendim. Minel'in sorumlusu bendim.

Vücudu kollarımda hareketsiz bir şekilde kaldığı o birkaç saniyede bunları düşünebildim. Sorumlusu bendim. Acısı bendim. Yaşadıkları benim yüzümdendi.

Ne yapacağımı bilemedim. Gözlerim onun yüzünü izledi, aralıklı dudaklarına ve bir daha açılmamak üzereymiş gibi duran gözlerine baktım. Sonra daha önce anneme yaptığım gibi yüzümü yüzüne yaklaştırdım, nefes alıp almadığını hissetmeye çalıştım. Kulaklarımda sanki kalp atışları vardı ama emin olamıyordum. Doğuş arkamdan bir şeyler söylüyordu bu yüzden onun nefes seslerini bile duyamıyordum.

Kulağım kalbine indi. Ölemezdi, bu kadar basit olamazdı ama annemden sonra ölümler benim için çok da uzak değildi. Kalp atışını duymaya çalıştım, Doğuş arkamdan bağırmaya başladı.

"Sus!" diye haykırdım ona doğru. "Sus!"

Kalbinin atışını bu kez duyamadım. Bu öyle bir histi ki ölmediğim sürece defalarca yaşayacakmışım gibi geliyordu. Elim elini buldu, kulağım kalbindeyken nabzına baktım. Atışlarını duyamıyorsam da hissederim diye düşündüm ve parmaklarımın ucuna o hafif atışlar çarptı. Bu bütün vücudumu alarma geçirdi.

Kollarım bacaklarının ve belinin altından onu kavradı, kolu

aşağıya düştü ve başını göğsüme yasladım. Ayağa kalkarken Doğuş'un korku dolu gözlerle bana baktığını gördüm. Sadece, "Ambulansı bekleyemem," diyebildim. "Arabanı getir."

Doğuş hemen dış kapıya koştu, ben de kucağımda onu taşırken arkasından ilerledim. Bakışlarım yüzüne kayıyordu, gözlerini açmasını bekliyordum. Bilinci kapanmıştı, daha önce de olmuştu ve uzun bir süre açılmadığında bunun normal bir durum olmadığını anlamıştık.

Sadece bir epilepsi nöbeti değildi, Minel'in vücudu tamamen güçsüzleşmişti. Zayıflamıştı. Onun karşısına çıktığımda fark etmemiştim bunu, onu izlerken dikkat etmiştim. Gün geçtikçe daha fazla çökmüştü, gün geçtikçe yüzündeki renk daha fazla solmuştu. Biraz daha iyileşmek yerine biraz daha hastalanmıştı. Hayatını öylesine düzene koymaya çalışmıştı ki ama farkında değildi, düzene giren tek şey kendi hayatının yok oluşuydu.

Bensiz daha kötü olduğuna inanmıştım ama benimleyken de iyi değildi.

Açık kalan kapıdan çıkıp etrafa baktığımda Doğuş'un arabasını hemen evin önünde durdurduğunu gördüm. Hızlı adımlarla oraya yürürken Doğuş arka kapıyı açtı. "İyi mi?" diye sordu bana. "İyi, değil mi?"

Yüzüne bakmadım. Dişlerimi sıktım, cevap bile vermedim. Arka koltuğa oturduğumda cevap alamayacağını anlamış, kapıyı da örtmüştü.

Aceleyle sürücü koltuğuna yerleşti. Nereye gittiğini bilmiyormuş gibi gaza bastı. Bakışlarım Minel'in yüzünden ayrılmazken aşağı düşen elini yavaşça kucağına çektim, parmaklarım nabzının üzerinde kaldı.

Atışlarını içimden saydım, tansiyonunu anlamaya çalıştım ama sadece bu da değildi; her atış, bir yaşam demekti.

"İyi, değil mi?" diye bağırdı Doğuş, dikiz aynasından bakarak. "İlaçlarını kullanmıyor. Biliyorum. Kullandığını söylüyor ama iki gün önce onları yastığının altında buldum."

"İki gün önce yastığının altında buldun," dediğimde çenem kilitlenmişti. "Ama bunu ona söylemedin, değil mi?"

"Söyleyemedim." Doğuş çıldırmış gibi elini kır saçlarına daldırdı ve U dönüşü yaptı. En yakın hastaneye gidiyordu. "Eğer söyleseydim onları başka bir yere atacaktı."

"Onun ilaçlarını içmesini sağlayabilirdin ama!" Sesim arabanın içinde yankılandı, bakışlarım Minel'e döndü, başımı iki yana salladım. "Onu iyi etmek için hiçbir şey yapmadın. Bana verdiğin sözü tutmadın, Doğuş. Onu mahvetmeye devam ettin."

Doğuş sustu ama gözlerinin dolduğunu dikiz aynasından görebiliyordum. Umursamadım. Onun ne halde olduğu da onun neler için ödün verdiği de umurumda değildi. Tek önemsediğim Minel'in hayatıydı; Minel'in hayatta olması ve nasıl bir hayatının olduğuydu.

"Elimden geleni yaptım," dedi titreyen bir sesle. Direksiyondaki elleri de titriyordu. "Yapıyorum. Yapacağım. Ama bana karşı duvarları var. Benimle konuşmuyor. Benimle eskisi gibi konuşmuyor."

"Onun seninle eskisi gibi konuşmasını bekliyordun ha?" Parmaklarım bileğine biraz daha baskı yaptı ve daha fazla hissettim. "Sen kendi babamdan sonra bu hayattaki en kötü babasın, Doğuş Karaer."

Bunlar o arabanın içinde konuştuğumuz son cümlelerdi. Bir daha ikimizin de ağzını bıçak açmadı. Benim gözlerim ise Minel'den ayrılıp bir daha ona takılmadı.

Araba hastanenin önünde durduğunda Doğuş'u beklemeden kapıyı tek elle açtım ve Minel kucağımda inip koşar adımlarla acile ilerledim. Saçları kollarımın arasında dalgalanırken başını sabit tutmaya çalıştım, nabzını ilk o an bıraktım taşımak için. O birkaç saniye boyunca atışını duymadığımda ölebilir miydi?

Ölemezdi, onun ölmesine izin vermezdim.

Acilden içeriye girdiğimde birkaç hemşire önümden geçti, gece olduğu için kalabalık değildi hatta neredeyse kimse yoktu ama o dakika kimse dönüp de bize bakmadı. Kimsenin dikkatini çekmedik.

Avazım çıktığı kadar, "Buraya bakın!" diye haykırdım. "Yardım edin!"

Önümüzden geçen hemşireler yolun yarısında dönüp bize baktılar ve koşmaya başladılar; öncesinde görmedikleri belliydi. Diğer taraftan bir hastabakıcı sedyeyle yaklaşmaya başladığında Doğuş arkamda nefes nefeseydi.

Hemşirelerden bir tanesi sedyeyi önümüze çekerken, diğer hemşire Minel'i almak için kollarını uzattı ama ona Minel'i vermedim. "Ne oldu?" diye sordu gözlerime bakarak. Sonra Minel'in yüzüne baktı, kaşları havalandı. Sakince yaklaşmaya çalışıyordu ama yüzümde nasıl bir ifade varsa endişe duymuştu, belki de benden korkmuştu diğer insanlar gibi, bilmiyordum.

Ağzının kenarında kurumuş olan köpükleri gördüğünde, "Epilepsi mi?" diye sordu. Diğer hemşire yine öne geçtiğinde Minel'i almak için belinden kavradı ama sımsıkı tuttuğum yerde onu vermedim.

"Beyefendi, onu sedyeye yatırın."

Zihnimde seneler öncesi dönmeye başlamıştı. Minel'in asla hatırlamadığı ama benim dün gibi hatırladığım o günler.

Perşembe akşamı, saat sekiz suları. Mevsim kış. Dışarıda kar yağıyordu. Yine kollarımdaydı. Bu sefer epilepsi krizi değildi, intihar etmeye kalkışmıştı. Annesi öldükten ve babası gittikten bir hafta sonraydı. O yaşına rağmen her nereden öğrendiyse kendisini onun için ayrılan evin asma tavanına çarşafla asmaya kalkmıştı. Benim aşağıdaki odada oturduğumu bildiği halde.

Ve o an, eğer Tanrı varsa beni omuzlarımdan iteklemiş, onun yanına gitmemi söylemişti. İlahi bir ses gibi, Minel'in yanında olmam gerektiğini fısıldamıştı. Ve o kata çıktığımda onun küçük vücudunu tavana asılmış hale gördüğümde ne hissediyorsam şimdi de aynılarını hissediyordum.

O gün onu doktorların eline teslim ettiğimde iki hafta boyunca geri alamamıştım. Hepsi üzerinde testler yapmıştı. Bundan korkarak, "Ben de yanında olacağım," diye hırladım, Minel'i kendime yasladım.

Hemşireler birbirlerine baktı. Kollarımdaki Minel'in yüzü biraz daha beyazlıyordu. Birazdan tekrar gözlerini açıp daha şiddetli bir nöbet geçireceğini biliyordum.

"Beyefendi, burası tam teşekküllü bir hastane ve her aşamasını bileceksiniz." Yanındaki hemşireyi gösterdi. "Beş dakikada bir size haber verecek arkadaşım. Söz veriyorum. Şimdi hanımefendiyi sedyeye bırakın."

Omzumda bir el hissettim. Bu Doğuş'un eliydi. Sert bir ifadeyle dönüp ona baktığımda çekinmek yerine, "Hadi, Korel," dedi. "Bunu yapmaktan başka çaren yok."

Dişlerimi sıktım. Hemşirelerin ikisi de bana yarı endişeli yarı korku dolu ifadeyle baktılar. Hatta ikisi de yüzümdeki izleri öyle bir incelediler ki biraz daha korksunlar diye onları açığa çıkardım. "Beş dakikada bir haber almazsam," dedim Minel'i sedyeye bırakırken. "O kapıyı kırar, yine içeri girerim."

İkisi de neden böyle davrandığımı anlamasalar bile başlarını salladılar ve Minel kollarımdan o sedyeyle beraber ilerideki acil kapısından içeri girdi. Birkaç dakika sonra ise iki tane doktor olduğunu düşündüğüm adam o kapıya koşarak gitti.

Sabit bir şekilde dururken, gözlerim fotoselli kapıdaydı.

İntihar ettikten iki hafta sonra onu gördüğümde daha iyiydi. Yanında annem vardı, ona iyi gelmişti ya da o anneme iyi gelmişti, bilmiyordum ama iki hafta boyunca onu görememe nedenim annemdi. Annemden ilk nefret edişim o gün olmuştu.

Bana dönüp, "Kurtarmasaydın ölebilirdi," demişti Minel için. Sonra acımasız bir şekilde eklemişti. "Bu şekilde yaşayacağı da pek söylenemez."

Ona emanet edilen Minel'e ellerini uzatsa bile sıkıca tutmuyordu. Çünkü bir hayatının olmadığını ve ona hayat bahşedecek kişinin kendisi olmadığını dile getiriyordu. Bu düşüncesinde babamın payı olduğunu düşünüyordum ama hayır, annem kendi çocuklarından başka kimseyi önemsemezdi.

O iki hafta boyunca Minel'e ne yaptıklarını hiçbir zaman sorgulamadım, sormadım ama şimdi bakıldığı zaman, bu büyük bir aptallıktı.

Durduğum yerden kapının yanına gidip orada beklemeye başladım. Doğuş karşıma geçti, kapının diğer tarafında dururken gözleri üzerimdeydi. Onu rahatlatabileceğim bir cümle

beklediğini biliyordum. Zaten insanlar benden hep bir şeyler beklerlerdi ve ben insanlara o istediklerini verirdim.

İkimiz de sessizce bekledik. Bakışlarım arada sırada kolumdaki saate kaydı ve beş dakikayı kendi içimde bile saymaya başladım. Tam beş dakika üç saniye sonra kapılar açıldı ve az önceki hemşirelerden biri çıkıp direkt bana döndü, Doğuş'u görmezlikten geldi. "Epilepsi nöbeti gibi görünüyor," dedi başını sallayarak. "Kayıt ve hastanın geçmişi için kimliğini alabilir miyim?"

Doğuş diğer taraftan Minel'in krem rengi sırt çantasını karıştırmaya başladığında, bunu almayı akıl edebilmiş olması kendi içimde endişesini sorgulamama neden oldu. Akıllı bir adamdı. Bunu hep düşünürdüm ama ne zamandan beri kaos anlarını yönetmeyi öğrenmişti, bilmiyordum.

Doğuş'un elinden çantayı sertçe çekip aldığımda, "O iyi mi?" diye sordum hemşireye. "Bilgi vermeyecek misin?"

"Beyefendi, tek bildiğimiz epilepsi nöbeti geçirdiği. Doktorlar ellerinden geleni yapıyorlardır." Sert bir ifadeyle yüzümü inceledi. "Siz neyi oluyorsunuz? Abisi mi? Ailesinden biri misiniz?"

Doğuş cevap vermemi beklemeden, "Ben babasıyım," dedi kısık sesle. Hemşire şaşkınlıkla ona döndü ama belli etmemeye çalıştı. "En azından kızım hakkında bilgi verirseniz biz de sakinleşebiliriz. Hayati bir durum yok, değil mi?"

Hemşire ikimizin yüzüne baktı. Doktorlar bir şey söylemeden kesin konuşmaması gerektiği öğretilmişti ama o dayanamayıp, "Epilepsi nöbetlerinin sonucu, hastanın bilinci açıldığı zaman belli olur genelde," diye açıklama yaptı. Zaten biliyordum. "Darbe almış olabilir, kendine kötü bir şey..."

"Hiçbiri olmadı." Konuyu uzatmamak için etrafıma baktım. "Kayıt nereden yapılıyor?"

Hemşire parmağıyla ileriyi göstererek, "Sağa dönün," dedi. "Orada resepsiyon olacak."

Cevap vermeden yürümeye başladım, sonra omzumun üzerinden dönüp, "Beş dakika sonra görüşmek üzere," diye mırıldandım ve resepsiyona ilerledim. Çantasının ön fermuarını açtığımda oradaki küçük pembe cüzdanını gördüm ve dudaklarımı birbirine bastırdım.

Bu cüzdanı biliyordum. Geçmişinden kalan bir cüzdandı, benden bile öncesinden. Öylesine eskimişti ki o cüzdana bakarken yutkunmadan edemedim. Eskitmeyi sevmezdi ama eskiyen her şeye önem verirdi.

Onun için eskiyen biri olamamıştım hiçbir zaman çünkü beni unutmuştu. Bir cüzdan kadar bile eskimemiştim onun gözünde.

Resepsiyona gelip kimliğini verdikten ve kısaca açıklama yaptıktan sonra kumral kadın yüzüme dikkatle baktı. Gözleri diğer birçok insanda olduğu gibi izlerimde gezindi ama bunu çok uzun süre yapmadı. Parmaklarımla masada ritim tutarken, kadının da parmaklarının önündeki bilgisayarda hareketini gördüm.

Kaşları düz bir çizgi halini aldı, her ne gördüyse rahatsızlıkla hareketlendi. "Hastanın sadece epilepsi geçmişi olduğuna emin misiniz?" diye sordu bana.

Başımı omzuma yatırıp, "Neden?" diye sordum.

Yüzüme baktı, sonra bilgisayara baktı, ardından bir kez daha bana baktı. "Siz yakını mısınız?"

"Hem de en yakını," diyerek onu geçiştirdim. "Sorun ne?"

"Kimliğinizi alabilir miyim?"

"Sorun ne?" diye tekrarladım, kelimelerin üzerine bastırarak. Fakat o sırada Minel'in çantasındaki telefonu çalmaya başladı. Gözlerim kumral kadının gözlerinden ayrılmazken, çantanın büyük fermuarını açtım ve telefonu çıkarırken içindeki mavi dosya ile defterlerini gördüm.

Kaşlarım çatıldı ama onlara odaklanmadan önce telefonu elime aldığımda ekranda onun ismini gördüm.

Öfke damarlarımda gezinmeye başladığında boynumda bir damarın attığını hissettim ve sert bir şekilde resepsiyonun oradan ayrılıp telefonu açtım. "Minel," dedi her zaman duyduğum o sakin ama temkinli sesiyle. "Bilmen gereken çok önemli bir olay oldu." Duvarın köşesine gittim. Başka bir şeyler söylemesini daha bekledim ama biliyordum, o benim hayatımda gördüğüm en zeki adamlardan biriydi. Dikkatlice, "Minel," diye homurdandı. "Orada mısın?"

Dişlerimi sıkarak, "Korhan," diye hırladım. "Bir daha Minel'i aramayacaksın."

Sessizlik oldu. Bu sessizlikte benim kim olduğumu sorgulamadı, benim Minel'in yanında oluşumu sorguladı, biliyordum. "Korel," dediğinde tebessüm ettiğine emindim. "Sürpriz oldu."

"Bir daha," dedim sert bir sesle. "Onu aramayacaksın. Duydun mu beni? Ondan uzak duracaksın, ellerini onun üzerinden çekeceksin."

Korhan güldü ama neşeli bir gülüş değildi. "Minel nerede?" diye sordu yarı alaylı yarı ciddi. "Yoksa onu esir mi aldın?"

Elimi yumruk yaptığımda çoktan bu yumruğun onun yüzüne inmesi gerektiğinin farkındaydım. "Ondan ne istiyorsun?" Etrafıma baktım ve duvarın dibine biraz daha sokuldum. "Ondan intikam almaya çalışıyorsun, değil mi? Ona zarar vereceksin." Alnımı duvara yasladım. "Eğer ona zarar verirsen seni..."

"Ona zarar vermeyeceğim." Korhan'ın rahat sesi benim tam aksimdi. Hep böyleydik. O benim tam zıddımdı. Öfkeden gözüm dönerken, o karşımda sakince viskisini yudumlayıp beni izlerdi. Mutluluğu, mutsuzluğu, öfkesi, nefreti, kini, sevgisi hepsi aynıydı. "Sadece ona yardımcı olmaya çalışıyorum ve bunu Minel iyi biliyor. Şimdi telefonu ona verebilir misin? Kendisi güvende, değil mi? Korel neredesiniz?"

"Kendisi güvende, değil mi, derken? Sen ne saçmalıyorsun lan?"

"Telefonu Minel'e ver." Onu benden daha fazla düşünebilirmiş gibi sesi endişeli çıktı. "Şimdi. Hemen. Onun sesini duymak istiyorum."

Yumruğumu sertçe duvara vurduğumda resepsiyondaki kızın beni izlediğini biliyordum. "Ondan uzak dur." Parmaklarımın arasında tuttuğum sırt çantası ağır gelmeye başlamıştı. "Yoksa çekinmem, bütün senelerin acısını senden çıkarırım, Korhan. Beni duydun mu? Sen hiç gözü dönmüş Korel'i gördün mü? Görmedin. O yüzümle tanışırsın."

"Görmüşümdür belki de." Verdiği ucu açık yanıt, gözlerimin donuklaşmasına ve alnımı duvardan çekmeme neden oldu.

"Neden ondan uzak durmamı istiyorsun, kardeşim? Yoksa ona bütün gerçekleri anlatırım diye mi?"

Şakağıma şiddetli bir ağrı girdi, kulaklarıma ise bir çınlama sesi doldu. Gözlerimi sıkıca yumduğumda konuşmalar duydum ama bunu geçirmek için burnumdan nefesler vermeye çalıştım. "Ona hiçbir şey söylemeyeceksin." Kapalı gözlerimi ağır ağır açtım ama başımdaki şiddetli ağrı da kulaklarımdaki çınlama da geçmedi. "Ona bir adımdan daha fazla yaklaştığını görürsem işte o zaman savaşı başlatırsın. Beni duydun mu, Korhan? O sikik ellerini Minel'in üzerinden çek."

Cevap vermesini bile beklemeden telefonu kapattığımda yüzüm duvara dönük birkaç saniye bekledim.

Korhan. Hiçbir zaman yollarımın onun yollarına çıkmayacağından emin olduğum ama bütün yollarımı ona benzetmek için çaba gösterdiğim ağabeyim.

Onun gibi olmak için çok çaba sarf etmiştim. Sadece başarı değildi. Sakinliği, duruşu ve otoritesiyle. İnsanların üzerinde bıraktığı etkisiyle. Korkusuzluğuyla ve insanların ondan korkmasıyla. Bir ortama girdiği zaman herkesin onun önünde saygıyla eğilişiyle.

Hepsi olmak istemiştim ama hayat beni tam zıddı olmaya zorlamıştı. İnsanlar ona saygıyla, bana korkuyla yaklaşmışlardı. Önemsememişlerdi, dikkate almamışlardı. Korhan savcı olmuş, beni karakollardan toplamıştı. Davalarıma bakmıştı, arkamı temizlemişti ama bunları yapmasının tek nedeni soyadımız içindi.

Bir Erezli, asla hata yapmazdı. Rafael Cüneyt Erezli'nin kuralları vardı. En büyük kuralı, hayatımızda hatalara yer olmayacağıydı.

"Beyefendi!" Resepsiyondaki kadının sesiyle kendime geldiğimde omzumun üzerinden ona baktım ve yanına gittim. Kocaman kahverengi gözleriyle süzdükten sonra, "İyi misiniz?" diye sordu. "Bembeyaz oldunuz. Su ister misiniz?"

"Hayır." Oturmak yerine üstten üstten ona baktım. "Ne diyordunuz?"

"Hastanın yatış durumu olursa diye refakatçi kimliği alabilir miyim?" Kadın diğer konuyu tamamen kapatmıştı. Elimi

pantolonumun arka cebine attım ve ona cüzdanımdan kimliğimi uzattım. Tereddütle, "Aile üyesi misiniz?" diye sordu. "Yani eşiniz mi? Refakatçilerin birinci dereceden akrabası olmasını isteriz."

Ellerimi masaya yaslayıp ona doğru eğilerek, "Hanımefendi siz hep böyle problem mi çıkaracaksınız?" diye sordum. "Aile üyesi değilim ama diğer tarafta babası var. Hem babası olmasa bile ben yeterliyim. Sizin derdiniz ne? Şu işi halledin."

Yutkundu. İnsanları istediğim zaman korkmazlarken bile korkutabiliyordum. "Ama efendim, kurallar..."

"Evli mi olmamız gerekiyor?" diye sorduğumda kaşlarımı havaya kaldırdım. "O halde oraya not düş, buradan çıkar çıkmaz evleneceklermiş yaz."

Kadın ilk başta şaşkınlıkla baktı, sonra dikkatle, ardından gülümsedi; bu beni şaşırttı. Kaşlarım havada durmaya devam ederken, "Biliyorum, çok fena azar yiyeceğim," dedi. "Ama onu çok sevdiğiniz anlaşılıyor, bu yüzden..." Kimliğimi havaya kaldırdı. "Korel *Edgardo* Erezli. Sizi refakatçi olarak kaydediyorum."

Onu çok sevdiğiniz anlaşılıyor, cümlesini kendi kendime tekrar ederken başını olumlu anlamda salladı. Aklıma onun söylediğini tamamlayacak başka cümleler de gelmişti fakat dile getirmedim.

Bütün işleri halledip yeniden acilin kapısının önüne döndüğümde gözlerim saate kaydı. Beş dakika dolduğunu fark ettiğimde, hemşire Doğuş'la konuşuyordu. Yanlarına gittiğimde Doğuş bana dönüp, "Hayati bir durum yokmuş," dedi. "Birazdan doktor bize açıklama yapacak."

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım. Bu şekilde önümüzdeki yarım saat hemşirenin her beş dakikada bir çıkıp bize bilgi vermesiyle ve yeniden içeriye dönmesiyle devam etti.

Yarım saatin sonunda orta yaşlı, az önce içeriye giren doktorlardan bir tanesi acilden çıkıp direkt bana baktı. "Odama geçelim, orada konuşalım."

Yürüdü, peşinden ilerledik. Direkt beni hedef alması bile şüphelerimi körükledi ama kendimi dizginlemeye çalıştım. Odasına girdiğimizde doktor masasına ilerledi, Doğuş sandalyeye oturdu, bense oturmak yerine ayakta doktora baktım.

"Hastanın kimliğini alabilir miyim?" Doğuş'u görmezlikten geliyordu, önemsiz görünüyordu ya da bilmiyordum, iletişim kurduğu tek kişi bendim. Yine cüzdanından kimliğini çıkarıp doktora uzattığımda hızla klavyeden tuşlara bastı ve ekrana bakmaya başladı. Birkaç tuşa daha bastığında sabırsızlansam da sakince onu bekledim.

Fakat Doğuş bekleyemedi. "Bize bilgi verir misiniz?"

"Siz kimdiniz?" dedi doktor umursamaz bir sesle.

"Ben babasıyım." Doktorun parmakları klavyede duraksadı, Doğuş'a dönüp bakarken kaşlarını kaldırdı. Sonra bana dönüp baktı, kafasının içinde ne düşündüğünü bilmiyordum ama hemen yüzünü düzeltip yine bilgisayara baktı.

"Kızınızda jeneralize epilepsi var, biliyorsunuzdur," diye açıklamaya başladı direkt Doğuş'a. "Baktığım zaman bunun için ilaçlar aldığını görüyorum..."

Doktorun sözünü kesip, "İlaçları içmiyormuş," diyerek ters bir ifadeyle Doğuş'a baktım.

Başını salladı. "Bu belli oluyor çünkü nöbetini çok ağır geçirmiş. Ne kadar sürede bir tedavi oluyor?"

İkimiz de Doğuş'un yüzüne bakarken, Doğuş, "Bunu da reddediyor," dedi. "Sadece terapiye gitmeyi kabul etti. Orada da hiçbir şey anlatmadığını biliyorum."

Doktor kaşlarını çatıp bir kez daha bilgisayara baktı, sonra, "Bu nasıl olur?" diye sordu. "Kızınız bir şizofreni hastası. Sürekli tedavi altında olmalı."

İkimiz de aynı anda, "Ne?" dediğimizde doktor şaşkınlıkla bize baktı fakat ben daha fazla yerimde duramayıp doktorun masasına yaklaştım. Önündeki bilgisayarı kendime doğru çevirdiğimde söylenmesini bile umursamadan ekrana baktım.

Bakışlarım ekranda gezinirken Doğuş da oturduğu yerden kalkmıştı. "Siz ne saçmalıyorsunuz?" diye inledi Doğuş. "Öyle bir şey yok."

Ekrana bakarken gözlerim kısıldı fakat doktor bilgisayarı önümden sertçe çektiğinde ellerimi şakaklarıma bastırıp gözlerimi kapattım. O an bütün olanları düşünmeye başladığımda aslında çok net bir sonuca ulaşabiliyordum.

Doktor ikimize yeniden baktı; Doğuş'a şüpheyle direkt, "Beyefendi, kimliğinizi görebilir miyim?" diye sordu. Fakat bütün bunları dinlemek yerine doktorun odasından hızlı adımlarla çıktım ve acile yürüdüm ama Minel'i oradan sedyeyle çıkardıklarını gördüm. Koluna serum bağlanmıştı, üzerine beyaz bir örtü örtmüşlerdi ve yüzünde solunum cihazı vardı.

"Hey," dediğimde az önceki hemşirelerden biri beni görüp önüme geçti.

"Ona bir günlük yatış vereceğiz, odasına alıyoruz. Sakin olur musunuz?" Hemşireyi duymazlıktan geldim, hızla yanından geçip Minel'in sedyesinin yanına gittim ve onlarla birlikte asansöre bindim. Bir hemşire ve bir hastabakıcıyla asansörde yukarı çıkarken direkt Minel'in yanında durdum; beyaz çarşafın altındaki elini tutup çıkardığımda hemşire dehşetle bana baktı, umursamadım.

Parmaklarım nabzının üzerine geldi, atışları hissetmek için bastırdım ve parmaklarımın ucuna yaşamı çarptığında derin bir nefes verip daha gevşek bir şekilde tuttum. Elim elini değil bileğini tuttu çünkü yaşadığını ellerinden değil, bileklerinden anlayabiliyordum.

Beş dakika sonra Minel'i büyük odasındaki yatağına yatırdıklarında hemşire bana saat başı gelip kontrol edeceğini söylemişti. Bunu duymadığımı düşünmüş olabilirdi çünkü gözlerim Minel'den ayrılmıyordu ama duymuştum.

Herkes dışarı çıktıktan sonra odadaki siyah tekli koltuğu yatağın yanına çektim ve elim yine, yeniden bileğini tuttu. Diğer elimle de uzanıp önüne gelen saçlarını geriye itekledim.

Uzun, kızıl kirpikleri gözlerinin altına odadaki loş ışıktan dolayı gölge düşürüyordu. Kızıl kaşları gergin görünüyordu, sakinleştiricilerden ya da hâlâ baygın olduğundan ötürüydü, bilmiyordum; canı yanıyormuş gibiydi. Bu benim de canımı sıktı. Elim önüne gelen saçlarından alnına kaydı ve hafifçe okşadıktan sonra yüzüne indi.

Ufacık yüzü kalp şeklindeydi. Elmacıkkemikleri o büyüdükçe belirginleşmişti ve solunum cihazının altındaki burnu ufalmıştı. Dudakları aralıklı duruyordu, nefes almakta zorlanıyordu.

Dudaklarının rengi yok olmuş hatta solmuştu. Çenesi gözlerini açtığında kendisini kastığı için fazlasıyla ağrıyacaktı ama ağrımıyormuş gibi davranacaktı, bunu biliyordum.

Küçüklüğünden beri böyleydi. Canı yandığı zaman bunu söylemek yerine hep yanmıyormuş gibi davranır, yalnız kaldığı zaman kendi canının acısını geçirmeye çalışırdı. Günlerce bana söylesin diye onunla uğraşmıştım ve sonunda acılarını söyleyebildiği tek kişi ben olmuştum. Şimdi ise bunu ellerinden almıştım.

Yine suçlu bendim ama artık suçlu olmak da beni yoruyordu.

Onun yüzünü rahat bir şekilde, çekinmeden ve belli etmemeye çalışmadan izlerken bunu fark edebiliyordum.

Onu tanıdığımda küçük bir çocuktu ve aramızdaki yaş farkına, ondan büyük olmama rağmen beni de çocuklaştırmıştı. Bana öğrettiklerini bilmiyordu. Öğretmedikleri ise daha fazla can yakandı.

Annesi öldürülmeden iki gün önce okulumun çıkışına gelmişti ve ellerime bir mektup tutuşturup tek bir cümle kurmuştu: "Minel yaşamayı hak ediyor, yaşat onu."

Mektubu okuduğumda neden bana emanet ettiğini de neden beni seçtiğini de anlamıştım.

Mehveş Karaer öldüğünde hayatımın en kötü günlerinden birini yaşıyordum. Babamdan yediğim kaçıncı dayak olduğunu saymamıştım ama ilk defa annemin gözlerinin önünde olmuştu bu. Aklımdan hep annem engeller diye düşünmüştüm ama annem de engellememiş, Korhan gibi o odayı terk etmekte çözümü bulmuştu.

Acıya dayanıklıydım ama küçümsenmeye hiçbir zaman dayanıklı olmamıştım. Babam o gün, diğer günler olduğu gibi, benim hiçbir zaman Korhan gibi olmayacağımı haykırmıştı hatta benim bir ruh hastası olduğumu bağırmıştı.

Odamdaydık, babam karşımdaydı ve elinde yine o ıslak sopa vardı. Bacaklarıma vurmadan önce, "Senden utanıyorum," demişti gözlerimin içine bakarak. "Hep utanacağım, bunu biliyor musun?"

"Anne!" diye seslenmiştim, Korhan'a seslenmeyi artık bırakmıştım ama annem içerideki odaya gittiğinde ilk defa ona

seslenmiştim. Ağlamıyordum, ağlamak artık çok uzaktı fakat anneme seslenirken ağladığımı düşünsün de beni kurtarmaya gelsin diye sesimi bilerek titretmiştim. "Anne!" demiştim bir kez daha.

"Sus!" diyen babam o sopayı sertçe bacağıma vurmuş, ardından sopayı yere atıp saçlarımdan tutarak beni kaldırmış, yüzüme sert bir tokat atmıştı.

Beni dövmesinin her zaman bir nedeni olurdu fakat öyle ki, bu kez nedeni bile yoktu. Sadece stres atıyordu, bunu görebiliyordum.

"Anne," demiştim bir kez daha ve kollarımı dizlerime sarıp başımı ondan korumuştum. Artık seslenmiyordum, kendi kendime mırıldanıyordum çünkü gelmeyeceğini biliyordum. "Anne," demiştim yine, babam art arda bana vurmaya devam ederken.

O gün son kez anneme seslendim, o da benim ona son kez seslendiğimi bildi çünkü o dayağın ardından odadan çıktığımda yüzüme bakıp gözlerini kaçırmış, ardından, "Kurtarılmak için bekleme," demişti. "Sen kendini kurtar."

Aklımı kaybetmemiştim ama eğer aklımı kaybetseydim sorumlusu, beni bu hale getiren onlar olacaktı.

Minel'in uyuyan yüzünü izliyordum.

Ben, emareleri olan Korel Erezli'ydim ve o, yüzünde elmaslar taşıyan Minel Karaer'di. "Biz Korel ve Minel'iz," dedim kısık sesle. "Ne yaparsak yapalım; geçmişte, şimdide ve gelecekte hep birbirimizi bulacağız. Koşup kaçsak bile yine anlar, zamanlar ve anılar bizi birbirimize getirecek. Çünkü biz Korel ve Minel'iz."

Yüzünden acı çekiyormuş gibi bir ifade geçti fakat biliyordum ki beni duymuyordu.

"Hayatımın en yalnız günlerinden biriydi," diye fısıldadım, parmaklarım saçlarına kaydığında. "Ve senin de hayatının en kötü günüydü. Biz öyle bir günde tanıştık seninle Minel. Biliyorum, kulağa tuhaf gelecek ama ben de kendimi o gün sana emanet ettim çünkü aslında ben de yalnızdım. O dönme dolapta senin bana çaldığın mızıka ikimizi de o yalnızlıktan kurtardı ve hayatımın en güzel melodisi oldu."

Gözlerim saçlarına kaydı. Benim yanımda defalarca annesi için değil, annesi saçlarını kesti diye ağlayışı canlandı. *"Annem saçlarımı neden kesti, Korel?"* diye soruyordu. *"Annem beni hiç mi sevmiyordu?"*

Aslında ağladığı saçları değildi, ölen annesinin bir türlü onu sevmediğini düşünmesiydi.

Ona dönüp demiştim ki: *"Annen saçlarına neden kıydı bilmiyorum, Minel ama ben bunu asla yapmam."*

Aslında söylemek istediğim, saçlarına kıymayacağım değil onun canını hiçbir zaman yakmayacağımdı.

Bakışlarım yüzündeki çillere kaydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, parmaklarım yanağına ilerledi. Çillerini çoğaltan yaz mevsimi gelmişti. Onu yazdan kışa kadar tanımıştım, ilkbaharda papatyaların arasında da görmüştüm ama sonbaharına hiç denk gelmemiştim; bundan olmalı ki sonbaharı daha çok seviyordu ve ben onunla yeniden sonbaharda tanışmıştım. Papatyaların kuruduğu zamanı beraber görmüştük.

Bir keresinde aynanın karşısında çillerine söylenirken onu bulmuştum. *"Neden benim yüzümde bunlardan var ki?"* diye homurdanmıştı canı sıkkın bir ifadeyle bana bakarak. *"Senin yüzüne bak, nasıl pürüzsüz!"*

Gülümsedim. Eğer bunu hatırlasaydı üzüleceğini biliyordum çünkü yüzüm artık o kadar da pürüzsüz değildi. *"Onları elmas gibi düşün,"* demiştim ciddiyetle. İlk önce öfkelenmişti ama sonra her zaman olduğu gibi beni sonuna kadar dinlemişti. *"Güneşte daha fazla parlayan elmasların var. Şımarıklık yapmayı bırak, bu senin özelliğin."*

Tekrar aynaya dönmüştü. Kendi yüzünü büyük bir dikkatle inceleyip, *"Elmaslar,"* demişti. Ve yine benim sözüm, onun için kesinleşmişti. *"O halde elmaslarım var benim."*

"Evet," dediğimde ona yaklaşmış, dudaklarımı saçlarına bastırmıştım. *"Ve ben o elmasların sayısını bile bilirim."*

Şimdi yüzündeki o elmasların sayısını bilmiyordum. Ondan o kadar uzaklaşmıştım ki haklarında bilgim yoktu.

Odanın kapısı açıldı. İçeriye sakin adımlarla Doğuş girdi, ardından kapıyı kapattı. Dönüp bakmadım ama derin nefesinden

onu tanıdım. Ne elimi bileğinden çektim ne de diğer elimi yüzünden. Yatağın diğer tarafına geçtiğinde o da diğer koltuğu çekti, gözleri Minel'e odaklandı.

Birkaç dakika ikimiz de sustuk. Ben elimi yüzünden çektim ama diğer elim nabzının üzerinde durmaya devam etti.

İlk konuşan Doğuş oldu: "Minel şizofreni ilaçları içmeye başlamış."

"Gördüm." Ona bakmadım, gözlerim Minel'in huzursuz yüzünde gezindi. "Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama şizofreni ilaçlarına başlamış." Başımı öfkeyle iki yana salladım. "Minel şizofren olduğunu düşünüyor kendi kendine. Annesi gibi olduğunu düşünüyor."

"Bunu nasıl düşünebilir..."

"Çünkü yaşadıkları sence de kötü bir hayal gibi, değil mi?" diye sordum dönüp Doğuş'a. Onun da gözleri Minel'deydi ve tamamen çökmüş görünüyordu. "Bütün yaşadıklarının hayal ürünü olduğunu düşünüyordur belki de. Bütün bu yaşananlar öyle olsun istiyordur. Belki beni hayal ürünü sanıyordur, belki seni. Sonuç olarak o gerçekten aklını kaçırıyor, Doğuş. Beni duydun mu?"

Doğuş atılıp diğer taraftan serumlu elini tuttuğunda kızının elini dudaklarına yasladı. "Benim yüzümden," dedi suçluluk dolu bir sesle.

Çekinmeden, "Evet," dedim. "Senin yüzünden. Kızlarının hayatını mahveden şerefsiz adamın tekisin."

Doğuş karşı çıkmadı; dolan gözlerle başını iki yana salladığında, "O halde bana neden yardım ediyorsun şu anda?" diye sordu.

"Çünkü onun seni bulmak için girmediği bataklık kalmamıştı."

"Korel," dedi gözlerini bana çevirerek. "Beni neden o kumarhanede, o odadan kurtardın? Bunun tek nedeni Minel mi?"

Eskişehir'deki kumarhanede Doğuş'u kilitli kaldığı odadan kurtaran kişi bendim; o an onun yaşadığını görmek ve aşağıda Minel'in çektiği acıyla yüzleşmek, hepsi bir anda üzerime gelmişti. Oradaydı, yaşıyordu, acı çekiyordu ve benden tek bir şey diliyordu: "*Kızımı kurtar.*"

Susmuş çünkü söyledikleri benim için hiçbir anlam ifade etmedi. Hatta ona bir deliymiş gibi baktım fakat bunu dillendirmedim çünkü dillendirirsem kendi defterimi önüne açık bir şekilde koyacağımı biliyordum.

"Ona iyi gelmen gerekiyordu," dediğimde daha çok kendimle konuşuyor gibiydim. "Onun seni gördüğü zaman iyileşmesi gerekiyordu. Her şeyden önce, bütün bunları atlatması gerekiyordu." Sertçe başımı iki yana salladım. "Ama öyle olmadı."

Doğuş yutkundu. "Bir baba için bunu söylemesi çok zor," dedi zorlukla konuşarak. "Ama ona iyi gelen ben değilim, sensin." Gözleri Minel'in üzerinden ayrıldı, gözlerimin tam içine baktı. "Korel," dedi, sanki bir kez söyleyeceği bir şeyi dile getiriyormuş gibi. "*Minel'in tek ihtiyacı olan kişi sensin, sen onun her şeyisin. Bana ihtiyacı yok çünkü sen onun babası da oldun.*"

Gözlerimi kaçırıp Minel'in bembeyaz eline baktım. Yavaşça bileğini kendime doğru çevirdiğimde teninde belirgin olan damarlarında parmaklarımı gezdirdim. Derin bir nefes verdim. İlk defa aldığım nefesin ciğerlerime batması beni üzdü. "Bunu önceden söylesen inanabilirdim," dediğimde nabzı sakinleşmişti. "Ama artık inanmam. Bana benden nefret ediyormuş gibi bakıyor. Bana bir hiçmişim gibi bakıyor."

"Sana kızgın." Sesi baskın çıktı. "Ama bu geçecektir." Bir anda uzanıp yatağın üzerinde duran elimi dostça sıktığında bakışlarım yüzüne kaydı. "Onu iyileştir, Korel," dedi yalvarır gibi. "Eskiden bunu yaptın. Yine yapabilirsin. Onu iyileştir."

Elimi elinden kurtardım ve fısıldayarak, "Bunu artık yapamam," diye inledim. "Bunu istesem de yapamam."

"Yaparsın," dedi benim aksime yüksek sesle.

"Yapamam," dediğimde öyle sert bir tınıyla karşılık verdim ki Doğuş duraksadı. "Yapamam çünkü ben ölüyorum, Doğuş. Ben artık yaşamıyorum." Ardından onun canının yanacağını bile bile kelimelerin üzerine bastırdım. "Ve umarım söylediğin gibi değildir. Beni babası gibi görmesini istemem çünkü bu sefer gerçek bir ölümle, yine bir babayı kaybetmiş olur."

15. HİSLER

İnsan avuçlarının içinde hem gücü hem de güçsüzlüğü yaşatırdı. Parmakları başka parmaklarla buluştuğunda o avcunun içinde güç filizlenirdi; o parmaklar başka parmaklardan ayrıldığı zaman güçsüzlük doğardı. Filizlenen her güç, bir gün kururdu.

Prometheus avuçlarının içinde ne gücü ne güçsüzlüğü yaşatmaya çalışırdı. Biri onun ellerini tutarsa o kişinin ellerindeki güç kurudu; biri onun ellerini bırakırsa o güç biraz daha yeşerirdi.

Çünkü Prometheus'un çocukluğuna ekilen o tohumdaki tek duygu, intikamdı. Önce ailesinden intikam almıştı, ardından insanlardan ve en sonunda kendisinden. Prometheus'un intikamı yine Prometheus'un ellerinden olacaktı.

Adımları barın içinde gezinirken en çok düşündüğü, o avuçlarının içindeki gücün gittikçe arttığıydı. Loş ışıkta çevresine şöyle bir baktı, kadim dostu sahneye çelloyu getiriyordu. Kendi çellosundan başkasını çalmaktan hoşlanmazdı fakat bu sefer, bir kez olsun, sanatını bu sahnede göstermek istiyordu.

"Kadim dostum," dedi heyecanlı bir sesle. Maskesinin ardındaki gözleri parıldadı. Sokakta yaşayan kimsesiz adam, onun tutsağı olduğundan beri fazlasıyla zayıflayıp çökmüştü. Doğru düzgün yemek yemiyordu, gücü yoktu; bu yüzden olmalı ki çelloyu bile zorlukla taşıyordu. Prometheus'un gözünden bu ayrıntı kaçmadı, gülümsemesi genişledi. "Tanrı bazen senin gücünü ellerinden alır. Seni aç bırakır, susuz bırakır, nefessiz bırakır fakat bunları ona geri verdiğinde şükretmeni bekler. Senden olanı senden aldım, şimdi geri veriyorum. Bana şükret!"

Prometheus'un kadim dostunun bakışları, onun her seferinde farklı bir şekilde taktığı maskesinden ayrılıp ilerideki tahta sandalyede oturan adama kaydı.

Ağzını, adamın üzerinden çıkardığı gömleğiyle bağlamıştı. Fakat ona bakarken yüzünü buruşturmasına neden olan bunlar

değildi. İki elinden sapladığı bıçaklar tahtayla bütünleşmişti ve hareket etmesini engelliyordu. Ayakları acıdan sarsılıyor, dolu gözleri büyük bir korkuyla karşısındaki sahneden ayrılmıyordu.

Prometheus adamın arkasından yürüyüp önüne geçti ve kollarını açıp ilerideki loş ışığın tam olarak vücuduna çarpmasını sağladı. "İşte buradayım!" dedi aynı heyecanlı sesiyle. "Gösterime hazır mısın?"

Kimsesiz adam başını iki yana salladı, aylardır cinayet işlememesinin nedenini iyileşmesi olarak yorumlamıştı fakat geri döndüğünde, tam anlamıyla eskisinden daha fazla gözü dönmüş görünüyordu.

"Ona ne yapacaksın?" diye sordu yutkunarak.

Prometheus sandalyedeki adamın gözlerinin içine bakarken, sandalyedeki adam ise kim olduğunu anlamak için dikkatli gözlerle onu süzüyor, bir yandan da acıyla inlemeye devam ediyordu.

"Ona Tanrı'nın müziğini dinleteceğim," diye mırıldandı. "Son duyduğu ses, benim melodim olsun istiyorum."

"Onu öldüreceksin, değil mi?" Kimsesiz adam kurduğu cümlenin ardından dudaklarını birbirine bastırdı.

Fakat Prometheus omzunun üzerinden ona bakarak, "Benim güzel kadim dostum," dedi, ardından dönüp sahneye yürümeye başladı. "Neden insanları bu kadar önemsiyorsun? Sen yalnızdın, kimsesizdin ve bu insanlar seni önemsemiyordu bile. Şimdi neden onların canları bu kadar umurunda?"

Kimsesiz adam ne diyeceğini bilemedi. Yaşadıklarını midesinin kaldıramadığı olmuştu ama artık o dönemleri atlattığını hissediyordu. Prometheus bir gün onu tutsak ettiği yere geldiğinde ilk defa sadece sohbet etmişti. Öyle bir konuşmuş, öyle bir zihnine işlemişti ki kimsesiz adam, artık onu Tanrısı gibi görmeye başlasa da insanlara acımadan edemiyordu.

"Üzgünüm, bunu yapmamalıyım." Kimsesiz adam başını iki yana salladığında Prometheus sahneye çoktan tırmanmış, çellonun yaslandığı sandalyeyi düzeltirken, bir eliyle de çelloyu tutmuştu.

"Seni anlıyorum." Prometheus sandalyeye oturdu. Orada, karşılarında acı çeken bir adam yokmuşçasına birbirlerine uzun süre baktılar. "Her şeyi öğrendin, kadim dostum," dedi derin bir nefes

vererek. "İnsanlara acımaman gerektiğini de öğreneceksin çünkü unutma, acımasızlık seni daha güçlü kılar."

Bacaklarını iki yana açtı. Çelloyu iki bacağının arasına yerleştirdiğinde elinde tuttuğu yayı havaya kaldırdı. Ardından çelloya bir kez dokundurdu. Akordunun bozuk olduğunu fark edip ayarlamaya başladı.

Karşılarında duran adamın ellerinden kanlar yerlere dökülürken, daha sesli inlemeye başlamıştı çünkü tam kemiğine isabet eden bıçaklar kan kaybından ölmesine bile neden olabilirdi.

Kimsesiz adam kalbinin derinliklerinde Prometheus'a karşı duyduğu büyük bir hayranlıkla ve tutsaklıkla, "Onu neden öldüreceksin?" diye sordu.

Prometheus çellonun akordunu yaptıktan sonra başını eğdiği yerden kaldırıp kimsesiz adamla göz göze geldi. Uzun bir süre ona baktı. Onu ilk bulduğu, ilk gördüğü anı anımsadı. Öylesine korku dolu, öylesine şefkatliydi ki şimdiki adamın gözlerine yavaş yavaş hissizliğin ve kendisine karşı duyduğu hayranlığın yerleşmesi, keyiflenmesine neden olmuştu.

"Hayatında izlediği en son gösteri olabilmesi için," dedi dikkatli ve sakin bir sesle. "Ve sen bugün benim Azrail'im olacaksın."

Eskiden olsa kimsesiz adam korkardı ya da irkilirdi fakat sadece başını bir kez sallamakla yetinmişti.

"Şimdi," dedi Prometheus karşılarındaki acı çeken adamı işaret ederek. "Onun konuşmasını sağla, kadim dostum. Onu dinlemek istiyorum."

Kimsesiz adam ağır ağır yürüyerek sahnenin merdivenlerinden indi ve o tarafa doğru yürüdü. Adam büyük bir korkuyla kimsesiz adama bakarken kafasını iki yana salladı; kimsesiz adam ise bu durumdan neredeyse hiç etkilenmedi. Arkasına geçip sıkıca Prometheus'un bağladığı gömleği açtığı anda, adamın çığlık sesi barın içinde çınladı. "İmdat!" diye haykırdı yüksek sesle. "İmdat! Yardım edin!"

Prometheus güldü. Bu onu öylesine eğlendirmişti ki adam çığlıklar atarken gülmeye devam etti. Neredeyse dakikalar boyunca çığlık atmaya, yardım dilenmeye devam etti fakat hiçbir sonuç alamadığında kısılmış sesiyle ikisinin yüzüne baktı.

"Sana kimse yardım etmeyecek," dedi kimsesiz adam. Ardından Prometheus'u işaret etti. "Tanrı istemediği sürece."

"Ne?" Adamın gözleri irice açıldı. Boğazı çığlıklarından dolayı acıyor, ellerindeki his gitgide uzaklaşıyordu. Kaybetmişti, ellerini. Fakat bunlar önemli değildi. Canı ortadaydı. "Siz," deyip nefesini verdikten sonra sustu ve onlara yalvarmaya başladı. "Lütfen beni bırakın." Gözlerindeki yalvaran ifade yavaş yavaş kimsesiz adamın da hoşuna gitmeye başlamıştı. Öyle ki Prometheus'un gözünden bu da kaçmadı.

İkisi de sessizliğini korudu. Adamın o korkusunu izlerken biri hazzı hissetti, diğeri hissizliğini. Ve hissizliğin gitgide hazza dönüşeceğinin farkında olan kimsesiz adam kaşlarını kaldırdı.

"Lütfen!" dedi sanki daha fazla bağıracak hali kalmış gibi. "Benden ne istiyorsunuz? Ben size ne yaptım?"

Bu sefer kimsesiz adam, "Ona bir şey yapmak zorunda da değilsin," dedi. "Tanrı istediği herkesi canı istediği zaman öldürür."

Prometheus gülümseyerek, "Yine de," diye mırıldandı. "İnsanların yalvarışlarını dinlemek hoşuma gidiyor." Bacaklarını biraz daha açtı, çelloyu tamamen sabitledi, sonra nefesini verdi. "Şimdi konserimi dinle," dedi korkutucu bir tınıyla. "Sana hayatının en güzel şarkısını, ölmeden beş dakika önce dinleteceğim. Bana teşekkür etmelisin."

Bir insanın ölmeden önce gözlerine yerleşen o son korku adamın bakışlarına yansıdı. "Lütfen," dedi kısık sesle ama artık kurtulamayacağı bir durumun içinde olduğunun da farkındaydı. "Ben size hiçbir şey yapmadım."

"Yaptın." Prometheus başını omzuna düşürdü. "Yalanlar söyledin."

"Söylemedim!" Sonra adam sustu, başka bir yalan daha söylememek için sustu. "Sizi tanımıyorum! Size neden yalanlar söyleyeyim!"

Prometheus dilini üç kere damağına vurduktan sonra, "İşte başka bir yalan daha," deyip gözlerini kapattı. "Bunun cezasını ödeyeceksin."

Adam biraz daha yalvarmak, belki haykırmak için dudaklarını araladığında Prometheus yayını çellonun tellerine değdirdi ve keyifle nefesini verip o özlediği sesin çınlayışına gülümsedi. Yayını tellere

biraz daha sürttükten sonra ayağıyla bir kez ritim tuttu, ardından yine her zamanki melodiyi çalmaya başladı: "Cenaze Marşı".

İlk önce yavaş yavaş başladı, kısık sese adam büyük bir dehşetle baktı fakat ardından sesini yükselttiğinde ve ayağının ritmiyle beraber aynı anda çalmaya başladığında bütün barın içini çellosunun sesi doldurdu.

Kimsesiz adam hipnoz olmuş gibi bakışlarını Prometheus'un üzerine sabitlemişti, bu sesi sevmeye başlamıştı. Onun için sadece ve sadece Tanrı'nın melodisiydi. Çello, Tanrı'nın sesiydi.

"Çello Tanrı'nın ağlayışıdır," demişti bir keresinde Prometheus ona. "Çello Tanrı'nın nefesidir. Çello Tanrı'nın gülümsemeleridir. Çello Tanrı'nın yakarışlarıdır. Çello aslında acı çeken bir çocuğun çığlığıdır," diye eklemişti soğuk bir sesle fakat o soğuk sesin altında yatanları kimsesiz adam tahmin bile edemezdi.

Ondan artık korkmuyordu, onun önünde saygıyla eğiliyordu. Prometheus bunu fark etmeye başlamıştı ve kendisinden korkması gerektiğini söylemişti. Fakat kimsesiz adam buna karşı gelerek, "Bana istediğini yap bu saatten sonra," demişti. "Senden korkmam çünkü ben eskiden inandığım Tanrı'dan da hiçbir zaman korkmadım, Prometheus."

"Cenaze Marşı"nı kendisine göre yorumlayan Prometheus gitgide hızlandı. Ayağıyla sertçe ritim tutmaya başladığı esnada kimsesiz adamın heyecandan, elleri bıçaklarla tahtaya saplanmış adamın ise korkudan kalbi hızlandı.

"Şimdi!" dedi Prometheus yüksek sesle, gözleri kapalıydı. "Tanrı'nın melodisini alkışla!"

Kimsesiz adam alkışlamaya başladığında, adam büyük bir korkuyla ona bakıp, "Ne olur," diye yalvardı kısık sesle. "Ne olur bırakın beni."

"Şu an!" diye haykırdı Prometheus ve çello öyle bir çığlık atmaya başladı ki adamın kalbi artık yerinden çıkacak kadar kadar hızlı atıyordu. "Tanrının sesini alkışla!"

Başını iki yana salladı, ellerine baktıktan sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Öyle yüksek sesle ağladı ki çellonun sesini bastırır sandı ama bastırmadı.

"Ellerimi kullanamıyorum!" dedi adam ağlayarak. "Ellerim!"

"Son kez söylüyorum," diyen Prometheus gözlerini açtı ve son notalara gelirken, "Tanrı'nın fısıldayışlarını alkışla!" dedi. "Bu son şansın."

Kimsesiz adam da diğer taraftan ona doğru bakıp, "Son şansın," dedi ve gözlerini bıçaklar saplanmış ellerine döndürdü. "Onu alkışla."

"Ama ben alkışlayamıyorum," diyen adam bulanık gözlerle ikisine bakarken, Prometheus ve kimsesiz adam ona inanmayan gözlerle bakıyorlardı. "Ne olur!" diye haykırdı. "Ne olur bana bunu yapmayın!"

Prometheus bütün hızını azalttı ve çellonun sesi yavaş yavaş kısılırken başını iki yana salladı. "Yalanlar," dedi. "Asla affetmeyeceğim en büyük günahlardır."

"Yalanlar," dedi kimsesiz adam, onun söylediğini tekrar ederek. "Asla affetmeyeceği en büyük günahlardır."

Prometheus son bir kez yayını çellonun tellerine değdirdi ve bir anda barın içini büyük bir sessizlik kapladı. Adama göre uzun, Prometheus ve kimsesiz adama göre kısa bir süre onu izlediler.

Sonra Prometheus oturduğu yerden kalkıp çelloyu sandalyeye yasladı ve merdivenlere yöneldi. "Kadim dostum," dedi başını hayal kırıklığıyla iki yana sallayarak. "O yalanlar söylüyor."

"Yalan söylemiyorum," diyen adam artık aklını kaçıracak gibiydi. "Ellerimi hareket ettiremiyorum."

Fakat ikisi de onu dinlemedi hatta aldırış etmedi. Prometheus sahneden indi, adamın karşısına geçip ona doğru yürümeye başladığında adam ister istemez irkildi, ağlamaklı bir yüzle ona baktı.

Prometheus ise gözlerdeki o haz duyduğu korkuya bakarken üzerine eğildi ve hiçbir şey söylemeden adamın sağ elindeki bıçağı sertçe yerinden çıkardı. Adam yüksek sesle bağırdığında, beklemeden diğer elindeki bıçağı da çekti.

Avuçiçlerinde oyuklar oluşan adam acıyla haykırmaya devam ederken, Prometheus kimsesiz adama başıyla emir verdi. Kimsesiz adam ise ne yapılacağının farkındaydı, sertçe adamı çenesinden kavrayıp arkasına geçti. Adamın ayakları Prometheus'a tekme atmak için çırpınmaya başladı, sadece son saniyelerinde verdiği bir savaştı.

"Onu yalanları için cezalandırmalıyız, değil mi kadim dostum?" diye sordu, yanıtı biliyordu.

"Evet," dedi kimsesiz adam. "Çünkü yalanlar, asla affedilemezler."

"O halde..." Prometheus elinde duran bıçağı kadim dostuna uzattı. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Kimsesiz adam sadece bir an tereddüt etti. Sadece bir an. Fakat bu öylesine kısa sürdü ki parmaklarının arasına bıçağı aldığı anda Prometheus'un karşısında itaat etmekten başka bir çaresi olmadığının farkındaydı.

Çenesini daha fazla sıkarken ağzını açmaya zorladı, adam ise son kelimelerini söyledi. "Yalvarıyorum!" Prometheus alışıktı. Son duyduğu kelimeler hep bunlar olurdu. Yalvarışlar sadece güçsüz insanların kurtuluş çağrısıydı, onun ellerinden ise hiçbir zaman kurtulamazlardı.

Prometheus arkasını döndü, ellerini siyah pantolonunun cebine yerleştirdi ve çenesini kaldırıp sahneye baktı. "Şimdi kadim dostum," dedi emir vererek. "Ona cezasını ver, ona cezasını ver ki beni alkışlamayı öğrensin."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Prometheus'un sırtını dönmesinin tek bir nedeni vardı: kadim dostunun ona karşı olan dürüstlüğünü anlayabilmek. Elinde bir bıçak tutuyordu, isterse o bıçağı sırtına saplayabilirdi fakat Prometheus biliyordu ki insanlara sırtımızı dönmeden onların sırtımızdan bıçaklayıp bıçaklamayacağını hiçbir zaman anlayamazdık.

İşte şimdi tam zamanıydı ve tam da umduğu gibi gerçekleşti.

Bir çığlık sesi barın içinde çınladı fakat bu Tanrı'nın değil adamın çığlığıydı. Kimsesiz adam, adamın dilini keserken öyle acılı bir yakarışı vardı ki Prometheus başını bir kez salladı ve hafifçe omzunun üzerinden dönüp kadim dostuna baktı.

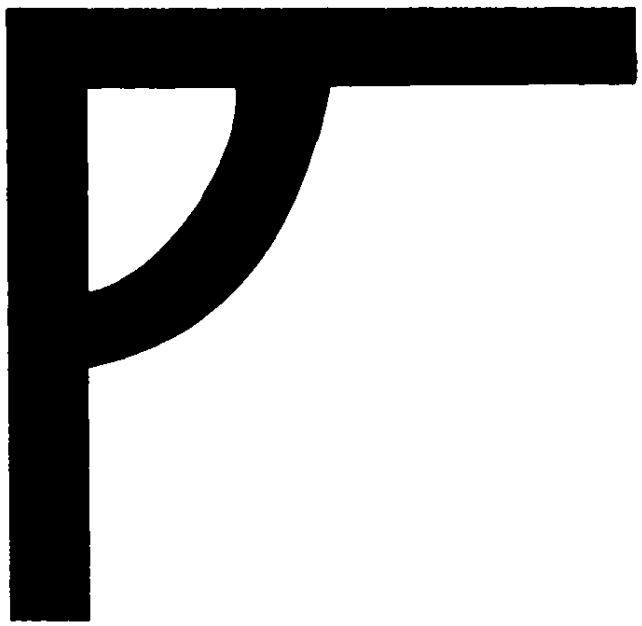
Kimsesiz adam tek bir darbeyle hallettiği işin ardından Prometheus'a döndüğünde, "Sen, kimsesiz adam," dedi o haykırışların arasından. "Tanrı'nın en kadim dostusun. Teşekkür ederim."

Kimsesiz adamın hayranlığına daha fazla hayranlık eklendi, elleri kan içinde Prometheus'a bakarken adamın ağzından akan kanlar umurunda değildi.

"Şimdi," dedi Prometheus. "O beni alkışlayacak ama çoktan ölmüş olacak."

"Bu nasıl olur?" diye sordu kimsesiz adam dehşetle fakat sandalyedeki vücut titriyordu, gözleri kaymaya başlamıştı.

"Tanrı isterse her şey olur. Ben istersem her şey olur."

Koştum. Öyle bir koştum ki ayaklarımın altındaki çakılların bile batmasını umursamadım ama sonra bir vücuda çarptım. O vücudun sahibi, babamdı. Gözlerimin içine baktı, bana dedi ki: "Yaşamak istiyorsan kaç, kızım."

Koşmaya devam ettim. Ayaklarımın altına camlar battı ama durmadım, sonra başka bir vücuda daha çarptım. O vücudun sahibi, annemdi. Gözlerimin içine baktı, bana dedi ki: "Yaşamak istiyorsan vazgeçeceksin, kızım."

Vazgeçtim, onun gözlerinin içine baktım. Başka bir vücut beni tutup kendisine çevirdi. O vücudun sahibi, ablamdı. Gözlerimin içine baktı, bana dedi ki: "Yaşamak istiyorsan intikamını al, kardeşim."

Onu onaylarcasına başımı salladım fakat beni geriye itekledi ve ittiği yerde papatyaların içine düştüm. Bir el bana uzandı. O eli tanıyordum, dövmelerle kaplıydı. Beni yerden kaldırdı,

* Sayfadaki harf Prometheus'a ait olup, bütünüyle yazarın tasarımıdır.

elimi bırakmadı. Gözlerimin içine baktı, bana dedi ki: "Yaşamak istiyorsan beni hisset, Minel. Beni gerçekten hisset."

Sonra dördü etrafımı sardı ve hepsi, hep bir ağızdan konuşmaya başladılar.

En sonunda ise bir çello sesi kulaklarıma doldu ve hepsi yok oldu. Ben yapayalnız kaldım. İleriden bir gölge bana yaklaştı. Gözlerimin içine baktı ama gözlerini tanıyamadım. Bana dedi ki: "Yaşamak istiyorsan bana gel, Minel." Fakat sadece bununla sınırlı kalmadı, devam etti. "Ben sana bir nefes kadar yakınım, ben Prometheus'um."

Acıyla ve yutkunarak gözlerimi araladığımda kalbim hızlı atıyordu ve vücudumda büyük bir ağırlık vardı, gözkapaklarımda olduğu gibi. Eğer bu kâbusu daha iyi bir zamanımda görseydim inleyerek uyanır, çırpınırdım fakat o kadar bile halim yoktu.

Ayrıca tek neden bunlar değildi. Elimin üzerinde bir ağırlık vardı, parmaklarıma saçlar çarpıyordu. Başımı yavaşça pencereye çevirdiğimde gökyüzü aydınlıktı ve güneş direkt onun yüzüne vuruyordu.

Korel Erezli'nin gözleri kapalıydı. Uyuyordu ama huzursuz bir uyku olduğu ortadaydı; kaşları düz bir çizgi halini almıştı, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Onun da kâbus görüp görmediğini merak ettim. Ve o an, kulaklarımda sesi çınladı. Benimle konuşmuştu, bana kendisini emanet ettiğini söylemişti, belki de bu yine benim aklımın bir oyunuydu fakat içimdeki his gerçekten bana bunları söylediğini dile getiriyordu.

Hem kalbimi yumuşatan ve aynı zamanda acıtan sadece bunlar da değildi.

Korel'in kulağı nabzımın üzerindeydi. Onu dinleyerek uyumuştu, daha önce olduğu gibi. Bana öğretmişti ve şimdi o aynı şekilde uyuyordu. Nabzım ise onu kâbuslarından bile çekip çıkaramıyordu.

Elimi ondan kurtarmayı düşündüm fakat yapamadım, uyanmasını istemedim çünkü neredeyse hiç uyuyamadığını tahmin ediyordum. Yutkunarak bakışlarımı bembeyaz tavana çevirdikten

sonra diğer tarafıma baktığımda babamı gördüm. Siyah koltukta oturuyordu fakat o Korel gibi uyumuyor, beni izliyordu. Uyandığımı fark etmişti ama hiçbir şey söylememişti. Kaşlarım havalandı. Zorlukla yutkunduğumda uzanıp yatağımın kenarındaki masadan su bardağını alıp bana uzattı. Tepemdeki serum bitmişti, büyük ihtimalle verilen sakinleştiricilerden dolayı da kendimi sersem gibi hissediyordum.

Bardağı alıp sonuna kadar içtiğimde kuruyan boğazım biraz da olsa rahatladı fakat yine ona dönüp hiçbir şey demedim, bakışlarım bembeyaz tavana döndü.

Gözlerimi kapattım, kendimi uyumaya zorladım fakat artık imkânsızdı. Yaşananlardan sonra ve öğrendiklerimin ardından uykuya ilaçsız teslim olmayacağımın farkındaydım.

Odanın kapısı hafifçe çaldı, gözlerimi açmadım ama açılan kapıyla beraber içeriye birilerinin girdiğini fark ettim. İlk önce sessizlik oldu, ardından Büge'nin fısıldayışını duydum. "Ah," dedi. "Uyuyor. Biz sonra gelelim."

Gözlerimi açmadım, onlara açıklama yapmamak için kaçtım fakat babam uyanık olduğumu bildiğinden, "Hayır," dedi kısık sesle. "Lütfen, oturun."

Babam Büge'ye olabildiğince sıcak davranmaya çalışıyordu fakat Büge kesinlikle aynı yakınlığı göstermiyordu.

"Korel, uyuyor." Gürkan'ın sesini de duyduğumda ister istemez gözlerimi aralayıp onlara baktım.

İkisinin de yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Göz göze geldik. Yanıma ilk yaklaşan Büge oldu, uzak kalan ise Gürkan'dı. Göz ucuyla Korel'e baktıktan sonra yatağımın kenarına oturup beni inceledi. Sorular sormasından korktuğum için bakışlarımı kaçırdım ama o beni rahatlatmak istermiş gibi, "Yine ilgiyi üzerine topladın," dedi. "Bana da öğret bu numaraları."

Ne olursa olsun beni daima gülümsetmeyi beceren Büge, bir kez daha başarmıştı. Gürkan ayakucumda durduğunda elindeki poşeti hasta kâğıtlarının olduğu yere yerleştirdi, sonra o kâğıtları inceledi.

"Sana fıstık ezmesi ve un kurabiyesi aldık," diyen Büge göz kırptı. "Seversin, ilgi odağı."

"Ah," dedim zorlukla konuşarak, sonra kendimi tutamayıp öksürmeye başladığımda Korel'in hareketlendiğini hissettim. Gözleri açıldı, direkt bana baktı ve bir anda başını yasladığı yerden kaldırdı.

"Uyumuşum," dedi hemen Doğuş'a dönüp. "Beni neden uyandırmadın?" Sonra gözleri Büge ve Gürkan'a kaydı, onları görünce derin bir nefes verdi. Tutmaya devam ettiği elimi onun elinden çektim. Bunun üzerine bakışları bir kez daha bana döndü, yüzümü inceledi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Yüzüne bakmadan, karşımdaki boş duvara dönerek sadece, "İyi," dedim. Başka hiçbir şey söylemedim.

"Gelmişsiniz." Gürkan'ı ve Büge'yi çağıran kişinin Korel olduğunu anladığımda yüzümü buruşturdum. Evet, onları seviyordum ama onların her güçsüz anıma şahit olmaları hoşuma gitmiyordu, keşke bunu fark etseydi.

Büge iğneleyici bir sesle, "Sen de gelmişsin," dedi. "Hoş geldin, Korel."

Korel hiçbir cevap vermeden oturduğu koltuktan kalktığında gözlerim kollarındaki yeni oluşan tırnak izlerine kaydı. Bunları yine ben yapmış olmalıydım; bu kasılmama ve dişlerimi sıkmama neden oldu. Sanki tırnak izi değil de bıçak izleriymiş gibi duran bu derin kesiklerin üzerindeki kanlar kurumuştu, Korel kendisi için yine hiçbir şey yapmamıştı.

Odanın içini sessizlik kapladı. İlk konuşan babam olduğunda, "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi, sonra bana bakıp gülümsedi. "Hemen dışarıdayım, kızım. İhtiyacın olursa..."

"İhtiyacı olursa biz buradayız." Büge'nin sert sesiyle ona ters bir bakış attım ama aldırış etmedi. Ne olursa olsun babama bu şekilde davranmasına tahammül edemezdim.

Babam karşılık vermeden ağır adımlarla odadan çıktığında omuzlarının daha fazla düştüğünü, hatta bir gecede çöktüğünü bile düşündüm.

Büge oturduğu yerden kalktı, poşeti alıp kucağıma bıraktı. "Hadi bakalım, ye bunları, seni hasta kız!"

"Canım hiçbir şey istemiyor," diyerek poşeti itekledim, bakışlarım Korel'e kaydı. "Buradan ne zaman çıkacağım?"

Korel yüzümü incelemeyi bir an bile bırakmazken, "Öğlen taburcu olursun," dedi. "Kendini gerçekten nasıl hissediyorsun?"

Başımda şiddetli bir ağrı vardı, boğazımda yanma ve vücudumdaki his uzaklaşmış gibiydi. Bunların dışında kemiklerim kırılacakmış gibi ağrıyordu, kendimi kastığımdan olmalıydı ama hiçbirini dile getirmeyeceğimi ikimiz de biliyorduk.

Tek konuşmayan kişiye bakışlarımı çevirip, "Gürkan," dedim. Ona seslenmeme hazırlıksız yakalandığı için başını önündeki kâğıtlardan ayırıp şaşkınlık içinde bana baktı. "Seninle konuşabilir miyiz?"

Büge bir Gürkan'a bir bana bakarken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Tabii," dedi Gürkan, sonra hemen Korel'e baktı. Aralarında sözsüz bir bakışma geçtiğinde, "Tabii," diyerek tekrar etti. "Konuşabiliriz."

"Yalnız..." Kelimenin üzerine bastırdım, Büge de Korel de bana dönüp odaklandı ama aldırış etmedim. "Lütfen beni birkaç dakika Gürkan'la yalnız bırakır mısınız?"

İkisi de buna karşı gelmek istiyordu, biliyordum ama yapmadılar. Korel hiçbir şey söylemeden cebinden sigara paketini çıkardıktan sonra sırtını dönüp hızla odadan ayrıldı. Büge ise onun aksine yavaş yavaş, zamana meydan okuyarak yanımızdan uzaklaştı. Kapıyı açık bıraktığında Gürkan'a, "Kapıyı da kapatabilir misin?" diye rica ettim. "Konuşacaklarımızı duymalarını istemiyorum."

Gürkan yutkundu. Onun bana karşı neden bu şekilde davrandığına bir türlü anlam veremesem de artık çözüme kavuşturmanın zamanı geldiğinin de farkındaydım.

Kapıyı kapatıp yine ayakucumda durduğunda sabırla söyleyeceklerimi bekledi. Yavaşça doğruldum, arkamdaki yastığı düzeltip boğazımı temizledim. "Aslında," diye mırıldandığımda başımdaki ağrı artmıştı. "Seninle daha önce konuşmaya geldim. O akıl hastanesine. Ama yanında Korel var diye konuşamadım."

"Farkındayım." Gürkan aptal bir adam değildi, kesinlikle değildi. Fakat Korel'e, Korel'in ona verdiğinden daha fazla değer biçtiğini görebiliyordum.

"Seninle ne hakkında konuşmak istediğimi biliyorsundur."

"Korel hakkında."

"Evet." Biraz daha doğrulduğumda sırtımda şiddetli bir acı nüksetti, yüzümü buruşturdum ama neyse ki Gürkan üzerime gelerek Büge gibi bana sorular sormadı. "Onu ne zamandır tanıyorsun?" Gürkan sessiz kaldı, bakışlarını kapıya çevirdi ve birkaç saniye düşündü. Yalanlar uydurmak için beklediğini düşünerek, "Gürkan, sakın bana yalan söyleme," diye mırıldandım. "Ve bir kez olsun bana Korel'in ağzıyla değil, kendi ağzınla konuş. Biliyorum, sen kötü bir adam değilsin."

Gürkan başını iki yana salladı. "Beni bunların içine sürükleme, Minel," dedi. "Korel benim en yakın dostum..."

"Ve biliyorum," diye devam ettim. "Sen çok iyi bir dostsun ama ben de bir insanım, bunu unutma. Bak," diyerek kendimi gösterdim. "Ne kadar boktan bir halde olduğumu görüyorsun. Bana yardım edecek kişilerden biri de sensin fakat benden kaçıyorsun. Neden?"

Gürkan kalın dudaklarını ıslattı ve kaşlarını çatarak, "Çünkü ikinizin arasına girmek son isteyeceğim şey," dedi. "Sana anlatacaklarımı istemez ve bu ikinizin arasında..."

"O kötü biri mi?" deyip sözünü kestim.

"Ne?"

"O kötü biri mi? O başkalarına zarar verecek kadar kötü biri mi?"

Gürkan donakaldı. Bu korkudan değil şaşkınlıktan dolayı oldu. Beni reddetmesini ya da Korel'i savunan cümleler kurmasını bekledim ama Gürkan beni bozguna uğratarak, "Hangi açıdan sorduğuna göre değişir," dedi. "Korel bir insana zarar verebilir de vermeyebilir de."

"Kastettiğim..." Gözlerimi pencereye çevirdim ve güneş ışığının dansının içime huzur doldurmasını bekledim. Öyle olmadı. "Korel'in bir cani olup olmayacağı. Ya da bir seri katil..."

Gürkan bir kez daha, "Ne?" dediğinde bu sefer şaşkınlıktan öte sesinde alay vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzündeki alay kaşlarımı çatmama neden oldu ama o aldırış etmedi. "Sen ne demek istediğimi anladın."

Gürkan dudaklarındaki o yarım gülümsemeyle, "Sen ondan şüpheleniyorsun," diyebildi ama kulaklarına inanamıyormuş gibi bana biraz daha yaklaştı. "Gerçekten mi?"

"Gürkan, bana cevap ver," dedim sert bir sesle. "O cani bir adam mı?"

Gülümsemesi silindi, kaşları çatıldı ve bir anda öfkeyi avuçlarının içine topladığında, "Sana hayır dediğimde bana inanacak mısın?" diye sordu. "Ondan nasıl şüphelenebilirsin?"

"Neden şüphelenmeyeyim?" Karşılığım daha fazla öfkelenmesine sebep oldu.

"O senin için..." Gürkan tam konuşacağı sırada sustu, ardından dudaklarını birbirine bastırıp pencereye baktı. Derin birkaç nefes aldığında sahiden de fazlasıyla öfkelenmişti, bunu kontrol altına almaya çalışıyordu. "Bak," dedi birkaç dakika sonunda. "Onu senelerdir tanıyorum. Evet o tuhaf bir adamdır, evet o bazen berbat bir adamdır, evet o bazen tam bir şerefsizmiş gibi davranır fakat bu hayatta en son zarar vereceği kişi sensin." Bakışları bana döndü, öfke gözlerine yayılmıştı. "Bu hayatta senin için o kadar fazla acıya katlandı ki, o kadar fazla olayla yüzleşti ki..." Yatağın yanına geldi, gözleriyle gözlerim daha fazla temas etsin istedi. "İster inan ister inanma," dediğinde ilk defa benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu. "O senden daha az canidir, bundan emin olabilirsin."

Dudaklarım aralandığında, sırtımdaki ağrı sanki katlandı. Gürkan ise bunu umursamayıp bana aynı ifadeyle bakmaya devam etti. "Ben ona..."

"Sen ona öyle kötülükler yaptın ki," dedi sert ve baskın bir sesle. "Ve hâlâ onu suçlayabiliyorsun. Korel bir gün ona yaptıklarını anlatır mı bilmiyorum, o anlatmadan ben asla anlatmam ama sen hatırlarsan bu söylediklerin için çok pişman olacaksın."

Korhan'ın sesi kulaklarımda çınladı. Onun bir mazoşist olduğunu söylemişti. İnsanlara rahatça zarar verebileceğini ve zarar görmekten zevk aldığını. Fakat söz verdiğim için bunları Gürkan'a karşı dile getiremedim. Karşıma geçip bana Korel'i savunmasını elbette ki bekliyordum ama bu kadar sert bir şekilde,

bu kadar darbeler indirerek olabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti.

Sanki karşımda yardım dileneceğim biri varmış gibi, "Gürkan anlamıyorsun," diye mırıldandım acıyla. "Herkes bir şeyler söylüyor. Mantığım farklı noktalara odaklanıyor, kalbim farklı noktalara. Bir tarafım aksini iddia ediyor, diğer tarafım aptal diye bağırıyor. Ben ne yapacağımı bilmiyorum; öylece vızır vızır geçen arabaların olduğu bir yolda durmuş, bana çarpmalarını bekliyor gibiyim. Başka bir yol da yok. Artık kaçamıyorum da. Öyle boktan bir durumdayım ki aklımı kaçıracağım."

Gürkan acımı önemsemeyerek, "Emin ol, Korel seni o arabalardan da korumaya çalışır," dedi. "Hem de kendisi yolun ortasına atlayarak. Bak beni dinle, Minel." Yatağımın kenarına oturdu, omuzlarımı tutarak hafifçe sarstı. "Hiçbir çıkış noktan olmadığında hislerine odaklan. Sana gerçekten ne söylüyorlar?"

Kendi içimdeki o hislere kulak vermeye çalıştım ama sessizlik vardı. "Artık hissedemiyorum," diye fısıldadım. "Çok kötü."

"O halde başkalarının hislerine odaklan," dedi omuzlarımı daha sıkı tutarak. "O zaman gerçekleri görürsün, olur mu?"

"Başkalarının hislerini de artık tanımıyorum." Derin bir nefesin ardından Gürkan'la olan konuşmamızın bir sonuç vermeyeceğini anladım. "Bana onun hakkında hiçbir şey anlatmayacaksın, değil mi?"

"O anlatana kadar, hayır," diyerek net bir yanıt verdi. "Bunu yapmayacağım, Minel. Seni üzen kişi ben olmayacağım, aynaları sana döndüren kişi de öyle."

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım, bu konuşmanın bittiğini gösteren bir işaretti. Bir süre sessiz kaldı, en azından benimle bir şeyler paylaşır diye bekledim ama bunu yapmadı. Uzun bir süre sonunda ise kapı çaldı, Gürkan benden önce, "Gel," diye seslendi.

Ardından odanın kapısı açıldı ve içeriye Büge girdi. Elinde karton bardakta bir kahve tutarken diğer elinde duran kahveyi Gürkan'a getirdiğine emindim. İkimizi o şekilde gördükten sonra duraksadı ama Gürkan oturduğu yerden kalktı, Büge'nin yanına gidip kahve bardağını aldı. "Korel nerede?"

"Buradayım." Korel de içeriye girdiğinde bakışlarım yüzüne yeniden, daha dikkatlice kaydı. Fazlasıyla yorgun görünüyordu ve halsizdi. Zaten onu tekrar gördüm göreli hep bir hastalık halinde gibiydi. Nedenini anlayamıyordum ama eskisinden daha kötü olduğu ortadaydı. Korhan onun hep böyle dönemleri olduğunu dile getirmişti ama bu kez çok daha kötüydü, gözle görülüyordu.

Gürkan ona şefkatle baktığında Korel'i ne kadar çok sevdiğine bir kez daha şahit oldum; belki de geçmişte her ne yaptıysam bu yüzden benden nefret ediyordu.

Başkalarının hislerine odaklan, demişti Gürkan bana. O an Korel'in hislerine odaklanmaya çalıştım ve bakışları bana döndüğünde ne düşündüğünü çözmek için çaba sarf ettim. Yine ifadesiz bakıyordu ama eskisi gibi duygularını gizleyemiyordu. O geri döndü döneli, ilk defa bu kadar uzun süre ona baktığımı fark etmiş olacak ki kaşları hafifçe çatıldı.

Gözlerinde ifadesizliğin yanında başka bir duyguyu daha gördüm: endişe. Benim için olan bir endişe miydi? Hislerim öyle olduğunu söylüyordu. Eğer Gürkan'ın dediğini dinlersem, Korel benim için endişeleniyordu. Bu duyguyu barındıran biri ne kadar kötü olabilirdi ki?

Bir an kendimi tutamayıp, "Pek iyi görünmüyorsun," diye söylendim birden. "Bir doktora görünmelisin, Korel."

Şaşırdı. Bunu benden gizlemedi ve kaşları havaya kalktı. "Beni mi düşünüyorsun?" diye sordu. Şaşırdığı bir insanın onu düşünmesi miydi yoksa benim onu düşünmem miydi?

"Minel doğru söylüyor." Büge onu öyle bir süzdü ki benim aksime gördüklerine bir de onun gözünden bakmak istedim. "İnanılmaz fazla kilo vermişsin, ayrıca çökmüşsün. Uyuşturucuya mı başladın?" Ardından gözlerini devirdi. "Doğru ya, sen zaten bir bağımlıydın. Daha mı artırdın?"

Gürkan ters bir ifadeyle Büge'ye baktığında bu, onun çenesini kapatmasına neden oldu.

Korel ise söylediklerine alınmadı. "Sen de yeni gelin gibi süzülüp duruyorsun," diyerek ona takıldı. "Gürkan'ı nikâh masasına mı oturtmaya çalışıyorsun?"

"Kim? Ben mi?!" Büge gözlerini açtı. "Ben evlilik meraklısı mıyım?"

Korel gülümsedi ama neşeli bir gülümseme miydi yoksa zoraki miydi anlayamadım. "Belki de," dedi omzunu silkerek. Sonra Gürkan'a döndü. "Bu kızın çenesine nasıl katlanıyorsun, kardeşim?"

Büge gözlerini iri iri açmış bakmaya devam ederken Gürkan, "Eh," dedi, sonra ortamı yumuşatmak istermiş gibi göz kırptı. "Zor oluyor ama alıştım. Arada sırada pamuk tıkıyorum kulaklarıma, o dinlediğimi sanıyor ama ben başımı dinliyorum."

Dayanamayıp güldüm ve Korel de bu sefer samimi bir şekilde karşılık verip gülümsedi. Büge öfkeyle, "Ayı herif!" deyip Gürkan'ın koluna yumruk attı. "O yüzden mi, kulağımda sağırlık başlangıcı var, bazen seni duyamıyorum, diyordun!"

Gürkan af dilermiş gibi baktı. "Sağırlığım senin yüzünden başlamasın diye bebeğim."

"Sağırlığı bilmem ama," dedi Büge bir kez daha yumruk atıp. "Sığırlığın benden sonra başladı, orası kesin."

"Oha." Korel ellerini kaldırıp Büge'yi alkışladı. "İlk defa kaliteli bir laf soktun, Büge. Gürkan sana beyin yüklemesi mi yaptı?"

Büge dişlerini sıktı, cevap vermek istedi fakat hiçbir cevap bulamadığında bakışlarını bana çevirip, "Ya Min!" diye bağırdı. "Yardım et! Bunlar benim üzerime geliyorlar."

O an Korel'in bu alaycı tavrını özlediğimi fark ettim. Ve ona katılarak sanki kulaklarımda pamuk varmış gibi davranıp ellerimi kulaklarıma koydum. Hayali pamukları çıkardıktan sonra yüzümü buruşturup, "Pardon, Büg," dedim. "Ne dedin, duyamadım da?"

Gürkan gülmeye başladı, Korel ise ilk önce şaşkınlıkla bana baktı, ardından sırıttığında en sahici, en samimi gülümsemesinin bu olduğuna kanaat getirdim.

Onun gülümseyişini seviyordum, hem de her parçasıyla. Sanki o güldüğü zaman gerçek bir mutluluk kalbimin üzerinde yeşeriyordu. Bir başkasının mutluluğuyla kalbim nasıl böyle hızlı atabilirdi anlayamamıştım ama geri döndü döneli kalbim ilk defa güzel bir duyguyla hızlanmıştı.

Büge masanın üzerinde duran kâğıtları hırsla bana doğru fırlatıp, "Seni pis satıcı!" diye bağırdı. "Üçünüzü de gebertirim!"

"Şşt!" Gürkan onun kollarını tuttu fakat ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Sakin ol, bebeğim. Sakinleş. Lütfen. Geçecek."

"Öküz herif!" Onu arkaya itekledi. "Bugün motosiklet yarışlarında seni düşürmezsem, ben de Büge değilim!"

"Dene de gör bakalım," diyen Gürkan, arkadan Büge'ye sarıldı ve boynuna hızlı bir öpücük kondurdu. "Seni mahvederim, kızım." İkisinin bu şekilde mutlu olması beni de keyiflendirmişti. Korel de Gürkan'ı izlerken onun mutluluğunun Korel için yeterli olabileceğini görüyordum. Büge'den söylendiği kadar nefret etmiyordu hatta ona karşı sempatisi olduğunu bile söyleyebilirdim. Korel sevmediği bir insanla böyle uğraşmazdı.

"Motosiklet yarışları mı var?" Büge'yi işaret ettim. "Demek artık hayallerine ulaştın ve motosikletinle yarışlara katılmaya başladın."

Büge, Gürkan'ın kollarından kurtulmak için birkaç defa çabaladı ama başarısız olduğunda durup, "Maalesef var," dedi. "Ayrıca cenazemiz de var. Gürkan ölüyor."

Korel ellerini şakaklarına koyup, "Şimdiden başım ağrıdı," diye söylendi.

Fakat ben bütün bunları duymazlıktan gelip, "Sen de gidiyor musun?" diye sordum Korel'e. Parmakları şakaklarında duraksadı, kirpiklerinin arasından bana baktı.

Onun yerine Gürkan sözü devraldı. "Senin dansı bıraktığın gibi, Korel de motosiklet yarışlarını bıraktı. Artık katılmıyor."

Dans konusunun açılması yüzümü buruşturmama neden olduğunda Korel buna hiçbir tepki vermedi. Büyük ihtimalle biliyordu, Gürkan anlatmış olmalıydı ya da babam. İkisinden birisi. Kelimelerimi dikkatlice seçerek, "Benim dansı bırakmam için nedenim vardı," dedim ve üçü de kaskatı kesildi. "Ama senin yarışları bırakman için nedenin yoktu."

Korel, onu merak etmeme şaşırdı, bakışları direkt Gürkan'a döndü ama Gürkan omzunu kaldırıp indirerek topu yine Korel'e attı. O ise, "Bilmem," dedi düz bir sesle. "Artık eskisi kadar heyecan vermiyor."

Gürkan bu cümlenin ardından kasıldığında bakışları bana kaydı. Gözlerinden Korel'in her şeyden vazgeçtiği gibi, bu hayattaki en büyük tutkusu olan yarışlardan da vazgeçtiğini görebildim. Sanki beni kurtuluş çağrısıymış gibi görürken, aklımın içinde dönen bütün sesleri, bütün görüntüleri susturmaya ve durdurmaya çalıştım.

Korel Erezli'nin en büyük tutkusu motosiklet yarışlarıydı. Onun bundan nasıl keyif aldığını ve nasıl eğlendiğini görmüştüm. Yenmek ya da yenilmek değildi, onun için bir hobi gibiydi; şimdi ise her şeyden o kadar çok vazgeçmişti ki yarışlara bile gitmek istemiyordu.

Aylar önce dansa karşı inancım bittiği zamanlar bana ellerini uzatıp nasıl da kendime olan inancımı geri getirdiğini düşündüm. Evet sonrası berbat bitmişti, evet sonrasında beni terk edip gitmişti ama o zamana kadar kalbime ektiği bütün inançlar için ona minnettar olabilirdim.

Başkalarının hislerine odaklan. Korel'in hislerine odaklan.

Bana öleceğini söylemişti, bunu ruhen mi yoksa bedenen mi söyledi anlayamamıştım ama şimdi düşündüğümde, kendi şüphelerim yüzünden ona nasıl da bencilce yaklaştığımı görebiliyordum. Evet, her şey onu gösteriyordu ama şüpheler hiçbir zaman onun canından daha kıymetli olmamalıydı.

Ve evet, ona kırgındım, beni bırakıp gittiği için ama öylesine yıkılmış bir haldeydi ki bana ilk defa ellerimi uzatmamı bekliyormuş gibi bakıyordu. Belki de bunu ben uyduruyordum, belki de yine beni kandırıyordu ama bu sefer onun için, sadece onun için çabalamak istedim. İnanmak değildi, hayatı için çabalamaktı.

"Üzüldüm," dedim durgun bir sesle. "O yarışlara katılmayı ben de çok istiyordum."

Korel'in o bıkkın ifadesinde bir yıldız parladı, gözlerinden ışık çıktı. "Nasıl yani?" diye sordu.

Parmaklarım utançla önümdeki çarşafın ipleriyle oynamaya başladığında, yüzümde sahici bir gülümseme oluştu. "Seninle o motosiklet yarışlarına katılmak, senin arkanda o yarışı birinci olarak bitirmek isterdim," dediğimde öne doğru kısa, yarım bir

adım attı. "Eğer sen de istersen bugün o yarışlara beraber katılalım mı?"

Ellerimi uzattım. Bu o geri döndü döneli, ona verdiğim ilk umut bulutumdu. Bana bir anda eskiden olduğu gibi baktı. Daha canlı, daha az parçalanmış ve daha çok bağlılıkla. Gözleri gözlerimi talan ederken gerçekten ne düşündüğümü anlamaya çalıştı ama yüzümdeki gülümseme bir an bile olsun silinmedi. Onun arkasında kalan Gürkan ise bir kez başını sallayıp gururla beni izledi.

Hislerse, hisler beni bunlara yönlendirdi. Ve şimdi fark ediyordum ki onun hisleriymiş gibi inandıklarım aslında kendi hislerimdi.

Ne olursa olsun kendi içimde durmadan onun ellerini tutmak isteyecektim, ne olursa olsun ona muhtaç olan Minel'i ise susturamayacaktım. Ben ne olursa olsun onu affetmeyecek ama onu affetmek için yollar bulmaya çalışacaktım.

Korel gülümsedi. Sımsıcak, şefkatli bir gülümsemeydi. Başını olumlu anlamda aşağı yukarı salladığında, "Senin için o yarışa katılırım," dedi, ardından ekledi: "Eğer gerçekten istiyorsan senin için vazgeçtiğim her şeyden de vazgeçerim."

16. ASLANLAR VE SIRTLANLAR

Çok uzun zaman sonra ilk defa aynada gördüğüm yüz bana gülümseyerek bakıyordu. Bu yüzü tanıyordum. Bu gülümsemeyi de tanıyordum.

Yaşıtları gibi yaşayabileceğine inanan o kızın tekrar gün yüzüne çıkmaya başladığını görüyordum. Evet, her şey berbat haldeydi, hem de doğduğumdan beri ama hayatıma bir kez olsun kendi yaşıtlarım gibi devam etmek istediğim günlerim olmuştu. Bu isteğim Korel'le tanıştıktan sonra artmıştı. Aslında neden ondan sonra istediğimi de anlayamıyordum.

Daha önce hayatıma biri girmiş miydi?

Bunun yanıtını hatırlayamıyordum ama gözlerimi kapattığım zaman anımsadığım tek kişi Korel oluyordu. Başka bir adam yoktu, çocukluğumda bile benimle yaşıt bir çocuk... Aslında biri vardı. Sanırım altı yaşındaydım ve o da sekiz yaşındaydı. Karşı binada oturan sapsarı saçları olan bir çocuktu. Adını hatırlamıyorum ama bütün herkes benim çillerimle dalga geçerken o çillerimi sevdiğini söylemişti. Bu yüzden ona karşı büyük bir hayranlık duymaya başlamıştım.

Tabii, biz yine o şehirden de kaçtıktan sonra bir daha onun hakkında hiçbir şeye ulaşamamıştım.

Odamın kapısı çalındı.

Hastaneden çıkmadan önce Korel'le sözleşmiştik. Bana eskiden olduğu gibi o alaycı gülümsemesiyle bakmış, sonra da, "Akşam dokuz," diye mırıldanmıştı. "Hazır ol. Seni almaya geleceğim."

Aramızda hâlâ kalın duvarlar vardı, bu duvarları kendim ördüğümü de biliyordum ama Korel gülümsediğinde o duvarları kırabileceğimi hissetmiştim. Affetmek değildi bu, ne olursa olsun onu kabullenmekti.

Bir kez daha kapım çalındı.

Babamla tek kelime bile konuşmamıştık. Dünden sonra yine sessizlik yemini mi etmişti yoksa uygun bir zamanı mı bekliyordu? "Gel," dedim kısık sesle ama heyecanımı gizleyemedim.

Odamın kapısı yavaşça açıldı, babam başını eğip bana baktı. Gözlerimi aynadan ayırdıktan sonra bakışlarımı ona çevirdim, kaşlarım havalandı. Yüzümü dikkatlice inceledikten sonra koyu gözlerinin parladığına şahit oldum. "Gülümsüyorsun," dedi sanki büyük bir mucizeye bakıyormuş gibi.

"Öyle mi?" Gülümsememi silmeye çalışmıştım ama başarılı olmamıştım demek ki.

Babam odanın içine yürüdü, adımları sağlam olsa da omuzları hâlâ düşüktü. "Evet, gülümsüyorsun," dediğinde onun da yüzüne tekrar kavuştuğumuzdan beri ilk defa bu kadar güzel bir gülümseme yerleşti. "Aynı eskisi gibi. Seni bıraktığımdaki gibi."

Sonra o günleri hatırlatmasının büyük bir hata olduğunun farkına vararak dudaklarını birbirine bastırdı. Çünkü yüzümdeki gülümseme silinmişti.

"Sen beni bırakıp gittiğinde gülümsemiyordum." Eğilip yatağın üzerindeki deri ceketimi aldım ve onunla göz temasını kesip sırt çantamı taktım. "Ben bugün dışarı..."

"Eğlenmene bak." Sesi fazlasıyla rahat çıktığında göz ucuyla ona baktım ama daha fazla sorgulamak istememiştim. "Güvende olacağını biliyorum."

Sor dedi bir tarafım. Diğer tarafım ise sakın sorma diye haykırdı. Çünkü alacağım her cevap bana zarar verecekti. Artık ne ben bunu istiyordum ne de çevremdekiler bu zararlarla yüzleşsin niyetindeydim.

Yine de soru sormak yerine dayanamayıp, "Ona çok güveniyorsun," dedim. "Bu tuhaf. Sen bu hayatta kimseye güvenmezsin."

Yanından geçip odadan çıktığımda altımda siyah, dar bir pantolon vardı; üzerimde ise siyah, göbeği açık ip askılı bir atlet. İlk defa onun arkasında motosiklet yarışlarına katılacaktım, en azından böyle hatırlıyordum.

"Hâlâ nefes alıyorsun," dediğinde benimle beraber merdivenleri iniyordu. "Ve bu, onun sayesinde."

Gözlerimi devirdim ama babam bunu görmedi. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Babam soruya hazırlıksız yakalandı, merdivenlerin son basamağından inip ona baktığımda tırabzana tutunmuş bir şekilde bana baktığını gördüm. Daha çok kendi içinde bir yanıta ulaşmaya çalıştığı ortadaydı. "Korel'i..." dedi, cevaba ulaşmaya çalışıyormuş gibi. Sonra kaşları çatıldı. Her ne düşündüyse rahatsız oldu. "Bunu neden sordun?"

"Çünkü beni ona emanet ettin, zorunda kaldığın için," diye açıklama yaptım. "Ama şimdi yine ona emanet ediyorsun, zorunda kalmadığın halde. Bu güvendir. Ve birine güvenmek için onu çok iyi tanımak gerekir." Sonra alayla gülümsedim. "Gerçi eğer ben sana çektiysem bir insana gözün kapalı da güvenebilirsin."

"Ona güvenmiyor musun?" Babam bütün kelimelerin arasından onun için en önemli olanı seçti. "Yani anlatmak istediğim, daha farklı güvensizliklerin mi var?"

Başkalarının hisleri, demişti Gürkan. Babamın hislerini anlamaya çalıştım. Durağan ve sakin bir ifadeyle yüzüme baksa da çehresine endişe serpiştirilmişti. Omzumu silktim, ayakkabı dolabını açtım ve siyah spor ayakkabılarımı yere koydum. "Sadece kimseye güvenmiyorum. Farklı bir durum söz konusu değil."

Babam çaresiz bir sesle, "O sana iyi geliyor," dedi. "Yani gülümsüyorsun, yedi aydır bir kez bile böyle gülümsediğini görmedim. Günlerce onun için ağladın, günlerce onun için acı çektin. Aylardır sessizce acılarını benden gizledin ama gördüm. Bak..." Basamaklardan inip karşıma geçti. Bense spor ayakkabımı giydikten sonra vücudumu dikleştirdim. "Ona karşı ne hissediyorsun bilmiyorum ama..."

"Baba," dedim elimi kaldırıp onu susturarak. "Lütfen benimle böyle konuşmalar yapacağını da söyleme. Özellikle Korel ve benim için."

"Sadece dinle," dediğinde ellerini omuzlarıma yerleştirip sıktı. "İçinde büyük bir nefret olduğunu biliyorum, büyük bir kin ve büyük bir güvensizlik de ama ben de annenle bütün bu duygular içerisinde tanışmıştım. Öylesine iyi gelmişti ki. Nefreti sevgiye çeviren, kini kurutan, güvensizlikleri yok eden asıl duygu aşktır."

"Baba!" dedim kısık bir inleyişle. "Lütfen."

"Eğer ona karşı duydukların..."

Sözünü kesip, "Sen annemle böyle duygularla tanıştın," diye homurdandım. "Biz ise Korel'le tanıştığımızda tek hissettiğimiz acıydı. Hem mutsuz biten aşk hikâyeleri dinlemek yerine mutlu biten aşk hikâyeleri daha güzeldir. Seninle annemin aşkı dünyanın en kötü, mutsuz sonlu hikâyesi."

Babamın yüzündeki ifade değişti, kalbinin kırıldığını bana bakarken hissettim. Canım yandığı zaman karşımdakinin kalbini parmaklarımın arasına alıp ezmekten hiçbir zaman vazgeçmiyordum, bunu babama yapmak yerine susmaya başlamıştım ama artık eski Minel'e dönmek, bir kez daha o kalpleri kıracağım anlamına geliyordu.

"Kendi hikâyemi, kendim yazdım," dediğinde kalbindeki kırgınlıkla geriye bir adım attı. "Umarım sen de bunu yapmazsın, diyecektim cümlelerimin sonunda." Kalbini kırdığım için ondan özür dilemek aklıma gelmişti ama bunu yapmak fazlasıyla mantıksızca olurdu. Hem durmadan kalbim kırılırken, kimse benim kalbimi önemsememişti.

Fakat o kadar da gaddar olamadım.

Aklımın içinde Gürkan'ın Korel için söyledikleri döndü. Ve şimdi babam. Tuhaf bir şekilde Korel'e minnet duyuyordu; halbuki ikisinin arasında büyük bir düşmanlık olabileceğini düşünmüştüm, nedensiz bunu hissetmiştim ama öyle olmamıştı. Babam, hayatımdayken bile gözleri kapalı bir şekilde beni Korel'e emanet ediyordu.

Amcam ise Korel konusunda böyle değildi. Amcam Prometheus'un kölesiydi.

Korel hakkında şüphe duyarak ona büyük bir haksızlık mı yapıyordum?

Yutkundum ve evden dışarı çıkmak yerine babamın gözlerinin içine baktım. Bir şeyler söyleyeceğimi anladı ama sorgulamak yerine bana aynı kırgın ifadeyle bakmaya devam etti. Derin bir nefes aldım, geri verirken, "Sana bir şey sormak istiyorum," dedim ses tonuma dikkat ederek. "Ama lütfen bu sorunun cevabını ne tüm detaylarıyla ver ne de sorgula. Sadece bir soru."

İlk defa olacaktı. Babamın gözlerinin içine bakarak, ona kendi geçmişiyle ilgili soru soracaktım. Babam hiçbir tepki vermeden onaylarmış gibi bir kez başını salladı.

"Sen beni terk edip gittin," dedim vücudunu dikkatlice inceleyerek. "Geri döndüğünde ise vücudun izlerle doluydu, eskisinden çok daha farklı görünüyordun. Bana sadece şunun cevabını ver: Prometheus'un elinde miydin?"

Onun adını duymak babamın her seferinde gözle görülür bir şekilde sarsılmasına neden oluyordu. Yine aynı şey olmuştu. Geri döndükten sonra hastane odasında bir ay yattığım süre de ben tam olarak hatırlayamasam da Büge, Prometheus diye haykırarak uyandığımı ya da durmadan babama Prometheus'u sorduğumu söylemişti. Babamı korkutan ve ona durmadan Prometheus'u sormama sebep olan, onu tanıdığını düşünmemdi.

Aslında şimdi ben de anımsıyordum ki o bir ay boyunca hastanede yattığımda babama durmadan sorular sormuştum. Bu sorular öylesine sert, öylesine acı vericiydi ki belki de çökmesinin en büyük nedeni bendim.

Prometheus nerede, baba? Prometheus bizi öldürecek, baba. O geri dönecek mi, baba? Ölmek istiyorum baba ama onun ellerinden ölmek istemiyorum. Baba, Prometheus kim?

Bana her soruyu sor, dermiş gibi baktı ama bunu sorma. Fakat geri adım atmadım, yüzüne cevap bekliyormuş gibi bakmaya devam ettim.

"Evet." Kısa ve net bir yanıt. Öyle bir acı çekerek yanıt verdi ki daha fazlasını yapmamam gerektiğini anlamıştım ama kendimi durduramadım.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Emin değilim." Gözlerini kapıya çevirdi, yalvarır gibi olan bakışlarını bana göstermekten kaçındı ama artık susmamı istiyordu.

"Tahminin var, öyle mi?" Aslında ulaşmak istediğim yanıt, kendi şüphelerimi çürütmesi içindi. Babam sustu, hiçbir cevap vermedi. "Baba," dedim gözlerimi açarak. "Bana artık Prometheus'la olan hikâyemizi anlatmanın vakti gelmedi mi?"

"Lütfen," dedi yalvarışlarını daha fazla gizleyemeyip. "Haklısın, vakti geldi ama benim için..." Gözlerinden çektiği acıların

yaşları döküldü ama gözyaşı yoktu. Karşımda sanki bağıra çağıra ağladı ama içinde, kendi ruhunda. "O gitti diye düşün," dedi ama o gitti diyemedi. "Bir daha gelmeyecek diye düşün. Bunları aklından çıkar."

Birkaç gün önce odama girip yatağımın üzerine bıraktığı not kâğıtlarını anımsadım. Dört tane alfabe harfi, üç tane de yeni harf.

Üç cinayet daha demekti bu ama belki de birileri benimle oynuyor, sadece dalga geçiyordu.

O gitti, dedim içimden, kendimi kandırarak. Geri döneceğinden hatta geri döndüğünden emin olarak. Fakat bunu babama söylemedim çünkü korkuyordu, Prometheus'tan ölesiye korkuyordu. Korkusu kendisi için miydi yoksa benim için miydi bilmiyordum.

Babam dış kapıyı açtı ve geçmem için başıyla işaret etti. "Güzel bir gece geçir, cennetimin inci tanesi," dedi soluk bir tınıyla. "Hatta bu geceyi en güzel gecen yap."

Babam Prometheus'un ellerindeydi. Eğer şüphelerim konusunda haklı olsaydım Korel'e güvenemezdi, değil mi? Hem babam kaç senedir yoktu ve Korel o gittikten sonra hep benim yanımdaydı.

Bu imkânsız görünüyordu. Her şeyden önce gençti, yaşı 1991 senesindeki hastaneyle... Fakat bunlar da sadece tahmindi.

Babama hiçbir şey söylemeden kafamdaki düşüncelerle kapıdan çıktığımda saatin farkında bile değildim fakat Korel çoktan evin köşesine gelmişti. Bakışlarımız kesişti. Zihnim günler, aylar öncesine gitti, belki de seneler.

Bir ayağı yerdeydi, altında siyah pantolonu vardı ve üzerinde ince siyah tişörtü. Zayıf bedenini, izlerini, dövmelerini artık gizlemiyordu fakat böylesi bana daha güzel geliyordu. Parmaklarının arasında tuttuğu sigarasını tam dudaklarına yaslarken beni görmüş, duraksamıştı. Kısa saçları yavaş yavaş uzamaya başlamıştı. Ona doğru yürürken, yüzünü aydınlatan sokak lambası gözünün altındaki morluklarının az da olsa geçtiğini bana fısıldadı.

Babam arkamdan kapıyı kapattı ama Korel de ben de o yöne dönüp bakmadık. Korel sigarasından derin bir nefes çekti, bu

nefesin ardından geri verirken başını eğdi. Motosikleti değişmemişti, hâlâ aynıydı. Ama eskimeye başlamıştı, darbeler almıştı.

Dizlerimin heyecandan titrediğini hissettim. Bu lanet duygudan nefret ettim ama asıl Korel'in üzerimde bıraktığı bu etkiden nefret ediyordum. Onun yaprak sarısı gözleri, anlam yüklü bakışları ve izleri... Emareleri...

Korel bütün bunların arasında kalbimi attıran tek adamdı. Bundan emindim.

Onun kötü biri olmasına bile tahammül edebileceğimi fark ettim o an; tahammül edemediğim, bana kötülük yapma ihtimaliydi.

"Uzun zaman oldu," dedi karşısında durduğumda. Bakışları arkamda sıkı bir şekilde atkuyruğu yaptığım saçlarıma kaydı. "Seni evinden almayalı."

"Hem de çok uzun zaman." Gülümsedim, Korel'in gözleri bu sefer de gülümsememe takıldı.

"Hazır mısın?" diye sordu. "Eğer değilsen ve korkuyorsan..."

Gözlerimi devirdim, motosikletinin yanına doğru yürüyüp arkasına binmek için fırsat kolladım. "Gerçekten beni bir motosiklet yarışı korkutur mu sanıyorsun? Ben neler atlattım, Korel Erezli."

Sustu. Espri yapmak istemiştim ama istediğim sonuca ulaşamadım. Aksine, yüzündeki o silik gülümseme bile silinmişti. Başını karşısındaki yola çevirdi ve ellerini direksiyona koyup motosikletine binmemi bekledi.

Zorlukla da olsa motosikletine zıplayarak binmem ve bunun için epey bir çaba sarf etmem, Korel'in yüzünde sildiğim o gülümsemeyi espri yapmadan oluşturmuştu ve nedeni büyük ihtimalle aklından geçenlerdi.

"Söyle," dedim gözlerimi devirip en sonunda arkasına oturduğumda. "Aklından geçenleri dinlemek istiyorum."

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu, dikiz aynasından yüzüme baktı. Dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Korel," dedim kaşlarımı çatıp. "Eskiden olsa boyum hakkında saatlerce dalga geçerdin. Şimdi bunu iç sesinle yapmana gerek yok."

Dayanamadı, genişçe sırıttı ve dikiz aynasından bakmak yerine omzunun üzerinden bana baktı. "Sadece," dedi yüzündeki ifadeyi silmeden. "Zıpladığında bile benimle aynı boya gelemiyor oluşun eğlendirdi..."

Kaşlarımı çattım ama alınmadım, onun boyum hakkında yaptığı hiçbir esprisine alınmıyordum fakat yine de söylenmeden edemedim. "Ben kısa değilim, sen dev gibisin."

"Sadece bir doksan üç boyundayım," dedi yapay bir masumlukla. "Ve sen sadece bir metre..." devamını getirmek için düşündü, kaşlarını çattı. "Evet, sadece bir metre değil misin sen?"

"Çüş!" dediğimde dayanamayıp sırtını yumrukladım. "Gerçekten senin oralardan öyle mi görünüyorum? Hep mi böyle kısaydım ben? Hiç mi uzamadım?"

Geçmiş hakkında ona direkt soru sormama hazırlıksız yakalanmış olacak ki donuklaştı ama eskiden olsa susardı, şimdi keyifle devam etti. "Eskisine göre beş santim daha uzunsun. Yani ben seni tanıdığımda bir elli üç filandın, ben de bir seksen beş civarı. Şimdi bir elli sekiz olmalısın. Ama üzülme, bana yetişmek için zıplarken biraz daha uzayabilirsin."

"Ha," dedim anlamsız anlamsız bakıp. "Bu mümkün mü yani?"

Korel yüzümde her ne gördüyse bana büyük bir özlemle baktı fakat hemen bundan vazgeçip, "Değiştiğini söylüyorsun," dedi. "Ama hâlâ masumiyetini görebiliyorum." Sonra bakışları yine saçlarıma kaydı ve benden izin almadan, bir an bile düşünmeden, kızacağıma ihtimal bile vermeden saçımdaki lastik tokayı çekip çıkardı. *"Saçlarının rüzgârda dans ettiğini görmek istiyorum,"* dedi daha önce kurduğu cümleyi tekrar ederek. Ardından tokayı bileğine geçirdi. "Ben yokken saçlarını istediğin kadar toplayabilirsin ama benim yanımda hep açık bırak."

Duraksadım, saçlarım yüzüme düştü ve onu o aralıktan görmeye çalıştım ama saçlarımı yüzümden çekemedim. Ufacık bir temasında bile hızlanan kalbim, o beni öptüğünde nasıl oluyordu da durmuyordu, anlam veremiyordum. Çok başka bir histi, bunu bir daha tadamazdım, hem de hiç kimsede.

Korel hareketsiz kaldığımı fark ettiğinde parmaklarını yüzüme yaklaştırdı ve önüme gelen saçlarımı geriye attı. Parmak

uçları yüzümü de okşadığında bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Yine hiçbir şey söyleyemedim, donuk gözlerle ona baktım. Bakışlarım çenesindeki ize kaydı, ardından yanağındaki yeni oluşan ize. Nereye baktığımı anladığında parmakları hareket etmeyi kesti.

"Kötü görünmüyor," dediğimde dudaklarım kurumuştu. "Eğer öyle düşünüyorsan."

"Kötü değil, korkunç görünüyor, doğru," dedi sanki kelimeleri düzeltmek istermiş gibi. "Fakat sen korkmuyorsan başkalarının ne düşündüğünün önemi yok."

"Asla." Elim yüzüne doğru ilerledi ve bir kez daha parmaklarımı o izin üzerinde gezdirdim. Nasıl olduğunu sormak istedim ama ona karşı inançsızlığım değil, izine dokunduğum zaman yüzünde oluşan acı çeken ifadesi beni durdurdu. "Seviyorum, izlerini."

Uzanıp yanağında duran elimi tuttu. "Bırak izleri," dedi, sonra çenemi kavradı ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı. "Emareleri sev, olur mu? Onları sev sadece."

Soğuk parmaklarının hissi, cayır cayır yanan tenimde dağıldı. Sadece onu onaylarmış gibi başımı sallayabildim çünkü konuşursam neler diyeceğimi biliyordum. Ağzımdan çıkanlar bir yerden sonra itirafa dönüşürdü, o itirafları Korel'in duymasını istemezdim.

Birkaç saniye daha bakıştıktan sonra ikimiz de birbirimize temas etmeyi bıraktık. Korel yine önüne döndü ve ayaklarını kaldırarak, "Sarıl bana," dedi üçüncü kez. Ama bunu yine yapmadım, ellerim motosikletinin arkasına tutundu. Korel derin bir nefes aldı. "Minel," dedi sakince. "Bunu benim için değil, kendin için yap. Düşmemek için." İşte bunu söylediğinde ellerim beline sarıldı fakat sıkıca değil, sadece tutunmak için. Korel başını salladı. "En azından," dedi kısık bir sesle. "Kendin için ve düşmemek için hâlâ bana sarılabiliyorsun."

"Düşmemek için sarılıyorum," diyerek söylediğini tekrar ettim.

"Aslında bana her zaman düşmemek için sarıldın," diye mırıldandığında sesine kırgınlığın notaları bulaştı ama bunu örten,

motorun yüksek sesiydi. Bu cümle sadece bu an değil belki de bütün zamanlarımız içindi ama beni başka bir soruya yönlendirmişti.

Onun motosikletine ilk ne zaman binmiştim? Onun motosikletinde ilk ne zaman kendimi bu derece özgür hissetmiştim? Zihnimin içini yokladım ama boşluktan başka hiçbir şeye ulaşamadım. Kendi kendimle savaş vermeye başlasam da yüzüme vuran ılık rüzgâr, uçuşan saçlarım ve Korel'in diğer günlerin aksine sakin sürüşü benim ona daha fazla yakınlaşmama neden oldu.

"Motosikletine ilk ne zaman bindiğimi hatırlıyor musun?" diye sordum, sonra hızla düzelttim. "Tabii eğer bunu yaptıysam."

Korel dikiz aynasından yüzüme baktı. Önceden kafama kask geçirirdi fakat bu sefer yapmamıştı, nedeni de büyük ihtimalle yavaş kullanacağından ötürüydü.

"Hatırlıyorum," dedi, sanki hatırlamaması imkânsızmış gibi. "Tanışmamızın ikinci ayıydı." Motosikletin hızını biraz daha azalttı ve işlek olmayan caddelerden sürmeye devam etti. "Annem seni bir koleje yazdırmıştı, liseye devam edebilmen için ama sen hiçbir şekilde o koleji istemiyordun. Yine dikbaşlıydın..."

Lafını bölüp, "Ben koleje mi gittim?" diye sordum. "Yani liseye giderken..."

"Evet, lise ikinci sınıftan sonra bizimleydin." Bizimleydin derken dişlerini sıkmıştı. "Arkadaşın yoktu. Aslında senin hiçbir zaman yakın bir arkadaşın olmadı ama o kolejden nefret ediyordun. Tek arkadaşın bendim." Gülümsedi, başımı eğip dikiz aynasından yüzüne baktığımda zihnimde silik hatıralar dönmeye başladı. "Seni okuldan almaya yürüyerek geliyordum, okuldaki bütün kızlar da bana hayrandı tabii..." Bunu söylerken omuzlarını dikleştirdi. "Benim üzerimden onlara hava atmak hoşuna gidiyordu."

"Yalan söylüyorsun!" dedim yüksek sesle. "Ben hiçbir zaman öyle biri olmadım."

Korel gözlerini açtı. "İstersen hepsinin adını tek tek verebilirim ve sen de onları ararsın, olur mu? Özellikle Simay diye bir kız vardı ki benim sapığımdı. Her geldiğimde bana mektup verirdi, sen de o mektupları yırtıp atardın. Kimbilir neler

yazıyordu?" Sesi gerçekten bunu merak ediyormuş gibi çıkmıştı, kaşlarım daha fazla çatıldı. "Bir gün yine almaya geldiğimde öfkeyle o okuldan çıktın ve bana doğru yürüyüp sert bir sesle, 'Yarın beni motosikletinle almaya gel, o motosikleti ben kullanacağım!' demiştin."

"Yok artık," dediğimde gözlerimi devirdim. "Bunları gerçekten o insanlara inat olsun diye mi yaptım?"

"Seni yeniden bulduğumda tuhaf olan da bunlardı ya," dedi derinlere dalarak. "Artık insanlar o kadar umurunda değildi ki ben de o umurunda olmayanların başındaydım. Boş vermiştin; senin hakkında ne düşündüklerini de ne istediklerini de. Ama eski Minel, kendisi hakkındaki bütün düşünceleri değiştirmek için çabalardı. Ertesi gün motosikletimle geldiğimde ve seni önüme bindirip direksiyonu tuttuğunda, arkandan bütün dengeni sağladığımda ve o insanların önünden havalı bir şekilde geçtiğinde bu senin için yeterliydi. Benden ilk o zaman motosiklet sürmeyi öğretmemi istedin."

Yutkundum. Ilık rüzgâr yüzüme çarptıkça gözlerim yaşarıyordu ve yolu bulanık bir şekilde görüyordum. "Tuhaf gerçekten," diye mırıldandım. "Kimbilir benim damarıma nasıl basmışlardı?"

"Bilmiyorum." Korel omzunu kaldırıp indirdi. "Ama yine de o Minel'in insanları öfkelendirmek için sarf ettiği enerji bile bir çabaydı. Şimdi ise bomboş, Minel. Bu en kötüsü."

Hiçbir şey demedim ama parmaklarım üzerindeki tişörtü daha sıkı kavradı. Ona sarılmadım, tutundum ama bunu yaparken kendimden ödün de verdim.

"O okula devam ettim mi?"

"Annemin onay kâğıdını gizlice ele geçirdim, seni o kolejden alıp devlet okuluna yazdırdım," dedi. "Tabii bir ay sonra annem bunu öğrendi ama neyse ki iş işten geçmişti. Bir yerden sonra ikimizi de boş verdi zaten, kendi başımızın çaresine baktık."

"Sen o zamanlar ne yapıyordun?" Aslında ona geçmişi hakkında sorular sormamak konusunda kendime sözler vermiştim ama Korhan'ın cümleleri aklımda dönerken, bir şekilde ona ulaşmanın tek yolu buymuş gibi görünüyordu.

"Üniversitede tıp okuyordum." Derin bir nefes verdi. "Neden sordun? Beni merak mı ettin?"

"Hayır." Hızlı verdiğim cevap aslında aksini söylüyordu ama uzatmadı ve tekrar sessizliğe gömüldü. Bir daha yol boyunca ikimizin de ağzını bıçak açmadı.

Yarım saat gibi bir sürenin sonunda eskiden motosiklet yarışlarının yapıldığı değil de daha farklı bir yere gelmiştik. Burası daha ormanlık ve daha dağlıktı. İşler zorlaşmış gibi görünüyordu.

Korel motosikleti durdurduğu anda ellerimi belinden çektim, Korel ise inmemi beklemeden ilerideki kalabalığa baktı ve elini cebine atıp sigarasını çıkardı.

"Motosikleti artık yavaş kullanıyorsun," dedim yarı şaşkın yarı keyifli. Ben de motosikletten inip yanında durdum. "Tuhaf."

"Aslında..." Sigarasının ucunu yaktı ve dudaklarının arasına yerleştirip derin bir nefes çekti, sonra dumanı gökyüzüne üflediğinde büyük beyaz bir bulut yüzünü örttü. "Sadece zamanımı tüketmemeye çalışıyorum diyelim."

"Nasıl yani?"

"Artık o kadar da hızlı yaşamıyorum, Minel." Bakışları bana döndü, duman yok oldu. "Bazen, bazı durumlarda zamanı durduramazsın ama o zamanın yavaş ilerlemesini sağlayabilirsin. Az önce, sen arkamdayken ve ben motosikleti kullanırken zaman çok yavaş ilerledi."

"Eskiden zamanı tüketmek umurunda değil miydi peki?" diye sorduğumda adımları o kalabalığa doğru ilerledi ve ben de onu bir adım geriden takip ettim.

"Eskiden önemli değildi," dedi; kalabalığa yaklaştıkça müzik sesi kelimelerinin üzerine biniyordu. "Artık önemli."

Adımlarını hızlandırdı, ben de ona ayak uydurdum ve kalabalığın en yoğun olduğu tarafa yürüdüğünü fark ettim. Ardından büyük bir meydana çıktık.

İlk geldiğimde nasıl büyük bir dehşete düştüğümü anımsadım. İnsanlara büyük bir önyargıyla bakmıştım, kadınlara da erkeklere de. Rahatlardı, keyiflilerdi ve hayattan vazgeçmiş

gibilerdi ama şimdi, o insanların yüzlerine bakarken eskisi gibi hissetmiyordum. Ben de vazgeçmiştim, hem de sonuna kadar ve artık kendimi onlardan görüyordum.

Elliye yakın insan o ağaçlıkların ortasındaki meydanda duruyordu. Kimisi köşelere dağılmıştı, içkilerini yudumluyorlardı. Kimileri de sevgilileriyle sevişiyor, keyifle kahkaha atıyor, uyukluyordu. Bazılarının gözlerinde yine güneş gözlükleri vardı; eskiden şaşırmıştım, şimdi ise nedenini biliyordum.

Korel'in beni izlediğini fark ettim ama aldırmadım, hatta, "Bu insanları özlemişim," diye mırıldandım. "Aslında çok büyük bir önyargıymış."

Motosikletler ağaçların kenarlarına park edilmişti, Korel'in motosikleti ise geride kalmıştı. Sorgulamak istedim ama karşıdan bize doğru yürüyen Büge ile Gürkan'ı gördüğümde ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

Büge yine bir anda sıkıca boynuma atladı ve hâlâ ağrımaya devam eden sırtım sızladı, dişlerimi sıktım. "Nerede kaldınız? Bir an Korel seni kaçırdı sandım!"

"Minel'i kaçıracak olsam ilk sana söylerdim, Büge," dedi Korel gözlerini devirerek. "Bütün dünyanın duymasını en fazla böyle sağlayabilirdim." Sonra Gürkan ona elini uzattı, Korel de eline çarpıp omzunu omzuna dokundurdu. "Ortam hazır mı?"

"Her şey hazır," dedi Gürkan keyifli bir sesle. "Altı kişi yarışacak, seninle beraber beş kişi oldu. Altıncı kişi gelir gelmez başlarız." Eliyle Korel'in omzunu sıktı. "Seninle yarışmayı özledim."

"Bana yenilmeyi özlediğini söylüyorsun galiba," diyen Korel gülümsedi. "İlaçlar hazır mı?"

Bu motosiklet yarışları daha farklıydı. Bunu anımsamak bile yüzümü ekşitmeme neden oldu. Varış noktası yoktu fakat sadece bununla sınırlı da değildi. Yarışacak olanlara adrenalin iğnesi yapılıyordu ve arkalarına eşlerini bağlıyorlardı. Kalp atışlarının sonuna kadar, nefeslerinin tükenişine kadar yarışmalarını istiyorlardı. Birbirilerini devireceklerdi, en son kalan kazanıyordu.

Korel'i izlediğimde kazanmıştı fakat şimdi o kadar güçten düşmüştü ki...

Gürkan da aynı şeyi düşünmüş olacak ki, "Sen adrenalin almamalısın," dedi başını iki yana sallayarak. "Hem dengen için hem kalbin..."

Korel hızla sözünü kesip, "Umurumda değil," dedi. Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Dengem arkamda oturuyor olacak."

"Sırtlan!" İleriden bir kız koşarak Korel'e doğru geldiğinde gözlerim kocaman açıldı fakat benden önce Korel elini kaldırıp onu sertçe durdurdu. Kız bir anda bıçak gibi kesildi; kahverengi saçlarını tepesinde sıkıca toplamıştı ve dudağında *piercing* vardı. "Seni uzun zamandır görmüyorduk," dedi yarı tereddütlü yarı şok içinde. Baştan aşağı onu süzdü. "Ama sen epey kötü durumdasın. Kokainden mi?"

Korel gözlerini devirdi. "Nasılsın..." Yüzünü ekşitti. "Adın neydi?"

Benimle olan her anısını gününe kadar hatırlarken, karşısındaki kızın adını nasıl hatırlamazdı?

"Zehra," dedi çenesini kaldırarak. "Aslında ben sana başka bir şey soracaktım." Kız göz ucuyla bana baktı. Arkada çalan yüksek sesli R&B müziğinden dolayı sesi zor duyuluyordu.

Korel, "Eşim var," dedi beni göstererek. "Yani bundan böyle kendime eş aramama gerek kalmayacak..."

Zehra hemen sözünü kesti. "Aslında seni değil, abini soracaktım, o nerede?"

"Abim mi?" Korel buz kesildi, kaşları çatıldı. "O da nereden çıktı?"

Zehra şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu motosiklet yarışlarını o düzenledi, geleceğini söylemişti aylar sonra." Dudaklarım aralandı, Korel'in yüzü direkt Gürkan'a kaydı ama Gürkan da bilmiyormuş gibi dudaklarını büktü.

Tam o sırada, arkamızda birinin toprak zeminde ayak seslerini duyduk ve ağaçlardaki sarkıt ışıklar sayesinde yüzü aydınlandığında Korhan bize doğru yürüyordu. Korel'in çenesi kasıldı, Gürkan Korel'in elini omzuna koyup sıktı, Büge ise bana dönüp neler olduğunu anlamaya çalıştı.

Korhan'ın üzerinde de siyah bir tişört vardı ve aynı şekilde siyah pantolon. Ama Korel'den daha sağlıklı görünüyordu, daha

dik ve daha dinç. Adımları bile daha sağlamdı. Bu zamana kadar Korhan'ı hep takım elbiseyle ya da resmi kıyafetleriyle görmüştüm; ilk defa üzerinde tişörtüyle gördüğümden ötürü kolunu boydan boya kaplayan dövmesiyle yüzleştim.

Yeni mi yaptırmıştı?

Simsiyah dövme dirseğinin biraz altında bitiyordu ve ne kadar dikkatlice bakarsam bakayım ne figürü olduğunu anlayamıyordum.

"Geldim." Korhan'ın baskın sesi yanımıza geldiğinde duyuldu. Korel'in hemen karşısında durdu, gözleriyle gözlerini alt ediyormuş gibi baktı, sonra bakışları direkt bana kaydı. Şüphesiz, tereddüt bile etmeden, "Seni aradım," dedi. "Kardeşim telefonunu açtı. Önemli bir konu var, konuşmamız gereken."

Büge ve Gürkan ikisi de şaşkınlıkla bana dönüp baktığında Korel kasıldı ve bir adım atıp önüme geçti. "Burada ne işin var?"

Korhan onu tiye aldı, başını eğip bana bir kez daha baktı. "Minel, beni duydun, değil mi? Seninle konuşmamız gerek."

"Sana diyorum." Korel biraz daha ona yaklaştı ve tamamen önümü kapattı. "Senin burada ne işin var?"

Korhan gözlerini devirdi. Bıkkınlıkla, "Benim inimde, bana ne işim olduğunu mu soruyorsun?" diye sorusuna soruyla karşılık verdi. Çenesini havaya kaldırdı. Korhan Korel'den birkaç santim daha uzundu ya da Korel tam anlamıyla dik durmadığı için böyle görünüyordu. O an gerçekten de ikisinin birbiriyle boyları dışında fiziksel olarak benzemediklerini fark ettim. Ben ve ablam birbirimize benziyorduk örneğin ama Korel ve Korhan...

Korel kumral bir adamdı ama Korhan esmerdi. Simsiyah saçları vardı. Elbette iki kardeş birbirine zerre benzemeyebilirdi ama Korhan'ın üvey evlat olduğunu duyduktan sonra aralarında ufacık bir benzerlik olmaması gözüme daha fazla çarpmaya başlamıştı.

"Buraya neden geldin?" Korel soruyu sorarken ellerini yumruk yapmıştı. Bu kadar öfkeli olması bile korkmama neden oldu.

"Minel'le konuşmaya." Başıyla meydanı gösterdi. "Ve yarışmaya."

"Minel'le konuşmak mı?" Korhan'a daha fazla sokulduğunda aralarında bir nefeslik mesafe kalmıştı. "Onunla bir daha tek bir kelime bile konuşamayacaksın çünkü buna izin vermiyorum."

"Of Korel," dedi Korhan, sonra onu bir anda omzundan ittiğinde diğer tarafa kaydı ve Korhan bana doğru adım attı. Ama Korel bunun ardından hırlayıp sertçe Korhan'ı omzundan itekledi.

"Ondan uzak dur, pisliğini ondan uzak tut."

Meydandaki insanlardan bazıları Korhan'a doğru dönmüştü, düşmanıymış gibi bakan tek kişi Korel'di. Korhan ise umursamazlığını ona gösteriyordu.

Gürkan, Korel'i kolundan tutup, "Sakinleş," dedi. "Burada tartışmak istemezsiniz."

"Korel'e fark etmez," diyen Korhan ellerini ceplerine yerleştirdi. "Her ortamda gövde gösterisi yapmaktan hoşlanır ama herkes bilir ki her yerde benim sözüm geçer." Bakışları Zehra'ya kaydı. "Yarışlara benimle katılıyorsun."

Ağzımı bıçak açmıyordu; Korel'e de Korhan'a da bir şey söyleyemiyordum. Fakat Büge diğer taraftan merakla kulağıma eğilip, "Senin Korhan'la ne işin var?" diye sordu. "O seni nasıl affedebildi?"

İşte asıl soru buydu. Korhan beni nasıl affedebilmişti? Aslında Korhan beni affetmediğini ama üzüldüğünü söylemişti fakat artık bana karşı nefreti de yoktu.

"Bana sadece yardımcı oluyor," diye mırıldandığımda kimsenin duymamasına dikkat ettim. "Ve ona karşı büyük bir vicdan azabı duyduğumun farkında."

Büge kaşlarını çattı. "Bunu sana karşı kullanıyor mu?"

"Hayır." Yüzümü ona çevirdim. "O öyle biri değil."

Büge öfkelendi, başını omzuna düşürdü. "Onu bu şekilde nasıl savunabiliyorsun?" dedi kısık sesle ama dişlerini sıkmıştı. "Onu Korel tutmasaydı o kumarhanede seni öldürebilir..."

"Büge, yeter!" Sesim yüksek çıktı, Korhan'ın gözleri direkt bana kaydı ama Korel hâlâ ağabeyine bakıyordu.

"Seni aradım," dedi bir kez daha yüzüme bakarak. "Görmedin mi?"

Korel'in derinden, öfkeli nefeslerini önemsemeden, "Dikkat etmedim," diye mırıldandım ama Korel'in onunla konuştuğunu bana söylemesini zaten bekleyemezdim. Hangi ara telefonumu...

Gözlerim açıldı. Telefonum sırt çantamdaydı ve o sırt çantamın içinde Korel'in dosyaları da vardı. Ama onları görmüş olsa bunu bir şekilde bana söyleyebilirdi ya da belli edebilirdi. Hiç olmazsa şimdi ağabeyine karşı kullanırdı.

Korel bir kez daha Korhan'ı omzundan itekledi ama Korhan sarsılmadı bile. "Onu intikam oyununa dahil etmene izin vermeyeceğim."

"İntikam oyunu mu?" Korhan gülmeye başladı ama samimi bir kahkaha değildi. "İntikam oyunlarından en iyi sen anlarsın, Korel. Herkesi kendin gibi görmemelisin."

Korel hırladığında Gürkan ikisinin arasına girdi ve sert bir sesle, "Kendinizi rezil etmek mi istiyorsunuz?" diye sordu ikisine birden. "Herkes size bakıyor, kendinize gelin."

"Başlarım yarışına da sana da," diyen Korel, bir anda kolumu kavradı ve beni kendisine çekti. "Biz gidiyoruz."

Bana fikrimi bile sormadan yürümeye ve beni de yanında sürüklemeye başladığında, "Korel," diye inledim. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Ama Korhan öfkelenmek yerine arkamızdan kahkaha attı. "Benimle yarışmaya korkuyor musun, kardeşim?" diye sordu iğneleyici bir tınıyla. "Benimle sadece bir kez yarıştın; küçüktün ve kaybettin. Bir daha benimle yüzleşmedin. Şimdi de korkup kaçıyorsun, öyle mi? Sırtlan, adının hakkını veriyorsun."

Korel durdu, vücudum vücuduna çarptı ve parmakları hissettiği öfkeyle kolumu daha sıkı tutup bir anda bıraktı. Arkasını dönüp Korhan'a bakarak, "Senden korktuğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu. "Senden çekindiğimi ya da? Hadi oradan, beni yenebileceğini sanıyorsun, öyle mi? Korhan, sen kendini ne sanıyorsun?"

Korhan istediği cevapları alıyormuş gibi gülümsedi, sonra, "Benim kim olduğum çok da önemli değil aslında," diye mırıldandı. "Senin kim olduğun önemli." Korel o tarafa doğru yürümeye başladığında bu sefer kolunu tutan bendim ama gücüm yetmedi. "Sen sırtlansın ve savaşmazsın, sadece leşlerle beslenirsin ama unutma, yedikleri leşler genelde aslanlarındır. Sen benim olmadığım yerlerde bıraktıklarımla idare edersin ama ben geldiğimde sen leş olmamak için kaçarsın çünkü ben aslanım."

Korel eski durduğu yere geri döndüğünde ve ben hemen arkasında onun kolunu sıkıca tutarak beklediğimde, "Korel," diyebildim çünkü kollarındaki damarlar belirginleşmeye başlamıştı, teni yanıyordu. "Sakinleş."

Öfke. Bir insanı her türlü hatanın kollarına itekleyecek yegâne duyguydu. Korel'in öfkesi ise onu hatanın kollarına mı yoksa bir aslanın kollarına mı bırakacaktı, bilmiyordum.

"Kendini aslan mı sanıyorsun?" diye sordu Korel. "Ne yazık. Ormanlar kralı, masal diyarına geri dön. Gerçek dünyada sadece sırtlanlar vardır."

"Madem o kadar ufak görüyorsun beni," Korhan kollarını iki yana açtı, "yarış benimle Sırtlan. Bir sırtlanın aslanı yenebileceğini göster herkese!" Bunu öyle yüksek sesle söyledi ki o kadar müziğe rağmen çoğu kişi bunu duydu ve direkt bulunduğumuz yere odaklandılar.

Büge Korhan'ın tarafında durduğunu fark ettiği anda direkt yanıma geldi. Bu şekilde fiziksel olarak bile yanında durmak istemeyecek kadar ondan nefret etmesi beni şaşırttı. Korel'e ise güvenle bakıyordu.

Kararının ne olacağını çok iyi biliyordum. Korhan onu gaza mı getirmeye çalışmıştı bilmiyordum ama Korel'in gözlerinde bu yoktu, hırs vardı. Eskiden ona yenilmişti, ne şekilde olursa olsun ve şimdi, bu cümleler o hırsını tekrar canlandırmıştı.

Bir dakika geçti, içimden saniyeleri saydım ve herkes sabırla onları bekledi.

En sonunda Korel, "Öyle olsun," dedi. "Yarışalım."

Tek dediği buydu. Sonra beni de yanında götürerek meydanın diğer tarafına ilerledik, Gürkan ile Büge de peşimizden geldi.

Gürkan, Korel'e yetişerek, "Yapma bunu," dedi. "Bilerek yapıyor. Ne durumda olduğunu biliyorsun, kalbin kaldırmaz."

"Gürkan, kapa çeneni."

"Korel, beni dinle."

"Gürkan!" Korel'in gür sesi inledi. "Kapa çeneni!"

İleride sırt çantasıyla duran adama doğru ilerlediğinde kendisine adrenalin iğnesi yaptıracağını anlamıştım. Üçümüz beraber geride kaldığımızda Büge Gürkan'a, "Gaza geldi," dedi. "Korhan bunu bilerek yaptı, nasıl fark etmez?"

"Gaza gelmedi." Gürkan Korel'e bakarken bir şeyler yapmak istediği halde hiçbir şey yapamıyordu. "Aslında hep istediği Korhan'la tekrar yarışmaktı, şimdi Minel'in yanında olması onu vazgeçirirdi, o kadar."

"Ama vazgeçmedi." Dudaklarımdan kelimeler dökülürken, Korel o sırt çantalı adamın önüne oturdu ve bacağını adama uzattı. Adam hiçbir tepki vermeden çantasından şırıngayı ve ilacı çıkardığında gözlerimi o taraftan çevirip Gürkan'a baktım. "Kalbin kaldırmaz derken ne demek istedin?"

Gürkan sessizliğini korudu, böyle yapacağını biliyordum çünkü Korel'in anlatmayacağı hiçbir şeyi bana anlatmazdı ve tam da öyle yaptı.

Arkamızdan Korhan ve diğer yarışacak insanlar da geldiğinde Gürkan Korel'in yanına gitti, benle Büge ise olduğumuz yerde kaldık.

Beni sorgulamasını ve üzerime gelmesini bekledim ama ilk defa Büge de sessizlik istiyormuş gibiydi.

Neredeyse üç-dört dakika sonunda bütün yarışacak insanlar hazırlanmış, motosikletlerinin başına geçmişti. Korel ise daha önce görmediğim bir motosiklete doğru ilerliyordu. Korhan en son adrenalin iğnesi yaptıran kişiydi.

Bir adam, yarışlarda arkada duracak kızları eşlerinin yanına gitmesi için uyardı. Büge'yle o an, son kez bakıştık. Elimi sıktı. "Keyifli bir yarış olmasını isterdim," dedi. "Ama görüyorum ki berbat bir yarış olacak."

Cevap vermedim ve ben de elini sıktığımda Korel'in olduğu yere ilerledim. Kendisi motosikletinin direksiyonuyla oynarken, Büge de Gürkan'ın yanına ilerledi. Diğer üç kişinin siması da tanıdıktı ve bize en uzak duran kişi Korhan ile Zehra'ydı.

Korel'in yanında durduğumda, "Sadece bağlanmak yetmez," dedi yüzüme bakmadan. "Beni sıkıca da tut. Ama eğer dengemin sarsıldığını fark edersen beni dengede tutmak için elinden geleni yap. Hiçbir sonuç alamadın mı? Direkt bana durmam gerektiğini söyle çünkü diğer türlü ikimizin de canı çok yanar."

"Dur dediğimde duracağına inanmıyorum." Aslında öfkeli değildim ama sesim neden öfkeli çıkmıştı anlayamamıştım.

Korel ellerine ceplerinden çıkardığı eldivenleri giyerken bana dönüp bakmadı fakat bilerek yapıyor gibiydi. Söylediğimi duymazlıktan gelerek, "Diğer konu, eğer titremeye başlarsam sakın korkma," dedi. "Adrenalin bana daha fazla etki ediyor, diğerlerinden daha fazla titriyorum." Eldivenleri giydiği ellerinin titremeye başlamasından bu belliydi. "Sadece keyif almaya bak."

"Korel..."

"Eğer zarar görmeye başlarsan," dedi, sonra diğer eline de eldiveni giydi. "Dur de. İşte o zaman gerçekten dururum. Beni sadece senin zarar görmen durdurur, Minel."

"Korel," dedim bir kez daha ama yine sözümü kesti.

"İnsanların konuşmalarına aldırış etmemeye çalış," dedi. "Onlar sadece çığlık atıyor, korkutmaya filan çalışıyorlar. İyi olacak, bir sorun yok..."

"Korel," diye inlediğimde parmaklarımın ucunda yükseldim ve ellerimle yüzünü avuçladım. Bakışlarını zorlukla kendime çevirdiğimde onun arka tarafında kalan Korhan'ın direkt bizi izlediğini gördüm. "Onu yenmek istediğini biliyorum, bunu görebiliyorum ama önemi yok, anladın mı? Kaybetsen de önemi yok. Sakinleş."

Korel'in yaprak sarısı gözlerinin gözbebekleri kocaman olmuştu ve başı da yavaşça titremeye başlamıştı. Derin nefesler alıyordu ama daha önce aldığı gibi değildi.

"Kaybedemem," dedi eldivenli ellerini bileklerime yerleştirerek. "Kaybedemem, Minel, anlıyor musun? Ona her seferinde kaybettim, yenildim, bir kez daha olsun istemiyorum."

Korhan bizi duymuyordu ama yüzünde öyle alaycı bir gülüş vardı ki bu ona aylar sonra nefretle bakmama neden olduğunda bunu gördü. Yeniden bakışlarımı Korel'in yaprak sarısı gözlerine çevirdiğimde yüzünü daha sıkı tuttum. "Kazanacaksın," dedim. "Kazanacağız."

Dans etmeden önce, dans ederken ve dans ettikten sonra beni nasıl umutlandırdığını anımsadım. Öylesine büyük bir umuttu ki o konuştuğunda inanıyor, dansa daha fazla bağlanıyordum. Ben ona söylediğimde de inansın, umutları çoğalsın istedim.

Korel bir anda eldivenli ellerini yüzüme yerleştirdi ve beni kendisine çekip dudaklarını dudaklarıma yasladığında hissettiği hırsla ve benim ona verdiğim umutla öptü. Yüzündeki ellerim donakalıp havalandığında gözlerim irileşti, Korhan'ın yüzündeki alaycı ifade bir an silindi fakat Korel'in dudaklarını daha fazla hissettiğimde gözlerimi kapattım.

Beni sakince öptü. Çok kısa bir süre ama saatlerce sürseydi bu kadar etki etmeyeceğini biliyordum. Dizlerim heyecanla titredi ve nefesim kesildi. Havada kalan ellerim omuzlarına tutundu çünkü düşecek gibi oldum ama o öyle sıkı tuttu ki herkesin ortasında, beni orada öptü. Birkaç saniye. Bizi o birkaç saniyede herkese gösterdi.

Kalbim hızlandı, sanki o adrenalin iğnesini vurduran benmişim gibi başım döndü, titredim ama geri çekildiğinde kapalı gözlerimi açıp ona büyük bir ihtiyaçla baktım. Daha fazla öpsün istedim, daha fazla benimle kendisini paylaşsın istedim.

"Kazanacağız," dedi alnını alnıma yaslayarak. "Sen buradaysan."

Sonra o titreyen ellerini yüzümden çekip motosikletine oturdu ve ellerini direksiyona koydu. Az önce iğne vuran adam yanımıza yaklaştığında bana doğru, "Arkasına bin," dedi. "Bağlayacağım."

İkiletmeden Korel'in arkasına bindim ve vücudumu vücuduna yapıştırdım. Kollarımı beline sarıp yavaşça yukarıya tırmandığımda avuçiçim göğüs kafesine değmese bile kalp atışları öylesine şiddetli, öylesine yüksekti ki gözlerim kocaman açıldı. "Korel..." dedim nefesim kesilirken. "Kalbin..."

Başımı eğip baktığımda, "Sıkı tutun," dedi sadece. "Ve sakın sarılmaktan vazgeçme."

Titreyen elleri sıkıca direksiyonu kavradı, daha fazla titremesini engellemeye çalışıyordu.

Hemen yanımıza Gürkan ile Büge geldiğinde, diğer tarafımızda duran adam göz bandını yüzüme yaklaştırdı. Korel ise dönüp Gürkan'a, "Sen diğerlerini hallet," dedi. "Korhan'ı ise bana bırak."

"Korel..." Gürkan'ın uyaran sesi dikkatliydi. Bakışları direkt Korel'in titreyen ellerine kaydı, Korel ise ona bakmak yerine tam

karşısına bakıyordu. Kimbilir yüzü ne haldeydi. "Vazgeçebilirsin..."

Korhan uzağımızdaydı ama gözlerinin hâlâ üzerimizde olduğuna emindim. Ona bakmadım, zaten elinde göz bandı olan adam onu direkt yüzüme yaklaştırdı. İlk önce karşı koymak istedim ama bunu yapmak saçmalık olacağı için son kez Korel'in titreyen ellerine bakıp, "Lütfen kötüleşirsen bana bunu söyle," dedim. "Olur mu?"

Hiçbir şey söylemedi. Adam bir anda arkamdan siyah göz bandını sıkıca bağladı ve gözlerim karanlıkla buluştu. Kendimi kör bir insanmış gibi hissettiğimde etrafıma baktım ama adam bana, "Sakın göz bandını çıkarma," dedi. "Sen sadece eşinin dengesini sağlamaya çalışacaksın."

"Neden göz bandını çıkarmayayım?" Sesin geldiği tarafa dönüp konuştum ama beni duydu mu bilmiyordum, birkaç saniye sonra toprak zeminde adımlarının bıraktığı sesi işittim. Cevapsız kaldım.

Parmaklarım Korel'in tişörtünü daha sıkı kavradı, ellerim göğüs kafesinin üzerine tırmandı. Kalbi avcumun içinde dışarı fırlayacakmış gibi atmaya devam ediyordu. Daha önce de adrenalin iğnesi vurulduğu zaman girdiği bir yarışta kalbine denk gelmiştim ama bu sefer çok daha kötüydü. Bu sefer bir şeyler ters gidiyordu.

Derin nefesler alıyordu, omuzları inip kalkıyordu. Burnundan verdiği her nefes ağzında son buluyordu. Vücudu da titremeye başlamıştı.

Gürkan'a dönüp onun iyi olmadığını söylemeyi bile düşündüm fakat çoktan geri sayıma başlamışlardı. Az önce yanımızda olan adamın sesi üçten geriye saydı. "Üç!" dedi. "İki! Bir! Başla!"

Bir anda Korel'e sıkıca tutunduğum yerde bile öne atıldığımda motosikletini hareket ettirdiğini anladım. Öyle hızlı kullanıyordu ki saçlarıma vuran rüzgâr onları yolacak kadar şiddetliydi. Sert bir viraj aldı, diğer motosikletlerin sesi de kulaklarıma doldu. İnsanların çığlıkları müziğin sesini kısmıştı. Bir yandan Sırtlan sesleri duyuyordum, diğer yandan başka isimler. Ama daha çok Korhan için haykırdıklarına emindim.

Aslan, diyorlardı. Korel'in Sırtlan ismini seçmesinin nedeninin bile ağabeyinden ötürü olduğunu anladım.

Çenemi Korel'in sırtına yaslayıp ona sıkı sıkı sarıldığımda yoldaki taşlıklar motosikleti daha fazla sarsıyordu. Başka bir zaman olsaydı, yani Korhan'la böylesine büyük bir yarış içerisinde olmasaydı, inanılmaz keyif alacağım bir durumdu çünkü adrenalin kalbimde canlanıyordu, iğnesini olmadığım halde. Fakat şimdi bu heyecanı hissetmem bile yanlışmış gibi geliyordu. Çünkü içimde çok kötü bir his oluşmuştu, kötü bir şeyler olacaktı.

Korel'in nefesleri hızlandı, sırtı kasıldı ve vücudu daha fazla titredi ama dengeyi olabildiğince sağlamaya çalıştı. Sonra bir anda her ne olduysa herkes, "Doktor!" diye bağırdı. Büyük ihtimalle Gürkan'ın takma ismiydi, birini devirmişti, inleme sesleri duyuluyordu.

Yarışmada altı kişi vardı. Şimdi beş kalmıştı. Korel'in diğerleriyle işi yoktu, tek istediği Korhan'dı; bu yüzden kimseyi devirmeyecek, kendisini devirmeye çalışanlardan ise kaçacaktı. Gürkan zaten yarışmazdı. Yani geriye iki kişi kalmıştı. Onların da çaresine bir şekilde Gürkan bakacak diye düşünmüştüm ki bu sefer Korhan'ın adının haykırıldığını işittim.

Korel'in ne yapmaya çalıştığını anlamış, kendisi de insanları düşürmeye başlamıştı.

Parmaklarım Korel'in tişörtünü daha sıkı kavradığında o kadar fazla rüzgâra rağmen sırtının ve ensesinin terlediğini fark ettim. Nefesini kesik kesik almaya başlamıştı ama bunu da dengeye sokmak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Lanet olsun ki onu göremiyordum, onu kör bir insan gibi hissetmeye çalışıyordum.

"Hallet şunu Gürkan," diye fısıldadığında sesi de titremeye başlamıştı. "Zamanım daralıyor."

"Ne zamanından bahsediyorsun?" Elbette ki bana yanıt vermedi ama buna da gerek yoktu, iğneden dolayı gitgide kendini kaybetmeye başlamıştı ve zaman aktıkça gücü yok oluyordu. "Korel," dedim korku dolu bir sesle. "Çok şiddetli titriyorsun." Korel'in bir an için titremeleri durdu, kasıldı, sonra tekrar devam ettiğinde bu sefer daha fazlalaştı. Öyle ki ben arkasında ona

sıkıca sarılmış, çenem sırtındayken başım titriyordu. "Korel!" dedim yüksek sesle. "Bunu yapma!"

Bir çığlık sesi daha geldi, sonra Gürkan'ın adını haykıran çığlıklar. Sonuncu kişi de yarışmada kaybetmiş ve geriye üç kişi kalmıştı: Korhan, Gürkan, Korel. Aslan, Doktor, Sırtlan.

Ama elbette ki Gürkan geriye düşmüş olacak ki herkesten şaşkınlıktan gelen küfürler duyuldu. Fakat sonra yine heyecanları arttı çünkü Korel sert bir viraj daha aldığında Korhan'la karşı karşıya geldiğini anlamıştım.

Zaman durur gibi oldu, nefesim kesildi ama sonra Korhan'ın o yüksek sesini duydum. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?" Güldü, kahkahası öylesine korkutucu geldi ki kulaklarıma, Korel'e iyice sokuldum ama titremeleri beni bile geriye atıyordu.

"Seni yeneceğim," dedi, hatta demeye çalıştı ama titreyen sesiyle bağırmayı denese de cümlesi inleme gibi çıktı. Hırladı, haykırdı sonra motosikletten homurtular çıktı. Motosiklet öne atıldığında bir anda sert bir darbe aldığımızı hissettim. Yana devrileceğimiz sırada Korel bütün dengeyi zorlukla da olsa sağladı, bir ayağım aşağı sarktı, dudaklarımdan tiz bir çığlık koptu.

Korhan saldırmaya başlamıştı.

"Sana her şeyi ben öğrettim." Korhan bağırmıyordu ama öylesine yakınımızdaydı ki motosikletler dönerken, sanki kulağıma fısıldıyor gibiydi. "Sana motosiklet sürmeyi bile öğreten benim. Bu sahibine meydan okumakla aynı şeydir."

Avcumun içinde Korel'in kalbi can çekişti, kemiklerini bile kırabileceğine inandım. Teni cayır cayır yanıyordu. Direksiyonu kavrayan kolları ise artık dengeyi sağlayamıyordu. Bacakları kendisinden habersizmiş gibi hareket ediyor olmalıydı.

"Sen benim sahibim değilsin," dedi kısık sesle. Korhan duymaz sandım ama duydu, sonra bir darbe sesi daha geldi fakat bu sefer darbeyi yiyen biz değildik, Korhan'dı.

"Ah!" dedi Korhan alayla birkaç dakika sonra. "Senin sahibin öldü, Korel. Baban öldü. Artık kölelik bitti desene."

Korel bir kez daha haykırdığında motosiklet yana yattı ama bu sefer darbeden dolayı değildi, artık dengesini kaybetmişti. Bir şeyler söylemek istediğini biliyordum ama diyemedi.

Korel çok kötü haldeydi; avcum onun kalp atışlarından yansaydı şu an kül olmuştu.

"Korel, dur," dedim yalvarır gibi kulağına. "Ne olur dur, iyi değilsin."

Bir darbe daha geldi. Korhan öyle sert vurdu ki neredeyse bacağıma çarpıyordu ama Korel durmadı. Motosikletin dengesini sağlayan ise Korel değil benim yerle buluşan ayağım oldu.

"Korel," dedim acıyla. Çenem kasıldı, artık ben de titriyordum çünkü ona bir şey olacağından korkuyordum. "Dur, yalvarırım dur."

Başka bir darbe daha geldiğinde motosikletimiz kendi etrafında döndü ama bu sefer Korel zorlukla dengeyi sağlamaya çalıştı.

"Kaybedeceksin," dedi Korhan hırsla. "Kaybedeceksin."

"Hayır."

"Korel!" Başka hiçbir şey diyemedim, adını haykırdım, beni duysun istedim, beni hissetsin istedim çünkü bu şekilde zordu. Ama vazgeçmeyecekti, ağabeyine karşı kaybetmemek için ölene kadar bile savaşırdı, bunu görmüştüm.

Bu sefer yüzümü Korhan'ın motosikletinin sesinin geldiği tarafa çevirip, "Dur artık!" diye bağırdım Korhan'a. "O iyi değil! Dur artık!"

"Hayır," dedi Korel hırlayarak ama onun sesini sadece ben duyabildim.

Başka bir motosiklet sesi daha duyulduğunda gelen kişi Gürkan'dı. "Korel, vazgeç," dedi hiddetle. "Korel, bana bak." Nasıl görünüyordu? Gürkan küfür savurdu. "Lanet olsun, gözleri kapanıyor."

"Korel!" diye inlediğimde Korhan hangi hırsla ya da hangi nefretle bilmiyordum, öyle sert bir şekilde motosiklete vurdu ki Korel acıyla inledi ve iki ayağını da yere koyup dengesini sağlamaya çalıştı.

"Yeter!" diye haykırdım Korhan'a. "Korhan, dur! Onun ne halde olduğunu görmüyor musun? Dur artık!"

Fakat bana hiçbir cevap vermedi, durmadı da. Kardeşinin üzerine gitmeye devam etti. Gürkan da benimle beraber

Korhan'a haykırdı ama onu da dinlemedi. Korel ise artık karşı atak bile yapabilecek durumda değildi, sadece kendini korumaya çalışıyor gibiydi.

"Babamın karşısında olduğun gibisin, kardeşim," dedi Korhan acımasız bir sesle. "Sadece duruyorsun. Hadi bana meydan okusana, yoksa yeni sahibinin ben olduğumu kabullendin mi?"

Bize yaklaştığını hissettim ve o an, bu kurduğu cümlelerden sonra bütün kuralları hiçe saydım, gözümdeki bandı sertçe çekip çıkardım. Çevredeki insanlar sessizce ve büyük bir heyecanla olanları izlerken ben bunu yaptığım anda çığlık atmaya başladılar. Kural ihlali dediler ama umurumda değildi.

İlk başta gözlerim bulanık bir şekilde etrafa baktı, sonra o bulanıklıkta direkt Korhan'ı gördüm. Öfkeyle ona baktığımda onun da gözleri benim üzerimdeydi. "Dur artık," dedim dişlerimi sıkarak. "Onu öldüreceksin."

"Hayır," dedi Korel vazgeçmek istemiyormuş gibi.

Korhan ise hafifçe tebessüm etti bana bakarak. Sonra başını iki yana sallayıp, "Kendini kurtar," dedi ve motosikleti bize doğru sürdü.

Her şey birkaç saniye içerisinde olacaktı çünkü artık Korel'in vücudu kendi dengesini bile sağlayamayacak durumdaydı, Korhan onun ne halde olduğuna bile bakmadan motosikletiyle Korel'i devirecekti.

Fakat Korel kaybetmek istemiyordu; bunun için kendi canını bile ortaya koyduğunu görebiliyordum.

Sadece o birkaç saniyede omzunun üzerinden dönüp acıyla bana baktı; acı çektiğini gördüm. Nefesi dudaklarından çıkarken sanki son nefesiymiş gibiydi. "Sana bir şey olmayacak," dedi sadece. Vazgeçmedi ama beni korumaya çalıştı.

Motosikleti hareket ettirdi, Korhan'a çarpmak yerine ondan kaçmak için diğer tarafa doğru sürdü fakat Korhan rahat bırakmadı. Nefret dolu bakışlarla ona baktığımda sadece, "Yeter," diyebildim ama gözlerini bürüyen hırs Korel'in gözlerindeki hırstan çok daha kötüydü.

Motosikletini üzerimize sürerken gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. Tam yanımıza geldiğinde Korel'in dengesini

sağlayan tek kişi ben olsam da bunu görmezlikten gelip düşeceğimizi bile bile ellerimi Korel'in sıkıca sarıldığım belinden ayırdım.

Sonrası birkaç saniye sürdü ama bu birkaç saniye seneler gibi geldi.

Korhan motosikletiyle motosikletimizin arkasına çarptığında ben de acıyla haykırıp ellerimle ve ayaklarımla onun motosikletini itekledim. Bu çabamın ardından Korel'in dengesini sağlayan kollarım ondan ayrıldığı için üzerinde durduğum motosiklet yana kaydı; artık dengede değildi. Bir anda yerle buluştuğumuzda toprağın üzerine düştük ve birkaç metre sürüklendik.

Çığlık attım; bacağım motosikletin altında kalmıştı ve Korel diğer tarafa düşmüştü. Ama sadece bunlar olmamıştı, Korhan da düşmüştü.

Ne o ne Korel kazanmıştı.

Herkes büyük bir dehşetle bize bakarken, Korhan düştüğü yerde bana öyle bir baktı ki bütün kemiklerime kadar sarsıldığımı hissettim ve o an, ölüm bana hiç de o kadar uzak gelmedi.

Kumarhanede olan bakışlarının aynısıydı ama bu sefer ona böyle bir kötülük yaptığım için beni affetmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Kendisini, benim gözümde Korel'den daha mı değerli görüyordu?

Nedeni neydi?

Büge yanıma koştu, önüme geçip motosikleti zorlukla kaldırdığında baldırımdan kan aktığını gördüm ama Gürkan'ın, "Korel," diye bağırışı bakışlarımı o tarafa çevirmeme neden oldu.

Baldırımdan akan kanı ve incinen kolumu umursamadan yerde sürünerek yanlarına ilerledim. Büge ise yardımcı olmak için kollarımı kavrayıp beni ayağa kaldırdı.

Gürkan Korel'in önünde dizlerinin üzerine çöktü ve elleriyle onun yüzünü kavradı. Korel ise yerde titremeye başladığında dudakları aralıklıydı, gözlerinin beyazı görünüyordu sadece. Topallayarak o tarafa giderken, "Gürkan," diye bağırdım. "O iyi mi?"

Değildi, çok kötüydü; bunun olacağı belliydi ve biz, hepimiz bile bile onu bu yola sürüklemiştik.

"İntihardı bu, aptal," dedi Gürkan, Korel'in yüzünü sıkıca kavrayarak. "İntihardı bu. Nasıl izin verebildim?"

Bacakları öyle titriyordu ki öne atılacak gibi oldum ama Büge beni sıkı sıkı tutup engelledi. Gürkan ise eğilip Korel'in kalbini dinledi, sonra küfürler savurarak ellerini boynuna yerleştirdi. Sonra dudaklarını aralayıp, "Öksür," diye bağırdı. "Korel, öksür."

Korel duymuyor gibiydi, ellerimle ağzını kapatıp bir kez daha atıldım ama Büge öyle sıkı tutuyordu ki, "Bırak," diye bağırdım. "Neler oluyor?"

Korel zorlukla öksürmeye başlamıştı, nefes alamıyor gibiydi. Elleri havaya kalktı, bacakları hareketlendi ve irisleri görünür gibi oldu. Sonra yan tarafa dönüp kusmaya başladığında artık daha fazla dayanamayıp Büge'ye dirseğimi geçirdim ve o tarafa koştum.

Gürkan gibi dizlerimin üzerine çöktüğümde, "Neler oluyor?" diye bağırdım bir kez daha. "Onun neyi var? Sadece adrenalin mi?"

Gürkan başını iki yana salladı, sonra Korel'i yan döndüğü yerden düzeltip Büge'ye bakarak, "Taksiyi ara," dedi. "Çabuk!"

Büge donakalmış vaziyette telefonunu çıkarıp taksiyi ararken, Gürkan onu ayağa kaldırmak isteyip kolunu tuttu. "Taksi mi?" dedim büyük bir endişeyle. "Ambulansı..."

Korel acıyla inledi ve bir kez daha eğilip kustu. Tek çıkardığı şey içkiydi. Hiçbir şey yiyip içmiyordu, öylesine kötü bir haldeydi ki.

"Gürkan! Sana diyorum!"

"Hayır," dedi Korel o kadar acının içinde.

Bu sefer Gürkan'ı omuzlarından sertçe tutup kendime çevirdiğimde, "Onun neyi var?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Onun kalbinde bir sorun var, değil mi? Bana bunu önceden de söylemişti, kalbinin doğru çalışmadığını ve..."

"Kalp yetmezliği var Korel'in," dedi başını iki yana sallayarak. "Ve o iyileşmek yerine kendisi için en kötülerini yapıyor. O ölüyor, Minel."

17. KALP RİTİMLERİ

İlk defa tam kalbimin ortasında, Korel'in öleceğini tüm benliğimle hissetmiştim.

Hayır, bu diğerlerinden daha farklı bir histi. Gözlerimle gördüğüm, uzandığımda dokunabileceğim kadar yakın bir histi. Bu onun dudaklarından dökülmeyen, bir başkasından duyduğum, tam gözlerinde gördüğüm bir gerçeklikti.

Eğer Korel'e bir şey olursa nasıl nefes alabilirdim, bilemiyordum. Bunu o an, Gürkan'ın ağzından çıkan kelimelerden ve Korel'in yüzüne bakarken gördüğüm o birkaç saniyeden anlamıştım. Aslında öylesine içimde, öylesine benimleydi ki kalbim sıkıştı. Gözlerim doldu, durduramadım.

Ölümdü. Gerçek bir ölümdü. Korel Erezli'nin ölümü. Geçmişimin, şimdimin ve geleceğimin ölümüydü.

İleride ağaçlıkların arasından bir arabanın ışıkları doğrudan bize çarptı ama ben hareket bile edemeden, donuk gözlerle Gürkan'a bakmaya devam ettim. Gözümden bir damla yaş aktı fakat buz kesilmiştim. Kaç dakika geçmişti? Kaç saniye? Zaman mı durmuştu?

Korel Erezli'nin ölümü. Onu ilk tanıdığım zaman biri bana bunun olacağını söylese, Korel'in buna bile meydan okuyabileceğini ya da alaya alacağını söylerdim ama şimdi öylesine vazgeçmiş, öylesine kötü bir haldeydi ki kendimi bile iyileştiremiyordum.

"Taksi geldi," dedi Gürkan etrafa bakarak. "Birileri bana yardım etsin! Onu kaldıralım."

Korel'in yarı açık gözlerine bakarken gözümden bir damla yaş daha aktı ve bakışları bana döndüğünde ağladığımı gördü. Bir şey söylemesini bekledim. Şu an ölüyor muydu? Gerçekten bu kadar kolay olamazdı. İnsanlar koşturdu, ben onun bir şey

söylemesini bekledim ama o öylece yüzüme baktı, ardından göz-kapakları tamamen kapandı, başı yana düştü.

"Gürkan," dedim kısık sesle. Başka hiçbir şey diyemedim, baksın istedim ama o çevreden yardım istiyordu ve Büge dışında kimse yardıma gitmiyordu çünkü herkes Aslan'ın tarafındaydı.

Aslan onun ağabeyiydi.

"Gürkan," dedim, bu kez daha yüksek sesle. Gözümden art arda yaşlar akarken nefes almakta zorlandım. Gürkan'ın bakışları bana döndü, ardından Korel'e baktığında gözlerini kapattığını gördü. Dudaklarından kısık bir küfür savurduğunda eli kalbine gitti, ardından nabzını dinledi. Bütün ciddiyetiyle doktorluk görevini yaparken onun da gözlerinin acıyla dolduğunu gördüm.

Elleri titremeye başladığında, "Bunu bana yaşatmaman gerektiğini söylemiştim," diye fısıldadı. "Bunu sana söylemiştim. Bunu sana söyledim." Çevresine bakındı. "Yardım edin!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki sarsılarak geriye düştüm ve ellerimi saçlarıma geçirdim. Parmaklarıma ıslaklık bulaştı, alnım kanıyordu fakat o karşımda belki de ölmüştü.

İnsanlara dönüp baktım, başım dönmeye başlamıştı ve o insanların arasında onu gördüm, Korhan'ı. Aslan'ı. Korel'in bu halde olmasına neden olan ağabeyini.

İçimde katlanan bir acı vardı, bir nefret, bir öfke ve bir hırs; bunların yanında kalbimi küt küt attıran o mükemmel duygu. O duygunun adını artık biliyordum, bunu Korel karşımda gözleri kapalı dururken ve belki de öldüğünü düşündüğümde hissetmiştim.

Hayır bunu sesli dile getiremezdim, hayır bunu içimde de tekrar edemezdim ama bu duyguyu tanıdığımda, onu kaybediyor olamazdım; henüz erkendi, bunun için çok erkendi.

Gözyaşlarımı bile silmeden ayağa kalkıp topallayarak Korhan'ın yanına gittim. Ardından, "İğrenç birisin!" diye bağırdım. "Sana dur dedim! Durman gerekiyordu! Ona ne yapıtığına bir bak!"

Korhan sakince bana bakarken yine Büge arkamdan gelip beni kollarımdan tuttu ama bu sefer ona karşı gelmedim çünkü eğer tutmasaydı Korhan'a yumruk atabileceğimi bile hissediyordum.

Hiçbir şey demedi.

"Kahretsin!" diye haykırdığımda gözlerim bulanık görüyordu. "Onun kalp yetmezliği olduğunu biliyor muydum?" Yine sustu, bu evet demekti ya da çoktan ölümünü kabullenmişti. "Bana bunu söylemedin! Bütün hepsini anlattın ama bunu söylemedin!"

"Minel, yapma," dedi Büge beni çekiştirerek.

Korhan'ın, kardeşinin yanına gitmesini ya da Gürkan'a destek olmasını bekledim ama bana dönüp sadece, "Gözlerini dört aç," dedi, sonra yere düşen motosikletini kaldırdı. Kolu sıyrılmıştı, başka da hiçbir şey yoktu. "Ölüm bazen bir nefes kadar yakınındadır, bu senin de ölümün olabilir." Korel'in dengesi nasıl yok olduysa, onun dengesi hep dinç kalmıştı.

"Kapa çeneni!" Korhan motosikletine bindi, bir kez daha bana bakmadan gazını alevlendirdi ve rüzgâr gibi yanımızdan geçtiğinde büyük bir öfkeyle arkasından baktım.

Gürkan'ın yanına ise Korhan gittikten sonra birkaç kişi gelmişti ve Korel'i yerden kaldırıp taksiye taşımışlardı. Bütün o kilo kaybına rağmen insanların taşımakta zorlandığını gördüğümde, sanki destek olabilecekmişim gibi yanlarına ilerlemeye çalıştım ama bacağım acıyla kasıldı ve inledim. Büge koşar adımlarla yanıma geldiğinde Gürkan'a dönüp, "Hastaneye," dedim sert bir sesle. "Neden taksiye götürüyorsunuz?"

"Hastaneyi istemez," dedi Gürkan ama o da çaresiz hissediyordu. Bir tarafı hâlâ Korel'i dinliyordu, diğer tarafı ise Korel'e karşı savaş halindeydi. Önümden geçtiklerinde Büge koluma girdi ve biz de peşlerinden ilerledik. Ayağımın üzerine basamıyordum; bu yüzden ayağımı kaldırdım ve sekmeye başladım.

Gürkan yanındaki iki adamın desteğiyle Korel'i arka koltuğa yerleştirdi ve o da yan tarafına geçti. Büge ön koltuğa oturmadan önce benim de arka koltuğa yerleşmeme yardım etti, ardından o da yerine geçti.

Gürkan taksi şoförüne hızla adresi verdiğinde, bu adresin onun evi olduğunu fark ettim. Anlamayıp ona baktım ama o, "Korel'i kendi evime götüreceğim," dedi. Sonra her nasıl bakıyorsam, "Minel, bana öyle bakma," diye inledi. "Ona sözler verdim; eğer sözümü tutmazsam bana bir daha güvenmez."

"Ne söz veritsen ver Gürkan," diye hırladım dişlerimi sıkarak. "Onun hastaneye götürülmesi gerekiyor."

Korel'in başı göğüs kafesime denk gelirken, bacakları zorlukla sığacak şekilde Gürkan'ın bacaklarının üzerindeydi. Nefes sesini duyabiliyor, elimi yavaşça kalbine götürdüğümde sert atışlarını hissedebiliyordum. Birkaç kez irkildi; titreme gibi değildi, korkudan gibiydi. Başı sallanmaya başladığında yeniden elleri de titremeye başladı. Gözlerini açmak için çabaladı fakat faydasızdı, gücü yetmiyordu.

Elimi kalbinden çektim; parmaklarım saçlarına uzandığında, terden alnına yapışan saçlarını çekip başımı yüzüne yaklaştırdım.

Bir, iki, üç; nefes alıyordu ama sıktı, derinden değildi, zorlanıyordu.

"Ne zamandan beri kalp yetmezliği var?" diye sordum büyük bir endişeyle. Gözlerim acıyordu ama ağlamamak için direnmeye başlamıştım çünkü güçlü durmalıydım; ağlamak felaketleri doğururdu, bütün felaketlere kucak açarsam onu kaybedebilirdim.

"Yirmi bir yaşından beri." Gürkan derin bir nefes verdikten sonra elini yine Korel'in boynuna koydu, sonra yanındaki pencereyi açıp hava almasını sağlamaya çalıştı. Korel'in dudakları aralandı, hırıltılı bir nefesin ardından öksürdü ve titreyen elini havaya kaldırdı; tam o esnada bir an bile düşünmeden uzanıp elini tuttum, parmakları parmaklarıma sıkıca dolandı. Gücünü verse de canımı yakamıyordu bile; vücudundaki güç uzaklaşmış gibiydi ya da yavaşça uzaklaşıyordu.

"İlaç kullanmıyor mu?" diye sordum ve o soruyu sorduğum anda Korel'in eli elimi bırakıp aşağıya düştü.

Gürkan bana inanamıyormuş gibi baktı. Cevabını net bir şekilde almıştım ama devam etti. "Bir süre ilaç kullandıktan sonra tamamen bıraktı. Alkol ve," taksi şoförü duymasın diye bana doğru eğildi, "uyuşturucu kullanmaması gerekiyor ama o bunlardan hiçbir zaman vazgeçmedi. Tetikleyen her şeyi yaptı ve epinefrin en fazla tetikleyendir. Aptalım ben." Başına sertçe vurdu. "Büyük bir aptalım."

Büge ön koltuktan eğilip elini Gürkan'ın dizine yerleştirdi. "Senin bir suçun yok, onu uyardın; hem sen istediğin kadar engelle, o yine istediğini yapmaz mıydı?"

Başımı iki yana sallayıp bütün bunları duymak istemiyormuş gibi, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordum. "Yani onu iyileştireceksin ama bu geçmeyecek, hep kalacak, değil mi? Şu an kalp krizi mi geçiriyor? Canı çok yanıyor mu?" Elim aşağıya düşen eline uzandı; parmaklarım bileğine tutundu ve atışlarını hissettim. "Ben ne yapabilirim? Ne gerekiyor? Eğer şimdi..."

Gürkan elini kaldırıp beni susturdu. "Minel," dedi yutkunarak. "İyileştireceğim."

"Ama kalbi hiçbir zaman düzelmeyecek mi?" Ne diyeceğimi bilmiyordum, Korel yeniden hırıltılı birkaç nefes aldı ve başı sallanmaya başladı. "Gürkan," dedim acıyla. "O iyi değil, ona ne olacak? Ona kötü bir şey olmayacak, değil mi?"

Aklıma onları yakaladığım zaman gelmişti. Hastane odasında, ölüyorsun demişti, Gürkan Korel'e. Korel ise umursamamıştı. Korel kendinden vazgeçmişti.

Bu kez, "Kendisi istemediği sürece düzelemez, değil mi?" diye sorduğumda korku boğazıma kılçık gibi batıyordu. "Ama o vazgeçmiş gibi. Hem de her şeyden."

Korel'in gözleri kapalı olsa da bizi duyabildiğine emindim ama umurumda değildi. Onun için endişemi duymasının da korktuğumu bilmesinin de önemi yoktu. Bakışlarım yüzünde gezinirken aralıklı duran dudaklarının morarmaya başladığını gördüm. Elim eline doğru kaydı ve bu kez parmaklarım titreyen parmaklarını tuttu. Hissetti, biliyordum çünkü yutkundu, sonra başını hafifçe iki yana salladı.

"O beni dinlemiyor," dedi Gürkan. "Ama seni dinler belki Minel. Onunla konuş." Başımı olumlu anlamda salladım ve yol boyunca gözlerimi bir an bile olsun ondan ayıramadım. Nefes seslerini içimden saydım, parmaklarım bazen tuttuğum hasarlı parmaklarından uzaklaşıp bileğine gitti, sonra yine elini tuttum. Bazen diğer elimle kalbine baktım, bazen yüzüne dokundum ve gitgide buz kesildiğini fark ettim.

"Gürkan," dedim kısık sesle. "O çok soğuk."

Bir anı zihnimde o anda yuvarlandı, acılı bir anıydı.

"Korel," demiştim, deniz kenarında otururken. "Ölüler neden çok soğuk olur, hiç düşündün mü?"

Korel kaşlarını çatmıştı, bunu çok sık yapmazdı ama o gün yapmıştı. "Hayır, Çilli; bunu neden düşüneyim ki?"

Şu an böyle bir soru yöneltmezdi bile ama o zamanlar ölümü düşünmeyecek kadar hayat doluydu.

"Bilmiyorum, ben bazen ölümü düşünüyorum. Soğuk, acılı ve hissiz diyorlar ama bence öyle değil. Ölümün en kötü yüzü, soğuk olması. Ruh, vücudumuzu ısıtıyor, Korel. Ruh uzaklaştığında vücudumuz da buz kesiyor."

O an elimde duran dondurmaya bakıp sırıtmıştı. "Bu edebi konuşmanın elindeki dondurmayla bir ilgisi olabilir mi?"

"Ya!" diye bağırıp dilimi çıkarmıştım. "Söylesene, sence neden?"

Bakışlarını denize çevirmişti, gözlerinden keder değil ama ölümün verdiği acı geçti. "Bence ruhla ilgisi yok, geride kalanlar için vücut buz kesiyor."

"Nasıl yani?"

Eli elimin üzerine dokunmuştu, teni sıcaktı. "Bana dokunduğunda yaşadığımı hissediyorsun çünkü sıcağım, Çilli. Eğer insanlar öldüğünde soğumasıydı geride kalanlar onların yaşadığına inanırdı."

"Gürkan," dedim bir kez daha ve kendimi tutamadığımı fark ettim, gözümden bir damla yaş daha süzüldü. "O çok soğuk, bu kadar soğuk olmaz."

Uzun süre düşünüp, "Haklısın," demiştim. "Ama bir konuda da haksızsın."

"Hangi konuda?"

"Eğer sıcak yaşatsaydı, yananların öldüğünü de hissetmezdik."

O yanmıştı, vücudunda izler vardı; onun ruhu buna rağmen çekip gitmemiş ve benimle kalmıştı. Zihnimi zorlamıştım sonrasını hatırlamak için ama hiçbir sonuca ulaşamadım. Ne demişti bana? Ne sunmuştu?

Denize bakan gözleri geldi yine aklıma; sudan nefret etmiyor gibiydi ama şimdi delicesine korkuyordu, bunu anlıyordum.

Zordu, ağırdı; nefes alamayacağım kadar dibe battığımı düşünürken, taksi Gürkan'ın evinin önünde durdu. Taksi şoföründen Gürkan yardım istedi ve ikisi beraber onu Gürkan'ın evine

taşımaya başladı; biz de Büge'yle arkalarından ilerledik. Adımlarım sarsaktı, dengemin bozulduğunu hissetmeye başlamıştım.

Eve girdik. Gürkan bizi direkt girişin sağında kalan bir odaya yürüttü. Büge kapısını açtığında buranın küçük bir doktor odası olduğunu fark ettim. Sedye yoktu ama temiz bir yatak vardı. Beyaz dolabın içinde serumlar, ilaçlar ve anlamadığım bazı cihazlar vardı.

Bunları nasıl olmuştu da izinsizce evine getirebilmişti, anlam verememiştim. Gürkan ise gözlerimden bu soruları okuduktan sonra, "Bu aramızda sır olarak kalsın," diye mırıldandı. Sonra taksi şoförüyle beraber Korel'i yatağa götürdü. Gürkan cebinden para çıkarıp ödeme yaptı. Büge şoförü geçirmek için ilerlediğinde gözlerim yere kaydı.

Yerde kan izleri vardı, bacağımdan damlıyordu; fazlasıyla hasar almıştım ve yanmaya başlamıştı.

Gürkan Korel'i yatağa dümdüz yatırıp dolaba ilerledikten sonra bana döndü. Uzun süre bakmasının ardından, "Minel, dışarı çıksan iyi edersin," diye öneride bulundu. "Ayrıca Büge bacağına pansuman yapsın, ona öğretmiştim."

"Burada kalacağım." Sert bir şekilde kelimelerin üzerine bastırırken, Gürkan elini kaldırıp ilerideki Büge'yi çağırdı. Büge omuzlarımı tuttuğunda itekleyip kendimi ondan kurtardım. "Çıkmayacağım."

"Çık," dedi Gürkan emir veriyormuş gibi. Korel'in uzandığı yerde inleyerek bir şeyler demeye çalıştığını duydum; gözlerim açıldığında Gürkan çenesini sıktı. "Çık," dedi bir kez daha. "O böyle isterdi, bu şekilde görmeni arzu etmezdi."

"Hayır," diyeceğim sırada Korel'in sesini duydum. "Minel, çık," dedi kuru bir sesle. *"Lütfen."*

Güçsüz mü görünüyordum? Belki de fazlasıyla güçsüzdüm şu anda ama onu bu şekilde bırakamazdım.

"Lütfen, Minel," dedi Korel bir kez daha. "Lütfen."

Lütfen.

Büge yine omuzlarımı kavradı, bu sefer onu iteklemedim ama hareket de edemedim. Gürkan'a dönüp sert bir sesle, "Beş dakikada bir beni haberdar edeceksin," diye emir verdim. "Yoksa..."

"Tamam," dedi Gürkan, başından atmak için mi yoksa gerçekten beni rahatlatmak için miydi, anlayamamıştım.

"Lütfen iyi ol," diye fısıldadım Korel'e bakarak. "Lütfen, Korel. Lütfen." Bir cevap alamadım ama hırıltılı nefesleri hâlâ dudaklarından dışarı çıkıyordu. Konuşmaya çalışıyordu ama buna gücü kalmamıştı. "Söz ver," dedim bir anda. "Söz ver, Korel. Bir şey olmayacak."

O söz vermemişti daha önce de ama söz verirse tutabileceğini söylemişti. Tek dayanağım buydu, bana bir söz vermesiydi.

Büge beni omuzlarımdan tuttuğu gibi çevirip kapının dışına sürüklediğinde arkamdan Korel'in, "Söz," dediğini işittim. Arkaya baktığımda, gözleri kapalı olsa da parmaklarını havaya kaldırdığını gördüm. Acıyla nefesimi verdiğimde, o halinde bile söz vermesi içimi rahatlatmıştı.

Büge bütün gücüyle beni odadan çıkarıp kapıyı kapattığında aynı acılı ifadeyle ona baktım. "Gel de bacağına bakalım," dedi sakince.

"İyiyim, sadece sıyrık." Gözlerim hâlâ kapalı kapının üstündeydi ama Büge o kapıyla arama girip, "Minel, yeter artık," dedi sert bir sesle. "Şu an onu sadece Gürkan iyi edebilir ve sen bu bacakla o iyi olduktan sonra karşısına çıkarsan Korel'in çenesini biz çekeriz."

Ona boş gözlerle baktım. Baldırımdaki kesikte kan kurumaya başlamıştı ama şiddetli bir acı vardı; öyle ki yanmaya başlamıştı ve pantolonuma yapıştığına emindim. Yine de, "İyi olacak mı?" diye sordum Büge'ye, sanki o bu konuda bilgiymiş gibi.

"Olacak." Büge'nin rahat verdiği nefes, Korel'in *söz* demesi kadar içimi rahatlatmadı ama yine de birilerinin bunu söylemesi, beni biraz daha kendime getirdi.

Büge koluma girdi ve beni yürütmeye başladı. Karşı gelmeyip onunla yürüdüğümde oturma odasından içeriye girdik. Beni siyah, deri üçlü koltuklardan bir tanesine oturttu. "Birkaç saniye sonra geliyorum." Ardından koşar adımlarla odadan çıktı. Korel'in yattığı odaya ilaçları almak için gittiğine emindim.

Evleri ne çok büyük ne çok küçüktü. Fazlasıyla sevimli oturma odalarında kocaman bir televizyon vardı, büyük ihtimalle

bu koltuğa oturuyorlar ve karşılarındaki televizyondan sık sık film izliyorlardı. Televizyonun yanındaki rafta fotoğraf kareleri duruyordu. Yedi ay gibi bir sürede arkadaşımla ne kadar az görüştüğümü o an fark ettim çünkü fotoğraf karelerinde hep farklı bir yerlerdelerdi. Birisinde Uludağ'da, birisinde deniz kenarında, birisinde uçağın içinde...

"Fotoğraflarımıza mı bakıyorsun?" Büge elinde bir şişe ve sargı beziyle geldiğinde gözleri raflara kaydı. "O köşe bana ait, Gürkan'a kalsa yaşlı anneanne gibi hareketler yapıyorsun der, o fotoğrafları kaldırır."

Normal bir hayatları vardı. Bu hayranlık uyandırıcıydı. "Pantolonunu çıkar, Min," dedi gülümsemeye çalışarak. "Bir bakalım."

"Ne zamandan beri pansuman biliyorsun?"

"Gürkan öğrettiğinden beri."

"Gürkan sana pansuman yapmayı mı öğretti?"

Büge duraksadı ama ben ayağa kalkıp pantolonumun fermuarını açmaya başlamıştım. Baldırım acısa da zorlukla pantolonu aşağı sıyırırken, yapışan kumaş düşündüğüm gibi fazlasıyla canımı yaktı fakat dişlerimi sıkıp ona belli etmemeye çalıştım.

Tamamen çıkarıp koltuğa oturduğumda, Büge de önümde yere oturdu ve kesiğe bakıp yüzünü buruşturdu. "Çok derin değil, dikiş istemiyor fakat canın yanacak."

"Canımın yanmasına fazlasıyla alıştım." Başımı omzuma düşürdüm. "Soruma cevap vermedin, Gürkan sana pansuman yapmayı mı öğretti?"

Büge elindeki şişenin kapağını açtı ve diğer elinde duran pamuğa döktü. Kırmızı renkten tanımıştım, tentürdiyottu.

"Aslında," dedi kısık sesle, sonra pamuğu bacağıma yaklaştırdı ve yüzüme bakıp acıyacağını belli etti. Sorun yokmuş gibi omzumu silktiğimde pamuğu kesiğin üzerine sürdü, acıyla inledim ve tırnaklarımı koltuğa batırdım. "Gürkan bana pansuman yapmayı öğretmedi, bana pansumanlar yaparken nasıl olduğunu öğrendim."

O pamuğu sürerken kendime birkaç saniye süre verdim. Bu sürede, o esnada Korel'in canının daha fazla yandığını düşündüm ve canımın daha fazla yandığı zamanları. "Nasıl yani?"

dediğimde dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum fakat gözlerimi sıkıca kapatmıştım.

Büge derin bir nefes verdi, pamuğu en sonunda bacaklarımdan uzaklaştırdı, sonra soğuk başka bir şey sürmeye başladı. Bu yakmıyordu hatta soğukluk iyi gelmişti fakat yine de gözlerimi açmadım.

"Gürkan'la tanıştığımızda berbat bir haldeydim." Nefesiyle üfledi. "Yani yolumuzu ilerlettiğimiz zamandan bahsediyorum. Terapileri kabul etmiyordum, ilaçları reddediyordum ve kendime zarar vermeye başlamıştım. Bir mazoşist gibi." Gözlerim açıldı ama o, yarama bakıyordu. "Her seferinde Gürkan bıkmadan bana pansuman yaptı. Onun sayesinde ben de izleyerek öğrendim. Yani kendimi bundan daha derin kesmiştim; merak etme, bir haftaya geçecektir. Burkulma için bir süre veremiyorum, üzerine basmamaya çalış."

"Büge..." Sargı bezini aldı ve bacağımı hafifçe kaldırıp etrafında birkaç tur attırarak sardı. Sonra yarabandıyla yapıştırdı.

"İşte bu kadar," dedi fakat yüzüne acının bulaştığını görmüştüm. Yanıma oturdu, eline bir pamuk aldı ve ıslatıp alnımdaki kan lekelerini temizlemeye başladı. Dişlerimi sıktım, bacağım kadar acıtmıyordu. Tentürdiyodu bu kez de alnıma sürmeye başladığında gözlerimi sıkıca yumdum.

"Kendini suçlama." Bir an nefesini tuttuğunu işittim, eli duraksadı, ardından devam etti. "Ve ona layık olmadığını da düşünmeyi bırak. Siz birbirinize aitsiniz."

Gözlerimi araladığımda Büge'nin içini rahatlatamadım ama içtenlikle gülümsemesini sağladım. "Bilmiyorum, Min, tek bildiğim onu sevdiğim." Açıkça itiraf etmesi benim de gülümsememi sağladı. "Gerçekten çok seviyorum ve o olmazsa nasıl yaşarım, bilmiyorum. Sanırım tek bir duygu hissederim artık ve bu acı olur."

"Böyle saçma şeyleri neden düşünüyorsun?" Büge ilacın kapağını kapatırken gözlerini devirdi. "O kadar normal bir hayatınız var ki ikinize de ölümün bulaşacağını düşünmüyorum. Bu koltuğa oturuyor, güzel bir film açıp izliyorsunuz. Kavga ediyorsunuz, birbirinizi seviyorsunuz, birbirinize sarılıyorsunuz.

En önemlisi birbirinize güveniyorsunuz. Bunların tadını çıkar." Alnıma sargı bezini sakince yapıştırdı, ardından yanağımdaki çiziklere baktı. Bunlara bir şey yapamayacağını anladığımda sakince başımı salladım, o da kendini karşımdaki tekli koltuğa bırakıp ayaklarını öne uzattı.

Gözleri tavana doğru kaydığında her ne düşünüyorsa nefesi düzensizleşmişti. Elleri karnında, bir süre öyle kaldı. Gözlerim üzerinde gezinirken ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. Sessiz kalmaya devam etti.

Aklım hâlâ içeride, Gürkan ile Korel'deydi. Kendimi onların yanına gitmemek için durduruyor, sakinleştirmeye çalışıyordum fakat bu şekilde sessizlikle devam ederse daha fazla dayanamayacaktım.

Büge derin bir nefes verdi, koltuğun kenarlarına tutundu ve eğilip, "Sana bir şey söylemem lazım," dedi gözleri tavandayken. Bakışlarım büyük bir ilgiyle ona döndü çünkü zihnimdekilerden beni uzaklaştıracaktı.

Fakat susmaya devam etti. "Büg?" diye mırıldandım. "Seni dinliyorum."

"Aramızda kalacak." Gözleri tavandan ayrıldı, bana baktı. Direkt beni isabet aldığında gözlerinde az önce hissederim dediği acının geçtiğini gördüm.

"Elbette." Kaşlarım çatıldı ve fısıldayarak, "Sorun mu var?" diye sordum. "Neler oluyor?"

Dudaklarını ıslattı, kucağında duran elleri yavaş yavaş karnına doğru yeniden tırmandı ve o bakışlarındaki acının yanına şefkatin de bulaştığını gördüm. Gülümsedi, onda gördüğüm en sıcak gülümsemeydi. "Ben hamileyim." Kaskatı kesildim, gözlerim irileşti. "Dört gün önce öğrendim, bir buçuk aylıkmış."

"Hamile," kelimeyi tekrar ettim, "hamile mi?" Beni deliler gibi korkutan bu cümle, Büge'nin gözlerine öyle bir şefkatini vermişti ki hayran olmamak elde değildi. Onu hiçbir zaman anne olarak düşünmemiştim çünkü tamamen böyle konulara uzak birisiydi, kendisine bile yetemiyordu ama şimdi...

"Neden öyle bakıyorsun?" Yüzünü buruşturdu, elleri karnından ayrıldı. "Bu kötü bir şeymiş gibi bakıyorsun."

"Hayır!" diye inleyip oturduğum koltuktan topallayarak kalktım ve yanındaki koltuğa oturup ellerini kucağıma doğru çektim. "Sadece şaşırdım. Böyle bir şey beklemiyordum. Yani senden..." Gözlerim yine irileşti. "Anne olmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim, bu senin için çok zor olurdu. Ama şimdi..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışmaktan vazgeçip ellerini daha sıkı tuttum. "Gürkan nasıl bir tepki verdi?"

"Henüz bilmiyor." Dudaklarını birbirine bastırıp onların bulunduğu odaya doğru baktı.

"Neden?"

"Korkuyorum." Gözlerini yumdu, bir elini yine koruma içgüdüsüyle karnına yerleştirdi. "Yani Gürkan çok iyi bir adam ama o... Bu annelik ve babalık konularında çok katı. Daha dün, öylesine bir konudan bahsederken bana hiçbir zaman baba olmak istemeyeceğini söyledi. Çok ağır bir yükmüş ve çocuğunu bir gün arkada bırakma ihtimali olacağına, hiç olmaması daha iyiymiş. Bu çok saçma, değil mi? Ben bile hazırken, o böyle düşünemez gibi geliyor."

Aslında Gürkan'ı anlıyordum. Yetimhanede büyümüştü, annesi ve babası bir sebeple onu terk etmişti fakat bu şekilde büyüyen bir çocuk, eğer kötülüğe batmadıysa, daha iyi bir anne veya daha iyi baba olabilirdi.

"Bana kalırsa korkuyor sadece." Gülümsedim. "Ve sen onun korkularını yenmesini sağlayabilirsin. Hiçbir zaman Gürkan çocuğunu bırakıp gitmez, fazlasıyla da sağlıklı. Geç olmadan ona bunu söyle ve beraber bu süreci geçirin."

"Söylemeli miyim?" Tereddütle kaşlarını kaldırdı.

"Elbette Büg!" diye mırıldandım. "O, bu çocuğun babası. Karnın burnuna geldiği zaman mı ona söyleyecektin?"

Büge bir an bunu düşündü sonra kıkırdayıp, "Aslında bir süre karnımın şişliğini kilo diye yutturmayı düşünüyordum," dedi.

Yüzümü ekşiterek omzuna yumruk attım. "Sen tam bir delisin."

"Sanırım öyleyim," dedi, sonra gözlerini karnına indirdi. "Deli annenin bir çocuğu olacak. Kimbilir bebeğimi nasıl bir hayat bekleyecek?"

Kendi annem gözlerimin önüne geldi. Ve Büge'nin annesi. İkimizin de anneler konusunda yarası vardı ama o, hem benim hem kendi annesinden çok daha iyi bir anne olurdu. Çocuğundan daha çocuk olması dışında...

"Teyze oluyorsun diye heyecanlandın galiba?" Büge bana takıldı. "Ve Korel, bu durumda amca mı oluyor?"

Gözlerimi devirip bir kez daha odaya doğru baktım. "Hâlâ sesleri çıkmıyor. Onlara gidip baksam iyi olacak..."

Ayağa kalkacağım sırada Büge kolumu kavrayıp beni geri yerime oturttu, sonra, "Lütfen sadece Gürkan'a bırak," diye ricada bulundu. "O, Korel'i neyin iyi edeceğini biliyordur."

"Ama o çok kötü."

"Ama o kimbilir kaç farklı şekilde böyle kötü olmuştur," diye söylediğimi düzeltti. "Ve hepsinde Gürkan'ın onun yanında olduğuna eminim."

Büge'nin elini bırakıp sırtımı sertçe koltuğa yasladığımda ve başımı geriye yatırdığımda altımda sadece iç çamaşırımın olması o an beni rahatsız etti ama bununla ilgilenebilecek durumda değildim. "Kalp yetmezliği," dedim. "Daha önce bana imalarda bulunmuştu ama hiçbir zaman söylememişti. Bunu tahmin etmeliydim, bugün o motosiklet yarışlarına katılmasını engelleyebilirdim, bir şekilde."

Büge bir şeyler söyleyecek gibi oldu, sonra ağzını tuttu ama hiçbir zaman kendi sözcüklerini törpüleyemediği için, "Minel, beni yanlış anlamanı istemiyorum," deyip ayağa kalktı. "Fakat sana daha önce onun hakkında söylediklerimi tekrar etmek zorundayım. Bak, Korel'i sürekli sana yalanlar söylemesiyle suçluyorsun, Korel'i sürekli sana kendisini göstermemesiyle suçluyorsun ama onu hiçbir zaman görmeye çalışmadın. Hiçbir zaman yanında olmadın. Bir kez olsun, Korel'in omuzlarında ellerini göremedim ama onun elleri hep senin omzundaydı. Evet, biliyorum, bakma bana öyle. Ne olursa olsun Korel sana kendisini göstermiyordu ama bu adamın, sana evinin içinden bakarken bile, bütün pencereleri açıktı."

Kaşlarım çatıldı. Kendimi zaten kötü hissederken şimdi çok daha kötü hissetmeye başlamıştım. "Şu anın beni suçlaman için doğru bir zaman olduğunu sanmıyorum, Büge."

"Hayır!" Tedirginlikle nefesini verdi. "Seni suçlamıyorum, aksine uyarıyorum. Neden mi? Geç olmadan onun omzuna ellerini koy diye. En azından dene. Korel kendini kapattığı evinde hiç kimseye o pencerelerini açmıyor ve sadece sana açıyorsa bunun bir nedeni olmalı. Ona öfkeli olabilirsin, ona kırgın olabilirsin ama pişmanlık bütün bunlardan daha ağırdır." Başını iki yana salladı. "Evet, seni bırakıp gitmesi inanılmaz iğrençti. Seni yüzüstü bırakması da öyle fakat bir kere olsun, ona bunu sordun mu?" Gözleri gözlerimi inceledi.

"Sormadım." Boğazımın yanmaya başladığını hissediyordum. "Çünkü yalanlardan korktum."

"Bırak yalanlar söylesin, Minel."

"Korktuğum, yalanlar söylemesi değildi, benim o yalanlara yine inanacak olmamdı."

Büge duraksadı ve yüzümdeki acıyı görmüş olacak ki önümde dizlerinin üzerine çöküp ellerini dizlerime koydu. Aşağıdan bana bakarken, "Canım Min," dedi. "Onun yalanlarına inanırken bile daha mutluydun. Hem ne var, biliyor musun? İçimden bir ses, senin iyiliğin için Korel'in yalanları tercih edebileceğini söylüyor."

"Büge, anlamıyorsun..." Gözlerimi onun yüzünden çevirdim ve pencereye baktım.

Onun evinin önündeydim, o evin içindeydi ve sahiden de pencereleri açıktı. Onu izliyordum, o da bana bakıyordu ama kapıyı çalmıyordum, belki de o kapıyı çalmamı bekliyordu, kimbilir?

"O halde anlat." Parmakları dizlerimi sıktı. "Kafanı kurcalayan ne?"

"Kafamın içindekilerin sadece beni terk edip gitmesi ya da yalanları olduğunu mu sanıyorsun?" Alayla güldüm ama acınası göründüğüme emindim. "Ben Korel konusunda aşırı aptalım. Eğer konu beni terk edip gitmesi olsaydı günlerce onu beklemezdim. Eğer konu yalanlar olsaydı onunla en başından konuşmaya devam etmezdim. Konu şüphelerim. Konu ben de değilim, konu ailem. Konu Prometheus..." Dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapatıp saçlarımı geriye attım. Devam edemedim.

"Açık ol lütfen," dedi Büge ama o bile tedirgin olmaya başlamıştı.

"Anladın," dedim gözlerim şekilde durmaya devam ederken. "Prometheus ve Korel arasında bir bağ olduğunu düşünüyorum."

Büge'nin nefes sesi kesildi. Elleri dizlerimden ayrıldı ve doğrulduğunu hissettim. Gözlerimi açtığımda tepeden bana baktığını gördüm ama gözlerinde beklediğim o şaşkınlık yoktu, daha farklı bir duygu vardı, anlayamamıştım.

"Korel'in Prometheus olduğundan mı şüpheleniyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Aklıma Korhan'la konuştuklarımı ona anlatmak geldi ama hemen bu düşüncemden vazgeçtim; bunun yerine, "Bütün oklar onu gösteriyor," dedim. "Hem de hepsi. Yetmezmiş gibi yalanlarının hepsinin ucu Prometheus'a çıkıyor. Benim annem, ablam..."

"Minel, saçmalıyorsun," dedi o da fısıldayarak. "Annen ve ablan öldürüldüğünde Korel kimbilir kaç yaşındaydı?" Soruyu sorarken ise gerçekten merak ediyor gibiydi, kendisi bile kafasının içinde bunu sorgulamaya başlamıştı.

"Annem öldürüldüğünde Korel yirmi yaşındaydı, yani çocuk sayılmaz." Ardından ablamı düşündüm ve annemi düşündüğümde oluşan o acıdan daha büyüğü kalbimin üzerinde alevlendi. "Ablam öldüğünde ise daha küçüktüm. Ama Korel o zamanlar on beş yaşında olmalıydı, belki on dört. Aslında on beş yaş da çok küçük sayılmaz."

Büge, biz neler konuşuyoruz dermiş gibi bana baktı sonra gözlerini arkamızda kalan kapıya çevirip uzun uzun baktı. Birine açıkça bunları söylemek beni rahatsız eder diye düşünmüştüm ama içimi rahatlatması ve soğuk su serpmesini beklemiyordum.

En azından birileri beni düşündüklerimden uzaklaştırabilirdi ya da benimle beraber düşünüp ortak bir karara varabilirdi.

"Bunu Korel'e söylemedin, değil mi?" Yüzüne baktım. "Söyledin," dedi gözlerini açarak. "Bunu ona söyledin mi?"

"Aslında ima ettim." Diğer tarafa doğru yürüyüp pantolonumu elime aldım ama Büge pantolonumu elimden çekti.

"O ne tepki verdi?"

Bu kısım fazlasıyla özele girdiğinden en yalın şekilde, "Kabul etmek bir yana dursun, canımı öyle bir yaktı ki," diye cevap verdim. "Ve ben yine ona neredeyse inanacaktım."

Büge gözlerini kaçırdı ve bunu birkaç defa yaptığında benden bir şeyler saklama ihtimalini düşündüm. Büge ise, "Pantolonu giyemezsin," diyerek konuyu kapattı. "Sana bir şort getireyim, olur mu? Burada bekle."

Arkasını döndüğü an kolunu kavrayıp onu kendime çevirdim. "Benden bir şeyler saklıyorsun."

"Hayır." Gözleri, kolunu tutan elime kaydı.

"Saklıyorsun," dedim dişlerimi sıkarak. "Bana yalan söyleme, lütfen. Bunu sen yapma."

Büge bir an düşündü, sonra, "Tamam," dedi ve kolunu elimden kurtardı. "Bildiğim bir şeyler var ama bunları sen de Korel'e sorular sorarak bilebilirsin. Bak, ona sadece seni neden terk edip gittiğini sor, olur mu?"

"Bunun cevabını sen biliyor musun yani?" Büge yine sustu, hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "Biliyorsun. Günlerce hatta aylarca yanında acı çektiğimi gördün ama bildiğin halde bana hiçbir şey söylemedin."

"Hayır!" dedi Büge yüksek sesle. "Yeni öğrendim ve bunu bana söyleyen Gürkan'dı. Çünkü söylemek zorundaydı. Sana Gürkan'ın sevdiklerine iyilik yapmak için kötü yola sürüklendiğini söylemiştim, hatırlıyor musun? Benden daha çok sevdiği insanlar için. Aslında insanlar yoktu, tek bir insan vardı, o da Korel'di." Kollarımı tutup başını eğdi. "Sana başka hiçbir şey söyleyemem ama en azından Korel'e onun seni neden bırakıp gittiğini sorarsan belki bu şüphelerin biraz azalır."

Ne demek istediğini anlayamadım ama Büge cevap bile beklemeden yanımdan uzaklaşarak adımlarını merdivenlere yönlendirdi. Büyük ihtimalle bana şort getiriyordu ama ben bacaklarımı bile hissedemiyordum. Beni ardında bırakıp gitmiş, yanında götürmemişti. Aslında en kızdığım konu da buydu. Gidebilirdi ama tek başına değil, her nereye gidiyorsa beni de götürebilirdi. Yalnız kalmayı tercih etmişti, beni yalnız bırakacağını bile bile.

İşte bu ağır geliyordu.

Birkaç dakika sonra Büge elinde kısa pembe bir şortla geldi, pijamalarından biri olduğu ortadaydı. "Üzgünüm, uzun hiçbir şeyim yok." Dudaklarını ıslattı. "Hem bol ve kısa giymen daha iyi olur. Kesiğe hiçbir şey temas etmesin."

Onun elinden şortu sertçe çekip aldım ve bacaklarımdan geçirip üzerime giydim. Göbeğim açık kalmıştı hatta yarı çıplak gibi görünüyordum ama umurumda da değildi.

"Lütfen bana kızma, Min." Büge mutsuzlukla yüzüme bakarken, içten içe ona kızmadığımın da farkındaydım, aslında kendime kızıyordum. İnsanlar etrafımda birçok konudan haberdar olabiliyordu ama ben öylesine kör, öylesine sağır ve öylesine dilsizdim ki hiçbirini öğrenemiyor, duyamıyor, göremiyordum.

"Sorun yok."

Büge'ye hiçbir şey demeden Gürkan ile Korel'in olduğu odaya doğru yürüdüğümde beni durdurmadı çünkü artık durduramayacağının da farkındaydı. Onu dinlemezdim.

Ama tam o sırada kapalı kapı açıldığında Gürkan'ın sessizce çıktığını gördüm. Hızlı adımlarla yanına ulaştığımda, kapı kapanmadan önce aralıktan Korel'i görmeye çalıştım. Tek görebildiğim ise çıplak ayakları olmuştu.

Gürkan kapıyı sessizce kapatıp bakışlarını bana çevirdi. Bir açıklama beklermiş gibi ona bakarken, bana samimiyetle gülümseyip, "İyi," dedi; öyle içten söyledi ki inandım. Bu konuda beni kandıramazdı, Prometheus bile o kadar gaddar olamazdı. "Gerçekten iyi. Hatta şimdi uyuyor. Biraz dinlensin."

"Onu görmek istiyorum." Elim kapının koluna gittiği anda elimi tutup beni engelledi.

"Minel, bırak da biraz dinlensin. Uyurken bile seni hisseder ve uyanır. Zaten senin önünde olanlardan dolayı yeterince huzursuz hissettiğine eminim."

Elimi kapının kolundan çekip, "Neden huzursuz olsun ki?" diye sordum. "Ben yabancı değilim, benden çekinmez."

Büge Gürkan'ın yanına gelip beline sarıldığında, Gürkan da onun omzuna elini attı, ardından başının tepesine öpücük kondurdu. "Çekinme değil, sana acılarını göstermekten hoşlanmaz."

"Neden?" dedim bir kez daha; bu sefer yanıtı biliyor gibiydim. Fakat Gürkan bana açıklama yapmadı. Daha fazla

sorgulamadım. "Ama onu görmek istiyorum. Bu şekilde içim rahat etmeyecek."

"Birazdan uyandıracağım." Büge'ye bakışlarını çevirdi. "Yiyecek bir şeyler hazırlayalım, Minel dinlensin ve sonra Korel'i uyandıralım, hep beraber bir şeyler yiyelim. Nasıl fikir?"

"Harika fikir." Büge başparmağını kaldırıp Gürkan'ı onayladı.

"Bence değil." Yine gözlerim kapalı kapıya döndü. "Bugün olanlardan sonra hiçbir şey yokmuş gibi hep beraber oturup yemek mi yiyeceğiz?"

"Minel." Gürkan derin nefes alıp birkaç saniye gözlerini kapattı. "Belki de Korel'in ihtiyacı olan, hiçbir şey yokmuş gibi davranılmasıdır. Bunu hiç düşündün mü? Görmüyor musun? Yeterince yorgun ve bitkin. En azından bir günlüğüne her şey normalmiş gibi davranabiliriz."

Bunlar Gürkan'ın bana kurduğu son cümlelerdi. İçinde öfke de vardı, farkındaydım ama bana yansıtmamak için çaba sarf etmişti. Korel'le geçmişimizi biliyordu, bir şekilde onun hayatına da dokunmuştum ve o bana en çok Korel konusunda öfkeliydi.

Gürkan yemek yaparken Büge mutfak masasına oturmuş, onu seyrediyordu. Yarım saat boyunca onları izledim. Aklımdan Gürkan'ı sorguya çekmek de geçti ama onların normal hayatlarını izlemek, beni bulunduğum durumdan uzaklaştırmıştı.

Birbirlerine şakalar yapıyorlardı, sonra Büge tavır alıyordu ama Gürkan bir şekilde kendisini affettiriyordu. Büge durmadan konuşuyor, bir an bile susmuyordu; öylesine gereksiz konulardı ki ben bile sıkılmıştım ama Gürkan hiç sıkılmıyordu. Örneğin dün izlediği dizideki kızın nasıl saçma sapan hareketleri olduğunu anlatırken bir de uygulamalı gösteriyordu ve Gürkan anlattıklarına tepki veriyor, düşüncelerini dile getiriyordu.

Sonra karşı taraftaki komşularının eşiyle kavgalarına kulak misafiri olduğunu ama devamında sevişme seslerinin sokağı inlettiğini söylüyordu. Gürkan imalı imalı ona bakıp, sanki sen inletmiyorsun, demek istiyordu. Büge ise kızaran yanaklarıyla, sabah gördüğü kâbusu anlatmaya başlıyordu.

Öylesine uyumlu ve öylesine birbirlerine aitlerdi ki imrenmeden edemedim. Biz Korel'le hiçbir zaman böyle olamamıştık.

Bir kere, normal bir tanışmamız olmamıştı ve ikimizin de sıradan bir hayatı yoktu. Sürekli kötülüklerle yüzleşmiş ve birbirimize kötülükler yapmıştık. Artık bu konuda tek taraflı suçlamıyordum onu çünkü geçmişte ona kötülük yaptığımı düşünmeye başlamıştım.

Ama hiçbir zaman onun karşısında Büge kadar rahat olmamıştım. Olduysam da bu çok kısa sürmüştü çünkü birbirimizi engellemeye başlamıştık. Her duygu zedeliyordu. Mutluluğun bile battığı oluyordu.

Gürkan'ın verdiği nasihatler aslında altın değerindeydi. Bana *kendi hislerini duyamıyorsan başkalarının hislerini duy* demişti ve bunu uyguladığımda aslında hiçbir kötü sonuç almamıştım. Ve bir kere de her şey normalmiş gibi davranmamızı istemişti.

Bu akşam her şey normalmiş gibi davranacaktım. Korel Erezli ve Minel Karaer. İki normal insan. Bu akşam, sadece bu akşam ikimizi dışarıdan normal iki insanken nasıl olduğumuzu görmek amacıyla ve onun için her şey sıradanmış gibi davranacaktım.

Gürkan birbirinden güzel yemekler hazırladı; ama Korel'in bunların hiçbirini yemeyeceğini biliyordum. Hatta uyanır uyanmaz içki isteyecekti.

Bu yüzden Gürkan'a, "Ben de bir yemek yapabilir miyim?" diye ricada bulundum.

Dakikalardır sustuğumun farkındaydı. Tezgâhın önünden ayrılıp, "Elbette," dedi. "Görelim hünerlerini."

Bir keresinde ona baharatlı pilav yapmıştım. Benim en saçma ve en gereksiz tarifimdi ama Korel koca tencerenin hepsini yemişti. Şimdi de aynısını yapacaktım; en azından belki yiyebilir diye düşünüyordum.

Ben pilavı yaparken, Gürkan ile Büge masaya oturup konuşmaya devam ettiler. Sanki ben onların umurunda değilmişim gibi davranıyorlardı ama aslında öyle değildi. En azından Gürkan'ın ilgisi üzerimdeydi.

Yirmi dakika sonunda pilav hazır olduğunda Gürkan servisleri hazırladı, ben ve Büge masayı hazırladık.

Beş dakikanın sonunda bütün yemekler masada olduğunda, Gürkan Korel'i uyandırmak için yanımızdan ayrıldı ve biz de

salondaki masaya oturduk. Bu masa Korhan'la oturduğumuz masa kadar büyük değildi ve daha sıcaktı. Karşılıklı oturacaktık, kimse başköşeye oturmayacaktı.

En güzeli de buydu. Sıcaklığı özlemiştim.

Birkaç dakika sonra o odanın kapısı yeniden açıldığında, sırtım o tarafa dönük olduğu için omzumun üzerinden o yöne baktım. İlk çıkan Gürkan oldu, onun ardından Korel'i gördüm ve kalbim tekledi. Canlı görmek bile, en azından başkasının yardımı olmadan yürürken görmek bile kalbimi tekletti.

Üzerine yarım kollu, mavi bir tişört giymişti ve altında siyah basketbolcu şortu vardı. Büyük ihtimalle kıyafetler Gürkan'ındı. Üzerindekileri çıkarmıştı.

Direkt göz göze geldiğimizde ona geçmiş olsun demeyi düşündüm, iyi olup olmadığını merak ettiğimden içim içimi yedi ama sonra dedim ki, *bugün her şey normal olacak Minel, hiçbir şey yokmuş gibi davran. Hiçbir şey olmamış gibi davran.*

İkisi beraber salona girdiklerinde Gürkan, "Açlıktan öleceğiz," dedi ve başıyla Korel'e yanımdaki sandalyeyi işaret etti. "Otur da yiyelim artık."

Masanın başköşesinde durduğunda gözleri benim üzerimden masaya kaydı ve incelerken baharatlı pilavı gördüğü anda bakışlarının değiştiğini fark ettim. Yüzü bembeyazdı, dudakları hâlâ mosmordu ve yaprak sarısı gözleri kapanmak üzere gibiydi ama o pilavı gördüğünde bile gülümsedi.

Sanki Korel gibi değil küçük bir çocuk gibi gülümsedi.

"Yapmışsın." Gözleri bana kaydı. "Bunu beklemiyordum."

Omzumu kaldırıp indirdim, utandığımı hissettiğimde ise başımı önümdeki tabağa eğdim. Gürkan ile Büge kısık sesle güldüler.

Korel birkaç saniye sonra salondan çıkıp mutfağa ilerlediğinde, Gürkan arkasından, "Eğer bira almaya gittiysen sana onu asla içirmeyeceğimi bilmelisin, Korel!" diye bağırdı, sonra ellerini saçlarına geçirdi. "Beni deli edecek bu herif."

O içmesin diye hiçbirimiz içmeyecektik ama Korel alkol bağımlılığından ötürü asla birasından vazgeçmeyecekti.

"Keşke saklasaydık," diye fısıldadı Büge. "Neden bunu akıl edemedik ki?"

Fakat o sırada Korel'in yeniden ayak seslerini duyduk; yine omzumun üzerinden ona baktığımda elinde pilav tenceresiyle geldiğini gördüm. Hepimiz şaşkınlıkla ona bakarken, Korel hiçbir şey söylemeden yanımdaki sandalyeye oturdu. Ardından et, salata ve azıcık pilavla dolu olan tabağını itekleyip tencereyi önüne koydu. Sonra kaşığı alıp o pilava daldırdı ve ağzına attı.

Üçümüz de dudaklarımız aralanmış şekilde ona bakarken, o bakışlarımızın farkında olsa bile umurunda değilmiş gibi davrandı. Üst üste kaşıklar almaya başladığında Gürkan boğazını temizledi, sonra çatalının sesini işittim. Ardından Büge de aynı şeyi yaptı ama ben Korel'e bakmaya devam ettim.

"Bugün burada kalacaksınız," dedi Büge, ortamdaki şaşkınlığı dağıtmak için. "Yani itiraz kabul etmiyoruz. Güzel bir film izleyelim mi beraber?"

"Evet, itiraz kabul etmiyoruz," dedi Gürkan, Büge'ye göz kırpıp. Bense gözlerimi zorlukla Korel'den ayırabilmiştim. "Ne izleyeceğimize hep beraber karar verelim ama. Büge'ye kalırsa ya fazla romantik bir film izleriz ya da inanılmaz psikopat."

"Ne var ki bunda çiçeğim?" dedi Büge alayla. "Çiçeğim"in ardından kendimi tutamayıp güldüm, Gürkan ise yüzünü buruşturdu. "Kıskanç bir kadın sevgilisinin hayatını kaydırsa da izlesek."

Gürkan ağzına bir parça et attıktan sonra, "Ne yok ki böceğim," dedi o da. "İki âşık sevişirken birbiriyle kavga edip sonra yeniden sevişseler de keyifle izlesek, değil mi?"

O an, her şey normalmiş gibi, çabalayanların sadece onlar olması canımı sıktığında konuya dahil olup, "Romantik bir şeyler izleyelim mi?" diye sordum. "Sonu mutlu bitsin ama lütfen."

"Ne gibi?" Büge kaşlarını kaldırdı.

"Bilmiyorum. Böyle eğlenceli olabilir ama ağlamaklı hiçbir yeri olmasa iyi olur..."

"Gerçekten o filmlere ağlıyor musun?" diye sordu Gürkan gözlerini açarak.

Cevap vermek için dudaklarım aralandı ama Korel lafı ağzımdan alıp, "Ağlar," dedi ve dinlenmek için kaşığını masaya bıraktı. Üçümüz de büyük bir ilgiyle ona dönüp baktığımızda

geçmişin kapıları aralanmıştı. "Özellikle sonunda ölüm varsa asla etkisinden çıkamaz."

Büge ve Gürkan birbirine baktı, ikisinin de gözlerinden güzel duygular geçti. "O kadar da değil," dedim sorgulamayıp. "Birkaç gün üzülürüm, o kadar."

"Birkaç gün mü?" Korel tencerede olan gözlerini bana çevirdiğinde, yakınımda görmek canımı daha fazla yakmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı, elleri hâlâ titriyor gibiydi ve yaprak sarısı gözleri daha koyuydu. "Bir keresinde seninle sinemaya gitmiştik. Filmin başında adamın öleceğini anlayıp sonuna kadar ağladın. Yetmedi, sinemadan çıkınca da ağladın ve bu bir hafta sürdü. En sonunda rüyalarına kadar girdiğinde kendi kendimize mutlu bir son yazdık da rahatladın."

"Oha!" Büge kahkaha attığında ağzındaki lokmayı yutuyordu. "Bu nasıl manyaklık kızım? O kadar mı takıksın mutsuz sonlara?"

Bense dayanamayıp, "Sinemaya mı gittik?" diye sordum şaşkınlıkla. İki normal insan. Beraber sinemaya gitmiştik.

Korel olumlu anlamda başını salladığında saçları yavaş yavaş uzamaya başlamıştı ve kumral tutamlar dalgalı görünüyordu. "Haftada bir kez sinemaya giderdik seninle. Çoğu animasyon olurdu." Kendini tutamayıp gözlerini devirdi ve tekrar tenceresine yöneldi. Kaşıkla ağzına biraz daha pilav attığında neredeyse çoğunu yemişti.

"Animasyonları severim." Sonra bir anda zihnime bir anı düştü, Korel'le ilgili değildi ama boş bulunup, "Bir keresinde lisede bir arkadaşım bana sinemaya gitmeyi teklif etmişti," diye anlatmaya başladım. "Ben de keyifle kabul etmiştim. Biletleri o aldı filan. O zamanlar babamdan ve annemden gizli gidiyordum çünkü kimseyle görüşmemi istemiyorlardı. Her neyse, filme bir girdik, korku filmi. Ben korku filmlerinden inanılmaz korkardım." Artık korkmuyordum çünkü hayatım bir korku filmine dönüşmüştü. "Çocukcağız her korktuğumda elimi tutup bana sarılıyordu, ta ki korkudan altıma kaçırana kadar. Benden öyle bir kaçtı ki!"

Büge kahkaha attığında Gürkan da ona katıldı. Korel ise elindeki kaşıkla donakaldığında, başını çevirip, "Çocukcağız mı?" diye sordu. "Erkek miydi?"

Yüzümü buruşturup, "Evet," dedim. "İyi biriydi ama neden işediğimde kaçtı, anlayamadım."

"Sen ciddi misin Min?" diye kıkırdamaya devam eden Büge başını iki yana salladı. "O çocukcağız seninle flört etmeye çalışıyor olmasın?"

"Ha?"

"Yok artık." Gürkan gözlerini kocaman açtı. "Genelde lisede sinemaya el ele tutuşmak, öpüşmek için gidilir, flört evresidir. Bunu nasıl anlamazsın?"

Yutkundum, bakışlarımı Korel'e çevirdiğimde, kaşlarını çatmış vaziyette beni izlediğini gördüm. "Yani evet, bu yaşımda bunun farkındayım fakat o zamanlar..." Düşündüğümde çocuğun gereğinden fazla yakın davrandığını anımsadım, gözlerim irileşti. "Yani ben o yaşımda farkında olmadan biriyle ilk buluşmaya çıktım ve altıma mı işedim?"

"Evet." Büge elini karnına koymuş, gülüşünü durduramıyordu. "Senden utanıyorum! Kahretsin! *Date** anısına bakar mısınız? İğrenç!"

"Ama çocukcağız..."

"Şuna çocukcağız demesen mi acaba?" diye lafa atladı Korel. "Ek gelince sevimli durdu ağzında. Hoş olmadı."

Kaşlarımı havaya kaldırdım ama Korel'in bu cümlesi Gürkan ile Büge'yi daha fazla güldürmüştü. Korel ise ciddiyetle bana bakıyordu, kaşları hâlâ çatıktı.

"Yani bir anı sonuçta," dedim kekeleyerek. "Aklıma geldi öyle çocukcağız..." Hızlıca düzelttim. "Yani Seyfi aklıma geldi."

"Ha adını da hatırlıyorsun, öyle mi?"

Büge, "Oha!" dedi. "Evlenseydin be kızım."

"Ay ne diyeyim Korel?" dediğimde benim de kaşlarım çatıldı. "Ne desem bir kulp buluyorsun..."

Korel kaşığı sertçe tencereye daldırdı ve pilavı ağzına atarken, "İşe bak," dedi ağzı dolu dolu. "Adını bile hatırlıyor, çocukcağızın. Ama benimle sinemaya gittiğini hatırlamıyor."

Büge ve Gürkan, Korel'in yüz ifadesine dayanamayıp gülmeye devam etti ama benim yüreğim burkulduğu için, "Seni

* (İng.) Romantik buluşma.

hatırlamaya çalışırken, başka gereksiz birçok anı da zihnime düşüyor," dedim. "Örneğin bugün, altı yaşındayken hayran olduğum sarışın çocuğu da hatırladım."

"E çüş artık!" dedi Korel kaşığı tencereye bırakarak. "Doğum esnasında yanında uyuyan *bebeği* de hatırlayacak mısın?"

"Ne olur susun artık," diyen Büge, elleri karnında şen kahkahalar atıyordu.

Bir anda boş bulunup, "Hayatıma daha önce senden başka birinin girip girmediğini bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Bazen bunu sorguluyorum ama senden başka kimseyi hissetmiyorum. O yüzden bu kadar anılara dalıyorum."

Bakışları yine bana döndü ama bu sefer daha derin baktı. Yaprak sarısı gözlerinin içine girebilseydim geçmişin bütün kapılarından geçebileceğimi ve her anımızla yüzleşeceğimizi görebiliyordum. Acaba şu an ne düşünüyordu? Bana böyle bakarken aklından hangi anı geçiyordu?

Onun içini dinlemek istediğimi fark ettim, içini görmek değildi. Kendisiyle konuşurken de fazlasıyla acımasız mıydı? Ya da en başında bana nefret ediyormuş gibi bakarken, gerçekten nefret ediyor muydu? Bunları hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Korel bana doğru dönüp bir elini sandalyemin sırtına yerleştirdi, diğer eliyle ise çenemi tuttu ve ne Gürkan'dan ne de Büge'den çekindi. "Hayatına benden başka kimse girmedi," dedi kendinden emin bir sesle. "Ama ben de hayatında sadece bir adam olarak yer almadım. Ben senin her şeyindim, Minel."

Öyle içten kurdu ki bu cümleyi, anılarını bir şekilde bana versin istedim, o anıların içinde yok olmayı diledim. Çünkü onun bildikleriyle ve hatırladıklarıyla daha güzel yaşamaya devam edebileceğimi düşündüm. Onu sadece hissederek ve çok az hatırlayarak bile kalbime sığdıramazken, tamamen hatırladığımda ve hissettiğimde kalbim kendi kendine yenilirdi, biliyordum.

"Geçmiş zaman eki kullandın."

Gözleri yavaş yavaş yüzümden ayrıldı ve bitmek üzere olan pilava baktı. "Çünkü biz Korel ve Minel'iz, biz sadece geçmişten ibaretiz." Sonra bir şeyler daha demek ister gibi oldu ama kendisine sakladı. Sesinde kırgınlık vardı, onu kaç defa kırmıştım?

Aslında her anımda değil miydi? Bunu söylemesini istedim. Benim her anımda, tüm zamanlarımda olmasını istedim ama yapmadı; onun kendisine değil de bana inancı olmadığını anladım. Yaralandım, yara alırken o beni fark etmedi.

Masada sessizlik oldu. Kimsenin ağzını bıçak açmadı. Gürkan ya da Büge yara aldığımı fark etti mi, bilmiyordum; bakışlarımı önümde hiç dokunmadığım tabağıma indirdiğimde artık midemin bile bulandığını hissediyordum.

Biz iki normal insan olamazdık; biz geçmişimizde öyleydik ama şimdi, olamazdık. Öyle büyük acılar, öyle büyük sırlar ve öyle büyük oyunlar vardı ki her seferinde önümüze engeller çıkardı.

Biz imkânsızdık, bunu artık fark edebiliyordum; biz birbirimize adımlarca uzaktaydık.

"Film," dedi Büge ayağa kalkıp. "Hadi film izleyelim."

Bakışlarım Gürkan'a kaydı. Ona, biz normal olamayız dermiş gibi baktım ama onun gözleri Korel'in üzerindeydi. Her ne düşünüyorsa anlamış gibi onunla göz teması kurmaya çalışıyordu ama Korel ayağa kalktı, Büge'ye dönüp, "İzleyelim," dedi, sonra merdivenlere yöneldiğinde yukarıdaki odaya doğru gittiğini anladım.

Üçümüz de duraksadığımızda, "Biz buyuz," dedim direkt Gürkan'a. "Birimiz kurtarmaya çalışsak bile diğerimizi batırırız. Gürkan, biz böyleyiz."

Ben de masadan kalktım ve peşinden yürüdüm. Geçen gün geldiğimde yukarıda gördüğüm sinema odasına gitmiş olmalıydı, demek ki bu eve daha önce de gelmişti.

Yukarı çıktığımda o odanın kapısının açık olduğunu gördüm ve içeriye daldığımda ikili koltukta oturduğunu, boş boş karanlığa baktığını fark ettim. Hemen yanına oturup kollarımı önümde bağladım ve onunla beraber karanlığı izledim.

Birkaç dakika sonra Gürkan ile Büge geldi ve bize filmleri saymaya başladılar. İkimiz de umursamaz cevaplar verdiğimizde psikolojik gerilim türünde bir filmde karar kılıp diğer ikili koltuğa yerleştiler. Film başladığında Gürkan elini Büge'nin omzuna attı ve Büge sırtını onun göğüs kafesine yaslayıp o şekilde

filmi izlediler. Biz ise birbirimize bir an bile temas etmeden filme odaklandık.

Aslında ikimiz de izlemedik, o kadar emindim ki.

O film boyunca zihnimi anılar konusunda zorladım hatta öyle çok zorladım ki başım ağrımaya başladı ama hiçbir sonuca ulaşamadım. Eskiden az da olsa bana kendisini gösteren anılar, artık gün yüzüne çıkmıyordu. Hepsini hatırlayamayacak mıydım? Bu haksızlıktı.

İlk defa, hayatım boyunca ilk defa hafızamı ellerimden alanlara bu kadar çok öfkeleniyordum. Çünkü onu affetmek için anılarımı hatırlamam bile yeterdi.

Büge'nin derin nefesleri dikkatimi dağıttığında, onun uyuyakaldığını yüzüne vuran ışıktan anladım. Gürkan ise bize bakarak omzunu kaldırıp indirdi. "Hep uyur ve hiçbir filmi tamamen bitiremez."

"Bugün yoruldu," dedi Korel, çenesiyle Büge'yi işaret ederek. "Dinlenmesi gerekiyor."

"Sizin de dinlenmeniz gerekiyor." Gürkan, Büge'yi dikkatlice kucağına alıp ayağa kalktı. "Filmin bitmesine çok az kaldı, ister izlemeye devam edin ister..."

"Aslında uyusak iyi olur." Korel de ayağa kalktı. Öfkeli ya da hırçın değildi, tepkisi bile yoktu. Sadece ilk karşıma çıktığı gün olduğu gibi tamamen acıya batmış vaziyetteydi.

"Tamam," Gürkan duraksadı sonra Korel'e bakıp, "odayı biliyorsun," dedi. "Yani tek yatak var. Eğer sorun olacaksa biriniz salonda yatarsınız, olur mu?"

Korel sadece başını salladı ve ben de bunun üzerine ayağa kalktığımda Gürkan ile Büge'nin odadan çıkışını izledim. Ardından Korel kumandayla televizyonu kapattı, diğer odaya geçmek için yürüdü. Ben de arkasından ilerlediğimde beraber misafir odasına geçtik.

Tek kişilik bir yatak ve koltuk vardı. Küçük oda sanki diğer odalara göre daha karanlıktı. Pencerenin önündeki perde sonuna kadar kapalıydı, belki de nedeni buydu ama içerisi sıcak değildi. Korel birkaç kısa adım atıp yatağın yanındaki gece lambasını yaktığında loş sarı ışık odayı aydınlattı. Birkaç saniye yatağa

baktı, sonra nefesini verip sırtı bana dönük şekilde, "İstersen koltukta ya da salonda yatayım," dedi. "Fark etmez."

"Sorun yok." Önemli olan bunlar değildi, bizim çok daha önemli sorunlarımız vardı. "Nasıl hissediyorsun?"

Bakışlarını omzunun üzerinden bana çevirdikten sonra yatağa oturdu. İyiyim diye geçiştirmesini bekledim ama, "Bilmiyorum," dedi. "Hiçbir şey hissetmiyorum şu anda." Yatağa doğru yürüdüğümde gözleri hemen topallayan bacağıma kaydı. "Sen nasılsın?"

Yatağa, yanına oturdum ama aramızda mesafe vardı, birkaç karışlık mesafeyi de aştığımda omzum omzuna dokundu. Elim yavaş ve sakin bir şekilde kalbine gittiğinde gözlerimi kapatıp atışlarını hissettim. Sakindi, durağandı ve ölecekmiş gibi atmıyordu. "Benim bir önemim yok," dediğimde gözlerimi açıp yaprak sarısı gözlerine baktım. "İnan, şu an benim nasıl olduğumdan daha çok sen önemlisin."

Korel şaşkınlığını benden gizlemeye çalışsa da beceremedi; bu duygusu direkt bana ulaştı. Fazla mı bencildim? Ya da öyle mi görünüyordum? Aslında onun canını kendi canımdan daha fazla önemsediğimi bugün anlamıştım. "Altı üstü kalp yetmezliği," dedi omzunu silkerek ve alayla güldü. "Her şeye yetebilen Korel, kalbine yetemiyor. Trajikomik."

Gülmedim. "Kendinden vazgeçmişsin." Korel'in yüzünde bir değişiklik olmadı. "Evet, hep vazgeçmiştin ama bu sefer, her şeyden vazgeçmişsin. Neden Korel? Bunu neden yapıyorsun?"

Yüzüme bir süre daha baktı, ardından başını çevirip derin bir nefes aldı ve yatağa uzandı, duvar kenarına. Bense diğer tarafta oturmaya devam ettim. "Sigaram bitti," dedi öfkeyle. "Şu an keşke sigara olsaydı."

"Korel, neden?" dedim söylediklerini duymazlıktan gelerek. "Seni ilk tanıdığımda da böyleydin. Neden? Şimdi neden bu kadar?"

"Ne önemi var Minel?" Bakışları tavandaydı; soğuk olmamasına rağmen üşüdüğümü hissettim. "Kimin için önemi var?"

"Benim için var." Oturmak yerine ben de onun gibi yatağa uzandığımda yine omuzlarımız birbirine değdi, ben de gözlerimi tavana diktim.

"Hakkımdaki hiçbir şeyin senin için önemi yoktu, öyle söylemiştin."

Gülümsedim ama keyiften tamamen uzaktı. "Bir kez de ben yalan söyledim, Korel." Bana baktığını hissettim ama tavana bakmaya devam ettim. Büge'nin sesi kulaklarımda çınladı, kaçmamam gerekiyordu. Kahretsin ki yine yalanlara inanacaktım ama artık bunu istiyordum. "Korel, neden bırakıp gittin?" Yutkundum, sesim titredi, soruyu sorarken bile canımın acısını gizleyemedim. "Yani benim hayatımdan herkes çekip gitmişti, bunu biliyordun ve beni hiç bırakmayacağını söylemiştin ama o gün, o salonda benim elimi bırakıp gittin." Başımı iki yana salladım, gözlerim dolmuştu ama ağlamak istemiyordum. "Bana biri, babam geldikten sonra giden başka biri için parçalanacağımı söyleseydi buna inanmazdım ama ben o gün, sen giderken paramparça oldum. Bana bunu neden yaptın?"

Gözleri hâlâ profilimdeydi ve nefesi düzensizleşmişti. Ama yine ona bakmadım. Kendimi yalanlara inandırmak için bekledim ama o, "Bana inanacak mısın?" diye sordu.

"Yalanlar mı söyleyeceksin?" dedim.

"Bana inanacak mısın?" diye sordu bir kez daha. "Eğer inanmayacaksan..."

"İnanacağım." Dürüsttüm çünkü yalan da olsa inanırdım, onun yalanlarını kendi doğrularım yapardım. "Çünkü ben, ne olursa olsun, sana inanmaktan vazgeçemiyorum. Ben bundan bile vazgeçemezken, sen karşımda kendinden vazgeçiyorsun."

Korel yan döndü, yüzümü tamamen görebilmek için ve ben sırtüstü yatmaya devam ettim. *Hazır ol,* dedim kendi kendime. *Yine ona yeniliyorsun, Minel. Yine ona karşı kaybediyorsun.*

Ama o zaten hayatı da dahil çoktan kaybetmeye başlamıştı.

"Gitmek zorundaydım," dedi kısık sesle. "Çünkü kalsaydım sen zarar görürdün." Susup bekledim, hiçbir tepki vermedim. "Prometheus o gün, o sürprizini benim için hazırladı."

"Ve benim için," deyip sözünü kestim.

"Ve senin için," deyip devam etti. "Fakat Prometheus öncesinde bana bunların olacağını söylemişti." Bakışlarım hızla ona döndüğünde daha fazla tavana bakamayacaktım. "Evime iki adet

alfabe harfi geldi. Bu iki cinayet olacağını gösteriyordu. Ve bu harfleri bana mektupla göndermedi. Evimin içine, odamda yatağımın üzerine bir ceset gibi bırakmıştı. İlk önce anlayamamıştım ama o harflerin annenin dosyasından koparıldığını gördüm."

Bana yeni bıraktığı notun aynısıydı ve aynı şekildeydi fakat bunu dile getirmeden dinlemeye devam ettim. "Sonra," dedi ve beni ne bekliyorsa dikkatlice yüzüme baktı. "Babanı o kumarhaneden kurtardığımda, baban bana Prometheus'un peşimde olduğunu söyledi."

"Ne?" Bir kez daha bacaklarıma kadar uyuştum fakat donuk gözlerimi bir an bile kırpmadım. "Babam orada olduğunu söylemişti ve onu oradan kurtaran..." Başımı iki yana salladım. "Nasıl? Biz gittiğimizde babam oradaydı ve sen onu bulup kurtardın mı?"

Korel başını aşağı yukarı salladı. "Bu yüzden senin yanından ayrılmıştım, geri döndüğümde her şey mahvolmuştu."

Çenem kasıldı. "Onun orada olduğunu nereden biliyordun?"

Korel'i sorum rahatsız etti, gözleri benden uzaklaşıp arkamdaki gece lambasına kaydı. İlk önce cevap vermeyecek sandım ama o, "Dürüst bir yanıt mı istersin yoksa içini rahatlatan yalanları mı?" diye tercih hakkı sundu.

Eskiden olsa yalanları seçerdim ama bunu yapmadım. "Sen gitmeden önce," dedim acıyla. "Bana yalanlar söyle diye yalvarmıştım. Artık bunu bir daha yapmam fakat yanıt da vermeyeceğim. Vicdanını dinle, Korel. Hangisini seçmek istediğine sen karar ver. Bak, bunun adı güvendir."

Çok kısa bir an düşündü, ardından, "O halde iyi dinle," dedi ve gözleri yine gözlerime döndü. "Babanı nasıl bulduğumu bilmiyorum çünkü ben de bazen hiçbir şeyi hatırlamıyorum." Yaprak sarısı gözlerine doğruları mı yoksa yalanları mı söylüyor diye dikkatlice baktım ama hiçbir şey anlayamadım.

"Senin de mi hafıza kaybın var?" dedim düz bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi bir kez daha. "Hayatımın bazı kısımlarında boşluklar var ve hiçbir şey hatırlamıyorum." Gözlerini yine kaçırdığında onun bana yine yalanlar söylediğini anladım; anlatmak istemedikleri vardı, bu şekilde kaçıyordu.

Yine de aldırış etmeden, "Ve bu gitmen için bir neden miydi?" diye sordum. "Prometheus'un senin peşinde olması yani."

"Babanla bir konuda ortaktık." Yine sarsıldım ve bunu ona fiziksel olarak da gösterdim. "Ben o günden sonra Prometheus'u bulmak için çaba sarf edecektim ve o da sana iyi bakacaktı. Benim senin yanında olmamı istemedi, bunun sana daha çok zarar vereceğini söyledi. Ayrıca Prometheus benimle uğraşırken yan yana durmamız, ikimizi ortak hedef haline getirirdi. Prometheus'un dikkatini dağıtmak için ortalıktan yok olmam gerekiyordu; hem de onu ararken, kendimi belli etmemeliydim. O süre boyunca sürekli olmasa da babanla iletişim kurdum, gözlerim hep üzerindeydi. Baban senin yanındayken ve ben yokken, Prometheus sana yaklaştığında onu daha rahat yakalayabilirdik diye düşündük. Hatta bir keresinde, seni takip ettiğimde..."

"Beni takip ediyordun, değil mi?" diye sordum ve içimde büyüyen öfkeyi dizginlemeye çalıştım.

"Evet." Sonra nefesini verdi. "Elimden geldiğince. Bir keresinde, sen etütten çıkıp eve giderken birinin seni takip ettiğini gördüm. Bir kadındı. Kahverengi saçları omuzlarına kadar gelen, zayıf, sarsak adımlı bir kadın. Evine kadar seni takip etti, sonra onu yakalayacağım sırada ortadan kayboldu. Prometheus'un kadın olmadığını biliyorum ama şüphelendim. Sonrasında bir daha görmedim."

"Anlamıyorum," dedim aptalmış gibi. "Sen o dans ettiğimiz gün, yarışma günü yani, babamın geleceğini biliyor muydun?" Korel onaylarmış gibi başını salladı. "Ve babam, gideceğini biliyordu. Hatta gittiğinde onunla da iletişim kurdun ama bana hiçbir şey söylemedi, öyle mi?" Yine beni onayladı. "Beni ayrı ayrı değil, beraber kandırdınız."

"Bunu senin kötülüğün için yapmadık. Babanı kurtardığımı Prometheus'un bilmemesi gerekiyordu, aramızda büyük bir problem varmış gibi davranmalıydık. O akşam Prometheus, babanın oraya geleceğini asla tahmin edemezdi, bu ona çok büyük bir sürpriz oldu. İkimizin de arası, geçmişten gelen bir

öfke gibi düşün, bok gibiymiş gibi yansıttık. Hoş, babanı çok sevdiğim söylenemez ama yine de bana mantıksız bir teklifle gelmemişti."

Başımı iki yana hayal kırıklığıyla salladım. "Aylarca evinin kapısının önünde seni bekledim. Bir ay boyunca hastanede yattım. Senin gidişine kendi içimde cevaplar bulmaya çalıştım, bulamadığımda öldüğünü bile düşündüm. Ve siz ikiniz bana o tiyatro salonunda Prometheus'un oyununun içinde oyun oynadınız, öyle mi?"

"Zorundaydık." Korel'in sesi çaresiz çıktı. "Ve artık birisinin Prometheus'un sonu olması gerekiyordu. Birisinin onu bulması gerekiyordu."

"Bu kişi de sen mi olacaktın?" Onu alaya aldım ama aldırış etmedi.

"Evet. İlk defa Prometheus'un peşine düştüm ve ona öyle yaklaştım ki Minel. Bulduklarım..."

"Beni Prometheus'tan korumaya çalıştınız," deyip lafını böldüm. "Ama bilmelisiniz; Prometheus sen gelmeden bir gece önce, aynı senin gibi odama girdi ve bana üç tane alfabe harfi bıraktı. Yani üç cinayet olacak ve senin söylediğin gibi annemin dosyasından yırtılmışlardı."

Korel'e ilk defa söylemiştim bunu. Normalde hiç kimseye söylemeyecektim hatta kendi aklımdan bile bir kez daha geçirmeyecektim fakat bencilce bir düşünceyle, canını yakmak için dudaklarımdan bu kelimeler dökülmüştü.

Korel şaşırmadı ama çok da sakin olmayan bir ses tonuyla, "Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu.

"Karşında olduğuma göre yapmadı." Başıma vurduğunu ya da bayılttığını söylemek istemedim. "Aslında biliyor musun, bu anlattıklarına şaşırmadım. Çünkü ikiniz de beni hayatım boyunca o kadar çok şaşırttınız ki artık size şaşıramıyorum. Fakat bir şeyi de merak etmeden duramıyorum, Korel." Yaprak sarısı gözleri gözlerimin her zerresinde gezinirken, "Neden geri döndün o halde?" diye sordum. "Neden bırakıp gitmişken geri geldin? Yoksa babam mı gelmeni söyledi?"

Korel bir kez daha sırtüstü yattı ve bakışlarını tavana dikip, "Neden geri döndüğümü sana söyledim," dedi. "İnsan olduğumu hatırladım ve biri bana sarılsın istedim."

"Tek neden bu mu?" Güldüm, gülüşüm canını yaktı mı bilmiyordum ama karşılık vermedi.

"Tek neden bu değil," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Keşke tek neden bu olsaydı ama değil işte."

"O halde diğer neden ne?"

Yanağında oluşan yeni yanık izi gözlerimin önündeydi ve gözleri tavandayken o izi inceleme fırsatı buldum. Bir bıçakla yapılmış gibi görünüyordu; kızgın ateşe tutulup yüzüne bastırılmış bir bıçak izi. Bunun acısını düşünmek bile kendi içimde bir kez daha ona karşı yumuşamama neden oldu. Hem bakıldığı zaman, gerçekten de kendimi şaşkın ya da kırılmış hissetmiyordum; aksine, Korel'in doğru ya da yalan bilinmez, anlattıkları, gidişinin arkasında beni düşündüğünü gösteriyordu.

Belki de oyundu. Belki de sonuna kadar doğruydu. Ben kendi hislerimi gökyüzüne çıkarana inandım yine.

"Diğer neden..." diye mırıldandığında onu incelediğimi fark etti ve yavaşça yüzünü döndü. "Benim bir türlü akıllanmayıp, dönüp dönüp yine sana gelmek istemem. Diğer neden, benim bu yetmeyen kalbimin seni özlemesi. Diğer neden, bana ne yaparsan yap, sana ihtiyacımın olması. Diğer neden ne, biliyor musun, Minel? Benim kendimden bile vazgeçip senden vazgeçmeyişim."

18. OYUNUN BAŞLANGICI

İnsan hayatının üç bölümü olurdu: geçmiş, şimdi ve gelecek. Benim hayatımın üç bölümü yoktu. Hatırladığım geçmişim vardı; hatırlayamadığım geçmişim, hatırlamaya başladığım, hatırlatmaya çalıştıkları. Kabullendiğim ve yalanlarla boğuştuğum bir şimdi. Ve tek bir gelecek. Kendi geleceğimi bölümlere ayıramıyordum; bunun nedeni belirsizlikti ya da geleceğimin başkalarının elinde olmasıydı.

Korel'le ikimiz yatakta uzanırken bunları düşünüyordum. Bizden önce onu ve beni, dönüştüğümüz kişileri, ardından içine düştüğümüz o çukuru: yalanları, gerçekleri, kaçtıklarımı, kaçtıklarını, anlayışlarımı, anlamadıklarını, kaybolduklarımı, sırları...

Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözleri tavandaydı ve uykuya direniyor gibiydi. Şu an burada olmamam gerekiyordu, bunu biliyordum ama yine de kalkıp gidemedim. Onu uzun zamandır incelemediğimi fark ettiğimde ilk defa yüzündeki yanıklar dışında özüne baktım: güzelliğine.

"Korel," diye mırıldandım, kaşını kaldırdı ama cevap vermedi. "Sana bir soru soracağım."

"Sor," dediğinde kuruyan dudaklarını ıslatıp bakışlarını bana çevirdi. "Basit olsun."

"Bizim hayatımızdaki hiçbir soru basit olmaz," dediğimde gülümsemeye çalıştım ama huzurlu bir gülümseme değildi. "Bu soruya dürüst bir cevap vermeni istiyorum, olur mu?"

"Minel," dedi ve bana uzun zamandır Turuncu demediğiyle bir kez daha yüzleştim. "Dürüst olacağım desem inanacak mısın bana? Sor gitsin, artık yalan söylemeye ihtiyacım yok."

Başımı olumlu anlamda salladığımda yan bir şekilde ona doğru döndüm, elimi yanağıma yerleştirdim ve cenin pozisyonu aldım. "Bana seni unutturmalarına neden izin verdin?" diye

sordum kısık sesle. İlk önce havalanan kaşları indi, ardından gülümsedi ve gözlerini kapattı. "Engelleyecek gücün mü yoktu? Neden geçmişimi elimden almalarına göz yumdun?"

Kısa bir sessizlik olmasını umuyordum ama düşündüğümden daha uzun oldu. Bu sessizlikte o her ne düşünüyorsa yüzü şekilden şekle girdi ama bana neler olduğunu anlatmadı. En sonunda, "Engellemeye çalıştım," dedi tek cümleyle. "Ama başaramadım."

"Nasıl başaramadın?"

"Gücüm yetmedi." Korel'in güçsüz olduğunu kabullenmesi tuhafıma gitmişti.

"Senin gücün yeterdi," dedim bencil bir şekilde. "Başka şeyler vardı, değil mi?"

"Minel," dedi ve o da yan dönüp benim gibi elini yanağına yerleştirdi. "Bazen herkese gücün yeter ama bir kişiye gücün yetmez. Benim gücüm o kişiye yetmedi."

Öfkeyle nefesimi verdiğimde yüzümü buruşturdum. "Benim hayatımı elimden aldılar, o zamanlar sen vardın ama bunu da engellemedin. Sonra ne yaptın? Karşıma geçip benimle savaştın. Belki ilk defa bu kadar net soracağım, benimle neden savaştın Korel? Sen neyi yanlış anladın? Sana neyi yanlış anlattılar?"

Gözlerimin içine bakarken dudaklarını araladı, bir şey söyleyecek gibi oldu, ardından yeniden dudaklarını kapattığında eli sakince yüzüme uzandı. "Ben hiçbir şeyi yanlış anlamadım, Minel," dedi parmak uçları çillerimin üzerinde gezinirken. "Ama keşke yanlış anlasaydım."

Kaşlarım çatıldı. "O halde anlat, bana seni nasıl unutturdular? Beni nasıl engelleyebildiler?" Yüzümdeki parmakları durakladığında gözleri gözlerime savaş açtı, öyle bir baktı ki kendimi ilk günlerde olduğu gibi yine suçlu hissettim. "Karşı çıkmadım mı yoksa?" dedim dehşetle. "Boyun mu eğdim?" Sesim titredi, bunu o da duydu.

Kısa bir sessizlik oldu, kısa sessizliğin ardından, "Hayır," dedi kendinden emin bir sesle. "Çok karşı çıktın, Minel. Engellemeye çok çalıştın. Beni hiç unutmak istemedin. Savaş verdin." Gözlerini kıstı. "Öyle ki acı çekmemi bile kaldıramadın, arkanda

bırakamadın beni. Her koşulda bana inandın, her koşulda yanında olmamı istedin ama engellediler." Yutkunduğumda parmakları saçlarıma doğru ilerledi. "Kendini suçlu hissetme, engelleyebilirdim, ben güçsüzdüm. Bu benim suçumdu."

"O günleri tam olarak hatırlayamıyorum," dedim, kendime daha fazla sokularak. "Ama tek bildiğim, çok acı çektiğim."

"Çok acı çektin," dedi ama bunu söylerken sanki kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Acı çekmemeni isterdim, aynı kalmanı."

Derin bir nefes verdiğimde, "Bana bir gün, o zamanları anlatır mısın? Şu an değil, ben ne zaman istersem, o gün."

Beni onaylamadı ya da reddetmedi fakat o da derin bir nefes verdikten sonra, "Minel," dedi derinden gelen bir sesle. "Ben de sana bir şey soracağım."

"Sor," dedim gözlerimi açarak.

"Ben unutulması kolay biri miyim sence?" diye sordu, bambaşka bir noktadan girerek.

"Hayır," diye dürüst bir yanıt verdim.

"Peki ben unutulmak isteyecek biri miyim?"

"Hayır," dedim yine.

"Peki Minel, beni bir kez daha unutur musun?"

Hiddetle gözlerimi açıp, "Hayır," dedim yüksek sesle. "Neden unutayım?"

"Ya unutturmak isterlerse?" diye sordu.

"Direnirim."

"Ya unutmak istersen?"

"Bu da ne demek?" Hafifçe doğruldum, eli saçlarımdan aşağıya düştü. "Kim birini unutmak ister ki?"

Başını salladı, inançlı bir sallayıştan öte çaresiz bir direnişti. "Minel," dedi tek solukta. "Beni bir daha unutma. Ben bir zihinde yaşayacaksam bu senin zihnin olsun istiyorum."

Bu kez kendimi tutamayıp ben elimi onun yüzüne yerleştirdim ve parmaklarım izlerle dolu yüzünde gezindi. "Seni unutmayacağım, Korel," dedim kendi içimde bir söz vererek. "Hiçbir zaman bunu yapmayacağım."

İnandı mı bilmiyordum ama gülümsediğinde bu kez huzurlu bir gülümsemeydi, ardından kendinden hiç beklemediğim bir şekilde o uzun boyuna, duruşuna rağmen kollarımın arasına yerleşti, başını göğüs kafesime yaslayıp gözlerini kapattı. Elim havada kaldığında bir kolunu belime sardı, derin bir nefes verdi. Hiçbir şey söylemedi ama bana sığındığını o an anladım. "Sarılmayacaksın, biliyorum," dedi. "Ama ben sarılacağım."

Yutkunduğumda havada duran elim saçlarına dokundu ve yavaşça okşadım. Bunu bekliyormuş gibi daha derin bir nefes verip başını tamamen göğüs kafesime gömdü. İlk önce kısa nefesler aldı, ardından sıklaştı, en sonunda da uykuya daldığını anladım. Parmaklarım saçlarında gezinirken gözlerimi yumdum ama uzun bir süre uyuyamadım; tek düşündüğüm, hatırlayamadığım geçmişimdi.

Bir şeyler vardı, geçmişimde canımı sıkan ve Korel'i suçladığım bir sır. Ama hepsinden önce kendimi de suçladığım.

Kâbuslarla cebelleştiğim bir gecenin ardından kendimi fazlasıyla yorgun ve halsiz hissediyordum; Korel bana sarılmış uyurken uzun bir süre uykuya direnmiştim ama gözlerimi açtığımda onu kollarımın arasında bulamamıştım. Tek başıma yatakta yatarken üzerimi örttüğü için terleyerek uyanmıştım, pencere ise örtülüydü.

İçeriden gelen konuşma sesleriyle odadan çıkmış; mutfakta Gürkan'ı, Büge'yi ve Korel'i bulmuştum. Korel masada oturmuş sigarasını içiyordu, Gürkan ile Büge ise kahvaltı hazırlıyorlardı.

İçeriye sessizlik hâkimdi; Korel dalgındı ama her şeyden önce, akşamki yemek masasındaki halimiz uzaklaşmış gibiydi.

"Kahvaltıda bira istersen kendini kapıda bulursun," dedi Büge, masaya zeytinleri bırakırken Korel'e bakıp. "Bizim evde böyle zararlı maddeler bulunmaz."

Korel'in dudakları sağa doğru kaydı, ardından kaşlarını kaldırarak, "Bu evdeki en zararlı madde sensin çünkü," dedi.

Büge'nin kızmasını bekledim ama o da aynı şekilde sırıtıp bir tane zeytini yüzüne fırlattı. Korel ise zeytini havada kapıp ağzına attı.

Kapının önünde daha fazla durmayıp içeriye girdim. "Günaydın," dediğimde Korel'in bakışları bana döndü. Hemen yan tarafındaki sandalyeyi çekip oturduğumda dirseklerimi masaya yaslayıp parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Mutfaktaki küçük televizyondan haber kanalının sesi geliyordu; bir kazadan söz ediyordu, bir çocuk ve anne ölmüştü. "Başım çok ağrıyor; az mı uyudum, çok mu uyudum, bilmiyorum."

"Az," dedi Korel, sigarasından son nefesi çekerken. "Henüz erken, uyumaya devam etseydin."

"Yazları çok uyuyamıyorum," diye mırıldandığımda Gürkan ile Büge'ye döndüm. "Siz böyle her sabah emekliler gibi erkenden mi kalkıyorsunuz?"

"Sayılır," dedi Gürkan, sırıtarak tavadaki yumurtayı tabağa koyarken. "Ben bir doktorum, Minel," deyip göz kırptı. "Ve ailemi geçindirmek için çalışıyorum."

"Aile mi?" diye sordu Korel gözlerini devirerek. "Gören de çocukları olan bir baba sanacak seni."

"Neden olmasın?" dedim Korel'e kaşlarımı çatıp. Büge'nin dudaklarını büzdüğünü anlayabiliyordum. "Biraz daha böyle devam ederlerse iyi bir aile babası olur Gürkan."

Gürkan'ın eğlenmesini ya da bana katılmasını bekledim ama sessizliğe gömülüp bize arkasını döndü, Büge ise bana bakıp başını iki yana salladı. O anda Korel bizim bakışmamızı yakaladı, tek kaşını havaya kaldırıp bana baktı. Gözlerimi direkt ondan kaçırdığımda, bir bakışımdan bile her şeyi anlayabileceğini biliyordum.

Birkaç dakika sonra mutfak masasında bütün kahvaltılıklar dizilmişti, servis tabaklarını da ben yerleştirdim. Birden aklıma babam geldi. "Telefonuma hiç bakmadım," dedim Büge'ye dönüp. "Babam seni hiç aradı mı?"

Büge başını olumlu anlamda sallayıp, "Mesaj bırakmış," dedi. "Bizimle olduğunu söyledim."

"Telefonumu alayım," diyerek ayağa kalktığımda, Korel bileğimi tutup masayı işaret etti.

"İlk önce kahvaltı edelim," dedi huzursuz bir sesle. "Sonrasında bakarsın, olmaz mı?"

Kendimi tedirgin hissedip yeniden masaya yerleştim. Gürkan ile Büge de masaya oturduğunda, herkes tabaklarını doldurmaya başladı. Korel'in az aldığını görünce onun tabağına börek ve simit koydum, fark ettiğinde hiçbir şey söylemeden yemeye başladı. Sessizliğin ardından Büge, "Bugün bir şeyler yapalım," dedi peyniri ağzına atarken. "Hava çok güzel, piknik yapabiliriz belki."

"Piknik mi?" dedi Gürkan gülerek. "Benim işe gitmem gerekiyor ama siz üçünüz takılabilirsiniz."

"Bugünlük izin alabilir misin?" Büge dudaklarını büktü. Gürkan kaşlarını kaldırınca Büge oturduğu yerde ellerini birleştirdi. "Lütfen, lütfen, lütfen," dedi heyecanla. "Bir gün izin al, çok eğleneceğiz, çok istiyorum. Hep beraber piknik yapmadık hiç, belki top da oynarız."

"Bu kız çok fazla Yeşilçam filmi izliyor," diye takıldı Korel. "Ağaçlar arasında Gürkan'la koşuşturacak mısın yoksa?"

"Beni sinir ediyorsun." Büge kaşlarını çattı. "Ama güzel olmaz mı? Gelmez misiniz siz de?"

Bakışlarımız kesişti. "Bilmiyorum," dedim ama içimde bir heyecanın yükseldiğini fark ettim. Her şey fazlasıyla anlam veremediğim şekilde normal ilerliyordu ve sadece bir an, bu normal seyre ayak uydurmam gerektiğini düşündüm. Affetmediğim, savaştığım birçok şey olmasına rağmen hepsini rafa kaldırıp her şeyi affetmeye de çalışabilirdim. "Olabilir aslında," dedim Korel'e dönüp içtenlikle gülümseyerek. "Biraz keyifli vakit geçirmeye ihtiyacımız var."

"Harika," diye şakıdı Büge ve Gürkan'a döndü. "İzin alacaksın, değil mi?"

Gürkan, Korel'e döndüğünde Korel'in başını olumlu anlamda salladığını gördüm. Büge'nin mutluluğunu perçinlemek isteyerek güldüğümde önümdeki portakal suyundan bir yudum aldım.

"Evet sayın seyirciler, bir son dakika haberiyle karşınızdayız..." Spiker kadının heyecanlı sesi, gülüşlerimizin arasına daldı.

"Uzun zamandır ortalarda görünmeyen ve birçok can alan Prometheus, bu kez yeni bir cinayetiyle..."

Elimdeki bardak kayıp yere düştüğünde yutkundum, bakışlarım ilk önce Korel'e kaydı. O ise donuk bir ifadeyle önüne bakarken, Gürkan'ın hemen kalkıp kumandayı alarak televizyonun sesini açtığını gördüm.

"Evet, barda işlenen cinayetin görüntülerini sizinle RTÜK kuralları dahilinde paylaşamıyoruz fakat bütün görüntüler Prometheus cinayeti olduğunu doğruluyor. Olay yeri inceleme de bizimle aynı fikirde olduğunu paylaştı. Saat ikide emniyet müdürünün açıklamalarıyla..."

"Kahretsin," diye inledi Gürkan ve elindeki kumandayı yere atıp içeriye koştu, onun ardından Büge de koştunca bakışlarım bir kez daha Korel'e kaydı, ardından kendimden beklemediğim bir hareketle oturduğum yerden korkarak kalktığımda altımdaki sandalye geriye düştü.

Korel yutkunduktan sonra bakışlarını bana çevirdi. Gözlerim masadaki bıçağa kaydı; bunu düşünmek bile kendimi fazlasıyla kötü hissettirdi. O hiçbir şey yapmazdı, değil mi? Başımı iki yana salladığımda mutfaktan hızlı adımlarla çıktım, ardından endişeyle çantama ilerledim. İlk aklıma gelen kişi babam olduğunda, Korel'in de arkamdan geldiğini hissetmiştim.

Telefonu çantamdan çıkardığımda ellerim korkudan titriyordu fakat buna aldırış etmedim. Çantamdaki Korel'e ait dosya yere düştüğünde, Korel yaklaşıp onu yerden almak istedi ama umursamadan telefonunun kilidini açtım. Ekranda babamın adını on iki kez gördüğümde, "Kahretsin," diye inledim, ardından adına tıkladım. Birkaç çalışın ardından telefonu açtı.

"Minel," dedi tek solukta.

"Baba," dedim endişeyle. "İyi misin? Haberlerde şimdi gördüm; Prometheus'un cinayet işlediğini..." Korel elindeki dosyayla yavaşça ayağa kalktığında bakışları bana döndü; ne olduğunu anlamıştı. Dudakları aralanmış şekilde bana bakarken, babam bir şeyler söyledi fakat onu duyamadım.

"Minel," dedi en sonunda. "Sen iyi misin? Neredeysen oraya almaya geleceğim."

"İyiyim," dedim boğuk bir sesle. "Geleceğim, evden dışarı çıkma, olur mu? Kendini odaya kilitle, kimseye kapıyı açma."

"Minel," dedi babam ama telefonu yüzüne kapattığımda Korel'in büyük bir hayal kırıklığıyla bana baktığını gördüm. Elinden dosyayı çekip almak istediğimde havaya kaldırdı ve soru işaretleriyle dolu gözlerle bana baktı.

"Ver onu bana," dedim ama kendimi suçlu hissediyordum. "Korel, ver onu."

"Minel," dedi benim aksime sakin ama acıyla. "Bütün bunları nereden buldun?"

"Seni ilgilendirmez." Üste çıkmaksa bunu yapacaktım. "Hakkında hiçbir şey bilmiyordum, kafayı yiyecektim ve bunlara ulaştım. Ver onları bana."

Karşı çıkmasını ya da içindekilerden çekindiğini belli etmesini bekledim ama dosyayı aşağıya indirip bana uzattığında, "Her ne yazıyorsa," dedi aynı acıyla. "Sorsan anlatırdım. Hem de kelimesi kelimesine."

"Korel," diye içeri girdi Gürkan; dosyayı alıp çantama tıkıştırdım. Korel bana bakmaya devam ederken, Gürkan bir kez daha, "Korel," dedi öfkeyle. "Korhan aramış, polisler seni arıyor."

Korel bu kez bakışlarını Gürkan'a çevirdiğinde kaşları öfkeyle çatıldı. "Beni mi?" dedi şaşkınlıkla. "Neden?" Öylesine masum sordu ki bir an ona inanmayı seçtim ve Korel için üzüldüm.

"Bilmiyorum," dedi göz ucuyla bana bakarak ama biliyordu, anlamıştım. "Karakola gitmemiz gerekiyor, başın dertte gibi görünüyor."

Korhan'ın defalarca beni arayıp konuşmak istediğini hatırladım; Korel'in sabah beni engellemesi ve aralarındaki savaş... Midem bulanmaya başladığında bakışlarım sargılı bacağıma kaydı. Korel ise dimdik durmaya devam etti.

O sırada elimdeki telefon titremeye başladı ve babam diye beklerken Korhan'ın adını gördüm. Hemen meşgule aldım; artık Korel'in yanında ağabeyiyle konuşmamam gerektiğini öğrenmiştim.

"Ben ne yaptım ki?" diye sordu Korel masum bir ifadeyle. "Bu cinayetle bir ilgisi varsa, dün gece sizinleydim." Artık öyle bir hale gelmişti ki şüphelerin odağında olduğunu çekinmeden

dile getirebiliyordu, biz de buna şaşırmıyorduk. Bakışları bana döndü. "Buradaydım Minel, biliyorsun."

"Cinayet dün işlenmemiş," dedi Gürkan açıklama olarak. "Hem bu nedenle değil, çıkmamız lazım."

"Gürkan, ne oluyor?" diye öne atılan Büge'ye baktım. Sessizliğini en fazla koruyan bendim. Telefonum yeniden titredi, bu kez arayan babamdı ama yine açmadım.

"Birisi senin aleyhine ifade vermiş," dedi Gürkan en sonunda.

"Cinayetle alakalı..."

"Cinayet değil, bir sus," diye çıkıştı Gürkan. "Azra Dinçer ve Göksel davası. Onlar ortaya çıktı ve senin aleyhine ifade vermişler. Derhal gitmemiz gerekiyor."

Başım öfkeden mi, endişeden mi yoksa heyecandan mı bu denli dönüyordu, bilmiyordum. Başım hızla dönerken bütün görüntüler gözlerimin önündeydi ve aylar önceki olaylar, şimdi dün gibi aklımdaydı.

Azra Dinçer beni boğmaya çalıştığında onun elinden Korel kurtarmış, ardından Azra kayıplara karışmış, bir daha da gören olmamıştı. Şimdi ortaya mı çıkmıştı? Göksel kriz geçirmişti ve onu da sonra görmemiştim, tek hatırladığım izleriydi.

Gürkan arabayı o kadar hızlı kullanıyordu ki konuşmaya çalışsak bile motor gürültüsünden ve açık pencerelerden vuran rüzgârın sesinden birbirimizi duyamazdık. Korhan bir daha aramamıştı, babam ise aramaya devam ediyordu.

Yeni eve çıktığımızda babam her odaya üç tane kilit koymuştu, pencerelerde de ikişer kilit vardı, ayrıca kamera sistemi devredeydi, alarmlar da öyle. Bana bunu yansıtmamaya çalışsa da yine kaçışların içindeymişiz gibi bir hayat sürmeye devam etmişti; bense, büyük ihtimalle Prometheus'un isterse bana kolaylıkla ulaşacağını düşündüğüm için, o kilitleri hiçbir zaman kullanmamıştım.

Şimdi babam o kilitli evde saklansın istiyordum; biliyordum, yine kurtulamazdık ama belki biraz zaman kazanabilirdik.

Gözlerim bir an Korel'e kaydığında parmaklarıyla oynadığını gördüm. Şaşkın mıydı anlamıyordum ama tedirginliği ortadaydı; en son söylediği, Azra Dinçer'in Bursa'da olduğuydu. Şimdi nasıl olmuştu da ortaya çıkıp ifade vermişti?

Araba bir polis merkezinin önünde durduğunda direkt kapının önündeki Korhan'ın aracını gördüm, sigara içiyordu; bakışları bize döndüğünde araçtan ilk inen kişi ben oldum. Bakışları üzerimizde gezinirken, Korel hepimizin aksine daha sakin adımlarla ağabeyine doğru yürümeye başladı.

Karşısına geçtiğimizde Gürkan, "Neler oluyor?" diye sordu Korhan'a endişeyle.

Korhan önce arka tarafımızda kalan ve dün neredeyse ölümüne neden olacağı kardeşini şöyle bir süzüp, "Ne halt yedin sen?" diye sordu. Sakin bir soruydu ama bunu dile getirirken dişlerini sıktığını görebiliyordum. "Ne halt yedin ulan sen?" diye sordu bir kez daha.

"Neler oluyor?" diyerek çıkıştım. "Azra Dinçer olayı nedir ve..."

Korhan bir anda Korel'i yakasından tutup kendine çekti. "Ne bok yedin sen?" diye bağırdığında korkuyla titreyip geriye bir adım attım. Gürkan aralarına girmek istedi ama Korhan buna fırsat tanımadan Korel'i sertçe itekledi. "Bu kez senin götünü ben bile kurtaramayacağım aptal çocuk. Duydun mu beni?"

Korel sessizliğini korurken tedirginliği biraz daha arttı, büyük ihtimalle ne diyeceğini bilemiyordu ama bir yandan da suçlu olabileceğini düşünüyordum.

"Biri," dedim dişlerimi sıkarak. "Neler olduğunu anlatsın."

Korhan söylediğimi duymazlıktan gelerek kapıda bekleyen polislere baş hareketi yaptı ve polisler bize doğru gelmeye başladı. Korel kendisi için geldiklerini anladığında Gürkan ona, "Git ve ifadeni ver," dedi sakince. "Sakın direnme."

Korel'in bakışları Gürkan'a değil bana döndüğünde tedirginliği biraz daha artmıştı. "Yine aynı acıları yaşayamam," dedi sakince. "Yine aynı şeyler oluyor."

Polisler yanımızda durduğunda Korhan, "Karşı çıkmayacak," diyerek onları rahatlattı. "İfadeye geliyor."

Korel, Korhan'a bakarak, "Oraya yeniden dönemem," dedi; tedirginliği korkuya dönüşmüştü. "Bir kez daha o hastaneye gidemem." Polisler yanına geçtiğinde bana baktı. "Minel," dedi sanki onu kurtarabilecekmişim gibi. "Yeniden aynı şeyleri yaşayamam, duydun mu?" Polislerden bir tanesi elini omzuna koyduğunda o elini silkeledi. "Minel, yine aynı şey oluyor." Korhan'a baktı ve bu kez Korhan'ın yakasına yapışan Korel oldu. "Bir şeyler yap," dedi; yalvarış değil, yine direnişti. "Bir kez daha o bok çukuruna dönemem, duydun mu?"

Korhan kollarını tutup iteklediğinde, "İfadeni ver, Korel," dedi öfkeyle. "Sonrasına bakacağız."

Korkuyla bu kez de Gürkan'a baktı hatta Büge'ye. Onu her ne korkutuyorsa bu korkunun Korel'i öldürebileceğini bile düşündüm. En son bana baktığında bakışlarındaki korkuyu benimle paylaştı. "Korel," dedim dayanamayıp. "Buradayız, hiçbir yere gitmeyeceksin. Bekleyeceğiz seni."

Hiç beklemediğim şekilde Korel, "Bunu daha önce de duydum," dedikten sonra çaresizlikle yutkundu. "Bu kez sözünde dur."

Sorgulamadan, "Duracağım," dedim. "Lütfen direnme."

İnanıp inanmadığını bilmiyordum ama dediğimi dinleyip polislerle beraber merdivene ilerledi ve polis merkezine girdi. O girer girmez bakışlarım direkt Korhan'a döndü, onun da beni izlediğini gördüm. "Neler oluyor," dememe kalmadan konuştu.

"Prometheus bir cinayet daha işledi," dedi ve bakışları Gürkan ile Büge'ye döndü. "Geri döndü. Hepinizin dikkatli olması gerekiyor."

"Prometheus olduğu kesin mi?" diye soran Gürkan'ın bakışlarında dehşetin bir kısmı vardı. "Belki biri onu taklit ediyordur ve..."

"Aynı alfabe harfleri," diyen Korhan, cebinden telefonunu çıkarmadan önce elindeki sigarayı yere attı. Birkaç kere ekrana dokunduktan sonra bize doğru çevirdi. Evime bırakılan alfabe harflerinin bir tanesini gördüğümde gözlerimi yumdum, ardından geri açtığımda şaşırmadığımı fark ettim. Alfabenin harfi bir elin tersine çizilmişti, el kanlı görünüyordu; fotoğraf yakın çekimdi.

Bir an Korhan'a, Prometheus'un evime geldiğini söylemeyi düşündüm ama nedense bundan vazgeçtim.

Büge fotoğrafı görür görmez eliyle ağzını kapattı ve bir anda öğürerek eğilip kusmaya başladı. Gürkan endişeyle onun arkadan saçlarını tuttuğunda hissiz bir ifadeyle Korhan'a bakmaya devam ettim. "Seni aradım," dedi Korhan. "Uyarmak için. Prometheus yeniden başladı, kendini koruman gerekiyor."

Aynı hissizlikle Korhan'a bakmaya devam ettiğimde içimdeki ona karşı öfkemin aşılamaz olduğunu fark ediyordum. Bir süre beni inceledikten sonra, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Bir an bile düşünmeden, "Vicdansız adamın tekisin," dedim kendimden emin bir sesle. "Kardeşini bile gözünü kırpmadan ölüme gönderen sen, benim için mi endişelenip uyarıyorsun? Planın ne?"

Bunu beklemediği açıktı; gözleri hafifçe açıldı, ardından başını omzuna yatırdı. "Kardeşimle aramda olan beni ilgilendirir," dedi.

"Kardeşinle aranda geçenler senin vicdanını gösterir," diye düzelttim. "Ve inandırıcılığını bitirir. O az kalsın ölüyordu, pislik herif. Bir an bile umurunda olmadı hatta çekip gittin." Ona iyice yaklaşıp kısık sesle, "Üvey kardeşin olabilir," dedim. "Ama o bir insan, duydun mu? Bu kadarını asla hak etmiyor."

Korhan bir kez daha, "İkimizin arasındaki, bizi ilgilendirir," dediğinde sinirlenmeye başladığını hissettim. "Eğer ben onu yenmeseydim o beni yenecekti."

"Aptal mısın?" dedim çekinmeden. Normalde Korhan gibi adamlarla böyle konuşmak çok zordu. "O rahatsız, bunu biliyordun."

Korhan gözlerini devirdi. "Ben vicdansız bir adam değilim, Minel ama sen aptalsın."

Gürkan ve Büge polislerden su istemeye gitmişti; Büge gözyaşları içinde karnını tutuyordu. Hormanlarından olsa gerek, bütün dengesi sarsılmıştı.

"Azra Dinçer olayı nedir?" diye sordum bu kez de. "Neyin ifadesi?"

Korhan bu soruma cevap vermeden önce, "Minel," dedi baskın bir sesle. "Dikkatli ol, diyorum. Prometheus geri döndü."

Sabrım taşmaya başlamıştı. "Döndü," dedim kabullenerek. "Ve cinayetini işledi. Görüyorsun; yaşıyorum, babam yaşıyor, sevdiklerim de öyle. Bana ulaşmak istese..."

"Aptal," dedi dişlerini sıkarak bir kez daha ve sonra başını iki yana salladı. "Adamın öldüğü yer, sizin günler önce konsere gittiğiniz yer."

Bu noktada donuklaştığımda kaşlarım havalandı ve Prometheus'un asıl planını merak etmeye başladım. Korhan ise cebinden telefonunu bir kez daha çıkardı; ekranı bana döndürmeden önce, "Bu adamı tanıyor musun?" diye sordu ve videoyu açıp bana izletti.

Bir adam elleri havadan asılmış vaziyette sandalyede oturuyordu; ağzı iki tarafından çekilmişti, gülümsüyor gibi görünüyordu, yüzünün yarısı kanla kaplıydı. Onu tutan ipler birkaç saniyede bir hareket ediyor, ellerinin birbirine çarpmasına neden oluyordu. Durmadan alkışlıyor gibiydi, fonda ise Prometheus'a özgü "Cenaze Marşı" vardı.

Kamera yakınlaştı, adamın yüzündeki gülümseme daha korkutucu bir hal aldı ama benim dikkatimi çeken bu değil, adamı tanımamdı.

Barda birkaç dakikalığına da olsa flört ettiğim, hayatı öylesine yaşayan hatta bana dans öğretmek isteyen o masum adamdan başka kimse değildi. Canice öldürülmüş, Prometheus'un sanatsal cinayetlerine yeni bir tablo gibi eklenmişti.

Acıyla inleyip öne eğildiğimde bu kez kusma sırası bendeydi. Midemdeki az da olsa yediğim her şeyi çıkardığımda, Korhan sakince beni bekliyordu ama ben içimdeki zehri kusmak istiyor gibiydim.

Onu tanıyordum, adı Volkan'dı. Geçimini sağlamak için barda çalışan sıradan bir adamdı hatta dans etmeyi sevdiği için beni bile o birkaç dakikada dansa döndürmeye çalışmıştı. Numarasını vermişti, hiçbir zaman aramayacağım için o numarayı kaybetmiştim sanırım ama aramadığım için bile sevindim, belki de daha canice öldürülmesine neden olacaktım.

Suçlusu ben miydim, ben olmamalıydım. Bir masum insanın daha katledilmesi benim yüzümden olmamalıydı.

Aklıma Korel'le oraya yeniden gittiğimiz geldi. Korel'in o adama bakışları, adamın çekimserliği ama Korel'in baskınlığı, imaları...

Bu kez dizlerimin üzerine çöküp kusmaya başladım. Korhan da daha fazla dayanamayıp çöktü, ardından kapıdaki polis memurlarından su istedi. Öksürmeye başladığımda birkaç dakika sonra Korhan bir su şişesini dudaklarıma yasladı, önüme gelen saçlarımı geriye çekti.

Zorlukla suyu içtikten sonra bakışlarım ona döndü; dolu gözlerle, "Benim yüzümden," dedim, ilk söylediğim cümle bu oldu. Biliyordum, benim yüzümdendi. Öylesine seçilmemişti; hayatıma dahil bile olmayan, birkaç dakika sohbet ettiğim o masum adam, gözdağı vermek için öldürülmüştü.

Bu, Prometheus'un benim için hazırladığı en küçük şölendi.

Korhan'ın aksini söylemesini neden beklediğimi bilmiyordum ama dudaklarını birbirine bastırıp sudan biraz daha içmemi sağladı. En sonunda suyu eline döküp yüzümde gezdirdi. Soğuk suyun verdiği his beni kendime getirmek yerine ölüme yaklaştığımı hissettirdi.

"İyi misiniz?" dedi bir polis memuru. "Ambulans çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır," dedim zorlukla konuşarak ve ayağa kalkmaya çalıştım; Korhan kolumdan tutup bana destek oldu.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Korhan. "Şu an için ihtiyacımız yok gibi görünüyor. Değil mi Minel?" Başımı olumlu anlamda salladım ama titreyen elim Korhan'ın kolunu sıkıca tutuyordu. Gözlerim ilerideki Büge ve Gürkan'a kaydı; arabanın ön koltuğunda Büge oturuyordu, Gürkan ise önünde dizlerinin üzerine çökmüş bir şeyler söylüyordu, sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

"Benim yüzümden," dedim bir kez daha. Gözlerim yerdeydi. "Benim yüzümden, duydun mu? Herkese zarar veriyorum; o adamla konuştuk, sohbet ettik, bu yüzden oldu. Bu yüzden oldu, değil mi?" Korhan yine reddetmedi. "Neden?" diye sordum bu kez. "Neden o adam?" Elimi saçlarıma geçirdim. "Benim yüzümden," diye daha yüksek bir sesle inledim.

Korhan etrafına baktıktan sonra beni merkezin önünden ilerleterek diğer tarafa yürüdü. "Bunu bir kez daha dile getirme," diye uyardı. "Eğer ifaden alınacak olursa alkol muhabettinden başka hiçbir muhabbetiniz olmadığını söyleyeceksin."

"Hayır," dedim gözlerimi açarak. "O benimle flört etti, dans ettiğini söyledi hatta bana numarasını..."

Eliyle ağzımı kapatıp öne eğildi. "Aptal," dedi üçüncü kez. "Başın belaya mı girsin istiyorsun? Prometheus'un istediği belki de budur. Sessiz kalacaksın, kimseye bir şey söylemeyeceksin."

"Kalamam," dedim acıyla ve gözlerimin dolduğunu hissettim. "Büge, Gürkan, babam..." Acıyla başımı salladım. "Korel. Hepsi sevdiğim kişiler, sıra onlara geliyor, değil mi?" Korhan bir cevap vermedi. "Söyle," dedim inleyerek. "Amacı neydi?"

"Hâlâ peşinde olduğunu göstermek." Ellerimle gözlerimi kapattım. "Bu şekilde gözdağı veriyor, o adamı bir kez mi gördün?"

"Evet," dedim, ardından düzelttim. "Hayır, iki kez. Ama ikincide konuşamadık çünkü Korel'le beraberdik."

"Korel'le beraber miydiniz?" diye sordu. "Neden?"

"Beni o bara yemeğe götürdü." Korhan hiç şaşırmamıştı ama beni düşüncelerim rahatsız etmeye başlamıştı. "Sadece yemek," diye fısıldadığımda canım acıyordu. "Korhan, neler oluyor?"

Korhan cevap vermek yerine gözlerini yeniden polis merkezine çevirdi. Mutlu başlayan sabah bu şekilde bitmemeliydi. Prometheus yeniden gelmişti, bunu artık tam anlamıyla hissediyordum ama bunun dışında oyunun yeni başladığını da fark ediyordum.

Üç cinayet kalmıştı, bunu bana söylemişti. Birinci cinayetini gerçekleştirmişti.

"Korhan," dedim acıyla. "Korel neden içeride? Neden ifade veriyor?"

Korhan kısa bir süre sessiz kaldı, gözlerini açıp kapattı, sonra gözlerine düşen şüphe ve özellikle şaşırdığım acıyla, "Göksel zamanında Prometheus tarafından esir alınmıştı," dedi. "Ve onu serbest bırakmıştı."

"Ve?" dedim korkuyla.

"Azra Dinçer de bunun arkasından kaçırıldı ve onu kaçıranın da Prometheus olduğunu söylüyor."

"Ve?.." dedim yine ama devamında ne geleceğini biliyordum.

"Minel," dedi gözleri beni alt ederken. "Azra ve Göksel, Korel'in Prometheus olduğu yönünde ifade vermiş; Korel artık şüpheli konumunda."

19. ANLAŞMA

Korel E. Erezli

Başım dönüyordu, tepemdeki ışık dönüyordu, oda dönüyordu, nefesim kesiliyordu ve kalbim korkuyla atıyordu; kalbim uzun zamandır böyle bir korkuyla atmamıştı. Her atışta bozuk kalbimin bir parçası kopuyor gibiydi. Nefesim kesiliyordu; hayır, bu kez boğulmuyordum ama nefesim gitgide daha sık kesiliyordu.

Gözlerimi kapatıp açıyordum, kirpiklerimin birbirine çarpma sesi sanki kulaklarıma doluyordu ama bu imkânsızdı; cızırtılı lambanın çevresinde bir kelebek dönüyordu, lambaya her çarptığında irkiliyordu, bakışlarım o tarafa kaydığında gözlerim kamaşıyordu.

Kanımda uyuşturucu var gibiydi ama o hissi bilirdim, bu daha başkaydı. Korku başımı döndürüyordu. Boğuluyordum, nefes alamıyordum; yanmak yoktu ama ben zaten en çok boğulmaktan korkuyordum, yanmaktan değil. Artık değil.

Gözlerim yeniden masaya indi. Ahşap masada yirmi sekiz çizgi ve sekiz tane yarım çizgi vardı. Altı tanesinde tırnak izi var. Sorguya çekilen biri korkudan oraları çizmiş. Benim tırnaklarımsa geceleri gördüğüm kâbuslardan dolayı hep kesik.

Uğultular yükseliyor, nefesim daha sık kesiliyor, ruhum daralıyordu. Bakışlarım karşımdaki adama ve kadına döndü, bir şeyler söylüyorlardı. Kalp atışım daha da sıklaşıyordu, soluğum kesiliyordu, bir şeyler ters gidiyordu.

Bu üçüncü sorgumdu. Komiserin yanında ilk sorgu, ikinci sorgu yazılı ve üçüncü sorgu aynalı odada, tepemdeki ışıkla.

Saat kaçtı? Ne kadar geçmişti? Herkes gitmiş miydi? Aynı yere mi dönecektim?

Boğuluyordum, nefesim kesiliyordu. Bakışlarım yeniden lambaya kaydı, başım geriye doğru düştü, ardından yeniden

doğruldum. Uğultular yükseldi ve bir anda biri omuzlarımı tuttu. Acıyla inleyip kendimi kurtarmak istediğimde bileğime takılı olan kelepçeyi gördüm; bağırdım mı ya da sadece kaçtım mı bilmiyordum ama sandalye sarsıldı. Omzumu tutan adam geriye çekildi.

Bir saniye, iki saniye, üç saniye... Ellerim neden kelepçeliydi? Aynı yere mi dönecektim? Görüntüler kayıp gidiyordu, kan ve ölüm vardı, boğuluyordum.

Yüzüme sert bir şey çarptı, ardından gerçekten nefesim kesildi ve soğuğu hissettim; soğuğu hissetmek beni başka bir anıya götürdü ve bu kez gerçekten çığlık çığlığa bağırmaya başladım. Oturduğum sandalye sarsılırken, bileklerimi kelepçeler kesti. Masanın üzerindeki kesiklere tırnak izleri bırakmamıştım ama oturduğum sandalyenin kol kısımlarında artık kan vardı.

Bir kez daha yüzüme soğuk çarptı, bir kez daha nefesim kesildi. Bu kez ayağa kalkmaya çalıştım ama omuzlarımdan bastırdılar. Gözlerim yeniden tavandaki lambaya kaydı, ışıklar gitti ya da gözlerim kapandı, bilmiyordum ama bu kez aklıma tek bir şey geldi: Balıklar ölmüştü; onlar da boğulmaktan kurtulamamıştı.

"Asla konuşmuyor," dedi bir ses. "Rol mü yapıyor yoksa gerçek mi anlayamıyoruz. Korhan Erezli'ye söylemeli miyiz?"

Kâbus mu görmüştüm? Gözlerimi açmalı mıydım? Bu kez uğultular yoktu.

"Bize zarar vermeye çalıştı," dedi bir kadın sesi. "Rol yapıyor olabilir."

Sessizlik. Yalan söylüyorlardı, ben kendimi kurtarmaya çalışmıştım. Saçlarımdan omzuma doğru akan bir sıvı vardı, başımdan aşağı su dökmüşlerdi; hiçbir şey kâbus değildi ve henüz kurumadığıma göre bilincim yeni kapanmıştı.

Bileklerim acıyordu. Kesik ya da intihar gibi değildi; onlar mı yapmıştı, ben mi yapmıştım?

"Biraz daha kendine gelmezse..."

Gözlerimi hafifçe araladığımda yutkunmakta zorlandım ve başımın bir masada olduğunu fark ettim. Bulunduğum yeri yan görürken, önümde kısa topuklu ayakkabılar vardı, yanına erkek rugan ayakkabıları geldi. Gözlerim yavaşça yukarı çıktığında sorgu odasında olduğumu anladım.

Kadın başını yan yatırıp bana baktı. Prometheus davasına yeni bir dedektif atamışlardı. Yanındaki adam ise ondan daha çömez görünüyordu. Öksürerek başımı kaldırdığımda ağzımdan sular aktı ve başımı iki yana salladım. Bir kez daha ellerimi kurtarmak istediğimde kelepçeli olduğuyla yüzleştim.

Birbirlerine baktılar. Masanın önündeki kâğıtların yarısının ıslandığını gördüm, diğer yarısı kuru bir şekilde etrafa dağılmıştı. Yazılar, fotoğraflar hatta resimler.

"Korel Erezli," dedi kadın tiz bir sesle. "İyi misiniz? Bu kez konuşabilecek misiniz?"

Saatlerdir ağzımı bıçak açmıyordu, ne diyeceğimi bile bilmiyordum, tek bildiğim buradan kurtulmak istediğimdi. Dört duvar vardı, camlar ve su. Kelepçe.

Cevap vermedim.

"Su," dedi kadın ve bakışlarım sert bir şekilde ona döndü. "Su ister misiniz?"

"Yüzüme çarpmak için mi?" dediğimde bu ağzımdan çıkan ilk soru olmuştu, birbirlerine baktılar. "Hayır, istemiyorum."

"Sizi kendinize getirmemiz gerekiyordu." Kibarlardı, daha kötüleriyle yüzleşmiş hatta şiddet gördüğüm de olmuştu ama bu iki memur oldukça hassas yaklaşıyorlardı. Adam sakin adımlarla karşımdaki sandalyeye oturdu, ellerini önünde birleştirdikten sonra, "Korel Erezli," dedi. "Avukatınız gelmeden konuşmak istemiyor olabilirsiniz ama herhangi bir özel avukat adınıza atanmadı, devletin avukat ataması için ise sabahı bekleyeceğiz. O zamana kadar susma hakkınızı kullanacaksanız ve herhangi bir sorumuza cevap vermeyeceksiniz sizi birkaç gün burada misafir etmek zorunda kalacağız."

Yutkundum. Hapishane, dört duvar, insanlar. Gözlerim yeniden tepedeki ışığa kaydı, ardından yere tükürdüğümde ağzımdan kan çıktığını gördüm. Ben mi yanaklarımı ısırmıştım, onlar mı vurmuştu?

"Saat kaç?" diye sordum.

Bir kez daha göz göze geldiler. Ayaktaki kadın kolundaki saate bakıp, "Sabaha karşı dört otuz altı," diye mırıldandı. "Gün doğmak üzere."

"Sadece bir gün mü geçti?"

Şaşırdı ama belli etmemeye çalıştı. "Evet."

"Beni bekleyen var mı?" *Minel gitti mi?*

Sessizlik. Karşımdaki sandalyede oturan adam mavi gömleğinin yakasını düzeltip dik bir duruşa geçti. "İlk önce siz sorularımıza cevap vereceksiniz, sonrasında biz devam edeceğiz."

Korhan bu kez gerçekten de beni kurtarmak için çaba sarf etmeyecek miydi? Eğer o çaba sarf etmezse bir avukat atanacaktı, o avukat dosyaya bakana kadar özgürlüğüme kavuşamayacaktım, dava açılacaktı, dava sonuçlanana kadar belki de tutuklu yargılanacaktım. Sadece bir ifadeyle bunu yapamazlardı, değil mi? Bu imkânsızdı.

"Benden neyin cevabını istiyorsunuz?" diye sordum düşündüğümden daha sakin bir sesle.

Karşımdaki adam derin bir nefes verdi; bu soruya cevap vermekten yorulmuş gibiydi, halbuki ilk soruşumdu. "Azra Dinçer ve Göksel Okur'u nereden tanıyorsunuz?"

Bu sorulara verdiğim her cevap, bana bir bıçak gibi geri dönecekti ama yine de bileklerime baktım. Tutsaklık mı yoksa suçlu olmak mı daha ağır diye düşündüğümde ulaştığım tek bir cevap vardı. "Size cevap vereceğim," dedim bileklerime bakmaya devam ederek. "Ama ilk önce şu kelepçeleri çıkarın."

Bu kez daha uzun süre birbirlerine baktılar, ardından sandalyede oturan adam aynalı cama doğru dönüp baktı. Orada beni izleyen birileri elbette ki vardı. Korkunun bedenime uğradığını hissettim fakat bunu da yansıtmak istemiyordum.

Birkaç saniye sonunda adam ayağa kalkıp yanıma geldi ve cebinden kelepçelerin anahtarlarını çıkardı. Gözlerimiz kesiştiğinde, "Bunu yapacağız," dedi. "Ama herhangi bir atağında alacağın cezanın farkındasındır umarım, Erezli."

Hiçbir şey söylemeden gözlerinin içine baktığımda bunu yapacak kadar aptal olduğumu düşündürenin ne olduğunu anlayabiliyordum ama bilmeleri gerekiyordu, Prometheus bu kadar

aptal olamazdı. "Hiçbir şey yapmayacağım," dedim sakin bir sesle. "Sadece bileklerim acıyor ve kanıyor. Canım yanıyor."

Adamın kaşları çatıldı. "Bileklerin kanamıyor."

Bakışlarım yeniden bileklerime döndü, bileklerimde kan yoktu. Masanın üzerinde çizikler ve tırnak izleri de yoktu. O an fark ettim; lambanın rengi daha farklıydı, oda daha aydınlıktı.

"Bileklerim acıyor!" Bir adam çenemi sertçe tutuyordu, biri de tekmelerimden ötürü ayaklarıma kelepçe takıyordu. "Canım çok acıyor! Bırakın!"

Yüzüme yediğim sert bir yumruğun ardından adam saçlarımı kavradı ve yüzümü sertçe masaya çarptı. Masanın üzerine kan bulaştı, kırılma sesinin ardından. Burnum kanıyordu. Acıyla inlediğimde yeniden başımı kaldırdı. "Bunu nasıl yaptın? Karaer ailesine yaptıklarını ne zaman anlatacaksın?"

Gözlerim siyah cama kaydı, kurtulmak istiyormuş gibi bir kez daha çabaladım ama bileklerimi kurtarabilmek imkânsızdı. "Minel!" diye bağırdım; beni duyan kişinin o olduğunu biliyordum. "Beni hatırla! Hiçbir şey yapmadım!"

Bir kova su getirdiler önüme, kocaman bir su. Burnumdan ağzıma, ağzımdan çeneme kan aktı. Gözlerim karşımdaki o maskeli adamdaydı. Üç kişilerdi, üçü de beni mahvediyordu.

Gözlerim son kez masanın üzerine kaydı, o birkaç saniyede masanın üzerindeki çizikleri saydım, yirmi sekiz çizgi, sekiz yarım çizgi ve tırnak izleri. O tırnak izleri Minel'e aitti.

Arkamdaki adam saçımı tuttu ve önümdeki kovaya sertçe başımı soktu.

Boğuldum, nefesim kesildi ama yeniden başımı kaldırdıklarında daha büyük bir haykırış ağzımdan koptu. "İtiraf et," dedi diğer adam boğuk bir sesle.

Başımı iki yana salladım ve çırpınmaya devam ettim. Sudan korkmuyordum, o ana kadar hiç korkmamıştım ama sonrasında korkacaktım.

Hiçbir cevap vermediğimi fark ettiklerinde birbirlerine baktılar, ardından, "Sanırım," dedi bir tanesi. "Senin gerçek bir boğulmaya ihtiyacın var."

Acıyla yutkunduğumda geçmişin, şimdinin ve zihnimin karıştığını anlamıştım. Tek düşünebildiğim tırnak izleriydi, canını

yaktıkları için mi o masaya tırnaklarını geçirmişti yoksa kaçış mıydı? Yine kaçmış mıydı?

Adam cevap vermemi beklemedi. İçeriye iki memur girdi. Tedbir için. Dört kişilerdi, tek kişiydim.

Kelepçenin anahtarları bileklerime dokundu; ilk önce sol, ardından sağ bileğimi açtı, sonrasında iki büyük adımla geriye çekildi adam.

Bileklerimi ovuştururken gözlerimi karşımdaki aynalı cama çevirdim, o cama ne kadar uzun süre baktığımı bilmiyordum ama kadın bakışlarımı kesene kadar bunu fark etmemiştim. Adam ise ellerini masaya yerleştirip öne eğildi. "Şimdi," dedi az önceki o naifliği uzaklaşırken. "Azra Dinçer ve Göksel Okur'u nereden tanıyorsun?"

Birinci şahsa geçmişti, bu gülümsememe neden oldu. "Bunu neden soruyorsunuz?"

"Sorulara cevap vereceğini söylemiştin," diyen adamın kaşları çatıldı. "Sen ilk önce cevapları ver, sonrasında bir yol çizelim, ne dersin?"

Verebileceğim en gerekli cevaplara başvururken bileklerimi ovalamaya devam ediyordum. "Azra Dinçer'i eskiden yattığım akıl hastanesinden tanıyorum, sonrasında kısa süreli bir ilişkimiz oldu. Göksel'le ise yakınlığım yok."

Yine birbirlerine baktılar. Kadın, "Nasıl bir ilişki?" diye sordu.

"Sadece cinsellikten ibaret."

"Ne zaman bitti?"

"Hatırlamıyorum, çok oldu."

"En son ne zaman karşılaştınız?"

Kaşlarım çatıldı. "Anektod Merkezinde onu birine saldırırken gördüm. Eğer ben olmasaydım belki de bir cinayet işlenecekti. O hâlâ iyi değildi."

Adam elini yeni çıkmaya başlayan sakallarında gezdirdi. "Sonrasında hiç görüştünüz mü?"

Çok kısa bir an sessizlik oldu. "Evet." Devam etmemi beklediler sessizce, gözlerim yeniden aynalı cama kaydığında bu kez önüme geçen adamdı. "O günün ardından başının derde

gireceğini anlayıp kaçtı, sonrasında bana ulaştı. Bursa'daydı. Bir iki kez daha seks yaptık, içtik ve sarhoş olduk. Sonrasında bir daha da görmedim."

"Bursa'da neresiydi?"

"Mudanya."

"Nerede?"

"Otelde."

"Hangi otel?"

Kaşlarım çatıldı. "Hatırlamıyorum, bunu aklımda tutmadım. Belki de bir aparttı. Ayık gezen bir adam değilim, nereye çağırdıysa oraya gittim."

Kadın kollarını önünde bağladı. "Sadece seks yapmak için Bursa'ya kadar mı gittiniz?"

Dayanamayıp güldüm. "Seks önemli bir ihtiyaçtır."

Kadın gözlerini devirdi, adam devam ettirdi. "Sormak istediğini çok net bir şekilde anladığınızı düşünüyorum. Bursa'da neden Azra Dinçer'le görüştünüz?"

Dirseklerimi masaya koyduğumda kadının yarım adım geriliediğini gördüm, kapının önündeki iki memurun ise yarım adım yaklaştığını. Benden bu kadar korkmaları akıl kârı değildi ama buna alışmıştım. "Bana ulaştı ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Neden seni aradı, arayabileceği başka biri yok muydu?"

"Çünkü onu anlayabileceğime inanmıştı."

"Neden anlayasın ki?"

"Çünkü," dedim ellerimi sertçe masaya koyarak. "Prometheus'tan korkuyordu."

Kadın sağa doğru yürüdü, altında dize kadar dar bir etek vardı, üstündeki beyaz gömleği ise kırışmıştı. Kaç saattir uyumuyordu? "Neden korkuyordu?"

"Bu nasıl soru?" dedim rahat bir sesle. "Prometheus korkulmayacak biri mi?"

"Sormak istediğim bu değildi," dedi kadın ters bir sesle. "Herkes bir seri katilden korkar ama Azra Dinçer neden daha fazla korkuyordu ve aradığı kişi neden siz oldunuz?"

Bir tarafım yalanlara ulaşmak için çırpındı fakat diğer tarafım buna karşı koydu. Hangisini seçeceğime karar verdiğimde, "İkimiz de bir zamanlar Prometheus'un kurbanıydık," dedim. "Ve o akıl hastanesinden tanıdığı tek kişi bendim. Onu anlayacak birine ihtiyaç duymuş olmalı."

Kadının yüzünden büyük bir şaşkınlık geçerken, adam oltaya düşen balığı yakalamış gibi hemen, "Kurbanı mı?" dedi. "Açıkla."

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Bu sizin sorularınız dışında gelişen bir durum, gerekli cevapları zamanında verdim. Yeniden tekrar etmeyeceğim."

Hayal kırıklığı adamın omuzlarına çöktü, kadın ise masanın diğer tarafına geçti. "Azra Dinçer'le son karşılaştığınızda onun birini öldürmek üzere olduğunu söylediniz. Bu kişinin kim olduğunu biliyoruz." Minel'i de sorguya çekmişlerdi, hakkımda ne anlatmıştı? Ne düşünüyordu? "Sormak istediğim, siz ona bu şekilde engel olduktan sonra hatta düşman gibi bir ayrılığın ardından neden sizi aradığı."

Bıkkın bir şekilde gözlerimi devirip, "Yeterince cevap verdim," dedim. "Her seferinde aynı cevapları mı vereceğim? Onu başına bela açmaktan kurtardım, ardından bir kez daha görüştük ve bu kadar. Bir daha görmedim."

"Peki ya Göksel Okur?"

"Yakınlığım yok."

"Yakınlığınız yok mu?"

"Yakınlığım yok," dedim bir kez daha. "Onu en son Anektod Merkezinde gördüm. Bir atak geçiriyordu, bu kadar."

Bu kez birbirlerine daha uzun süre baktılar, ardından kadın masanın üzerindeki kâğıtları karıştırırken, adam büyük bir dikkatle beni inceledi. Birkaç kâğıda baktıktan sonra bir fotoğraf çıkarıp önüme doğru kuru olan yere uzattı. Göksel'in bir fotoğrafıydı; gülümsediği ve tam kadraja baktığı. "Göksel," dedim başımı sallayarak. "Evet, gördüğüm kişi buydu."

Kadın bu kez yeniden kâğıtları karıştırdı ve başka bir kâğıdı seçtiğinde bu kez masaya koymak yerine uzaktan, havada tutup gösterdi. Göğüs kafesinden aşağıya inen bir yara ve dikiş izleriydi. Kaşlarım çatıldığında fotoğrafa düşündüğümden daha uzun

bir süre baktım, ardından bakışlarımı fotoğrafı gösteren kadına çevirdim. "Bu ne demek oluyor?"

"Göksel Okur da o akıl hastanesindeydi ve bu izlerin Prometheus tarafından yapıldığı açığa çıktı."

Şaşırmamıştım, ürpermemiştim ya da bir tepki vermemiştim. "Yani?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

Kadın sorumu cevapsız bırakıp kâğıtları yeniden karıştırdı ve bir fotoğraf karesi daha ortaya çıkardı. Bu fotoğraf karesini de masanın üzerine bıraktığında bir erkek yüzüyle karşılaştım, tanıyordum. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

Minel'le gittiğimiz o bardaki adamdı. Minel şarkı dinlerken ona eşlik eden adamdı. Minel'e yaklaşan adamdı. Hatta günler sonra Minel'i gülümseten o adamdı.

Hiçbir cevap vermediğimde, "Korel Erezli," dedi ayaktaki adam. "Size bir soru sorduk."

"Neler oluyor?" dedim bakışlarımı fotoğraf karesinden kaldırarak. "Bütün bunların benimle ne ilgisi var?"

"Sanırım bu adamı tanıdığınızı kabul etmiş oluyorsunuz," dedi kadın, ucu açık bir soruyla. "Eğer tanıyorsanız..."

"Böyle bir şey ağzımdan çıkmadı," diye direttim.

"Tanımıyorum da demediniz," diye karşı çıktı.

"Daha fazla sorulara cevap vermek istemiyorum." Dişlerimi sıktığımı fark ettiklerinde ayaktaki adam duruşunu dikleştirdi ve kadın da geriye iki adım attı.

"Bu şekilde hiçbir sonuca varamayacağımızın farkındasınızdır umarım."

Kendimi tutamayıp bir kez daha sertçe masaya vurduğumda, kapıdaki iki memurun bana doğru ilerlemesine neden oldum. Adamın eli yavaşça sırtına gitti. Kadın ise hizalandı. Evet, insanlar benden korkardı ama bu bambaşka bir boyuttu. "Bana neler olduğunu söyleyene kadar size hiçbir sorunun cevabını vermeyeceğim."

Adam derin, sert bir nefes verdi ve gözlerini yeniden aynalı cama çevirdi, ardından kameraya doğru baktı. Birkaç saniye sonunda kulağında duran o nohut büyüklüğündeki kulaklıktan nasıl bir konuşma geldiyse bu kez adam ellerini sertçe masaya

çarpıp üzerime eğildi. "Korel Erezli," dedi üzerine bastıra bastıra. "Azra Dinçer ve Göksel Okur tarafından Prometheus olmakla suçlanıyorsunuz."

Uğultular, boğulmalar, acı, kan, kin, öfke, nefret, korku; hepsini hissetmeyi bekledim ama bir yandan da kocaman bir boşlukla karşılaştım. Şaşkınlık? Yoktu. Tek hissettiğim yine ve yeniden kapana kısıldığımdı. Gözlerim ilk önce kapıya kaydı, ardından aynalı cama baktım; ne kadar kısa sürerdi kaçışım? Nasıl kurtulabilirdim?

Ellerimi masadan sakince çektiğimde iki adımda kapıya ulaşabileceğimi gördüm, soldaki memuru iteklediğimde sağdaki daha uzaktaydı ama kapıdan çıktığımda kaç kişinin beni beklediğini bilmiyordum.

"Korel Erezli," dedi kadın. "Bir şey söylemeyecek misiniz?"

Aklıma yeniden balıklar geldi, zihnimin bir girdap gibi döndüğünü fark ettiğimde dudaklarımdan bir küfür yuvarlandı. "Balıklar," dedim kısık sesle. "Öldüler."

İkisinin de yüzünü büyük bir şaşkınlık kapladığında adam, "Ne?" diye sordu fakat hiçbir cevap vermedim. Başımı iki yana salladığımda gözlerim bileklerime kaydı, ensemden aşağıya bir ter damlası yuvarlandı.

"Korel," dedi adam üzerine bastırarak. "Erezli. Hiçbir yanıt vermeyecek misiniz?"

Bakışlarım boş kovaya kaydı, bu kez boğulduğumu hissetmeye başladım, yer de titredi. Gözlerim yeniden tepemdeki lambaya kaydı; beyaz ışık sarıya döndü, bir sinek yine dönmeye başladı. Duvarlar lekelendi, o kelimeler döndü; zeminde kan izleri vardı.

Bileklerimde kan izleri.

Elim yüzüme gitti, ardından saçlarıma, sonra enseme. Kulaklarımda bir çığlık sesi koptu, benim çığlığım mıydı yoksa başka birinin miydi?

Adam ve kadın kendi arasında konuşmaya başladı fakat kulaklarım zihnimdeki o sesteydi.

Bir anda odanın kapısı açıldığında babamı gördüm. Üzerime doğru yürürken sandalyeden kalkmaya çalıştım ama biri

omuzlarımdan tuttu. Bir adım, iki adım ve üç adım. Tam karşımda durdu, elindeki sopayı sertçe avcuna vurdu. İçeriden annemin sesi geldi, şarkı söylüyordu.

Ellerimi kulaklarıma yerleştirdiğimde onun kurtarmasını bekledim, bileklerimdeki kanlar yanaklarımdan süzüldü. İntihar mı etmiştim? Ölüyor muydum?

Omuzlarımdaki eller uzaklaştı, bu kez bileklerimden tutuldu ve gözlerimi açtığımda babamı değil Korhan'ı gördüm. Mekân değişti, bileklerim temizlendi, duvardaki yazılar gitti, sesler uzaklaştı.

"Çıkın," dedi herkese. O an yerde, masanın altında olduğumu fark ettim; kaçmamış, saklanmıştım. Yanaklarım ıslaktı, kan mıydı? Hayır, ağlıyordum. Ağlamıştım, bunu hatırlamıyordum, nasıl olmuştu?

Dört memur da dışarı çıktı, Korhan çöktüğü yerden doğrulup aynalı camın oraya ilerledi, ardından kapının yanındaki düğmelere bastı. Ne yaptığını anladım; duyulmamızı engelledi, camın yanındaki perdeleri kapattı. Bizi baş başa bıraktı.

Yeniden bana doğru ilerlediğinde bu kez yakamdan tuttu ve beni âdeta sürükleyerek masanın altından çıkardı. Sertçe sandalyeye oturttuğunda eli çenemi buldu. Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki babama benziyordu ama gözlerinde merhamet mi vardı?

"Ne bok yedin?" diye sordu, ağzından tükürükler saçılırken. Cevap veremedim, ne olmuştu? "Ne bok yedin?" diye haykırdı bu kez, sesi odanın içinde çınladı.

Yutkunmakta zorlandığımda, "Aynı şeyleri yaşamayacağım," dedim sadece. "Bu olmayacak. Duydun mu?" Ellerim sıkıca kollarına uzanıp tuttuğunda, "Kendimi öldürürüm," dedim, "yine de aynı şeyleri yaşamam."

Sertçe kollarımı ittiğinde doğruldu ve elini ensesine yerleştirdi, ardından bir tekmeyle önündeki masayı itekledi. Cebinden bir sigara çıkarırken ellerinin titrediğini gördüm, benim ellerim ise titremiyordu. Sigaranın ucunu yakarken, onu bu kadar öfkeli gördüğüm nadir anlardan birini yaşıyorduk.

"Bu kez senin götünü nasıl kurtaracağım lan ben?" dedi Korhan karşımdaki sandalyeyi çekip otururken. "İki kişi senden

şikâyetçi oluyor, Minel'le gittiğin bardaki adam ölü bulunuyor. Minel'le sohbet ettikten sonra..."

Omuzlarımda bir acı hissettim, ayağa kalkıp kaçmayı bir kez daha düşündüm. "Minel bunu biliyor mu?"

"Biliyor," dedi.

"Benden..." dediğimde ellerimi acıyla yumruk yapmıştım, bileklerim sanki yeniden kanıyordu ama bu kez intiharın kanamasıydı. "Şüpheleniyor mu?"

"Senden kim şüphelenmiyor ki lanet olası?" diye sorduğunda kalktı, oturduğu sandalyeyi fırlattı ve sigarasından bir nefes daha çekip ayağının altına alarak ezdi. "Bu kez nasıl kurtulacaksın?"

Bir anda ayağa kalkıp tam karşısında durdum ve defalarca başımı iki yana sallarken, "Bir kez daha aynı şeyleri yaşamayacağım," dedim acıyla. "Boyun eğmeyeceğim. Duydun mu? Bir kez daha..."

"Babam senin hakkında bir konuda haklıydı fakat bir konuda da haksızdı," dedi gözlerindeki büyük öfkeyle. "Haksız olduğu konu, akıllı olduğundu." Sırtımda babamın sert sopalarından birini hisseder gibi oldum. "Haklı olduğu konu ise doğduğun anda ölmen gerektiğiydi."

"Seni aptal çocuk," demişti babam ben on iki yaşındayken tepemde bağırdığı esnada. "Doğduğunda yedi gün boyunca yoğun bakımda kaldın, seni yaşatmak için öyle çabaladık ki, o aptal kalbin için o kadar uğraştık ki." Acıyla nefesimi verdiğimde yanağımda tokadının izi vardı. "O an bu kadar çabanın bir mükâfatı olabileceğini düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki haksızmışım." Çenesini havaya kaldırmıştı. "Ölmen gerekiyordu, beni bu kadar utandırmaman gerekiyordu."

"Benden bu kadar nefret etmediğini biliyorum, Korhan," dedim ama aklımda babamın o cümleleri söylerkenki yüzü ve kapı eşiğinden bizi izleyen Korhan'ın dehşet içindeki ifadesi vardı. "Babam yeterince canımı yaktı, bir kez daha sen yakamazsın."

Senden nefret ediyorum ya da etmiyorum demedi ama onun yerine, "Başıma bela oldun," dedi. "Sen olsan senin için kılını kıpırdatır mıydın?"

"Bir daha aynı şeyleri yaşamayacağım," derken kelimelerin üzerine bastırdım. "Buna izin vermeyeceğim. Anlıyor musun? Eğer yaşarsam işte o an babamın dileği gerçekleşir."

Ellerini yumruk yaptı. "Bu yaşa kadar seni defalarca kurtardım, Korel," derken sesinin sakinleştiğini hissediyordum ama gözlerinde aynı öfke vardı. "Defalarca ipin üstünden aldım, defalarca. O minik kızın hiçbir şey bilmeden karşıma geçip seni korumadığımı söyledi ama ben seni daima korudum; bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," dediğimde Minel'in konusunun geçmesi bile bütün o içimdeki kasırgalardan beni uzaklaştırdı. "O nasıl?"

"Nasıl olmasını bekliyorsun?" diye sorduğunda bir kez daha öfkelendiğini hissettim. "Onun da hayatını kendi hayatınla beraber mahvettin. Daha ne olmasını bekliyorsun?" Hiçbir cevap vermedim ama gözlerinin içine öyle bir baktım ki, "Şu an benden yardım dileniyorsun," deyip gözlerini kaçırdı. "Kahretsin; hayatımı, kariyerimi, beni, her şeyi bitireceksin."

Ona yarım adım yaklaştığımda, "Karşılıksız olmaz," dedim ve gözlerinde bir ışığın yandığını fark ettim. Öyle bir ışık ki sanki beklediği buydu dedirtti ama sanmıyordum, Korhan'ın normalde benden karşılıklı istekleri olmazdı.

"Seni bu ipten tamamen kurtaramam," dedi Korhan saniyeler sonra. "Ama tutuksuz yargılanmanı sağlayabilirim. Dava devam ederken de iyi bir avukat tutabilirim. Söz veremiyorum ama bunun için çabalarım."

Sustu, devamı vardı, biliyordum ama uzun bir süre sustu. En sonunda, "Ne karşılığında?" diye sordum.

İlk önce boğuk bir nefes verdi, ardından sanki emin olmak istermiş gibi camın o tarafa döndü, en sonunda ise kulağıma doğru eğildi. "İdil Erezli yaşıyor," dedi ve o an zihnime bir bıçak saplandı. Annemin şarkı söyleyen sesi kapının ardından geliyor gibiydi halbuki bu da benim zihnimin oyunuydu. "Ve kaldığı yerin anahtarı Doğuş Karaer'de yani Minel'de. Onu bana getireceksin."

İlk önce içimde huzuru hissettim, ardından huzursuzluğu, sonra şaşkınlığı. Tutunma ihtiyacı hissettiğimde elim arkamdaki

sandalyeyi buldu. "Bu..." dedim, sonra başımı iki yana salladım. "Nasıl yani?"

Korhan bir anda bileğimi tutup havaya kaldırdı; gözleriyle boş bileğimi işaret ettiğinde, "Hep taktığın bilekliğin var ya," dedi dişlerini sıkarak. "İşte onun aynısından Minel'de de var, ikinizin bilekliği İdil Erezli'nin içinde olduğu odanın kapısını açıyor." Gözlerim irileşti ve bu kez şaşkınlıktan başıma ağrı girdi. "Evet, kardeşim. Yıllardır bileğinde annenin Prometheus tarafından kaçırıldığı yerin anahtarını tutuyorsun."

Sanki hissetmiş gibi bugün o bilekliği takmayı unutmuştum.

20. KAFES

Bütün hayatı gözlerinin önünden film şeridi gibi geçen insanlara daima imrenmiştim. Benim için bu geçerli olmuyordu çünkü ben hayatımın bir kısmını hatırlamıyordum. Eskiden bu düşünce beni öfkelendirmez, sadece üzerdi ama şimdi öfkelendirmeye başlamıştı; nedeni neydi?

Kendimi biraz daha zorlarsam hatırlayabileceğimi düşünmem miydi? Nasıl unuttuğumu bilmemem miydi? Her şey bir yana, kim olduğumu hatırlamayı istememem miydi?

Minel Karaer; turuncu saçlı, çilli, babası ölmüş, annesi terk etmiş ve amcasıyla yaşayan o kız. Bu kadardım ve şimdi hayatım altüst olmuştu. Bir adam girmişti hayatıma, o adamı tanıyordum ama tanımıyordum da. İlk gördüğümde hissetmiştim ama bu kadardı. Sonrası bir oyun gibi ilerlemişti. Bir adım o atmıştı, bir adım ben atmıştım. Tuzaklar, savaşlar, güzelliklerin azlığı ve gülümsemelerin tutsaklığı.

Bütün bunların arasında kötülüğün beni beklediğini biliyordum ama içimde, tam kalbimin üzerinde Korel Erezli'nin o kadar da kötü bir adam olmadığını düşünen bir tarafım vardı.

Bir bardak bana doğru yaklaştığında bakışlarım ilk önce bardağa, ardından uzatan kişiye kaydı. Korhan elindeki karton bardakla bir kez daha gelmişti. İçinde kahve olduğunu kokusundan anlayabiliyordum.

Bu kez reddetmek yerine elinden aldım. Gözüm duvardaki saate kaydı, sabah olmak üzereydi. Korel'i sadece bir odadan başka bir odaya alırlarken görmüştüm, bunun dışında hiçbir şey yoktu.

Korhan yanıma oturdu, polis merkezinde neredeyse kimse kalmamıştı. Gürkan Büge'yi eve bırakmaya henüz gitmişti, hamile olduğu için Büge'ye âdeta yalvarmıştım. Dinlenmesi gerekiyordu. Gerçekten bebek böyle bir hayata mı dahil olacaktı?

Kahveden bir yudum aldım, sanki dakikalar geçmişçesine bir kez daha saate baktım, saniyeler ilerlemişti. "Konuştu mu?" diye sordum Korhan'a. Korel'in dakikalardır ağzını bıçak açmıyordu, Korhan öyle demişti. En sonunda sorgu odasına aldıklarını söylediklerinde içimde huzursuzluk peyda olmuştu.

"Hayır," dedi Korhan da ve elindeki bardaktan bir yudum içtikten sonra bana uzattı. "İçinde biraz da viski var, içmek ister misin?"

"Hayır." Net yanıtımın ardından yüzünü incelemeye başladım, onunsa bakışları duvardaydı. Endişeli görünmüyordu lakin bir şeylerin yolunda gitmediğini de anlayabiliyordum.

Babam saat başı arıyordu ama eve gelmem konusunda ısrar etmemişti; Erezli ailesine mi güveniyordu yoksa Korel'e mi anlayamıyordum, ben güvenmezken o nasıl güvenebiliyordu?

"Sence neden konuşmuyor?" diye sorduğumda alacağım cevaptan bir yandan da korkuyordum ama artık cevapların korkutması yollarımı engellemeyecekti.

Korhan kısa bir süre düşündükten sonra, "Korkuyor," dedi.

"Korkuyor mu?" Yüzümü buruşturdum. "Korel'in defalarca polis merkezinde nefes aldığına eminim."

Gözlerini devirip bana baktı, yeşil gözleri yorgun görünüyordu. "Öyle değil, bu normal bir sokak kavgası da değil. Hissediyor, boka battığını yani. Bu kez onu kurtaracak bir abisi de yok artık."

Boş bulunup, "Gerçekten onu seven bir abi gibi konuşman gözlerimi yaşarttı," dedim.

İlk önce kaşlarını kaldırdı, ardından çattı, sonrasında ise, "Sen ne biliyorsun ki?" diye sordu. "Neyi anladın ki? Neyi gördün ki? Bir motosiklet yarışında onu yendiğim için beni kötü abi ilan edeceksen bunu yapabilirsin ama emin ol, o yarışı bıraksaydım Korel düşündüğünden daha kötü olacaktı."

"Saçmalık." Başımı iki yana salladım. "O gün yaptığın hiçbir şeyi açıklayacak cümlenin olmaması gerekiyorken bir de bu şekilde konuşabiliyorsun." Konuyu kapatmak istermiş gibi derin nefes aldım. "Ne düşünmem ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Hiç beklemediğim bir şekilde, "Neden buradasın?" diye sordu.

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım; aslında aylar önce beni terk edip giden o adamın günler önce geri gelmesiyle yine çevresinde bir kelebek gibi döndüğümü hissediyordum. "Bilemiyorum," dedim gözlerimi ondan kaçırarak. "Bana ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. Gitmemi istemez."

"Gitmeni istemez ama o senden gidebilir mi?"

"Ben o değilim." Elimdeki karton bardağı daha sıkı tuttum. "Bir yandan onu koruyor, bir yandan onu bana karşı dolduruyor, bir yandan üzülüyor, bir yandan da kızıyorsun." Çenemle onu işaret ettim. "Korel'in seninle alıp veremediği var mı, inan bilmiyorum ama senin onunla var."

"Biraz daha açık konuşur musun?"

Bir tarafım *içindekileri dile getirme* dese de yine karşı koyamadım. "Onu kıskanıyorsun." Net cümlemin üzerine bakışları keskin bir bıçak gibi bana döndü. "Başarılı bir savcı olabilirsin, elin kolun her yere uzanabilir hatta her motosiklet yarışında onu yenebilirsin de. Dinle, ailenin o sevilen çocuğu da olabilirsin ama Korel'i kıskanan bir tarafın var. Tam olarak anlayamıyorum ama ona tahammül edememe nedeninin kıskançlık olduğunu düşünüyorum."

Kızmasını bekliyordum ama yüzünde hüzünlü bir gülümseme oluşmasına hazırlıksız yakalanmıştım. "Ailenin o sevilen çocuğu değildim," dedi. "Sana onu kıskanmadığımı söyleyemem ama ona karşı öfkemin tüm nedeni kıskançlık değil. Eğer öyle olsaydı eline fırsat geçtiği an onun hayatını kaydırabilirdim." Gözlerim açıldı. "Yani her seferinde onun götünü kurtarmazdım."

"İdil Erezli seni sevmiyor muydu?" Bu kez yüzündeki o hüzünlü gülümseme silindi ve yerine öfke geldi. "Sanırım haddimi biraz aştım."

"Aştın," dedi sert bir sesle. "İlgi alanının küçük kardeşim olması gerekiyor, ben değil."

"Korhan Bey."

Bir polis memuru yanımıza geldiğinde ikimizin de öne eğilip yakın bir mesafede konuştuğumuzu o an fark etmiştim, bu beni rahatsız etti.

Korhan duruşunu düzeltmeden başını kaldırıp baktı. "Ne oldu?"

"Korel Erezli konuşmaya başladı."

Heyecanla bardağı yanımdaki boş sandalyeye koyarken elime sıcak su döküldü ama buna aldırış etmedim. Korhan'dan önce ayağa fırladığımda Korhan şaşkınlıkla bana baktı. "Gidelim," dedim, hakkım varmış gibi.

"Sen nereye?" diye sordu hiddetle.

"Ben de dinlemek istiyorum."

"Oraya girmen yasak," diyerek kesin bir dille uyardı. "Hatta benim bile yasak ama..."

"Dinlemek istiyorum," dedim üzerine bastıra bastıra. "Buna gücünün yeteceğini ikimiz de biliyoruz." Başını bir kez olumsuz anlamda iki yana salladı. "Korhan," dedim doğrudan adıyla hitap ederek. "Onu dinlemek istiyorum, başkalarından duymak istemiyorum, direkt ben dinlemek istiyorum. Görmek istiyorum, belki de o zaman gözlerim açılacak."

Elini alnında gezdirdi, birkaç saniye düşündü, ardından yanında duran polis memuruna bir baş hareketi yaptı. Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama adam yanımızdan uzaklaştığında bu kez de bana döndü, başıyla işaret edip yürümemi bekledi.

Omuzları dik, bacakları sağlam bir şekilde yürümeye başladığında ben de peşinden yorgun adımlarla ilerledim ve o an bunun kötü bir karar olabileceğini de düşündüm.

Polis memurunun Korhan'a dönüp, "Memurlara zarar vermeye çalışmış," dediğini duydum. O an adımlarım birkaç saniye de olsa duraksadı ama Korhan'ın bana dönüp bakmasıyla daha da hızlı yürümeye başladım.

Zarar mı vermişti? Evet, Korel'in bazen ne yapacağı belli olmazdı ama nasıl bir zarardan söz edildiğini bilmiyordum.

"Emin misiniz?" dedi Korhan memura.

"Evet," diyerek net bir cevap verdi memur. "Sonrasında da kısa süreli bir sinir krizi geçirmiş, şimdi ellerini kelepçelemek zorunda kalmışlar." Bir kapıdan içeriye girdik, ardından başka bir kapıdan daha. Memurun bakışları önce bana, ardından

Korhan'a döndü. "Tek başınıza girmeniz gerekiyor, buna göz yumuyorum zaten."

Korhan başını kaldırıp, "Tanık gibi düşün," dedi beni işaret ederek. "Benimle beraber, yardımcım. Bu saatlerde üstlerden kimse olmaz, Fırat. Rahat ol." İkna etmeye çalışan sesi memura ulaşsa da pek işe yaramışa benzemiyordu. "Hadi ama," dedi. "Kardeşimden söz ediyoruz, gerçekten bu kadar vicdansız olamazsın."

"Eğer bunu duyarlarsa felaket derecede başım yanar."

"Yanmaz," dedi Korhan, rahat bir sesle. Büyük ihtimalle memur göreve yeni başlamıştı. "Emin ol, başının yanmaması için her şeyi yaparım. Sen bizi görmedin, bilmiyorsun. Eğer ortaya çıkarsa da bana söz geçiremediğini söylersin."

"Peki ya içeridekiler..."

"Onları tanıyorum," dedi Korhan, sonrasında Fırat'ın omzuna dokunup cevap vermesini bile beklemeden yanından geçti, ben de peşinden ilerledim.

"Sanırım ayağını kaydırmam gerekirse bunu kullanacağım," diyerek şaka yapmaya çalıştım.

Korhan gülmedi, sinirlerim bozulmuş olmalıydı.

Uzun bir koridorda ilerledik, ardından merdivenleri inip başka bir kapıdan geçtik ve dört kapıyla karşılaştık. Bir kapının önüne geldiğimizde eli kapının koluna gitti ve bana dönüp, "Eğer ayağımı kaydırmak istiyorsan sana daha geçerli bir şeyler verebilirim," dedi.

"Ne gibi?"

"Onu da zamanı geldiğinde konuşuruz." Göz kırptıktan sonra kapıyı açtı ve ben de peşinden ilerledim.

İçeride bilgisayarların başında iki adam vardı; kulaklıklarıyla bir cama doğru bakıyorlardı. Bizi gördüklerinde bir tanesi ayağa kalktı, Korhan hemen kimliğini çıkarıp gösterdiğinde direkt yerine geri oturup selam verdi. Diğeri ise kilitlenmiş vaziyette içerideki konuşmaları dinliyordu.

Bilgisayarın yanındaki üç kulaklıktan bir tanesini bana verdi, bir tane de kendisi alıp adamlara başını salladı. Bir adam birkaç düğmeye bastıktan sonra içeriden sesler gelmeye başladı ve

bakışlarım tamamen cama döndü, Korhan da kollarını önünde bağlamış, yanımda duruyordu.

İlk gördüğüm, gözümü alan beyaz ışık ve bembeyaz duvarlardı. Bu odaları az çok filmlerde görmüştüm ama o kadar da ürkütücü görünmüyordu.

İki memur bize sırtını dönmüştü, ayaktalardı; tam karşılarında Korel olduğundan emindim.

Bir anda Korel'in sesi geldi. "Sadece bileklerim acıyor ve kanıyor. Canım yanıyor." Kalbimde derin bir kesik hissettim, bir sızı ya da daha başka bir şey. Ona zarar mı vermişlerdi?

"Bileklerin kanamıyor." Memurun sesi oldukça kendinden emindi.

Kadın memur yan tarafa kaydığında Korel'i tamamen gördüm ve kalbimdeki o sızı gitgide arttı. Bir kâğıt, ucunda bıçaklar olan bir kâğıdın kalbimi kestiğini hissettim. Yorgundu, halsizdi, omuzları düşüktü ve göğsü hafif hafif kalkıp iniyordu ama bunların dışında kaşı kanamıştı. Kurumuş kan aynı yerinde duruyordu.

"Kaşı," dedim boğuk bir sesle. "Kanıyor. Ona zarar mı verdiler?"

Korhan kaşlarını çattı, arkasındaki adamlardan bir tanesine dönüp kaşını işaret ederek ne olduğunu sordu. Bir tanesi sakince, "Kendisi yaptı," dedi. "Memurlara zarar vermeye çalışınca kelepçelemek zorunda kaldılar. Kendini kurtarmak için defalarca başını masaya çarptı, zor engellediler."

Dudaklarım aralandı, inanmak istemedim ama Korhan rahat bir tavırla başını çevirip onu onayladığında, buna şaşırmadığını gördüm.

"Kendisine..." dediğimde, Korhan işaretparmağını dudaklarına götürüp bana sus işareti yaptı.

Zarar vermeye çalıştıktan sonra... Nasıl bir zarardı? Korel ona zarar vermeye çalışmayan birine atak yapmazdı, bunu biliyordum.

"Kelepçelerinin açılmasını istiyor," dedi arkadaki bir memur.

"Bence açmamalılar. Birazdan emniyet müdürü burada olacak."

"Açsınlar." Korhan'ın kesin ve net yanıtından sonra çenesinin kasıldığını gördüm. "Söyleyin, açsınlar o kelepçeleri. Bir daha zarar vermeye çalışmayacak. İçeriye güvenlik için iki memur gönderin."

Memurlara dönüp bakamadım ama kısa bir sessizliğin ardından bir tanesi, "Korhan Erezli burada," dediğinde içerideki adamın bakışları cama kaydı. Benimle göz göze geldi, ürperdiğimi hissettim. "Kelepçeleri açmanızı istiyor. İçeriye güvenlik için iki memur gelecek."

Adam ve kadın bakıştı, ardından bunun doğru olmadığını bile bile erkek olan gidip Korel'in kelepçesini açtı, birkaç dakika içinde iki tane memur bizim girdiğimiz kapıdan değil diğer kapıdan içeriye girdi. Onları göremiyordum ama büyük ihtimalle çıkışını engellemek için kapının önünde duruyorlardı.

Korel'in gözleri ise şaşkınlık içinde bileklerindeydi; ilk önce sol ardından sağ bileğine baktı, sonra elleriyle ovuştururken gözleri tepesindeki lambaya kaydı, duvarlara baktı. Aynı şaşkınlıkla karşısındaki insanlara baktığında uykudan yeni uyanmış gibiydi.

Belki de ona fazlasıyla zorbaca davranmış ve en sonunda sinir krizi geçirmesine neden olmuşlardı.

"Korel neden ıslanmış?" diye sordum ve soruyu sorar sormaz köşedeki boş kovayı gördüm. "Gerçekten bunu yaptılar mı?"

"Kendine getirmek için yapmış olmalılar," dedi Korhan ve ters bir ifadeyle bana baktı. "Ne bekliyorsun, kolonya koklatmalarını mı?"

Yanlış gelse de ağzımı bıçak açmadı ve başımı iki yana salladım.

Korel'e Azra Dinçer ile Göksel'i sordular, Korel bu sorulara bildiğim kadarıyla cevap verdi ve oldukça rahat görünüyordu ama bilmediğim kısımlar da vardı. Örneğin, Korel'in Bursa'ya Azra'yla seks yapmaya gitmesi gibi... Kulağa fazlasıyla tuhaf gelmesine rağmen kendimi kötü hissetmemiştim fakat beni öldürmeye çalışan o kadının sonrasında Korel'le neden işi olabileceğini de anlayamamıştım.

Aynı soruyu memur da sordu. Aldığım cevap yine şaşırtmadı. Korel ikisinin de Prometheus'un elinde tutsak olduğunu ve Azra'nın ondan yardım istediğini söyledi. O an, Azra'nın Korel'e

olan korkulu bakışlarını görmezlikten gelmeye çalıştım, o günü unutmaya ya da. Sonuçta Korel Prometheus'un yanındayken oldukça korkutucu bir adama dönüşmüş olabilirdi, bu da Azra'yı korkutmalıydı.

Kendimi mi kandırıyordum?

Korhan'ın bana baktığını hissettim ama ona dönüp bakmadım, şaşkın değildim, öfkeli değildim. Ona hâlâ güveniyor muydum yoksa ihtimal mi vermiyordum?

Korel'e Göksel'i gösterdiler, *tanımıyorum*, dedi. Tanımıyor olabilirdi, onunla alakalı hiçbir şey söylememişti. Büyük ihtimalle Korel'e Göksel'in yara izlerini gösterdiler; Korel şaşırmadı ya da ürpermedi, korkmadı bile. Olabilirdi, Prometheus'un yanında esir olduğunda kimbilir neler neler görmüştü, alışıktı. Göksel'in izlerini Prometheus yapmıştı, buna da şaşırmamıştım. Olabilirdi.

Anektod Merkezinin Prometheus'un ellerinde olduğuna neredeyse emindim.

Korel sakin ve kendinden emin cevaplar veriyordu. Herhangi bir tedirginliği yoktu ama memurların ona inanmadığına adım kadar emindim.

Birkaç dakikanın sonunda Korel'e başka birini daha gösterdiler, bunun kim olduğunu Korel'in değişen yüzünden anladım ve parmaklarımın ucuna yükselip baktığımda Volkan'ın yüzü olduğunu gördüm. Öldürülmeden önce çekilen bir fotoğrafı, gülümsediği.

Korel'e Volkan'ı tanıyıp tanımadığını sordular. Bir cevap vermedi ve o an, dakikalardır yüzündeki o ifade gitmiş, yerine tedirginlik gelmişti. Bunu ben görüyordum, Korhan görüyordu hatta arkamdaki memurlar bile kendi arasında fısıldaşıyorlardı.

Korel, ucu açık ve kaçamak cevaplar verdi. Korhan'ın bir an dişlerinin arasından hırladığını işitir gibi oldum ama ona döndüğümde stabil görünüyordu.

Korel'i köşeye sıkıştırmaya çalıştılar, sorular art arda geldi ve en sonunda o sakin ifadesinin yerini öfke aldı. Gözleri masanın üzerinden ayrıldığında karşısındaki memura öyle bir baktı ki ikisi de gerilemek zorunda kaldı, görüş alanıma ise güvenlik için içeriye gönderilen memurlar girdi.

Bir şeyler ters gidiyordu, daha da kötüleşecekti.

Direttiler, üzerine gitmeye devam ettiler. Bu kez Korel sertçe masaya yumruğunu vurduğunda olduğum yerde irkildim ama Korhan olanları sakince izlemeye devam ediyordu.

Arkadaki memurlardan bir tanesi, "İçeriye destek göndermek..." diye cümleye başladığında Korhan sözünü kesti.

"Ona Prometheus olduğundan şüphelendiklerini söylesinler."

Dudaklarım aralandı ve ona doğru baktım ama o bakışlarını bir an bile olsun camdan ayırmadı.

"Bu, şu aşamada yanlış olur," dedi arkamızdaki memurlardan bir tanesi.

"Yapsınlar," dedi Korhan kendinden emin bir sesle. "Söyle."

"Emniyet müdürünün..."

"Yapsınlar!" diye bağırdığında bir kez daha irkildim ama memurların hareketlendiğini hissettim. Birkaç saniye sonunda bir tanesi, "Korhan Erezli, Korel Erezli'ye şüphelerden bahsetmenizi istiyor," dedi.

Memurların ikisinin de bakışları cama doğru döndüğünde kadının gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Bu yanlıştı, ben bile anlayabiliyordum çünkü karşılarında az önce sinir krizi geçirmiş bir adam vardı. Ellerinde kelepçeleri yoktu, ne yapacağı hiçbir şekilde belli olmazdı.

Hepsinin ötesinde bu, Korel'in üzerine gitmek olurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım Korhan'a sertçe.

"Ya şimdi ya hiç," dedi her ne düşünüyorsa. "Başka türlü olmayacak."

"Ne olmayacak?"

Hiçbir cevap vermedi. Elimi ağzıma götürdüğümde kadın memur Korel'e dönüp biraz daha geriye gitti.

"Korel Erezli," dedi kadın, korkusunu hissettim. "Azra Dinçer ve Göksel Okur tarafından Prometheus olmakla suçlanıyorsunuz."

Kulaklarıma bir çınlama doldu, bu çınlama belki de kulaklıktan ötürüydü ama Korel şaşırmadı, korkmadı, irkilmedi, çekinmedi ve direkt cama baktı, bana. Öyle bir baktı ki göz göze

geldik. Az önce de bakmıştı ama bu kez sanki beni görüyormuş gibiydi ve artık bakışlarında bambaşka biri vardı.

Bir anı zihnimde döndü, döndü, döndü, kar topu oldu ve üzerime çığ gibi düştü.

"Adın ne?"

"Minel Karaer."

"Babana ne oldu?"

"Öldü."

"Annen?"

"Öldürüldü."

"Onu kim öldürdü?"

Gözümden yaşlar akıyordu, gözlerim karşımdaki camdaydı, elimdeki deftere bir şeyler yazıyordum. Defalarca Minel Karaer, defalarca babam öldü, defalarca annem öldürüldü.

"Onu kim öldürdü?" diye sordu bir kadın sertçe.

"Bilmiyorum," dedim tedirgin bir sesle. Oda sülfür ve küf kokuyordu, karşımdaki camın perdeleri yavaşça açıldı, açılırken onun yüzünü gördüm. Bir sandalyede oturuyordu, arkadan elleri bağlıydı. Gözleri direkt cama bakıyordu.

Bu Korel Erezli'ydi.

"Onu kim öldürdü?" diye sordu kadın yine baskın bir sesle.

Perdeler açıldıktan sonra Korel bağırıp çırpınmaya başladı ama onu duyamadım. Anının içinde anıya yuvarlandım. Annemin başını kesen bıçağı Korel'in elinde gördüm; figür bir tek onun elindeki bıçakta vardı.

"Anneni kim öldürdü?" diye sordu kadın yine ve bu kez başımı sertçe cama tuttu.

Üzülüyordum, canım yanıyordu ama korkuyordum da.

"Bilmiyorum," deyip ağlamaya başladım, ardından yüzüme sert bir tokat yedim.

"Adın?" dedi bir kez daha ve yine aynı şeyleri tekrar ettik.

Defalarca ve defalarca...

En sonunda bir kafes getirdiler; kocaman, camdan bir kafes, içi su dolu.

"Anneni kim öldürdü?" diye sordular.

"Bilmiyorum," dedim yeniden.

Korel'i ayağa kaldırdılar, yüzünde yanıklar yoktu ama yara izleri vardı.

Kadın cama doğru bir işaret verdi ve bir tokat daha yedim, Korel çığlık atmaya başladı, çırpındı ve üç kişi onu zor tuttu.

"Anneni kim öldürdü?" diye sordu kadın.

Ağzımın içi kanla doldu fakat Korel'i satmadım, ona konduramadım. "O öldürmedi!" diye haykırdım gür bir sesle. "O hiçbir şey yapmadı!"

Kadın yüzündeki maskeyi düzeltti, başıyla bir kez daha adamlara işaret verdi. O üç adam Korel'i zorla camdan kafese yürüttü, bütün çırpınmalarına rağmen karşı koyamadı. Küçük merdivenden yukarıya çıkardılar ve ne yapacaklarını o an anladım.

"Anneni kim öldürdü?" diye sordu kadın.

"O öldürmedi," dedim fakat bu kez ağlarken bulanık görüyordum.

Kadın yine işaret verdi. Korel'i sırtından suya itekledilər, ardından cam kafesin üzerini kapattılar. Boğuldu, çırpındı, cama defalarca vurdu hatta suyun içinde haykırdı. Hiçbir çare kalmadığında yukarıya yüzmeye başladı, eliyle cam tavana vurdu, kurtulmak istedi ve ayaklarıyla birkaç kez daha tekmeledi.

"Adın?" dedi kadın.

Ağlaya ağlaya, "Minel Karaer," dedim.

"Babana ne oldu?"

"Öldü," dedim.

"Annen?"

Öldürüldü."

"Anneni kim öldürdü?"

Korel'in bacaklarındaki his uzaklaştı, çırpınışları duraksadı ve gücünün azaldığını anladım.

Başımı iki yana sallarken, "Korel," deyip önümdeki ses kayıt cihazına baktım. "Annemi Korel Erezli öldürdü. O Prometheus."

Ağlamaya başladığımı, yüzümdeki elime yaşlar düştüğünde anladım. Boğulmuştu, benim yüzümden ve belki de benim yüzümden zamanında çekmediği acı kalmamıştı, sudan bu yüzden

korkuyordu. Zihnim bulanıklaştı, başka anılar da döndü ama onlara ulaşamadım.

Korel sadece bir kez mi boğulmuştu?

Korel gözlerini camdan ayırıp kapıya baktı; ne düşündüğünü anladım, kaçmak istiyordu. Neden kaçmak istiyordu? Memurlara baktı, çenesini havaya kaldırdı, sonra gözleri tepesindeki lambaya döndü, duvarlara baktı ve bir kez daha kapıya. Dudakları aralandığında zorlukla nefes aldığını gördüm; bir şeyler oluyordu.

Memurlar üzerine gitti ama Korel artık onları dinlemiyor gibiydi. Öfkelenmesini, sinir krizi geçirmesini beklerken bir anda yüzü ağlamaklı oldu, ardından, "Balıklar," dedi. "Öldüler."

Bambaşka bir anıya kucak açtım.

Bir bankta oturuyordum, yanıma Korel oturduğunda ona doğru döndüm. Gözlerimin içine baktı; bu kez yanık izi vardı, oldukça tazeydi hatta düşündüğümden daha korkunç görünüyordu.

Anının içinde ben onu tanımıyordum.

"Buyurun?" dedim kaşlarımı kaldırarak ama korkmuş, elimdeki kitabı sakince kapatmıştım.

Ağzını bıçak açmadı ama o beni tanıyordu, bakışlarından anlayabiliyordum; Anektod Merkezindeki öfkeli bakışları da yoktu, hayal kırıklığı vardı.

"Hiç," dedi Korel. "Birine benzettim."

"Kime?"

Korel ayağa kalktı. Yarım kollu giyinmişti, kolları yanıklarla doluydu. Gözlerim yanıklarına kaydı ve acıyla nefesimi verdim; bu onun kollarını gizlemesine neden oldu.

Henüz dövmeleri bile yoktu.

"Kime?" dedim bir kez daha.

"Eğer benzettiğim kişi olduğunu düşünseydim sana bir şey söyleyecektim," dedi. "Ama o kişi değilsin."

"İyi misin?" diye sordum. "Kötü görünüyorsun."

Aslında kastettiğim ruhuydu ama o kollarını biraz daha gizledi; canının yandığını hissettim. "Olabilir," dedi başını sallayarak. "Ama boğulmak, yanmaktan daha kötü. Ateşten değil sudan korkuyorum."

Söylediği anlamsız gelmişti, derin bir cümleydi ama bu beni ilgilendirmezdi.

"Bunu mu söyleyecektiniz?"

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Su korkumu yenmek için balıklar aldığımı ve onlara isim vermesini söyleyecektim."

Kaşlarımı kaldırıp anlamsız bir ifadeyle ona bakmıştım, Korel ise birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra başını bir kez sallamış ve arkasını dönüp yürümüştü.

Korel'le ikinci karşılaşmamız, ben onu tamamen unuttuktan sonra olmuştu. Evdeki balıkları aklıma geldi; onlara seneler sonra hiç bilmeden benim isim verdiğim ve buna izin verdiği...

Korel bir anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, sandalyeden kalktı. Bunu gören memurlar geriye kaçtı, diğer memurlar ona doğru ilerledi hatta bir tanesi silahına davrandı ama Korel düşündükleri gibi onlara saldırmadı, aksine onlardan kaçtı. Hızlı adımlarla geriye gittiğinde sırtı duvara çarptı ve ellerini yüzüne yerleştirip, "Vurma," diye ağlamaya devam etti. Duvarın köşesinde yüzünü korurken iki büklüm oldu. "Vurma!" diye bağırdı. "Hiçbir şey yapmadım, ne olur vurma."

Korhan'a baktım; dudaklarını aralamış, Korel'i izliyordu. Memurlar dahil herkes büyük bir şaşkınlık içindeydi.

"Ben sana hiçbir şey yapmadım,"dedi Korel zorlukla nefes alarak. "Ne olur vurma bana."

"Korhan," diye fısıldayıp cama dokundum, o sırada bir memur Korel'e yaklaştı. Korel bunu görür görmez çöktüğü yerden ayağa kalktı, başını iki yana sallayarak duvarda ilerledi.

"Anne!" diye bağırdığında acıyla inledim ve cama tüm gücümle vurmaya başladım, Korhan ise ellerini yüzüne yerleştirdi. "Anne!" dedi bir kez daha ve memurdan kaçmaya başladı. Sandalyeyi devirdikten sonra onu tutmaya çalışan memuru itekledi, ardından sertçe yere düştüğünde sürünerek masanın altına ilerledi. Kollarını bacaklarına sarıp gizlenmeye çalıştı.

"Korhan," dedim acıyla ve yine tüm gücümle cama vurmayı sürdürdüm. "Bir şeyler yap, o kriz geçiriyor. Bir şeyler oluyor."

"Büyük ihtimalle kurtulmak için rol yapıyor," dedi arkamızdaki memurlardan bir tanesi. "Genelde bu yolu denerler."

"Korhan," dedim bir kez daha ve kulaklarımdaki Korel'in acılı haykırışlarıyla ben de ağlamaya başladım. "Bir şeyler yap."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Korel korkuyla. "Hiçbir şey yapmadım. Bulacağım bilyeleri. Yapmadım bir şey. Benim bilyelerim. Yapmadım."

"Korhan!" diye bağırıp onu iteklemeye başladığımda ayakta durmakta zorlanıyordum. "Bir şeyler yap, sen yapmazsan ben yapacağım ve oraya gireceğim. Her şeyi göze alacağım!"

Korhan camdaki gözlerini şaşkınlıkla bana çevirdiğinde geçirdiği büyük şoku bir kenara bırakarak başını salladı ve arkamızdaki memurlara, "Kapıyı açın," dedi. "Hemen."

"Ama..."

"Aç kapıyı!" dedi Korhan ve kapıya ilerledi. Birkaç saniyenin ardından kapıdan kilit sesleri geldi ve Korhan içeriye girdi, peşinden ilerlemek istediğimde arkamdaki memurlardan bir tanesi kolumu tutup beni engelledi ama zaten içeriye girebilecek cesaretim olmadığının da farkındaydım.

"Baba," dedi Korel, masanın altından eğilip Korhan'a bakarken. "Baba, ben bir şey yapmadım. Yemin ederim bir şey yapmadım." Ellerini saçlarına geçirdi ve çekiştirmeye başladı sonra biraz daha saklandı. "Yapmadım, baba."

"Çıkın," dedi Korhan sert bir sesle içerideki herkese. Kadın ve erkek memur birbirine baktı ve ikisi birden dışarıya çıktı, tam çıktıkları anda benimle göz göze geldiler, ardından diğer iki memur da çıktığında kapı sertçe kapandı.

"Canım acıyor," dedi Korel ve bu onun, o odada duyduğum son cümlesiydi. Korhan camın yanındaki düğmelere doğru ilerledi ve ilk önce kapıyı kilitledi.

"Ne yapıyor bu?" dedi yanımdaki kadın memur.

Ardından başka düğmelere de bastı. Kulaklarımdaki sesler uzaklaştı, sonrasında ise camın önündeki siyah perdeleri çekti. Bir anda bütün ses ve görüntü kesildiğinde herkes şaşkınlıkla birbirine baktı, bense daha fazla ayakta duramadım, dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başladım.

Başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi, şu an nasıl göründüğüm de öyle. Artık emindim, geçmişimi hatırlamak

istemiyordum çünkü orada, geçmişimde acılarımın yanında büyük haksızlıklar vardı. Kendime yaptığım haksızlıklar, Korel'e yaptığım haksızlıklar ve ikimize yapılan haksızlıklar. Belki de bütün bunların yanında aileme yaptığım haksızlıklar.

Bir anı yine zihnimde döndü, bu anı güzel bir anıydı fakat bu kez heyecanlanmıyordum.

"Yüzmeyi çok seviyorum," dedi Korel gülümseyerek. "Yazın yüzmeye gidelim mi?"

"Gidelim," dedim yağmurlu havaya bakarak. "Ben çok güzel yüzüyorum, sana da öğretebilirim."

Korel gülmüştü. "Ben de güzel yüzerim, Turuncu."

"Benim kadar olamaz."

Korel dudaklarını bilmiyorum anlamında bükmüştü. "O halde," demişti alayla. "Boğulursam kurtarırsın beni, olur mu?"

Kahkaha atmıştım ve alkışlamıştım. "Elbette kurtarırım, boğulmana izin vermem."

Korel Erezli'nin boğulmasına izin verdim.

21. BALIKLAR

Korel E. Erezli

Otuz altı saat, kırk sekiz dakika, yedi saniye ve sekiz saniye. Dokuz. On...

Bu, demir parmaklıkların arkasında geçirdiğim süreydi. Daha önce de birkaç kez bu demir parmaklıkların arkasında bulunmuştum ama bu kez, hiç ummadığım kadar uzun sürmüştü.

Korhan'la yaptığımız anlaşma geçerli kılınacak mıydı, bilmiyordum ama sözümü tutacağımdan emin olmuştu.

Önümde bulunan tepsideki yemeklerden ağzıma sürmemiştim; içinde zehir olabilirdi, her şey olabilirdi, beni bayıltabilirdi hatta yine geçmişime götürebilirlerdi. Yemek yememek bir yana, gözüme uyku bile girmemişti. Birkaç kez bilincimin kapandığını hissetmiştim, sanırım bayılmıştım, gözlerimi açtığımda yine beton zemindeydim.

Otuz altı saat, kırk dokuz dakika, yirmi sekiz saniye. Korhan bir şekilde beni kurtarabileceğini söylemişti ama hâlâ ses seda yoktu, kimse bir şey söylemiyordu.

Minel gitmiş miydi? Bunu yapsa şaşırır mıydım emin değilim ama kırgın hissetmezdim. Ben ondan gittim diye değil, onun beni bırakmasına alıştığım için. Bu ikisi arasında çok ince bir çizgi vardı.

İçeriye ışık girmiyordu; sabah mıydı, öğlen miydi yoksa akşam mıydı, bilemiyordum ama dışarıdan gelen sessizliğe bakılırsa çoktan gece yarısını geçmişti. İkinci güne girdiğimizde de buradan çıkamazsak kurtulamayacağımı düşünecek, kaçmak için bir yöntem bulacaktım.

Bir kez daha aynı akıl hastanesine dönemezdim, bunu kendime yapamazdım.

Gözlerim plastik tepsiye kaydı. İki üç et parçası, birazcık pilav, hayır baharatlı değil, yanında da su. Su şişesi plastik ama

köşeleri sivrileştirilebilir, birkaç saatin sonunda bileğimi kesebilirdi.

Arkamdaki demir ranzanın sol köşesi hafif çıkık, o kısım bileğimi daha çabuk keserdi ama daha çok acıtırdı.

Duvarlara sürtseydim? Hayır, bu öldürmezdi, sadece işkence çekmeme neden olurdu.

Ölümü göze alabilirdim ama bir kez daha o akıl hastanesine dönemezdim, bir kez daha bir kadının kendisini ölü sanmasıyla yüzleşemezdim, başka bir adamın kendini hayvan sanmasıyla ya da bir çocuğu kullanmalarıyla. Bir pisliğin, ufacık bir çocuğa karşı çekim hissetmesine tahammül edemezdim.

Hayır, bir kez daha beni mahvetmelerine izin veremezdim.

Her şey aynı yörüngede ilerliyordu, arkamda kimse yoktu ve ben bu yolun sonunu biliyordum.

Elime plastik bardağı alıp üstündeki jelatini hafifçe açtım, kapalı olsa da hatta susuzluktan ölecek gibi olsam da o sudan bir yudum dahi içmedim.

İçindeki suyu plastik tepsiye döktüğümde küflenmek üzere olan etin renginin açıldığını gördüm, saklanan fare ise suyun sesiyle diğer tarafa kaçtı. Şu an en zararsız olan, bu koğuştaki fareydi.

Başparmağımın kenarıyla plastiğin köşesini yokladım, düşündüğümden daha sivriydi. Yatağın köşesindeki o sivri yere sürttüğümde bu ucunu keskinleştirebilirdim. Ardından birkaç saat daha bekleyebilir, hislerime göre bileğimi kesebilirdim.

Parmaklarım nabzımın üzerinde gezindi, atışın olduğu yeri doğrudan hissettim. Daha önce bileğimi kesmeyi düşündüğüm hatta yerini ezberlediğim için bulmak zor olmamıştı.

"Korel Erezli." Adımı duymamla elimdeki plastik bardağı hızla yatağın altına atmam bir oldu. İçerisi karanlık olduğu için seslenen kişi görmezken, yüzü açığa çıktığında bana yemek getiren memur olduğunu anladım.

"Yemek yemeyeceğim," dedim sakin bir sesle.

Memur önümdeki tepsiye baktı, ardından umursamaz bir sesle, "Çıkıyorsun," dedi. "Abin yine paçanı kurtardı."

İlk önce donakaldım, ardından ağzımdan derin bir nefes verdiğimde oturduğum yerden arkamdaki yataktan destek alarak

kalktım. Memur demir kapıyı elindeki anahtarla sert bir şekilde açtığında o tarafa yürüdüm ve bir an o plastik bardağı almadığım için pişman oldum.

Bu da bir oyun olabilirdi, ben yürüyünce arkamdan başıma bir şeyle vurabilirdi. Bayılırdım, beni yine akıl hastanesine götürürlerdi.

"Yürüsene," dedi memur kaşlarını çatarak. "Seni mi bekleyeceğiz?"

Başımı eğdiğimde solda iki memurun daha beklediğini gördüm.

"Yan yana yürüyelim," dedim sanki haddim varmış gibi.

Memur, dediğimi duymazlıktan gelerek pervasızca kolumdan sertçe tutup öne itekledi, ardından iki memur da kollarıma girdi. Loş koridorda yürümeye başladığımızda beni çıkaran memur arkamızdan geliyordu. Sürekli ona dönüp bakmam kaşlarını çatmasına neden olsa da hiçbir şey söylemedi.

Epey bir merdiven çıktıktan sonra daha aydınlık bir koridora ulaştık. Adım sesleri fazlalaştığında hem içim rahatlamıştı hem de korkularım devam ediyordu.

"Bu sefer tamamen paçayı yırtmadın ama," dedi arkamdaki memur kinle. Benden nefret eder gibi bir hali vardı halbuki onu ilk defa görmüştüm. "Tutuksuz yargılanacaksın, her gece uykuların kaçar umarım."

Omzumun üzerinden ona baktığımda kendimden hiç beklemediğim bir şekilde, "Sana ne yaptım?" diye sordum çünkü bu kin normal değildi.

"Bana bir şey yapmak zorunda değilsin," dedi sertçe. "Masum olduğunu düşünmüyorum ve senin gibi bir adamın dışarıda gezmesi bile haksızlık."

Başımı iki yana sallayıp önüme döndüm. Uzun koridorun ve birkaç basamağın ardından ana hole çıktık. Tam o esnada karşıma çıkan ilk kişi Korhan oldu; elleri ceplerinde yanındaki memurla bir şeyler konuşuyordu, beni görmüyordu ama hemen yanındaki kişiyi gördüğümde belki de saatlerdir ilk defa yüzümde bir gülümseme oluştu.

Minel gitmemişti, buradaydı. Beni ilk gören kişi o oldu, hemen yanında Gürkan ve Büge de vardı ama bunların bir önemi yoktu.

Minel gitmemişti, burada beklemişti; öyle ki gözlerinden anladığım, neredeyse hiç uyumamıştı.

"Geldi," dedi kısık sesle, dudaklarını okudum ve diğerleri de bana baktı. Diğerleri bakabilirdi, nasıl baktıklarının hiçbir önemi yoktu, önemli olan Minel'in bana nasıl baktığıydı.

Bakışlarında öfke, kin, nefret ya da şüphe aradım; hepsine kendimi hazırlamıştım ama karşılaştığım, hüzünle karışık mutluluktu. Gülümsemesi yorgun görünüyordu ama bana karşı bir öfke yoktu.

Memurlar beni onların yanına kadar götürüp kollarımı bıraktığında, beni kendine çekip sarılan tek kişi Gürkan oldu. Sıkıca sarıldı ama gözlerim Minel'den asla ayrılmadı. Büge başını sallayıp gülümsediğinde onun da huzurlu olduğunu hissetmiştim.

Gürkan benden uzaklaştı. Korhan'la göz göze geldiğimde hiçbir temasta bulunmadan, "Belgeler imzalayacaksın," dedi yorgun gözlerle. "Birkaç prosedür daha var ama yorgunsun, onları sonra avukatınla halledeceksin."

Önündeki yüksek masanın üzerine kâğıtları koyduğunda içinde ifadem, avukat delilleri ve şahitler olduğunu gördüm. "Kim bana şahit oldu?"

"Kimler demen daha doğru," dedi ve gerideki üç kişiyi işaret etti. "Üçü de senin için şahit oldu ama en önemli şahitlik, Minel'inkiydi çünkü Azra Dinçer olayında o da vardı."

Gözlerim yeniden ona kaydı; kâğıda baktığımda ne ifade verdiğini okumak istiyordum lakin Korhan, "İmzala," dedi bir kez daha. "Sana gerisini onlar anlatacak."

Başımdaki ve eklemlerimdeki şiddetli ağrıyla ikiletmeden bütün kâğıtları imzaladım, benim ardımdan Korhan kâğıtları yanındaki memura uzattı.

"Bu kadar mı?" diye sordum.

"Şimdilik," deyip yüzüme bakmadan çıkış kapısına doğru yürümeye başladı. Peşinden ilerlerken Minel yanıma geçti, yüzüme bakmadı ama yanımda yürümesi bile birçok şeyi ifade ediyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Gürkan diğer taraftan. "Bok gibi görünüyorsun."

"Öyleyim çünkü," dedim boğazımı temizleyerek.

"Hiçbir şey yememişsin," diyen Korhan çoktan kapıdan çıkmış, merdivenleri iniyordu; biz de peşindeydik.

"Evet," dedim. "Güvenmedim."

Hava karanlıktı, caddede araç yoktu, büyük ihtimalle gece yarısıydı.

Minel omzuyla koluma hafifçe vurup kısık sesle, "Ben sana baharatlı pilav yaparım," dediğinde gözlerim şaşkınlıkla ona döndü. "Tabii bana *güvenirsen.*"

Şu an az önceki beton zeminde bayılmış ya da uyuyor olabilirdim, bu bir rüya olabilirdi; belki de bileklerimi kesmiş ve ölmüştüm. Hepsi gerçekleşmiş olabilirdi çünkü Minel'in yüzündeki huzurlu ifadenin bir açıklaması olmalıydı, en doğru açıklamalar bunlardan ibaret gibiydi.

Dudaklarım aralandığında bu geçirdiğim iki günde nelerin değiştiğini anlamaya çalıştım. Başımı aşağı yukarı salladığımda, "Güvenirim," dedim; benim için bu cümlenin anlamı çok büyüktü. "Ve belki de bu yüzden içeride hiçbir şey yememişimdir. Senin baharatlı pilavını doyasıya yemek için."

Minel bu kez o kadar içten gülümsedi ki yanaklarına dağılan elmasları bile sanki daha çok ışıldadı, dudağının kenarındaki o minik gamzesi daha güzel göründü.

Otoparka geldiğimizde Korhan arabasına yönelmeden önce bize döndü. "Tutuksuz yargılanacaksın," dedi bana. "Haftada bir kez gelip imza atacaksın, şehir dışına çıkışın yasak. Ufacık bir kavgaya bile karışsan götünü kurtaramayız, artı uyuşturucu maddelerden uzak dur. Kanında bulundu, onu temize çıkarmak zaten çok zordu. Bu yaptığımı baltalayacak ufacık hareketinde değil seni kurtarmak, en ufacık cezayı dahi çekmen için elimden geleni yaparım. Duydun mu?"

Hiçbir cevap vermediğimde bakışları diğerlerine döndü. "Kendi boktan hayatını önemsemiyorsan bile onların hayatını önemse, sana yalancı şahitlik yaptılar. Bir tane daha sanık çıktığı an ya da herhangi bir Prometheus cinayetinde ilk senin kapın çalınacak. Gözler üzerinde. Basına sızmaması için de elimden geleni yaptım ama sosyal medyada yüzün az da olsa yayılmaya başladı. Senden nefret edenler de çoğalacak, sevenlerin de olabilir. Bir anda yolun

ortasında bıçaklanabilirsin ya da biri üzerine atlayabilir. Bu yüzden dışarıda çok fazla gezmemeye de dikkat et."

"Sakinleş, Korhan," dedi Gürkan afallayarak. "Yeni çıktı, bunları duymak için..."

"Bunları duymak için tam zamanı." Kollarını önünde bağladı. "Telefonunu daima yanında taşıyacaksın, ikinci çalışta açacaksın, yalnız olmamaya dikkat et çünkü şahitler her zaman bir adım önde olmanı sağlar." Alayla Gürkan'a baktı. "Sürekli yanında bulunmak isteyen enayi kim olur bilmiyorum ama ben hayatımı karartmayı bile göze alarak seni kurtardım; bu yüzden çok fazla yanında olamam, ofisime gelme. Eğer konuşacak olursak ortak bir yerde buluşuruz, dışarısı olmaz."

"Korhan," dedi bu kez Minel sertçe. "Fazla üzerine gidiyorsun."

"Bu söylediklerimin hepsi üçünüz için de geçerli bu arada," dedi onlara da sert bir ifadeyle bakarak. "Bir trafik cezasında bile gözler sizin üzerinize çevrilir çünkü herkes yalancı şahit olduğunuzu düşünüyor, hukuk bazı konularda gerçekten canileri korur ama bazı kanunlarıyla da köşeye sıkıştırır."

"Cani derken?" diyen Gürkan'ın sesi sertti.

Korhan hiç çekinmeden, "Prometheus davasında yargılanan biri var yanınızda," dedi üzerine bastırarak. "Ve siz de ona şahitlik eden kişilersiniz. Olayı bir sokak kavgası mı sanıyorsunuz? Bir hafta sonra davası var, yeniden şahit olduğunuzda ezberden gideceğinizin farkındasınızdır umarım?" Sertçe bana döndü. "Ve dediklerimi anladın mı? Avukatınla yarın sana bir görüşme ayarlayacağım, üç avukatla çalışacaksın, ön planda sadece bir tanesi görünecek. Adım hiçbir şekilde geçmeyecek ama konuya hâkim olacağım, tabii ki bugünden sonra açığa alınmazsam çünkü sen benim kardeşimsin."

Son cümleyi nefret edermiş gibi söylemesi gözümden kaçmamıştı ama buna aldırış etmeden aklıma ilk takılan soruyu, "Beni herkes tanıyacak mı?" diyerek tiksintiyle yönelttim. "Göz önünde olmaktan hoşlanmıyorum."

"Buna mı takıldın sadece?" diye sordu Korhan.

"Evet," dedim. "En çok bu rahatsız ediyor."

"O halde kaskla gez," diyerek beni alaya aldı.

Minel öfkeyle nefesini verdiğinde, "Neden onu Prometheus konusunda da uyarmıyorsun?" diye sordu. "Sonuçta Prometheus'un kulağına da bu durum gidecek ve bence hoşlanmayacak. İlk hedefi Korel olabilir, güvenliğe ihtiyacı var."

Korhan Minel'e öyle büyük bir alayla baktı ki âdeta bakışlarıyla cevap verdi. Gözlerini devirdikten sonra arabasına yürüyüp kilidini açtı; eli kapının koluna gittiğinde, "Sözünü unutma," dedi bana. "Yoksa verdiğim her şeyi geri alırım. Anladın mı?"

Sadece bir kez olumlu anlamda başımı salladığımda diğerlerinin yüzüne bile bakmadan arabasına bindi, ardından virajı hızla alarak yanımızdan uzaklaştı. Diğer üçü şaşkınlıkla arkasından bakarken, ben alışık olduğum için fazlasıyla tepkisizdim.

Minel başını iki yana salladı, her ne düşünüyorsa bunları aklından çıkarıp bana döndü. Korhan ona hakkımda neler anlatmıştı? Hangi açılardan beni tanıyordu? Onu uyarmış mıydı?

Peki ya bu iki gün içinde ne olmuştu da Minel bir anda bana yeniden şefkatle bakmaya başlamıştı?

"Gidelim," dedi Gürkan da arabasına yürürken. "Sizi eve bırakayım."

Hep beraber Gürkan'ın arabasına ilerledik. Ön koltuğa Büge oturdu, biz de Minel'le arka koltuğa geçtik. Gürkan arabayı çalıştırıp uzaklaştığında kafamda yüzlerce düşünce dönüyordu.

Beni en çok rahatsız eden düşünceye odaklandığımda, "Kimin yanında telefonu var?" dedim hepsine birden.

Gürkan hariç Büge ile Minel'de hareketlenme oldu ama telefonunu ilk uzatan kişi Minel'di. "Birini mi arayacaksın?"

"Hayır," dedim ve elinden telefonu alıp ekranı kaydırdım. İlk başta arama motoruna girdiğimde Minel'in son aradığı cümleyle karşılaştım: *seri katillerin genel özellikleri.*

Başka zaman olsa gülebilirdim ama o an, bu canımı yakmıştı. Minel gördüğümü bilmiyordu ama ben ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Bana hâlâ güvenmiyordu.

Arama çubuğuna Prometheus'un adını yazdığımda son işlediği cinayet hakkında bilgiler çıktı; bardaki adamı anlatıyordu ve şüphelenilen biri olduğu dile getirilmişti ama adım geçmiyordu. Henüz basında baş harflerim bile yoktu.

Bu kez arama çubuğuna Korel Erezli yazınca adımı gördüm, birileri benden bahsediyordu. Üzerine tıklayıp hakkımda konuşulanlara baktım.

Aşağılık herifin adı Korel Erezli, kendisinin yüzünde kocaman bir yanık izi var ve uzun boylu. Fotoğrafına ulaştığımda sizinle paylaşacağım, böyle pislikleri aramızda barındırmayalım.

Prometheus Korel Erezli adında bir adammış, bu isim tanıdık geliyor. Daha önce sevişmiş olabilir miyim? Hahahaha...

Adalet nerede? Öğrendiğime göre iki kadın Korel Erezli'nin Prometheus olduğunu söylemiş ama serbest bırakılacakmış. Bu ülkede artık nefes alamıyorum! Kadınlar artık ezilmesin!

Korel Erezli hiçbir sosyal medya platformunda yok, bu devirde tam bir seri katil hareketi...

Ünlü savcı Korhan Erezli'nin kardeşi olmasına puanınız kaç ve ünlü doktor Cüneyt Erezli de Korel Erezli'nin babası? Kimse bunlardan bahsetmemiş... Okumakla insan olunmadığının kanıtı...

Gençler ben Korel Erezli'yi tanıyorum ve bütün yanık izlerine rağmen aşırı yakışıklı biri, Prometheus olamaz, katil dediğin çirkin olur kafa karıştırmasın...

Korel'i tanıyorum, yüz lira gönderene ev adresini bile söylerim...

Oha, Korel Erezli mi? Bu adam benim tıp fakültesinden tanıdığımdı ve son derece sessiz, kimseyle muhatap olmayan biriydi. Yazın bile uzun kollu giyinirdi, asosyal göt diye dalga geçerlerdi. Katil mi çıktı? Şaşırmadım.

Korel Erezli eğer Prometheus ise fanı olurum, işlediği cinayetlere bakın. Hepsi bir sanat eseri...

Korel Erezli, bana bir kez çello çalar mısın bir gece yarısı... Hiç, öylesine...

Aptal mısınız? Gerçekten bir katili mi güzelliyorsunuz? Korel Erezli bir gece yarısı karşınıza çıksa kaçacak delik ararsınız, kendinize gelin!

Prometheus, Korel Erezli adında biriymiş. Prometheus aşırı zeki bir katil ve ben de sapyoseksüelim. Tanışalım mı Korel?

Korel Erezli dövmeli miymiş? Dövme yaptıran kişi kâfirdir diyen babaannem haklı galiba...

Korel Erezli'yi bulduğumuz yerde sülalesini sikeceğiz, iki kadına zarar verip o kadar kişiyi öldürdükten sonra elini kolunu sallayarak gezemez kimse. Adaleti gerekirse biz sağlayacağız.

Korel Erezli'nin kadınlara tecavüz ettiğini de duydum bir yerden. Kaynak söyleyemiyorum ama gerçekten böyle bir adalet olamaz, o adam dışarıya çıkmayacak. İZİN VERMEYECEĞİZ!

Bir anda bir fotoğrafım karşıma çıktığında acıyla inleyip fotoğrafı yaklaştırdım. Korhan önde yürüyordu, ben de arkasındaydım. Sigara içiyordum, gözüm sağ taraftaydı ama yüzüm belirgindi. Paylaşan kişi yayılmasını istiyordu, beni bulmuştu.

Bütün bunların yanında, birçok insan kadınların sözünün dinlenmediği konusunda yakınıp iki kadının yanında olduğunu dile getirmişti. Korhan'ın dediğinin aksine daha çok kişi vardı ve emindim, iki gün içinde daha da yayılacaktı. Örneğin polis merkezinde benden nefret eden o memur dostlarına söyleyecekti, dostları başkalarına ve gitgide ben herkes tarafından bilinen o adam olacaktım.

Bir anda Minel elimden telefonu çekip aldı ve ekranı kilitledi. Çantasına geri koyarken, "Bunu yapma," dedi keskin bir dille. "Onlar seni tanımıyorlar."

Sen tanıyordun, demek geldi içimden ama bu cümleyi de diğer birçok cümle gibi yutup, "Sadece iki gün içinde bile sokağa çıkamayacak duruma geleceğim," dedim. "Biri evimi bildiğini söylemiş, eminim gitgide yayılacak. Kimseden korkmuyorum ama göz önünde olacağım."

"Ve sonra aklanacaksın," dedi Gürkan dikiz aynasından bana bakarken. "Ve belki de bu insanların hepsi utanacak."

"Aklansa bile leke olarak kalacak," diyen Büge ve ardından ona sertçe bakan Gürkan... Büge haklıydı, bundan emindim.

"Şimdi bunları konuşmak yersiz," dedi Minel ikisine de katılmayarak. "Yeterince kötü bir üç gün geçirdik; Korel'in sıcak bir duşa, güzel bir yemeğe ve uykuya ihtiyacı var. Bunların ardından ne yapacağımızı düşünürüz."

Cevap vermedim ama söyledikleri içimi rahatlatmamıştı. Bütün bunların arasında beni en çok rahatsız eden, göz önünde olmaktı. Çünkü herkes yanık izlerime bakmak isteyecekti, beni

inceleyecekti; hakkımda ne düşündükleri önemli değildi ama bana zarar vermek için ellerinden geleni yapacaklardı.

Dövebilirlerdi hatta öldürebilirlerdi ama ya yeniden beni o akıl hastanesine gönderecek biri çıkarsa? Bunun olmaması gerekiyordu, kaldıramazdım, istemiyordum.

"İyi misin?" diye sordu Minel kısık sesle. Karşılık vermeden başımı pencereye çevirdim, Minel de diretmedi. Yüzlerce soru, binlerce soruya dönecekti, bunu biliyordum ama baş ağrım da gitgide artıyordu. Uzun zamandır korkuyu içimde bu kadar hissetmezken şimdi tam kalbimin üzerinde hissetmeye başlamıştım, zaten bozuk çalışan kalbim bir de korkuyu kaldırabilir miydi, bilmiyordum.

"Geldik," dedi Gürkan; daldığım yerden çıktığımda evimin önünde durduğumuzu fark ettim. "Ama istersen bize geçelim, Korel. Kendini burada güvende hissedecek misin?"

"Sorun yok." Benden önce Minel yanıt verdi. "Zaten artık burada kalmaması gerekiyor, biraz dinlensin, bu eve son kez girmeyi hak ediyor."

"Tamam o halde." Gürkan arabayı durdurup sürücü koltuğundan indi, onun ardından Minel de indiğinde Büge, "Korel," diye seslendi tam ben inmek üzereyken.

"Efendim?" dedim elim kapının kolundayken.

"Umarım buna değiyorsundur," dedi. "Çünkü uzun zaman sonra kendime güzel bir hayat hayal ederken senin yüzünden kaymasını istemem."

Normalde sürekli çatıştığım Büge, bu kez hiç olmadığı kadar ciddiydi.

"Yapmasaydın," dedim ama kelime ağzımdan çıkarken geri almak istedim, bencilce bir tepkiydi.

"Senin için değil Minel ve Gürkan için yaptım." Bir anda koltuğun köşesinden baktı, gözlerinde acı ve korku vardı. "Belki bunu sana bir anda söylemek bile yanlış ama olayın ciddiyetini anla diye söylüyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Ben hamileyim, Gürkan baba olacak ve ben de anne. Senin yüzünden çocuğumuz annesiz ve babasız büyüsün istemiyorum. Beni duydun mu?"

Dudaklarım aralandığında Gürkan'ın bütün o korkularını hatırladım. Aynı şeyi Büge de düşünmüş olacak ki, "Gürkan henüz bilmiyor," dedi; bana, ona söyleme, bile demedi çünkü bunu dile getirmeyeceğimden neredeyse emindi.

Kapım açıldı, Gürkan başını eğip baktı. "İnsene, kibarlık mı bekliyorsun?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne oldu?" diye sordu, sonra biraz daha eğilip Büge'ye baktı ama o çoktan arabadan iniyordu. "Kıracak bir şey mi söyledi?"

Büge'den gözlerimi ayırdım ve hiçbir şey söylemeden arabadan indim. "Hayır," dedim yutkunarak ve Büge'nin geride olan kollarını önünde bağlayarak durduğunu fark ettim. "Sadece yorgun ve dalgınım."

Gürkan bir kez daha beni kendine çekip sarıldığında, Minel eve yürümeye başlamıştı, elinde evimin anahtarı vardı. "Herhangi bir ihtiyacın olursa direkt ara, uykum hafiftir, biliyorsun. Gelirim."

Geriye çekilip omzunu sıktığımda, "Eyvallah," dedim. "Her şey için."

"Ne demek," dediğinde gülümsedi. "Sen benim hayatımı kurtarmıştın, ne yapsam ödeyemem."

Güldüğümde, "Yine abartıyorsun," diyerek ensesini tuttum ve ben de onu kendime çekip sarıldım. Kapıyı açan ve içeriye bir adım atan Minel'in bakışları bize dönmüştü. Birkaç saniye sarılıp öylece kaldık; ilk geriye çekilen ben olduğumda, "Gerçekten," dedim içten bir sesle. "Sen benim tek dostumsun, her şeye rağmen."

"Her şeye rağmen," diyerek bana katıldı, sonra başını sallayıp Minel'e de selam verdi ve arabasına yürüdü. Arkasından bakarken benim içeriye geçmemi beklediğini anladım. Duraksamadan Minel'in arkasından gittiğimde o çoktan içeriye girmiş, kapıyı da benim için aralık bırakmıştı.

Gözlerim Boda'ya kaydı, kulübesinde uyuyordu, önündeki su kabının yarısı doluydu; bu da demek oluyordu ki ben yokken birileri gelip Boda'ya bakmıştı.

İçeriye girip kapıyı kapattığımda burnuma çok güzel bir koku doldu ve gözlerim hiç tanıyamadığım evimin içiyle

buluştu. Yatak topluydu, mutfak da öyle hatta yemek masası da. Yerler tertemizdi, perdeler açılmıştı, açık camlardan içeriye serin hava giriyordu. Kitaplarım belirli bir düzenle yatağın kenarında dizilmişti, çöpler yoktu.

Yaşayan birinin evine dönüşmüştü. Bu benim de henüz ölmediğimi hatırlatmıştı; bir an o akıl hastanesinde, kendini ölü sanan kadın gibi hissetmeye başladığımı fark etmiştim.

"Ben hallettim," dedi Minel; mutfağın yanındaki buzdolabının önünde duruyordu. Omzunu yasladı. "Yani Gürkan ve ben hallettik; ben temizledim, o da bana yardımcı oldu."

"Neden?" dedim; bu soruyu sorarken sesim öfkeli çıkmamıştı ama gözlerini korku kapladı.

"Kızdın mı?"

"Hayır," diyerek hızlı bir cevap verdim. "Sadece nedenini merak ettim."

Minel kısa bir süre düşündükten sonra omuzlarını kaldırıp indirdi. "Hafızam birçok anıyı hatırlarken senin hakkında da bir şeyler verdi bana. Eskilerden. Hatırladım, Korel. Dağınık değildin, hiç hem de. Kirli bir peçete bile seni rahatsız ederdi, tişörtündeki bir kir hatta toplu olmayan bir yatak. Bu ev senin boş verdiğini gösteriyordu, ben de boş vermemen gerektiğini öğretmek için asıl olan senin evine çevirdim. Benim önceden tanıdığım Korel, bu evi bu şekilde kullanırdı."

Haklı olduğu noktalar elbette vardı ama haksız oldukları da. Gözlerinin içine bakarken tedirginliğini hissedebiliyordum. "Anladım," dedim. "Ama bunu yaparken, o hâlâ eski Korel mi, diye kendine de sordun mu?"

Yutkundu, toplu saçından önüne düşen bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Saçlarını toplamasından hoşlanmıyordum, bunu biliyordu ama yine toplamıştı.

"Sormadım," dedi başını iki yana sallayarak. "Çünkü yanıtını biliyorum."

Başımı olumlu anlamda aşağı yukarı salladığımda aslında ikimiz de o yanıtı çok iyi biliyorduk.

Ben eski Korel değildim, o eski Minel değildi; biz o iki masum kişi değildik, hiçbir zaman da olmayacaktık.

"Ben duşa gireceğim," dedim banyoya yürürken.

"Tamam," deyip tezgâha ilerledi. "Ben de yemek hazırlayayım." Eli kolu birbirine girmişti, dolapları açarken elinin titrediğini görebiliyordum. "Baharatlı pilav dışında istediğin bir şey var mı?"

"Hayır," dedim banyonun kapısını açarken. "Sadece baharatlı pilav."

"Sadece baharatlı pilav," diyerek beni onayladı.

Banyoya adımımı attıktan sonra kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Minel," dedim, omzunun üzerinden bana baktı. "Baharatlı pilavın hikâyesini hatırlıyor musun?" Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Anlatmayacağım," dedim. "Belki bir gün hatırlarsın."

Cevap vermesini beklemeden kapıyı kapattım, ardından banyonun da eskisinden daha temiz göründüğünü fark ettim. Diş fırçam, diş macunum, parfümüm; hepsi belirli bir sıraya göre dizilmişti. Hatta öyle ki yanlarına el ve yüz kremi gelmişti.

Gülümseyerek onlara baktığımda aynada kendimle göz göze geldim; o anda yüzümdeki gülümseme direkt silindi.

Eski Korel değildim, hiçbir zaman olmayacaktım. Bugün kuruyan ve çatlayan bir el için krem sürebilirdim ama yarın yine o ellerimden nefret edecektim. Ben aynada gördüğüm kişiden bu kadar nefret ederken kendimi sevmemi ya da değer vermemi mi bekliyorlardı?

Kremi sertçe yerine koyduktan sonra ilk önce dişlerimi fırçaladım ardından sıcacık duşun altına girip belki de düşündüğümden daha uzun süre orada kaldım. Kirlerden arınmak bir yana dursun, vücudumun cayır cayır yanan ateşe ihtiyacı varmış gibi geliyordu ve bu şekilde de zihnimi susturabiliyordum.

Gözlerimi kapattığımda görüntüler vardı, kendi kendime bir şeyler mırıldanmadığımda kulaklarımda sesler; hatta bazen neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Artık sıcaktan bedenimi hissedemeyecek duruma geldiğimde suyu kapattım ve duşakabinden çıkıp asılı olan havluyla saçlarımı gelişigüzel kuruttum, ardından havluyu belime sarıp banyodan ayrıldım.

Ben çıktığım anda yemek kokusu burnuma gelmişti, Minel ise yemek masasında oturmuş, elleri çenesinde banyo kapısına bakıyordu. Göz göze geldiğimizde ellerini indirdi, ayağa kalkıp, "Her şey hazır," dedi. "Pilav yaptım ama sadece pilav olmaz diye dolapta *nuğget* vardı, onları da kızarttım. Gürkan'la tüm içkileri attık, üzgünüm; o yüzden içecek sadece ayran var. İster misin?

Kendimi tutamayıp güldüğümde, "Ayran mı?" diye sordum. "Minel, en son ayran içtiğimde kaç yaşındaydım hatırlamıyorum, neden biralarımı attınız?"

"Tamam, atmadık," dedi elini kaldırarak; gözleri vücuduma kaymamak için ekstra bir savaş veriyordu, farkındaydım. Başkası için tahrik edici bir unsur gibi görünebilirdi ama benim için her zaman başka bir ihtimal olurdu: O da izlerime bakmamak için savaş verdiğiydi. "Atmadık," dedi başını çevirip tabağa pilav koymaya başladığında. "Gürkan kendi evine götürdü, bugün içmesen olmaz mı?"

Karşı gelmeyi düşündüm ama ardından şu an bir atışmayı kaldıramayacağımı fark ettiğimden ona sırtımı dönüp köşedeki giysi dolabına ilerledim. Nefes sesini duyduğumda dolabı açtım; içinde bir tişört, bir şort ve bir baksırdan başka hiçbir şey göremedim.

"Bütün eşyaların Gürkan'ın evine gitti," dedi. "Sadece bunları bıraktık."

Yine hiçbir cevap vermezken, bakışlarının üzerimde olma ihtimalini umursamadan havluyu belimden sıyırıp yere attım, bir kez daha nefesini hissettim, sonra tabağın tezgâha çarpma sesini, ardından adımları.

Yarım ağızla gülümseyip hızla giyindim, elimle saçlarımı karıştırdıktan sonra masaya ilerledim.

Bir o tarafa bir bu tarafa koşarken benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu ama profilinden anladığım kadarıyla yanaklarına ateş oturmuştu, saçları ise biraz daha dağılmıştı. Ufacık boyu, küçük elleri, yanaklarındaki çilleri, turuncu saçları... Altında ona bol gelen bir pantolon vardı; o da zayıflamıştı. Üzerinde ise beyaz karnını gösteren kısa bir tişört.

Aslında dışarıdan nasıl da masum, nasıl da zararsız görünüyordu.

Önüme tabağımı koyduğunda onu izlediğimin farkındaydı ama bana bakmamaya devam ediyordu. Kendisi için yemek koymaya gitti, sonra *nugget*'ları da masaya bıraktı. Kendisine ayran, sonra bana da bir ayran(!) koydu.

Sandalyeye oturduğunda çatal bıçak çıkarmadığını fark etti, hemen kalkıp onları da getirdi, önüme bırakırken neredeyse çatalı kucağıma düşürüyordu.

Bir kez daha sandalyeye oturdu, boğazını temizledi, eline çatal alıp pilavı karıştırdı, sonra ayrandan bir yudum içti.

Kendimi tutamayıp, "Ne oluyor?" diye sordum.

Aşağıdan bana bakıp, "Nasıl yani?" dedi, çatalla pilavı karıştıran eli duraksadı. "Bir şey mi yaptım?"

"Minel," dedim öne eğilerek. "Ne değişti?"

"Hiç," deyip yutkundu, eli ensesine gitti. "Hiçbir şey değişmedi. Pilavı aynı şekilde yaptım, değişmedi."

"Pilavı kastetmediğimi çok iyi biliyorsun ve bir şeyler değişti," dedim. Aklıma gelen en komik ve belki de en vasat senaryoyla, "Gürkan üç aylık ömrüm kaldığını falan mı söyledi?" diye sordum.

Öksürmeye başladığında eliyle ağzını kapattı ve gözleri kocaman açıldı. Bu kez ayranı yutkunmak için içti, sonrasında, "Üç aylık ömrün mü kaldı?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sadece öyle davranıyorsun. Böyle değildin, bir şeyler değişmiş. Sen değişmişsin. Ben sorguya girmeden önce böyle değildin. Neler oluyor?"

Bardağı yeniden masaya koyduğunda, "Yemeğini yesen," dedi. "Sonrasında konuşuruz zaten."

Yine üzerine gitmedim, yine diretmedim, çatalı pilava daldırıp ağzıma attım. Baharatlı, sarı renkte, içinde bu kez daha fazla karabiber ve kimyon var ama hayatımda yediğim en güzel yemek. Gülümsediğimde birkaç çatal daha aldım, ne kadar acıktığımı o an fark ettim.

Birkaç dakikada önümdeki tabağı bitirdim, sonra Minel ikinci tabağı koydu, onu da kaç dakikada bitirdiğimi bilmiyordum, tek bildiğim nefes bile almadan yediğimdi. Öyle ki *nugget*'ların da çoğunu ben yemiştim.

Tek dokunmadığım ayrandı ve bunun tuhaf bir şekilde Minel'in kalbini kıracağını düşündüğümden ayrandan da içtim.

Üçüncü tabağı bitirmek üzereyken en sonunda gözlerimi Minel'e çevirdim, o hâlâ ilk tabağında oyalanıyordu, doğru düzgün yememişti.

"Neden yemedin?" diye sordum; bir eli yanağındaydı, diğer eliyle çatalla tabağın üzerinde şekiller çiziyordu. "Minel," dedim fakat yine duymadı. Elim koluna uzandığında elektrik çarpmış gibi beni kendisinden kurtardı, eli kalbine gitti. "Sana sesleniyorum," dedim.

"Duymadım, dalmışım," deyip tabağıma baktı. "Doydun mu?"

"Sen neden yemedin?" dedim sorusunu cevapsız bırakarak.

"Biz seni beklerken atıştırmıştık bir şeyler, bu saatlerde yediğim yemekler genelde midemi rahatsız ediyor." Yalan söylüyordu, her yalan söylediğinde olduğu gibi elleri ve ayakları hareket etmeye başlamıştı; bu kez elleriyle masaya desenler çiziyordu.

Sırtımı sandalyeye yaslayıp kollarımı önümde bağladım ve gözlerinin içine baktım. İlk önce bakışlarını kaçırdı, sonra o da bana baktığında sessiz kalmaya devam etti. "Seni dinliyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak.

İkileme düşmeden direkt, "Babamla senin lehine ifade vermesi için konuşacağım," dedi başını sallayarak. "Bundan Korhan'a bahsetmedim, kimseye bahsetmedim hatta ilk sana söylüyorum, Babam Prometheus tarafından tutsak alınmış biri. Bizim şahitliklerimizden daha geçerli olacağına eminim. Bana karşı kendini borçlu ve suçlu hissediyordu, bu şekilde ödemesini isteyeceğim. Onun şahitliği yani senin Prometheus olmadığını söylemesi, bütün diğer yaşadıklarıyla seni kurtaracak." Şaşkınlıkla gözlerim açıldığında omzunu kaldırıp indirdi. "Babam Prometheus'un adını bile anmıyor, sanki onunla bir anlaşma yapmış gibi ya da çok korkuyor, bilmiyorum ama bu şahitlik için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gözlerimin önüne Doğuş Karaer'i kumarhaneden kurtarışım geldi. O zaman da birbirimize bazı sözler vermiştik ama hiçbiri böyle bir söz değildi çünkü Doğuş Karaer'in neden Prometheus'tan bahsetmediğini biliyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Seni kurtarmak için," diyerek net bir cevap verdi. Nedenini sorduğumdaysa, "Neden olmasın?" dedi.

"Minel," dedim dişlerimi sıkarak. Oturduğum sandalyeden kalkıp tabağı sertçe lavabonun içine bıraktım. "Üç gün öncesine kadar benimle alakalı birçok şüphen varken şimdi ne oldu da bana yardım etmeye çalışıyorsun? Kendini bir bok çukuruna atıyorsun, kendini geç, seneler sonra kavuştuğun babanı da bok çukuruna atmak için uğraşıyorsun. Sen daha geçen gün, bu kapının önünde ben izlerimi anlatırken dinlemek istemeyen o kız değil misin? Şimdi ne değişti?"

Sakin bir ifadeyle yüzüme bakarken, "Kurtarmak istiyorum çünkü," dedi sadece. Başka hiçbir şey demedi, sonra ayağa kalkıp benim aksime tabağını lavabonun içine sakince bıraktı. Suyu açıp onları yıkamak istediğinde kolunu tutup kendime çevirdim. Aşağıdan bana bakarken, "Korel," dedi aynı sakinlikle. "Bırak, işim var."

Bırakmadım hatta onu kolundan tutup tezgâhın önünden biraz daha çektim. "Bana neler olduğunu anlatacaksın."

"Bir şey olduğu yok," dedi.

"Benden şüpheleniyordun!" dediğimde sesimin düşündüğümden daha yüksek çıktığını fark ettim. İrkilmedi hatta sarsılmadı bile.

"Korel," dedi sanki başka biri konuşuyormuş gibi. "Prometheus sen misin?"

"Ne?" dedim.

"Cevap ver," dedi başını sallayarak.

"Değilim," dedim, kolunu bırakıp ellerimi iki yana açtım.

"Tamam o halde," dedi gözlerimin içine bakarak. "Seni kurtarmamız gerekiyor, değil mi? Yeterince boka batmış bir hayatın var, bir de bununla uğraşmana gerek yok."

Yeniden tezgâha doğru dönmek istediğinde onu tutup çevirdim, buzdolabına yaslayıp omuzlarından tuttum. Bu kez gözlerine anlık bir korku doldu, sonrasında toz olup uçtu. Elbette ki benden hâlâ korkuyordu, hâlâ onu odasında gördüğüm korku içindeydi. Yeniden döndüğümde, beni karşısında görünce eğer

elinde bıçak olsaydı bana saplamak isteyeceğini bile hissetmiştim. Şimdi o bıçağı saplamazdı ama korkuyla ona zarar vermemem için yalvarabilirdi. İşte bakışlarında bu vardı ve beni en çok yaralayan da buydu.

Ellerimi omuzlarından çektiğimde, "Benden hâlâ korkuyorsun," dedim kısık sesle. "Hâlâ bir şüphe içindesin ama öte yandan bana yardım etmek istiyorsun." Bu kez o uzanıp beni tutmak istedi ama geriye giderek başımı iki yana salladım. "Bana acıyorsun, değil mi? Ve bu kez gerçek bir acıma. Canımı yakmak için değil, gerçek bir acıma içindesin."

Başını hızla olumsuz anlamda salladığında, "Acımıyorum," dedi bu kez; acıyorum dediğinde canım yanmamıştı ama bu kez acıdığı halde acımıyorum demesi canımı yakmıştı.

Nedenini biliyordum, artık fark etmiştim; kendime daha önce itiraf ettiğim o gerçeği, bir kez daha içimden itiraf ediyordum.

"Acınmak umurumda değil," dedim gerçeği saklayarak. "Ama bu yüzden yalan söyleyip yanımda kalmana gerek yok."

Kendime bir kez daha itiraf ettim, *senin Minel'den başka kimsen yok,* dedim içimden ya da *Minel'den başka kimseye ihtiyacın yok. Ufak, çilli, turuncu saçlı ama neşeli o kızdan başka kimseye ihtiyacın yok, herkes gidebilir ama artık onun gitmesinden korkuyorsun.*

"Korel," dedi ve üzerime doğru geldi, geri çekilmedim. "Yemin ederim sana acımıyorum, sadece..."

"Sadece bir anda bana inanasın mı geldi Minel?" diye sordum. Gözlerinden bu kez korku değil bir bulut geçti. Hüzünlü, belki geçmişten belki de bir anının içinden.

"Beni neden zorluyorsun?" dediğinde sesinin titrediğini fark ettim.

"Ağlayacak mısın?" diye sordum.

"Hayır," dedi ama sesi biraz daha titredi.

"Verdiğin sözü de hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordum bu kez. "Ağlamamak için verdiğin sözü."

"Konumuz bu değil." Çenesini kaldırdı, ağlamamak için direndiğini anladım.

"Konumuz ne?" diye bağırdığımda bu kez korkmuyordu, gözlerini bile kırpmadı ama kasıldığını hissettim. "Konumuz ne, Minel? Söylesene! Gerçekten belki de birkaç ay sonra ölecek bir adamı kurtarmak için babanı mı kullanacaksın? Sen bunu..."

"Yeter!" diye haykırdığında sesi evin içinde çınladı, öyle ki onun sesini ilk defa bu kadar gür duymuştum. "Neyi anlamıyorsun?" diye bağırmaya başladığında gözleri öfkeyle ya da acıyla doldu, ardından bana çarpıp yanımdan geçtiğinde her adımında sarsıldığımı hissettim. Balıkların içinde olduğu ve geldiğimden beri çarşafını kaldırmaya cesaret edemediğim fanusa doğru yürüdü. Bir anda, benim bütün cesaretsizliklerime rağmen çarşafı öyle sertçe çekti ki altındaki fanus neredeyse yere düşüp parçalanacaktı.

Su yosunlaşmış, içindeki oyuncaklar çürümeye başlamıştı ve dört ölü balık dipte duruyordu.

Acı hissettim ama neyin acısıydı tam olarak anlayamadım. Bambaşka bir acıydı. Belki de içimde tutup sesli bir şekilde dile getirmediklerim, belki de kendime bile söylemediklerim ve belki de asıl olanın karşımda durduğu. Hangisi canımı yakmıştı bilmiyordum ama gözlerim Minel'e kaydığında ağladığını gördüm. Hem ağlıyor hem öfkeyle bana bakıyordu.

"Ben bu balıkların hikâyesini biliyorum, Korel," dediğinde öfkesinin bana karşı olmadığını anlamıştım. "Hatırlıyorum. Ben, geçmişinin birçok kısmını unutan Minel, hatırlamaya başladım ve söylediğin gibi hatırlamak o kadar da güzel değil, o kadar keyif vermiyor çünkü sadece seni değil kendimi de hatırlıyorum."

Nefes almakta bile zorlandığımda, "Neyi hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Biz seninle kaç kez tanıştık, Korel?" diye sordu.

"Minel," dedim.

"Biz seninle kaç kez?" dedi, devamını getirmedi. Sessiz kaldım. "Birincisi, lunaparkta, dönme dolaptaydı. Raslantı değildi, biliyorum, orada olman gerekiyordu hatta beni öncesinde bile biliyordun ama ilk tanışmamız o zamandı. İkincisi," *kendimi adadığım, uğruna birçok şeyden vazgeçtiğim o ikinci tanışmamız,*

"ben seni unuttuktan sonra oldu. Bir bankta, o bank neredeydi, bilmiyorum." *Aslında seninle hep gittiğimiz bir banktı, zihnin seni oraya götürdü Minel ama hatırlamadığın için bilmiyorsun, seni orada gördüğümde beni unutmadın sanmıştım.* "Bana kim olduğunu söylemedin, hatırlatmadın ama hatırladığım o anının içinde yanıkların vardı, yanmıştın. Bakışlarından beni tanıdığın anlaşılıyordu ama ben anlamadım." *Evet, Minel yanmıştım, seni ve beni kurtarmak için ama en çok seni kurtarmak için. Ardından geldiğim yer sen oldun ama beni hatırlamıyordun.* "Bana balıklardan söz ettin, Korel. Öyle değil mi?" *Evet Minel çünkü ne kadar yanarsam yanayım ve ne kadar acı çekersem çekeyim hâlâ çabalamak istiyordum, korkularımı yenmek istemiştim, o balıkları almıştım.* "Neden öyle ifadesiz bakıyorsun?" *Ben sana hiçbir zaman ifadesiz bakmadım, Minel. Sen ne düşündüğümü hiçbir zaman anlamadın çünkü bunları duysan daha fazla perişan olacaksın. Vicdan azabı çekeceksin, vicdan azabın acımayı getirecek. Bana acıdığından daha fazla acıyacaksın. Her şeyden önce canın yanacak.*

"Düşünüyorum," dedim umursamaz davranarak. "Pek hatırlayamadım o zamanlar."

Kaşlarını kaldırdı, ardından çattı. "Yalan söylüyorsun, değil mi yine?"

Elbette yine yalan söylüyorum. O gün havanın kaç derece olduğunu, saatin seni gördüğümde nasıl yavaş ilerlediğini ama senin beni gerçekten unuttuğunu fark ettiğimde nasıl da hızlandığını biliyorum. Hatta Minel, benim yanıklarımla beraber senin çillerinin arttığını bilecek kadar çok iyi hatırlıyorum.

"Hayır, yalan söylemiyorum, biraz daha anlat, hatırlayacağım."

Biraz daha senin ağzından eskiden olan bizi dinlemek istiyorum. Sen de benim kadar her detayıyla hatırlıyor musun yoksa bir anı olarak mı aklındayım, bunu bilmek istiyorum.

"Seni hatırlamadım," dedi acımasız bir sesle. "Sen de kendini hatırlatmadın, öylece gittin. Yanmıştın Korel. Hatırladığımda ürperiyorum çünkü seni epey inceledim, bunu biliyorum."

Ürperdiğini biliyorum Minel. Bana ilk defa o zaman acıyarak bakmıştın. Herkes bana acıyarak bakıyordu, umurumda değildi

ama sen beni hatırlamıyordun, senin için bir yabancıydım, bana acıyarak bakmıştın. O günden sonra yanık izlerimin üzerini örttüm, dövmelerle süsledim ve göstermemeye çalıştım. "Öyle baktığım için sana kötü mü hissettirdim?"

Hissettirdin, belki de kendimden nefret etmeme neden oldun ama suçlu değilsin, bunun olması gerekiyordu. Güldüm. "Saçmalama, senin bakışınla neden kötü hissedeyim?"

"O halde yanlış anladım," dedi dolu gözlerle bana bakarak. "Çünkü bu konuda kendimi epey suçlu hissediyorum. Benim yüzümden yanıklarından nefret ettiysen..."

Ağlayacaktı, bunu istemiyordum. "İnan kötü bakmadın, Minel. Herkesten daha farklı baktın, başkaları acıyarak bakıyordu ama sen öyle değildin. Rahat olabilirsin." *Hayır, Minel. Sen de herkes gibi baktın, senin herkes gibi bakman benim için son noktaydı ama bunu bilmene gerek yok.*

Bakışları balıklara kaydı, ölü balıklara odaklandı, sonra iç çekti ve gözünden bir damla yaş aktığı an hızlıca sildi. "Ben daha başka şeyler de hatırlıyorum, Korel."

Dipte olan balıklara bakarken yutkunmakta zorlandım. Ne hatırlıyordu? Biliyor muydu? Farkında mıydı? Hangisini görebiliyordu?

"Neyi hatırlıyorsun?" diye sordum.

"Bu balıklara neden ihtiyacın olduğunu biliyorum, Korel." Gerçekten biliyor muydu? Sadece baktım, başka hiçbir şey yapamadım, kaç saniye onun gözlerinin içine baktığımı bilmiyordum ama damarlarımın bile sıkışmaya başladığını, nefesimin kesildiğini hissettim. "Bana öyle ifadesiz bakma," dedi.

Ben sana ne zaman içimden bir şeyler kopacak gibi baksam ifadesiz olduğumu söylüyorsun, Minel. Beni artık görmüyor musun? "Neden ihtiyacım var?" diye sorduğumda boğazımı temizledim. Zihnim karmakarışıktı, alkole ihtiyacım vardı ve belki de biraz uyuşturucuya. Bu şekilde yaşayamıyordum, düşünceler beni çepeçevre sarıyordu.

Gözünden birkaç damla yaş daha aktığında birkaç kez sildi fakat devam etti. Benim aklımdan hiç çıkmayan anları o şimdi hatırlıyor muydu?

Bu yüzden mi artık yanımdaydı? Bana inanıyordu ya da yardımcı olmak istiyordu? Belki de bana yaşattıklarının farkındaydı.

"Boğdular," dedi kısık sesle, sonra yeniden balıklara baktı. "Boğdular seni Korel, yanmadan önce. Hep düşünürdüm, bir insan bu kadar yanmışken," gözlerini kaçırdı, söylediğinin ağır olduğunu fark etti, "bir insan bu kadar yanmışken neden sudan da nefret eder diye çünkü denize baktığında bile kendini kötü hissediyordun ve hatırladım, seni boğduklarını." Ağlamaya başladığında gitgide donuklaştım, hareket edebilirdim ama buz kesildim. Sonunda hatırlıyor muydu? "Seni boğdular, gözlerimin önünde." Hatırlıyordu. "Bir fanusun içinde, tıpkı bu balıkların olduğu gibi bir fanus. Ellerini kollarını bağladılar, fanusun üstünü kapatıp çırpınmanı izlediler." İzlediler? "Ama kurtuldun ve biz yeniden tanıştığımızda, sen balıklardan bahsettin. Belki bu senin için bir barıştı, belki bir alışkanlıktı..."

"Sadece korkularımla savaşmak için tek başıma bulduğum bir çareydi," dediğimde artık gözünden akan yaşları silmiyordu. "Ve sonuç olarak savaşamadım bile, yenildim." Fanusu gösterdim. "Görüyorsun, balıklar öldü, eğer onlar yaşasaydı ben de yenilmezdim."

Başını art arda iki yana sallayıp bir adım yaklaştı, bir anda eli yanağıma dokundu. "Bu yüzden mi onlara isim vermedin?"

"İsimlerini sen ver istemiştim."

"Ve onların isimlerini yine de ben verdim," dedi başını sallayarak. "Seneler sonra."

Gülümsedim, yüzüme dokunan eli buz gibi hissettiğim vücudumu ısıttı. Bu yetiyor muydu? Bu yetmemeliydi. "Dalton Kardeşler," dedim. "Komikti ama güzeldi." Yeniden fanusa bakıp başımı iki yana salladım. "Ve öldüler."

"Ama sen o fanusta ölmedin Korel," dediğinde yüzümü çevirip göz teması kurdu. "Sen yaşadın. Bana orada senin Prometheus olduğunu inandırmaya çalıştılar, hep direndim, karşı çıktım, savaştım. Seni unutturmaya çalıştıklarında da karşı çıktım, biliyorum. Ama ölecektin, kabullendim. Onları da kandırdım."

Ne?

"Bunları mı hatırlıyorsun?" dediğimde yeniden buz gibi oldum, yüzümdeki eli bile ısıtmadı.

"Evet," dedi, utandığını hissettim. "O odanın içinde hiçbir şey yapamadığım için çok pişmanım, vicdan azabı çekiyorum ama savaştım." *Savaştın mı? Minel, savaştın mı? Sen neler anlatıyorsun?* "En sonunda yaşamanı istedim, göz yumdum. Dinle, bir daha balıklar alırız ve onları yaşatırken..."

"Ne hatırlıyorsun?" diyerek sözünü kestim.

"Olanı," dedi.

"Anlat," deyince elini birkaç saniye içinde indirdi.

"Bana bu yüzden öfkelisin," dediğinde çekindiğini hissettim ama bu çekingenlik, utancından geliyordu.

"Anlat," dedim bir kez daha. "Anlat, Minel. Senden dinlemek istiyorum."

Vücudu hâlâ bana yakındı ama artık ruhu uzak gibiydi. "Seni sorgu odasında gördüğümde hatırladım bu anıyı," dedi yutkunarak. "Beni bir odaya hapsetmişlerdi." *Seni hiçbir zaman bir odaya hapsetmediler, Minel. O odada olmayı seçen sendin.* "Bir kadın bana emirler veriyor, bir deftere aynı şeyleri yazdırıyordu. İsmim, yaşadıklarım, anneme babama ne olduğu ve sen..." Çenesini kaldırdı, dizlerinin titrediğini fark ettim. "Bana senin Prometheus olduğunu söylediler, karşı çıktım, savaştım ama sonra seni getirdiler ve karşımda bir fanusun içine koydular. İçi su dolu. Savaştım, o Prometheus dediler ama savaşmaya devam ettim. En sonunda nefesin kesilmeye başladı, seni kurtaran kişi ben olacaktım ve onların sözünü dinledim. Senin Prometheus olduğunu kabullendim, canın için."

Zaman durdu. Kulaklarımda o fanusun içindeki su sesi, atamadığım çığlıklarım vardı ve onun camın arkasındaki görüntüsü. "Böyle mi hatırlıyorsun?" diye sordum sakin bir sesle.

Eli kalbinin üzerine gittiğinde, "Daha kötüsünü mü yaptım?" diye sordu ve canı öyle bir yandı ki parmaklarını içeri büktüğünde kalbini avcunun içine alacak sandım.

Hafıza ağır bir darbedir, derdi annem. O an onun ne demek istediğini anlamıştım. *Hafıza değişkendir*, diye devam ederdi. Bazen bir zihinle oynamak çok kolaydır, onu istediğin gibi

yönetebilirsin; bu yüzden en büyük silahlar, insan psikolojisinde saklıdır. Bir bıçakla birini öldürebilirsin ama bir insanın zihni bin bıçağa bedeldir.

Şimdi bu cümlenin karşılığı Minel'di. Hatırlıyordu, anılar zihnindeydi ama doğru değildi. Kendisinin nasıl da beni mahvettiğini, aslında o suya beni gönderdiğini ve her bir yanık izimin bile ona ait olduğunu.

"Korel," dedi acı ve korkuyla. "Lütfen söyle, daha fazlası mı var."

Hayır, Minel. Daha fazlası yok, tamamen yanlış hatırlıyorsun.

"Korel," dedi yine, sonra bana yaklaştı. "Ne var, söyle. Şu an cesaret edebiliyorum, bilmek istiyorum. Ne var?"

Sen bir camın arkasındaydın, Minel. Ellerin kolların bağlı değildi, bakışların düzdü. Benden nefret ediyordun. Benden ölesiye nefret ediyordun, hiç kimseden nefret etmediğin kadar hem de. Sana sordular çünkü seni denemek istediler, fanusu gösterip boğacaklarını söylediler.

Karşı çıkmadın, kabul ettin. Omuzlarını kaldırıp indirdin.

Onlar seni biraz daha test etti, beni o suyun içine soktular ve üstünü kapattılar. Çırpınışlarımı sana izlettiler, hiçbir tepki vermedin. Sesin artık suyun içinde gelmiyordu ama seni görüyordum, bir kez daha omzunu kaldırıp indirdin.

Ben ölecektim, beni boğacaklardı ve sen, sana inandırdıklarıyla, bana karşı güvensizliğinle ölümüme göz yumdun. Hem de istemeyerek bulunduğun değil, isteyerek oturduğun o odada.

"Korel," dedi acıyla ve ağlamaya başladı yeniden. "Daha kötüsünü yaptım, değil mi?"

Parmaklarım elimdeki o bıçak izine kaydı, ilk inandırdıkları zamandı. *Hissettiğim en büyük acılardan biriydi çünkü bu bıçağı sen bana ilk inanmadığın zaman saplamıştın. Bunu da hatırlamadığına eminim ya da hatırlasan bile yaşananların tüm gerçekliğiyle zihninide belirmeyeceğini biliyorum.*

Baktığım elimi tutup havaya kaldırdı. Hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Bana doğruyu söyle," dedi, dokunduğu yeri kendisinin yaptığını bile bilmiyordu. "Daha kötüsünü yaptım, değil mi?"

İki seçeneğim vardı: ya ona bütün doğruları ve hayatımı nasıl mahvettiğini söyleyecektim ya da yine yalanlara başvuracak, onun istediği yoldan onun doğrularıyla yürüyecektik.

Gözlerinin içine baktım; onu ilk gördüğüm zaman bu soruyu bana yöneltse vereceğim cevabı bildiğimi düşünüyordum ama aslında o zaman da dayanamayacağımı anlamıştım.

Zaten ölüyordum, ölecektim ya da ölmüştüm. Bütün bunların ardında, ona büyük bir vicdan azabı bırakmama neden var mıydı?

Ama o benim canımı çok yakmıştı; kendisi bilmese de çocukken ailemdi ve şimdi çok daha fazlasıydı. Bilmesi gerekmiyor muydu, bir hayatı nasıl mahvettiğini?

Sadece bu kadar hissettiğiyle ve kafasında kurduğu masum hikâyesiyle bile vicdan azabı çekiyorsa gerçeği öğrendiği zaman mahvolmaz mıydı?

Yüzüme bakarken ağlamaya devam etti. Dayanamadım, bir elin yüzüne dokundu, parmaklarıma gözlerinden akan yaşlar çarptı. Vücudumdaki o buzlar eridi, yanmayı bir kez daha istedim ve eğer yanacaksam yine tek başıma üstesinden gelirdim.

"Minel," dedim diğer elimle de yüzünü tuttuğumda. "Beni kurtarmaya çalıştın, çırpındın, elinden gelen her şeyi yaptın," *beni kurtarmaya çalışmadın, çırpınmadın, ölümüme göz yumdun,* "ve ben senin sayende kurtuldum oradan. Benim hayatımı kurtardın." *Beni yine ben kurtardım, senin hayatını da öyle.* "Kötü hiçbir şey yapmadın bana. Seni anlıyorum, yerinde kim olsa öyle davranırdı. Kendini suçlama." *Sana yine kıyamıyorum, eğer bu yalanlarla vicdanın daha rahat edecekse ve bunlara inanacaksan senin yalanlarına ortak olurum. Ben zaten yalancı bir adamım, senin için de yalanlar söylerim.*

"Gerçekten mi?" dedi burnunu çekerken. "Bak beni orada zorla tuttular, biliyorum. Bana her şeyi unutturmaya çalıştılar; seni, ailemi, her şeyi. Ben çok acı çektim..."

Hayır, seni hiçbir zaman zorla tutmadılar. "Haklısın, Minel. Biliyorum. Kendini suçlama." Gözünden akan yaşları bir kez daha sildim. "Sen bana hiçbir zaman isteyerek kötülük yapmadın." *Benim hayatımı mahvettin ve ben yine de senin hayatın*

mahvolmasın diye çabaladım, şu an bile. Hatırlıyorsun ama zihnin doğrusunu göstermiyor, onda bile koruma kalkanı oluşturuyor.

"Kendimi çok kötü biri gibi hissettim," dediğinde elleri yüzünde duran ellerime dokundu. "Ve bu anılar sana inanmamı söyledi bana. Çünkü hatırladım, eskiden olan Korel'i. Bu balıkları alan adamı, benimle dondurma yiyen çocuğu. Hatırlamadığım çok şey olduğunu biliyorum, belki de yine bir aptallık yapıyorum ama sana inanıyorum, Korel. Kurtulman için elimden gelen her şeyi yapacağım, söz veriyorum."

Sadece tek bir anı onu bunlara itiyorsa her şeyi hatırladığında ne olacaktı? "İstediğim bana güvenmen değil," dediğimde kendimden emindim. "İstediğim bana inanman da değil." *Artık değil çünkü bağışıklık kazandım.* "İstediğim tek bir şey var senden."

"Nedir?" diye sordu.

"Beni unutma," dedim ona biraz daha yaklaşarak. "Benden nefret et, bana güvenme, bana inanma, sırtımdan hatta elimden bıçakla, itekle, acı bana, yalnız bırak, terk et ama tek bir şeyi yapma." Gerekirse bunun için yalvarırdım. "Beni unutma, Minel. Öleceğim gün geldiğinde tek bir zihinde yaşamak istiyorum ve o senin zihnin olsun. Ben ölümden değil, senin tarafından yeniden unutulmaktan korkuyorum. Eğer bir söz vereceksen kurtuluşum için değil, beni unutmamak için söz ver. Ben zaten bütün bunlardan kurtulsam bile öleceğim ama bir zihinde yaşamanın sözü şu an beni daha mutlu edecek."

Ne demek istediğimi anlamıyordu, biliyordum, belki de hiçbir zaman anlamayacaktı, hatırlamayacaktı hatta hatırlasa bile doğrusunu bilmeyecekti ama şu an bunun için söz versin istiyordum.

O Minel Karaer'di, ben Korel Erezli'ydim. Bizim ikimizin hikâyesi bütün zamanlarımızı kapsıyordu ve birbirinden onlarca sır saklayan iki kişiydik ama tek bir sırrımız ortaktı: İkimizin de birbirimizden başka kimsesi yoktu.

"Söz veriyorum, Korel," dedi kısık sesle. "Seni hiçbir zaman unutmayacağım, ben unutsam kalbim unutmayacak."

Öyle bir hüzünle baktı ki beni unutmamak mı yoksa kalbinin beni unutmaması mı onu kahretti, bilmiyordum. Yine de

bencildim, beni unutmaması için her savaşa girerdim ve bu kez kazanırdım.

"Ben de söz veriyorum," dedim gülümsemeye çalışarak. "Yarın yeni balıklar alacağım ve korkularımı yeneceğim, hem de seninle beraber."

Gözlerinin içi güldü; bir yıldız çaktı, yıldız elmaslarını parlattı. Tebessümü kalbimi ısıttı, buzlar eridi ve çektiğim bütün acılar o anlık yok oldu.

Başka bir söz daha veriyorum, Minel Karaer. Kimsenin aslında zorla beni sana unutturmadığını, senin beni unutmak istediğini hiçbir zaman söylemeyeceğim. Bileceksin ki beni sana zorla unutturdular. Çünkü biliyorum, bunun da acısı sana ağır gelir. Kendi içimde bütün doğruları bilerek yaşayacağım ve o şekilde öleceğim, senin çekemediğin vicdan azabın da benimle beraber ölecek.

22. İNANÇ ve GÜVEN

Yaşanmışlıklar bin parçaya bölünebilirdi ama ben her parçada Korel'i bulabilirdim, bunu hissetmeye başlamıştım. Geçmişim parçalanmıştı fakat tekrar birleştirmek yerine yeniden bir gelecek inşa edebileceğimi düşünmüştüm.

Tüm hayatımı düşündüğümde en umutlu olduğum zamanın şu üç gün olması çok tuhaftı çünkü hiçbir şey yolunda değildi.

Prometheus yeniden ortaya çıkmıştı ve birkaç dakika sohbet ettiğim adamı öldürmüştü, Korel Erezli Prometheus olmakla suçlanıyordu, babamınla ikimizin canı tehlikedeydi, geçmişle birçok can yakıcı anı yeniden bana dönüyordu.

Ama bütün bunların ortasında kendimi çok umutlu hissetmeme neden olan neydi, tam olarak bilmiyordum. Belki de yaşamak istiyordum, belki de gerçekten yaşamayı diliyordum. Ve belki, benimle beraber hayatını yaşayamayan Korel'in de yaşamasını istiyordum.

Geçmiş zihnime doldukça anıların altında eziliyordum ve hatırladıklarımdan öte hislerimle yön çiziyordum.

O iyi bir adamdı. Bunu hissedebiliyordum.

Bunu bir gün dile getirebileceğimi bilmezdim ama bana ihtiyacı olduğunu biliyordum çünkü onu o bankta otururken hatırladım, bana ihtiyacı varmış gibi bakmıştı ve bazen yine aynı bakışlarıyla karşılaşıyordum. Şu an da böyleydi.

Ölümü göz ardı edebilirdim, onun geçirdiği depresyonla alakalıydı ve Gürkan'la bunun çaresine bakacak, onu ikna edecektik. Eğer ihtiyacı olan bensem onun için elimden gelen her şeyi yapacaktım, kendimi yakmak uğruna.

Bunun adı güven değildi, inançtı. İnanç bir insana her şeyi yaptırabilirdi.

Korel'e hâlâ kırgın olan bir tarafım elbette ki vardı, şüphe duyan ya da ondan korkan. Bunları göz ardı edemezdim ama

o tarafımı dinlemeyecektim, en azından onun için güzel bir yol çizip onu kurtarana kadar. İçimden bir ses, çok tuhaf bir şekilde onun için çabalamamı söylüyordu, sanki daha önce bunu hiç yapmamışım gibi.

Halbuki o kurtulsun diye zorla tutulduğum yerde onun Prometheus olduğunu bile kabullenmiştim. Anıların en ağırı elbette ki buydu ama yüzleşmiştim, bu üç günde kabullenmiştim ama Gürkan'a dönüp, "Hatırlıyorum, ben ona çok kötülük yaptım," dediğimde, "Hatırladığından daha fazlası olduğuna eminim," dediğini unutamıyordum.

Hatırlamak istiyor muydum? Güzel anıları evet, sonsuza kadar hatırlayıp sol cebime koyar ve o şekilde yürürdüm ama kötü anıları asla kaldıramazdım. Onu bir fanusun içinde, ben çırpınırken hatırlamak bile canımı yakmıştı.

Hatırladığımı söylediğimde gözlerine çöken hüzün, o an bile onu yalnız hissettirmemden geliyordu sanırım. Çırpınışlarımı görmüş müydü? O an çabama şahit olmuş muydu?

Anlayamıyordum, hangi güç bana Korel'i unutturabilmişti?

Eli yüzümde, gözlerimin içine bakarken bunların hepsini düşünmek oldukça zordu ama o günden sonra her şeyin daha kötü olacağını da biliyordum.

Korel'in düşündüğünün aksine insanlar ev adresine kadar bulmuşlardı, fotoğrafları düşündüğünden daha fazla yayılmıştı, öyle ki kasksız dolaşmaması gerektiği konusunda Korhan oldukça haklıydı. Üç günde şehir hatta tüm ülke karışmıştı, haber kanalları sadece Prometheus'u konuşuyor ve alttan alttan Korel'in bilgisi yayılıyordu.

Korhan bunu engellemek için fazlasıyla çaba gösterse de pek başaramamıştı. Zamanla bize de sıçrayacağını söylemişti.

Korkum yoktu; Prometheus'tan, insanlardan, duyacaklarımdan. Fakat Büge korkuyordu çünkü o anne olacaktı.

Babam korkuyordu, evden çıkmamaya başlamıştı hatta kendine yeni bir telefon hattı almış, bana oradan ulaşmaya başlamıştı. İşi bırakmıştı, onu üç gün içinde birkaç saat de görmeme rağmen pek iyi olmadığını anlamama yetmişti.

Korel'i yakan ateş miydi bilmiyordum ama bir yangının yaklaştığını hissetmeye başlamıştım. Yine de kendimi umutlu hissediyordum.

İlk konuşan ben oldum. "Halledeceğiz," dedim kendime güvenerek. "Ben inanıyorum, Korel." Hâlâ çekinerek de olsa kollarım sakince beline sarıldı ve başımı biraz daha kaldırdım. O ise yüzümü tutmaya devam etti. "Sadece senin davanı halletmekten söz etmiyorum, her şeyi halledeceğiz. İlk önce balıklar alıp senin korkularını yenmeye çalışacağız, ardından davanda aklanacaksın ve sonrasında sağlığınla ilgileneceğiz." Dudaklarını araladı, kaşlarımı kaldırdım. "Karşı geleceğini biliyorum ama buna izin vermeyeceğim. Sana, bana bunları yaptıranın hangi hisler olduğunu anlatamam çünkü çok uzun fakat bizim hayatlarımız neden güzelleşmesin ki? Biz seninle bir Teoman konserine neden gitmeyelim mesela? Bunu romantiklik olsun diye söylemiyorum, bakma öyle. Sadece güzelliklerden söz ediyorum."

"Minel," dedi Korel, başını iki yana sallayarak. "Bizim zaten eskiden kalma çok güzel anılarımız var, hatırladığında şaşırırsın çünkü benim aklımdan hiç çıkmadı. Biz seninle hiçbir zaman romantik bir çift olmadık çünkü ikimiz de çocuktuk, o duygulardan bihaberdik. Ben sana, sen bana o gözle bakmadık ama birbirimize çok söz verdik. Hepsinin içinde iki normal insan vardı, her şeye rağmen."

"Bu kötü bir şey değil," dedim kaşlarımı çatarak. "Bir gün hatırlayacağım, biliyorum ama neden yenileri olmasın ki?"

Hatırlayacağım kelimesinden sonra yüzündeki gülümseme silinir gibi oldu, sonra başparmağı yavaşça yanağımı okşamaya başladığında yutkunmakta zorlandım. O bana kolay kolay bu şekilde, şefkatle dokunmazdı ama şimdi bütün şefkatini hissediyordum.

"Güzel anıları bile hafızandan silmeyi istedin mi hiç?" diye sorduğunda gözlerime bakmaktan kaçınıyordu ama canının yandığını hissedebiliyordum.

Onu bana unutturmalarını hâlâ atlatabilmiş değildi, bunu ben de atlatamazdım. "Hayır, sen?" diye sordum tereddüt etmeden. Kim güzel anılarını silmek isterdi ki?

Sessizlik oldu, düşündüğümden daha uzun bir sessizlikti. Gözlerime bakmakta zorlandı, bu aralıkta ne düşündüyse birkaç kez derin nefes aldı ve en sonunda bana baktı. "İstedim, Minel. Çünkü bazen güzel anılar, kötü anılardan daha çok üzüyor." O geri döneli yirmi iki gün geçti, bana bir kez bile Turuncu demedi, bu beni üzmüyor, büyüdüğümü hissettiriyordu.

Bunu ona sormayı düşündüm ama vazgeçtim, yapmamam gerektiğine inandım. Yapsaydım kalbim kırılacakmış gibi hissettim.

Gülümsediğimde o da gülümsedi. Daha geniş gülümsedim, o da aynı şekilde karşılık verdi. Belki de onunla tanıştık tanışalı en tuhaf anımızdı. "Bu evde son günümüz," dediğimde yüzümdeki gülümseme silinmedi. "Ve ben seninle bu evin içinde bir şey yapmak istiyorum."

Korel tek kaşını kaldırıp muzip bir ifadeyle güldü. "Biraz tuhaf oldu," dedi alayla.

"Korel," dedim geriye çekilip omzuna vurarak. "Merak etme, az önce söylediklerinden anladım. Biz seninle romantik bir çift değilmişiz, çocukmuşuz ve aşk gibi duygulara uzakmışız. Seninle sevgili olmayı isteyecek değilim."

Kahkaha attığında bir anda kolumu yakaladı, beni kendine çekip belimden tuttu. "O halde ne yapmak istiyorsun?" dediğinde kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

O Prometheus olmakla yargılanıyordu, ülkenin yarısından fazlasının nefret ettiği o adamdı ama benim kalbim şu an onun için deli gibi çarpıyordu. "Seninle beraber..." dediğimde heyecandan konuşamıyordum. "Beraber uyumak istiyorum. Biz seninle beraber uyuduk ama senin defalarca huzursuzluk içinde uyuduğun yatağında değil. Bunu yapamaz mıyız?"

"İstediğin bu mu yani?" dedi şaşkınlıkla.

"Evet," dedim. "Huzurlu bir uyku istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı, yüzündeki gülümseme silinmedi. "Peki ben de bundan önce senden bir şey isteyebilir miyim?" diye sordu. "Bu evde son kez yapmamız gereken bir şey."

Kalbimin atışı hızlandı, karnımın içine bir ateş düştü. "Korel... ne isteyeceğini..."

Yeniden gülmeye başladığında burnumun ucuna fiske vurdu. "Biz romantik bir çift değiliz, aşk yok. Neler düşünüyorsun öyle?"

Rahatlamam gerekiyordu fakat neden kendimi kötü hissetmiştim? İstenmediğimi düşünmek neden üzmüştü? Yine de bozuntuya vermeden, "Ne isteyeceksin?" diye sordum.

"Bir saniye," dedi sonra hızla kollarımın arasından ayrıldı. Çabucak şarjda olan telefonuna ilerledi, kilidi açtıktan sonra birkaç kez ekranı kaydırdı ve kulağıma müzik sesi dolmasına neden oldu. Gözlerim açıldığında şarkıyı tanımış, ne yapmaya çalıştığını da anlamıştım. Bana doğru yürürken zorlukla başımı iki yana salladım ama çoktan yanıma gelip belimden sarıldığında hareket etmemi engelledi. "Benimle dans et," dedi. "Biliyorum, dansa küstün ama benimle şimdi dans et ve barış."

Çalan şarkı "Tarrango"ydu*, onunla ilk dans ettiğimiz şarkıydı. Unutmamıştı fakat kulaklarımda son dans ettiğim gün çalan şarkı dönüyordu; patlayan bombalar, alevler, çello çalan görüntüsü ve tavandan asılı olan insanlar... Babamın gelişi...

Nefes almakta bile zorlandığımda elim boynuma gitti. Anlamıyorlardı; ben küsmemiştim, korkuyordum. Öyle çok korkuyordum ki nefesim kesiliyordu. Sanıyordum ki ben dans edersem bir kişi daha ölecekti, birçok kötülük beni bulacaktı. O gidecekti.

"Yapamam," dedim zorlukla konuşarak. "Çok korkuyorum, yapamam."

Gözlerine bir suçluluk doldu çünkü bunun en büyük nedeni oydu, farkındaydı. "Yaparsın," dedi kısık sesle. "Özlemedin mi dans etmeyi?"

Başımı art arda iki yana salladım fakat kalbim artık dans için hızla çarpmaya başlamıştı. Özlemiştim ama korkuyordum. Orada, ileride bir bomba patlamıştı ve Korel gidiyordu; arkamda çello çalan Korel vardı. O Prometheus olmuştu.

"Yapamam," dedim bir kez daha, sesim güçsüz çıktı. Şarkı bir kez daha başa sardı. "Anlamıyorsun, anlayamazsın da. Dans etmeyi unuttum ben."

* Club des Belugas, "Tarrango", *Apricoo Soul*, 2006.

Suçluluk hissi daha fazla arttı. Temizlemek istiyordu, o günü olmasa bile bana hissettirdiklerini. "Bana sen öğretmiştin," dedi sanki dans etmeyi bilmiyormuş gibi halbuki biliyordu. "Ve zorlamıştın da. Şimdi seni zorlamaya hakkım yok mu benim?" Belimden daha sıkı kavradı. "Hiçbir şeyi bu kadar istemedim, Minel, şu an seninle dans etmeyi istediğim kadar. Bana sarılmıyorsun, sarılmayacaksın, biliyorum ama en azından dans edemez misin benimle? Bir kez daha? Baş başa? Acısız, bütün hislerinle ve sonu güzel bitecek şekilde. Gerçekten son dansımız olsa da sorun değil ama güzel hatırlamayalım mı bunu?"

Havada kalan ellerim yavaşça ve titreyerek omzuna dokunduğunda, "Sana o geceyi hafızamdan silmek istediğimi söylesem ne derdin?" diye sordum.

Yüzünde acı bir tebessüm oluştu. "Şaşırmadığımı."

"Çok acıydı Korel," dedim söylediğini duymazlıktan gelerek. "Nasıl bir acıydı, tahmin bile edemezsin. Ben o gün dans etmeseydim ve bu kadar istemeseydim belki de o gün sen gitmeyecektin bile. Gittin, insanlar öldü, yangın çıktı, babam geldi. Hayatımın en kötü günü müydü bilmiyorum ama ertesi günü ve devamındaki günlerde de öleceğimi düşündüm. Bir insan dans ettiği için öleceğini düşünür mü? Ben düşündüm. Şimdi seninle dans edersek ve ölürsek sonunda? Anlamıyorsun, anlayamazsın ama çok tuhaf bir his. Küsmedim, acı çekiyorum. Ürküyorum."

Bir elinin tersiyle yanağımı yavaşça okşadığında, "Şimdi biz seninle dans edeceğiz," dedi fısıldayarak. "Ve ölmeyeceğiz hatta hayatımız uzayacak, sen benimle şimdi dans edersen bozuk kalbim düzgün atacak, hayata bağlanacağım ve bizi dans ederken güzel hatırlayacağız. Sence bunlar için değmez mi? Beni biraz daha yaşatmak, kalbimi düzgünce attırmak ve ikimize güzel bir anı bırakmak? Hem güzelleştirmek istiyorsan bir şeyleri, bundan başlayabiliriz, öyle değil mi? Balıklardan önce seninle dans edebiliriz, sonra beraber uyuruz ve yarın sabah gidip balıklar alırız, Dalton Kardeşlerin adını yine koyarız. Ama bütün bunlar şimdi senin benimle dans etmenden geçiyor."

Kaşlarım çatıldı ve gülmeye başladığımda omzunu sıktım, neden bulanık görüyordum? Yine mi gözlerim dolmuştu? İlk

defa gözlerim mutluluktan mı dolmuştu yoksa acı mı çekiyordum? "İkna kabiliyetinden nefret ediyorum," dedim omzuna vurarak. "Ve şu uzun boyundan da. Topuklu ayakkabım olmadan seninle nasıl dans edeceğim?"

"Hallederiz," dedi, ardından bir anda havalandığımı hissettim, bacaklarım beline sarıldı. Yüzüyle yüzüm aynı hizaya geldiğinde bir eli belimi sıkıca kavrarken, diğer eli elimi tutup ileriye doğru uzattı. Gözlerim açıldığında şarkı bir kez daha başa sardı. "Gördün mü?" dedi. "Artık aynı boydayız."

Gülmeye başladığımda o da güldü. İleriye adımlar attı, ardından geriye ve kendi etrafında döndü, böylelikle beni de döndürdü. Ben onun kucağındayken benimle dans ediyordu hatta ayakları bile estetik bir şekilde hareket ediyordu. Kahkaha atmaya devam ederken o da bana katıldı, sonra hızlı bir şekilde bizi döndürdü. Bu kez çığlık atmaya başlayıp kollarımı iki yana açtım ve tavana baktım. İki eli belimi sararken düşündüğüm korku kuş olup uçmuştu ve sadece mutlu hissediyordum.

Bir anda beni yere bıraktığında ayaklarım zeminle buluştu ama nefeslenmeme bile izin vermeden beni eliyle döndürüp belimden yakaladı ve öne eğdi. Gülerek, "Yavaş," dedim, beni yeniden doğrulttu, sonra eğilip belimden tuttu ve iki yana sallandı.

"Hadi ama Minik," dedi. "Gerçekten dans etmeyi unuttun mu sen?"

Ona ayak uydururken, "Beni gaza getirmeye çalıştığının farkındayım," dedim. "Yemezler."

"Gaza getirmek mi?" diye sorduğunda başını iki yana salladı. "Hadi bana şimdi öyle bir figür göster ki nefesim kesilsin ve dansı unutmadığına inanayım."

Gözlerimi devirdiğimde taklidimi yaptı ve bu çok komiğime gitti. Güldüğümüzde yeniden belimden sarıldı ve beni âdeta kendine yapıştırdı. Bir elim omzuna ve bir elim boynuna dolandığında boyundan dolayı zorlansam da ayak uydurmayı bırakıp yavaşça dans etmeye başladım. Belimdeki eli öyle sıkı tutuyordu ki hiçbir zaman bırakmayacağını hissetmiştim.

Bir bacağımı bacaklarının arasına yerleştirdim, ardından bacağına sürtünerek yukarıya çıkarken gözlerimi gözlerinden

ayırmadım. Ensesindeki elim boynuna girdiğinde yüzündeki gülümseme değişti ve bakışlarındaki ifadenin de bambaşka bir boyuta taşındığını fark ettim.

Bacağımı yukarıya çıkarırken baldırlarına kadar geldiğimde, boynundaki elimi aşağıya indirmeye başladım. Kıvırdığım bacağımı biraz daha yukarıya tırmandırdığımda, dizim iki bacağının arasındaydı; belimi daha sıkı kavradı, diğer eli bacağıma doğru giderken kendimi ondan kurtardım. Geriye çekildiğimde afallamış bir ifadeyle bana baktı.

Gülümseyerek elini tuttum, kendi etrafımda birkaç kez döndükten sonra sırtımı ona yasladım ve sürtünerek aşağıya inmeye başladım. Eli bu kez de belimden yakalayacağı sıra yine kaçtım ve arkasına geçtim. Döneceği esnada önüne geçtim ve bu kez gözlerinin içine bakarak önünde hafifçe eğildim. Çenem göğüs kafesinden aşağıya inerken, aşağıdan ona bakmaya devam ettim. Doğrulduğumda elini tuttum ve adımlarla onu dans ettirmeye çalıştım. Donuk bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Dans etsene," dedim adımlarımla onu hareket ettirmeye çalışırken. "Ne oldu?"

Birkaç saniye, her şey sadece birkaç saniye içerisinde gerçekleşti. Kendimi bir anda onun kucağında buldum; bacaklarım beline dolandı, dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Gözlerim kocaman açıldı. Bir eli sıkıca belimi kavrarken diğer eli yüzümü kavramıştı. İçten, derin bir nefes verdikten sonra geriye çekildi. Gözlerimin içine bakarken yutkundu, başını iki yana salladı. Bu, karşı koymak isteyip de koyamadığını bana hissettirmişti.

Kalp atışlarını göğüs kafesimde hissettim. Öyle hızlı atıyordu ki, "Kalbin," demek zorunda kaldım.

"Kalbim," dedi karşılık olarak. "Şu an bozuk değil ve nedeni sensin çünkü senin için atıyor."

Kanımdaki ateşin alevlenmeye başladığını hissettiğimde nefes almadığımı fark ettim ve ağzımdan derin bir nefes verdim. Gözlerine bakınca ilk defa ne düşündüğünü anlayabiliyordum, görebiliyordum ve bu çok tuhaftı; perdeleri açıktı. Bütün hisleriyle karşımdaydı.

Beni istiyordu.

"Korel," diye mırıldandığımda devamını getirmedim çünkü belimdeki parmakları vücuduma gömülmüştü.

"Bazı anlar plansız gelişir," dedi gözlerimin içine bakarak "Bazı hisler aniden ortaya çıkar ve karşı koyamazsın." Omzunu sıkıca tuttum. "Şu an karşı koyamıyorum, Minel."

O hisler ne diye sormayı düşündüm, ilk defa. Aşk mı? Korel ve aşk? Bana karşı aşk? Bu imkânsızdı ama bu bakışındaki isteğin altında yatan, bambaşka bir duygu olmalıydı. Bana ihtiyacı varmış gibi baktığı zamanları biliyordum ama bu kez, her şeyiymişim gibi bakıyordu.

Kararlar verilirdi, planlar yapılırdı ama bazen de anlar yaşanırdı, anılar oluşurdu. Bazen sadece kalbinin sesini dinlerdin, duygular yön verirdi ve mantık devre dışı kalırdı.

Ben Korel'e karşı çoğu zaman mantığımı sessize almıştım ama işin tuhafı, bunun için hiçbir zaman pişman olmamıştım; onun beni pişman etmesi bir yana dursun, ben onunla yaşadığım hiçbir şeyin acısını çekmemiştim ve yine pişman olmayacağımı biliyordum.

"Korel," dedim çenemi kaldırarak. "Karşı koyma o zaman, ne oluyorsa olsun."

Dudaklarını ıslattı, zaman birkaç saniyeliğine durdu, sonra bir kez daha dudaklarını dudaklarıma yasladı. Bunu yaparken alıp verdiği derin nefesi hissetmek kalbimin daha hızlı atmasına neden olmuştu. O benim dudaklarımı öperken düşünmem gereken belki beni bırakıp gittiği zaman olmalıydı ya da bana yaşattıkları, belki de sonrası ama o an, bu evin içinde en doğrusu buymuş gibi geldi.

Kendime sordum, bunu Korel'den başkasıyla yaşamak ister miydim?

Aldığım yanıt sadece hayırdı, onunla yaşardım ve hayatım boyunca ondan başkasıyla da yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Dudakları dudaklarımdayken yürümeye başladı, bir eli belimden sıkıca kavrarken diğer eli kalçalarıma kaydı, parmakları gömüldü. Bunu yaparken aldığımız derin nefesler birbirine karıştı, kalbinin üzerinde duran elim atışlarıyla doldu. Kalbi öyle bir atıyordu ki sanki gerçekten iyileşmişti ya da ben öyle diliyordum.

Gözlerim kapalı olmasına rağmen yatağın önüne geldiğimizi anladım. Beni kucağından indirmeden yatağa sırtüstü uzanmamı sağladı, ellerini başımın yanına yerleştirdi, dizleri yatakla buluştu. Dudakları bir an bile olsun benden ayrılmazken az önce hissettiğim buz gibi teni, şu an alev alev yanıyordu.

Kalbinin üzerinde duran elim ensesine gitti, parmaklarım yanık izlerine dokundu ama bu, kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Hissettiğim bir acıma değildi, keder değildi, yaşanmışlıklarımızdı hatta ortak geçmişimizdi.

Saçlarını kavrayıp onu kendime biraz daha çektim ve diğer elimi tişörtünden sertçe içeriye soktuğumda parmaklarım karnının üzerindeki yanık izlerinde gezindi. Bir an kasıldı, kasılmasını yanık izlerine dokunduğum için diye düşündüm ama dudaklarının arasından bir hırlama döküldüğünde ve dudaklarını dudaklarımdan çekip gözlerimin içine baktığında yaprak sarısı gözlerinin artık pek de sonbahar gibi bakmadığını gördüm.

Emindim, biliyordum, ilkbahar gelmişti.

Bir anda beni sertçe yattığım yerden kaldırıp kucağına aldı; eli belimi sıkıca kavrarken, diğer eli tişörtümün eteğine tutundu. Gözlerini gözlerimden ayırmazken dişlerinin arasından, "Eminsin, değil mi?" dediğini duydum ama cevap vermedim, gözlerimle ne dediğimi anladı.

Emindim, hiç olmadığım kadar hem de.

Başını salladığında belimdeki eli de tişörtümün eteğine tutundu, sonra yavaşça başımdan çekip çıkardığında atkuyruğu olan saçlarım biraz daha dağıldı. İçimde sutyen olmadığı için gözleri göğüslerime kaydı. Düşündüğümden daha uzun süre baktı, o bakarken utanmayı bekledim ama utanç yoktu, aksine bakışları yoğunlaştıkça kendimi ona daha fazla bastırma ihtiyacı hissettim.

Parmakları saçlarımı tutturduğum tokaya gitti, zamana meydan okuyacak yavaşlıkta tokayı çekip çıkardığında turuncu saçlarım omuzlarımdan göğüslerime döküldü. Gözleri bu kez de saçlarımda gezindi, sonra bir eli yüzümü kavradı, çillerimi okşadı, burnumu, alnımı sonra dudaklarımı. "Saçların hep açık kalsın," dedi ve parmakları saçlarıma kaydı. "Ben bu saçlar için tüm savaşları vermeye hazırdım."

Aklıma annemin saçlarımı kestiği geldi ve bunu Korel'in bildiği. Aslında Çakır'ın mezarına neden benim saçımdan gömdüğünü anladım. O köpek aslında babamın değil annemindi, o saçı gömdüğünde de bir bedel ödetmişti. Anneme göstermişti, saçların tamamen kesilmeden de bir anı olarak bırakılacağını.

İkimiz de belki o an aynı şeyi düşündük ama dile getirmedik.

Eli bu kez sertçe saç köklerimden tuttuğunda hafifçe başımı eğdi, sonra bir kez daha dudaklarıma kapandı, diğer eli ise sol göğsümü kavradı ve parmağıyla göğüs ucumun üzerinde yavaşça daireler çizmeye başladı.

Dudaklarımın arasından bir inilti çıktığında benim de ellerim uslu durmadı ve tişörtünün eteklerini tuttuğum gibi çıkarmaya çalıştım, kucağındaki çırpınışlarıma aldırış etmezken yırtılma sesi geldi. Tişört sırtından yırtıldığında dudaklarıma doğru güldü ama benden ayrılmadı. Ben de güldüğümde tişörtünü tamamen yırtıp üstünün çıplak kalmasına neden oldum, sonra ellerim sırtına tutundu.

Onlarca yanık izi, kabarıklıklar, bıçaklar ve belki kırbaçlar. Hepsi parmaklarımın ucunda dolaşırken bütün hepsini öpmek istediğimi hissettim.

Korel beni yeniden yatağa yatırdı. Ellerimi tutup başımın tepesinde birleştirdiğinde odayı sadece mutfaktaki aspiratör ve pencereden vuran sokak lambasının ışığı aydınlatıyordu.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp başını kaldırdı ve yukarıdan bana bakarken gülümsedi; vuran ışıkla hayatımda gördüğüm en güzel yüze dönüştü.

Ve zaten Korel, ne şekilde olursa olsun, gördüğüm en güzel yüze sahipti.

Dudakları çeneme dokunduktan sonra aşağıya inip boynuma ulaştı. Kalçamı hafifçe kaldırdığımda üzerime ağırlığını verdi, ellerimi hareket ettirmemek için tek eliyle birleştirdi.

Boynumdan öpüp nefesini verdi sonra bir kez daha öptü, dişlerini hissettim. Yüksek sesle inlediğimde kıvranıyordum, hareket etmem neredeyse imkânsızdı. Bir şeyler mırıldandı ama hiçbir şey duyamadım, öpüşleri sertleşti, diş izlerini daha sert bıraktı. Aslında olduğundan daha yumuşak davranmaya çalıştığını o an fark ettim.

"Korel," dedim inleyerek. "Kendini bırak."

Sadece birkaç saniye duraksadı, ardından ağzı sertçe göğsümün üzerine dokunduğunda, bu kez dili göğsümün çevresinde daireler çizmeye ve kalçasını hafifçe hareket ettirmeye başladı. Nefesim sadece inilti şeklinde çıkarken bileklerimi ne kadar sıkı tuttuğunu o an fark etmiştim, parmaklarım uyuşmaya başlamıştı ve bu bana haz veriyordu.

Göğüs ucumu dişleyip çekiştirdi, dudaklarının arasından bir hırlama döküldü, sonra bir kez daha emdi. Bir eli bileğimi bıraktığında diğer eliyle ikisini de tuttu. Boşta kalan eliyle diğer göğsümü okşadı, ardından belimi kavrayıp kaldırdı. O anda dudakları karnıma indi, dili ıslak dokunuşlar bırakırken, "Korel," diye bağırdım, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Nefesim kesildi ve yeniden nefes almaya başladığımda dilinin pantolonumun çizgisinde dolaştığını fark ettim. Ellerimi kurtarmaya çalışsam da başaramadım. Kalçası ve kalçam eşzamanlı hareket ederken öyle ilkel bir dürtü içindeydim ki kendime şaşırıyordum.

Ellerimi bırakıp doğruldu. Dudaklarım aralıklı bir şekilde gözlerim tavandayken, parmakları pantolonumun düğmesini sertçe açtı, sonra fermuarımı indirdi. Kalçamdan ayırırken ona yardımcı olmaya çalıştım ama kıvranmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Pantolonumu çıkardıktan sonra kendi şortundan da tek bir hamleyle kurtuldu, altında sadece baksırla kaldı.

Gözlerim tavandan ayrılıp ona kaydığında bakışlarının bende değil vücudumda olduğunu gördüm; göğüslerimde, karnımda, belimin altında. Dişlerini öyle sert bir şekilde dudaklarına geçirdi ki doğrulup onu yeniden öpmek istedim ama omzumdan itekledi ve dudakları yeniden karnıma gömüldü, tekrar aşağıya inmeye başladığında başımı iki yana salladım.

Ne olacağını biliyordum; daha önce bir cinsel deneyimim olmamıştı ama ne olacağını biliyordum ve heyecandan bayılacakmış gibiydim.

Dudakları kalça kemiğime dokundu, sonra bir eli göğsümde oyalanırken diğer eli iç çamaşırımın üzerinde gezindi. Sırtım

gerildi ve başım geriye yattığında güldüğünü işittim, normal bir gülüş değildi: bu bile kanımı alevlendiriyordu.

"Pembe olması beni güldürdü," dedi, ona bakamadım ama ben de gülmeye çalıştım, beceremedim. "Yani iç çamaşırının."

"Korel," dedim fakat dudaklarımdan başka bir kelime çıkmadı.

İşaret ve ortaparmağı kadınlığıma doğru dokunduğunda hiçbir şey yapmadığı halde elim saçlarını buldu ve farkında olmadan onu bastırdığımı fark ettim.

Bu hareketimle Korel inledi, sonra parmaklarını bastırıp iç çamaşırımın üzerinde daireler çizmeye başladı. Sadece birkaç kez tekrar ettikten sonra bile, "Islaksın Minel," dedi sanki çok kutsal bir olaymış gibi. "Ve bu benim için, değil mi?"

Hiçbir şey diyemedim, tek yapabildiğim kadınlığımı parmaklarına daha fazla bastırmak oldu. Bu kez iç çamaşırımı kenara kaydırdığında ve parmakları direkt tenimle temas ettiğinde, "Korel!" diye bağırdım, ip gibi geriliyordum.

"Minel," dedi başını kaldırıp. Ben ne kadar bağırıyorsam, o fısıldıyordu.

"Korel," dedim bir kez daha. Parmakları hızlandı ve tam o noktayı bulduğunda baskısı arttı.

"Benim için, değil mi?" diye sordu sanki bilmiyormuş gibi.

"Sadece senin için," diyebildim zorlukla, ona bakamıyordum, gözlerim bulanık görünüyordu ve odanın titrediğini hissediyordum. Parmaklarımla saçlarını çekiştirirken bir anda, "Seni öpmek istiyorum," dedim inleyerek. "Senin her şeyini istiyorum."

Bu cümlemin üzerine Korel dişlerinin arasından hırladı, ardından bir eliyle belimi kavrayıp kalçalarımı kaldırdı, sonra iç çamaşırımı çıkarmak yerine sertçe çektiğinde pembe saten çamaşır yırtıldı. Dudaklarım aralıklı bir şekilde ona bakarken ağzını sertçe kadınlığıma bastırdı, diğer eliyle de belimi kavradığında bacaklarımı iki yana açmama neden oldu. Başı iki bacağımın arasındayken az önceki kadar sakin değildi; dudakları, dili hatta dişleri kadınlığıma dokunurken parmakları belimi o kadar sıkı kavrıyordu ki bu acı bana haz veriyordu.

"Korel," dedim bağırarak ve dili daha fazla dans etti. Nefesi çarparken, "Korel!" diye bağırdım, her seslenişimde hızını artırdı. Dili bir aşağı bir yukarı hareket ederken, başını sertçe bastırdığımı o an fark ettim.

Elimi çektiğimde aşağıdan gözlerimin içine baktı. Ne sonbaharı ne ilkbaharı gördüm; tek gördüğüm ateşti. Kocaman bir ateş.

Bir anda doğruldu, ardından beni bir bez bebekmişim gibi çevirdiğinde yüzüstü yataktaydım. Bir elini enseme bastırırken diğer eli karnımı tuttu ve kalçamı sertçe kaldırdığında yan bir şekilde ona baktım. "Tenin bembeyaz," dedi kısık sesle, bunu söylerken ensemdeki parmakları yavaşça uzaklaştı, diğer eli ise kalçamı sıktığında olduğu yerde eğilip üzerime çıktı.

Yanağı yanağıma dokundu, nefesini kulağımda hissettim. Başparmağını aralıklı dudaklarımın arasına bastırıp emdiğimde, onun da dudakları kulağımın arkasındaydı. Erkekliğini kalçalarımda hissettiğimde kendimi tutamayıp ona yavaşça sürtündüm, bu dişlerini boynuma geçirmesine neden oldu. "Minel," dedi, ilk defa adımı öyle bir söyledi ki anlamı dudaklarından çıkmış gibi hissettim. "Beni istiyor musun?" diye sordu, cevabını bildiği halde.

Bir an bile düşünmeden, "İstiyorum," diye mırıldandım, inlemekten boğazım acıyordu. "Çok istiyorum."

Dudakları boynumdan omzuma indi, sonra saçlarımı çekip ensemden öptü, ardından kürekkemiklerime indiğinde nefesini tuttuğunu hissettim.

Orada hiç hatırlamadığım bir yanık izi vardı, onun bildiği ve benim hikâyesini bir türlü anımsayamadığım.

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" dedi nefesi oraya çarparken.

"Hayır," dedim.

"Umarım," dedi, sonra dudakları yanık izinin üzerine dokundu. "Hiç hatırlamazsın."

Bütün bu şehvetin ortasında öyle bir öptü ki şefkati sonsuz bir şekilde hissettim ve bu dileği onunla beraber ben de diledim. Sadece benim değil onun da canını yakacaksa hiç hatırlamak istemiyordum.

Yanık izimin üzerinden öptü, bir kez değil birkaç kez. Bunu yaparken nefesiyle iyileşebileceğini bile düşündüm ama daha

aşağılara inmeye başladığında yeniden kanımda bir alev peyda oldu.

Sırtımı öptü, bel boşluğumu ve daha aşağıları. Kalçamı biraz daha kaldırdı, sonra o şekildeyken kadınlığımdan bir kez daha öptü. utanmam gerekiyordu belki ama hiçbir şekilde utanç hissetmiyordum. Öyle ki daha fazla haz duyuyor, inlemek yerine çığlık atıyordum. Dili bir ileri bir geri giderken eliyle kalçamı sıktı, ardından sertçe vurduğunda hazla inleyip gülmeye başladım.

Altındaki baksırı indirmeye başladığında onu göremiyordum ama hissediyordum, sonrasında tamamen çıplak kaldığında beni bir kez daha çevirdi, bu kez sırtüstüydüm ve o hemen karşımda, dizlerinin üzerinde tamamen çıplak bir şekilde bana bakıyordu.

İlk önce parmaklarımın izi kalan saçlarına baktım, sonra aralıklı dudaklarına ve çenesindeki o güzel ize, ardından omuzlarına, omuzlarından göğüs kafesine ve diğer güzel yanık izlerine, yanık izlerini kapatan dövmelerine.

Ne kadar yanarsa yansın ya da ne kadar zayıflarsa zayıflasın öylesine güzel görünüyordu ki gözlerim daha aşağıya kayarken nefes almakta zorlandığımı hissettim.

Kasık çizgisi ve oradaki dövmeleri, ardından erkekliği. Kendisini tamamen bana gösterirken onun güzelliğiyle bütünleşmiş ve büyülenmiştim.

"Korel," deyip yeniden gözlerinin içine baktım. "Her şeye rağmen, hayatımda gördüğüm en güzel adamsın, bütün izlerinle ve yaşanmışlıklarınla. Ben senden daha güzel birini görmedim."

Çenesini kaldırdı, omuzları havalandı, sonra baldırlarımdan tutup çektiğinde bacaklarımın beline dolanmasına neden oldu. Üzerime eğildiğinde sertliği kadınlığımın üzerine baskı uyguluyordu. Yaklaştı, biraz daha yaklaştı ve burnu burnuma değdiğinde nefesi dudaklarıma çarptı. "Minel," dedi. Güzelsin, demesini bekledim veya emin olup olmadığımı sormasını. Fakat o, "Bu anı unutma," dediğinde bir eli önüme gelen saçı geriye itti. "Bu anı unutsan bile Korel Erezli'nin sana dokunduktan sonra bir daha kimseye dokunmayacağını unutma, sen benim için son olacaksın."

Ellerim yüzünü kavradığında dudaklarım çenesindeki yanık izini buldu, düşündüğümden daha uzun öptüm ve geriye

çekildiğimde, "Unutmayacağım," dedim başımı iki yana sallayarak. "Senin bende, benim de sende her histe ve her hatırada son olduğumuzu unutmayacağım. Söz veriyorum."

Gülümsedi, dudakları dudaklarımın üzerine yavaşça kapandı ve bacaklarımı biraz daha ayırdı, ardından yavaşça ve sakince içime girmeye başladı. Dudakları dudaklarımdayken ilk önce bir sızı hissettim ardından birkaç saniyelik keskin bir acı. İnleyeceğim sırada bu kez nefesimi kesecek kadar tamamen kapanarak öpmeye başladı. İnlemem bende saklı kaldığında tamamen içime girdi ya da ben öyle hissettim.

Kalbim hızlanmak yerine sanki durdu, vücudum uyuştu ve kasıklarımda şiddetli bir sızı hissettim. Korel'in dudaklarını bile bir an hissedemedim fakat geriye çekilip gözlerimin içine baktığında yutkunarak, "Çok darsın," dedi. "Eğer canın yanarsa bunu bana söyle."

Ondan beklemezdim ama beni düşündü.

Başımı iki yana salladığımda, "Sadece ne istiyorsan onu yap," dedim çünkü kasıklarımdaki sızı gitgide azalıyordu, nefesim ise düzene giriyordu. "Sana güveniyorum."

Dudaklarını ıslattığında içimde birkaç saniye o şekilde bekledi, sonra kalçasını hareket ettirerek biraz daha içime girdi. Nefesim yeniden kesildiğinde bu kez acı değil, yavaş yavaş haz duymaya başlamıştım çünkü içimi o dolduruyordu.

Gözleri gözlerimdeyken kalçasını ilk önce sakince hareket ettirmeye başladı ve ben de ona ayak uydurdum sonrasında ise biraz daha hızlandı. İçimi her dolduruşunda kalbim yeniden hızlandı, nabzımı hissetmeye başladım. Kasıklarımdaki sızı büyük bir şehvetle dolduğunda ellerim önce omuzlarına tutundu, sonra yüzüne, ardından ben onu kendime çekip öptüm.

Düşündüğümden daha sert ve daha temkinsizdi. Dilim dudaklarının tadına varıp dişlerimle çekiştiriyorken o da artık kendisini tutmamaya başladı ve kalçasının hareketi gitgide hızlandı. İçime girip çıkarken odayı dolduran sesler heyecanımın artmasına neden oluyordu, onu öperken inleme seslerim yeniden yükseldi, hatta bir ara geriye çekilip çığlık attım, sonra yeniden öptüğümde onu kendime daha fazla bastırdım.

Korel yatakta döndüğünde onun üstündeydim. Saçlarım yüzünün çevresinden dökülüyordu ve bu kez benim kalçam onunkinden daha fazla hareket etmeye başladı. Bir yerden sonra onu öpmeyi bıraktım. Ellerim yatağın başlığına tutunduğunda Korel'in ağzı göğüslerime kaydı, dili oyalanırken ben Korel'in üzerinde hızla hareket ederek adını bağırmaya devam ettim.

Yatak başlığı sarsılırken Korel hırıltıyla karışık bir ses çıkarıp, "Minel," dedi ve dişlerini göğsümün üzerinde hissettim. Bu kez öyle bir canımı yaktı ki inlemem acılıydı ama bunu umursamadım, o da umursamasın istedim. Yatağın başlığını tutan ellerim ve yatağa dayalı dizlerim titremeye başladığında başımı tavana çevirip bağırmaya başladım. Bu kez Korel doğruldu ve kucağına yerleştiğimde sırtı yatağın başlığını buldu.

Saçlarına tutunduğumda dudaklarımız yeniden birleşti, artık ikimiz de sadece inliyorduk ve ben çığlıklar atıyordum. Terden saçlarım alnıma yapışmıştı, o da terlemişti ama bütün bunlar umurumda bile değildi.

"Korel," dedim adını haykırırken.

"Minel," dedi karşılık olarak. Adını söylemekten başka hiçbir şey diyemiyordum, ağzımdan Korel çıkabiliyordu sadece.

Beni yeniden sırtüstü yatırdığında bacaklarımı omzuna aldı ve ellerimin yatağın başlığına tutunmasına neden oldu. Göz göze geldiğimizde sanki daha fazla içimde olabilirmiş gibi büyüdüğünü hissediyordum ve gitgide zirveye ulaştığımın farkındaydım çünkü artık dizlerimin titremesinden sabit kalamıyordum.

Bacaklarımı bıraktı ve üzerime eğilip sertçe öpmeye başladığında içime öyle hızlı giriyor, dişlerinin arasından öyle bir hırlama dökülüyordu ki onun da gitgide zirveye ulaştığını anlayabiliyordum.

Üzerime neredeyse bütün ağırlığını verdiğinde ve belimden tutup hafifçe kaldırdığında başım geriye düştü. Diğer eliyle ensemden tuttuğunda dudaklarımızı ayırdı, "Bana bak," diye bağırdı sert bir şekilde. İtaat ettiğimde bakışlarımız öyle bir kesişti ki ikimizin de aynı noktada olduğunu anlamıştım. Sadece o bana ve ben ona bakarken, öpüşmeden o şekilde içime girmeye

devam etti. Parmakları sertçe saçlarımı kavramış halde içime her girdiğinde başım yatağın başlığına değiyordu.

Gözlerim gitgide kaymaya başlarken, "Minel," diye inledi soluk soluğa. Alnını çeneme yasladı, tepemdeki pencereden gökyüzüne baktım, yıldızlar tepemizdeydi. "Minel," dedi tutkuyla. "Ben senden başka kimsede böyle hissetmedim."

Başını çenemden kaldırdı, benimle yeniden göz teması kurdu. "Senden başka kimseyi istemiyorum," dedim yüzüne bakarak. "Hiçbir zaman da istemeyeceğim." Sertçe içime girip beklediğinde, "Korel," dedim, başım yeniden düşünce kaldırdı. Birkaç saniye kalmıştı, bunu anlayabiliyordum.

İçimde beklerken, ikimizin de doruğu aynı anda olacaktı.

"Minel," dedi gözlerimin içine bakarak. Hem tutku hem şefkat hem şehvet hem aşk vardı. O an aşkı gördüm; belki de ben öyle sandım ama bu yoğun yüce duygunun adı aşk olmalıydı. "Minel," dedi bir kez daha. "Ben yaşamak istiyorum, ölmek istemiyorum."

Acıyı hissettim; sevgiyi, şefkati, aşkı, tutkuyu. Her şeyi. Ellerim yüzünü sıkıca kavradığında, "Ölmeyeceksin," dedim içten bir sesle. "Yaşaman için elimden gelen her şeyi yapacağım, Korel."

Gülümsedi, gülüşünün içinde ilk defa umut vardı.

İçimden yavaşça çıktı, sonra bir kez daha girdi ve yeniden hareket etmeye başladığında tırmandığım yerde artık düşecek gibiydim. "Korel," dedim, "Minel," dedi ve bir kez daha, "Korel!" dediğimde tırmandığım o yerden düşmeye başladığımı hissettim. Gözlerim kapandığında bütün vücudum titremeye başladı, bir anda kendimi gökyüzünde gibi hissettim ama hayır, hâlâ aynı yerdeydim.

"Minel," dediğinde o da benimle beraber zirveden aşağıya düştü ve içime boşaldığında ben de onunla aynı anda boşaldım.

Vücudumdaki bütün his uzaklaştığında, bez bebek gibi ona doladığım bacaklarım yatağa düştü ve o da tamamen benim üzerime devrildi. Henüz içimden çıkmamıştı ama ikimizin de aynı hisleri paylaştığını biliyordum.

Nefes alamadım, vücudumu hissedemedim, kalbimi ve benliğimi. Gözlerimi yavaşça açtığımda odanın döndüğünü fark

ettim ve ardından kalp atışlarını. Benim ve onun, birbirimize yaslı kalp atışları. Burnuma saçları çarpıyordu, ağırlığı üzerimdeydi, kasıklarımda büyük bir sızı ve haz vardı.

Ellerimi kaldırıp saçlarını okşamak istedim ama yapamadım. Hâlâ nefes alırken inlediğimi fark ettiğimde, o da nefes alışını düzene sokmaya çalışıyordu.

Bir dakika ve belki de daha uzun süre sonra yavaşça içimden çıktığında kendisini yanımdaki boşluğa sırtüstü bırakıp tavana baktı. İkimiz bir süre daha öylece kaldık, sonra aynı anda birbirimize baktığımızda ilk gülümseyen o oldu, bense hâlâ nefes almaya çalışıyordum.

Bana düşündüğümden daha uzun süre baktı, yüzündeki gülümseme bir an olsun silinmedi, ardından yavaşça doğrulup yanındaki komodinin üzerinde duran sigara paketini aldı. İçinden bir sigara çıkarıp ucunu alevlendirdiğinde derin bir nefes çekti, sonra tavana doğru üfleyip bir kez daha gülümsedi ve bir anda beni tutup kendisine çekti. Başım göğüs kafesine denk geldiğinde sigarasından bir nefes daha çekip üfledi, sonra hiç ummadığım anda şefkatle başımın tepesinden öptü. "Sanırım," dedi fısıldayarak. "Artık alkole ihtiyacım olmayacak. Benim ihtiyacım olan senmişsin."

Güldüğümde başımı kaldırıp ona baktım ve beni izlediğini gördüm. Eli sırtımdan yavaşça omzuma çıktı, sonra parmaklarıyla okşarken yanık izimin olduğu yere doğru gitti, oraya daha hassas bir şekilde dokundu.

Ne söylemem, ne anlatmam ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir anda aptal gibi, "İyi miydim?" diye sordum; Korel bu sorunun ardından öyle bir gülmeye başladı ki başımın yaslı olduğu göğsü kalkıp iniyordu. Kahkahası odanın içini doldururken başını iki yana salladı. "Ne oldu?" dedim kaşlarımı çatarak. "Ne diyeceğimi bilemedim."

"Aptal," dedi gülmeye devam ederken. "Genelde bu soruyu erkekler sorar."

"Sorsana o zaman," dediğimde bozuntuya vermemeye çalışıyordum.

"İyiydim, bebeğim," dedi. Bana bebeğim dedi, bebeğim dedi. Bebeği. "Her zaman iyiyimdir."

Gözlerimi devirdim ama karşı gelmek istemedim çünkü bu konuda onunla savaşamazdım. Gözlerim yerdeki yırtılan iç çamaşırıma ve onun tişörtüne kaydı. Gülümsediğimde aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Sigarasından son nefesi çektikten sonra bir an söndürecek yer aradı, normalde yere atabilirdi hatta komodinin üzerine bile bastırabilirdi çünkü her şeyi boş vermişti ama beni şaşırtarak pencereden dışarıya attı.

Diğer eliyle de beni sarıp kollarının arasına aldı; çenesi saçlarımın tepesindeyken, "Bir an önce ertesi gün hapı içmen gerekiyor," dedi net bir sesle. "Büge'de vardır diye düşünüyorum."

Başımı aşağı yukarı salladığımda bir bebek fikri çoktan korkunç gelmeye başlamıştı, bütün heyecanım sönmüştü. "Gider gitmez isteyeceğim, olduğuna eminim."

Korel birkaç saniye bekledikten sonra, "Emin misin?" diye sordu.

Sesinde öyle bir ima vardı ki gözlerimi kaldırıp ona baktığımda hemen anladım. "Sana söyledi," dedim.

"Söyledi," dedi başını kaldırarak. "Ve aklım almıyor, gerçekten hamile. Gürkan bilmiyor, korkuyor ama yine de o çocuğu doğuracak. Bu hayata bir bebek getirecek, hem de bu kadar kötülüğün içinde. Bu nasıl bir cesaret?"

Haklıydı, haksız olduğunu düşünmüyordum ama yine de Büge'yi anlıyordum. "Belki de normal bir insan gibi davranıyordur, Korel. İyi bir anne olmak istiyordur, kendi annesinin aksine. Gürkan da harika bir baba olur. Evet, yanlış zamanda yanlış bir karar ama bunu istemesini anlıyorum."

"Sen olsan ister miydin?" diye sordu bir anda.

Direkt, "Hayır," dedim.

"Neden?"

Kaşlarımı çattığımda bakışlarımı ondan kaçırdım. "Anne olmak istemiyorum, benlik değil. Büge'nin annelik duyguları var ama benim yok. Ben kendi anneme benzerim, bunu biliyorum."

Korel uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sanmıyorum," dedi ve başka hiçbir şey söylemedi.

Aslında bu hayaller bize ne kadar da uzaktı ama ben yine sordum. "Sen baba olmak ister miydin?"

Beni şaşırtarak, "Evet," dedi. "Bir çocuğum olmasını isterdim."

Gözlerim kocaman açıldığında, "Gerçekten mi?" dedim.

"Sandığın kadar hissiz bir adam değilim," dedi bana bakmadan ve bir sigara daha yaktı. "Kötü bir babam vardı; otoriter, kuralcı, hırslı, canımı yakan, küçümseyen. Bütün bunların aksi olmak isterdim. Örneğin arzu ettiği şekilde yaşamasını isterdim, arkadaşlarını kendi seçerdi. Okulda gülüp eğlenebilirdi, oyuncaklarına karışmazdım. Yediklerine. Üstünü kirletmesine. Bakıldığında ufak şeyler ama benim için çok büyük. Ben yaşayamadım, çocuğum bu rahatlığı yaşasın isterdim. Babasından korkmasın, babası onun en büyük sırdaşı olsun." Derin bir nefes aldı, sigarasını dudaklarına götürdü ve başını yatağın başlığına yaslayıp tavana baktı. "Ama görüyorsun ya hayat beni baba olmamaya itiyor. Belki başka bir evrende harika bir babayımdır, bilemem."

"Korel," dediğimde yutkundum ve yüzünü tutup kendime çevirdim. "Neden bunları uzak bir hayal gibi söylüyorsun hatta başka bir evrene ihtiyaç duyuyorsun. Yaşayabilirsin, her şeyi iyileştirebilirsin ve harika bir baba olabilirsin."

İnanmıyormuş gibi bana baktığında, "Sen bu dediğine inanıyor musun?" diye sordu. "Minel, bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek saçma sapan bir hayal. Tek isteğim, başka bir evrendeki Korel Erezli'nin harika bir baba olması." Bir elini yanağıma yerleştirdi, sigarasının dumanı gözlerime geliyordu. "Ve belki sen de o evrende harika bir annesindir. Benim çocuğumun annesi olmuşsundur." Dudaklarım aralandığında şaşkınlığım kaşlarını çattı. "Senden başka kimseyi istemezdim, o evrende bile."

"Ama ben iyi bir anne olacağımı sanmıyorum ve..."

"Sen ve ben, Minel'im," dedi. "İkimiz de annelerimizin ve babalarımızın tam tersi olurduk. Sen kızının saçlarını okşar, o saçlara kıyamazdın; ben oğlumu hiç dövmez, onu soğuk karların içinde bile yatırmazdım."

Hiçbir zaman umut etmediğim hatta inanmadığım o duyguyu kalbimde hissettim. "Belki bunun için başka bir evrene ihtiyacımız yoktur, Korel."

Başını iki yana salladı, gözlerini kaçırdı. "Bunun imkânsız olduğunu ikimiz de biliyoruz ama bakarsın, eğer Tanrı varsa bizi kitap karakteriymişiz gibi bizi başka evrende mutlu bir şekilde yazar. Senin beni hiç unutmadığın, benim hiç canımın yanmadığı ve ikimizden birinin ölmediği. Çocuklarımız olacak kadar sıkıcı bir hayat." Gözlerini yeniden bana çevirdi. "Tanrı'dan tek dileğim bunu gerçekleştirmesi, bu hayatta olmasa bile başka bir hayatta bizi mutlu kılması."

Gözlerim dolduğunda kendimi ondan gizledim ve göğüs kafesine daha fazla sokuldum. Kokusu hâlâ küldü, teni hâlâ ateşti ve yaşıyordu. Bundan daha büyük bir his olamazdı ama kendi inanmadığıma onu da inandıramazdım.

Şarkı çalmaya devam ediyordu, defalarca ve defalarca ama ikimiz de kapatmıyorduk. Parmağım göğüs kafesindeki izlerin üzerinde gezinmeye başladığında dövmelerini görebiliyordum. Kalbinin sol altında bir kayık dövmesi vardı, karmaşık ve anlamsız. Yanık izi gibi değildi.

"Korel," dedim.

"Sorma," dedi direkt anlayıp. "Bugün bana hiçbir izimi ya da emaremi sorma."

Sustum. Ya sana soracak hiçbir vaktimiz kalmazsa demeyi düşündüm ama vazgeçtim. Elim karnındaki izlere kaydı, sonra kasığındaki, ardından kollarındaki. Kendimi tutamayıp dudaklarımı izlerinden bir tanesine yasladığımda gözümden bir damla yaş aktı ve o da bunu hissetti, ardından diğer birkaç izinden daha öptüm.

Çenemi tutup kaldırdığında ağladığımı gördü. "Korel," dedim kendimi tutamayıp. "Bazen bütün bu izlerin sorumlusu benmişim gibi hissediyorum."

Derin bir nefes aldı, gözümden akan yaşı parmağıyla sildikten sonra gözlerinde anlamsız bir duygu oluştu. Belki bir koruma içgüdüsü, belki de geçmişin getirdiği acı. "Hayır, Minel," dedi net bir sesle. "Sen hiçbir şeyin sorumlusu değilsin, yaşadığım hiçbir kötülükle senin ilgin yok."

"O halde," dedim yutkunarak. "Neden benim karşıma ilk çıktığında bir intikam uğruna peşimdeymişsin gibi davranıyordun?" Bu sık sık düşündüğüm bir soru haline gelmişti.

Başlardaki o öfkesi, beni köşeye sıkıştırmaları hatta tehlikelerin içindeyken bir anda ortaya çıkmaları benden nefret ediyormuş gibi hissettirmişti. "Benden nefret ettiğini düşünüyordum."

Bir an ne diyeceğini bilemedi, gözlerini kaçırdı, ardından hafif bir tebessümle, "Kıskandım," dedi. "Seni yani. Ben mahvolmuştum ama sen yine de hayatına devam ediyordun. Çocuk gibi kıskandım işte. Sonradan gördüm ki sen de pek iyi bir durumda değilmişsin."

Neden yalan söylediğini hissediyordum?

"Korel," diye mırıldandım. "Bana artık yalan söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, Minel," dedi. "Sana sadece senin için yalanlar söylerim."

"Peki ya şu an?" diye sordum.

"Hayır," dedi yeniden ve başka hiçbir şey söylemedi.

Başımı yeniden eğdiğimde parmaklarım izlerin üzerinde biraz daha gezindi, ardından kendimi tutamayıp sol omzundaki izin üzerinden öptüm. Sarsıldığını hissettim ama geriye çekilmedi, ardından boynuna doğru çıkıp oradaki izlerinden de öptüm, sonra nefes borusundan ve göğsüne indim. Vücudum onu her öptüğümde kasılırken o da aynı tepkiyi veriyordu fakat rahatsızlık mıydı yoksa hoşuna mı gidiyordu, anlayamıyordum.

Yavaşça doğrulduğumda saçlarım göğüs kafesinin üzerine döküldü. Bacaklarımı iki yana açıp ellerimi başının çevresine dayadığımda üstten ona baktım. Yaklaşmaya başladığımda ne yapacağımı anladı, eli çenemi buldu. "Minel," dedi durdurmak istermiş gibi.

"Sadece emarelerinden öpmek istiyorum," dedim. "Ama eğer izin vermezsen bunu yapmam, çok isterim ama yapmam."

Kısa bir duraksamanın ardından gözlerini kapattı ve yutkunarak başını olumlu anlamda salladı. Gülümsedim, gülümsediğimi görmedi ve ona yaklaşıp çenesindeki izinden öptüğümde dudaklarıma çarpan his, geçmişe ışık tuttu.

"Korel, sence ben büyüyünce nasıl biri olacağım?"

Gülümsedi, gülümsemesinde neşe vardı. Korel hiç olmadığı kadar neşeliydi. Önümüzde bir satranç tahtası duruyordu, bunu çok sık

yaptığımızı fark ettim. "Çok zeki ve güzel bir kız olacaksın," dedi, sesinde aşk yoktu, sadece şefkat vardı. Biz onunla eskiden iki çok yakın arkadaştık, dosttuk, her şeydik ama şu an çok daha fazlasıydı.

"Herkesin alkışladığı bir dansçı olmak istiyorum!" diye şakıdım neşeyle.

"Olacaksın." Netti, kendinden emindi. Atı hareket ettirdikten sonra, "Ben ne olmak istiyorum, biliyor musun..." diye söze başladığında gözlerinde heves vardı ama lafı ağzına tıkmıştım.

Hemen fili oynatıp, "Şah!" diye bağırmıştım.

Bakışlarımız kesiştiğinde derin bir nefes almıştı, bu derin nefes şah olduğu için değil onu dinlemediğim içindi; bunu o zaman anlamamıştım.

Korel benim geçmişte de her zaman yanımdaydı ama ben onun yanında olamamıştım.

Derin bir nefes verdiğimde boynuna doğru indim ve oradaki izinden bir kez daha öptüm, sonra kalbinin olduğu yere eğildim; sol göğsünden, ardından sağ göğsünden. Başka bir anı daha aklıma geldi.

"Gerçekten bu kızla sevgili mi olacaksın?" Yüzümü buruşturmuştum. Okuldan bir kızı beğeniyordu ve uzaktan bana gösteriyordu. Kız gerçekten çok güzeldi ama Korel'i paylaşmak istemediğim için bencilce bir dürtü içindeydim.

Korel kaşlarını çatmıştı. "Neden öyle diyorsun? Bana değer veriyormuş gibi görünüyor."

"Sanmıyorum." Halbuki değer veriyordu, Korel'i gördüğünde bile heyecanlanıyordu.

"Biliyor musun, dün en sevdiğim yemeği sorduğunda ona verdiğim cevaba..."

Kıskançlıkla lafını kesmiştim. "Ben acıktım, yemek yiyelim mi?"

Sessizleşti, sonra, "Olur," dedi. "Hadi yemek yemeye gidelim."

Karnına indiğimde derin bir nefes verdim ve başımı yasladığımda elinin saçlarıma dokunduğunu fark ettim. Bu izlerin hiçbiri benimle beraberken olmamıştı. Hiçbir şey hatırlamıyordum ama ben onu öptüğümde sadece güzel anılar benimle beraberdi.

"Minel," dedi duru bir sesle. "İğrendin mi?"

Bunu düşünmesi bile canımı bin parçaya bölerken başımı kaldırıp ona baktım. "Korel," dedim acıyla. "Neden iğreneyim? Bunu neden düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi endişeyle. "Bazıları çok kötü görünüyor, biliyorum. Dövmeler bile kapatmadı. Eğer iğreniyorsan..."

"Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır. Asla. Öyle bir şey yok." Gözlerimi kapatıp açtığımda başka anılar da zihnimde dönmeye devam ediyordu. Bunları sormayı da düşündüm ama vazgeçtim, istemiyordum. "Bütün izlerini çok seviyorum, sadece nasıl oluştuklarını düşünüyorum, bu beni engelliyor. Hiçbirinde yanında değildim, değil mi? Hatırlamıyorum çünkü."

Birkaç saniye bekledikten sonra, "Yanımda değildin," dedi sadece. Gözleri düzdü, sesi de öyle. Her ne düşünüyorsa bana yine yansıtmadı.

"Kendini yalnız hissetme diye seninle yanmayı isterdim." Hiçbir cevap vermedi, onaylamadı ya da reddetmedi, gözleri yeniden tavana döndüğünde bakışlarım karnındaki izlere kaydı ve dudaklarımı yeniden yasladığımda kasıldığını hissettim. Saçlarım kasıklarını süpürüyordu.

İzlerinden öptüm, aşağıya inmeye devam ettim ve kasık çizgisine gelip oradan da öptüğümde hırıltılı bir nefes verdiğini işittim. Kalbim az öncekinin aksine daha farklı bir şekilde atmaya başladığında elim aşağıya kaydı, sonra parmaklarım sakince erkekliğini kavradı. Bunu yaptığım anda daha fazla sertleştiğini hissettim ve bakışlarım ona döndü.

Gözlerini açıp bana baktığında yutkundum ve kasıklarından bir kez daha öptüm, sonra ağzımı erkekliğine doğru götürdüm.

"Minel," dedi nefes almakta zorlanırken. Ağzım erkekliğini bulduğunda ve sadece bir kez dilimi değdirdiğimde yüksek sesle inleyip ensemi kavradı ve beni kendisine bastırdı. Saçlarıma baskısı artarken gözlerim kocaman açıldı, ardından başka bir inlemeyle beraber kasıldığında geriye çekildi. "Sikeyim," dedi. "Bu nasıl olabilir?"

Gülümsediğimde gözlerimiz kesişti. Yavaşça doğrulduğumda. Elim erkekliğinde dururken kendimi ona bastırdığımda başka bir inleme daha dudaklarından döküldü.

Üzerine tamamen çıktım, gözlerimi ondan ayırmadan dizlerimi yatağa bastırarak hiç hareket etmesine izin vermeden yavaşça onu içime aldım. Gözleri yukarıya kaydı, göğüs kafesi kalkıp indi, sonra elleri belimi sıkıca kavradı ve beni yavaşça hareket ettirmeye başladı. Kalçam onun üzerindeyken ellerinin yardımıyla yavaşça hareket ettiriyordu. Yeniden içimi doldurmuştu fakat bu kez, az öncekinden daha farklıydı, daha duyguluydu, daha romantikti.

Belime gömülen parmakları yukarıya tırmandı, göğüslerimi kavradı, sonra yeniden belime indiğinde beni kendine çekti. Dudaklarımız kesiştiğinde öylesine yavaş hareket ediyorduk ki zamanın bütün evren içinde de yavaş hareket ettiğine inanıyordum.

Islak dudakları dudaklarımın üzerinde dans ederken, elleri vücudumun her noktasında geziniyordu. Belimde, saç köklerimde, ensemde, sırtımda, kalçalarımda. Bazen öyle bir sıkıyordu ki bu inlemelerimin artmasına neden oluyordu. Birleşmiş olan göğüslerimiz terden birbirine yapışmıştı, odanın içini dolduran sesler sadece vücudumuza aitti ve bir de durmadan tekrar eden o şarkı.

Beni doyasıya öptü, öyle bir öptü ki hiç bırakmayacak sandım ama geriye çekilip göz göze geldiğimizde eli omuzlarıma kaydı, parmakları omuzlarımda dolaşırken dudaklarını bu kez de oraya bastırdı. "Çillerini," dedi, ardından düzeltti. "Elmaslarını çok seviyorum; omuzlarındaki, göğüslerindeki, yüzündeki. Hepsini çok seviyorum."

Omzumdan boynuma tırmandı, boynumdan diğer omzuma geçtikten sonra çenemden öptü ve bir kez daha göz göze geldik. Hızlanmadım, o da hızlanmadı ve aynı yavaş hareketlerle devam ettik.

Eğilip dilimi dudağının çizgisinde dolaştırdığımda gülümsediğini fark ettim. "Daha fazla gülümse," diye fısıldadım. "Bunu seviyorum."

"Az gülümsüyorsun, Minel," dedi zihnimdeki ses. Bu Korel'e ait bir sesti. Geçmiştendi. "Daha fazla gülümse."

Yüzümü buruşturdum. "Senin gibi değilim, anla artık bunu."

Gülümsedi. "Ben gülümsemeni seviyorum, huzur veriyor."

İkimiz de aynı anıya mı düştük bilmiyordum ama yüzümdeki gülümsemenin onun gülümsemesiyle aynı olduğunu biliyordum. Eskiden tam tersiydik; o gülümsüyordu ama ben gülümsemiyordum. Şimdi ise ona gülümsemesi için ricada bulunuyordum.

"Senin gibi değilim," dedi imayla. "Anla artık bunu."

Bekliyor muydu bilmiyordum ama, "Ben gülümsemeni seviyorum," dedim onun gibi. "Huzur veriyor."

Göğsünden derin bir nefes aldı, elleri yüzümü kavradı, beni kendine çekip büyük bir duyguyla öptü, ardından içimde daha hızlı hareket etmeye başladı. Dudakları da artık sakin değildi, öyle güzel öpüyordu ki ben zaten ondan başka kimseyi öpmek istemeyeceğimi anladım.

İnlemelerimiz birbirine karıştı, birkaç kez dudaklarımı dudaklarından ayırıp nefes almak zorunda kaldım ama buna izin vermeyip yeniden dudaklarımın üzerine örtüldü.

Zirveyi bir kez daha gördüm ve birbirimizden ayrıldığımızda, "Minel," diye inledi.

"Korel," diye karşılık verdiğimde ikimiz de aynı anda o zirveden düşmeye başladık ve çığlıklarım bir kez daha odanın içini doldurdu. Korel dudaklarını dudaklarımın üzerine örttüğünde inlemelerini o şekilde susturdu ama titrediğini fark ettim.

Birkaç saniye sonra üzerine tamamen ağırlığımı verdiğimde kolları beni sıkıca sardı, başım göğüs kafesine gömüldü. Derin derin nefesler alırken, eli sırtımda gezindi, sonra saçlarımda. Kaç saniye ya da kaç dakika geçti bilmiyordum ama kalp atışları uzun süre düzelmedi ve bu çok hoşuma gitti.

Başımı yan çevirdiğimde içimden çıktı ve ben de göğüs kafesine kulağımı yasladım. Atışların düzene girmesini bekledim, o zaman ise kasıklarımdaki ve bacaklarımdaki acıyı hissetmeye başladım. Kasılmaktan sızlıyordu ama bunların hiçbiri umurumda değildi.

Belki de hayatımda geçirdiğim en güzel günlerden biriydi; eğer Korel'le olan geçmişimi hatırlarsam en güzel gün bile olabilirdi.

Beş dakika gibi bir süre sonra, "Minel," dedi. "Sana bir şey vermek istiyorum ama bu aramızda sır olarak kalacak, kabul ediyor musun?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne vereceksin?" Hiçbir cevap vermeden beni kendisinden yavaşça uzaklaştırdı, sonra yataktan kalktığında öylece tek başıma kaldım. "Bütün eşyalarını Gürkan'a gönderdik."

Omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi, ardından mutfak tezgâhının üstündeki prizi işaret etti. "Bazen düşmanların da sana ders verir," dedi, sonra prizi çekmeceden aldığı bıçakla yavaşça açtı. İçinden bir şey aldıktan sonra yeniden kapattı ve bana doğru yürümeye başladı. Sırtımı yatağın başlığına yasladığımda sarsıldığını fark ettim, bu beni utandırdı.

Yatağa yeniden uzandığında elimi tutup çekti, sonra avcumun içine bir şey bırakmasını beklerken bileğime bileklik taktı, bunun ardından bol gelen bilekliğe gülümsedi.

Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında, bendeki bilekliğin aynısından olduğunu fark ettim, sadece bir erkeğe göreydi ve benimki de kadına göre. Ucundaki metal daha ağırdı ama aynısıydı.

"Bunun aynısından bende de var," dedim şaşkınlıkla. "Yoksa senin hediyen mi?"

Başını iki yana salladı. "Hikâyesini bilmediğim tek şey bu bileklikler. Aynısını sende gördüğümde şaşırmıştım çünkü bendeki varlığı da bir anda ortaya çıktı."

"Benim de öyle," dedim. "Biri arka bahçemize bıraktı, seninle ilk tanıştığımız zamanlar... Bunun anlamı neydi bilmiyorum ama..."

"Bilmiyorum, Minel." Sözümü kesti. "Tek bildiğim bu hayatta sadece sana güvendiğim ve bilekliğin bizim için büyük bir anlamının olduğu. Bunu sana neden verdiğimi söylemeyeceğim ama kim senden bunu isterse vermeyeceksin, kendinde olanı da benim olanı da. Sadece sende gizli kalacak."

"Bu ne?" diye sorduğumda onu anlamıyordum.

"Annemin," dediğinde sesi titredi. "Kapısını açan bir anahtarmış."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve ona döndüğümde bilekliğe baktığını gördüm. "O halde neden onun yanına gitmiyoruz? Bunu neden bana veriyorsun?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Sana bunu kim söyledi?"

"Bir önemi yok," deyip tekrar başını iki yana salladı. "Sadece içimden bir ses bu bilekliği sana vermem gerektiğini söyledi çünkü ben kendime güvenmiyorken, şu an sana güveniyorum." Dudaklarım aralandığında parmağıyla susturdu. "Bir şey sorma, sadece kendi bilekliğinle beraber benim bilekliğimi de en güzel yerde sakla. Kim isterse istesin, bu kişi baban bile olsa asla verme. Söz ver, Minel. Her şey için, en çok da az önce yaşadıklarımız için. Ben bir gün ölüp gitsem bile bunları kimseye vermeyeceksin."

Canım acıdığında, "Aptal ağzına artık ölümü almaktan vazgeç," diye hırladım. "Ve ne olduğunu anlamıyorum, bana anlatmayacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok çünkü ben de hiçbir şey bilmiyorum. Aslında bunu sana vermek de aklımda yoktu ama anlık bir his, bir tecrübe bunu yaptırdı. Belki bunu yaptığım için pişman olacağım ya da pişman ettirecekler fakat umurumda değil. Sana güvenmeyi ağır ödemeyeceğimi biliyorum. Söz ver sadece; bugün rahat bir uyku çekeyim, olmaz mı?"

Sözler vermekten nefret ediyordum çünkü tutamayacağımdan çok korkuyordum ama bunun onun için anlamının çok büyük olduğunu fark etmek de zor değildi. "Söz veriyorum," dedim başımı sallayarak. "Sadece bana ait olacak ve onu sonsuza kadar saklayacağım."

Eğildi, dudaklarını alnıma değdirdi, sonra sıkıca sarılıp çenesini başıma yasladı. Bilekliğe bakarken neden bunu yaptığını anlamak için sadece birkaç saniye zaman verdim ama ne düşünürsem düşüneyim hiçbir sonuca varamayacağımı biliyordum.

Düşündüğümden daha uzun süre sessiz kaldık; sessizliği ilk o bozduğunda eli sırtımda dans ediyordu. "Minel," dedi.

"Efendim?" dedim.

"Sana doyamadığımı fark ettim."

Güldüğümde, "O halde," dedim. "Ben baharatlı pilav mıyım?"

Kahkaha attı, gerçek bir kahkaha, sonra beni bir anda altına alıp aynı şekilde kahkaha attığımda gülüşümden öpmeye

başladı, bir süre sonra yeniden sevişmeye başladık. Bu kez hem sakin hem hırslı ve bir o kadar da güven dolu.

Bir kez daha zirveyi gördük ve bir kez daha birbirimizin üzerine yığıldık, ardından biteceğini düşünecekken bunu bir kez daha tekrar ettik.

Vücudumdaki bütün hisler uzaklaşmaya başladığında gözlerime uyku çöküyordu ve o da aynı şekildeydi. Bana sırtını döndüğünde ve elimi tutup kendine çektiğinde, "Bana sarılmıyorsun," dedi uykulu bir sesle. "Ama ben hiç kimseye değil, bir tek sana sırtımı dönüyorum."

Gülümsedim, gülümsediğimi görmedi. Gün ağarmaya başlamıştı. Tepemizdeki pencereden vuran ışık onun sırtındaki izleri aydınlatıyordu.

Sadece birkaç dakika sonra derin nefeslerini işittim, uykuya dalmıştı ve ben de uykuya dalmadan önce üzerimize çarşaf örtüp bu kez dudaklarımı tek tek sırtındaki izlere bastırdım. Her birini geçmesi için öptüm, geçmeyeceğini bile bile ama bambaşka ve ilk defa içinde sadece Korel'in olmadığı bir anı zihnimde döndü.

"Bu çocuktan bıktım!" Ses yan odadan geliyordu, bir psikiyatri kliniğiydi, farkındaydım hatta hatırlamak bile kendimi orada bulmama neden oldu.

İdil Erezli'nin kliniğiydi, ben başka bir odadaydım ve içeriden Cüneyt Erezli'nin sesi geliyordu. Sadece onun değil Korel'in sesi de.

"Sakin ol, Cüneyt." İdil Erezli'nin o donuk sesi ve ardından çarpma sesi işittim. Oturduğum koltuğa daha fazla sindim.

Cüneyt Erezli, Korel Erezli'yi dövüyordu ve ben yan odadaydım. "Baba!" diye bağırdı. Başka bir çarpma sesi geldi, bu sesi nasıl tanıyabildiğimi bilmiyordum ama kemerdi. Korel'i kemerle dövüyordu. "Ben sana ne yaptım?"

"Kendini belaya sürüklüyorsun!" diye bağırdı Cüneyt Erezli. "O kızla beraber hepimizi ölüme sürüklüyorsun."

O kız bendim, bunu anlamıştım.

"Cüneyt," demişti İdil Erezli ama engellemiyordu. "Sakinleş."

"Baba!" diye bağırmıştı, Korel. Ağlıyor muydu? "Vurma!"

Bir çarpma sesi daha, ardından tokat sesi. "Senden bıktım!"

Korel Erezli dayak yiyordu ve ben yan odada dinliyordum.

"Vurma!" diye bağırdı Korel, ardından, "Yardım edin!" dedi. Seslendiği kimdi? Seslendiklerinden biri de bendim.

Fakat o odadan çıkmadım, o koltuktan kalkmadım ve oturduğum yerden onun dayak yemesine kulak misafiri oldum.

Ağlamaya başladığımda elim sırtındaki izin üzerinde duraksadı; yanık izi değildi, bıçak izi de değildi, kırbaç izi gibiydi. Belki de kemer izi.

O günden kalma bir iz.

Korel bana yalan söylemişti, bazı izlerinde onunla beraberdim ve engellememiştim; o benim için bana yalan söylemişti.

Sessizce ağlamaya devam ettiğimde o izinin üzerinden öpemedim çünkü buna hakkım olmadığını anladım.

O Korel Erezli'ydi ve ben Minel Karaer'dim, bütün her şey tam tersine dönüyordu; belki de zarar veren kişi aslında o değil, bendim.

Gözlerimi sıkıca yumdum, saatlerdir geçirdiğim o huzurlu zamanların huzursuz dakikalara dönüşmesine izin verdim, kendimi suçladım, kendime öfkelendim ve en sonunda ne olursa olsun, Korel'i bu kez koruyacağıma söz verdim.

Ve bu da çok uzun sürmedi.

Uykumdan büyük bir gürültüyle uyandığımda kapının yumruklanma sesini işittim, ardından bağırış seslerini ve küfürleri.

Birkaç saatlik huzur kısa sürmüştü, gerçeklere elbette ki geri dönmüştük ve artık hiçbir şey yolunda gitmeyecekti.

23. ŞEYTAN TAŞLAMA

"İnsan hayatta defalarca mutlu olabilir ama en mutlu ve huzurlu hissettiği anı asla unutmaz," derdi babam ben küçükken. Hafızam birçok anıyı silse bile babamın bu cümlesini hiçbir zaman silmemişti.

"Nasıl yani babacığım?" diye sormuştum. O zamanlar babamı çok seviyordum, aslında hâlâ kalbimde o sevgi vardı ama bir yerlerde öldüğüne inanan tarafım asla susmuyordu.

"En mutlu olduğun anı düşün," demişti bana babam.

Elimdeki mızıkaya bakıp, *"Bunu bana aldığın zaman,"* demiştim.

"Başka," demişti.

"Başka yok," demiştim, babamın gözlerine hüzün çökmüştü. O zamanlar elbette ki bu hüznü anlayamamıştım ama şimdi düşündüğümde küçücük bir kız çocuğunun en mutlu anlarının bu kadar sınırlı olması ne kadar da kötüydü.

Sanki babamın sesi yine kulaklarımdaydı fakat bu kez büyümüştüm.

"En son ne zaman huzurlu hissettin, güzel kızım?" diye soruyordu bana.

"Dün gece, babacığım," diyordum, Korel'in kollarında uyurken.

Babam buna bir cevap veremezdi ama zihnimde kendime cevap veriyordum. Bu mutluluğun sonu bu şekilde mi olmalıydı?

Yataktan öyle bir sarsılarak kalktım ki Korel'in irkilerek küfür savurmasını bile zar zor duydum. Kapının dışındaki küfür ve darbe sesleri birbirimize bakmamıza neden oldu. Dudaklarım aralandığında yanımdaki komodinde duran telefon çalmaya başladı. Hemen telefona uzandığımda Gürkan'ın adıyla karşılaştım, saat öğleden sonrayı geçiyordu. Gürkan'la erken geliriz diye

sözleşmiştik fakat o kadar huzurlu bir uyku çekmiştim ki gözlerimi açtığım an geri kapatmak istemiştim. Keşke kapatmasaydım.

"Çık dışarıya, şerefsizin evladı!" Bir adamın gür sesi kapının önünden bize ulaştığında acıyla nefesimi verip telefonunun ekranını kaydırdım.

"Minel," dedi Gürkan endişeyle. Korel parmaklarını dağınık saçlarına geçirdiğinde neler olduğunu tam anlayamamış gibiydi veya anlamıştı ama ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu.

"Gürkan, bir şeyler oluyor," dememin üzerine bir taş sertçe evin camına çarptığında çığlık attım. Cam ise tuzla buz oldu. Korel bir anda beni yatağın kenarına çektiğinde başka bir taş daha yuvarlanıp içeriye girdi, ardından adım sesleri duyduk. "Gürkan!" diye bağırdım korkuyla. "Neler oluyor?"

"Halk Korel'in evini buldu," dedi nefesini verirken. "Uzaktayız, oraya gelemiyoruz." Dişlerini sıkıyordu, bunu yaptırmayanın Büge olduğundan emindim. "Polisi aradık ama ne zaman gelecekleri belirsiz."

"Çık dışarı, öldürdüğün canların hesabını vereceksin!" Bu bir kadının sesiydi, ardından kapı sertçe vurulmaya başladı, kırık cam bir taş daha isabet edince tamamen parçalandı, artık insanların o camdan girmesi çok kolay olacaktı.

"Gürkan," dedim titrerken. "Camı kırdılar, içeriye girecekler."

"Prometheus'u yakacağız," diye bir ses duyduğumda, dakikalardır korkmadığı halde Korel'in bir anda vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim, sonra bıçak gibi keskin bakışları bana döndü.

"Beni yakacaklar," dedi korku dolu, çocuksu bir endişeyle hatta gözlerinin bir an dolduğuna bile şahit oldum. "Minel," dedi gözlerimin içine bakarak. "Beni yakacaklar, yakmasınlar. Yeniden yanamam, Minel."

Bir taş dönerek içeri girdiğinde başımı kaldırıp cama baktım ve bir adamın başını eğip içeriyi gözlediğini gördüm. "Buradasınız," dedi dişlerini sıkarak. Kırlaşmış saçlarıyla yolda göreceğiniz memur amcalara benziyordu ama bakışlarında öyle bir nefret vardı ki boğulacağımı hissettim.

Sanki yüzyıllar öncesindeydik ve insan taşlanıyordu. Korel'in evini taşlıyorlar, onu yakmak istiyorlardı. Sadece kesinleşmemiş bir haber için bile bunu yapıyorlardı ve benim şu an elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Gürkan," diye fısıldadım biraz daha eğilerek. "Dikkatlerini dağıtmanız gerek. Pencere küçük ama içeriye girecek zayıflıkta biri elbette vardır. Kurtarın bizi."

Gürkan'ın tarafındaki sesler iyice alçaldı, ardından fısıldaşmalarını işittim. Büge karşı çıkıyor, Gürkan ise gelmeyi teklif ediyordu.

"Oğlumu öldürdü!" diye bir haykırış işittiğimde yutkunmama neden oldu. O an, Korel'in benden santimlerce uzun hatta daha kalıplı olması da umurumda değildi. Onu göğsüme doğru çekip sırtımı yatağa yasladım, bizi gizledim. Korel iki büklüm oldu, kollarımda titrediğini fark ettim.

"Minel," diyordu sadece. "Yakacaklar beni, yanacağım ben. Yakmasınlar, Minel. Yanamam. Yeniden olmaz."

Elim yüzünü kavradığında ve dudaklarım saçlarının arasına karıştığında, "Yanmayacaksın," diye fısıldadım. "Söz veriyorum, yanmayacaksın, kurtaracağım bizi."

"Çık dışarı!" diye bağırdı bir kadın, ardından bir adam ona eşlik etti ve yeniden taş sesleri geldi. Sonrasında ise Boda'nın ürkütücü havlamalarını hatta inlemelerini duyduk. Gözlerim kocaman açıldığında onu susturmaya çalıştıklarını anladım ve Korel'in de aynı şekilde düşündüğünü fark ettim.

"Boda," dediği anda kalkmak istedi ama o an nasıl oldu da gücüm Korel'e birkaç saniyeliğine bile olsa yetti, anlayamadım. Öyle bir yerine geri döndürdüm ki kaskatı kesildi.

"Ne olur," diye mırıldandıktan sonra telefona sertçe, "Vicdansız mısınız?" diye fısıldadım. "Bizi öldürecekler, Gürkan. Bizi öldürecekler!"

Yeniden Boda'nın inleyen sesi, küfürler, taşlar ve bunlarla beraber polis sireni kulaklarıma dolduğunda bu kez Korel'i yanımda tutabilmek mümkün değildi.

"Boda," diyerek ayağa kalktığında altındaki siyah eşofmanı neredeyse belinden düşecekti ve üzeri çıplaktı.

Korel'e seslenerek arkasından çıktım fakat artık her şey için çok geçti. Pencereden az önce bizi dikizlemek isteyen adamla göz göze geldiğimizde bir anda "Buradalar!" diye bağırdı sonra bir avuç kalabalığın pencereye doğru koştuğunu gördüm. Benim üzerimde lanet olsun ki, bir sütyen ve altımda kısa bir şort vardı.

Öyle bir haldeydik ki kendimi bir kâbusun içinde değil, cehennemde hissetmeye başlamıştım.

Korel koşup kilitli dış kapıyı hızla açtığında ben de peşinden koştum ama onu tutabilmek mümkün değildi. "Korel!" diye haykırdığımda dış kapıdan fırladı ve o anda Gürkan'ın Korel'i yakaladığını gördüm. Bense köşedeki sırt çantamı almayı ihmal etmedim çünkü onun içinde Korel'e söz verdiğim bileklik vardı.

"Boda!" diye haykırdı kulübeye dönüp, kulübenin içi boştu. Diğer tarafa koşacağı sırada karşısındaki yedi kişiyle göz göze geldi; iki kişinin elinde sopa vardı, bir kişinin elinde hâlâ taş.

Onu öldürmek istiyorlardı. Prometheus'tan aslında hiçbir farkları yoktu.

Korel'in yanına gidip Gürkan'la beraber önüne geçtiğimde kalabalığı engelleyen ikili sadece ben ve Gürkan'dık, başka kimse değildi. Eğer biz olmasaydık çoktan ona saldıracaklardı ki o an bile zor duruyorlardı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırdığımda sesim öfkeden titriyordu, siren sesleri ise daha yakındaydı.

Boda'nın inleyen sesini yeniden işittiğimde arkada bir kadının onu sıkıca sardığını gördüm. Öyle sıkı sarmıştı ki Boda kurtulmak için çırpınıyordu.

"Boda!" diye haykırdı Korel, o tarafa koşmak isteyerek ama Gürkan bütün gücüyle onu tutmaya devam etti. "Onu bana verin!"

Kır saçlı adam tuttuğu sopayı avcunun içine birkaç kez vurduktan sonra öne atılıp Gürkan'ın elinden Korel'i çekmeye çalıştı, Korel ise direnmeden ve karşılık vermeden öylece durmaya devam etti. Adamın önüne geçmeye çalıştığımda ise sanki bir bez parçasıymışım gibi beni öyle bir fırlattı ki geriye doğru Boda'nın kulübesinin önüne düştüm.

"Durun!" diye bağırdı Gürkan ama artık Korel'i tek başına koruyabilecek durumda değildi. Yara almayı umursamadan

yeniden ayağa kalktım ama gruptaki diğerleri de olaya dahil olduğunda Korel'i Gürkan'ın elinden aldılar ve bir an bile düşünmeden bir tanesi Korel'in sırtına sopayı sertçe indirdi.

"Korel!" diye haykırdığımda kurtarmak için atıldım ama bir kadın beni sıkıca kolumdan tutup engelledi.

"Utanmıyor musun?" dedi yüksek sesle. "Bir de kadın olacaksın, utanmıyor musun?"

Kadından kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi. Başka bir adam da beni kolumdan tutmuştu, Gürkan'ı da zapt etmeye çalışıyorlardı ama onu kontrol altına almak öyle kolay değildi. Onu tutan kişilerden kurtulup Korel'in üzerine kapanarak siper olduğunda o da sopalardan nasibini aldı.

"Bu köpek artık bizim gözetimimizde," dedi Boda'yı tutan kadın. "Bir katilin ellerine bırakmayacağız."

Halbuki Korel her sopa darbesi aldığında Boda acı acı uluyordu hatta öyle ki en sonunda kadın daha fazla tutamadı ve Boda da Korel'e saldıranlara saldırmaya ve onu korumaya çalıştı.

"Yeter!" diye haykırdığımda siren sesleri çok yakından gelmeye başlamıştı; iki aracın durduğunu gördüm, içinden dört polis memuru indi. Sanki bütün bu arbede çok normalmiş gibi öylesine yavaş yürüyorlardı ki çıldırmamak elde değildi.

"Seni diri diri yakacağım!" dedi kadın acıyla haykırırken. "Oğlumu öldürdün, Kartal'ımı öldürdün!" Ah, Kartal'ın annesiydi. "Seni yakacağım!"

Cenin pozisyonunda sanki bu dayağa alışıkmış gibi yatan Korel yanmayı duyunca, "Hayır," diyerek olduğu yerde hareketlenip kaçmak istedi ama asla izin vermediler. O kadar kalabalığın ortasında kimsenin değil benim adımı haykırdı. "Minel!" dedi. "Bir kez daha olmaz! Biliyorsun, olmaz!"

Arkamdaki kadına beni bırakması için âdeta yalvardım ama en sonunda fırsat vermediğinde dirseğimi karın boşluğuna öyle sert geçirdim ki acıyla inleyerek çekilmek zorunda kaldı.

Koşarak Korel'in yanına gittiğimde ben de Korel'in üzerine eğildim ve birden sopalar duraksadı. En azından kadına vurmak istemeyecek kadar vicdanları yerindeydi.

"Durun artık," diye haykırdığımda ağladığımı o an fark edebilmiştim. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ve o ana kadar bunun farkında bile değildim. "Durun! O suçlu değil!"

Beni yeniden onun üzerinden çekmeye çalıştılar ama izin vermedim, bütün gücümle kapandım; tek yapabildiğim buydu, daha fazlası yoktu.

"Minel," dedi Korel bir kez daha. "Yanmak istemiyorum, olmaz, yakacaklar beni."

Polis memurları o kadar sakince devreye girdiler ve o sakin halleriyle kalabalığı engellemeye çalıştılar ki Korel'in bu durumundan keyif aldıkları ortadaydı çünkü Korel onlar için bir katildi.

Aniden bir ışık yanıp hafif bir patlama sesi geldiğinde başımı gizlediğim yerden kaldırdım ve evin köşesindeki alevleri gördüm; Boda'nın kulübesinin olduğu yerden bir alev yükseliyor ve eve doğru ilerliyordu.

"Ne olur," dedim o sırada bir polis memuruyla göz göze geldiğimde. "Ne olur kurtarın bizi."

O yedi insanı o kadar uzun sürede dizginlediler ki sadece izleyenleri bile çok sonra gördüm, ellerindeki telefonları da öyle. Hepsi bizim videolarımızı çekiyordu. Arkada bir ev yanıyordu, ben ve Gürkan Korel'in üzerine kapanmıştık, Korel, "Yanmak istemiyorum!" diye haykırıyordu. Boda acı acı havlıyordu.

Polis memuru beni sertçe Korel'in üzerinden çekip Gürkan'a da aynısını yaptığında, Korel cenin halinde elleri yüzünde duruyor, tir tir titriyordu. Sopalar morluklarını elbette ki bırakmış olmalıydı ama sadece bu kadarla sınırlı değildi, başı da kanıyordu.

Yüksek sesle ağlamaya devam ettiğimde üç polis memuru o yedi insanın önüne etten duvar ördü ve diğer polis memuru Korel'i yerden kaldırmak istedi ama Korel hareket bile etmedi.

Ve o an, babasının adını sayıkladığını duydum, ardından ağladığını. Tıpkı sorgudaki gibiydi fakat bu kez daha acılıydı. Bir çocuk gibi cenin pozisyonunda öyle ağlıyordu ki polis memuru bile bir an şaşkınlığını gizleyemedi.

"Abi," dedi bu kez Korel. Gürkan ellerini saçlarına geçirmişti; onun da kaşı patlamış, üzerindeki tişört yırtılmıştı ve vücudunun

görünen kısmında morluklar vardı. O an ben de kan kokusunu aldım ve elim başıma gittiğinde şakağımdaki ıslaklığı fark ettim.

Elime bakarak daha şiddetli ağlamaya başladığımda Korel'in evine ateş ulaşmış, sıcak bizi çepeçevre sarmıştı.

Polis memuru Korel'i yerden kaldıramadığında ben ağlayarak yere çöktüm ve elimi Korel'in saçlarının arasına daldırdım. "Baba," dedi Korel, gözlerini sıkıca yummuştu. Öyle bir titriyordu ki yanındaki ateş sanki buzdu. "Baba beni yakma, ne olursun."

"Korel," dedim ağlayarak ama beni asla duymadı. "Korel," dedim bir kez daha. "Bitti, geçti, kalk."

"Şu an seni duyamaz," dedi Gürkan ve o da yanımda eğildi, ardından polis memuruna sert bir bakış attı. "Ambulansı aradınız mı?" Polis memuru sadece bir kez başını sallayıp onayladı.

Gürkan elini Korel'in saçlarına geçirdi ve hiç ummadığım bir şekilde, "Baban gelmeden kalkman gerekiyor, Korel," dedi. "Ben Korhan."

Korel'in titremesi duraksadı, sonra başını gizlendiği yerden kaldırdığında gözleri ilk olarak yanan evine kaydı, sonra Boda'nın kül olan kulübesine. Öyle bir çığlık atıp geriye doğru kaçtı ki ona ayak uyduramadık. Ardından yerde sürünerek oradan kaçmaya çalıştı ama yediği sopalardan dolayı gücü kalmamıştı.

"Anne," dedi bu kez de Korel. Daha büyük bir acıyla ağlamaya başladığımda ambulansın siren sesleri artık duyuluyordu; polislerden daha çabuk yanımıza ulaştılar.

Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Öyle ki artık kulaklarım o yedi kişiden gelen küfürleri, hakaretleri duyamıyordu. Boda'nın acılı havlamaları bile havada kalmıştı. Tek duyabildiğim Korel'in, "Anne!" haykırışlarıydı. Gitgide yükselerek, üzerine bastırarak, bir çocuk gibi anne diye haykırıyordu.

Sadece o yedi kişiden bir tanesinin, "Bu nasıl seri katil?" dediğini işittim, umduklarını bulamamışlardı.

Diğeri ise beni yanıltmadı. "Rol yapıyor, katiller hep rol yapar."

Hayır, Korel rol yapmıyordu, Korel'in gerçekten canı yanıyordu ve bu öyle bir can yanmasıydı ki ne kadar ağlarsam ağlayayım geçmeyecek gibiydi.

"Gürkan," diye fısıldadığımda sesim zar zor çıkıyordu, arkamdaki evden gelen alevler sanki sırtımdaki o yanık izini yeniden yakıyordu. "Gürkan, onun kalbi bütün bunları nasıl kaldıracak?"

Gürkan'ın gözleri bana döndü, ardından beni kolunun altına alıp göğüs kafesine doğru çekti. Ağlamaya devam ederken Korel daha fazla yerde sürüklenemedi çünkü polis memuru durdurmak için beline ayağını koymuştu; bu durdurmak değildi elbette, bu aşağılamaktı. Yedi kişi Korel'in o haline gülüyor, polis memuru ise eminim, o inandığı seri katili ayağının altında ezmekten keyif alıyordu.

Dün gece rüya gibiydi. Onu öpmüştüm, onunla sevişmiştim, onunla birlikte olmuştum, ona inanmıştım, onu sevmiştim. Ona âşık olduğumu anlamıştım.

Ve şimdi rüya kâbusa dönmüştü.

Mide bulantım şiddetlendiğinde öne eğilip kusmak istedim ama bu gerçekleşmedi çünkü kocaman bir karanlık beni koynuna aldı; maalesef direncim bu kadardı, epilepsi krizi de beni kollarının arasına almıştı.

Kâbus gördüğümün farkındaydım ama kâbusumdaki kimse bunu bilmiyordu. Öyle ki bir mezarın başında oturuyordum, kimse sulamadığı için toprak kurumuş, kimse ilgilenmediği için üzerindeki bitkiler solmuştu. O kadar çorak bir topraktı ki böcekler bile yoktu.

Arkamda Gürkan vardı; Korhan, Büge, amcam, babam hatta annem. Ve Mine. Hepsi vardı ama Korel yoktu.

Çünkü Korel'in mezarının başında duruyordum, mezar taşında ise adı bile yoktu çünkü babası soyadını bile taşımasını istememişti.

"Şu an bir kâbusun içindeyiz," diye fısıldadım kendime daha çok. Kâbustu ve korkunçtu, kâbustu ve Korel ölmüştü, kâbustu ve yapayalnız hissediyordum. "Kâbus, Korel yaşıyor."

Bir el saçlarıma dokundu; şefkatli bir el, sevgi dolu hatta bana iyi hissettiren. Gözlerimi çevirip baktığımda Mine'yi gördüm. Hiç ölmemiş de büyümüş gibiydi.

"Kâbus değil, kardeşim," dedi Mine bana acımasız bir sesle. "Kâbus değil, öldü Korel."

"Hayır, kâbus," dedim ama ağlıyordum, rüyamda yanaklarımın ıslak olduğunu hissediyordum. "Eğer kâbus olmasaydı Korel'in mezarı bu kadar kuru olmazdı, bu kadar yalnız kalmazdı. Ben gelirdim."

Mine kaşlarını kaldırıp, "Benim mezarıma da gelmedin ki Minel," dedi ama sesinde kırgınlık yoktu. "Sen senin yüzünden ölen kimsenin mezarına gitmedin ki."

Acıyla nefesimi verdiğimde başımı yeniden mezar taşına çevirdim ve yanında başka bir mezarlık daha gördüm. Kendi adımı görmeyi dileyerek isim yazan tarafa döndüğümde Mine'nin adını gördüm.

Kâbus devam etti. Bu kez Büge geldi, "Kâbus değil," dedi bana.

"Mezarını kimse sulamamış," dedim bu kez de.

"Çünkü onu kimse sevmezdi," dedi Büge ve yanıma çöktü. "Buna sen de dahilsin, Minel."

"Ben onu seviyorum," dediğimde Büge başını iki yana salladı, sonra yeniden mezarlığı işaret etti.

"İnsan sevdiği kişiyi öldürmez, Minel," dedi açıklama olarak. "O senin yüzünden öldü, yine senin için."

"Hayır," diye fısıldadığımda başka bir ses duydum, bu sesi tanımıyordum ama karşımda durdu. Çilli bir kadın, saçları omuzlarından dökülüyordu, kırklarında veya ellilerindeydi. Bana benziyordu ama yaşlıydı, benimle alakası yoktu. "Hayır," diye tekrar ettikten sonra bana dönüp, "ben Minel Karaer," dedi, "ve sen, herkesin katilisin."

Haykırarak gözlerimi açtığımda bileklerimde bir güç hissettim, bakışlarım bileklerime kaydığında bir yatağa bağlandığımı fark ettim. Daha gür sesle haykırdığımda kapı açıldı ve içeriye Büge girdi. Yine bağırdım. "Minel, Minel, Minel," dedi Büge üç

kez. "Hastanedeyiz, kriz geçirdin, sakinleş." Bir daha bağırdıktan sonra içeriye doktorlarla hemşireler girdi ve bulunduğum yeri geç de olsa anladım.

Bir hastane odasındaydım, her yer bembeyazdı. Koluma bir serum takılıydı, bileklerimden bağlamışlardı. Kendime zarar vermemem için buldukları yöntem daha fazla canımı yakmıştı.

"Korel," dedim çığlıklarım son bulduğunda cılız sesle. "Korel nerede?"

"İyi," dedi direkt Büge.

Doktora baktım. "Bileklerimi açın, iyiyim."

"Minel Hanım..."

"Bileklerimi açın!" diye haykırdığımda bu kez içeriye babamın girdiğini gördüm ve uzun zaman sonra ilk defa onu gördüğümde iyi hissettim. "Baba," dedim acıyla. Yanıma gelip bana sarıldı, başımı boynuna gömdüm. "Baba, söyle bileklerimi açsınlar, iyiyim ben. Baba, ne olursun."

Babam her ne yaptıysa birkaç dakika sonunda ayaklarımdaki ve ellerimdeki bileklerden kurtuldum ve ilk kez babama sıkıca sarıldım; bu babama ilk sarılışımdı, uzun zaman sonra ilk kez yürekten sarılışımdı. Bir sığınma dürtüsü değildi, o gördüğüm kâbustan sonra en azından gerçek bir vücuda sarılıp sıcaklığını hissetme arzusundaydım.

"Korel," dedim geriye çekilirken. "O nerede?" Yataktan kalkmak için hamle yaptığımda babam beni oturtmak istedi ama izin vermedim. "Korel'i göreceğim, bırak. Korel!" diye bağırdığımda Büge babamın omzuna elini koyup izin vermesi için teşvik etti.

Babamın ağzını bıçak açmazken önümden çekildi, koluma bağlı olan serumu çekip çıkardım ve ayaklarım soğuk betonla buluştuğunda üzerimdeki beyaz bol tişörtü gördüm. Babama baktığımda kendisi olduğunu âdeta onayladı. Yeniden Büge'ye döndüğümde ise bakışları şakağıma kaydı. Parmağım şakağımı bulduğunda tedavi ettiklerini ve gazlı bezle örttüklerini fark ettim.

"Minel Hanım, rahatsızlığınızın..."

Doktoru dinlemeden kapıya doğru yürümek üzere hareketlendim; Büge de koluma girip bana destek olmak istedi fakat

onu hafifçe itekleyip tek başıma kapıya yürümeye başladım. Bu kez babam koluma girdiğinde onu engellemedim ve hep beraber o kapıdan çıktık.

"Minel, ben..." diye söze başlayan Büge'yi sertçe susturdum.

"Bu hayatta güvenmeyeceğim tek insanın sen olduğunu yine bana hatırlattın, Büge," dedim sert bir sesle. "Daha önce de attın bu kazığı bana, daha önce de merkezde beni yalnız bıraktın, yangının ortasında ama bu kez en kötüsüydü." Durup sertçe ona baktım, gözlerinde pişmanlık bile yoktu. "Hani hislerin sana geri döndüğünü söylüyorsun ya, bir haltın döndüğü yok. Hâlâ aynı vicdansız kızsın."

"Minel," dedi Büge kolumu tutarak ama onu itekledim.

"Kapat o çeneni."

"Ben gelsem bile bir fayda sağlamayacaktı, zarar gördüğümüzle kalacaktık, ayrıca..."

"Ayrıca Korel umurunda değil mi?" diye bağırdığımda birkaç hemşirenin bize dönüp baktığını gördüm. Büge olduğu yere sindi. "Senin sevgilin nefes dahi almadan Korel'i korudu ve onu bile neredeyse engelliyordun. Sen kendinden başkasını düşünmeyen bencilin tekisin."

"Korel umurumda," dedi tedirginlikle. "Ama kendimi düşündüğüm için değildi." Gözleri bizi dinleyen babama kaydı, sonra görmezlikten gelip, "Hamileyim," diye inledi. "Ya çocuğuma bir şey olsaydı."

"Ya bize bir şey olsaydı," diye çıkıştığımda babamın şaşkınlığını hissedebiliyordum ama hâlâ hiçbir şey demiyordu, neden bu kadar sessizdi. Hem bir dakika, neden bütün insanların gözleri benim üzerimdeydi. Normal bir bakış değildi bu, tanıyorlardı beni. Fısıldaşmaları işitebiliyordum.

Cevap vermeyince omzundan itekleyip yürümeye başladım, Korel'in nerede olduğunu bilmiyordum ama babam yeniden koluma girdiğinde beni yönlendiren kişi o oldu. İlk önce sağ ardından sol ve yeniden sol. Bir kapının önüne geldiğimizde aralık durduğunu fark ettim, içeride Gürkan vardı ve bir kişi daha. Başımı biraz daha eğdiğimde onu gördüm:

Korhan.

Kapıyı çalma zahmetine bile girmeden içeriye daldığımda Gürkan'la Korhan'ın bakışları direkt bana döndü, arkamdan Büge girdi ama babam kapıda kalmayı tercih etti.

Gözlerim ikisinden ayrılıp yatağı bulduğunda Korel'i uzanırken gördüm, gözleri açıktı fakat bana değil tavana bakıyordu. Büyük ihtimalle iyi bir sakinleştiricinin etkisindeydi çünkü nefes alırken bile o kadar sakin görünüyordu ki bir an içeriye o şekilde girdiğim için pişman oldum.

"Minel," dedi Gürkan ayağa kalkarken. "Dinlenmen gerekiyordu, çok az uyudun."

"Ne kadar süredir buradayız?" diye sordum Korel'in yanına ilerlerken.

"Beş saat oldu, beş saatin ikisinde senin krizlerini engellemeye çalıştılar zaten." Elini omzuma yerleştirdi. "Hey, iyi misin sen?"

Hiçbir cevap vermeden Korel'in yatağının kenarına oturduğumda bakışları ağır ağır bana döndü. Canım yandı, bir kez daha ağlamak istedim ama benim de kanımda sakinleştiricinin etkisi vardı, bunu anlayabiliyordum.

Kaşı ve dudağı patlamıştı, yanağında kocaman bir morluk vardı. Boynundaki el izleri dövmelerine rağmen görünüyordu, vücudunu ise anlayamıyordum çünkü örtmüşlerdi.

"İyiyim," diye mırıldandı Korel yutkunarak. "Daha kötü," gözleri Korhan'ı buldu, "daha kötü dayaklarım olmuştu."

Elimi kaldırıp yüzüne dokunmak istedim fakat bu fikirden vazgeçip Korhan'a döndüm. "O yedi kişiye ne olacak?" diye sordum öfkeyle.

Korhan çok rahat bir tavırla, "Eve zarar verdikleri için cezasını ödeyecekler," dedi ve tek söyleyebildiği bu oldu.

"Peki ya Korel'e uyguladıkları şiddet," diye sorduğumda öfkemi gizleyemiyordum. "Onu yakmak istediler!" Korel'in bir kez daha irkildiğini hissettim. "Eğer Gürkan orada olmasaydı ve polislere önceden haber vermeselerdi, gerçekten de Korel'i diri diri yakacaklardı."

Korhan hepimizin aksine son derece şıktı. Uykusunu almıştı, saçları bakımlıydı ve üzerinde gri bir takım elbise vardı. Kol düğmelerini bile unutmamıştı.

"Elbette soruşturma açılacak ama bir şey çıkmaz," dedi Korhan gömleğinin bileklerini düzeltirken. "Hatta bu iyi bile oldu; halkın gazı alındı, öfkeleri az da olsa dindi."

"Ne?!" dediğimde oturduğum yataktan kalkıp sert bir ifadeyle yüzüne baktım. "İyi bir şey mi oldu?" Aklımı kaçıracaktım, bu rahatlığı beni delirtiyordu. "O evin önünde ne yaşadığımızı bilmiyorsun, orada bize neler yaptıklarını..."

Korhan bir anda masanın üzerinden kumandayı alıp Korel'in karşısındaki televizyonun sesini açtı, ardından, "Biliyorum," dedi ekranı göstererek. "Herkes biliyor."

Ekranda ilk gördüğüm kişi bendim, göğsüm sansürlenmişti ama işte orada, ağlayarak Korel'in dövülüşünü izliyordum. Gürkan Korel'i kurtarmak için çırpınıyor, Korel ise yerde tekmelenip sopalanıyordu. Arkadaki ev ise yanıyordu.

Alt başlık ise oldukça manidardı: *"Seri katile halk ağzının payını vermek istedi!"*

"Bu..." dediğimde kadının kollarından kurtulup Korel'e siper oluşumu izledim. Öyle bir ağlıyordum ki bu ağlayan ben miyim diye düşünmeden edemedim. En son böyle ağladığımda Korel beni terk edip gitmiş olmalıydı. "Bu nasıl olabilir?"

"Bilerek yapıyorlar," dedi Korhan sesi kısarken ama artık herkes yüzlerimizi biliyordu, ben ve Gürkan ise Korel'e yardım eden kişilerdik. "Çünkü Prometheus cinayetleri senelerdir halkın dilinde ve engellenmiyordu. Bir av buldular, o da Korel. Halkın gazını bu şekilde alacaklar. İnsanlar Korel tutuklanana kadar rahat uyuyamaz ama en azından seri katillerinin yüzünü bildikleri için de keyifliler."

Başımı iki yana salladığımda, "Bu haksızlık," diye fısıldadım ama Korel'in çıtı çıkmıyordu. "Onun, benim, Gürkan'ın, hepimizin hayatını kararttılar." Gözlerimi sıkıca yumdum.

"Öyle," diyen Büge'nin sesini işittim. "Gürkan'ın işine son verildi, başka bir hastanenin de Gürkan'la çalışacağını sanmam."

Gözlerimi açtığımda bu kez Büge'nin öfkeyle bana baktığını gördüm.

"Peki bu saatten sonra ne olacak?" diye sordum Korhan'a sertçe. "İnsan içine çıkamayacak durumdayız, ne yapacağız?"

Korhan bakışlarını Korel'e çevirdi. "Size kalacak bir yer ayarlayacağım, mahkemeye kadar altı gün boyunca oradan çıkmayacaksınız, ayrıca benim de sizinle görünmem doğru değil, bütün gözler üzerimde. Tek bir hamleme bakıyorlar."

Hayatlarımız mahvolmuştu; hepimiz suçluyduk, suçluya yardım edendik ve ötekiydik.

"Bu şekilde olmaz," dediğimde canımın yandığını hissettim. "Başka bir yol olmalı."

"Tek yol, Korel'in suçsuz ilan edilmesi," diyen Korhan bir kez daha Korel'e baktı. "Ya da suçunu itiraf etmesi."

"O hiçbir şey yapmadı," dedim kesin bir sesle. "İşlemediği suçları itiraf edecek hali yok." Elimi saçlarıma geçirip Büge'yle Gürkan'a baktım, sonra Korel'e ve yeniden Korhan'a döndüm. "Bir çözümü olmalı, bu şekilde hayatımıza devam edemeyiz, eğer onu suçlu..."

"Keşke ölseydim." Cümlemi yarıda kesen, Korel'in kalbimi kıran bu dileğiydi. Bakışlarım yeniden ona döndüğünde gözlerinin boşluğa odaklandığını gördüm. "Keşke beni öldürmelerine izin verseydiniz."

Başımı art arda hızla iki yana sallayıp bir kez daha yatağın kenarına oturdum, bu sefer elini avcumun içine aldım. "Saçmalama," dedim hem öfkeyle hem acıyla. Bakışları boşluktan gözlerime tırmandı, hissizliği ulaştı, yerini merhamete bıraktı. "Korel," dedim üzgün bir sesle. "Halledeceğiz, söz veriyorum, seni kurtaracağız." Ardımdaki Büge'ye bakarken gözlerinin karnına indiğini gördüm. Derin bir nefes verdi, ardından yeniden bana döndüğünde başını iki yana salladı. "Halledeceğiz," dedim bir kez daha.

"Boda," dedi yutkunarak. "O nerede?"

İşte buna bir cevabım olmadığı için sessizliğe gömüldüm; bu sessizlik Korel'in daha yüksek sesle nefes vermesine neden oldu. Öfkelenmeliydi, bağırıp çağırmalıydı, çabalamalıydı ama o kadar bıkkın görünüyordu ki biz çabalasak bile öylece izleyecekmiş gibi bir hali vardı.

Hatta ölmek isteyecek gibi.

"Ölmeliydim," dedi bir kez daha ama elini sertçe sıktığımda susmak zorunda kaldı.

"Halledeceğiz," dedim dişlerimi sıkıp. "Ben şahit olacağım, Gürkan da olacak." Büge için bunu dillendirmeyecektim. "Prometheus benim ailemi katletti, en büyük şahit benim. Hatta," gözlerim açıldı, "en büyük şahit babam çünkü aylarca onun elinde tutsaktı, değil mi? Onunla beraberdi." Başımı kapıya çevirdim ve o anda babamın zaten bizi dinlediğini gördüm; omzunu duvara yaslamış, ellerini önünde bağlamış bizi dinliyordu. "Baba," dedim gözlerimi açarak. "Korel'in lehine şahit olursun, değil mi? Onun Prometheus olmadığını söylersin. Senin sözün oldukça geçerli sayılacaktır."

Babamın anında onaylamasını bekledim ama bunu yapmak yerine sessizce bizi dinlemeye devam etti. Kaşlarımı kaldırdım ama herhangi bir yanıt bile vermedi. "Baba?" dedim başımı sağa yatırarak. "Sana söylüyorum, bir cevap ver."

"Bence," dedi Korhan omzunun üzerinden babama bakarak. "Bunu konuşmak için doğru yer değil."

Korhan'ı duymazlıktan gelip, "Baba!" diye bağırdım, Korel'in elini bırakmak istedim ama buna izin vermedi. "Bir cevap ver, şahit olacak mısın? Onun Prometheus olmadığını söyleyecek misin?" Babam dudaklarını ıslattı, yutkundu. "Sen nasıl..." dedim dişlerimi sıkarak. "Seni kumarhaneden kurtaran kişi Korel'di, seni oradan Korel çıkardı. Bunu ona borçlusun."

"Minel," dedi Korel uzandığı yerden. "Baban bana hiçbir şey borçlu..."

"Borçlu!" diye bağırdığımda sesim odada çınladı. "Bunu yapacak! Yapmak zorunda!" Yeniden babama baktım. "Eğer bunu yapmazsan bir daha asla yüzümü göremezsin, beni duydun mu? Benden aldığın sensiz senelerin aynı şekilde karşılığını bulursun, yaşamak için nedenin bile kalmaz."

"Minel," dedi babam kısık sesle. "Böyle söyleme. Ben sadece, Prometheus'un yeniden..."

"Korkaklığın umurumda bile değil," diye çıkıştım. "Seni bulup öldürmesinden mi korkuyorsun?"

"Beni değil," dedi başını önüne eğerek. "Kendi canımın yok olmasından hiç korkmadım, tek çabam senin içindi."

Bu kez Korel'in elini sertçe itekleyip ayağa kalktım. Babamın karşısında dimdik durarak işaretparmağımı ona doğrultum. "Şahit olacaksın," dedim üzerine bastırarak. "Neden mi?" Gözlerim yine acıyla doldu; hayır, bu kadar ağlamamalıydım, Korel bana bir söz daha verdirmeliydi. "Çünkü Korel'e bir şey olursa ben zaten yaşayamam." Babamın dudakları aralandı. "Ona güveniyorum," diye fısıldadım, hem ona hem kendime itiraf ederek. "Ona güvenim sonsuz, baba. Bunu benim için yap."

Sessizlik oldu, diğerleri bizi duydu mu ya da ne kadarını duydu bilmiyordum ama en sonunda babam, "Tamam," diye fısıldadığında yüreğime su serpildi. "Şahit olacağım, Korel'in Prometheus olmadığını söyleyeceğim."

24. YANGIN

Erezlilerin evindeki koltuk takımları, renkler, odalar, her şey değişirdi ama boş çerçeveler asla değişmezdi. Buna Korhan'ın beni getirdiği evde şahit olmuştum; bakışlarım duvarlardaki boş çerçevelerde gezinirken karnımda şiddetli bir sızı vardı, öyle bir sızıydı ki kötü bir şeyler olacak demek değildi bu, zaten o an kötü bir şeyler olduğunun sinyaliydi.

Hastaneden çıktıktan sonra Korhan bizi buraya getirmişti; iki katlı, İstanbul'un dışında eski bir evdi. Ne kadar eski olabilirse. Dört oda vardı; bir odaya ben ve Korel yerleşmiştik, diğer odaya Gürkan ve Büge. Diğer iki odaya bakmak bile istememiştim çünkü ortalık tozdan geçilmiyordu.

Korhan hastanenin gizli kapısından çıkmadan önce kullanmamız gereken eşyalara kadar sıralamıştı. Girmememiz gereken odaları da söylemişti. Burası İdil Erezli'nin gizli mabediydi, çalışmak istediği zamanlar buraya geliyordu.

Öyleyse boş çerçeveler de İdil Erezli'den geliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Korel. Arkamdaki koltukta oturuyordu, elinde viski bardağı vardı. Bu kez hiçbirimiz onu içmemesi için engellememiştik çünkü bu duygu durumundan çıkışı alkolle olacaksa göz yumacaktık.

Çünkü demişti ki, *bırakın kalbim zarar görsün ama biraz rahatlayayım, nefes alamıyorum.*

Biz de göz göre göre Korel'in kalbinin zarar görmesini onaylamıştık. Bazen hayat böyleydi. Sevdiğiniz birinin karşınızda intihara adım adım yürümesini bile engelleyemiyordunuz çünkü biliyordunuz, o adımları atmazsa çok daha ani bir ölüm gerçekleşirdi; o da ruhun ölümüydü.

O yedi kişi tarafından taşlandıktan sonra Korel'in ruhunun öldüğünü hissedebiliyordum, öyle ki hastaneden beri ağzını

bıçak açmamıştı. Büge de öyleydi. Hiçbirimize tek kelime etmiyordu, bizi görmezlikten geliyordu.

"Büyüdüğümü," dediğimde omzumun üzerinden ona baktım. Kaşında gazlı bez vardı, bir gözü mosmordu ve dudağı da yara içindeydi. Bacaklarına yediği sopalar yürümesini engelliyordu ama bunu bize belli etmemek için çaba göstermişti. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Ne kadar fevri bir kızdım ve şimdi ne oldu..."

"Hangi ilk tanıştığımız an?" dediğinde viskisinden birkaç yudum içti. "Birincisi mi, ikincisi mi yoksa üçüncüsü mü?"

"Üçüncüsü," dediğimde yutkunup karşısındaki tekli koltuğa oturdum. Gözleri alnımdaki gazlı beze kaydığında çenesinin kilitlendiğini gördüm; çok fazla dile getirmese de Gürkan'a ve bana olanlardan sadece kendini sorumlu tutuyordu.

"Merkezin girişindeydin, yanında Büge ve bir kız vardı. Kıyafetlerine, saçlarının duruşuna ve bakışlarına kadar hatırlıyorum ama hayır, Minel, büyümedin. Henüz değil. Sen hâlâ o karşılaştığım kızsın." Kaşlarım havalandı. "Çünkü insan kendini tanırsa büyür tamamen; sen kendini tanımıyorsun, geçmişini tam olarak bilmiyorsun, nelere sebebiyet verdiğinden bile haberin yok." Sesindeki öfke miydi yoksa kırgınlık mıydı? Belki de kendisine olan öfkesi? "Büyüyen sadece bendim ve merak ediyorsan seninle ikinci tanıştığımızda büyümüştüm, şu akvaryumdaki balıklardan bahsettiğimizde."

Dirseklerimi dizlerime yaslayıp parmaklarımı iç içe geçirdikten sonra, "Hatırlamadıklarım için beni suçluyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Hatırlamadıkların için değil," dedi fakat devamını getirmedi.

"Ya ne?" Yine bir cevaba erişemedim. Viskisinden biraz daha içtikten sonra ayağının ucundaki şişeye uzanıp bardağa biraz daha doldurdu. O sırada yukarıda Büge'nin gür sesini duyduk; bir devrilme ve kavga. Gözlerimi sıkıca yumduğumda Korel bardağı kafasına dikti. "Sen suçlu değilsin," dedim ama buna ikna olmayacağını biliyordum. "Büge her zaman böyledir."

"Dokunduğum hayatları mahvediyorum," dediğinde bir kez daha şişeye uzandı, dili artık dönmekte zorlanıyordu.

"Dokunduğum herkesi mahvediyorum. Babam haklıydı." Yerimden kalktım, yanına gidip oturdum, bir elim bacağına dokunduğunda dönüp bana bakmadı bile.

"Bana anlatabilirsin," dedim, gözleri gözlerime döndü. "Ben seni dinlerim."

"Dinler misin?" diye sordu ve geçmişteki o anılar bıçak çekerek karşıma dikildi.

"Dinlerim," dediğimde sesim titredi. "Artık dinlerim, Korel. Söz veriyorum, dinlerim."

"Peki ben kaç kez sana anlatırım, Minel?" diye sorduğunda, kalbime bıçak saplasaydı daha az canım yanardı. Dudaklarım aralandığında bakışlarını kaçırıp arkamdaki boş çerçevelere baktı. "Annem fotoğraflardan nefret ederdi, bütün çerçeveleri boş bırakırdı. Öyle ki evde bir fotoğraf bile yoktu. Neden, biliyor musun?"

"Neden?" diye sorduğumda tahmin yürütmemi beklediğini fark ettim. "Bazı insanlar fotoğrafların uğursuz olduğuna inanır, annen de bu şekilde düşünmüş olabilir."

Korel alayla gülüp başını iki yana salladı. "Keşke annem böyle şeylere inanan bir kadın olsaydı, Minel ama hayır, annemin tek inancı kendineydi ve fotoğrafların uğursuzluğuna değil samimiyetsizliğine inanırdı." Gözleri kısıldı. "Bu yüzden annemle beraber tek bir fotoğrafımız yok, aile fotoğraflarımız da öyle. Çünkü annem, bizim mutlu bir aile olmadığımızdan hep emindi, onun için bir yalanı duvara asmak yerine duvarın boş kalması daha geçerliydi." Elim yavaşça omzuna dokundu, başını elime yasladı, bakışları ise elindeki viski bardağındaydı. "Beni buna öyle bir inandırdı ki ben de aynı düşünceyle ilerledim ama sonra ne oldu, biliyor musun?" Başını yasladığı yerden kaldırıp bana baktı. "Bizim seninle bir fotoğrafımız oldu, beraber."

O zamana kadar biz geçmişte Korel'le bu kadar yakınsak neden hiç fotoğrafımız yok diye düşünmediğimi fark ettim ve o an, Korel'in dudaklarından bu cümleler dökülmüştü.

"Korel," dedim heyecanla ve gözlerimi açarak. "O fotoğrafı görmek istiyorum."

Korel gülümsedi. "Bir konsere gitmiştik, Teoman konseriydi. Yaşın küçüktü, ben de çok büyük sayılmazdım. Bir fotoğrafçı dolaşıyordu, fotoğrafımızı çekmek istedi. Çırpındım, direttim ama seni kıramadım. O gün, o konser alanında fotoğraf çekildik ve sen onu çerçevelettin. Defalarca bunu istemediğimi söyledim ama sonra dedim ki kendi kendime, anneme göre biz mutsuzduk fakat Korel ve Minel mutsuz değil ki. İlk fotoğrafım seninle oldu, biz beraber o fotoğraf karesinde gülümsedik. O çerçeveyi yanımdan ayırmak bile istemedim."

Geçmiş zaman kullanıyordu, geçmiş zaman canımı yakıyordu. Elimi yavaşça çektiğimde, "Ne oldu o fotoğrafa?" diye sordum endişeyle.

Korel bardağa bakıyordu ama sanki gördüğü bir cam bardaktan daha fazlasıymış gibi gözlerine acı doldu. "Esir tutulduğumda, denek olduğumda ve nicesinde bile yanımdan ayırmadığım o çerçeve yandı, Minel," dedi acılı bir nefesle. "Ben yandım, o çerçeve yandı ama şimdi bir tercih hakkı sunsalar ilk hangisini kurtaralım diye, o çerçeveyi kurtarın derim çünkü geçmişin mutlu zamanları bazen zihnimde siliniyor, çok korkuyorum senin gibi unutursam diye. Fotoğraflar oradadır, hep canlı durur."

Yutkunduğumda ne yapacağımı bilemedim ve yüzünü izlemeye devam ettim fakat o bana bakmıyordu ya da bakamıyordu. Kendime engel olamadım, onu ensesinden tutup çektim ve göğüs kafesime yasladım. "Geçmişte mutluyuz diye şimdiyi yok edemeyiz ya Korel," dedim ağlamaklı bir sesle. "Bir fotoğraf daha çekiliriz, yine mutlu oluruz ve onu çerçeveletiriz. Yanmaz bu kez, iki tane olur hem."

"Hayır," dediğinde sesi boğuk geliyordu. "Her şey o fotoğraftan sonra oldu, bir kez daha bunu tekrar edemeyiz, etmemeliyiz."

"Deme öyle," dediğimde çenemi saçlarına yasladım, sonra parmaklarımı saçlarında dolaştırdım. "Annen ve sen ayrısın, abinle de öyle ve babanla da."

"Babam haklıydı, Minel," dedikten sonra elindeki bardağı bırakıp bana sarıldı. Beni kendisine çekip kucağına aldı ama onun başı göğüs kafesimin üstündeydi. "Sadece zararsın, derdi bana. Sadece kötülükten ibaretsin. Utanç kaynağısın." Başını iki

yana salladığında saçlarını daha fazla okşadım. "Hatta bir keresinde bana öz oğlu olduğumdan şüphelendiğini söylemişti halbuki Korhan'ı el üstünde tutuyordu. Öyle sevmiyordu ki beni, bir baba değil, bir insan bir insandan bu kadar nefret edemezdi ama işte şimdi görüyorum. O hep haklıydı. Hepinizin hayatını mahvettim."

Ne dersem diyeyim düşünceleri değişmeyecekti, bunu görebiliyordum. "Korel," dedim, ellerimle yüzünü tutup bana bakmasını sağladım. "Kimin neye sebep olduğuyla değil, sevgiyle ilgileniyorum ben. Sana yaptığımızı seven herkes yapardı, beni duyuyor musun?" Ağlamıyordu ama ağlasa daha az canım yanardı; çenesi titriyordu, gözlerinin içi kıpkırmızıydı. "Sana güveniyorum, Gürkan sana güveniyor; sen acı çekerken ikimiz de öylece duramazdık. Bize bunu yaptıran sen değildin, sana olan sevgimizdi. İkimiz de pişman değiliz. Söylesene, sen olsan aynısını yapmaz mıydın?" Çocuk gibi başını aşağı yukarı salladı. "O halde?" dedim gözlerimi kısarak. "Neyin haklılığından bahsediyorsun? Neden bu haldesin?"

"Ya pişman olursanız?" diye sordu bir anda.

"Neden olalım?" dedim direkt. "Bizi pişman edecek tek şey, senin Prometheus olman, boşa savaşımız olurdu. Ama böyle değil, sen hiçbir zaman Prometheus olmadın. Sen onun bir piyonusun." Hiçbir cevap vermeden yüzüme bakmaya devam etti ama çenesi daha şiddetli titremeye başladı. "Değil mi, Korel?" dedim korkuyla, bu korku ona karşı bir tarafımın güvensizliğinden geliyordu. "Senin Prometheus olman imkânsız, Korel."

Beni onaylamadı ya da reddetmedi fakat yeniden başını göğüs kafesime yaslayıp gözlerini kapattığında kolları vücudumu daha sıkı sardı. Kalp atışlarını duyabiliyordum, o kadar hızlıydı ki; kendi iyiliği için biraz da olsa yavaşlasın istedim.

Gözlerimi sıkıca yumduğumda yana doğru yattığını fark ettim, ardından beni de kollarının arasına aldı ve bu kez, benim alnım göğüs kafesine denk geldi. Kolları daha sıkı dolanırken, iki kişilik koltukta uzandık. Gözlerimi bir an bile olsun açmadım çünkü hissetmek, görmekten daha kıymetliydi ve o arada, Korel'in kül kokusunu soluyabiliyordum.

Ama sadece bu kadar da değildi. Ateşin sesi vardı, çatırdıyordu; çığlıklar ve duman. Bu zihnimdeydi ve bir anı beni kucağına doğru çekiyordu.

Esir tutulduğum yer cayır cayır yanıyordu ve ben her zaman olduğu gibi camdan bir odanın içindeydim. Alevler her tarafa yayılıyordu, defalarca bana unutturdukları halde ezberletmeye çalıştıkları o defter elimdeydi.

Gözlerimi kocaman açmış, karşımdaki ateşi izliyordum. Çığlıklar, yanan insanların çığlıklarıydı ve benim kapımı sadece o gün kilitlemişlerdi; normalde hiç kilitlemezlerdi çünkü buradan çıkışım imkânsız olurdu.

Siren sesleri ötüyordu, alevler cama yaklaşıyordu, masam titriyordu ve ben sadece, kocaman gözlerle etrafıma bakıyordum. Tek hatırladığım, korkudan daha çok şaşkınlığımdı çünkü neler olduğunu anlayamıyordum.

Birisi yangını çıkarmıştı, kaç katlı olduğunu bilmediğim yer cayır cayır yanıyordu.

Sanki beni duyabileceklermiş gibi, "İmdat!" diye haykırdım, yumruklarım camı buldu ve art arda vurmaya başladım ama elbette ki kırılmaz camdı. Kapıya koştum, onu yumrukladım ama kimse yoktu.

Anı o kadar silikti ki zaman atlamaları oluyordu ama fark ediyordum; o tutulduğum yer, Korel'in de tutulduğu yerdi. Denek olduğu, uğruna savaş verdiği hatta onu boğdukları yerdi. Biz aslında aynı zamanda birbirimizden habersiz denek olmuştuk ve ben onu unutmuştum.

Silik anılarımdan o ana ait başka bir sahne daha zihnime düştü.

Onu gördüm, Korel'i, karşımdaydı. Alevler camlardaydı, odanın çevresini kaplamıştı ama o gelmişti.

Ve ben şu an onun Korel olduğunu bilsem de anının içinde tanımıyordum ama o beni kurtarmaya gelmişti.

"Kurtarın!" diye haykırdım ve o an, zihnimdeki anının içinde Korel'in bir kolunun boydan boya yandığını, üzerindeki tişörtün parçalandığını gördüm. Dövmeler yoktu, taze yanıklarla doluydu, az önce olan yanıklarla ama kapımı açmaya çalışıyordu.

Korel elini kapının demirine dokunduramıyordu çünkü avcunu yakıyordu.

Titremeye başladığımda Korel'in uykulu nefesini işittim, gözlerimi açıp bana sarılan bir kolunun elini aldım ve avuçiçindeki o yanık izini gördüm; dövmelerle bile kapanmayan o izi.

Benim sırtımdaki yanık izine benzeyen o izi.

Korel kapıyı zorla da olsa kırarak açtı, göz göze geldik; o bana büyük bir merhametle baktı, bense ona bir yabancıya bakar gibi. Bu ona kaçıncı defa bu şekilde bakışımdı, bilmiyordum ama kapıyı açtığı an duman içeriye dolmuştu, nefes almakta zorlanıyordum.

Korel yanıma geldi, üzerimdeki beyaz önlüğü çıkarıp ağzımı onunla kapattı, ardından beni kucağına alıp odadan çıktı. Her yer alev alevdi, adım atacak yer yoktu, gözlerim yanıyordu.

Korel'in hırıltılı nefesleri artık kuvvetinin kalmadığını gösteriyordu ama koşmaya devam edip bir delik buldu; o delikten içeriye girdiğinde başka bir odayla karşılaştık. İleride insanlar yanıyordu, çığlıkları kulağımdaydı, Korel o tarafı da görmezlikten geldi, başka bir kapıya doğru yürüyüp açmaya çalıştı, o sırada acıyla inleyip elini sırtıma yasladığında çığlık attım; öyle bir çığlıktı ki sırtımın yandığını hissettim.

Sırtımdaki yanık izi. Yangının ortasında kalıp yanmamıştım, Korel beni kurtarırken kendi yangının ortasında kalmıştı; sırtımdaki o iz, yanan elinin iziydi.

Acıyla nefesimi verip yüzüne baktım; kaşları çatık, nefesi hırıltılıydı, uyuyordu. Bakışlarım çenesindeki ize kaydı, sonra boynundaki.

Dış kapıya gidene kadar Korel defalarca yandı ama benim yanmama izin vermedi. Defalarca özür diledi sırtımı yaktığı için. Defalarca öksürdü ama benim nefesimi düzeltmeye çalıştı.

Sanki ateşin yolunu biliyormuş gibi beni dış kapıya kadar getirdi ama vücudu tamamen kül kokuyordu çünkü yanmıştı.

Kapıdan dışarıya çıktığımızda gözleri gözlerimi buldu ve o an zihnimdeki Minel, onu asla tanımadığı halde bir elini yüzüne yerleştirdi; Korel çenesini kilitledi ama geriye kaçmadı. "Seni," dedim tam o sırada. "Bir yerden tanıyor muyum?"

Burnuma yanık kokusu doldu, ciğerim dumanı daha fazla kaldıramadı ve elim yüzünden düştüğünde aslında o yanık kokusunun da yüzünden geldiğini anladım.

Bakışlarım çenesindeki yanık izinden ellerime kaydı, işaret-parmağım ile başparmağımdaki o silik yanık izlerini gördüm. Dikkatli bakınca fark edilen ama Korel'in çenesindeki kadar belli olmayan yanık izleri.

Yutkunduğumda Korel'le ilk tanışmamızda söylediği cümleler geldi aklıma.

O iz değil, emare, demişti, çenesindeki iz için. *Benim için armağan.*

Ona o armağanı veren bendim, benim sırtımdaki iz ise bir kurtuluşun iziydi. Korel'in beni kurtarışının ama kendisini kurtaramayıp yanmasının iziydi.

Gözlerimi açtığımda o yoktu, kimse yoktu, bir acil kapısının önünde, sedyedeydim ve bir erkek çocuğu hemen karşımdaydı, kucağında bir kedi vardı.

"O abi beni kurtardı," diyordu bana. "O abi sözünü tuttu."

Kendimi tutamayıp Korel'in yüzünü ellerimin arasına aldım ve art arda öpmeye başladım, derin uykusundan şaşkınlıkla uyandı ama bunu bile umursamadım. İlk önce yanaklarını, sonra alnını, ardından burnunu ve en son çenesindeki izi. Ağlamaya başladığımda Korel, "Ne oluyor?" diye fısıldadı.

"Özür dilerim," dedim ağlaya ağlaya. "Çok özür dilerim, çok özür dilerim, çok özür dilerim. Seni hatırlayamadığım her an için çok özür dilerim, Korel."

"Minel," dedi ama dudaklarımı yaralı dudaklarına bastırdım ve öptükten sonra geriye çekilip gözlerinin içine baktım.

"Hatırlıyorum, Korel," dedim acıyla. "Beni kurtardığını, o yangını, izlerini, asıl olanı." Yaprak sarısı gözlerine gölge düştü; yutkunduğunda bakışlarını kaçıracak gibi oldu ama asla buna izin vermedim. "Ben o gün seni tanıyamadım, değil mi? Ben seni unutmuştum, değil mi?" Hiçbir cevap vermedi, daha başka neler vardı? Aklımı kaçıracaktım. "Söz veriyorum," diye fısıldadım. "Artık kendimi unuturum, seni unutmam, Korel. Çok özür dilerim."

Başını iki yana salladığında dudakları alnımı buldu ve sonra parmakları bel boşluğumdaki yanık izine dokundu. "Ben özür dilerim," dedi beni öldürmeye yemin etmiş gibi. "Bu iz için."

"O iz değil," dediğimde gözlerinin içine baktım. "Emare. Benim için armağan."

Dakikalardır o kadar acıya rağmen ağlamayan Korel'in gözleri asıl o an doldu ve beni göğüs kafesine öyle bir çekip sarıldı ki, hayır dedim, bir katil bu şekilde sarılamaz, bir katil böyle güzel rol yapamaz, hayır, dedim, hayır. Bir katilin kalbi bu kadar güzel olamaz, benim hayatımı defalarca kurtaramaz.

"Korel," diye fısıldadım gizlendiğim yerde.

"Minel," dedi karşılık olarak.

Ben sana âşık oldum, dedi iç sesim, âdeta haykırdı ama dile getirmekte zorlandım. Dudaklarım aralandı, sonra bundan vazgeçip yeniden konuşmak istediğimde sanki dilimin üzerine alevler düştü. Beni engelleyenin ne olduğunu bilmiyordum ama o an, bunu ona itiraf edemedim.

"Bizim çok güzel zamanlarımız olacak," dedim düşüncemin yönünü değiştirerek. "Çok güzel anlarımız, fotoğraflarımız, geleceğimiz. Yaşayacağız Korel, kurtulacaksın. Çabala, bu çaba tek taraflı olmamalı çünkü ben yoruldum." Çenemi göğüs kafesine yaslayıp yüzüne baktım. Parmakları sakince yanağımı okşadı, sonra yaşları sildiğinde gülümsediğine şahit oldum, uzun zaman sonra gördüğüm o içten gülümsemelerindendi. "Yoruldum, Korel," dediğimde dudaklarım titredi. "Ne olur, sen de çabala, kendin için olmasa bile gelecek için ve varsa geleceğimiz için."

Yaşları sildi, yenileri aktı, onları da sildi, ardından saçlarımı önümden çekip, "Minel," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Korel," dedim ve bu kez o ne söyleyecekse vazgeçti.

Kollarının arasına sıkıca alıp yüzünü benden gizledi; doğru mu, yalan mı söylediğini anlamadığımda, "Çabalayacağım," dedi. "Ne kendim ne geleceğim için. Çabalayacağım, en çok senin için."

Unuttuklarım aklıma gelirken yanında acıları da getiriyordu ve ben onları yeniden unutmak istiyordum çünkü

anılarımın içinde artık Korel değil ondan sonrası vardı ve zihnimdeki Minel, Korel'i hiç hatırlamadan hayatına devam ediyordu.

Amcasıyla beraberdi, ağzını bıçak açmıyordu, herkese yabancıydı, sevgiden bihaberdi. Liseyi bitiriyordu, ders çalışıyordu, uyuyordu, ağlıyordu, kâbuslar görüyordu ve yeniden aynı şeyleri yaşıyordu.

Öyle bir silmişlerdi ki zihnimi, kalan anılar hem acıydı hem de Korel'in kokusu bile yoktu.

Onsuz, onu hatırlamadan yaşamaya nasıl devam etmiştim? Çünkü şu an bakıldığında o, hayatımın bir kısmı değil tamamı olmuştu; çocukluğum, öğretmenim, dostum, sırdaşım, arkadaşım, kurtarıcım. Bir insana tek bir kişiyi değil birçok kişiyi unutturmuşlardı çünkü Korel içinde benim için tek bir kişiyi taşımıyordu.

"Avukatın gayet iyi," dedi Korhan yemek masasındayken. Beşimiz evdeki yemek masasında oturmuş makarnalarımızı yiyorduk. Korel ağzındaki yaralardan dolayı yemekte zorlanıyordu bu yüzden aç olmadığını söylemişti; ben nedenini anlasam bile yine de çaktırmamıştım.

Büge'yle Gürkan'ın ağzını bıçak açmıyordu, Gürkan arada sırada Korel'le konuşuyordu ama Büge'yle aralarında soğuk rüzgârlar esiyordu, tıpkı benimle arasındaki gibi. Korhan ise akşamüstü gelmişti, dosyalarla. Korel'le mahkemeye çalışacaktı, avukatı birazdan gelecek, bize de ders verecekti.

Babamı aramıştım ama gelemeyeceğini söylemişti hatta düşündüğümden daha umursamaz davranmıştı, normalde defalarca ararda ama bugün sadece bir kez aramış, onda da gelemeyeceğini ama mahkeme günü orada bulunacağını söylemişti.

Ağız ucuyla da eve gelmemem gerektiğini belli etmişti. İnsanların benden korktuğundan ötürü mü, sokağa çıkarsam taşlanacağımdan mı yoksa başka bir nedenden miydi, anlamamıştım.

Büge sertçe çatalını tabağının yanına bırakıp, "Biz ne kadar süre bu evin içinde hapis kalacağız?" diye sordu Korhan'a hiddetle.

Korhan sakin bir şekilde makarnasından son lokmasını alıp yedi, ardından birkaç yudum şarap içip kadehi masaya yerleştirirken, "Korel'in suçsuz olduğu ilan edilene kadar," diyerek rahat bir sesle yanıt verdi. Bu rahatlık Büge'yi delirtiyordu, anlıyordum.

Korel Büge'nin yüzüne bakamıyordu.

"Benim doktora gitmem gerek," dedi Büge kaşlarını çatarak.

"Biraz bekleyebilir."

"Bekleyemez."

"Bekleyebilir," dedi Korhan yeniden. "Ayrıca sevgilin doktor, ne doktorundan bahsediyorsun?"

Büge dişlerini sıkıp eline yeniden çatalı aldı fakat makarnaya batırmadı. Gürkan ise hiçbir şey söylemeden öylece durmaya devam etti.

"Bence Büge hastaneye gidebilir," dedim Korhan'a dönüp. "Onu kimse görmedi, Korel'i koruyanların arasında yoktu." Sesimdeki ima Büge'nin öfkeli bir nefes vermesine neden oldu.

"Olmaz," diyerek çıkıştı Gürkan. "Benim kız arkadaşımı bilenler biliyor, fırsat kolluyorlardır."

"Kız arkadaşını bu kadar düşündüğünü belli edeceğin zaman, şu zaman değildi." Büge'nin bıçak gibi cümlesinin ardından Gürkan öfkeyle ona baktı ve Korel başını kaldırıp Büge'yle göz göze geldi. Çok kısa bir an bakıştılar, ardından Büge dişlerini sıkıp Korel'den gözlerini kaçırdı. "Umarım bütün bunlara değer," dedi kendini tutamayıp. "Çünkü eğer değmezse kaybettiklerimizin bedelini kim ödeyecek, bilemiyorum."

"Büge," dedim uyaran bir ses tonuyla.

"Ne Büge?" diye tepki verdi. "Seneler sonra ilk defa mutluyum, hayatım yolunda, her şey istediğim gibi derken bu ateşin içine düştük. Benim için her şey iki katı zor, bunun farkında değil misin, Minel?" Kastettiği bebekti fakat bu ona karşı olan öfkemi engellemiyordu.

"Büge, yeter," dedi Gürkan sakince.

"Bencil adamın tekisin ve sen..."

Bunun üzerine Gürkan sertçe elini masaya vurup, "Yeter!" diye bağırdı ve bir bardak düşüp kırıldı. Büge korkuyla titreyerek geri kaçtı. "Sana defalarca söyledim, benim Korel'e can borcum var!"

"Gürkan," diye söze girecekti Korel ama Gürkan izin vermedi.

"O an iki elimi bağlasalar ben yine onun için koşardım, anla bunu ve asıl sen bencillikten vazgeç. Eğer bana âşıksan, bu âşık olduğun adamı tam da bu kaosun içindeyken sevdin. Şimdi ne değişti?" Bir kez daha elini masaya vurdu, Büge yine irkildi. "Benden önceki hayatın sanki tozpembeymiş gibi davranmaktan vazgeç, ben seni hiçbir şeye tercih etmedim ama annen seni bir içki şişesine tercih ederdi."

Gözlerim açıldığında Büge'den daha çok benim kalbimin kırıldığını hissettim hatta Korhan bile şaşkınlıkla dönüp bize baktı. Korel ise elleriyle yüzünü ovuşturup sanki o yüzüne yerleştirdiği ifadesizlik maskesini çekip koparmak istedi.

Büge acıyla derin bir nefes verdikten sonra hepimize baktığında gözlerinin dolduğunu gördüm. Yutkundu, saçını kulağının arkasına itekledi, çenesini kaldırıp güçlü durmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Gözünden yaş aktığında elinin tersiyle sildi, sakince masadan kalkıp sandalyesini yerine yerleştirdi, ardından Gürkan'a baktı.

"Ben ve arkadaşın arasında bir tercih hakkı değildi bu," dedi titreyen bir sesle. "Çünkü böyle bir durumda beni seçmemen için çabalardım hatta sizinle gelirdim." Başımı iki yana salladım, Gürkan ise anlamayıp ona baktı. "Bu tercih hakkı, o ve çocuğun arasındaydı aslında." Hâlâ düz gözlerle bakmaya devam eden Gürkan, Büge elini karnına yerleştirdiğinde ne olduğunu anladı ve gözlerine korku oturdu, bakışlarına acı. Başını iki yana salladığında Büge'nin gözlerinden yaşlar düşmeye devam etti. "Bebeği aldırmak istersin diye sana sonradan söyleyecektim, babalık sana çok yakışırdı ama karar değiştirdim, Gürkan. Boş ver sen baba olma, ben anne olmayayım. Aldıralım bu bebeği çünkü bu cehennemde çocuk büyütülmez."

Gürkan ayağa kalkıp bir şey söylemek istedi ama dili tutulmuş, ağzı açık şekilde Büge'ye bakmaya devam etti. Büge oradan

çıkmak istediğinde ise kolundan tutup çevirmekten başka hiçbir şey yapmadı.

Büge onu tutan eline baktı, ardından, "Benim annem beni bir içki şişesine tercih edebilir," dedi ağlayarak. "Ama ben çocuğumu hiç kimseye tercih etmeyeceğim için bu kadar çaba verdim, şimdi beni çok daha iyi anlıyorsundur." Kolunu sertçe Gürkan'ın elinden kurtarıp salondan çıktığında Gürkan omuzları düşmüş şekilde arkasından bakakaldı. Öyle zor bir andı ki ne yapacağını hiç bilmiyordu.

"Git," diye fısıldadım Gürkan'a. "Git ve içinden ne geliyorsa söyle Gürkan yoksa çok geç olacak, Büge'yi biliyorsun." Gürkan omzunun üzerinden bana baktı, ne demek istediğimi tam olarak anladığında salondan hızla çıktı.

Büge kendi canından çok rahat bir şekilde vazgeçebilecek o kadındı ve Gürkan, onun intiharına neden olabilirdi.

Kısa bir sessizliğin ardından Korhan, "Vay canına," diye mırıldandı şarap kadehini masaya yerleştirirken. "Ne trajedi ama."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırdığımda yanımdaki Korel'in ayağa kalktığını gördüm ve bakışlarımı ona çevirir çevirmez direkt bileğini kavradım. "Nereye?"

"Büge'ye bakacağım," dedi beni şaşırtarak. Korhan'ı neredeyse tamamen görmezlikten geliyordu. "Ben de onunla konuşacağım."

"Bence zamanı değil," dediğimde aslında aksini düşünüyordum; ya yıkılacak ya toparlanacaktı fakat tam olması gereken zaman o andı.

"Zamanı," diyerek başını salladı ve elini bileğimden kurtardı, o da salondan çıkıp gidince mecburen Korhan'la baş başa kaldık; kasvetli bir hava sanki etrafımda dönüyordu.

Korhan oturduğu sandalyeden ayağa kalkıp kadehine şarap doldurdu, ardından bana da ikram etti, başımla reddetmeme rağmen onaylayıp şişeyi önüme bıraktı, sonra ayakta durmaya devam ederek elleri cebinde o da duvardaki boş çerçevelere bakmaya başladı.

"Çok korkunç, değil mi?" diye sordu işaretparmağıyla çerçeveleri göstererek. "Küçükken de çok korkardım."

"Sayılır," deyip kısa bir cevap verdim.

"Boş çerçevelerin nedenini biliyor musun?" Korel'in bana anlatıp anlatmadığını merak ediyordu, Korhan savcı olduğu için yanıt alması çok kolay olabiliyordu.

"Neymiş nedeni?" diye sordum ve ben de ayağa kalkıp kalçamı masaya yasladım ve kollarımı önümde bağladım.

"Benim yüzümden." Kaşlarım havalandı, ardından çatıldı fakat bunu görmedi, yüzünde alaylı bir gülümseme vardı ama o alaylı gülümsemenin altında derin bir acı yatıyor olmalıydı. "İdil Erezli beni hiçbir zaman öz oğlu olarak kabul etmedi, hiç de sevmedi. Hiçbir aile fotoğrafında olmamı istemedi, her fotoğraf çekildiğimizde yırtıp attı. Korel doğmadan önce," şaraptan büyük yudumlar içti, "yani İdil ona hamileyken aslında bütün bu çerçeveler ben, Cüneyt ve İdil Erezli fotoğraflarıyla doluydu. Bir gece, ani bir krizle bütün fotoğrafları çerçevelerden söküp çıkardı, hepsini yırttı. Çerçevelerin boş kalacağını söyledi. Ondan sonra da Korel doğdu, hiçbir şekilde beraber fotoğraf çekilmedik."

Üzülmüştüm hatta kalbimde ince bir sızı hissetmiştim ama bunları görmezlikten gelip öfkeyle ona baktım. "Ve bütün bunlara rağmen kardeşini hırsların uğruna geçen gün görmezlikten geldin, öyle mi?" Tek kaşını havaya kaldırdı. "İdil Erezli'nin sana olan nefretiyle ilgilenmiyorum ama ilgilenecek olsaydım Korel'i de babasının hiç sevmediğini söyleyebilirdim ve sen abisiydin. Çerçeveleri annesi boş bırakıyorsa sen doldurmayı öğretebilirdin, babasından koruyabilirdin. Korel'e sevgi verseydin annenin bile sana vermediği sevgiyi verebilirdi."

Korhan hazırlıksız yakalanmıştı. "Sanırım içindekileri dökeceksin, öyle mi?"

"Hayır, sadece sana karşı herkesin bir şekilde susmasından sıkıldım diyelim." Şarap şişesini elime aldım ve kadehe doldurmadan kafama diktim; eskiden yüzüm buruşurdu, şimdi hoşuma gidiyordu. Zaman geçtikçe iyileşmediğimi, aksine daha da kötüye gittiğimi o an fark ettim. "Dün gece, bana anlattığın her şeyi düşündüm, Korhan hatta sana hak vermeye bile çalıştım ama bir noktada seninle ayrıldık: Bu nefreti Korel hiç hak etmedi. Bana gösterdiğin bütün raporlara gerçekten sahip mazoşist bir adam

olsa bile sen onun abisiydin; başını okşaman, sevgi göstermen, şefkatini vermen, her şeyi geç onu koruman asla zor değildi." Başımı iki yana salladım. "Ama sen, ona büyük bir öfke içindesin, neden? Bunu hiç kendine sordun mu?"

Kısa bir sessizlik oldu, söylediklerimi sindirmeye çalıştı, ardından elimden şişeyi alıp o da kafasına dikti. Masaya yaslandığında benim gibi kollarını önünde bağlayıp, "Sana en dürüst halimle geleyim mi, Minel?" diye sordu.

"Lütfen," dedim başımı sallayarak. "Bana en dürüst halinle gel, en yalan halinden daha çabuk kabullenirim."

Korhan dönüp alayla bana baktı. "Bu hayatta Korel'i kıskandığım kadar kimseyi kıskanmadım çünkü onu annesi seviyordu, beni sevmiyordu, üveydim." Dudaklarım aralandı. "Biliyorum, babamızdan bahsedeceksin ama Cüneyt Erezli de beni sevmiyordu; sadece işine yarıyor, onun askeri gibi davranıyordum. Korel aptaldı, babama dikleniyordu; ben hep boyun eğiyor, onun söylediklerini yapıyordum. Bu yüzden babam bana dokunmuyordu." Gülümseyerek çerçevelere baktı. "Savcı değil, yazar olmak isterdim." Şaşırdım. Yüzüme bakmadan, "Şaşırma öyle," dedi. "Hayal kurmayı çok severim, yazmayı da öyle. Ama babam savcı olmamı istedi diye savcı oldum. Takım elbise giy dedi, takım elbise giydim, bira içme dedi, içmedim. Köşe başı barlara takılma dedi, takılmadım. Sözünden çıkmadım, beni kabullendi ama Korel tam tersimdi." Gözleri yeniden bana döndü. "Korel benim olamadığım kişi, Minel ve en çok bu yüzden onu kıskanıyorum. Bu kıskançlık bazen kine dönüşüyor, önüme geçiyor. O gün yarışta bana diklendi, normal bir abi tabii ki canını düşünürdü ama ben kinle onu yenmek istedim; bunu sana anlatamam, anlatsam da inanmazsın ama elbette pişman oldum."

"Pişman oldun mu gerçekten?" diye sordum.

"Oldum." Kısa ve net yanıtının ardından gözlerini kıstı. "Aylarca Korel'e kalbi konusunda yalvaran da bendim, kendine verdiği zararlar konusunda da. Onu tanımıyorsun, Minel. Tanıdığın tek adam, fedakârlıklarıyla Korel ama onun en büyük zararı kendine. Ölmek üzere olan biri için ne kadar çabalanırsa o kadar

çabaladım fakat en sonunda bıraktım çünkü benden kaçtı, bana bakınca babamı gördü."

Samimi miydi yoksa yalanlar mı uyduruyordu bilemiyordum ama profiline baktığımda çenesinin kaskatı olduğunu görebiliyordum. İlk defa savcı Korhan Erezli'yi yıkılmak üzereymiş gibi görmüştüm, bu ifadesini o havuzun içinde sevdiği kadın öldüğünde bile görmemiştim.

Bağladığı kollarını açtı, beyaz keten gömleğinin kol düğmesine ulaştı, kolunu yukarı sıvadığında daha önce gördüğüm dövmesiyle karşılaştım. Simsiyah bir dövme, hiçbir anlamı yoktu ama iç tarafını çevirdiğinde damarının üzerindeki dikiş izini, dikişin etrafını saran siyah telleri gördüm; teller dövmeyle yapılmıştı ama öyle gerçekçi görünüyordu ki ürpermeden edemedim.

Bakışlarım yüzüne çevrildiğinde gözlerim kocaman açıldı çünkü Korhan'ın gözleri dolmuştu.

"Bir cam parçası, bir nabız ve kesik, sonra da kan." Elim kalbime gittiğinde dehşetle ona baktım. "Korel doğduktan sonra İdil Erezli beni odama kilitlerdi, günlerce hatta bazen aylarca o odanın içinde kilitli kalırdım. Herkes uyuduktan sonra çıkış iznim vardı, ben Korel'i uzun bir süre tanımadım. Bana öfkeli olduğunu görebiliyorum ama ben de çok öfkeli büyüdüm, Minel. Herkese karşı. Hiç suçu yokken Korel'e karşı bile ama o benim kardeşim." Bileğini bana gösterdi. "Bu intihar girişimimde beni o odada bulup kurtaran kişi küçük Korel'di, benim de ona artık bir can borcum olduğunun farkındayım. Onu kurtarmak için elimden ne geliyorsa yapacağım fakat o odaya kilitli kalan Korhan'ı da susturamıyorum. Varsa bir çaresi susturayım ama üvey olsam bile İdil Erezli beni sevmeliydi, öyle değil mi? Bir çocuk odalara kilitlenmez, Minel. Aç susuz bırakılmaz, unutulmaz." Yutkunduğunda gözlerini tavana çevirdi ve benden kendisini gizledi. "Bir tercih hakkım olsaydı ben de bu aileyle büyümek istemezdim, o yetiştirme yurdunda kalmayı dilerdim."

Başımı acıyla iki yana salladığımda elim dövmeli kolunu bulup sıktı, bunun üzerine bakışları yeniden bana döndü. Dolan gözlerinde artık yaş yoktu, karşımda ağlamamak için verdiği savaşta galip gelmişti ama yüzündeki acı ömrüm boyunca

silinmezdi. "Yaşadıklarınızın suçlusu ne sensin ne Korel," dediğimde gözleri, kolunu sıkan elime kaydı. "İdil ve Cüneyt sorumluydu. Şimdi bunu kurtaracak kişiler de sizsiniz. Ona sevgi verirsen sevgi bulursun, Korhan. Yap bunu, bir kez dene. Onunla yarışma, onunla birlikte yarış. Bu Korel için yeterli olacaktır."

Korhan dudaklarını birbirine bastırdı, ardından başını iki yana sallarken, "Onu kurtarabilecek miyiz?" diye sordu. Savcı olan oydu ama bu soruyu bana sormuştu; ilk defa Korhan'ı böyle çaresiz görmüştüm.

"Evet," dedim net bir sesle. "Çünkü ikimiz de biliyoruz, Korhan. O Prometheus değil."

Korhan beni onaylamadı, bakışlarını kaçırıp üzerime doğru eğildi, arkamdaki şişeyi alırken yüzü yüzüme yaklaştı. Birkaç saniyeliğine göz göze geldiğimizde bakışları yüzümde gezindi, ardından dudaklarıma indiğinde aklından ne geçtiğini o an anladım.

"Ona güveniyor musun?" diye sordu o yakınlıktayken. Ürperdiğimi hissettim, sesinde ve yüzünde hâlâ acı varken bana nasıl böyle bakabilirdi? Bu da benim aklımın oyunu muydu?

"Güveniyorum," diye fısıldadığımda bir kez daha dudaklarıma baktı, ardından gözlerini kıstı. Kalbim korkuyla birkaç kez attığında olduğum yerden öyle bir kaçıp arkasına geçtim ki Korhan aynı şekilde kalmaya devam etti. Sırtına bakarken başka bir nefes sesi daha işittim ve bakışlarımı kapıya çevirdiğimde Korel'in bizi izlediğini gördüm; ne zamandan beri oradaydı bilmiyordum ama yüzündeki öfke öyle büyüktü ki soluğum kesildi. Korhan, Korel'in bizi izlediğini fark etti ve onu delirtmek için bunu yaptı, emindim.

Sonrası ise deprem etkisiydi çünkü Korel bir an bile düşünmeden sert yumruğunu Korhan'ın yüzüne geçirdi, şarap şişesi yere düşüp kırıldı ve ardından bir cam parçasını eline alıp Korhan'a savurdu. Çığlığım ikisinin arasına girdiğinde Korel'in ağzından dökülen kelimeler fazlasıyla ağırdı.

"Minel'e bir adımdan fazla yaklaşırsan," demişti Korel, "bir an bile düşünmem, diğer bileğini ben keserim; damarından akan kanınla da seni baş başa bırakırım."

25. GEÇMİŞ ve ŞİMDİ

Korel E. Erezli

Mahkemeye beş gün kala...

Güçlü bir hafıza ağır bir cezadır, demiş ünlü bir şair. *İyi anıları nadiren, kötü anıları sıklıkla hatırlatır.*

Çok güçlü bir hafızam vardı. Hayatımdaki her anı, bayıldığım anlar hariç, her detayına kadar hatırlayabiliyordum. Hatırlamak da değil sadece; o yerin kokusunu alabiliyordum, o yerin sıcaklığını hatırlıyor, o yerdeki sesleri işitebiliyordum ve bunların hepsi birer cezaydı.

Ama tek ceza bundan da ibaret değildi.

Şair bir konuda haksızdı. İyi anıları nadiren hatırlamazdım, iyi anılarım zaten azdı; bu yüzden sürekli kötü anılar dönüp dururdu.

Üç yaşımdan sonrası hep aklımdaydı. Babamın beni hiç kucağına almadığını hatırlayabiliyordum mesela ya da annemin mama yapmaya üşenip bakıcıların kollarına bıraktığını. O yaşlarımda Korhan yoktu, annemin sonradan söylediğine göre yatılı okula gitmişti ama şimdi anlıyordum ki Korhan bana olan nefretinden aslında o zamanlar evde bulunmak istememişti.

Altı yaşımdan sonra babam beni dövmeye başladı. Uyguladığı şiddet öyle hafif de değildi. Altı yaşındaki bir çocuğun kaldıramayacağı türdendi. Sokaktaki çocuklar bilyemi çalıp beni dövdükleri için eve gidince bir de babamdan dayak yemiştim, Korhan tek kalan bilyeme el koymuştu, o gün bir parmağım kırılmıştı. Annem kurtarmamıştı; zaten ben ne zaman yardım istesem kimse koşmazdı.

Biraz daha büyüdükten sonra okuldakiler tarafından dışlanmaya başladım, nedenini anlayamıyordum ama şimdi dönüp baktığımda, evde gördüğüm şiddetten ötürü onlara durmadan

şiddet uyguladığımın farkına varmıştım. Sevginin dilini şiddet sanıyordum belki ya da konuşmak için bir adım attığımı, bilmiyordum.

Öndeki kızın saçını çekiyor, yan taraftaki çocuğun ayakkabılarını birbirine bağlıyor, diğerinin kolunu kalemtıraşla kesiyordum.

Şiddet arttıkça babam okula çağrıldı, eve döndüğümüzde ise çözüm yine şiddetle oldu.

"*Değişeceksin*, diyordu babam, "*beni rezil etmekten vazgeçeceksin.*" Bunu yaparken bacaklarıma sopalarla vuruyordu. Korhan oradaydı, kapının köşesinde, omzunu yaslamış bizi izliyordu. "*Kurtar,*" diyordum, kılını kıpırdatmıyordu. Babam gittikten sonra yanıma çöküp aptal olduğumu, uslu durmam gerektiğini söylüyordu.

Yaralarımı kendim sarıyordum, annem yine umursamıyordu ama onu çok seviyordum. Beni eğer o gün mutluysa sevebiliyordu, her şeye rağmen. Bazen saçlarımı okşuyordu, bazen sarılıyordu, bazen ödevlerime yardım ediyordu.

Bir keresinde, "*Babalar çocuklarını bu şekilde mi sever, anne?*" diye sormuştum ona.

"*Babalar çocuklarını sevmez,*" diye saçma bir cevap vermişti ama aklıma öyle bir kazınmıştı ki sonradan gördüğüm her babanın çocuğunu sevmediğini düşünmeye başladım.

Bir süre sonra sakinleştim, değiştim, babamın istediği gibi oldum ama asıl zararı kendime vermeye başladım. Şiddetim kendimeydi. İlk önce kalemtıraşla görünmeyecek yerlerimi kesmeye başladım; bacaklarımı, karnımı, sonra umursamadım, görünen yerlere geçtim. Her kesikte haz aldım, sakinleştim ve sonra fark ettim ki sakinleşirken kendimi mahvetmiştim.

Bunu Korhan'ı odada, yerde kanlar içinde bulduğumda fark etmiştim. İlk gördüğümde sandım ki o da kendine zarar veriyor ama hiç hareket etmeyip kanın fazlalaştığını gördüğümde bunun intihar olduğunu anladım. Küçük de değildi, büyüktü ve intihar etmişti.

Doktor birkaç dakika geç kalsak öleceğini söylemişti. En mutlu olan bendim yaşamasına, annem umursamamıştı, babam

ise neredeyse daha erken kurtarmadım diye orada beni dövecekti bile.

Korhan'ı oradan kurtarışımın ardından aramızdaki o duvarın incelmesi hatta kırılması gerekirken daha da kalınlaştı. Kendini âciz gördüğünden olsa gerek, bana üstünlük taslamaya başladı hatta kendime zarar verirken beni ilk yakalayan da o olmuştu.

Bir an bile düşünmeden anneme değil babama söylemişti beni. Küçüktüm, bir hastaneye kapatıldım. Yedi gün boyunca bir odanın içinde kaldım, duvarlarla konuştum, bir yatak ve tuvaletten başka hiçbir şey yoktu ama çıktığımda ne kendime zarar vermekten vazgeçmiş o çocuktum ne de iyileşmiştim.

Sadece daha iyi rol yapmaya başlamıştım ve daha fazla mahvolmuştum.

Zamanla daha fazla içime kapandım, bu kez kimseye zarar vermemek bir yana, görünmezi oynadım. Ders çalıştım, kitaplar okudum, insanları görmezlikten geldim; birkaç sene de öyle geçti.

Bütün bunlar olurken ise tedavi olduğumu sandılar ama ben ilaçlarımın hiçbirini almadım. Ve o sırada Minel'le tanıştım.

Dönme dolabın vagonunda ben yine onu tanıyorken ama o beni "gerçekten" tanımıyorken karşılaştık. Benden küçüktü, acı içindeydi ve ölmek istiyordu.

Acı içindeydim ama ölmek istemiyordum, aksine tutunacak birini bulmuştum. Benden daha kötü haldeydi. O gün kendime bir söz verdim, Minel'i kurtarmak için ve hayatıma umut doğdu. İlk lunaparkıma onunla gittim, ilk dondurmamı onunla yedim, ilk denizime onunla girdim, ilk korku filmimi onunla izledim.

Onunla tanıştıktan sonra kendime zarar vermedim çünkü verseydim onu kurtaramazdım. Onun bana ihtiyacı vardı, benim de ona ve bu aşk değildi, hiç olmamıştı. O yaşımızda bunu aşk diye nitelendiremezdim.

Minel benim ailemdi, ben onun ailesiydim. En doğru tanım bu olurdu.

Orhan Kemal'in bahsettiği iyi anlar, Minel'le geçirdiğim anlardı çünkü onunla olan adamı çok seviyordum; hayata daha bağlıydı, daha hevesliydi. Fakat bu da çok uzun sürmedi.

Onu elimden aldılar, beni ise denek yaptılar. Tam altı ay bir hücrede tutuldum ve türlü işkencelere maruz kaldım, bu işkenceler ise fiziksel değil ruhsaldı.

Bir kadavrayı parçalamamı istediler, parçaladım. Bir kalbi çıkardım, bir beyni yerinden söktüm, bacakları kopardım, kolları kestim. Defalarca bunu tekrar ettirdiler, zamanla can çekişen insanları önüme getirdiler. Hissiz bir şekilde buna devam ettim.

Belki aileleri vardı, belki çocukları, belki de iyi insanlardı ama görevimdi; bunu yapmadan kurtulamazdım.

Ta ki Minel beni boğdurana, unutmak isteyene ve tamamen yok edene kadar.

Aynı binanın içinde olduğumuzu bile o an fark etmiştim, bizimle dalga geçiyor olmalılardı. Aramızda sadece iki kat vardı, ona iki kat altımda beni unutturmaya çalışıyorlardı, bana ise işkenceler çektiriyorlardı.

Benim gibi birçok denek zamanla ölüyordu, ölmeyenler ise istenen şekillere bürünüyordu.

Küçük çocuklar vardı, onları bile yönetiyorlardı. Öyle ki o yönettikleri insanlar büyüdü, kumarhanede Prometheus'a tapan insanlar halini aldı; bu bir tarikata dönüştü.

Kurtulmam, her şeyi yok etmem gerekiyordu, o kadar insanı mahvetmişken daha fazla devam edemezlerdi.

Hiç düşünmedim, şu an gibi yanmaktan da korkmadım ve bir ateş yaktım; ilk yaktığım, önümdeki kadavra oldu, ardından ateş odamı ve koridoru tamamen kapladı. İlk kucaklayıp çıktığım kişi, küçük bir erkek çocuğuydu çünkü ona kurtaracağıma dair söz vermiştim.

Ve o ateşin içine geri döndüm, o binada yanmak ve yakmak için. Ben yanacaktım, diğerleri yanacaktı, Minel yanacaktı.

Minel yanacaktı.

Biz beraber yanacak, kurtulacaktık ama sonra onun çığlık seslerini işittim ve bu benim için yeterliydi. Ateşin beni yakmasına fırsat vere vere, sanki dakikalardır o ateşi arzulamıyormuş gibi, gidip onu kurtardım.

Gözlerime bir yabancı gibi baktı, ateştendir diye düşündüm; bir yabancı gibi konuştu, dumandandır diyerek kendimi

kandırdım; bana dokundu, çeneme izini bıraktı, bilerek yaptığına inandım.

Ve o gün, onu kurtardıktan sonra, o kurtuldu diye kendimi de kurtardım ama günlerce tedavi edildim, vücudum yanıklarla kaplandı. Zamanla iyileşir dediler, zamanla daha kötü bir hal aldı.

Döndüğümde annem yoktu, gitmişti. Kimse yoktu, babam hariç. Korhan da yoktu.

O gün ateşten korktuğumu fark etmedim ama sonra bir seferinde babam ateşle bana yaklaştığında kalbimin nasıl korkuyla attığına şahit oldum. Bozuk olan bir kalp nasıl korkuyla atarsa öyle atıyordu.

Sudan korktuğumu fark etmemiştim ama bir küvet bile nefesimi kestiğinde bana ne yaptıklarını anladım.

Yanmanın en büyük acı olduğuna kendimi inandırmıştım ama Minel benimle o bankta bir yabancı gibi konuştuğunda asıl o zaman yandım, en büyük acının bu olduğunu anladım.

Seni kurtaran ve kurtardığın kişinin sana bir yabancı gibi bakması en büyük yangındı ve ben artık hem bedenen hem ruhen yanıyordum.

Sonrası ise silikti. İyi anılar ya da kötü anılar umurumda değildi. Kendimi kaybedecek kadar sarhoş olduğum her gece, birlikte olduğum bütün kadınlar, motosikletle yaptığım bütün intihar girişimi olan kazalar, doktor olmak için üniversiteye giderken okulu bile karıştırmalarım... Bazı günler kendimi yatakta buluyor, oraya nasıl geldiğimi anımsamıyordum. Bütün bu anılar o kadar silikti ki birini hatırlasam devamında kendimi göremiyordum.

Ölüyordum ve bu zevk vermiyordu.

İntikam istiyordum, acı çekmek değil çektirmek istiyordum, dönüştüğüm kişinin hesabını sormak istiyordum; bana yaptıklarının, verdikleri ilaçların, uyuttukları gecelerin, haberim olmadan bile bağlamalarının... Hepsinin hesabını sormak istiyordum ama en çok bir kişiden intikam almak arzusundaydım çünkü tek sorumlusu oydu: Minel Karaer.

Eğer o gün benim Prometheus olmadığıma inansaydı bütün bunlar yaşanmayacaktı fakat o bana güvenmemeyi seçmişti, bütün acılar işte o günden sonra başlamıştı.

Merkeze yeniden girmek için yaşımı küçülttüm çünkü o merkez yaktığım diğer merkezden ayrıydı. Bu merkez iyilik maskesi takıyordu, gençleri istiyordu.

Ve intikam için yola çıktım.

Yola çıktım çıkmasana da o yolda yine Minel'in önüne siper olurken buldum kendimi. Sadece bir kez morg odasına götürdüm onu, bana yaşattığını görsün diye fakat öyle çok acı çekti ki bunu kaldıramadım.

Aklıyla oynamak istedim, oynayamadım. Ağlar diye korktum, üzerini kapattım.

Ve çok sonra kabullendim, ben Minel'i hiçbir zaman yenemiyordum; şimdi ise bir de ona eskisinden daha farklı şekilde çekiliyordum.

Minel izlerime dokunduğunda iyileşiyordum halbuki sorumlusu oydu. Minel gülümsediğinde gülümsüyordum halbuki gülüşlerimi de elimden alan oydu.

Yanmaktan korkuyordum ama yan dese yanardım çünkü o Minel'di. Ve ben Korel'dim; bütün acımasızlıklarına rağmen ona kıyamazdım.

Ellerim önümde titrerken Minel hemen yanımda, eli omzumdaydı. Korhan gitmişti, üstelik hiçbir şey söylemeden. Alayla bile bakmadan ama görmüştüm, Minel'e yaklaşmıştı. Hayatımdaki her şeyi çaldığı gibi, Minel'i de çalmaya çalışacaktı.

"Korel," dedi Minel belki onuncu kez. "Sakinleş, kötü bir niyeti yoktu."

Ellerimi yumruk yaptığımda kemiklerim hâlâ sızlıyordu. Bir adam elime basmıştı, bir adam karnımı tekmelemişti, başka bir adam bacağıma sopayla sertçe vurmuştu ama hiçbiri Minel'in Korhan'ı koruması kadar canımı yakmamıştı.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde kahverengi gözlerinde tedirginliği ve suçluluğu gördüm; suçluluğunun nedenini de elbette biliyordum. "Korhan'la hakkımda neler konuştunuz?" diye sordum. Çenesi titredi, tedirginliği arttı. Uzun saçlarını geriye attığında elini omzumdan çekti.

"Gördün," dedi sadece. Evet görmüştüm, raporlarım Minel'in elindeydi.

"Neden bana sormadın?" dediğimde gözlerini kaçırdı, hızla çenesini kavrayıp yüzünü yüzüme çevirdim. Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne konuştunuz?"

Minel kendini benden kurtarmak istedi, bu kez gözlerine korku doldu; bana karşı olan korkuydu, artık tanıyordum. Güveniyorum dese de güvenmiyordu, korkmuyorum dese de korkuyordu. Sık sık değil ama bazen bu düşünceler aklında dönüyordu.

"Gördüğün raporları konuştuk," dedi elimi itekleyip. "Ve bilmediğim şeyi sana soramazdım, Korel. Sen anlatabilirdin, değil mi?"

Alayla güldüm. "Kendime zarar verdiğimi mi anlatacaktım?" deyip kaşlarımı kaldırdım. "Neden? Ne için? Ne uğruna?"

"Benim için," diyerek net bir cevap verdi. "Çünkü seni tanımaya ihtiyacım vardı."

"Ve bunu öğrendiğinde tanımış mı olacaktın?"

"Of!" diyerek ayağa kalktı, kollarını önünde bağlayıp karşımda dikildi. "O zamanlar şüphelerim vardı ve Korhan bunları bana sundu ama direten bendim." İnanmayan gözlerle baktım. "Ayrıca önemli olan şu an değil mi? O şu an senin yanında olmak istiyor, farkında değil misin?"

"Ne saçmalıyorsun?" deyip ben de ayağa kalktım. Minel geriye çekilip ellerini havaya kaldırdı; nasıl olurdu da ona zarar verebileceğimi düşünürdü. "Minel," dedim şaşkınlıkla. "Ne yapıyorsun?"

"Öfkelisin," dedi, ardından hâlâ elimde duran cam parçasına baktı. "Bence sonra konuşmalıyız."

Elimdeki cam parçasını hızla sola fırlatıp ona doğru bir adım attım fakat yine geriye çekildi. "Sana bir şeyler söyledi," dedim başımı sallayarak. "Söyledi ve yine benden korkuyorsun."

"Söylemedi," dedi hemen. "Sadece Korel, normal bakmıyorsun, öfkelisin. Bu beni korkutuyor, ağzından çıkacaklar bile beni korkutuyor."

Ellerimi teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdığımda rahatlamasını bekledim ama rahatlamadı. "Ona güvenmiyorum," dedim dürüstçe. "Ne yapacağı hiç belli olmaz. Ayrıca şu an bana

yardım etmiyor. Benimle bir anlaşma yaptı, bilekliğe karşılık beni kurtaracak ama ona bilekliği vermedim. Büyük ihtimalle sende olduğunu anladı, yaklaşmaya çalışıyor."

Minel kulaklarına inanamıyormuş gibi bana baktı. "Delirmişsin sen," dedi dehşetle. "Bileklik konusu bile geçmedi hatta sana yaptıkları için pişman olduğunu söyledi."

Gülmeye başladığımda Minel aynı ifadeyle bana bakmaya devam etti. "Sen de buna inandın mı?" diye sordum alayla. "Kendinden başkasını sevmeyen narsisistin teki o Minel. Bana yaptıklarını anlatsam..."

Yine sözümü kesti, eskiden olduğu gibi, beni dinlemedi. "Ona şans vermen gerekiyor," diyerek diretti. "Ve bu inatçılıktan da vazgeç. Canın için inatlaşıyorsun, abin için öyle hatta bazen bizimle de." Öfkelenmeye başlamıştı, Korhan için bana öfkeleniyordu. "Hepimiz el ele vermiş seni kurtarmaya çalışırken sen insanlara bıçak çekiyorsun, suçluyorsun, savaşıyorsun. Sence de yeterince problemimiz yok mu?" Bir adım atıp karşıma geçti, her nasıl bakıyorsam artık korkusu kalmamıştı. "Kendi hayatını önemsemiyorsun, bunun hepimiz farkındayız ama en azından bizim hayatımızı önemse ve inatçılıktan vazgeç."

"Minel," dedim dişlerimi sıkarak. "Korhan'ın bana yaptıkları..."

"Babamın bana yaptıklarını sineye çekmemi isteyen sen değil miydin?" diye sordu çenesini kaldırarak. "Ne farkı var?"

Başımı iki yana salladım. "Çünkü baban seni seviyor."

"Korhan da seni seviyor."

Hayır, anlamayacaktı, dinlemeyecekti, önemsediğini söylerken bile önemsemeyecekti. Sessizleştim, yine beni o sessizliğin içine itekledi. Koltuğa tekrar oturduğumda kalbimdeki öfke kül olmak yerine daha fazla büyüdü ama bu kez yansıtmadım, kendi içimde yaşadım.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu yarı kızgın yarı meraklı.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü dinlemiyorsun." *Her zaman olduğu gibi Minel, her zaman olduğu gibi beni dinlemiyorsun. Zaten hayallerimi de*

dinlememiştin, ben suçlanırken beni de dinlememiştin, şu an da dinlemeyeceksin. Zaman değişiyor, sen değişmiyorsun Minel. "Sorun değil." *Sorun, Minel ama sorun değil dersem üzerine düşüneceksin.*

Kaskatı kesildi, ona bakmıyordum ama nefes alışından bile kendini kötü hissettiğini anlayabiliyordum; bir insan bir insanı nefes alışından bile tanımamalıydı. Ben Minel'i o kadar iyi tanıyordum ama o beni, nefes alışımdan değil, bakışımdan bile tanıyamıyordu.

"Dinliyorum," dedi hiddetle. "Sadece ne yapmaya çalıştığın hakkında..."

"Sevginin dilini bilmediğimi sanıyorsun," dedim sesini bastırarak. Bu kez sustu. "Karşıma geçip bana sevgiyi anlatıyorsun, birinin beni sevdiğinden söz ediyorsun, bu konuda benimle iddialaşıyorsun." Gözlerimi odaklandığım yerden ayırıp gözlerinin içine baktım; orada gördüğüm tek duygu inançsızlıktı. "Ben sevgiyi, sevgisizliği tadarak öğrendim Minel; beni anlıyor musun?" *Yine anlamıyorsun Minel, hiç anlamadın.* "Bu yüzden sevildiğimden önce sevilmediğimi çok iyi anlıyorum ve bu hissin ne kadar kuvvetli olduğunu bilemezsin, anlayamazsın." Onu işaret ettim. "Çünkü sen sevgisizlikten daha çok sevgiyi hissetmiş birisin. Aksini istediğin kadar iddia et; çocukken seni seven, senin uğruna savaş veren bir baban vardı; psikolojik rahatsızlıklarla boğuşsa bile kendini iyi hissettiğinde yanında olan bir annen ve hatırlamasan da uğruna senin için savaşabilecek bir ablan." Yutkundu ve kendini arkasındaki koltuğa bıraktı. "Bütün bunların ortasında sevgisizliği nerede hissettin, söylesene."

Dudakları aralandı, bir şey söyleyecek gibi olsa da sustu. "Hissetmedin." Gülümsemeye çalıştım ama başaramıyordum. "Ve insan en iyi çocukken hisseder sevgiyi de sevgisizliği de. Ben çocukken sevilmediğimi yeterince hissettim, sevginin dilini bu sandım ama sonra senle tanıştım; gördüm ki sevgi şefkatsiz bir baba değilmiş, ilgisiz bir anne, umursamaz bir abi değilmiş." Parmaklarıyla oynamaya başladı, gerilmişti, parmak hareketlerinden bile onu tanıyordum ama o beni şu an acımla göremiyordu. "Ben sevgisizliğin ne olduğunu seni sevip korumaya çalışırken öğrendim," dedim; gözleri açıldı, eli duraksadı ve korkuyla bana

baktı. "Hayır, korkma; bu aşk değil, sevgi." *Sana âşık olduğumu hissedip söylesem kaçacak mısın Minel?*

Hissetmeyi bile kendime yasakladığım bu dönemde benden bu kadar korkuyormuş gibi bakman hiç akıl kârı değil Minel ama bunu sana söylemeyeceğim çünkü söylersem aksini iddia edeceksin, ben yalan söylediğini bildiğim halde sana kanacağım.

"Beni şu an anlıyor musun bilmiyorum Minel ama bir insan beni sevmediğinde anlarım; işte bu yüzden hayatımın büyük kısmını insanlardan uzak geçirdim çünkü beni sevmiyorlardı." Gözleri doldu, hayır, ağlamamalıydı, ağlarsa devam edemezdim. "Abim de beni sevmiyor, aksini kanıtlayacağı birçok cümlesi olabilir hatta sen bunu da iddia edebilirsin ama biliyorum sevmediğini." Kollarımı iki yana açtım. "Ama ne yazık ki ben onu ne olursa olsun seviyorum, bunu biliyor."

"Korel," diye mırıldandı acıyla ya da acıyarak.

"Ondan uzak duracaksın," dedim kesin bir dille. "Ne olursa olsun, ondan uzak duracaksın."

Onaylamadı ya da reddetmedi, aksine konuyu değiştirip bir anda, "Bende affedemediğin şeyler var," dedi, halbuki gizlediğimi düşünüyordum. "Söylesene, üçüncü tanışmamızın ilk günlerinde yaptıkların içindeki ateşi söndürmedi mi?" Alayla güldüm, kaşları çatıldı. *Ben sana ne yaptım ki Minel? Ben senden intikam almak için bir yola çıktım, sonra da sana ihanet edenlerle savaştım, farkında değil misin?* "Yine boş boş bakıyorsun," dedi öfkeyle. *Boş bakmıyorum, hiç bakmadım, iç sesimi duysan mahvolursun, sen mahvolma istiyorum.* "Sevilmediğini anlayabilirsin, buna da tamam ama Korel, değer verdiğin biri varsa bunu göstersen keşke." *Senin için bir yangının ortasına dalmak değer vermemek miydi?* "Bu boş bakışlarla insanlara bakarsan o insanlar da seni sevmez elbet." *Bu çok kırıcıydı Minel. Ben sana şimdi boş bakıyorum da daha önce öyle bakmadım. Beni bu hale sen getirdin, şimdi beni mi suçluyorsun?* "Of," dedi öfkeyle kalkıp. "Seni tanıdığımdan beri anlamaya çalışıyorum, bir labirentin içindeyim. Soruların cevapları yok, önüme getirdiklerinin bazıları yalan, gerçekler desen ortada değil. Ne yapayım, sen susarken gittim abinden seni

öğrenmek istedim, konuşsaydın seni dinlerdim Korel." *Konuştuğumda hiç dinlemedin Minel.*

"Ondan uzak duracaksın," dedim bir kez daha.

Elini öfkeyle saçlarına geçirip, "Nasıl istersen," dedi imayla. "Başka bir emrin var mı?"

Beni bir kez daha unutmaman. Bunu bin kez daha isterim çünkü senden en büyük dileğim bu. "Yok," dememin ardından gözlerini kaçırmadan beni izlediğini fark ettim. O hep benden nefret ederken böyle bakardı ve şu an benden nefret ediyordu.

"Büge'yle konuştun mu?" diye sordu gözlerini ayırmadan.

"Evet," dedim düz bir sesle. "Sanırım bebeği aldırmak istiyor, Gürkan ise şaşkın. O baba olmaktan çok korkuyor." Kendimi işaret ettim. "Konuşmak istediğimde izin vermedi, sanırım konuşmayı denediğimde de kimse beni dinlemek istemiyor."

Minel gözlerini devirip ayağa kalktı, yerdeki cam parçalarına dikkat ederek soldaki içki dolabına uzandı. Gitgide onu kendime benzetmem, onun da yavaş bir intihara sürüklendiği anlamına mı geliyordu? Kaşlarımı çatarak, "İçki mi içeceksin?" diye sordum.

"Evet," dedi dolaptan bir viski şişesi aldığında. "Uyutuyor."

"Bana benziyorsun Minel, bu çok yanlış." Ayağa kalktığımda yürümekte zorlandım, bacağımdaki ağrı inanılmaz acı vericiydi, tekmelerin etkisini hâlâ hissediyordum fakat aldırış etmeden onun yanına gidip elinden şişeyi aldım. Kaşlarını çatarak bana dönüp geri almak istedi ama şişeyi havaya kaldırdım. Kısa boyuyla ona ulaşması imkânsızdı. "İçkiye bu denli alışmayacaksın."

"Neden?" dedi öfkeyle. "Sen alıştın ama."

"Çünkü ben alıştığımda sen yoktun ama sen alışırken ben varım ve buna izin vermeyeceğim." Geriye gidip şişeyi diğer tarafa koydum.

"O halde bu yüzden senin de alkolü bırakman gerekecek," dedi kollarını önünde bağlayıp.

Derin bir nefes verip, "Yine çocuk gibi inatlaşmaya başladın," dedim. "Aynı şey olmadığını..."

"Kalp yetmezliğin var," dedi dişlerini sıkarak; bunu söylerken sanki tek problemimmiş gibi bir tavrı vardı. Halbuki benim için kalp yetmezliği son duraktı. "Ve sen uyuşturucu kullanıyor, alkolü

bırakmıyorsun. İntiharlar yavaş yavaş da gerçekleşir, Korel. Sen beni aptal mı sanıyorsun?" İşaretparmağını bana doğru salladı. "Eğer bir savaş vereceksen bunları da bırakacaksın, anladın mı?"

İstiyordu ki her şey yoluna girsin, problemler çözülsün, hayatımıza güneş doğsun, biz mutlu bir hayata devam edelim fakat bunları dilerken ne durumda olduğumuzun da tam anlamıyla farkındaydı. Eskiden hep bütün bunlara inanan kişi ben olurdum, umuttan ziyade hayatı yaşamak için güzel bir yer gibi görürdüm fakat şimdi bu his benden uzaklaşalı çok uzun zaman olmuştu. Bu his Minel'le beraber gitmişti.

Şimdi onunlaydım ama bu hissin bana gelmesi imkânsıza yakın görünüyordu; en acısı da buydu.

Yine de ona verdiğim sözü hatırladım. Kendim için değil, başkaları için de değil sadece onun için savaşacaktım.

"Tek istediğin iki normal insan olmamız, değil mi?" diye sordum kısık sesle.

"Tek istediğim," dediğinde az önceki öfkesi toz olup uçtu ve yanıma heyecanla oturup ellerini birbirine çarptı. "Evet, şu an bu imkânsız, biliyorum ama mahkeme sonuçlandıktan sonra normal bir hayat yaşamak için adımlar atsak ne olur ki? Tek ben çabalamasam, beraber gerçekleştirsek bunu. Tek benim çabamla..."

"Ben de çabalıyorum," dediğimde inanmayan gözlerle bana baktı. "Çabalıyorum, Minel," dedim bir kez daha, ardından dayanamayıp, "Bize dört kişilik Teoman bileti almıştım," diye mırıldandım. "Mahkemeden bir gece öncesine denk geliyor." Hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım. "İstedim ki biz normal insanlar gibi bir konsere gidelim, seninle eskiden gittiğimiz gibi ama bu kez Gürkan'la Büge de bize eşlik etsin." Gözlerinde ışıklar parladı, her ışık umut demekti ve onun gözlerinde umut görmek, yetmeyen kalbime bile heyecanın dolmasına neden oldu. Dayanamayıp yüzünü ellerimin arasına aldığımda teninin avuçlarımda bıraktığı his yine yetmeyen kalbimi attırmıştı. "Ama hayatımız o konsere izin vermiyor, Minel. Bunu istemiyor. Özür dilerim, hayatımız için."

"Dileme," dedi heyecanla, ardından elleri yüzündeki ellerimi buldu, dudaklarını ıslattı. "Ne olur gidelim Korel."

"Gidemeyiz ki," dedim başımı iki yana sallayıp. "Mahkeme bir yana insanlar beni tanıyor, öldürürler." Öldürülmek umurumda değildi. "Döverler." Dövülmek de umurumda değildi. "Yakarlar beni, Minel." Yanmaktan ölesiye korkuyordum. "Beni geç, sizi tanıyorlar. Bunu nasıl yapacağız?"

Mutsuz bir çocuk gibi dudağını büküp gözlerini kaçırdı, ardından yeniden bana baktığında yine heyecanla nefesini verip, "Yüzümüzü boyarız!" diye şakıdı. "Yani absürt görünebilir ama konsere giderken Cadılar Bayramı makyajıyla yüzünü boyayan dört çılgın genç gibi görünürüz, olmaz mı? Tanınmayız da." Kaşlarım havalandı. "Ne olur Korel," dedi, parmakları parmaklarımı daha sıkı kavradı. "Bunu bizim için yapmalıyız, ne olursa olsun o konsere gitmeyi, o şarkıları dinlemeyi ve o fotoğrafı çekilmeyi hak ediyoruz." Korktuğumu nadiren de olsa anlayıp yüzüme dokundu, parmağı yüzümdeki yanık izine şöyle bir değip geçti ama ben yine iyileştiğimi hissettim. "Hayır, o fotoğraf bize zarar vermeyecek, sadece geçmiş tekrar edecek ve her şey güzelleşecek."

Sesine uğrayan o çocuksu mutluluğu reddetmek o kadar imkânsızdı ki acaba bunun farkında mı diye düşünmeden edemedim. Gülümsüyordu, sesi heyecanlıydı.

"Tamam," dedim ona yine karşı gelemeyen tarafımla. "Gidelim o konsere Minel, gidelim ve iki normal insan olalım." Öyle içten gülümsedi, öyle inançla baktı ki gözlerime o an parçalanacağımı düşündüm çünkü uzun zamandır güneşin bir de onun yüzünde doğduğunu görememiştim.

Güldü, inançla baktı, umutlandı, şefkat gösterdi fakat ne olursa olsun sarılmadı.

Minel her şeyi yaptı; benimle sevişti, öpüştü, gözlerime inançla baktı, yüzümü okşadı, izlerimden öptü ama ne olursa olsun bir kez içten sarılmadı bana.

Ve ben, o anı bozmamak için sarılmasını dileyemedim çünkü anlamıştım, bana sarılmak Minel'e o kırgın tarafını hatırlatıyordu; gittiğim gün aklına geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi âdeta çığlık atarak. "Çok teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim," deyip burnunun ucundan öptüm. "Benim gibi bir adamın bile normal bir insan olacağına inandırdığın için."

Ben teşekkür ederim Minel, henüz gitmediğin, beni unutmadığın ya da mahvetmediğin için.

Ve umarım bana sarılmadığın için hiç pişman olmazsın.

26. GERİ SAYIM

Mahkemeye dört gün kala...

Evde biri ölmüş gibi matem havası vardı ama halbuki kimse ölmemişti, tek problem kimsenin kimseyle konuşmamasından kaynaklanıyordu.

Büge ve Gürkan dünün ardından bir daha yan yana gelmemiş ya da konuşmamıştı. Gürkan oturma odasında uyuyor, Büge de odasından çıkmıyordu. Gürkan'la konuşmak pek mümkün değildi; bir kez şansımı denediğimde beni sadece susturmuştu, bunu yaparken bile gözleri dolmuştu.

Büge ise yüzüme bakmıyordu, onunla konuşmaya çalışmamıştım; kızgınlıktan değildi, konuşsam bile onu anlamayacağımı düşünüyordum. Kendine göre elbette ki haklıydı fakat yine de hiçbiri Korel acı çekerken onun öylece izleyici olması gerçeğini örtemiyordu.

Korel'le sadece bir şeyler yiyor, arada havadan sudan sohbet ediyorduk fakat her ne kadar belli etmese de ağrılarının arttığını görebiliyordum. Gürkan ona her gün ağrıkesici serum takıyordu ve o serum Korel'i neredeyse tüm gün uyutuyordu.

Saat gece üç buçuktu, berbat bir kâbus görmüştüm, bu eve geldiğimden beri art arda kâbus görüyordum, öyle ki artık uyumayı kendime yasaklamıştım. Gürkan oturma odasında uyuduğu için oraya gidemiyordum, Korel'le uyuduğumuz oda cehennem gibi kâbusları hatırlattığı için yanına dönemiyordum; hem de inleyerek uyanıyor, her seferinde Korel'i uyandırmak zorunda kalıyordum, buna da gerek yoktu.

Korhan'ın girmeyin dediği odaların kapılarını zorlamıştım, ikisi de kilitliydi. İdil Erezli'nin gizli mabedi olduğu için içeridekileri merak etmiştim fakat sonrasında bu kadar problemin ardından bir de bununla savaşmayı doğru bulmadım.

Babam sadece birkaç mesaj bırakmış, onun dışında aradığımda açmamıştı. Neden böyle davrandığı hakkında ufacık bir fikrim bile yoktu fakat mahkemeye gelip gelmeyeceğini sorduğum her an geleceğini söylüyordu.

Elimdeki bardaktan büyük yudumlarla suyumu içtim ve gözkapaklarıma bastıran uykuya yenik düşerek az önce verdiğim sözü çiğnedim, Korel'le uyuduğumuz odaya geri döndüm.

Mahkemeye üç gün kala...

Çıldırmak üzereydim; bugün Korel de benimle hiçbir şekilde konuşmuyordu, babam mesajlarıma bile dönmüyordu, Gürkan'ı Korel'in pansuman anları dışında görmemiştim, Büge ise odasından çıkmamıştı. Aklımı kaybedecektim çünkü benim dışımda kimse şu an hayatımız için çabalamıyormuş gibi geliyordu.

Gece iki kırk altıydı, Korel'in uyuyan yüzünü izliyordum. Yine berbat bir kâbusun ardından uyanmıştım, rüyamda İdil Erezli'nin öz kızıydım ve benim saçlarımı kesiyordu. Makasla değil bıçakla, saç köklerimi kazıya kazıya.

İnleyerek uyandığımda Korel neyse ki duymamıştı; onun da çatık kaşlarından kâbus gördüğünü anlayabiliyordum.

Korhan ona ulaşmaya çalışmıştı ama konuşmayı reddediyordu, Korel ise bu konu hakkında yorum yapmamı bile istemiyordu. Korhan'la ben de konuşamıyordum. Mahkemeye öylece avukatıyla iki kelime konuşmadan çıkacaktı. Her şey berbatken daha berbat bir hal alacaktı.

"Minel," diye mırıldandı Korel. Bakışlarımı açık pencereden ona çevirdiğimde bana seslendiğini düşünmüştüm ama gözleri kapalıydı, rüya görüyordu. Kâbus da olabilirdi, bilemiyordum. "Minel," dedi bir kez daha, sonra hafifçe titremeye başladı, elleri yumruk halini aldı. "Minel," dedi bu kez öfkeyle. Bir savaş veriyordu ya da benimle savaşıyordu. Benimse iki seçeneğim vardı; ya onu uyandıracak ya da konuşturacaktım.

İkinci seçeneğe yönelip, "Efendim?" diye mırıldandım. Uyku sersemi bana bir şeyler versin istiyordum; dilinin ucunda durmadan döndürdüğü o baklayı çıkarsın, bana gerçek yüzünü göstersin, susarken neler düşündüğünü bana anlatsın...

"Neden?" diye sordu, soruyu sorarken canı acıyormuş gibiydi. Bacağı hareketlendi, elleri de öyle. "Neden?" dedi bir kez daha.

"Ne neden?" diye sordum.

"Minel," dedi zorlukla. "Boğuluyorum."

Kalbim acıyla kasıldığında dayanamayıp elimi elinin üzerine yerleştirdim, ardından tersini öpüp, "Korel," diye fısıldadım. "Uyan, kâbus görüyorsun."

Uyanmadı. "Boğuluyorum," dedi yeniden, ardından başını diğer tarafa çevirdi. "Üşüyorum." Titremesinin nedeni kâbusunda her neredeyse üşümesiydi. "Minel," dedi. Sayıkladığı tek kişi bendim; annesi değil, babası değil, ağabeyi değil bendim. "Neden?"

"Ne neden Korel?" dedim yine. "Ne neden?"

Sesim normalden yüksek çıkmış olacak ki vücudu kaskatı kesildi, ardından kirpikleri titreyerek açıldığında bakışları direkt bana döndü. Öfkeyle hatta nefretle. Kâbusun etkisindeydi, her ne gördüyse benden nefret ediyordu.

"Kâbustu," diye fısıldadım. "Ne gördün?"

Beni sayıkladığını duyduğumu bilmiyordu. Bakışları odanın içinde dolaştı, nerede olduğunu idrak etti, ardından saate baktığında derin bir nefes verip, "Önemli bir şey değil," dedi fakat sesinde hâlâ o öfke vardı.

"Ne gördün Korel?" Yaprak sarısı gözlerini bana çevirdiğinde bakışları yine anlam yüklüydü; anlamların altında yatan sırlar, iç sesi ne diyordu acaba şu an? Bana bakarken ne düşünüyordu?

"Geçmişi," dedi fısıldayarak. Öfkesi ve nefreti acıya dönüştü.

"Korkuyordun," diye mırıldandım.

"Korkuyordum," diye onayladı.

"Ne gördün de korktun?" diyerek üzerine gittim.

Kısa bir suskunluğun ardından, "Gördüklerimden korkmadım," dedi net bir yanıtla. "Aynı şeyleri yaşamaktan korktum Minel."

Son cümleyi söylerken bana öyle anlamlı baktı ki kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Tedirginliğimi fark ettiği an bütün o öfkesini, nefretini, acısını yok sayıp kolunu diğer tarafa açtı ve yanına uzanmamı istedi. Karşı gelmeden yanına

uzandığımda başım göğüs kafesini buldu; kalbi bir kuş gibi korkuyla atıyordu, onun kalbi bu kadar korkuyu kaldıramazdı.

Birkaç saniye o şekilde bekledi, ardından saniyeler dakikaya dönüştüğünde derin bir nefes verip dudaklarını saçlarıma yasladı. "Yapmazsın, değil mi Minel?" diye sordu.

"Neyi?" dedim.

"Yapmam de."

"Neyi Korel."

"Minel," dedi nefesi saçlarımı okşarken. "Soruları boş ver, yalandan da olsa yapmam de, eğer demezsen bu gece uyuyamam."

Yutkunmamın ardından başımı kaldırıp ona baktım ve pencereden vuran ayın ışığıyla bana odaklanmış gözlerini gördüm. "Yapmam Korel," dedim inançla. "Asla yapmam."

Gülümsedi, yalan olduğuna inanarak ya da doğru olmasını dileyerek, bilemiyordum; ardından gözlerini kapatıp yüzündeki o gülümsemeyle uykuya daldı.

Mahkemeye iki gün kala...

Bugün hep beraber masaya oturup yemek yedik, tek konuşan kişi yine bendim; Büge önündeki yemeğe dokunmadı bile, Gürkan sadece birkaç lokma yedi, Korel ise baharatlı pilavımdan tabak tabak yemek dışında başka hiçbir şey yapmadı.

Kimse bir çaba göstermedi, kimse gülümsemedi, kimse belki de beraber son günlerimizmiş gibi davranmadı. Bense gün geçtikçe korkuyu içimde daha şiddetli hissetmeye başlamıştım; çünkü görebiliyordum, hayatımızın dönüm noktasındaydık. Ya kurtulacaktık ya da tamamen batacaktık; onlar batmışız gibi davranıyordu.

Mahkemeye bir gün kala...

Yarın Korel'in mahkemesi vardı ve Korel'in bizim için aldığı, bu akşamki dört kişilik Teoman konseri biletleri duruyordu. Bir daha Korel'le konser hakkında konuşmamıştık, gidip

gitmeyeceğimiz bile belli değildi ve evin içinde yine matem havası vardı.

Bu kadarla sınırlı değildi. Korhan eve gelmiş, hepimizi karşısına alıp mahkemede ne yapacağımızı söylemişti. Hepimizden kastım; ben, Gürkan ve Korel'di. Büge sonradan aramıza katılmış ve öylece ortamdaki konuşmaları dinlemişti.

"Korel," dedi Korhan, gergin bir ses tonuyla. "Beni anlıyorsun, değil mi?" Korel benim içki içmeme karıştıktan sonra ağzına asla içki sürmemişti ama o an bakışlarından alkole ihtiyacı olduğunu anlamıştım. "Avukatınla konuşmadın, onunla tanışmadın bile. Senin hayatın için yine çabalayan benim, sense bana olan öfkenle köşene çekilip kurtarılmayı bekliyorsun."

Maalesef Korhan'ı haklı buluyordum. Biz hepimiz Korel için çaba gösterirken, Korel'in sadece göz yumarak bize ayak uydurması haksızlık gibi geliyordu.

Korel ağzını açmadı.

"Bütün konuşmaları avukatın yapacak," dedi Korhan, bir savcıya yakışır ciddiyetle. "Ve sana söz hakkı verildiğinde kimseyi öldürmediğini söyleyeceksin. Başka hiçbir şey yok, sadece bir katil olmadığını dile getireceksin."

Korel alayla güldükten sonra, "Neden yardım ediyorsun?" diye sordu.

"Anlamadım."

"Neden," dedi Korel baskın bir sesle. "Neden yardım ediyorsun Korhan?" İmalı bakışlarıyla Korhan'ın üzerindeki jilet gibi takım elbisesini kesti. "Buraya bir abi değil savcı olarak geldiğini düşünsek bile bana yardım etmen için bir neden yok." Koltuğa yaslanıp alayla gülmeye devam etti. "Üstelik benden istediğini yapmadım." Birkaç dakika ne kastettiğini anlamadım ama sonrasında aklıma Korhan'ın istediği bileklik geldiğinde boğuk bir nefes verdim. Bu Korhan'ın gözünden kaçmadı.

"O sadece bir ricaydı," dedi kibar bir dille Korhan. "Fakat ricamı kırman seni kurtarmaya çalışmayacağım anlamına gelmiyor."

"Değil mi?" dedi Korel inanmadığını belli ederek. "Beni kurtarmaya çalışırken bir yandan da Minel'e geçmişimle ilgili

dosyaları verir, onun aklını kurcalarsın Korhan." Başını iki yana salladı. "Bir anda içindeki nefret bitti ve beni sevmeye mi karar verdin?"

Korhan hayal kırıklığıymış gibi Korel'e baktı. "Babam hep senin hiçbir şeyi hak etmediğini söylerdi," dedi aşağılayıcı bir ses tonuyla. "Ve şimdi görüyorum ki gerçekten de hak etmiyorsun Korel."

Dudaklarım aralandı, Gürkan'la bakıştık. Yüzündeki alaylı gülümseme silinen Korel kasıldı, yaslandığı yerden doğrulup öne eğildi ve dişlerini sıkarak, "Babam her zaman benim hayal kırıklığı olduğumdan da söz ederdi. Ama sonra da eklerdi Korhan. Derdi ki, 'Sen böyle bir oğlan olduğun için ben Korhan'ı sevmek zorunda kaldım.'" Bu kez kasılma sırası Korhan'ındı, şaşkınlık arttı. "Ne oldu?" diye sordu Korel. "Bunun farkında olmadığımı mı sanıyordun?"

"Korel," dedi Gürkan susturmak için fakat Büge Gürkan'ın aksine sanki bu savaşta izleyici olmaktan keyif alıyormuş gibiydi.

"Neyin farkında?" diye sordu Korhan.

"Benim boşluğumu seninle kapattı babam," dedi Korel aşağılayıcı bir ses tonuyla. "Çünkü ben hiçbir zaman ona boyun eğmedim ama sen köpek gibi," kelimenin üzerine bastırmıştı, "evet, köpek gibi onun peşindeydin, biat ediyordun ve emirlerini yerine getirdiğinde önüne attığı kemiklerle idare ediyordun." Korhan daha fazla kasıldı. "Sen sevilmedin Korhan, sen sadece babamın bir süs köpeğiydin ve farkındayım, babam tarafından hayal kırıklığı olmak, köpeği olmaktan daha gurur verici bir durum. En azından ben yediğim bütün dayaklardan ve aşağılanmalardan sonra bile ayakta kalabildim ama sen öyle korkak bir adamsın ki hiçbir darbe yemeden bile ayakta durmakta zorlanıp intihar ettin."

Korhan'ın dudakları aralanırken Korel'in yüzündeki gülümseme öyle ürkütücü bir hal aldı ki bu cümleleri ne zamandan beri içinde tutuyordu, düşünmeden edemedim.

"Bakma öyle," dedi Korel, yarayı daha fazla kaşıyarak. "Beni istediğin kadar motosiklet yarışlarında yen, sonuç olarak hiçbir zaman beni kazanamayacaksın çünkü biz satranç masasında

rakipsek sen her zaman şah diyen olacaksın, bense mat eden kişi olarak aklında kalacağım."

Korhan bu son cümlelerin ardından öfkeden köpürmüş bir halde ayağa kalkıp Korel'in üzerine öyle hızlı atıldı ki engelleyemedik bile. Bir anda Korel'i boğazından tutup kaldırdı ve sertçe duvara yasladı. Nefesini keserken acıyla çığlık attım çünkü Korel'i boğuyordu. "Her şeyi biliyordun, değil mi?" diye sordu Korhan öfkeyle. "Her şeyin farkındaydın, değil mi?" Korel nefes almakta zorlanırken Gürkan aralarına girmeye çalıştı, ben de Korhan'ın koluna asıldım ama Korel'i kurtarabilmek imkânsızdı.

"Bırak," diye bağırdığımda zerre umurunda olmadı. "Bırak, onu boğuyorsun, bırak!"

"Biliyordun," dedi Korhan bir kez daha. Gürkan Korhan'ın beline sarılıp onu çekmeye çalıştı fakat Korel direnmeden Korhan'ın gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Biliyordun, evlatlık olduğumu hep biliyordun," dedi Korhan yüksek sesle. "İdil Erezli'ye beni istemediğini söyleyen sendin! Sen istemiyorsun diye bana o kadar şey yaptı; onun bu dünyada sevdiği tek kişi sendin."

Gürkan en sonunda Korhan'ı uzaklaştırdığında hemen Korel'in önüne geçtim. Korel öksürerek öne eğilmiş vaziyette gülüyordu. Korhan ise Gürkan'ın bütün gücüyle onu tutmasına rağmen öfkeyle çırpınmaya devam ediyordu.

Korel kahkahalarla gülüyordu. Anladım ki Korhan'a ilk silah çekişi o an olmuştu çünkü Korhan'ı daha önce böyle büyük bir öfkeyle hiç görmemiştim.

"Ezik," dedi Korel boğuk bir sesle. "Aşağılık, aptal, korkak," gülmeye devam etti, "bütün bunları bana küçükken söyleyen sendin Korhan ama şimdi bakıldığında hepsinin kıskançlığından olduğunu bilmek beni çok güldürüyor." Korhan küfür savurdu. "Hayatın boyunca beni kıskandın, elimdeki her şeyi almak istedin, alamadığında da köpeğe dönüştün."

"Korel," dedim ona dönüp ellerimi omuzlarına yerleştirerek. "Yeter."

"Çünkü biliyordun; başkaldırmasam ve birazcık babamın istediği gibi biri olsam seni asla görmeyeceklerdi. Korhan, sen

hep görünmezdin," dedi Korel alayla. "Kabullenilmek için babamın ayakkabılarını bile her gün silerdin, ceketini tutardın." Korel kahkaha attı, Korhan Gürkan'ın kollarında daha şiddetli çırpınmaya devam etti. "Eğer bunları yapmasan yine kapı dışarı edilecek ve o yetiştirme yurduna dönecektin."

"Yeter!" diye bağırdığımda Korhan'a üzülmeye başlamıştım, bu cümleler çok ağırdı.

"Bunların hepsi de çocukken olmadı," dedi Korel. "Birkaç sene önce bile babamın önündeki eti doğrayıp ona hazırlayan sendin." Korel Korhan'a parmağını salladı. "Annem bir kez saçlarını okşasın diye onun da köpeği olmak istedin ama o hep beni sevdi, seni kabullenmedi." Korhan avazı çıktığı kadar bağırdı. "Seninle küçükken oynadığımız o satrancı hatırlıyor musun?" Korhan küfür savurdu. "Seni defalarca yendim, defalarca. Annem ise dönüp benim doğuştan zeki olduğumu söyledi, *genetik.*" Korhan çırpınmayı bıraktı ve çenesini kaldırıp Korel'e baktı. "O gün, beni babama kendimi kestiğimi söyleyerek şikâyet eden sendin ve beni düşündüğün için yapmadın bunu. Tek derdin o evden uzaklaşmamı sağlamaktı; ben uzaklaşacaktım ve sen o ailenin tek çocuğu olacaktın, öyle değil mi?" Korel'in sesi yükseldi. "Ezik, aşağılık, aptal ve korkak olan sadece sendin!"

Sessizlik oldu; duvarlarda çınlayan sesi kulaklarımdan silinmezken ortamdaki sessizlik bana ölümü hatırlattı. Korhan'ın yüzündeki öfke yavaş yavaş siliniyordu ama yerine gelen duygu Korel'in haklılığını haykırıyordu. Halbuki Korhan bana da Korel'i kıskandığını söylemişti ama Korel cephesinden bakıldığında bunun nasıl da zor olduğunu görebiliyordum. Aynı şekilde Korhan için de ağırdı; kendini kabullendirmek için savaş verirken hiçbir zaman galip gelememişti. Tek yapabildiği Cüneyt Erezli'nin kölesi olmaktı.

Prometheus bir konuda haklıydı: Çocukluğumuz tohumumuzdu.

"Bir kez daha satranç oyna benimle," dedi Korhan, beni fazlasıyla şaşırtarak. "Bu son satrancımız olacak."

Korel yeniden güldü. "Bin kez oyna benimle satrancı," dedi aşağılayarak. "Her zaman ben yeneceğim."

Korhan başını iki yana sallayıp Gürkan'ı sertçe omzundan itekledi, ardından oturma odasının içinde dolanıp köşedeki dolaba ilerledi. Sertçe kapağını açıp bir kutu çıkardı ve odanın köşesindeki masanın üzerine koydu. Fermuarı açarken ellerinin öfkeden titrediğini görebiliyordum, her zaman kontrollü olan Korhan'ın öfkesi beni şoke etmişti.

Satranç tahtasını yerine koydu, beyazları alıp tek tek dizdi, ardından Korel'in tarafındaki taşları da dizdi. Onu izlerken sandalyeye oturdu, titreyen ellerini birleştirdi ve Korel'e imayla baktı. "Korkak değilsen karşıma gelirsin," dedi sert bir sesle.

Korel bir an bile düşünmeden elleri ceplerinde son derece rahat bir şekilde Korhan'ın karşısındaki sandalyeye oturduğunda birbirlerine zıt görünüyorlardı. Siyah ve beyaz. Onlar için seçilmiş renkleri tam olarak yansıtıyorlardı. Korel'in alaylı gülüşü ve rahatlığı, Korhan'ın öfkesi ve rahatsız duruşu iki kardeşten öte iki düşman gibi görünmelerini sağlıyordu.

"Ezik," dedi Korel aşağılayıcı ses tonuyla. "Beyazı almışsın, burada bile korkaksın. İlk sen başlayacaksın."

Korhan'ın çenesi kasıldı fakat hiçbir cevap vermedi; Korel'in karşısında ilk defa onu bu kadar teslim olmuş görüyordum ya da öyle davranıyordu.

Korhan ilk hamlesini yaptı, gözlerini tahtadan ayırmadı, Korel de hemen karşılık verdi ve oyunları başladı.

O zamana kadar hiçbir şey dikkatini çekmeyen Büge bile oturduğu koltuktan kalkıp bizim yanımıza geldi, oyunu izlemeye başladı.

Kalbimde bir kasırga vardı, o kasırganın adı neydi bilmiyordum ama bu satranç oyunundan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşündüm. Eskiden kastım, güzel günler değildi, daha az korkutucu günlerdi. Çünkü bu satranç tahtası, asıl mahkemeymiş gibi gelmeye başladı.

Korel son derece hızlı oynuyordu, Korhan ise dakikalarca düşünüyordu. Korel oldukça rahattı, Korhan ise stresten ağlayacak kadar rahatsızdı. Korel kendinden emindi, özgüveni gözle görülürdü fakat Korhan kesinlikle kendine güvenmiyordu.

Saniyeler dakikalara dönüştü, dakikalar ise gitgide katlanıp saat oldu. Bu kadar uzun sürmesinin nedeni Korhan'ın

gerçekten düşünmesiydi, zaman sınırları yoktu ama Korel her hamlesinde sanki Korhan'ın ne yapacağını biliyordu ve en uzun bir dakika düşünüyordu.

İki buçuk saat geçtiğinde Korhan ter içinde kalmıştı, Korel ise sırtını yaslamış satranç tahtasına bakıyordu. Gürkan bir sandalyeye kurulmuştu, ben hâlâ ayaktaydım, Büge ise koltuğun tepesine tünemişti. Hepimizin kalbi heyecanla atıyordu. Durumları eşit gibiydi; biri öne geçse diğeri onu alt ediyordu.

Korhan defalarca şah demişti fakat Korel alayla gülüp sanki o şahı yapacağını bilerek kendini kurtarmıştı.

Üç saat olduğunda Korel dudaklarını ıslattı ve saatler sonra konuşmaya başladı. "Satranç çok tuhaf bir oyundur," dedi bize söylüyormuş gibi ama asıl konuştuğu kişi Korhan'dı. "Kurallara göre hareket edersin ama asıl ortaya dökülen zekâdır. Zekâdan kastım, kendi zekâmız değil rakibimizin zekâsı." Korhan saatler sonra gözlerini kaldırıp Korel'e baktı. "Kendi hamlelerinden önce karşındakinin hamlelerini anlamak gerekir, işte o zaman kazanırsın." Parmakları yavaşça hareket etti, piyonunu Korhan'ın şahına yaklaştırdı. "Bazen bir piyon bile karşındaki rakibini devirmeni sağlayabilir, üstelik o rakip seni piyon gibi görüyorsa çok daha keyifli olur. Defalarca şah demek önemli değildir, bu sadece korkakların işidir." Çenesini havaya kaldırıp Korhan'ın gözlerinin içine baktı. "Şah," dedi baskın bir sesle.

Sola gitse Korel'in atı yine Korhan'ın şahını yok ediyordu, sağa gitse fil engelliyordu, arkada kale vardı, önünde ise piyon. Korhan'ın şahı kaçıracağı hiçbir yer yoktu.

"Bu oyunu her zaman aynı oynuyorsun," dedi Korel dirseklerini masaya yaslayıp öne eğilerek. "Güçlüleri saklayıp piyonları feda ediyorsun ama bilmiyorsun, piyonlar bazen bir vezirden daha önemli olabilir." Başını omzuna yatırdı. "Kendini daima en güçlü konumda görmeseydin bu oyunu kazanabilirdin ama sen her zaman kendini bir piyondan daha fazlası sandın." Elim boynuma gitti, Büge sırıtmaya başladı, Gürkan ise şaşkınlıkla tahtaya baktı. "Ben hepsiyim, işte bu yüzden seni daima alt edebiliyorum çünkü aklının içini okuyabiliyorum."

Korhan'ın yüzü bembeyaz kesildi, parmakları içeri kıvrıldı, yumruklarını sıktı.

Korel gülümseyerek piyonu eline aldı, ardından Korhan'ın şahına vurdu. Şah devrildi, yuvarlanıp yere düştü. "Şah," dedi Korel baskın bir sesle. "Ve mat. Yine ben kazandım."

Motosiklet yarışını Korhan kazanmıştı çünkü Korel'in orada beden gücü yetmemişti, kalbinde bir rahatsızlık vardı fakat konu zekâ olduğunda Korel Korhan'ı alt edebilmişti.

Korhan'ın en başında söylediği cümleleri taklit eden Korel, "Annem her zaman senin zeki bir çocuk olmadığını söylerdi," dedi aşağılayarak. "O her zaman haklıydı."

Korhan'ın öfkelenmesini bekledim, bağırıp çağırmasını, yine Korel'in boynuna atılmasını; bütün bunların aksine gülümsediğinde uzaktan biri onun yendiğini düşünebilirdi ama Korhan yine yenilmişti.

Sakince ayağa kalktı, gözlerini kıstı, boynunu çıtlattı, ardından, "Bu son satrancımız demiştim ya," dedi boğuk sesle. "Hayır sevgili kardeşim, bu son satrancımız değildi." Sonrasında ise cevap beklemeden yürüyüp yanımızdan geçti ve dış kapının çarpma sesini duyduk.

Birbirimize baktığımızda Korel'in yüzündeki yapay gülümseme aniden silindi, öyle ki sanki anlık bir keder oturdu ama bu o kadar kısa sürdü ki bakışları bize döndüğünde yeniden gülümsedi. "Ee," dedi keyifle. "Teoman konserine gidiyoruz, değil mi?"

Soğukkanlılığına ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasına şaşkınlıkla bakarken, "Teoman konseri mi?" diye sordu Gürkan.

"Evet," dedi Korel bana bakmayı sürdürürken. "Günler önce bilet almıştım, bütün bunlar olmadan önce. Dört kişilik bilet."

"Tanınıyoruz," dedi Gürkan, ardından Büge'ye baktığında onun gözlerindeki kırgınlığı bir kez daha gördü. "Oraya gittiğimiz an bizi oradaki halk alaşağı eder."

"Minel harika bir fikir verdi," dedi Korel. "Cadılar Bayramı partisine gidiyormuş gibi makyaj yapacağımızı söyledi, o şekilde tanınmayız."

Az önce yaşananların stresini üzerimden atamamıştım, Korel kadar soğukkanlı değildim ama o öyle güzel idare etti ki ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Her şey bu kadar boka batmışken gidip konserde eğlenebilecek miyiz?" dedi Büge. Sesinde kırgınlık, öfke, nefret vardı ama bir yandan umudun minicik de olsa bir kırıntısı saklıydı. "Yarın mahkeme var, sonunuz ne olacak belli bile değil."

"İşte bu yüzden," dedim bir anda dönüp Büge'ye bakarken. "İşte bu yüzden gidip normal insanlar gibi eğlenmek istiyorum." Büge'yle günler sonra ilk kez konuşabilmiştik. "Çünkü yarından sonra ne olacağını bilmiyoruz ve bugün belki de beraber son günümüz." Sözler acımasızdı, o acımasızlık bazen benim dudaklarımdan da dökülebiliyordu. "Eğer Korel'den nefret etmek için bir neden gibi görüyorsan bunu, fikir tamamen bana aitti." Büge kaşlarını çattı. "Ve istemiyorsan gelmeyebilirsin Büge."

Büge oturduğu yerden kalkıp, "Bana karşı bu kadar acımasız olmana gerek yok," dedi sert bir sesle. "Korel'i anlamaya çalıştığın kadar beni de anlamaya çalış, olur mu Minel?" Gözleri doldu. "Günlerdir tek bir kelime bile benimle konuşmadın, yanımda olmadın, senin tarafından arkadaşlığa uygun görünmeyebilirim ama benim tarafımdan da senin bu yaptığın dostluğa sığmıyor." Eli karnına gitti. "Korel'den hoşlanmıyor olabilirim ama o gün eğer bu karnımın içi boş olsaydı sizinle beraber Korel'i korurdum, senin için ve Gürkan için." Karnını tutan parmakları içeri kıvrıldı. "Fakat ben çocuğumu düşündüm, bu sana fazla dramatik ya da yalandan ibaretmiş gibi gelebilir ama bu hayatta annem gibi olmamak için gösterdiğim çabayı bilsen aklın dururdu." Gürkan oturduğu yerden kalktığında Büge gözünden akan yaşı sildi. "Hatalardan ibaret olduğumun farkındayım, zamanında hiç yanında olmadığımın da ama bu kez öyle değil, niye anlamıyorsun?" Sesi yükselmeye başladı. "Bu boktan hayatımıza bir de bebek getirmek aptalca bir fikir, Gürkan haklı ama neden hiçbiriniz beni anlamaya çalışmıyorsunuz." Gürkan ona böyle mi demişti?

"Bunu neden söylediğimi biliyorsun Büge..."

Büge sertçe Gürkan'ın lafını böldü. "Çünkü ölürsün ve bebek kimsesiz mi kalır? Çünkü gidersin ve o bebek senin gibi mi büyür? Çünkü, çünkü, çünkü!" Sesi odanın içinde çınladı. "Ben korkularla değil sevgiyle bu bebeği büyütmek istiyorum. Nesini anlamıyorsunuz? Annemin bende bıraktığı izi bu

şekilde temizleyebileceğim." Ağlayarak Gürkan'a baktı. "Gözlerimin içine o bebeği istemiyormuş gibi bakmaktan vazgeç çünkü ben de vazgeçtim. Sen olsan da olmasan da ben bu bebeği doğuracağım."

Sessizlik olduğunda Gürkan, "Korel'in davasının ardından..." diye söze girecekti ama Büge yine sertçe lafını böldü.

"Korel'in davasının canı cehenneme," dedi nefretle. "O umurumda bile değil."

"Büge," dedim gözlerimi kapatıp başımı iki yana sallayarak.

"Konsere filan gelmiyorum," dedi güçlü bir sesle. "Ayrıca yarın mahkemeye de gelmeyeceğim, sonuç da umurumda değil." Gözlerimi açıp ona baktım, gözleri Gürkan'ın üzerindeydi. "Yarın akşam bu şehirden çekip gideceğim Gürkan. İstersen benimle gelirsin istersen de burada kalırsın. Gerisi senin tercihin."

Koltuktan kalkıp yürümeye başladığında yanımdan geçerken kolunu kavrayıp, "Bencilce davranıyorsun," dedim kırgınlıkla. "Biz senin yanında olabiliriz ama sen bizim yanımızda olmuyorsun."

Büge kolunu elimden kurtarıp, "Sen bu hayattaki tek dostumdun," dedi dolu gözlerle. "Ve ilk defa beni bu kadar anlamıyorsun Minel." Bakışları Korel'e döndü, Korel bize bakmıyordu, gözleri karşısındaki duvardaydı. "Umarım beni anladığında çok geç olmaz," diye mırıldandı. "Çünkü artık senin de hayatında yokum ve hiçbir zaman olmayacağım."

Odadan çıkıp gitti, üçümüz kaldığımızda Gürkan'ın omuzları düştü, başı yere eğildi. "Gürkan," dedi Korel masadan kalkıp. "Yarın şahitlik yapma, Büge'nin yanında ol ve onunla git." Gürkan başını eğdiği yerden kaldırmadı ama iki yana salladığında reddettiğini anladım. "Yapma," dedi Korel, elini Gürkan'ın omzuna yerleştirerek. "Bir aile olmak o kadar da kötü bir fikir değil, buna alış."

Gürkan başını kaldırdığında onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. "Korkuyorum," dedi titreyen bir sesle. "Çünkü benim ailemi yok ettiler Korel, kuracağım aileyi de yok ederler diye korkuyorum."

Korel bir anda Gürkan'ı çekip sarıldığında, Gürkan da ona sarıldı ve başını Korel'in omzuna gömdü. "Korkularımıza göre

hayatımızı yönetseydik hepimiz yarım kalırdık," dedi haklı bir savunmayla. "Bırak aksın gitsin, bırak," dedi içten bir sesle, "bırak bir aile var olsun, bırak, o aile hep mutlu olsun." Geriye çekildi ve Gürkan'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Baba ol," diye mırıldandı. "Kendine bir şans ver, korkular hep orada ama güzellikler de hayatın bir parçası." Derin bir nefes verdi. "Dinle beni Gürkan, eğer şartlar daha farklı olsaydı ve ben senin yerinde olsaydım çoktan baba olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Ben bile bu haldeyken bunu söylüyorsam senin mutlu olmaman için bir neden yok."

Gürkan gözlerini açıp Korel'e inançla baktı ve o an aralarındaki bağa, daha doğrusu Korel'e olan sevgisine şahit olmak benim için sürprizdi. Sevdiğine hep emindim ama bu kez, tek bir cümlesiyle gözlerine inancın dolduğunu gördüm.

Gürkan elini Korel'in ensesine yerleştirdi, başını olumlu anlamda salladı, ardından koşar adımlarla odadan çıkıp Büge'nin peşinden gitti.

İkimiz kaldığımızda, "Sanırım," dedim mutsuz bir sesle. "Konser dünyanın en saçma fikriydi Korel." Sırtı bana dönüktü. "Boş ver, biz normal insanlar gibi davranmayalım."

"Gideceğiz o konsere," dedi yüzüme bakmadan. "Ve çok eğleneceğiz çünkü bunu istiyorum, en çok *senin* için."

"Neden?" diye sordum merakla. "Neden kendin için değil ama benim için?"

Omzunun üzerinden bana baktı, gözlerini kıstı. "Her şeyi unuttuğun gibi doğum gününü de unuttun," dedi sevecen bir sesle. "Ama ben hiçbir zaman senin doğum gününü unutmadım Minel." Gözlerim şaşkınlıkla açıldığında hemen cebimden telefonumu çıkarıp ekrandaki tarihle yüzleştim, 22 Temmuz'du; bugün benim doğum günümdü ve yarın da Korel'in doğum günü. "Bugün sen doğdun, Çilli," dedi tamamen bana dönerek. "Ve ben bugün, senin mutlu olman için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gülümsemek ile ağlamak arasında kaldım çünkü bugün benim doğum günüm olsa da yarın Korel'in doğum günüydü ve kendi doğum gününde mahkemeye çıkacak, insanların nefretleriyle yüzleşecek ve Prometheus olmakla yargılanacaktı.

27. KONSER

Genelde en büyük felaketler, en kasvetli havalarda başımıza gelirdi. Yağmurlu, karlı ya da rüzgârlı günlerde. Belki de sisli. Okuduğum kitaplarda ve izlediğim filmlerde işler bu şekilde yürümüştü fakat biz şu an yaz mevsimindeydik, dışarıda güzel bir hava vardı, akşamın serinliği yüzüme vuruyordu, saçlarım uçuşuyordu.

Havanın kasvetli olmaması içime tuhaf bir neşenin dolmasını sağlamıştı fakat üzerinde derin derin düşündüğüm zaman neşe yüzümde asılı kalıyor ve hüzne dönüşüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Motosikleti tutan Korel bakışlarını çevirmiş dikkatle beni inceliyordu. Gözlerimi gökyüzünden, batmak üzere olan güneşten ayırıp ona baktığımda yüzündeki o makyaj, gerçek bir gülümsemenin yüzüme oturmasını sağladı.

Joker makyajı yapmıştık ve bunu yaparken ilk başta sessizliğe gömülsek de sonrasında epey gülmüştük çünkü makyaj konusunda beceriksiz olsam da harika bir iş çıkarmıştım. Onun yüzünü tamamen gizlememiz gerekiyordu ve şimdi yüzü bembeyaz, gözleri simsiyahtı, ağzında yayılmış kırmızı ruj vardı.

Korel son hamle olarak gözünün altına bir damla yaş yapıp, "Ağlayan palyaço da olayım," diyerek bana takılmıştı. Bu makyaj fikrinden rahatsız olacağını düşünmüştüm fakat epey keyif almıştı.

Bense vampir olmuştum. Benim de yüzüm bembeyaz, gözlerimin çevresi simsiyahtı ve dudağımda kırmızı ruj vardı. Kenarından kan akıyor gibiydi. Dışarı çıkıp sivri diş alacak zamanımız yoktu ama turuncu saçlarımı evde bulduğumuz sprey boyayla boyadığımızda simsiyah olmuştu. Bu Korel'in canını sıkmıştı, hissetmiştim ama hiçbir şey söylememişti.

"Makyaj fikrine sıcak bakmanı hâlâ aşamıyorum," dedim arkasındaki motosiklete bakarken. Evin deposundan çıkan eski

bir motosikletti, plakası bile yoktu, çevirmeye yakalanırsak mahvolurduk ama hayatımızda yeterince heyecan varken bir de bu heyecanı abartacak değildim.

Korel güldü, ardından bir anda beni belimden tutup çekti ve kollarını belimde birleştirdi. O yaslandığı için yüzlerimiz hemen hemen aynı hizaya geldi, yaprak sarısı gözleri makyajıyla daha açık renk olmuştu. "Küçüklüğümden beri en büyük hayalim maskeli balolardı Minel," dedi keyifle. Turuncu demedi, bana Turuncu dememeye devam ediyordu. "Ama hiç katılmadım. Şimdi ne tuhaftır ki kendimizi kurtarmak için yaptığımız bu makyaj hoşuma gitmeye başladı." Güldü, burnumun ucuna fiske vurdu, güldüm. "Ve senin de vampir olman dünyanın en saçma çifti olduğumuzu kanıtlıyor."

"Biraz daha konuşursan kanını emerim," dedim alaya alarak. Yeniden güldü. Onu uzaktan görsem tanınmayacak kadar güzel bir makyaj olmuştu ve konser alanında tuhaf karşılansak da en azından halk tarafından linç edilmeyecektik. "Bugünü sadece benim için değil, kendin için de yaşa," dedim başımı sallayarak. "Doğum günüm olabilir ama yarın da senin doğum günün Korel. İkimizin günü olsun, nasıl fikir?"

Korel dudağını büktü, bakışları boynuma kaydı, önüme gelen saçlarımı geriye atıp, "Benim günüm olsaydı saçların turuncu olurdu," dedi mutsuz bir sesle. "Çünkü en çok turuncu saçların seni sen yapan, Minel."

"Çareler," dedim omzumu kaldırıp indirerek. "Elimizde olmayan sebepler. Ama istersen eve döndükten sonra senin için hemen saçımı yıkar, turuncu rengine dönmesini sağlayabilirim."

"Lütfen," diye fısıldadı, ardından bakışları bir kez daha boynuma kaydı. Üzerimde siyah, askılı bir elbise ile ayağımda postallar vardı ve boynum tamamen açıktı. Durmadan gözlerinin boynuma kaymasının sebebini anlayamadım ama bu kez parmakları da boynumda dolaştığında ürperdiğimi hissettim. Bana her dokunduğunda güzel bir hisle ürperiyordum fakat bu kez bana dokunuşunda hüznü hissettiren neydi, bilmiyordum.

Parmakları boynumda dolanmaya devam ederken derin bir nefes aldı, yüzü boynuma yaklaştı. Daha fazla ürperirken karnımda

bir sıcaklık hissettim, kalp atışlarım hızlandı ve Korel'in dudakları boynuma dokunduğunda gözlerimi kapatıp elimi saçlarına daldırdım. Normalde yeşile boyamamız gerekse de onun kumral saçlarına kıyamamış, kendi saçlarıma kıymayı tercih etmiştim.

Dudakları boynumda gezinirken hafif öpücükler kondurdu, ardından, "Vampir sensin," dedi kısık sesle. "Fakat ben senin kanını emecekmiş gibi hissediyorum." Dişlerini sürttü, minik bir ısırık bıraktığında kıkırdamaya başladım. Gözlerim hâlâ sıkı sıkı kapalıydı, onun kolları belime dolanmıştı, akşam güneşi yüzüme vuruyordu, o an çok mutluydum.

Bir hareketlenme oldu, dudakları boynumdan ayrıldı ve gözlerimi açmak üzereyken boynumdan gerdanıma doğru bir soğukluk hissettim. Ellerinin belimden uzaklaştığını fark ettiğimde gözlerimi açmıştım, vücudum cayır cayır yanarken gözlerimi gerdanıma çevirdim ve bir kolyeyle karşılaştım.

Korel kolyenin ucunu tuttuktan sonra diğer eliyle hafifçe çenemi kaldırdı. Kolyenin ucunda bir pusula vardı.

Gözlerimiz kesiştiğinde eli çenemden omzuma kaydı, ardından koluma ve oradan bileğime. Bana kırık pusula dövmesi yaptığı yere. Yavaşça bileğimi kaldırıp dudaklarına götürdüğünde olabilecek en narin şekilde öpücüğünü bileğime bıraktı. O kadar narin bir öpücüktü ki tüy kadar hafifti.

"Sana bu kolyeyi aldığımda yanında değildim Minel," dedi, parmaklarını parmaklarıma geçirip elimi tutarken. "Senden gitmiştim, artık hayatında değildim, bana öfkeliydin hatta benden nefret ediyordun, biliyordum ama bu kolyeyi doğum günün için aldım sana." Yutkunduğumda kalbim heyecandan yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Kırık bir pusula dövmesi bana seni hatırlatacak, unutturmayacak ama bu kolye kalbinin yerini daima sana söyleyecek." Diğer eli belime sarıldı, parmakları sırtımda dolaştı. "Belki bir gün hayatında olmayacağım Minel, belki öleceğim, belki yine gideceğim, belki her şey mahvolacak, belki beni yakacaklar, belki de beni öldürecekler, bilmiyorum fakat ben yokken bileğine baktığında beni hatırlamanı, bu kolyeye dokunduğunda ise kalbini hissetmeni istiyorum. O sana her zaman doğruyu gösterecek."

"Korel," dedim titreyen bir sesle. Mutluluk ve hüzün iç içeydi, hayatımın bu iki duygu arasında gidip gelmesi hiç adil değildi.

"Bileğine yaptığım dövme, benim kalbimdi Minel; kırılmış olması, bir şeylere yetmemesini ve bozuk çalışmasını simgeliyordu fakat bunların dışında beni sana daima hatırlatsın diye yaptım onu." Dudakları burnuma dokundu, sesi titriyordu, dudakları alnıma dokundu, yüzünü benden gizliyordu. "Ve boynundaki kolye senin daima parlak olan o kalbini simgeliyor; sağlam, yerinde, hatasız, narin. Ne olursa olsun dinle onu, parmaklarınla ilk önce dövmene dokun ve bu adamı hatırla, ardından kolyeni avcunun içine al, ona göre hareket et, olur mu?" Sesi daha fazla titrediğinde belime sarılı elinin de titrediğini hissettim. "İyi ki doğdun, her ne olursa olsun sen benim ailemdin, kaçışlarımdın, dostumdun, çocukluk arkadaşımdın, gülümsemelerimdin." Geriye çekildiğinde göz göze geldik ve ağladığını fark ettim. "Ve şimdi ailem değilsin ama farklı bir hayatı yaşasaydık harika bir aile olurduk; ve şimdi kaçışlarım değilsin ama başka bir hayatta senle her yere kaçabilirdim; ve şimdi dostum değilsin ama dostlarımdan daha yakınsın; ve şimdi çocukluk arkadaşım değilsin çünkü büyüdük ama geçmişe gitsek yine senin olmanı isterdim, bütün yaşadıklarıma rağmen." Derin bir nefes verdi, gözünden bir damla yaş düşüp makyajında iz bıraktı. "Şimdi gülümsemelerim değil gözyaşlarıma dönüştün ama yine bütün bunların yaşanacağını söyleseler göz yumar, gözyaşlarım olmanı isterdim. İşte bu yüzden, benim için iyi ki doğdun Minel."

Ağlıyordum, hıçkıra hıçkıra değil sessizce ve o da ağlıyordu. Daha önce onu ağlarken gördüğümde sorgu odasında, bir masanın altındaydı, çocuk gibi ağlıyordu, annesinin adını sayıklıyordu fakat bu kez ağlayışı çok daha çaresizdi.

Sanki bir vedaydı, vedanın nedenini bile bilmiyordu.

"Yapma bunu," diyebildim sadece acılı bir sesle. "Lütfen yapma. Bana veda etme."

Güçsüzleşen sesiyle, "Bu bir veda mı, bilmiyorum," dedi. "İnan, bilmiyorum sadece içimden geldiği gibi davranıyorum Minel ve içimden gelen, bu cümleler." Elini kaldırıp gözlerini silecek

gibi oldu, ardından bunun yanlış bir hareket olacağını anladı çünkü makyajı silinirdi, makyajı silinirse halk onu tanırdı, halk onu tanırsa linç ederlerdi. Elini havaya kaldırıp indirdiğinde gülümsemeye çalıştı ama yaprak sarısı gözlerindeki keder uzaklaşacak gibi değildi. "Senden iki isteğim var," dedi kısık sesle. "Birincisi, her zaman söylediğim gibi beni unutmaman Minel ve ikincisi, küçükken bir kar kürem vardı, onu kaybettim ama hiç unutmadım. Eğer bir gün onu bulursan benim için saklar mısın?"

Başımı aşağı yukarı salladığımda o kar küresini nerede, nasıl bulacağımı bile bilmiyordum; tek bildiğim şu an benimle gerçekten vedalaştığıydı. Bunu hak etmiyorduk. "Ben sana hediye almadım," dedim acıyla ve kendime öfkelendim. "Çünkü unuttum, kendi doğum günümle beraber senin doğum gününü de. Ben yine unuttum Korel ve sen yine hatırladın." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bıraktığı izler umurumda bile değildi. "Özür dilerim, böyle biri olduğum için."

"Şşş," dediğinde gözlerini kıstı, ardından kendine çekip bana sarıldı. Bu kez hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, başım onun omzuna denk geliyordu ve o sıkıca bana sarılıyordu, bense sarılmamıştım. "Bu en masum unutuluşumdu, ağlama."

"Yapma," dedim bir kez daha. "Söylediğin gibi narin bir kalbim yok, biliyorum."

Sessizlik oldu, her ne düşünüyorsa yüzünü göremiyordum ama iç çektiğinde düşüncelerini tam olarak benimle paylaşmayacağını anladım. "Benim için narin bir kalbin var," dedi. "Bu yeterli." Dudakları saçlarıma dokundu, yumuşak bir öpücüğün ardından bir kez daha nefes aldı. "Ve benim de hiçbir zaman narin bir kalbim olmadı," güldü, "yani bedenen değil ruhen." Daha fazla ağladım. "Ama bir gün karşına belki de narin bir kalbe sahip o adam çıkar." Hayır, bunu istemiyordum, asla istemiyordum. "O gerçekten sana sevginin dilini öğrettiğinde..."

"Sakın," dediğimde geriye çekildim ve omzuna sert bir yumruk attım. "Bu konuşmanın devamını dinlemeyeceğim, iyi niyetini alıp cehennemin dibine git, umurumda değil."

Gözleri açıldı, sonra gülümsediğinde düşündüğümden daha uzun süre bakıştık. Gözlerimizde vedadan ziyade acılar vardı,

bunu paylaşıyorduk. Çareler olduğuna inandırmak isteyen taraflım da artık sessizliğe gömülmüştü, insan doğum gününde ve doğum gününden bir gün önce bu konuşmaları yaşamamalıydı ama bizim hayatımız dikenli tellerle çevriliydi.

"Gidelim," dedi Korel benden uzaklaşıp arkasını dönerek. Üzerinde siyah bir tişört vardı, altında siyah pantolonu. Artık kazaklardan tamamen vazgeçmişti, izlerini gizlemek istemiyordu ama insanlar onu dövmelerinden tanır diye siyah ceketini üzerine geçirdi. Yüzünü buruşturdu ve motosiklete oturup arkasına binmemi bekledi. "Atla Minik," dedi beni süzerek. "Ve kask yok, saçlarının rüzgârdan uçuştuğunu görmek istiyorum yine."

Burnumu çekip arkasına oturduğumda neredeyse kalçama kadar çıkan elbise umurumda bile değildi. Ellerim sıkıca omuzlarına tutundu, ağlamaya devam ederken motosikleti hareket ettirmesini bekledim ve hiçbir şey söylemeden motosikleti hareket ettirdiğinde bütün yol boyunca ağlayacağımdan habersizdim.

Korel normalde motosikleti aceleci ve hızlı kullanırdı ama bu kez öyle yavaş kullanmıştı ki sanki bu, motosiklete son binişimizdi. Zamana meydan okudu, geçmişe meydan okudu hatta yetmedi geleceğe de meydan okudu ama o motosiklet yolculuğumuzu olabilecek en uzun sürede tuttu.

Arada sırada gözleri dikiz aynasından bana ve saçlarıma kaydı, gülümsedi ama onun da yüzündeki kederin geçmediğinin farkındaydım.

On beş dakikalık yolu kirk beş dakikada gidip konser alanının dışında durduğumuzda motosikletten indim ve Korel de inip köşeye motosikleti bağladığında bakışları bana döndü.

Yüzümdeki makyaj ne durumdaydı? Ağladığımdan ne hale gelmiştim? Onun yüzündeki makyaj duruyordu ama bazı yerlerde gözyaşının izleri kalmıştı.

"Sanırım ağlayan palyaço makyajını boşa yaptım," dedi omzunu kaldırıp indirerek. "Ve sen de en çok ağlayan vampir olabilirsin."

"Bizim de maskelerimizin gizemi buradan geliyor işte," dedim imalı bir sesle. "İkimiz de maskelerimizin arkasında ağlıyoruz Korel."

Kaşlarını kaldırdığında elini öne uzatıp tutmamı bekledi, diretmeden isteğini yerine getirdiğimde, "İkimiz de maskelerimizin arkasında ağlıyoruz," dedi sakin bir sesle. "Ve gizleniyoruz Minel. Çok haklısın."

Beraber konser alanının girişine gittiğimizde Korel kapıdaki adamların bize karşı tuhaf bakışlarını umursamadan cebinden biletlerini çıkarıp gösterdi. Adamlardan bir tanesi yüzümüzdeki makyajı sorgulamak istedi ama soldan beliren eli fileli, gözleri simsiyah boyalı kızı gördüğünde direkt bu fikirden vazgeçti.

Biletlerimiz onaylandığında, "İyi eğlenceler," dedi bize adam, ardından önümüzü açtı.

İkimiz el ele içeriye girdik; konser açık alandaydı, inanılmaz bir kalabalık vardı ama Korel öyle çevik hareketlerle bizi kalabalığın ortasına soktu ki sahneyle aramızda otuz adım ya vardı ya yoktu. Henüz Teoman çıkmamıştı ama gitaristi ve davulcusu yerini almıştı. Teoman'ın çıkmasına birkaç dakika kalmıştı.

Bulunduğumuz yeri Korel sevince beni çekip önüne aldı, bu açıdan önümde dev gibi insanlar yoktu ve sahneyi net görebiliyordum. O da bunu düşünmüş olacak ki kollarını bana doladı, ellerini göğüs kafesimin önünde birleştirip beni insanlardan korumak için duvar oldu.

Çevremizdeki bazı insanların bakışları bize takılıyordu ama bu bakışlar genelde yüzümüzdeki makyajdan dolayıydı.

"Korel," diye bağırdım yüksek sesle. "Ya sahneyi göremezsem!"

Çocuk gibi endişelendiğim konu özellikle şu haldeyken şımarıklık gibi geldi ama Korel güldü, bana doğru eğilip kulağıma, "Omzuma alırım seni," dedi neşeyle. "Daha önce de aldım."

Zihnimi o anıyı hatırlamak için zorladım, en ince ayrıntısına kadar düşündüm fakat hiçbir sonuca ulaşmadığımda kaşlarımı çattım. Çatık kaşlarımı düzelten ise sahnedeki ışıkların hepsinin sönüp davul sesinin gitgide artmasıydı.

Ve Teoman'ın sesi duyuldu.

"İstanbul'da Sonbahar"la çıktığında tiz bir çığlık atıp olduğum yerde zıpladım ve Teoman sahnenin arkasından göründü.

Korel bana sıkıca sarıldığında ellerimi kaldırıp şarkıya eşlik etmeye başladım ve Korel'in de benimle beraber söylediğini duydum.

O an, zihnime uğramayan o anı artık benimleydi.

Korel'le yine Teoman konserine gitmiştik; ben daha ufaktım, o daha gençti ve ikimiz de çocuk denilecek yaştaydık. Tedirgindik ama tedirginliğimiz bu kez vedadan gelmiyordu, sanırım evden kaçmıştık, öyle hissediyordum.

Sahnede Teoman vardı, Korel bu kez bana arkadan sarılmamıştı, hemen yanımdaydı ve görmekte zorlandığım için beni kaldırıp omuzlarına almıştı. Ben onun omuzlarındayken Teoman'ın şarkılarına eşlik etmiştim, dakikalarca.

Tam o esnada ise köşedeki bir fotoğrafçı fotoğrafımızı çekip elimize tutuşturmuştu, Korel'in bahsettiği fotoğraf bu olmalıydı. Ben Korel'in omuzlarında kocaman gülümseyerek kadraja bakıyorum, Korel ise şaşkınlıkla. Çünkü şu an biliyordum ama o zaman bilmiyordum, fotoğraflardan korktuğunu.

Teoman farklı bir şarkıya geçti, önüme dev gibi insanlar gelmedi fakat ben hevesle Korel'e dönüp, "Beni omuzlarına alır mısın?" diye bağırdım. Sorgulamadı, hiçbir tepki bile vermeden çevik bir hareketle beni omuzlarına aldığında şimdi sahne daha net görünüyordu ama bu da umurumda değildi.

Aceleyle bel çantamdan telefonumu çıkardım, babamın defalarca aradığını görmezlikten gelerek kamera kısmını açıp, "Korel!" diye bağırdım. Korel bakışlarını yukarıya çevirdiğinde hemen bir fotoğraf çektim, yüzünde yine aynı şaşkın ifade vardı ama birkaç fotoğraf daha çektiğimde gülümsedi.

O sırada Teoman, "Aramızda bir vampir var," dedi; gözlerim kocaman açıldığında bakışlarımız kesişti. Elindeki bira şişesini bana doğru kaldırdı, çığlık attım. Bütün bakışlar bize döndü, o bakışların ardından insanlar gülümsedi, kim olduğumuzu bilmeden bize gülümsediler; Korel'i ötekileştirmediler, beni de öyle.

Olduğum yerde çırpınmaya başladığımda Korel beni indirdi ve oradan birkaç fotoğraf çektim, o fotoğrafları çekerken Korel bir anda beni dudaklarımdan öptü, kameralara o görüntümüz de yansıdı.

Kahkaha atmaya başladığımda, "Beni gördü," dedi Teoman için. "İnanılmazdı."

Korel elleriyle yüzümü kavradığında öyle sıcak bir gülümsemesi vardı, öyle mutluydu ki bu görüntüyü ömrümün sonuna kadar seyredebileceğimi düşündüm. Gülmeye başladığımda yine dudaklarımdan öptü ama bu kez öncekinden daha tutkuluydu hatta öyle ki beni kucakladığında bacaklarım beline sarıldı, ellerim ensesine tutundu ve o da bana sıkıca sarıldı.

Dudaklarımdan öptü, geri çekildi, bir kez daha öptü ve bir kez daha. O esnada Teoman "Senden Önce Senden Sonra"yı söylüyordu; bu şarkı sanki bizi anlatıyordu, Teoman'ın sanki bütün şarkıları bizi anlatıyordu.

En sonunda nefessiz kaldığımızda beni yeniden yere indirdi; ayaklarım zeminle buluştuğunda heyecandan tir tir titriyordum. İşte o an, agorafobimin kuş olup uçtuğunu fark ettim. Normalde kalabalığa giremiyordum; gösterilere, sinemalara, tiyatrolara; girsem bile rahat edemiyordum ama şimdi bu korkum kaybolmuştu.

Artık bombalar patlamaz gibi geliyordu; insanlar ölmez, Prometheus gelmez, biz yaşarız.

"Korel," dedim heyecanla ona bakarken. Bana sarılmıştı, sırtımı sahneye dönmüştüm. "Ben bir karar verdim."

"Hayır, Minel," dedi Korel alayla. "Biz evlenemeyiz, şu an değil."

Kahkaha attığımda, "Biz evleniriz, niye evlenmeyelim ya?" diye sordum ve bu sorum beni şaşırttığı kadar onu da şaşırttı, ardından gülmeye başladık. "Ayrıca bu değildi kararım ama dinle, neden evlenmeyelim ki ya?"

Öyle bir bağırıyordum ki Teoman'ın sesini bile bastırabilirdim.

"Yok artık," diye ağzının içinde geveledi gözlerini devirirken ama gülümsediğini görebiliyordum. "Kıyametin ortasında evlenmekle eşdeğer bu."

"Kıyamet biterse evlenebiliriz yani," dedim gözlerimi açarak.

Korel elini kaldırıp alnıma dokundu. "İçki de içmedin ki sen ya, ne oldu sana?"

"Of," dedim onu itekleyerek ama daha sıkı sarıldı. "Hayattan bu kadar nefret etme, umutsuz olma, gülümse." Omuzlarına sıkıca tutunup birkaç kez zıpladım. "Çünkü ben dansa geri dönmeye karar verdim Korel. Bak, dansa geri dönmeye karar verdim, bu bile gerçekleşebiliyorsa her şey gerçekleşebilir."

Gözlerine büyük bir heyecan ve neşe dolduğunda dudaklarını alnıma dokundurup, "Ait olduğun yere her zaman geri dönersin," dedi Korel. "Senin ait olduğun yer danstı."

"Peki ya senin ait olduğun yer neresi?" diye sordum.

Birkaç saniye bile düşünmeden, "Sensin," dedi dürüstçe. "Çünkü ben kendimden bile önce en çok sana dönüyorum Minel."

Dudaklarım aralandığında Teoman "Papatya" şarkısını söylemeye başladı ve o an kalbimde hem büyük bir sızı hem büyük bir neşe hissettim. Geçmişin sesleri yükseldi; biz sanki o geçmişteki iki kişi olduk ama buradaydık.

Fotoğraf karelerindeydik; bu kez yüzümüzde maskemiz vardı ama ben o fotoğraflara baktığımda sadece mutluluğumuzu görecektim.

"Hatırlıyor musun Minel?" diye sordu kulağıma eğilerek. "Hatırla Minel. 'Papatya' bizim şarkımızdı." Korel gözlerini kıstı. "Hatırlıyorum, de Minel. Bu çok özeldi."

"Hatırlıyorum," diye fısıldayıp başımı salladım. "Benim en sevdiğim şarkısı 'Mektup'tu ve sen 'Papatya'yı sevmemi istemiştin Korel. Hatırlıyorum."

Korel geçmişi benim ağzımdan her dinlediğinde büyük bir neşeyle yüzüme bakıyordu ama bu kez gözlerinde büyük bir sevgi vardı, sevgisini bile gizlemiyordu.

"O zamanlar yüzümde büyük bir yanık izi yoktu," dedi Korel kulağıma. "Fakat hissetmişim gibi bu şarkıyı bizim şarkımız yapmıştım." Teoman'la beraber Korel kulağıma söyledi: "*Papatya, yüzümün haline bak, seninle kim kalacak, ışıklar kapanınca?*"*

Elim çenesindeki ize uzandı, şarkının sanki her cümlesi bizi anlatıyordu ama bunların dışında Korel'in sırlarını da gizliyordu sanki. Parmaklarımın ucuna yükseldiğimde Korel de koluyla

* Teoman, "Papatya", *Teoman*, 1996.

bana destek oldu ve çenesinden öpmeme izin verdi. Onu tanıdığımda hiçbir izine dokundurmazken şimdi o izlerini tek tek öpmeme izin veriyordu.

"Emare," diye fısıldadım, geriye çekilip çenesindeki o ize dokunmaya devam ederken. O izin sahibi bendim. Korel benim yüzümden oluşan izlerine Emare diyordu. "Armağan."

"Armağan," diye fısıldadığında Teoman şarkıyı bitirmek üzereydi ama Korel sanki bir şeyi unutmuş gibi küfür ettiğinde hızla elini ceketinin cebine atıp bir kek çıkardı. Aceleyle ambalajını açıp kekin üzerine bir mum diktiğinde ne yapacağını anladım.

Şarkı bitmeden bana mumu üfletmek istiyordu.

Saate baktım. 23.58'di.

Ve o an canım yandı çünkü tam kendi doğum gününe girecekken bana o mumu üfletecek, kendi doğum gününü de böyle kutlayacaktı.

Mumu yaktı, minik keki kaldırıp yüzüme tuttu. Çevremizdekilerden bazıları halimizi hoş görüp, Teoman'ı bile boş verip bizi izlemeye başladı. "Dilek dile," dedi Korel gözlerindeki büyük heyecanla. "Ve üfle mumu. O dileğin gerçek olsun."

İlk doğum günü kutlamam mıydı hatırlamıyordum ama en mutlu doğum günümdü. "Korel," dedim elindeki keke bakarken. "Birlikte dilek dileyelim, bir gün sonra da senin doğum günün."

Kalpten gülümsedi. "Benim dileğim, senin bütün dileklerinin gerçekleşmesi Minel." Keki biraz daha kaldırdı. "Üfle hadi," gözlerini açarak. "Çabuk ol."

Gözlerimi kapattım, elim boynumdaki kolyeye gitti ve avcumun içine alıp, "*Lütfen*," dedim içimden. "*Lütfen Korel Erezli'ye hiçbir şey olmasın.*"

Mumu üflediğimde çevremizdeki insanların alkışlarıyla gözlerimi onlara çevirdim ve Korel belimden tutup bana sarıldı. Başım boynunun girintisine yerleştiğinde, "Dileğin gerçekleşsin," dedi.

"Dileğim gerçekleşsin," diye fısıldadım. "Ve sana hiçbir şey olmasın."

Kasıldığını hissettiğimde geri çekilip yutkundu. Yakınımızdaki bir kız, "Sakın dileğini kimseye söyleme," dedi heyecanla. "Yoksa ya gerçekleşmez ya da tam tersine döner."

İkimiz de öylece birbirimize bakarken kızın söylediği cümle içime bir yangının oturmasına neden oldu. Birkaç dakika öylece sessizliğe gömülmemizin ardından, "İyi ki doğdun Korel Erezli," diye fısıldadım; tarih artık 23 Temmuz'du, onun doğum gününe geçmiştik. "Sana hediye alamadığım için özür dilerim ama benim tek dileğim senin için. Kendi doğum günümde bile en büyük dileğim senin için oldu. İşte bu yüzden çabala, inan ve benimle kal çünkü ben ne geçmiş zaman eki kullandığım kelimeler söyleyeceğim sana ne de kalbini öveceğim." Ona yaklaştım. "Tek diyebileceğim: Seninle yaşıyorum; hem geçmişte hem şimdide hem gelecekte."

Gözlerimin en derinlere baktı, elimi tutup kalbinin üzerine koyduğunda o kadar hızlı atıyordu ki şaşkınlığımı gizleyemedim. "Ve ben de sen bana inandığın sürece bu kalbi durdurmamak için çaba göstereceğim Minel."

Gülümsediğimde elindeki keki bana uzattı, aç olmadığım halde o kırılmasın diye bütün keki iki üç lokmada yedim, bu onu yüzünü gülümsetti. "Ve sana bir hediye alacağım," dedim ağzım doluyken. "Sen de üzerinde benden bir parça taşı istiyorum ya da bir dileğini gerçekleştirmek."

Korel umursamaz bir tavırla omzunu kaldırıp indirdi. "Çocukken en sevdiğim oyuncağım kar küremdi, büyüdüm, karlardan nefret ettim ama kar küresinden hiç vazgeçmedim. Söyledim ya, benim doğum günü dileğim senin dileğinin gerçekleşmesi ama bana bir hediye vermek istiyorsan kar küresini sakla, seni ona benzetiyorum."

"Beni ona mı benzetiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neden?"

Uzun bir süre sustuktan sonra, "Öyle işte," diye mırıldandı. "Belki bir gün bunu sana anlatırım."

O sırada Teoman yeniden "Papatya" şarkısını söylemeye başladığında şaşkınlıkla bakışlarımı o tarafa çevirdim. Korel tekrar arkamdan sarılınca ellerim sıkı sıkı ellerine tutundu. Bu kez sessizce şarkıyı dinlerken artık daha anlamlı geliyordu her şey. Ritme ayak uyduruyor, gülümsüyorduk.

Şarkının son kelimelerindeyken Korel kulağıma eğildi. Konserdeydik, Teoman "Papatya" şarkısını söylüyordu, hemen arkamda Korel vardı ve ona yaslanmıştım. "Minel," dedi gülümseyerek. "Bizim de artık yeni ve güzel anılarımız var, daima hatırlanması gereken. Şiirlerden sonra bir şarkımız var, ikimizi anlatan. Fotoğraflarımız var, mutlu olduğumuz. Güvenimiz var, hiç yıkılmayacakmış gibi görünen. Biz varız, Korel ve Minel. Farklı senelerde art arda günlerde doğmuş, daima hayatlarında karşı karşıya gelmiş iki insan." Dudakları yanağımı okşadı. Biz varız, bütün çabamızla. Sen çabalarsan ben de çabalayacağım sonuna kadar. Söz veriyorum."

Sırtımı daha fazla yaslayıp gözlerimi kapattım; inanç, güven, sevgi ve en çok aşk. İşte orada, arkamdaydı, itiraf edilemezdi belki ya da söylenemezdi; kırgınlıklar geçmezdi, doğrular tam olarak bilinemezdi ama oradaydı. Ne olursa olsun, hiç vazgeçmeyeceğim o adam Korel Erezli'ydi. Belki büyük bir yalancıydı ya da ben öyleydim; belki de zihnimin hatırlamadığım detaylarında büyük kötülükler yapmıştı ya da ben yapmıştım, bilmiyordum ama bir şekilde hayatımız kesişmişti. Hayır, bir şekilde kesişmemişti, Korel ne olursa olsun bana dönmüştü, onun yolu daima bana çıkmıştı.

Ve şimdi onun kalbine, hayatına ve yaşama hevesine geri dönüşünün tek yolu benim dudaklarımın arasındaydı. Onu bu hayattan vazgeçirebileceğimi görebiliyordum, onu bağlayabileceğimi de ve artık farkındaydım; Korel hiçbir zaman o siyahların içindeki adam olmamıştı, onun dönüşmeye çalıştığı adam hiçbir zaman kötülüğü hak etmemişti. Korel benliğinden hiçbir zaman vazgeçmemişti.

Konserin son anına kadar orada kaldık, eğlendik, güldük ve bittiğinde Korel bana pamuk şekeri aldı. Ağzına alkol sürmedi, teklif bile etmedi. Ben ne istiyorsam onu yaptı, onun isteklerinin yine bana bağlı olduğunu söyledi ve yeniden motosiklete bindiğimizde bu kez daha yavaş sürdü.

Motosikleti öyle yavaş kullanmıştı ki eve varmamız bir saatten daha uzun sürdü; içeri girdiğimizdeyse ne Büge'den ne Gürkan'dan bir iz vardı.

Ne olduğunu bilmiyorduk, neredeler ya da ne haldeler bilmiyorduk ama kapıdan içeri girer girmez Korel yüzümüzdeki

maskeleri çıkarmadan dudaklarıma yapışmış, beni kucaklayıp öperek üst kata çıkmıştı.

Üzerimdeki elbiseyi tıpkı motosikleti sürerkenki gibi çıkarmıştı; yavaşça ve sakince. Vücudumdaki her çili tek tek öperek hatta çırılçıplak kaldığımda vücudumun her noktasında dudaklarının izini bırakarak.

Bu kez onu öpmeme izin vermemiş, sadece beni öpmüştü sonra aklımı kaçırmama neden olacak kadar çıldırtmıştı. İçime girdiğinde de yine yoldaki gibi oldukça yavaştı; romantikti, tutkuluydu ama bir yandan da canımı yakacak kadar hüzün vericiydi. Çünkü bu sevişmemiz de sanki bir veda gibi gelmişti ama zevkten öyle çıldırmıştım ki buna üzülmeye fırsatım bile olmamıştı.

İlk önce yatakta sevişmiştik, sonra odadaki masanın üzerinde, ardından bir kez daha yatakta. Maskelerimiz birbirine karışmıştı ama bu ona keyif veriyordu, yüzündeki o gülümseme bir an bile olsun silinmiyordu.

Bütün yorgunluğuma rağmen onunla sevişmeye devam ettim çünkü eğer bu bir vedaysa ona doyamayacaktım ve yine farkındaydım, hiçbir zaman da doyamazdım.

O gece Korel hiçbir şekilde izlerinden öptürmedi ama benim bütün oluşmuş ve belki de oluşacak izlerimin üzerinden öptü, bu iyileştirdi ama benim onu iyileştirmemi istemedi ya da öpsem bile bir çaresi olmadığını düşündü.

Üzerimde, içimdeyken ve beni kafese almışken gözlerimin içine bakıp, "En güzel doğum günümdü," diye fısıldadı.

"Daha öncekiler kötü müydü?" diye sordum.

"Hiç kutlanmadı." O an parçalandığımı hissettim ve bu kez zevk de bu duygumun önüne geçmedi.

"Ben varken de mi?" dedim acıyla.

Kısa bir sessizlik oldu ardından içimde hareket etmeye devam ederken yüzüne bir gülümse oturttu; bu gülümseme yapaydı, anlayabiliyordum. "Sana izin vermediler," dedi. "Yoksa kutlardın Minel."

Bu kez net bir şekilde görebiliyordum, yalan söylüyordu fakat sesimi çıkarmadım. O ise beni öpmeye devam etti ve yine kendimi onun kollarına bıraktım.

Yeniden zirveye çıkıp beraber düştüğümüzde yanıma devrildi ve ben de nefes nefese tavana bakarken elimi kalbime götürdüm. "Ben senin hayatındayken," diye sordum nefes nefese. "Geçmişte, kim engelliyordu ki doğum gününü kutlamamı Korel?"

Sessizliğin ardından, "Babam filan," dedi.

"Engellemelere rağmen kutlayabilirdim," dedim. "Bugün senin yaptığın gibi."

"Küçüktün." Kendi içini mi rahatlatıyordu, benim içimi mi? Yan dönüp cenin pozisyonu aldım, bacaklarım ve kasıklarım sızlıyordu ama içimde hâlâ onu hissetmek istiyordum.

"Bana yalanlar söylemeye devam ediyorsun, değil mi Korel?" diye sordum kendimi tutamayıp.

Gözleri tavandan bir an bile olsun ayrılmadı ve hiçbir cevap vermedi; bu kez yalan söylemeyi de tercih etmedi, dürüst konuşmayı da. Sadece sessizliğe gömüldü. Bir süre o şekilde sessiz kaldık, ardından Korel beni kendine çekip başımı göğüs kafesine yatırdı. "Kapat gözlerini," dedi kısık sesle. "Ve uyu Minel. Yalanlar ve doğrular önemsiz, ben her şeyi affettim, sen de her şeyi affet."

Bu kez susma sırası bendeydi.

Yarın mahkeme vardı; depremler olacak, kıyametler çıkacaktı belki de ama biz burada sarılmış uyuyorduk.

Zamanın durması gereken nokta tam olarak bu andı çünkü sonrasını kimsenin kalbi kaldırmayacaktı.

Gözlerimi kapatıp bir rüyanın içine daldığımda ise aslında onun bir rüya olmadığını biliyordum.

Doğum günüm kutlanıyordu, birkaç kez üstelik ve hepsinde de Korel yanımdaydı fakat hiçbirinde Korel'in doğum günü kutlaması yoktu.

Çünkü rüyam bunu bana fısıldıyordu; ben geçmişte hiçbir zaman Korel'in doğum gününün ne zaman olduğunu sormamıştım ve o da bana söylememişti.

28. MAHKEME

Prometheus'un dudaklarının arasında bir ıslık vardı; bu ıslık, "Cenaze Marşı"ndan başka hiçbir melodiye ait değildi.

Güneş açmak üzereydi; serin, güzel bir hava vardı. Keyfini yerine getiren, kalbinin üzerindeki karanlığın tamamen kaybolmasıydı. Hayır, karanlık vicdan ya da merhamet değildi; Promethues bu duyguları karanlık olarak nitelerdi ama başka bir duyguyla yeni tanıştığından beri o duyguya da karanlık demeye başlamıştı: inanç.

"Tanrı kendisine inanılmasını ister," diye mırıldandı ıslığını yarıda kestiğinde. Elindeki urganı tepesindeki demire sarıyordu, hemen yan tarafında kolları ve bacakları bağlı, ağzında bir mendille duran kişi inliyordu; Prometheus'a en çok keyif veren de bu inlemelerdi. "Fakat bunun için bir çaba göstermez, değil mi?" Kurbanına yönelttiği soruya elbette ki yanıt alamayacaktı, daha çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Bütün şehir efsaneleri bir yana dursun, ona inanmamız için hiçbir neden yokken bunu istiyor ve kendisine inanmayanları cezalandırıyor."

Kolları bağlı kişi daha fazla çırpındı, bakışları Prometheus'tan ayrılmıyordu ve onu tanımak, en büyük cezalardan zaten bir tanesiydi. Onu tanıyordu, biliyordu, görmüştü; göz göze gelmişti ve şimdi karşında Prometheus olarak onun cenazesini hazırlıyordu.

"Bu bencilce," dedi Prometheus urganı daha sıkı hale getirirken. "Halbuki ben öyle değilim, kimseyi zorlamıyorum." Gülümsedi, gülümsediğinde gözleri kurbanına kaydı. "Bir kez seni zorladım mı?" diye sordu. "Biliyorsun beni, bir kez seni zorladım mı?"

Kurban başını iki yana sallayıp ağlamaya başladı; içindeki korkunun tarifi yoktu, şaşkınlık başka bir boyuttu ama bütün bunların yanında acı vardı. Prometheus inançtan söz ediyordu ve kurban inançları yüzünden şu an ölecekti.

"Ben bana inanmayı tercih etmeyen kimseyi cezalandırmam, diğerlerinin inandığı Tanrı gibi," dedi Prometheus soğuk bir sesle,

ardından urganı çekiştirdiğinde sapasağlam olduğuna kanaat getirdi. "Fakat bana saygısızlık yapan kimseyi de affetmem; bir gülüşle, bir cümleyle, bir bakışla." Kurbanına üstün bakışlar gönderdi. "Ve sen beni aşağıladın."

Kurban haykırmak istedi ama ağzındaki mendil öyle sıkı bağlanmıştı ki neredeyse ağzı yırtılacaktı, bileklerindeki ipler o kadar sıkıydı ki neredeyse kangren olacaktı, bacaklarındakiler de öyle. Çırpınmaya devam ettiğinde oturduğu yer sallandı, oradan kurtuluş yoktu.

Bir çocuk parkındalardı; Prometheus salıncağın demirine urganı bağlamış ve kurbanını da salıncağa oturtmuştu. Her çırpınışta kurban, bir çocuk gibi öne arkaya sallanıyordu; çok uzaktan onları gören biri ikisinin eğlendiğini düşünebilirdi.

Prometheus bu kez sanatını çocuk parkında gerçekleştiriyordu.

"Bir noktada sizin Tanrı'nızla birbirimize benziyoruz," dedi net bir sesle. "O da kendisiyle dalga geçenleri cezalandırıyor, ben de ama kabul edin, en merhametli olan benim." Kurbanının arkasına geçti, başını eğip ona baktığında göz göze geldiler. Kurban yüzünü kaçırmak istedi ama Prometheus çenesinden öyle bir kavradı ki biraz daha zorlarsa kurbanının boynunu kıracaktı. "Fakat ne var, biliyor musun? Ben ne kadar merhametli olursam olayım, inandığım herkes bir şekilde beni küçümsüyor, aşağılıyor." Mutsuzmuş gibi dudaklarını büktü halbuki bu bir tiyatroydu. "Neden sizin Tanrı'nız kadar değerim yok gözünüzde?"

Kurban, Prometheus'a kafa atmak istedi ama Prometheus çevik bir hareketle kendini kurtardığında kısık sesle güldü, kurban ise daha yüksek sesle inledi. "Şş," dedi Prometheus. "Sana öğretmediler mi, çocuk parkları sadece çocukların kahkahalarıyla dolmalıdır; bu yüzden sen benim en sessiz cinayetim olacaksın."

Kurbanın gözleri kocaman açıldıktan sonra yaşlar akmaya başladı. Üzerinde atlet ile şort vardı. Buraya nasıl getirildiğini bile hatırlamıyordu ama gördüğü ilk şey Prometheus'un yüzü olmuştu.

Gerçek yüzü. Kim olduğu.

"Ben çocukken bir çocuk parkında yapayalnız bırakıldım," dedi Prometheus, ardından kurbanına yaklaştı. Kurban direnirken asla karşı gelemedi. Prometheus onu kucaklayarak salıncaktan çıkarıp başını urgana götürdü. Kurban elinden geldiğince çırpınmaya çalıştı ama öyle faydasızdı ki bir yerden sonra savaşmayı

bırakıp ağlamaya başladı. "Hiçbir çocuk beni sevmiyordu, kimse benimle oynamıyordu; sadece bu kadar da değil, beni kandırıyorlardı. Oyun oynayacaklarını söylüyor, sonra dalga geçiyorlardı. Bir gün beni çocuk parkına çağırdılar, geldiğimde ise beni bir salıncağa bağlayıp gittiler. Geceye kadar öyle kaldım, kimse beni kurtarmadı. Kim kurtaracaktı ki? Kimse beni düşünmüyordu ama sabaha karşı belediye çalışanları beni bulduğunda soğuktan ölmek üzereydim çünkü kar yağıyordu."

Kurbanının başından urganı geçirdi, ayaklarını salıncağa koydu. O salıncağı altından aldığı an, kurban bir çocuk parkında salıncağın ortasında asılmış bir şekilde bulunacaktı.

Kurban artık inlemiyor, sadece ağlıyordu ve o an anlamıştı, bu çocuk parkında olmasının tek nedeninin Prometheus'un çocukluğundan gelmediğini.

"Çocuklar geleceğin anneleri ve babaları," dedi Prometheus. "Doğru yetiştirmezsek bizim en büyük günahımız, öyle değil mi? Biz bir günahız."

Kurban başını önüne eğip karnına baktı, sonra gözlerini gökyüzüne çevirip inanmasa bile ilk defa o an Tanrı'ya dua etti.

Cennette kendisine ve bebeğine bir yer olması için. Sadece kendisine değil bebeğine de.

"Dileklerini gerçekleştiremeyeceğim," dedi Prometheus salıncağa elini koyarken. "Çünkü sen bunu hak etmiyorsun." Kurbanın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, yalvaracak hali bile kalmamıştı, tek düşündüğü karnındaki bebekti. "Sana güzel bir ölüm veriyorum," diyen Prometheus gülümsedi. "Acısız, işkencesiz, sessiz bir ölüm. Gülümse çünkü bebeğin gülümseyecek, o bir çocuk parkında bu hayata veda edecek."

Salıncağı ayaklarının altından aldığında kurban havada boynundan asılı kaldı ve nefesi kesildi; bacakları çırpınırken gözleri kaymaya başladı, soluk borusunda bir ip vardı. Nefes almak imkânsızdı ama boğulmak, özellikle bir çocuk parkında oldukça acı vericiydi.

Çığlık bile atamadı, direnemedi, konuşamadı, son cümlelerini söyleyemedi; sadece kırk iki saniyede öldüğünde son hareketi önünde bağladığı elleriyle karnına dokunmak oldu, ardından tamamen hissiz kaldı.

Tıpkı çölde ağaca bağlı olan ve annesinin onu hediye olarak götürdüğü adam gibi.

Gözleri açıktı, başı öndeydi ama artık boş bakıyordu çünkü ölmüştü.

Prometheus geriye adım atıp karşısındaki tabloya baktı ve yüzünde yine o acımasız gülümseme oluştu. Bu gülümseme, uzun zamandır yüzüne uğramıyordu, artık damarlarından akan kanı daha net hissediyordu.

Sadece bu kadarla da sınırlı değildi, uzun zaman sonra ilk kez çellosunu böylesine çalmak istiyordu.

Geri geri gidip çellosunun yaslı olduğu banka oturdu ve çellosunu bacaklarının arasına aldı.

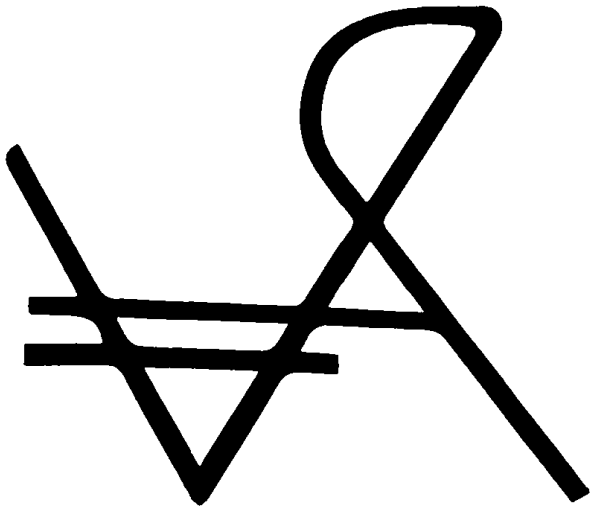
Bu kez kan yoktu; temiz ve bir o kadar da kirli bir ölümdü. Kendi intikamını almıştı, kendi intikamını alırken Tanrı'yla zar atmıştı ve şimdi herkesin inandığı o Tanrı varsa gökyüzünde öfkeyle onu izliyordu fakat ona dokunamıyordu.

Çellonun yayını eline alıp çenesini havaya kaldırdı, ardından hafifçe çellosuna dokundurup kısık sesle çalmaya başladı. Öyle kısık bir sesti ki bunu sadece kendisi ve karşısındaki kurbanı duyabilirdi.

Kurbanının ruhu.

Prometheus gülümsediğinde melodi gitgide yükseldi, güneş bulutların arasından kendini daha fazla belli etti, ağaçlar rüzgârdan hareketlendi.

"İnanç seni yaşatıyor sanıyorsun," diye fısıldadı, ardından devam etti. "Cenaze Marşı"nı son notasına kadar çaldı. "Fakat bir gün sırtındaki hançerin adının inanç olduğunu fark ettiğinde pişman olacaksın."

* Sayfadaki harf Prometheus'a ait olup, bütünüyle yazarın tasarımıdır.

Kasvetli bir sabahtı.

Güneş tepedeydi, hava sanki bugün daha sıcaktı; cehennem sıcağı demek doğru olabilirdi. Hatta öyle bir sıcak vardı ki şehrin bazı bölgelerinde orman yangınları başlamıştı; güneş ormanları yakıyordu, sıcaktan etrafı sis kaplamıştı.

Korhan bizi arabayla almaya gelmişti. Uyandığımda yanımda Korel'i bulamamış, duştaki sesi işitmiştim, yüzündeki maskeyi ilk temizleyen kişi Korel olmuştu, ardından ben de hemen duş almıştım.

Gürkan evde yoktu, aradığımızda Büge'nin yürüyüşe gittiğini, ona katılacağını ama mahkemeye de geleceğini söylemişti. Büge'nin mahkemeye katılmayacağına emindim ama en azından sabah bize destek olmak için bile evde bulunabilirdi, bu kadarını hak etmiştik.

Ön koltukta Korel'in avukatı oturuyordu, arka koltukta ise Korel'le ikimiz. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu, biz de Korel'le konuşma fırsatı bulamamıştık çünkü ben duştan çıktıktan sonra Korhan eve gelmişti. Üstünkörü birkaç tanışma cümlesinin ardından arabaya binmiştik.

Babamı aramıştım, hiçbir şekilde aramalarıma dönmemişti, bu beni tedirgin etse de Korel'e yansıtmamaya çalışıyordum.

"Arka kapıdan gireceğiz," dedi Korhan ciddi bir sesle. Bana konuşuyor gibiydi ama Korel'e de sesini duyurmaya çalıştığına emindim. "Çünkü ön kapıda insanlar bekliyor, hepsinin elinde pankartlar var, kalabalık gitgide büyüyor. Onların arasından geçersek sağ çıkamayız."

Korel pencereden dışarı bakarken gözlerini kıstı ama hiçbir cevap vermedi. "Mahkeme nasıl ilerleyecek?" diye sordum Korhan ile avukata. "Biz ne zaman şahitlik yapacağız?"

"Çağırılacaksınız," dedi Korhan. "İlk Korel'in aleyhine ifade verecek birkaç kişi dinlenecek, ardından sizler. Sonucun ne olacağı belirsiz fakat bütün şehir hatta bütün ülke şu an bu

kararı bekliyor. Suçlu da çıksa suçsuz da çıksa ortalık fena karışacak." Korhan dikiz aynasından Korel'e baktı, Korel pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Üzerindeki gerginliği sabah da hissetmiştim, bu çok normaldi ama neden hiçbirimizin yüzüne bakmadığını anlamıyordum.

Avukat, Korel'e dönüp, "Bütün bunların ardından sana söz hakkı verilecek," dedi. Korel başını yavaşça avukata çevirdiğinde gözlerinden uykusuzluk akıyordu, bense onun aksine derin bir uyku çekmiştim çünkü çok yorgundum. "Bütün suçlamaları reddedeceksin, masum olduğunu söyleyeceksin. Seninle dosya üzerine hiç konuşamadık fakat..."

"Konuşmaya da pek gerek yok," dedi Korel yeniden pencereye başını çevirerek. Korhan ile avukat bakıştı, Korhan gözlerini devirdiğinde avukat yeniden önüne döndü. Genç bir avukattı fakat elindeki kalın dosyadan bile bu dava için tamamen hazır olduğunu anlayabiliyordum.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye fısıldadım Korel'e eğilerek. "Dün ne konuştuk? Bu halin ne?"

"Beni rahat bırak Minel." Korel gözlerini kapatıp başını koltuğa yasladı. Ondan sonra yol boyunca sessiz kalmaya devam etti, arabadan ise yükselen tek ses radyodan geliyordu. Bütün kanallar Prometheus davasını konuşuyordu.

Adliyenin arka kapısının oraya geldiğimizde, ön kapıdaki sesleri işitebiliyordum. İnsanlar tezahüratlarla resmen Prometheus'un idamını istiyorlardı, arada sırada Korel'in adını da duyabiliyordum hatta bazen kendi adımı bile fakat Korhan üç polis memuruyla adliye binasına bizi öyle hızlı soktu ki ne insanlar ne basın bizi gördü.

İçeriye girdiğimiz an bütün bakışlar bize döndü; avukatlar, hâkimler, savcılar, kendi davaları olan insanlar. Hepsinin yüzünde ise aynı ifade vardı: büyük bir nefret.

Kendime engel olamayıp Korel'in elini sıkıca tuttuğumda birkaç kadın avukatın şaşkınlıkla bana baktığını gördüm fakat aldırış

bile etmedim, Korel ise elini elimden kurtarmak istermiş gibi bana baktı, bunu neden yaptığımı anladı ama hiç çaba göstermedi.

"Bunu yapmak istiyorum," diyerek içini rahatlattım, adımlarımı ona uyduruyordum ama davanın görüleceği odaya yaklaştıkça kalbim sıkışmaya başlamıştı.

"Yeniden söylüyorum Minel," dedi Korel yabancı bir sesle. "Yanımda olmak zorunda değilsin, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Sus," deyip elini daha sıkı tuttum, başkalarının bakışlarını umursamadan. "Ben sadece pusulam neyi gösteriyorsa o yolda ilerliyorum." Elim boynumdaki kolyeye gitti, ona gösterdim. "Bunu sen öğrettin."

Korel'in gözleri kısıldığında davanın görüleceği odaya varmıştık, birkaç kat yukarıdaydı fakat buna rağmen dışarıdaki sesleri hâlâ az da olsa duyuyorduk. Bütün ülke Prometheus'tan kurtulmak istiyordu, buna ben de dahildim hatta en çok ben onlara katılıyordum çünkü Prometheus benim de ailemi katletmişti ama elbette ki o kalabalıktan kimse bunu bilmiyordu. Bu yüzden bugünkü şahitliğim çok önemliydi.

"Minel." Gürkan'ın sesiyle arkamı döndüğümde başındaki siyah şapkayı ve kısa kesilmiş saçlarını gördüm. İnsanlar onu tanımasın diye öyle bir hale gelmişti ki neredeyse ben bile onu tanımayacaktım. "Korel," dedi ona bakarak. "Geldim, yetiştim neyse ki."

Korhan kolundaki saate bakıp, "Birkaç dakika sonra başlayacak," dedi. "Tam zamanında geldin."

Korel ona da aynı konuşmayı yapmak için döndüğünde bakışlarımla onu susturdum, ardından Gürkan'a, "Büge ne yapıyor?" diye sordum. "Gelmemekte kararlı, öyle değil mi?"

Gürkan'ın bakışları Korel'e kaydı, ardından sakince, "Konunun Korel'le alakası yok," dedi mutsuz bir sesle. "O benimle bile olmak istemiyor."

"Açıklama yapmana gerek yok, Büge'ye kızmıyorum Gürkan." Korel bu cümleyi kurarken bile sanki kızıyormuş gibiydi fakat kızgın olduğu Büge miydi yoksa her şeye rağmen Korel için koşan Gürkan mıydı, anlayamıyordum.

Korel'in eli buz gibiydi, korkudan olmalıydı ya da tedirginlikten fakat onun elini ısıtacak ruh hali bende de yoktu.

Yanımızdan ilk ayrılan kişi avukat oldu, ardından Korel'i çağırdığında onların ikisi başka bir odaya geçmek için yanımızdan ayrılacaklardı. Korel'le göz göze geldik, ağzını bıçak açmıyordu, elini hemen elimden uzaklaştırıp yanımdan ayrıldı. Kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Giderken hiçbir şey söylememişti; bir kez daha bakmamıştı ya da bir şeyler ima edememişti.

Çünkü biz vedamızı dün yapmıştık, bugün artık vedaya zamanımız yoktu.

Bu ana şahitlik eden Korhan sessizce bekledi, ardından salondan adı anons edildiğinde o da hiçbir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı.

İçimdeki sese kulak versem neler derdi, bilemiyordum ama o sese kulak vermemek için çaba göstermem gerekiyordu çünkü aksini iddia etsem de kötü bir his kalbimin üzerine çökmüştü. Sanki birazdan yaşanacaklar, bana o tiyatro salonundaki dans ettikten sonra patlayan bombayı bile hafife aldıracakmış gibiydi. O gün sanki dünyanın cenneti olacaktı ve birazdan yaşanacaklar gerçek cehennemi bana gösterecekti.

"Büge gitti." Bakışlarım Gürkan'a döndüğünde ikimiz de kapının dibindeki duvara yaslanmış, adımızın söylenmesini bekliyorduk.

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Bu da ne demek?"

Gürkan ellerini ceplerine yerleştirip omzunu silkti ve başındaki şapkayı yanındaki koltuğa fırlattı. "Sabah uyandığımda yanımda yoktu, eşyaları da öyle. Beni terk etti Minel." Ellerini yüzüne koyup ovuşturduğunda canının yandığını anlayabiliyordum. "Annesine bile sordum, oraya gitmemiş, telefonu kapalı." Başını iki yana salladı. "Bir mektup bile bırakmadan çekip gitti Minel, beni bıraktı." Gözlerimin içine acıyla baktı. "Halbuki ben kabullenmiştim; baba olmayı, aile olmayı. Bu davanın ardından onu da alıp çekip gidecektim. Bekleyemez miydi?"

"Gürkan," diye fısıldadığımda elimi omzuna yerleştirdim. "Büge'den söz ediyoruz, geri dönecektir ayrıca öfke anında her kararı verebilir. Dayanamaz o."

Gürkan başını iki yana salladı. "Gerekirse bu çocuğu tek başına büyüteceğini söyledi, birkaç kez. Kararımı söylemek için bugünü bekliyordum ama büyük ihtimalle o beklemeden kendi hayatına yön vermeye başladı." Elini sertçe başına vurdu. "Aptalın tekiyim, ona söyleyeceklerim vardı hatta günlerce anlatacağım hayallerim. Yemin ederim sabahın köründe çıkıp bebeğimiz için bir şeyler aldım Minel. Bunları gösterecektim ama gitti."

Acıyla yutkundum, bir şeyler söylemek için ağzımı açtığımda içeriden benim ve Gürkan'ın adı söylendi. Bütün söyleyeceklerimi yuttuğumda, Gürkan dolan gözlerini hızla sildi ve dik bir duruşa geçip benden önce davanın görüleceği salona girdi.

Filmlerdekilerden daha küçük bir salondu. Hâkim o kadar da yukarıda değildi, kâtip de o kadar aşağıda değildi, içeride daha fazla izleyici beklerken daha az kişi vardı. Hâkimin tam karşısında bir projeksiyon cihazı, sağda arka bahçeyi gören pencereler, eski sandalyeler...

Sandalyeler ikiye ayrılmıştı, sol ve sağ taraf olarak. Tam ortada sanığın yeri vardı, sanığın sağ tarafında avukatın duracağı yer, sol tarafta ise davalının avukatı, onun yanında ise bu davayı açan Göksel ve Azra.

Sol taraftaki sandalyelere döndüğümde bir tanesinde Korhan oturuyordu, Korhan'ın arkasında bir aile vardı, onun yan tarafında yaşlı bir adam ile kadın. Birkaç genç de orada yerini almıştı ve o an, sol tarafın izleyicilerden ya da Prometheus'un kurbanlarının ailelerinden ibaret olduğunu anladım.

Sağ tarafta ise Azra ve Göksel dışında on üç-on dört yaşlarında bir çocuk oturuyordu; sarışın, uzun boyluydu. Onun yanında daha önce gördüğüme emin olduğum, vücudunda yanıklar bulunan bir kadın. Zihnimi zorladığımda ise bu kadının Korellerin evindeki hizmetçi olduğunu anladım. Bakışlarım en arka sandalyede oturan kişiye döndüğünde kısa süreli bir şaşkınlık yaşadım çünkü babam oradaydı, gözlerime sadece birkaç saniye bakıp yeniden önüne dönmüştü, bakışlarını benden kaçırıyordu.

Sakin adımlarla Gürkan'la ikimiz için ayrılan şahit sandalyelerine ilerlerken babamın yeniden bana bakmasını bekledim ama bunu asla yapmadı. Oturduğu yer bile şahit olduğunu gizlemek ya da unutulmak için dua eder gibiydi.

Sandalyelerimize yerleştiğimizde üzerimde bir çift göz hissettim ve çaprazımda oturan Göksel'in bakışlarıyla beni âdeta bıçakladığını fark ettim.

Göksel Korel'in Prometheus olduğunu söylüyordu, onu Anekdot Merkezinden tanıyordum, piranalar vücudunun bir kısmını yemişti ve bu onda fobi olarak kalmıştı. O zaman da Korel'le karşılaşmalarında yaşanan gerilimi hissetmiştim fakat bu Korel'in Prometheus olduğu anlamına elbette ki gelmezdi. Şimdi ise aylar sonra ortaya çıkmış, Korel'in Prometheus olduğu iddiasını ortaya atmıştı.

İçimdeki o kötü ses daha yüksek sesle haykırmaya başladığında ellerimi kulaklarıma bastırıp çığlık atmak istedim fakat bu öyle imkânsızdı ki özellikle şu durumdayken bir kriz geçirmemem gerekiyordu.

Bütün şahitler ve kurban yakınları yerlerini aldığında sıra Korel ile avukatındaydı. Hâkimin emriyle mübaşir Korel'in adını söyledi, birkaç saniye sonra avukat Korel'i nereye götürdüyse oradan dönmüş olacaklar ki içeri girdiler. Korel'in bileklerinde kelepçe yoktu ama içeri öyle bir girdi ki o an onun mahkûm olduğunu bile düşündüm.

"Allah belanı versin," diye fısıldadı yaşlı kadın. Bakışlarım o yöne döndüğünde gözlerinden yaşlar akmaya başladı, yanındaki yaşlı adam ise onun omzunu sıvazladı. "Volkan'ıma nasıl kıyarsın?" diye devam ettiğinde direkt bakışlarımı onun üzerinden ayırdım.

Barmenin annesi olmalıydı ama annesi olamayacak kadar da yaşlı görünüyordu, belki de anneannesi? Volkan'ın bir ailesi yok muydu? Elim boynuma gitti. Bakışlarımı diğer aileye çevirdim; onlar daha soğukkanlı görünüyordu, büyük ihtimalle Kartal'ın yani Erdem'in ailesiydi. Hatta baba olduğunu düşündüğüm kişi öyle rahat oturuyordu ki Kartal'ın ölümüne mutlu olmuş gibiydi.

Geriye kalan iki cinayet amcam ve Korel'in babasınındı. Onların yakınları ise bizdik; Korhan babası için mi izleyici sandalyesindeydi yoksa Korel için mi, anlayamamıştım ama gözlerini bir an bile olsun Korel'den ayırmıyordu.

Hâkim dava dosyasından ve birkaç gereksiz bilgiden söz ettikten sonra asıl konuya girdi; duruşumu dikleştirdiğimde Korel'in sırtı bana dönüktü, ayakta bekliyordu, önünde bacaklarına kadar gelen tahtadan, minik bir hapishane vardı, avukatı yan tarafındaydı. Hâkim hemen Prometheus'un bu zamana kadar işlediği cinayetleri projeksiyonla yansıttı; ilk önce Doğan Yankı'nın bırakılan kalbi, ardından Erdem'in ağaca bağlanan görüntüsü. Sonrasında amcamın ve Cüneyt Erezli'nin yanmış görüntüleri. O ana şahitlik eden sadece bizlerdik, onlar kukla gibi asılmışlardı; sahne söndürüldükten sonra yüzleri tanınmaz haldeydi.

Gözlerimi hemen ekrandan ayırdığımda bu kez Volkan'ın görüntüsü yansıtıldı. Elleri bağlanmış, durmadan alkışlıyormuş gibi dururken, bakışlarında ölü bir adam yatıyordu.

Yaşlı kadın daha şiddetli ağlamaya başladığında, hâkim bu hatırlatma görüntülerini kapatıp Prometheus'un cinayetlerinden söz etti; kurbanların isimlerinden, ne şekilde işlendiğinden ve sonuçlarından.

Ürperdiğimi hissediyordum ama bütün bunların dışında, Prometheus her neredeyse bu dava hakkında bilgi sahibiymiş gibi geliyordu.

"Davacı Azra Dinçer," dedi hâkim net bir sesle, Prometheus hakkındaki açıklamalarının ardından. "Davacı Göksel Okur." İkisi de ayağa kalktıklarında Korel'in kasıldığını hissettim. Avukat da ayaklandı. "Açılan Prometheus davasına ek olarak, Azra Dinçer ve Göksel Okur'un Korel Erezli'nin Prometheus olduğuna dair şikâyetiyle burada toplandık. Şimdi Avukat Yunus Harput'u, ardından davacıları dinleyeceğiz."

Ellerimi yüzüme geçirdiğimde ensemden aşağıya bir ter damlasının aktığını hissettim ve bakışlarım parmaklarıma takıldığında duş almama rağmen maskenin izlerinin geçmediğini gördüm.

Birinin beni izlediği hissine kapılarak başımı çevirdiğimde

Korhan'la göz göze geldim; ellerime bakıyordu, ben ona döndüğümde ise gözlerimin içine baktı. O neden şahit olmuyordu? Kardeşine bir savcı olarak şahitlik yapsa sözü geçerdi diye düşünüyordum ama o izleyici olmayı seçmişti.

Kaşlarımı çattığımda bakışlarım hâkimin olduğu tarafa döndü.

Göksel ve Azra'nın avukatı bildiğim davadan söz ettikten sonra konuşma sırası Göksel'e verildi.

"Göksel Okur," dedi hâkim, ardından herkesle beraber ben de ayağa kalktım. "Korel Erezli'nin Prometheus olma şüphesiyle dava açtığınız, bize belgelerle ve kayıtlarla iletildi. Bir de şimdi sanığın ve şahitlerin huzurunda soruyorum: Size sorulan sorular hakkında, gerçeğe uygun cevap vereceğinize ve hiçbir şey saklamayacağınıza namusunuz, şerefiniz ve kutsal saydığınız bütün inanç ve değerler üzerine yemin eder misiniz?"

Göksel çenesini havaya kaldırdı. "Bana sorulan sorular hakkında gerçeğe uygun cevap vereceğime ve hiçbir şey saklamayacağıma namusum, şerefim ve kutsal saydığım bütün inanç ve değerlerim üzerine yemin ediyorum."

Orta yaşlı hâkim sakince başını salladı. "Korel Erezli'nin Prometheus olduğundan ilk ne zaman şüphelendiniz?"

"Şüphe değil, Korel Erezli Prometheus," dedi Göksel net bir sesle. "Şüphe yok." Hâkim önündeki kâğıtlara bakıp başını salladı.

"Buna nasıl emin oluyorsunuz? Elimdeki kâğıtlarda yazanları bir de sözlü olarak dile getirir misiniz?" Korel gözlerini önündeki boşluktan ayırmıyordu, hemen solunda Göksel vardı fakat onunla göz teması bile kurmuyordu. Kâtip ise arada sırada korku dolu bakışlarını Korel'e çevirmeyi ihmal etmiyordu.

"Anekdot Merkezinden önceydi," dedi Göksel düz bir sesle. "Dergâh Merkezindeydik, sonra orası Anekdot Merkezi olarak değişti ama o zamanlar sadece Dergâh olarak geçiyordu. Korel de ben de oraya tedavi edilmek üzere yatırıldık." Hâkim önündeki belgelere baktı. "Belgem yok, kaydım da çünkü oradaki her şey yandı; Korel kendisini bu şekilde kurtaracağını sandı."

Nefretle Korel'e baktı. "Herkes ondan korkuyordu; evet, hepimizin sorunları vardı ama o çok daha başkaydı. Ayrı odada tutuluyordu, çoğu zaman ilaçlarla uyutuluyordu." Korel'in daha fazla kasıldığını hissettim. "Korel'i yanımıza getirmiyorlardı fakat bir gece onunla tanıştım." Göksel ellerini saçlarına geçirip korkuyla nefesini verdi. "Odama girdi, ilk başta normal davrandı, gülümsedi hatta ondan neden korktuklarını anlamadığını söyledi. Neredeyse ona üzülmüştüm. Onunla arkadaş olmaya karar verdim, doktorlardan da bunu gizledim."

"Arkadaş olmak isteyen ben değildim." Korel'in baskın sesiyle bakışları Göksel'e döndü. "Benim yanıma gelen sendin!"

Hâkim sertçe tokmağı masaya vurdu. "Karşılıklı konuşmak yasak," dedi otoriter bir sesle. Avukatı Korel'i bakışlarıyla susturdu.

Göksel, Korel konuştuğu dakika korkudan titremeye başladı, konuşmasına devam etmeden önce önündeki bardaktan birkaç yudum su içti. "Bana zarar vermez, değil mi?" diye sorduğunda korkusunu hissedebiliyordum, bu beni fazlasıyla germişti.

Hâkim, Göksel'in bu sorusunun ardından, "Devam edin lütfen," deyip eliyle işaret verdi. Bu, zarar veremez demekti ama bu kez Korel boşluğa değil sadece Göksel'in yüzüne bakıyordu.

"Korel'le arkadaş olduk," dedi Göksel yutkunarak. "Birkaç gece buluştuk, o benim odama geldi ya da ben onun odasına gittim ama bir gün..." Göksel yeniden su içtiğinde eli titriyordu. "Odasına gittiğimde bana hiç olmadığı kadar tuhaf bakmaya başladı, öyle bir bakıyordu ki yendiğim bütün korkular gün yüzüne çıktı." Ellerini koyacak yer bulamadı, Azra'ya döndüğünde Azra cesaret vermek istermiş gibi başını salladı. "Yine bu benim kuruntumdur diye düşündüm çünkü Korel'in o birkaç günde anlattıkları benim canımı çok yakmıştı, her insana şans verilmesi gerektiğini düşünürüm ve Korel bu şansı hak ediyordu. Küçüklüğünden beri hep dışlanmıştı, babası onu sevmiyordu, abisi de öyle. Şiddet uyguluyorlardı. Bütün bunları bana anlatırken ağlamıştı bile." Gözlerini kocaman açtı. "Omzumda ağladı, ona yardım etmemi dahi söylemişti. Bütün

bunları hatırlayıp o tuhaf bakışlarını görmezlikten geldim o gece ama keşke gelmeseydim."

Korel'in dişlerini sıktığını gördüm, tahtaya tutundu. Sımsıkı. Öfkesini dizginlemeye çalışıyordu.

"Odanın kapısını ne zaman kilitledi, ne zaman ellerimi bağladı, tam hatırlamıyorum," dediğinde Göksel ağlamaya başladı, korkudan titremeye devam ediyordu. "O günün görüntüleri silik çünkü travma olarak kaldı ama tek hatırladığım," eli kalbine gitti, "beni piranalara yedirmeye çalıştığı ve bunu yaparken gerçekten Tanrı'nın kendisi olduğundan bahsetmesiydi. Ateşi çaldığını söylüyordu, Prometheus olduğunu ve piranaları da ceza için kullandığını." Göksel ellerini sarı saçlarına geçirdi. "Yalvardım, haykırdım ama dinlemedi; gözü dönmüş gibiydi. Sabaha kadar piranalara canlı canlı beni yedirdi."

Korel'in elleri titremeye başladı ve ben nefesimi tutmuş vaziyette izlemeye devam ettim.

"Allah belanı versin!" diye haykırdı yaşlı kadın, ardından ayaklanıp Korel'in üzerine atılmak istedi fakat eşi onu sımsıkı tuttu. "Oğlumu benden aldın! Allah belanı versin!"

Hâkim tokmağa vurduktan sonra Göksel'e döndü. "Bunların hepsi kanıtsız," dedi kaşlarını kaldırarak. "Öyle değil mi?"

"Kanıtsız çünkü o odada beni bulanlar da Korel'in çıkardığı yangında cayır cayır yandı, belgeler de öyle, kamera görüntüleri de. Ama o günden sonra ben oradan kendi rızamla ayrıldım, Korel'i ise tamamen gizli bir hücreye aldılar. Bu kez rahatsızlığı olan hiç kimseyle iletişime geçemedi çünkü o herkese zarar verebilirdi, bir katildi."

"Ayrılmak mı?" Korel'in gür sesi salonda yankılandı. "Oradan ayrılmak mümkün değildi, hepimiz denektik, ne saçmalıyorsun?" Öyle bir bağırıyordu ki kulaklarımı kapatmak zorunda kalmıştım. "Oradan çıkmak mümkün bile değildi! Seni bilerek çıkardılar!"

Hâkim tokmağa vurdu fakat yaşlı kadın bela okumaya devam etti ve ortalık birkaç dakika da olsa karıştı. Zar zor sakinleştildiğinde Göksel, "Onun söylediği hiçbir şeye inanmayın," dedi acıyla. "O öyle biri ki kendisinin farkında olduğu için

bile günlüklerini farklı bir dille tutuyor. Dünyanın en manipülatif insanı!" İşte bu noktada ürpermiştim hatta boğazıma bir yumru oturmuştu çünkü o dili görmüştüm, o mektupla yüzleşmiştim. Babamın ve Prometheus'un imzasının olduğu farklı dildeki mektup, Korel'in daktilonun başına geçip yazdıklarıyla aynıydı. "Kendine ait bir dünyası var, alfabesi var; görüyorsunuz, Prometheus cinayetlerinin arkasında bir şekil bırakıyor. Aslında onlar alfabe, eğer Korel'in alfabesine ulaşırsanız Prometheus'un ne yapmaya çalıştığını da anlarsınız çünkü aynı kişi."

Korel ellerini saçlarına geçirdiğinde bakışları bana döndü ve yüzümde her ne gördüyse başını yavaş yavaş iki yana salladı. İnanma dermiş gibi, öyle değil dermiş gibi. Başımı aşağı yukarı salladım, inanmadığımı ona göstermeye çalıştım ama sorular yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

"Söyleyeceklerin bu kadar mı?" diye sordu hâkim.

Göksel derin bir nefes verdikten sonra, "Onu yeniden Anekdot Merkezinde gördüğümde gözlerime inanamadım," dedi acıyla. "Çünkü biz onun yandığını düşünüyorduk, aslında yanmıştı ama hâlâ yaşıyordu, o döndükten sonra cinayetler yeniden başladı. Merkezden Doğan Yankı'yı öldürdü, oranın müdürü. Öldürmesinin nedeni de Korel'in geçmişini bilmesiydi." Hayır, Korel o adamı öldürmemişti ama o odadaki bakışları...

Başımı iki yana sallayıp düşünceleri tamamen aklımdan kovdum. Bunlar imkânsızdı, kanıtsız cümlelerdi, Göksel sadece suç atıyordu.

Doğan Yankı'nın ailesinin şu an burada olmaması bile onun iğrenç bir adam olduğunu gösteriyordu.

"O gün ben kriz geçirdim, birazdan Korel'e şahitlik yapacak sevgilisi yüzünden." Beni işaret ettiğinde kaskatı kesildim. "O kız her şeyi bildiği halde susuyor. Söylesene," bıçakları bana doğrulttu, "o gün Korel'in arkadaşım Azra'yı nasıl tehdit ettiğini söylesene!"

O gün, Azra Dinçer beni boğmaya çalıştığında Korel onun elinden beni kurtarmıştı ardından Azra'nın kulağına eğilip bir şeyler söylemişti ve Azra'nın korkuyla kaçmasına neden olmuştu.

"O günden sonra o merkeze bir daha gitmedim," dedi Gök-

sel, hâkime dönerek. "Fakat Korel beni değil Azra'yı buldu, onunla konuştu, bir süre onu kilitli tuttuğunda..."

"Bu Azra Dinçer'in konusu." Hâkim sözünü kesti ve benim aklıma Azra'nın ortada olmayışı, Korel'e sorduklarında onunla yattığını söylemesi geldi. Azra ise şu an yan tarafımda korkuyla titriyordu.

Hâkim Korel'in avukatına söz hakkı verdi.

"Sayın Hâkim," diye söze başladı avukat. "Bu söylenenlerin hiçbirinin kanıtı yoktur ve hepsi hayal ürününden ibarettir. Korel Erezli'nin bir yangından kurtulduğu doğrudur, Dergâh Merkezinde bulunduğu da; fakat orada yangın çıkarmadığı gibi, hiçbir yatan hastaya da zarar vermemiştir. Aksine, o merkezin bir süre incelemeye alındığı, doktorların hastaları her kötü şekilde kullandığı önünüzdeki dosyada mevcuttur. Bunun dışında o merkezden bir şahidimiz var, kendisi Korel Erezli'yle aynı dönemde bulunmuş küçük bir çocuktu ve şimdi reşit olmasa da yetiştirme yurdu onayıyla buraya getirildi, dilerseniz onu dinleyelim."

Korel şaşkınlıkla gözlerini açtığında bunu beklemediği aşikârdı, davasının seyrinden bile haberi yoktu ama hâkim izin verip arkamdaki sandalyelerden on üç-on dört yaşındaki, sarışın, uzun boylu çocuk kalktığında taşlar yerine oturdu.

Çocuk sakin adımlarla konuşacağı kürsüye yürürken hâkim Göksel'e başka diyeceği bir şey olup olmadığını sormuş, olumsuz yanıtının ardından yerine oturabileceğini söylemişti.

Çocuk kürsüye geçtiğinde herkesten önce Korel'e baktı, Korel ise büyük bir şaşkınlıkla onu inceliyordu.

Hâkim davanın sürecinden bahsedip çocuğa da yemin ettirdi, ardından sorusunu bu kez ona yöneltti. Çocuk boğazını temizledikten sonra, "Bebekken yetiştirme yurduna bırakıldım," diye açıklamaya başladı. "Ve altı yaşına kadar yetiştirme yurdunda kaldım, ardından bir aile beni evlat edindi, üç gün sonra ise Dergâh Merkezine yatırdılar." Çocuk kelimeleri zor telaffuz ediyordu, korkudan değil çekingenliktendi. Üzerindeki beyaz tişörtünde yırtıklar vardı, altındaki şort eskiydi ama ne olursa olsun Korel'i korumaya gelmişti. "Psikolojik rahatsızlığım olduğunu

söylediler, orada birçok teste tabi tutuldum." Çocuk yutkunduğunda artık korkmaya başladığını hissettim. "Herkes orada çok kötü durumdaydı ama en küçük olan bendim, bu yüzden beni kandırmaları çok daha kolaydı. Bir gün ölü bir fareyi kesmemi istediler, diğer gün ölü bir kediye bunu yapmamı söylediklerinde o merkezin korkunç bir yer olduğunu anladım. Bizi cani yapmaya çalışıyorlardı."

Korel'in yüzündeki şaşkınlık minnete ve beraberinde acıya dönüştüğünde elleri artık sıkı değildi ama çocuğu çekip sarılmak istediğini anlayabiliyordum.

"Zamanla psikolojik rahatsızlığım olmasa bile onu ortaya çıkardılar ve şimdi adını öğrendiğim zoofili yapmaya çalıştılar, hayvanlara ya zarar vermemi ya da..." Başını önüne eğdi, ardından Korel'e baktı. "O zamanlar bu abiyle tanıştım, berbat haldeydi fakat kötü bir adam değildi, bana kötü hiçbir şeyi yapmamam gerektiğini söyledi, sonra da beni kurtaracağını. 'O zamana kadar sabırlı ol,' dedi, ben de susup beni kurtaracağı zamanı bekledim. Ayrıca onun bulunduğu odadan bazen acı çığlıklar geliyordu; işkence çektiriyorlardı ya da olmaması gereken bir şeylere zorluyorlardı, bilmiyorum." Korel başını eğip gözlerini kapattı, benimse canım yanmaya başladı. "Orası iğrenç bir yerdi, az önceki ablanın dediği yalan; kimsenin çıkışına izin verilmezdi." Göksel küfürler savurdu ama onu bir tek biz duyduk. "Deneklerden biri yangın çıkardı." Çocuk Korel'e baktı ama yangını onun çıkardığını söylemedi. "O yangında bütün alevlerin arasında bu abi beni gelip kurtardı, vücudunun bir kısmı da o esnada yandı." Bakışları hâkime döndü. "O zamanlar çok küçüktüm ama beni kurtaran kişiyi unutmam imkânsız. Bu yüzden Prometheus olmadığına eminim."

Salonu büyük bir sessizlik kapladı, yaşlı kadın bile ikileme düşmüştü.

Avukat sözü devraldı. "Elbette ki bunlar dosyalar yandığı için kayıtlı değil fakat çocuğun vücudundaki izlerin görüntüleri, doktor raporları hepsi elinizdeki dosyada mevcuttur sayın Hâkim. Bir çocuğun canını kurtaran adam, Prometheus olamaz."

Gülümsediğimde Korel'in bakışları yeniden bana döndü. Göksel hiddetle ayağa kalkıp, "Bu sadece bir manipülasyon!"

diye haykırdı. "Orada hiçbir zaman denek olarak kullanılmadık; aksine, bizi iyileştiriyorlardı!"

Hâkim tokmakla vurduktan sonra çocuğu yerine geri gönderip Azra Dinçer'i çağırdı. Azra Dinçer yemininin ardından Göksel'in verdiği psikolojik savaşlardan söz etti, raporlarla birlikte ve beni boğazladığı günü anlattı. Büge'yle ikimizin Göksel'in damarına bastığımızdan söz etti ama kesinlikle beni boğmaya çalıştığını söylemedi. Korel'in gelişini ise ikimiz tartışırken bir anda konuya dahil olması şeklinde anlattı. "Biz Minel Karaer'le konuşuyorduk," dedi yalan söylemekten utanmadan. "Korel gelip beni duvara yapıştırdı, beni de piranalara yem edeceğini kulağıma söyledi." Azra korkuyla Korel'e baktı. "Ve gerçekten de sonra peşime takıldı, beni Bursa'da bir otelde yirmi gün esir tuttu. Dört gün aç kaldım, su istediğimde vermedi bile ve benimle oynadı. O anlarda bana da defalarca Prometheus olduğundan, ateşi çaldığından, asıl Tanrı'nın kendisi olduğundan söz etti." Oturuşumu düzelttim. "Benimle oynadı, ardından her ne olduysa tehdit edip serbest bıraktı. Elinizdeki dosyada o otelde kaldığım günler var, Korel'le görüntülerimizle birlikte."

Korel'in avukatı sözü devraldı. "Korel Erezli'nin o otele girip çıktığı doğrudur sayın Hâkim fakat bu Azra Dinçer'in söz ettiği gibi gerçekleşmemiştir; aksine, karşılıklı rızayla kısa bir süre beraber takılmışlardır. Bunun ardından da yollarını ayırmışlardır. Yirmi gün değil, on iki gün sürmüştür, otelden ayrılma görüntülerinde Azra Dinçer'in yüzünde herhangi bir korku olmadığını göreceksiniz."

"Beni tehdit ediyordu," diye fısıldadı Azra şaşkınlıkla. "O an korktuğumu bile belli edersem kollarımı kesip piranalara yem edeceğini söylüyordu, ne yapabilirdim?"

Avukat duymazlıktan geldi. "Bunlar sadece iftiradan ibarettir, ayrıca hiçbir otel çalışanı da rahatsız olmamıştır; aksine, her gün otel odasına yemek geldiğinin kanıtları da var."

"Kendisi yiyordu," dedi Azra gözlerini açarak ve hâkime döndü. "İnanamıyorum, bütün bunlar yalan."

"Korel Erezli'nin bahsedilen tarihlerde İstanbul'da olduğu-

nun kanıtları da elinizdeki dosyada mevcuttur, sayın Hâkim," dedi onun tezini çürüterek. "Artı olarak sonradan Azra Dinçer müvekkilim Korel Erezli'ye ulaşmaya çalışmıştır, telefon kayıtları durmaktadır, mesajları da öyle."

"Çünkü Göksel'e ulaşamıyordum," dedi bu kez Azra, saçlarını çekiştirdi, dudakları aralandı. "Bütün bunlar bir şaka mı? Şaka olmalı. Beni o otel odasında tuttu, korkuttu, sindirdi ve en sonunda şimdi konuşabiliyorum. Nasıl bana inanmazsınız? Kadın olduğum için mi? Onunla cinsel birlikteliğim olmadı, birbirimize yaklaşmadık fakat beni psikolojik olarak yıprattı. Her gün bana Prometheus'un ateşi çaldığı hikâyesini anlattı, bazı günler sadece çello dinledik. Yanıma geldiği her an korkudan öleceğimi hissediyordum."

"İddiadaki gün aralığına bakıldığında o günlerin bazılarında müvekkilimin İstanbul'da olduğu, iki arkadaşının şahitliğiyle birazdan kanıtlanacaktır, sayın Hâkim. Ayrıca son derece sağlıklı olduğu ve kimseye zarar vermediği de öyle. Sayın Azra Dinçer'in elleri, kolları hatta ağzı bile bağlı değildi. Tek bir çığlıkla bütün otel çalışanlarını o odaya toplayabilirdi ama hiçbir otel çalışanı böyle bir ses duymadığını söylüyor. Hatta aksine, o otelden ayrılırlarken Azra'nın keyifli olduğunu dile getiriyorlar." Avukat tekrar yerine oturduğunda Korel omuzlarını dikleştirdi ve çenesini havaya kaldırdı. "Şimdi dilerseniz Gürkan Birgöz'ü dinleyelim, o Azra'yla ilişkisine şahit."

Azra acıyla inlediğinde, "Bu korkunç," dedi fakat artık onu kimse ciddiye almıyordu. "Bu korkunç, o beni esir aldı, tehdit etti, bu korkunç."

İlk defa kalbime bu kadar net bir umut tohumu ekildiğinde Hâkim, Gürkan'ı çağırdı ve aleyhine ifade vereceğinin rahatlığıyla sırtımı sandalyeye daha rahat bir şekilde yasladım.

Yemininin ardından Gürkan konuşmaya başladı. "Korel'le tıp fakültesinde tanıştık, o zamanlar sessiz bir adamdı ve ben de öyle olduğum için çok çabuk anlaştık fakat Korel bir süre ortadan kayboldu, geri döndüğünde ise vücudu yanık içindeydi, psikolojisi yerinde değildi. Bu kötü bir adam olmak değil, ben de bir doktorum. Gördüğüm kişi bitap düşmüştü. Tek istedi-

ği vücudundaki yanıkların geçmesiydi." Korel'e dikkatle baktı. "Günlerce onu tedavi ettim, elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım fakat gördüğüm sadece yanık izleri de değildi, Dergâh Merkezinde ona işkenceler uygulamışlardı. Vücudunda kesikler vardı, o kesikler çok derindi. Ayrıca Korel büyük bir korku içindeydi, ufacık bir sesten bile irkilebiliyordu, küçük bir çocuk gibiydi." Kederle nefesimi verdim, Korel bütün bunları herkesin duymasından elbette ki rahatsızdı. "Ölmek istiyordu, sayın Hâkim çünkü çok yalnızdı ve kimse onu istemiyordu," dedi Gürkan acıyla. "Onu mahvetmişlerdi fakat bütün bunların ortasında bile benim canımı kurtardı." Gürkan arkasını dönüp sırtını açtığında sol tarafındaki bıçak izini gördüm. "Doktorluğumun ilk senesinde saldırıya uğradım, bir adam sadece randevusu beş dakika gecikti diye evime gelip beni bıçaklamaya çalıştı. İlk darbeyi gördüğünüz gibi sırtıma vurdu." Gürkan sırtını kapatıp önüne döndü. "Sonraki darbe gelemedi çünkü Korel önüme geçip beni korudu ve benim yüzümden yaralandı. Eğer Korel olmasaydı canımdan olacaktım."

"Önünüzdeki belgelerde o adamın itirafı mevcut," dedi avukat diğer taraftan. "Gerçekten Korel Erezli, Gürkan Birgöz'ü kurtarmaya çalıştı, bunu şu an hapishanede yatan o mahkûm da onaylıyor."

Salonu yine sessizlik kapladı fakat bu kez az önceki gibi değildi, daha az korkutucuydu. "Bana karşı hiçbir zarar verme girişimini görmedim, senelerdir yanındayım ve onun arkadaşıyım." Gürkan kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Ayrıca Azra Dinçer'le flört ettiğini de biliyorum, bundan bana bahsetmişti."

Korel başını çevirip Gürkan'a baktığında aralarındaki sözsüz bakışmadan ne olduğunu anladım. Gürkan yalan söylüyordu. Korel Azra'dan bahsetmemişti.

"Prometheus'un işlediği bütün cinayetlerin gecesi ya da gündüzü Korel yanımdaydı," dedi Gürkan yine net bir sesle. "Yanımdan ayrılmadığı günler oldu, eğer Korel bin parçaya bölünmüyorsa o cinayetleri işlemesi de imkânsız."

Gürkan yine yalan söylüyordu, bunu anlayabiliyordum çün-

kü Korel'in kaşları çatılmıştı ve bu kadar fedakârlıktan rahatsız olmuştu.

"Bütün bunların dışında Korel de Prometheus'tan korkuyordu," dedi Gürkan kaşlarını çatarak. "Çünkü Prometheus'un direkt onunla savaşı olduğundan şüpheleniyordu. Bunu bizzat benimle paylaştı."

Bir arkadaşın yapabileceklerinden çok daha fazlasını yapan Gürkan'a bakarken yeniden imayla Korhan'a döndüm ve yüzündeki gülümsemeyle Gürkan'ı izlediğini gördüm. Gurur? Neşe? Kibir? Hangi duygu yüzünü gülümsetiyordu, bilmiyordum ama ona baktığımı fark ettiği an gözlerini gözlerime çevirdi ve aynı gülümsemeyle bana bakmaya devam etti. Gürkan bir arkadaş olarak bu kadar fedakârlık yaparken Korhan'ın bir ağabey olarak bu kadarını yapmaması canımı sıkmıştı.

Bir yandan da haksızlık ettiğimi düşünüyordum çünkü o küçük çocuğu Korhan'ın bulduğu görüşündeydim. O ifade, olayın seyrini değiştirecek kadar kuvvetliydi.

Hâkim, Gürkan'ı yerine oturttuktan sonra sıra bana gelmişti; bütün gözler üzerime çevrildi, Korel hariç. O karşısındaki duvara bakarken herkes benim ne söyleyeceğimi merak ediyordu.

Oturduğum yerden kalkıp sakin adımlarla kürsünün olduğu tarafa geçtiğimde hâkim bana yine davanın seyrinden söz etti ve devam etti: "Size sorulan sorular hakkında, gerçeğe uygun cevap vereceğinize ve hiçbir şey saklamayacağınıza namusunuz, şerefiniz ve kutsal saydığınız bütün inanç ve değerler üzerine yemin eder misiniz?"

Yutkunduktan sonra bakışlarımı şahitlerin olduğu tarafa çevirdim, ardından babamla göz göze geldiğimizde oturduğu sandalyede rahatsız bir şekilde hareketlendi. Yeniden hâkime döndüğümde ise kendimden daha emindim. "Bana sorulan sorular hakkında gerçeğe uygun cevap vereceğime ve hiçbir şey saklamayacağıma namusum, şerefim ve kutsal saydığım bütün inanç ve değerlerim üzerine yemin ediyorum."

Hâkim beni dinlemek için kafasını salladı, bütün gözler üzerimdeydi ve şimdi yapılması gereken tek şey, Korel'i korumaktı.

"Prometheus tarafından annemin kafası gövdesinden ayrıldı," dedim kısık sesle, defalarca dile getiremediğim o cümleyle. Korel direkt dönüp bana baktı; izleyici sandalyelerinden fısıltılar yükseldi, şahit tarafından bile. "Ablam da Prometheus tarafından katledildi, bir çocuk havuzunda bilekleri kesilerek." Fısıltılar daha fazla arttı, kulak tıkayıp sadece hâkimin yüzüne baktım. Hâkim ise ilk defa şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Bütün bunların ardından şurada oturan adam, babam," babamı işaret ettim, "Prometheus tarafından esir alındı, ben öldü diye bildim." Tane tane konuşmaya çalışıyordum ama yaşatılanların ağırlığı çok kötüydü. "Ve bütün bunlar olurken ben Korel'le çocukluk arkadaşıydım." Fısıltılar yüksek sese döndü.

Göksel, "Yalancı!" diye haykırdığında aynı kelimeyi o yaşlı kadın da söyledi.

Gözlerimi kapatıp açtım. "Kanıt var mı?" diye sordu hâkim, avukata.

"Yok," diye söze atladım. "Çünkü tanışma hikâyemiz karmaşıktı fakat tek bildiğim, Korel'in o kadar cinayeti işleyemeyecek yaşta ve çeviklikte olduğu."

"Tanıştığınızda Korel kaç yaşındaydı?" diye sordu hâkim.

Bilmiyordum, buna cevabım yoktu çünkü hatırlamıyordum.

Avukat sözü devraldı. "On altı, sayın hâkim," dedi başını sallayarak.

Daha küçük sanıyordum, Korhan haklıydı, o yaşını merkeze girmek için küçültmüştü. Hâkimin ne düşündüğünü anlayabiliyordum; on altı yaş, cinayetler için gayet uygun bir yaştı fakat ben hâkimle aynı düşüncede değildim.

Korel yüzüme bakmıyordu fakat ben de zaten onunla göz göze gelmemeye dikkat ediyordum çünkü biliyordum ki göz göze gelirsem yolumdan sapacaktım.

"O yaşlarda ailemi katletmiş olamaz," dedim. "Çünkü biz Korel'le tanıştığımızda henüz yanmamıştı, hep yanımda oluyordu, bana destekti." Omuzlarımda ağrı hissetmemle zihnimde bazı görüntüler dönmeye başlamıştı; hayır, şu an zamanı değildi ama orada biz vardık. İspanya'daydık, boğa güreşini izliyorduk

ve Korel hemen yanımdaydı. "Destekti," diye devam edip benim için ayrılan sudan birkaç yudum içtim, gözlerimi birkaç kez açıp kapattım. Hayır, şu an değildi; bunu yapamazdım. Hayır, kriz şu an gelemezdi; hayır, bütün bunların ortasında Korel'i yalnız bırakamazdım.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu hâkim.

"Dönme dolapta," dediğimde fısıldaşmalar yeniden arttı, ardından davacıların avukatı ayağa kalktı.

"Sözü devralmak istiyorum, sayın Hâkim," dedi hızlıca. Hâkim ona söz verdiğinde nefes almakta bile zorlanıyordum çünkü zihnimde bir morgdaydım. *Korel elimi sıkıca tutuyordu, biz yürürken ondan korktuğumu ama bir yandan da onu bırakamadığımı hissediyordum. Tam olarak şu an gibi. Suçlanıyordu ya da suçu açığa çıkacaktı, Korel gergindi.*

Morg buz gibiydi.

"Minel Karaer, psikolojik rahatsızlıkları olan bir kadındır," dedi savcı aceleyle. "Önünüzdeki raporlarda Göksel'le olan tartışmasını görebilirsiniz ve o tartışmadaki şahitlerin ifadelerini de. Aleni şekilde Göksel'e arkadaşıyla beraber saldırmıştır." Savcı bana baktı. "Arkadaşı şu an aramızda değil çünkü suçunu biliyor olmalı."

"Yorum katmayın," dedi hâkim ve devam etmesini işaret etti.

"Minel Karaer'in Anekdot Merkezine gidiş nedeni, hayatının belirli bir kısmını hiçbir şekilde hatırlamıyor oluşu." *Morgun içinde adım adım yürürken Korel onu bırakmamı istemiyormuş gibi bana bakıyordu.* "Korel Erezli de o hatırlamadığı kısımlarda Minel Karaer'in hayatına dahil olmuştur, ailesi de öyle. Tanışma hikâyelerini doğru söyleyip söylemediğini bilemeyiz ama Minel Karaer'e güvenmemiz imkânsız."

Morgda bana bir ceset gösterdiler, o ceset anneme aitti, ellerimi saçlarıma geçirdiğimde başımı iki yana salladım. Bana Korel'in Prometheus olduğunu söylediler. Elimi sıkıca tutmaya devam ediyordu, annemin başı gövdesinden ayırmış ve sonrasında dikilmişti.

O annemdi.

Bir bıçak vardı, o bıçak annemin boynunu kesen bıçakla aynıy-

dı; bıçağın tersindeki figür, Korel'in yanından ayırmadığı bıçaktaki figürle aynıydı.

"İmkânsız olmasının nedeni ise beşinci dosyada mevcut, sayın Hâkim," dedi avukat ve duruşunu dikleştirdi. "Kendisi bir yandan epilepsi rahatsızlığıyla savaşması haricinde annesi gibi şizofreni rahatsızlığıyla da baş etmektedir. Elinizdeki dosyalarda bu mevcuttur, iki gün önce akli dengesi yerinde değil raporu Minel'in babasına iletilmiş ve vekili tamamen babası olmuştur." Zihnimdeki görüntüler dönmeye devam ederken bir yandan da avukatın dediklerine kulak vermeye çalışıyordum.

Dudaklarım aralandı, bakışlarım babama döndü, beni hiçbir teste tabi tutmamışlardı.

Neler oluyordu?

Zihnimdeki morgda elime bir kâğıt tutuşturdular, o kâğıtta babamın el yazısıyla Korel'in Prometheus olduğu yazıyordu.

Kahretsin, neler oluyordu?

Babam yüzüme bakarken, ellerimle sıkıca önümdeki masaya tutundum ve insanlar konuşmaya başladı. Zihnimde çığlık atıp Korel'den kendimi kurtarmaya çalıştım; burada insanlar benim hakkımda konuştu, avukat bir şeyler söylemeye devam etti ve hangi birine yetişeceğimi şaşırdım.

Benim adıma akli dengesi yerinde değil raporu almışlar, vekâletimi babama vermişlerdi; bu yüzden şahitlik yapma hakkım yoktu. Bütün bunların dışında, aklımı kaybettiğimi düşündüğüm için içtiğim o şizofreni ilaçları şimdi önüme tez olarak sunuluyordu fakat ben şizofreni hastası değildim.

Değildim, değil mi? Bütün bu insanlar gerçekti. Hayır, ben annem gibi şizofreni hastası değildim. Hayır, olamazdım.

Gözlerim Korel'e döndüğünde göz göze geldik; onu bulanık gördüğümde ağladığımı o an fark ettim. Korel bir hayal değildi, değil mi? Olamazdı, beni kandırıyorlardı. Babam bunu nasıl yapardı? Ne zamandan beri akli dengemin yerinde olmadığını düşünüyordu? Bakışlarım Korhan'a kaydı, ciddi bir ifadeyle beni izlediğini gördüm, ardından hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı ve sert gözlerle babama döndü.

Morgda Korel'le savaş veriyordum ve onun eline bıçak saplamıştım. Bıçaktan damlayan kan yerdeydi, o yine de benim için çırpınıyordu fakat ben zihnimin içinde onun Prometheus olduğuna inanıyordum. Kendi ellerimle onu adamlara veriyordum.

"Ben şizofren değilim," diye mırıldandığımda bakışlarım hâkime kaydı fakat hiçbir cümlemin artık geçerliliği kalmamıştı. "Korel Prometheus değil, o hep benimleydi, birini öldürmüş olamaz, buna inanmıyorum!" Yüksek sesle bağırdığımda aslında cümlelerimin hepsi zihnimdeki o Minel içindi. Korel'in suçlu olduğuna inanmıştı, onu yargılamıştı, onu o adamlara vermişti.

Korel'in ellerimden kayıp gidişi, benim inançsızlığımla başlamıştı.

"Hayır," diye bağırdım bir kez daha ve babama döndüm. "Bir şeyler söylesene! Ben annem gibi değilim!" Yaşlar art arda gözlerimden düşerken neyi savunmam gerektiğini bile bilmiyordum. Kendimi mi, Korel'i mi, geçmişimizi mi? "Benim akli dengem yerinde!" diye haykırdığımda Gürkan'ın büyük bir acıyla bana baktığını gördüm, o sırada iki memur beni kürsüden almak için arkamdalardı. "Korel!" diye bağırdım ona bakarak fakat Korel'in gözlerinde büyük bir keder vardı.

O an ikimiz de anlamıştık.

Oyuna gelmiştik, bütün bunlar asıl tiyatroydu ve Korel buradan suçlu çıkacaktı. Beni konuşturmuyorlardı, en büyük şahitlik bana aitti fakat buna izin vermiyorlardı.

Memurlar beni kürsüden kollarımdan tutup ayırdıklarında hâkim, davacıların avukatı hatta Korel'in avukatı bile bir şeyler söylemeye başladı fakat tek odaklandığım yüz, Korel'in yüzüydü. "O Prometheus değil!" diye haykırdım var gücümle. "O beni de yangından kurtardı, onu kullandılar, denek olarak kullandılar! Onu boğdular." Memurlar beni geriye çekmeye başladıklarında mahkeme salonu karışmıştı, hâkimi artık kimse dinlemiyordu. Korel elleriyle sıkıca önündeki tahtaya tutunmuş, yanıma gelmemek için çaba veriyordu ya da birine zarar vermemek için, bilemiyordum.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken, "O Prometheus değil!" diye haykırdım bir kez daha. Zihnimdeki her anının

içinde onun Prometheus olduğunu düşünüyordum, geçmişte onu o adamlara veren kişi bendim, bir morg odasında elini sırf elimi bıraksın diye bıçaklamıştım ve seneler sonra Korel beni bir morg odasına götürmüştü, aynı sahneyi canlandırmıştı, nedeni buydu.

Nedeni intikamdı çünkü onu suçsuz yere yargılamış, acı çekmesine neden olmuştum. Korel'in o tiyatrosu, bana kim olduğumu göstermek içindi. Kim olduğumu hatırlatmak için.

"Korel!" diye bağırdığımda memurlar beni şahit tarafına yeniden çektiler ardından hâkim, doktorlara haber verilmesi gerektiğini söyledi. Kriz geçiriyor olmalıydım, belki de daha fazlası, bilmiyordum ama şu an onun için hiçbir şey yapamıyordum. "Bana hiçbir zarar vermedi! Ablama, anneme o zarar vermedi!" Bakışlarım babama döndüğünde gözlerini hiçbir şekilde bana çevirmediğini fark ettim. "Baba!" diye bağırdım. "Söylesene! Seni Prometheus'un elinden Korel'in kurtardığını söylesene!"

Karışan mahkeme salonu dakikalar sonra toparlandığında o salondaki çığlıkların tek kaynağı artık bendim, memurlar kollarımı bırakmıyordu çünkü bıraktıkları an Korel'in yanına gideceğimi biliyorlardı. Bütün bunların dışında Gürkan da ayaktaydı. Duruşmaya dakikalarca ara verilse de çığlıklarım bir an bile kesilmemişti, ağlamalarım da öyle ama herkes bana delirmişim gibi bakıyordu.

Ya da öyle istiyorlardı, bilemiyordum.

Her şey birbirine girmişti. Akli dengemin yerinde olmadığı söyleniyordu ayrıca şizofren olduğum. Vekilim babamdı. Zihnimde Korel Prometheus'tu, şu an Korel yargılamanın sonuna geliyordu ve o suçlu çıkacaktı, anlayabiliyordum.

Ben şizofren miydim? Bakışlarım yan tarafımdaki Gürkan'a döndüğünde, "Ben şizofren değilim," diye fısıldadım, sonra avazım çıktığı kadar bağırdım. "Ben şizofren değilim! Bir oyun oynuyorlar! Onu suçlu çıkarmaya çalışıyorlar!"

Değildim, değil mi? Her şey bir hayalden ibaret olamazdı.

Sesim kısıldı, doktorlar gelene kadar beni tutmaya devam ettiler ve ben artık bağırmak yerine sessiz sessiz ağlamaya devam ettim. Karnım ağrıyordu, omuzlarımda yük vardı, nefe-

sim kesiliyordu. Bu, Prometheus'un bizim için yarattığı tiyatro oyunundan çok daha kötüydü, şu an bu salon alev altında kalsa daha az canım yanardı fakat yanmıyordu, yakmıyordu, biz diriydik.

En kötüsü de buydu, kurtuluşumuz yoktu.

Kürsüye evdeki hizmetçi ilerledi, kulaklarımdaki uğuldamalara rağmen onun ne söylediğini duydum; yüzündeki yanıkları Korel'in yaptığını söylüyordu, çocukluğundan beri zarar vermeye eğilimli olduğunu, ailesinin onu durduramadığını, ellerinden çoğu zaman zor kurtulduğunu.

Çocukken de iyi biri değildi, diyordu hizmetçi. Herkese zarar veriyordu.

Hayır, Korel çocukken zarar vermezdi; o benimle dondurma yerdi, oyun oynardı, beni severdi, konsere giderdi, lunaparkı gösterirdi, doğruyu öğretmeye çalışıyordu. O çocuk, bir kadını yakamazdı, bunu keyif için gerçekleştiremezdi.

Bütün o karmaşanın içinde bu kez kürsüye babamın ilerlediğini gördüm, gözlerime umut dolduğunda artık gülümseyerek ağlamaya başladım fakat Korel bakışlarını bana çevirdiğinde aynı umut onun gözlerinde yoktu.

Yeminler edildi.

"Baba," diye fısıldadım, artık sesim çıkmıyordu. "Lütfen, baba," diye devam ettim. "Lütfen." Beni duymuyordu, görmüyordu, bakmıyordu. Sanki o şizofrendi ve ben bir hayalden ibarettim.

"Ben Doğuş Karaer," dedi babam yüksek sesle. "Ve senelerce Prometheus'un elinde esir tutuldum, onu en iyi tanıyan kişi benim." Acıyla nefesimi verdiğimde artık ayakta durmakta zorlanıyordum. Memurlar beni tutmasaydı oraya yığılacağımı biliyordum. "Vücudumdaki izleri ve psikiyatrist raporlarımı tarafınıza ilettim. Hepsi kanıt niteliğindedir." Bu cümleler canımı yakıyordu, babam döndükten günler hatta aylar sonra ilk yüzleşme, bu mahkeme salonunda gerçekleşiyordu. "Prometheus'un yüzünü gördüm, onun kim olduğunu en iyi ben biliyorum."

Hâkim tek bir soru sordu: "Prometheus, Korel Erezli mi?"

Bir nefes, iki nefes, ardından üçüncü nefeste babam, "Evet," diyerek Korel'e baktı. "Prometheus, Korel Erezli."

"Hayır!" diye haykırdığımda babam duruşunu bir an bile bozmadı. Korel ise babama öyle bir baktı ki bütün o duyguları gözlerinde gördüm. Nefreti, öfkeyi, hayal kırıklığını, acıyı, kini, ölümü. Ölümü. Korel'in babamı öldürme dürtüsünü.

"Bu zamana kadar susmamın tek nedeni, kızımla beni tehdit etmesidir," dedi babam boğuk bir sesle. Sesi öyle inandırıcıydı ki bir başkası dinlese ona direkt inanabilirdi ama ben biliyordum; Korel, Prometheus değildi. "Senelerce beni yanında tuttu ve bunu yaparken kendisi olmadığında bile bir adamını yanıma gönderdi. Sürekli karşımda gördüğüm maskeli adamlar değişti ama Prometheus'u sesinden, adımından hatta nefesinden bile tanıyacak duruma geldim. Prometheus'un Korel Erezli olduğuna adımın Doğuş Karaer olduğu kadar eminim." Babam başıyla beni işaret etti. "Ayrıca kızımın akli dengesi uzun zamandır yerinde değil, Korel Erezli bunu da kullandı ve onun zihniyle oynamaya başladı. Geçirdiği bütün ataklar Korel'in yanında olmuştur."

"Hayır," diye inlediğimde başımı yerlere vurmak istiyordum.

"Prometheus'un bir tarikatı var," dedi babam kendinden emin bir sesle. "Ona inananlardan oluşturduğu bir topluluk ve çoğu aramızda. Korel'in en büyük tehdidi, eğer onun kim olduğunu bildiğimi söylersem tarikatıyla bile ailemi mahvedeceğiydi." Babamın acıyla nefesini verdiğini işittim, Korel'e büyük bir nefretle baktı. "Bir ailem kalmadı, yanımdaki tek kişi kızım ve ona zarar vermesinden hâlâ korkuyorum."

Korel gözlerini bir an bile olsun babamdan ayırmıyordu, tıpkı o dans ettiğimiz günkü gibi buz kesmişti, hareket etmiyordu ama bakışlarındaki ateşin sırrını çözemiyordum.

"Size sunabileceğim çok sayıda kanıt elinizdeki dosyalarda mevcuttur sayın Hâkim ve tüm sorularınıza yanıt vereceğime emin olabilirsiniz. Geçmişte ailem gazetelere manşet oldu, Prometheus tarafından katledilen kızım kayıtlarda var. Ben kanıtsız değilim, ben tamamen bütün kanıtlarımla karşınızdayım. Bu çocuk, Korel Erezli, kendini Tanrı sanan bir seri katil."

Salon donup kalmıştı ve ben artık nasıl bir yol izlenmesi gerektiğini bile bilmiyordum. Kendi içimdeki savaş bir yana dursun, Korel'in yüzündeki savaşa bakamıyordum bile. Bu büyük bir kıyametti. İçeriye bir memur girip hâkimin kulağına bir şeyler söylediğinde ve önüne bir belge koyduğunda işlerin daha fazla karışacağından artık emindim.

Hâkim boğazını temizledi, ardından memurlardan birine bir CD uzattı. Birkaç saniye sonra ise Korel'in avukatına dönüp, "Dün sabaha karşı müvekkilinizin nerede olduğu hakkında bilginiz var mı?" diye sordu.

"Benimleydi!" diye haykırdım gür bir sesle fakat yine kimse beni umursamadı, artık görünmezdim, artık kimsenin umursamadığı o kişiydim çünkü akli dengesi yerinde olmayanlar dinlenmezdi, onların söylediklerinin doğruluğu kesin sayılmazdı.

Ben o mahkeme salonunda hayalettim, tamamen gözden çıkarılmıştım.

Bu planı babam ne zamandan beri yapıyordu? Prometheus işin içinde miydi? Prometheus ve babam işbirliği mi yapmıştı? Yetişemiyordum, her soru cevapsız kalıyordu; tek bildiğim, bu kadar acının bir hayalden ibaret olmadığıydı. Korel'in bana dokunuşları yalan olamazdı.

Ağırdı, aklımı kaçıracaktım; eğer akli dengem yerindeyse bile şu andan itibaren tamamen kaybedeceğimi hissediyordum.

Avukat hazırlıksız yakalandığı için Korhan'a, ardından Korel'e baktı. "Bir bilgim yok sayın Hâkim, kendisine sormamız daha doğru olacaktır." Hâkim başıyla izin verdi. "Dün sabaha karşı neredeydin?" diye sordu Korel'e avukatı. "Ve kanıtların var mı?"

Korel yutkundu fakat hiçbir cevap vermedi, benim yanımda olduğunu söylemedi; konsere gittiğimizi, eğlendiğimizi, her şeyin normal ilerlediğini...

"Korel," dedi avukatı. "Dün sabaha karşı neredeydin?"

Yine sessizlik. Hiçbir cevap yoktu. Avukat derin bir nefes verip hâkime döndü. "Şu an susma hakkını kullanıyor, sayın Hâkim."

Hâkim tek kaşını kaldırdı, ardından önündeki kumandayı eline alıp, "Sabaha karşı Prometheus bir cinayet daha işledi," dedi. Mahkeme salonundan öyle gür bir ses yükseldi ki ellerimle kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. "Ve kurbanın bir kadın olduğu söyleniyor."

"Seni öldüreceğim!" diye bağırarak ayağa kalkan Göksel'i tutan kişi Azra'ydı, Korel ise gözlerini odaklandığı yerden ayırmıyordu. Bir çaba göstermesi gerekirdi, çırpınması ya da aksini iddia etmesi fakat bunların hiçbirini yapmıyordu. Odaklandığı yer boşluktu ama boşlukta bir yangın çıksa şaşırmazdım çünkü o bakışları artık korkunç bir hal almıştı.

Korhan'a döndüğümde onun da rahatsız bir şekilde oturduğunu hatta büyük bir acıyla Korel'e baktığını gördüm, Gürkan ise başını art arda iki yana sallıyordu. "Bir şeyler yapın," diye fısıldadım, Korhan'la gözlerimiz kesişti. "Bir şeyler yap," dedim yalvararak. "Onu yok edecekler."

Korhan cevap bile veremezdi sadece izleyiciydi ama şimdi bakıldığında verilecek bir cevap bile yoktu. Korel'i savunmak, bir katili savunmakla eşdeğer görülüyordu artık. Babamın şahitliği her şeyi tam tersine çevirmişti; Korel'in sırtına hançeri saplayan babamdı.

Ve benim de kalbimde bir hançer vardı, inançtan geliyordu. Babama inanmayı seçmiştim ve bir kez daha beni yüzüstü bırakmıştı; üstelik bu kez, diğerinden çok daha kötüydü. Babamla göz göze geldik; bana baktığında ne anlatmaya çalıştığını bilmiyordum ama ağzımı açıp söyleyeceğim tek bir cümlem bile yoktu.

"Görüntülerin sadece bir kısmını izleyebileceğiz," dedi hâkim. "Çünkü Prometheus ilk defa bir video görüntüsünde kendini belli ediyor." Kumandanın düğmesine bastığında salondaki minik projeksiyon cihazı çalıştı, siyah ekran belirdi ve bu video görüntüsü beni aylar öncesine götürdü.

Korel'in o çello çaldığı görüntüler. Elimi sıkıca tutarken beni bıraktığı, aksini iddia etmediği, büyük bir yangının çıktığı.

Siyah ekran yavaş yavaş düzeldi ve bir çocuk parkı göründü, MOBESE kayıtlarından çekilmişti, net bir görüntü değildi fakat sabaha karşı olduğunu anlayabiliyorduk. Kaydırak vardı, çevre-

de binalar değil ağaçlar. Burayı tanıyordum hatta önünden bile geçmiş olmalıydım.

Prometheus'un cinayetini çocuk parkında işlemesi tırnaklarımı avuçlarıma batırmama neden oldu.

Salonda büyük bir sessizlik oldu, ta ki kameranın açısı salıncağa dönene dek. O görüntü ekrana yansıtıldığı an salonda kulakları sağır eden bir çığlık koptu.

Bir kadın salıncağın ortasında boynundan asılmıştı. Üzerinde beyaz yarım atleti vardı, bu atleti tanıyordum; altında siyah, kedili şortu ve bu şortu da tanıyordum. Siyah saçları vardı, kütten daha uzun ve bu saçları da tanıyordum. Karnında hafif şişkinlik, bu karnı da tanıyordum. Başı yerdeydi fakat başı eğik görüntüsünü bile tanıyordum.

Boynundan bir urganla salıncağa asılmış, elleri ve bacakları bağlı kişi dostum Büge'den başka kimse değildi. Prometheus, Büge'yi öldürmüştü.

Acıyla haykırdığımda Gürkan'ın sesi benimkini bastırdı. Kameranın açısı geriye gittiğinde bankta oturan kişiyi gördüm; sırtı dönüktü, kafasında bir şapka vardı, çello çalıyordu. Ellerimi yüzüme geçirdim çünkü memurlar da şaşkınlıktan beni bırakmışlardı, o çello görüntüsü kalbimi sıkıştırıyordu, yüzümü tırnaklarken canımın acıdığını bile hissedemiyordum, Büge'yi Prometheus öldürmüştü.

Salondaki herkes ayaklandığında çelloyu çalan kişinin yüzü profilden belirdi ve o görüntüyle bütün o yangının, kanın, ölümlerin hatta geçmişimin bile anlamsızlığıyla karşı karşıya kaldım.

Prometheus'un ağzında Joker'in makyajı vardı. Korel'e dün akşam Joker makyajı yapmıştım ve bunu sadece ikimiz biliyorduk.

Ortalık mahşer yerine döndüğünde Gürkan dizlerinin üzerine çöküp, "Büge," diye bağırmaya başladı ve Göksel ile Azra altlarındaki sandalyeleri fırlattılar; izleyici tarafındakilerden ise Korel'in üzerine atılmak üzere hareketlenenler oldu. Memurlar önlerine geçti fakat onları durdurmak imkânsızdı.

Gözlerimden yaşlar art arda akarken Korel'le göz göze geldik;

dizlerimin üzerine çöktüğümde Korel bana öyle bir baktı ki bu, o tiyatro salonundaki bakışlarından bile daha acı vericiydi çünkü bana suçsuz gibi değil suçlu gibi bakıyordu; meydan okumayla değil özür dileyerek. Öfkeyle değil hüzünle.

Bana sanki kim olduğunu gösteriyormuş gibi bakıyordu.

Bütün bu yaşananların acısı başkalarında aylarca sürüp travmalara neden olabilirdi; ben birkaç saatte bunlarla yüzleşmiştim ve atlatabilmek için önümde aylarım olduğunu düşünmüyordum hatta daha kötü olayların yaşanacağı da büyük bir his olarak kalbimdeydi.

Başımı iki yana salladığımda her şey birkaç saniye içerisinde oldu ve salondaki bütün o karmaşanın ortasında Korel, çevik bir hareketle bulunduğu yerden ayrılıp koşar adımlarla pencereye ilerledi. O an o savaş meydanında önüne çıkan kişiler onu engelleyemedi çünkü yumruklarıyla karşı geldi ve sadece on iki-on üç saniyede salondan kaçtığında bunu fark eden sadece ben, memurlar ve babamdı.

Kendini pencereden aşağıya attığında memurlar kaçtığını haykırmaya başladı ama salondaki karmaşada kimse onları duymadı bile.

Babamın bakışları bana döndüğünde gözlerindeki kederin yanında büyük bir hayal kırıklığı vardı; bu hayal kırıklığı Korel'e miydi yoksa bana mıydı, bilmiyordum fakat daha fazla dayanamadığımda başım öne düştü ve karanlık beni kolları arasına aldı.

Son duyduğum sesler Gürkan'ın, Büge diye haykırışlarıydı.

29. PROMETHEUS'UN DİLİ

Her tarafın camdan olduğu bir küpün içindeydim ve ortada sadece bir masa, masanın üzerinde ise bir defter vardı. Oturduğum sandalyede durmadan o deftere bir şeyler yazıyordum, ne yazdığımı göremiyordum ama delirmiş gibi elimdeki kalemle son sürat bir şeyler yazmaya devam ediyordum.

Küpün dışında bir adam duruyordu, bu adam Korel Erezli'ydi ve dışarıdan çırpınarak bana bakıyordu fakat onu görmezlikten geliyor, yazmaya devam ediyordum.

Ben hâlâ o küpteydim, bu kez Korel'i suyun içinde boğuyorlardı, onu yine görmezlikten geliyordum ve bunu her yapışımda daha kötü bir olay oluyordu. O olayların her birinde ben Korel'i görmezlikten gelmeye devam ediyordum.

Bir ses bana Korel'in Prometheus olduğunu haykırıyordu, bu ses hafızamın sildiği Mine'ye aitti, ardından o ses anneme aitti ve en sonunda babama.

Ben yazmaya devam ediyordum.

Küpün dışında yangın çıktı, Korel gözlerimin önünde yanmaya başladı fakat ben onu yine görmezlikten gelip yazmaya devam ettim.

Bütün o savaşların ortasında Korel kaldı, ben bir küpün içinde korundum, o küpün içinde korunurken herkes bana Korel'in Prometheus olduğunu haykırıyordu.

Elim duraksadığında gözlerim kâğıda dönmüştü; gördüğüm Prometheus'un alfabesiydi, onun alfabesiyle deftere yazıyordum. Anlamsız bir dil, anlamsız cümleler, karmaşık kelimeler; dönüştüğüm kişi Prometheus olmuştu.

Bakışlarımı karşıma çevirdiğimde camın dışından beni izleyen Korel'in yüzüyle karşılaştım; eli camdaydı, yanmıştı, boğulmuştu ve son gördüğüm gibiydi. Yüzünde Joker makyajı vardı.

"Bana inanmıyor musun yine?" diye sordu bana. Tek soru.

Ardından titreyerek gözlerimi açmamla bunun bir kâbus olduğunu fark edip acıyla inlemem bir oldu çünkü yine bileklerimden beni bağlamışlardı, ayaklarımdan da öyle. Etrafıma baktığımda bir odanın içindeydim; camdan değildi, hastane odası olmalıydı fakat bu kez yüzümde büyük bir acı vardı, ellerimde hatta kollarımda.

"Bırakın!" diye bağırdığımda gözlerimden yaşlar akmaya başladı fakat çırpınmaya devam ettim; o an kollarımdaki tırnak izlerini gördüm, avuçlarımdaki. Aynıları yüzümde de olmalıydı. "Bırakın!" diye bağırdığımda tarih tekerrür ediyordu, Korel yine gitmişti ve ben yine gözlerimi bir hastane odasında açmıştım fakat bu kez hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Bu kez ona olan inancımdan vazgeçmeyecektim, bu kez onu yüzüstü bırakmayacaktım, bu kez onu ateşe sürüklemeyecektim, ne olursa olsun ona inanacaktım çünkü boynumdaki bu kolyeyi takan... Bakışlarım boynuma kaydığında gerdanımın boş olduğunu fark ettim ve içeriye doktorlarla beraber babam girdi. "Kolyem!" diye öyle bir haykırdım ki neredeyse bileklerimdeki kemerler kopacaktı. "Onu bana geri verin! Korel!"

Hemşireler beni tutmaya başladığında, babam ayakucumdan bana bir şeyler söyledi fakat acıyla bağırıyordum.

Bana o kolyeyi veren, bileğime dövme yapan, benimle saatlerce sevişen, saçlarımı okşayan, yangının ortasından kurtaran, işkence çekmemi engelleyen, inançla gözlerimin içine bakan adam bir seri katil olamazdı; Prometheus olamazdı. Beni bir katil gibi öpmüyordu, sarılmamı dilerken hiç de katil gibi bakmıyordu; Korel hiçbir zaman bir katil gibi değil bana zarar vermek istemeyen biri gibi dokunuyordu.

"Korel!" diye haykırdığımda hemşirenin elinde sakinleştirici iğneyi gördüm ve sesim daha acı dolu çıkmaya başladı. "Eğer o iğneyi bana yaparsanız buradan çıktıktan sonra kendimi öldürürüm! Beni uyuşturmayın!" Babama öfkeyle bakıp küfürler savurmaya başladım. Doktorların şaşkınlığı ve hemşirelerin bozguna uğraması en büyük yıkımı olmuştu babamın.

Büge'nin yüzü geldi aklıma, hamileydi ve bir çocuk parkında Prometheus onu asarak öldürmüştü. Hamileydi, hayata karşı inancı vardı, aile olacaktı ve Prometheus dalga geçermiş gibi onu çocuk parkında öldürmüştü.

Haykırışlarım hıçkıra hıçkıra ağlamaya dönüştüğünde, "Büge," diye inledim. "O öldü." Birkaç kez daha çırpınıp doktorun yüzüne baktım. "O öldü, değil mi? Yaşama imkânı yok, öyle değil mi? Bebeği de öldü, değil mi?" Bu savaşta Gürkan zarar görmesin diye çabalarken en büyük zararı kendi görmüştü. "Gürkan," diye fısıldadım bir hemşireye. "O nerede?"

Birbirlerine baktılar. Bir kez daha haykırarak, "Korel!" dedim, ardından, "Büge," diye fısıldadım. "Ben şizofren değilim, onlar gerçek." Babam bir şeyler söylediğinde yeniden ona küfürler savurdum ve sonunda, "Keşke ölmüş olsaydın!" diye bağırdım. "Keşke gerçekten ölmüş olsaydın ya da Prometheus annem yerine seni katletseydi!"

Bu kez doktorlar beni dinlemeyip sakinleştirici iğneyi vurduklarında kan ter içinde kalmıştım ama çırpınmaya devam ettim, her çırpınışımda canım daha fazla yandı.

Büge ölmüştü, gülen yüzü karşımdaydı; kırmızı ruju, korkusuzluğu, yavaş yavaş hislerini tanımaya başlaması ve Gürkan'a olan aşkı. Bebeği için o büyük hevesi, aile olma isteği.

"Büge'nin kimsesi yok," diye fısıldadığımda vücudumun yavaş yavaş uyuşmaya başladığını hissettim. "Mezarına kim gidecek?" Gözlerim artık ağlamaktan acıyordu. "Gürkan nerede? Yaşıyor mu? O dayanamaz." Büge'nin mezarına çiçekler ekilmezdi, Büge'nin mezarına gidemezdim; Büge'yi Prometheus katletmişti. "Büge'nin annesi onu sevmiyor ki," diye inlediğimde başımı iki yana salladım fakat artık ellerim ve bacaklarım tamamen uyuşmuştu. "Korel onu öldürmez ki," dediğimde kalbimde büyük bir acı vardı. "Evet, onlar birbirlerinden pek hoşlanmazlar ama Korel ona kıymaz." Gözlerim ağır ağır kapanmaya başladığında parçalandığımı hissediyordum. "Korel hamile bir kadını öldürmez," dedim kendimi inandırmak istiyormuş gibi. "Korel bunu yapmaz."

Gözlerim tamamen kapandığında Büge Anekdot Merkezinin kantininde oturmuş, gülümseyerek bana bakıyordu; ayaklarında

yine o topuklu ayakkabıları vardı ve dudaklarında kırmızı ruju. Beni gülümseyerek yanına çağırıyordu, öyle sıcak bir gülümsemeydi ki sanki ölmemişti.

Ama benim en yakın dostum ölmüştü, üstelik küs ayrılmıştık; en büyük üzüntü nedenim de buydu.

Acıyla inleyip uyandığımda bir kez daha haykırışlarım hastaneyi doldurdu ve bir kez daha ağlamalarla, sakinleştiricilerle son buldu. Yine babama küfürler savurdum, yine doktorlar beni engelleyemedi. Yine bana hiçbir bilgi vermediler. Bu birkaç kez daha tekrar etti fakat neyse ki en sonunda Büge'nin cenazesi için benim hastaneden çıkışımı beklediklerini söylediler ve bir kez daha uyuşturup beni uyuttular.

O an anlamıştım, tek yapmam gerekenin çırpınmak yerine sakin kalmak olduğunu çünkü uyku arasında konuşmalarını duyabiliyordum. Gerçekten akli dengemin yerinde olmadığını konuşuyordu hemşireler, Korel'e inanmaya devam etmem onlara göre çılgınlıktı, ayrıca bu çırpınışlarıma anlam veremiyorlardı, rahatsızlığım dışında.

Ben de Korel'den öğrendiğim gibi devam ettim; en güzel maskemi takıp rol yapmam gerekiyordu.

Hatta bir gece vakti uyandığımda gözlerimi açmadan yatakta öylece bekledim; babam hemen yan tarafımdaydı, adım seslerini işitebiliyordum.

Yan odadaki haber kanalından ses geliyordu; spiker Prometheus'tan bahsediyordu.

Diyordu ki: Korel Erezli'nin Prometheus olduğu kesinleşti ve şehirde olağanüstü hal ilan edildi, o bulunana kadar insanların sokağa çıkması yasaklandı. Bu seri katilin dehşetinden korunmak için halka kapılarını kilitleyerek uyumaları gerektiği söylendi.

Sonra benden bahsedildi, baş harflerimle. M.K. dendi benim için; akli dengemin yerinde olmadığı, Korel tarafından esir tutulduğum söylendi. Gürkan'ın ise sevdiği kadının, en yakın

dostu tarafından öldürüldüğü söyleniyordu. Ben ve Gürkan temize çıkmıştık; ben onlara göre bir şizofren olduğum ve Gürkan da kazık yediği için.

En büyük nefret Korel'eydi hatta hükümet Korel'i bulana para ödülü verecekti; bu yüzden sokağa çıkma yasağına rağmen kendini cesur ilan eden insanlar sokaklara dökülmüştü. Dertleri paraydı; bazıları ise para bir yana Korel'in canını almak istiyorlardı.

Bütün ülke, herkes Korel'in Prometheus olduğuna inanıyordu.

Benim dışımda.

Hayır, bu kez inanmaya devam edecektim, ondan vazgeçmeyecektim; büyük bir oyun vardı, aksini düşünmeyecektim.

"Kimsenin gitmediği bir mezarlık gördün mü?" diye sormuştu bir keresinde Korel bana. "Yağmur en çok onların dostudur."

Şimdi bir mezarın başında duruyordum, mahkemenin üzerinden üç gün geçmişti, gerçekten de Büge'nin cenazesi için beni beklemişlerdi ya da yan tarafımda ayakta bile durmakta zorlanan Gürkan'ı, bilmiyordum.

Yağmur yağmıyordu, güneş en tepedeydi ve Büge'yi kazılmış o toprağa tabutuyla koyuyorlardı. Sağ tarafımda babam vardı, sol tarafımda Gürkan'ı yanındaki iki adam kollarından tutmuştu, karşımızda da Büge'nin annesi vardı.

Kızının cenazesine bile sarhoş gelmişti; timsah gözyaşları döküyordu, o kadar inandırıcı değildi ki Büge'nin kalbimde bıraktığı sızı daha da şiddetlendi.

"O karanlıktan korkar," diye fısıldadı Gürkan ağlaya ağlaya. "Bakmayın onun cesur göründüğüne, her gece ışıklar açık uyumak isterdi." Gözü kimseyi görmüyordu, beni gördüğünde bile sarılmamıştı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü, onun da sakinleştiricilerle ayakta durabildiğine emindim. "Tabutun içi çok karanlık, bunu ona yapmayın."

Sessizce ağlamaya devam ederken bütün yasaklara rağmen bizi uzaktan çeken basını görebiliyordum. Son iki gündür

sakinlik maskemi takmaya o kadar alışmıştım ki bu da artık doktorlar tarafından tuhaf karşılanıyordu ama pek de umurumda değildi. Tek istediğim; gerçeklere ulaşmak, Büge'nin intikamını almak ve Korel'i bu düştüğü çukurdan kurtarmaktı.

Büge'nin tabutunu toprağın içine koyduklarında kulaklarıma sanki kahkaha atan sesi doldu, yine o güzel yüzü ve ayrılırken bana karşı olan kırgınlığı. Onu anlamamıştım, bütün çabasına rağmen hiçbir şekilde anlamak istememiştim. Şimdi düşündüğümde onu anlamak zaten büyük bir yıkımdı, bir de bununla yüzleşmek fazlasıyla ağırdı.

Tabutun üzerine toprak atarlarken Gürkan artık ayakta durmakta zorlanıyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde kendimi tutamayıp ellerimi omuzlarına yerleştirdim ve yanına eğildim.

"Minel," diye mırıldandı acıyla. "Aile olacaktık, yemin ederim korkularımı yenmiştim, ona söyleyecektim ama elimden kayıp gitti." Öyle şiddetli ağlıyordu ki hıçkırıkları korkunç bir hal almıştı. "Minel, korktuğum başıma geldi," dediğinde başını iki yana salladı. "Hem Büge'yi hem bebeğimi kaybettim. Bu kez ben gitmedim ama onlar gitti, ben yine aynı kaderi yaşadım." Elleriyle uzanıp toprağa dokunduğunda alnımı omzuna yaslayıp ağlamaya devam ettim. "Nasıl yaşanacak böyle?" diye sordu. "Bu şekilde yaşanmaz ki, ne yapacağım ben?" Avuçlarının içinde toprak ufalanıp küçüldü. "Küs ayrıldık," dedi, tıpkı benim gibi o da küs ayrılmıştı. "Kırdım, parçaladım, öyle ayrıldık. Elimden gitti." Yumruklarını sıktı, gücü kalmamıştı. "Nasıl yaşanacak böyle?" diye sordu bir kez daha. "Ben yaşayamam."

Ona, yaşayabilirsin, diyemiyordum çünkü ben de yaşadığımı hissedemiyordum. Tek yapabildiğim, alnım omzuna yaslı bir şekilde onunla beraber hüngür hüngür ağlamak oldu. Kendimi durduramadığım gibi onu da susturamıyordum.

Toprak tabutun üzerini kapattıkça Gürkan daha fazla yıkıldı; güneş cayır cayır yakarken, gökyüzü yağmurunu bile vermedi. "Bebeğimin mezarı bile olmayacakmış," dedi Gürkan. "Büge bunu hak etmedi. O, annesi boğulduğu için karnındayken öldü; bunu hak etmedi. Hiçbirini hak etmedi." Bir kez daha avuçladı toprağı ve bir kez daha nefesini verdi. "Bir çocuk

parkında astı onu. Anne olacağını bilen biriydi, Minel." Gözleri dakikalar sonra bana döndü. "Anne olacağını bilen kişi sayısı o kadar azdı ki; bu nasıl olabilir?" O an gözlerinden okudum, o da Korel olma ihtimaline inanmıyordu. Hâlâ güveniyordu. "Nasıl olabilir?" diye fısıldadı eğilip. "Prometheus bunu nasıl öğrenebilir?"

Merak ediyordum, Gürkan o an o Joker makyajını bilse yine Korel'e inanmaya devam eder miydi? Etmeliydi, Korel Büge'ye zarar vermezdi.

"Arkasında bir not bırakmış yine, üstelik Büge'nin karnına yapıştırmış o notu," dedi Gürkan, bakışlarını tabutun olduğu tarafa çevirerek. "Yarım bir cümle yine; demiş ki, *inanç seni yaşatıyor sanıyorsun.*" Gürkan başını iki yana salladı. "Bu ne demek? Büge'yle ne ilgisi var? Ne inancı, Minel? Büge bunu hak etmedi." Başını önüne eğip ağlamaya devam etti. "O zaten bu hayatı çok geç sevdi ve herkesin düşündüğünün aksine kaçılması gereken biri değildi, sevildiğinde sevgiyle tanıştı. Hissiz değildi, hislerle tanışmamıştı. Büge kötü biri değildi."

İnanç seni yaşatıyor sanıyorsun.

Benim Korel'e inancım ve durmadan bana inançtan söz etmesi... Hayır, imkânsızdı. Bu sadece bir rastlantıydı, başka hiçbir şey değildi. Prometheus her kimse Korel'in üzerine suçu atıyordu.

Kısık sesle Gürkan'a, "Bu acı geçer diyemem," dedim ağlayarak. "Ama istersen o yangını söndürmenin de bir çaresi bulunur Gürkan." Bakışları bana döndüğünde başını iki yana salladı, inanmıyormuş gibi. "İkimizin de bu hayatta yaşaması için bir neden kalmadı," dediğimde aklımı kaybetmiş gibi konuştuğumun farkındaydım fakat o an umurumda bile değildi. "Ve yarın ölecek olsak canımızı bile umursamayız çünkü Prometheus elimizden her şeyimizi aldı." Öyle kısık sesle konuşuyordum ki bir tek Gürkan beni duyuyordu. "Bu kez gerçek bir yola çıkalım, onu bulmak için. Prometheus'u bulmak için ve intikamımızı alabiliyorsak alalım, alamıyorsak da ölelim." Gürkan gibi mahvolmuş bir adama böyle bir teklifle gidilmezdi elbet, belki de gerçekten delirmiştim ama başka çarem yoktu. "Biliyorum," diye fısıldadım. "Korel değil Prometheus, o yapmaz."

Gürkan gözlerini kaçırdığında yeniden Bilge'nin mezarına baktı ve büyük bir nefes verdi. Ellerinin tersiyle gözlerini sildiğinde "Ben de inanmıyorum," dedi fakat artık eskisi gibi emin değil gibiydi. "İnanmak istemiyorum," diye düzeltti. "Çünkü bu kadarı çok fazla, anlıyor musun?"

"O halde?" diye sordum. "O halde, benimle misin?"

Gürkan dönüp bana baktı. İnanç insanı ayakta tutardı; ikimizi de ayakta tutan Korel'e olan inancımız ve savaş arzumuzdu, o an fark etmiştim.

"Seninleyim," dediğinde bıkkın bir nefes verdi. "Zaten artık yapacak hiçbir şeyim kalmadı."

Alnımı bir kez daha omzuna yasladığımda ve yeniden mezarlığa döndüğümde, "Bu kez gerçekler açığa çıkacak," diye fısıldadım. "Tek yapmamız gereken, inanmaktan vazgeçmemek."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

"Korel, Prometheus değil," deyip başımı salladım. "Fakat bir bağlantıları olduğuna eminim. İşte o bağlantıyla ilerleyeceğiz." Yutkunduğumda koluna girip Gürkan'ı kaldırdım, ardından, "Gece babam uyuduktan sonra sana geleceğim," diye fısıldadım. "Bekle beni."

Gürkan'ın kapısının önünde beklerken arkamı durmadan kontrol ediyordum çünkü gecenin karanlığı beni koynuna almıştı ve dışarıda korkunç bir hava vardı. Normalde temmuz ayında gökyüzünde yıldızlar kendini belli ederdi fakat bugün bulutların arkasına gizlenmişlerdi, tek bir yıldız bile parlamıyordu. Bu yüzden gece her zamankinden daha karanlık görünüyordu.

Cenazenin ardından eve gidip yatağa girmiş, gün boyu yataktan çıkmamıştım, babamla hiçbir şekilde konuşmuyordum bu yüzden ne düşündüğümü bile bilmiyordu fakat konuşmalarını duyabiliyordum; hastaneye yatırılmam gerektiğini tartışıyorlardı doktorumla. Aksini söylese de doktor diretiyor olacak ki babam, "Düşüneceğim," diyerek telefonu kapatıyordu.

Kendime bir şey yapacağımdan korktuğu için her saat başı beni kontrole geliyordu, adım seslerinden anlayabiliyordum hatta öyle iğrençti ki bazen saçlarımı okşuyordu. Onun dokunduğu her saç telimi tek tek yerinden çıkarmak istiyordum. Bütün hayatımızı mahveden babamdı.

Korel Prometheus değildi ve onun Prometheus olduğunu söylemişti.

Babam beni denetleyip gittikten hemen sonra pencereden kaçma konusunda ustalaştığım için yine o şekilde kaçmıştım. Kapıda korumalar vardı, hükümet beni korumaları için göndermişti fakat onlardan kurtulmam da oldukça basit olmuştu. Kısa boyum o gün avantaja dönüşmüştü.

Gürkan kapıyı açıp başıyla selam verdi ve içeri geçmemi işaret etti. Hızla içeriye girdiğimde evin darmadağınık olduğunu gördüm. Gürkan Büge'nin o evde olan bütün eşyalarını etrafa yaymıştı, savaş alanı gibiydi.

Tek bir fotoğraf Gürkan'ın elinde duruyordu: Büge'yle beraber çekildikleri.

"Gürkan," diye mırıldandığımda kendimi tutamayıp ona sarıldım ve Gürkan da sanki bu anı bekliyormuş gibi karşılık verdiğinde kolları sıkıca bana dolandı, bir süre hiçbir şey söylemeden o şekilde durduğumuzda Büge'nin etraftaki elbiselerine bakmamaya çalışıyordum çünkü acıya gözlerimizi dikip baktığımızda o acı gücümüzü elimizden alırdı, artık bundan emindim.

Geriye çekilip gözlerini sildikten sonra, "Ne yapacağız?" diye sordu, omzunu kaldırıp indirdi.

Etrafıma bakıp, "Korel'in evinden gelen şeyler nerede?" diye sordum. "Eşyadan ziyade o daktilo ve daktilodan çıkanlar, Gürkan. O kâğıtlar nerede?"

Gürkan çok kısa bir an düşündü, ardından beni yönlendirmesiyle üst kata çıktık. Gürkan ile Büge'nin yatak odasının önünden geçtiğimizde oranın da darmadağınık olduğunu gördüm, aşağıdan bile daha kötü haldeydi.

Başımı iki yana salladığımda, *acıya gözlerini dikip bakma*, diye kendime hatırlattım, *yoksa gücünü kaybedersin.*

Çalışma odasına girdiğimizde köşedeki tozlu daktiloyu gördüm ve onun yanında üst üste duran kâğıtları. Hemen

sandalyeyi çekip o daktilonun başına oturduğumda kâğıtları karıştırmaya başladım, yine o anlamsız kelimelerle karşılaştım. Anlamak mümkün değildi, böyle bir dil olmadığına emindim.

"Çözülebilecek bir dil değil," dedi Gürkan ve masaya yaslandı. "Eğer buradaki kâğıtların bizi Prometheus'a götüreceğini düşünüyorsan bu, Korel'in Prometheus olduğunu göstermez mi?" Bakışlarım hızla ona döndüğünde gözlerini benden ayırmıyordu. "Minel," dedi kısık sesle. "Prometheus'u Korel'in belgelerinde arıyorsun, farkında değil misin?"

"Farkındayım," dediğimde yutkundum. "Çünkü Prometheus Korel'in de düşmanı, Gürkan."

Gürkan kaşlarını kaldırdı, benden daha inançsızdı; halbuki her zaman benden daha inançlı olurdu.

"Öyle bakma," diye fısıldadığımda kâğıtlardan birkaç tanesini masaya yerleştirdim. "Korel Prometheus değil Gürkan. Hiç olmadı." Kâğıtları işaret ettim. "Ve onun belgelerinden Prometheus'u arıyorum çünkü Korel, Prometheus tarafından esir alındı, denek olarak kullanıldı. Bir şekilde bu kâğıtlar bize yol gösterecektir ardından..."

"Korel senden intikam almak için geri döndü," dedi Gürkan sakin bir sesle. Kaskatı kesildiğimde elimdeki kâğıt masaya düştü. Bildiğim ya da tahmin ettiğim her şey artık Gürkan'ın iki dudağının arasındaydı. "Çünkü senden nefret ediyordu Minel. Onu unuttuğun için." Bakışlarım ona döndüğünde tedirginlikle kollarını önünde bağladı. "Hayatı sana zindan edeceğini söylüyordu, bunun için çabaladı da."

"Gürkan..." diye mırıldandım.

"Ayrıca," dedi gözlerini kısarak. "Azra Dinçer'i gerçekten o otel odasında tuttu." Dudaklarım aralandığında yutkunmakta zorlandım. "Çünkü benden aldığı paralarla otel çalışanlarını susturmuştu o zaman."

"Bunun neden yapsın ki?" diye sordum fısıltıyla. "Bence sen her şeyi yanlış anladın."

"Anlamadım," dedi Gürkan kaşlarını kaldırarak. "Yapmasının nedenini bilmiyorum ama yakaladığımda böyle bir şeyden haberi olmadığını söyledi, sonrasında da seviştiklerini." Başını

iki yana salladı. "Azra Dinçer'e fiziksel hiçbir zarar vermedi ama onu o otel odasında esir tuttu; belki konuşmasın diye, belki de korksun diye, bilmiyorum ama Göksel'e ulaşamadığı için Azra'ya ulaştı çünkü o iki kızın konuşması senin hakkındaki bütün planlarını mahvederdi."

Elim enseme gittiğinde, "Azra doğru mu söylüyor yani?" dedim, ardından alayla gülmeye çalıştım. "Ne yani, Korel günlerce onu yanında tuttu ve Prometheus olduğunu mu söyledi? Eğer Prometheus ise neden onu öldürmedi o zaman?"

"O otel odasında ne oldu, bilmiyorum," dedi Gürkan net bir sesle. "Tek bildiğim o kızla aralarında bir seks ilişkisi olmadığı."

"Saçmalık," dediğimde sırtımı sandalyeye yasladım. "Korel'in bunun için mantıklı bir açıklaması vardır elbet." Kaşlarım çatıldı. "Saçmalık," dedim daha yüksek bir sesle. "Korel bunu asla yapmaz." Yeniden doğrulup kâğıtlara yöneldim. "Hayır," dediğimde kalbimde bir karanlık vardı. "Sen yanlış anlamış olmalısın."

"Minel," dedi Gürkan, ardından bana yaklaşıp ellerini masaya yerleştirdi. "Senelerdir Korel'le beraberim ve senden daha iyi tanıyorum onu. Bütün tuhaf hareketlerine, gözü karalığına, hepsine şahit oldum ve yapbozun parçaları birleştikçe..." Sustuğunda gözlerine korku doldu. "O bir kaskla, seni taciz eden adamın kafasını ezdi Minel," dediğinde fısıldıyordu. "Sence bunu normal bir insan yapabilir mi?"

Gözlerimiz kesişirken kalbimdeki karanlık daha fazla büyüdü. "Onun yaptığı kesin değil," dedim ama gözlerimin önünde o adamın başına kaskla vuruşu asla gitmiyordu. "Belki de sonrasında Prometheus geldi ve onun üzerine suçu atmak için..."

"O adamı Korel öldürdü." Gürkan o kadar net konuştu ki susmak zorunda kaldım. "Ve bunun üstünü de öylece zekice örttü ki senin için yaptığı planlarını bu şekilde ilerletti."

Yüzüne baktım, gözlerindeki korkuya ve inançsızlığa, ardından, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum endişeyle. "Neden diğer insanlar gibi davranıyorsun? Neden körü körüne bir yolda ilerliyorsun? Prometheus zeki biri, bütün suçları Korel'in üzerine atmış olabilir." Gürkan geriye çekildiğinde derin bir nefes verdi. "Ayrıca benden intikam almaya çalıştığını biliyordum fakat

başaramadı çünkü bana kıyamadı Gürkan. Bütün bunların dışında Korel'in gerçekten küçükken yani henüz çocukken bile benim ailemi katledebileceğine inanabiliyor musun?"

"Sandığın kadar küçük değil," dediğinde kalbim sıkıştı. "Merkeze girmek için yaşını küçülttü."

"Yine de o yapmış olamaz," diye fısıldadım. "Onu hatırlıyorum, küçüklüğünü. O iyi biriydi, hep benimleydi ve bir kez bile..."

"Ne kadarını hatırlıyorsun ki?" diye sordu ve bir kez daha üzerime eğildi. "Sana Korel'in Prometheus olduğunu söyleyemem ama senin kadar da aksini savunamıyorum artık Minel çünkü acı bana gerçekleri de göstermeye başladı. Yürüdüğün yolu bir de tersten yürümeye başla, o zaman gerçekleri göreceksin."

Zihnimde çanlar çalmaya başladı, son cümlesi beni bir anının içine yuvarladı.

"Günlük tutmak istiyorum Korel," demiştim bir havuzun başındayken. Mevsim sonbahardı, havuzun içini kuru yapraklar doldurmuştu ve ikimiz o havuzun başında konuşuyorduk. "Fakat bu günlüğün başkalarının eline geçmesinden korkuyorum. Nasıl engelleyeceğim?"

Korel'in elleri ceplerindeydi, üzerinde beyaz bir tişört vardı fakat üşüdüğünü anlayabiliyordum. "Şifre belirle kendi kendine," dedi Korel sakin bir sesle. "Kendi alfabeni oluştur ya da kelimeleri değiştir. O zaman senin dilini, bir tek sen anlayabilirsin."

"Nasıl yani?" dediğimde gözlerimi kocaman açmıştım. "Kelimeleri tersten yazmak gibi mi?"

"Evet," dedi Korel gözlerini açarak. "Bu da bir ihtimal."

"Minel," dedi Gürkan beni dürterken ve o anının içinden gerçeğe döndüğümde göz göze geldik. "İyi misin? Ne oldu?"

"Buldum," diye fısıldadığımda hemen önümdeki kâğıtlara döndüm ve her kelimeye dikkat kesildim, ardından tersten okumaya çalıştığımda Gürkan da benimle beraber kâğıtların üzerine eğildi.

"Ne buldun?" dedi dikkatlice bakarken.

"Bilgisayarını getir," dedim hızlıca. "Çabuk."

Gürkan birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra hemen dizüstü bilgisayarını getirip önüme koyduğu. Çabucak internette bir

çeviri sitesine girdim. Tersten olan cümleyi düz yazıp çevirdiğimde İspanyolca bir kelime ortaya çıktı.

"Bingo!" diye bağırdığımda gülerek Gürkan'a baktım. "Bu özel bir alfabe değil, kelimeler sadece tersten yazılmış. Eğer Türkçe kelimeler olsaydı daha rahat anlardık fakat mektubun dili de İspanyolca ve bak," hızla kâğıdı önüne itekledim, "*Los le odnabor*, yazıyor, bunu bu şekilde yazdığımızda elbette ki mantıklı kelimeler çıkmaz fakat..." Tersten parmağımla gösterdim, "*Robando el sol,* diye okuduğumuz İspanyolca olduğunu görüyoruz, anlamı ise güneşi çalmak." Gürkan'ın gözleri kocaman açıldı. "Korel'in şifresi buydu ya da bilemiyorum, Prometheus'un ama bu şifreyi çözdük. O İspanyolca kelimeleri tersten yazıyor."

Gürkan kocaman bir ağızla bana bakarken birkaç dakika ona şaşkınlığının geçmesi için fırsat tanıdım, ardından, "Bunu nasıl anladın?" diye sorduğunda yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş silindi, kâğıtlara baktım.

"Korel bana geçmişte bunu söylemişti ya da ben ona bu taktiği verdim, bilmiyorum fakat sonuç olarak çözdük." Kâğıtların üzerine eğildim. "Şimdi tek yapmamız gereken bu kâğıtları tek tek çevirmemiz ve sen de bana yardım edeceksin."

Gürkan kısık sesle bir şeyler mırıldandı fakat ne dediğini anlayamadım. Karşımdaki raftan birkaç temiz kâğıt alıp ilk önce önümdeki kâğıtlarda yazanları temize çekmeye başladım, düz şekilde. İlk kâğıtlarda Gürkan bana yardımcı olmadı fakat sonrasında ayak uydurduğunda işimizi iki saatte bitirmiş olduk.

Önümüzde beş kâğıt vardı; daha fazlasına artık zamanımız kalmadığında hemen telefonu çıkarıp ilk sayfayı okuttum. Birkaç saniye sonra uygulama İspanyolcadan Türkçeye çevirdiğinde birkaç cümle anlamsız görünse de asıl hikâye ortaya çıkıyordu.

Bundan yüzyıllar önce, Tanrı Prometheus, büyük bir başkaldırı gerçekleştirdi ve gelecek zamanlarda kimisi buna bir efsane dedi, kimisi korkunç bir hikâye, kimisi ders çıkarmak istedi fakat ben, bunu her gece masal gibi dinleyerek büyüdüm.

Prometheus dört kardeşiyle beraber Tanrı'nın emirlerine itaat etmek üzere yaratılmıştı fakat diğer kardeşleri buna tepki gösterip

canlarından olmuştu. Prometheus ise bir başkaldırı gerçekleştirip aralarındaki en zekisi olarak Tanrı'nın gözüne girmişti.

"Zekâ," derdi bana masalı anlatan kişi. "En büyük silahtır, bunu hiç unutma."

Tanrı'nın gözüne girdikten sonra içindeki o öfke dinmiş ama intikam dürtüsü bir türlü son bulmamış, o son bulmayan intikam dürtüsü ise onu felaketlere sürükleyecekmiş.

"İntikam," derdi bana masalı anlatan kişi. "En büyük suçtur, bunu hiç unutma."

Prometheus günlerce kardeşlerinin acısıyla gözyaşları dökmüş ve o gözyaşlarından ilk insanı yaratmış. Topraktan değil gözyaşından oluşan bu insan kendileri gibi değilmiş. Güçsüzmüş, acizmiş, çok çabuk acıkıyormuş, susuyormuş ve hayatta kalmakta zorlanıyormuş.

Prometheus'un vicdanını sızlatıyor, onu merhamete sürüklüyormuş; ilk hatasını da merhameti yüzünden yapmış.

"Merhamet," derdi bana masalı anlatan kişi. "En büyük hatadır, bunu hiç unutma."

Prometheus, yarattığı insanlar daha rahat yaşasın diye gidip ateşi çalmış, bu ateş kimine göre bilgi demekti, kimine göre gerçek bir ateşti fakat masalı anlatan kişiye göre güneş demekti.

Prometheus güneşi çalıp insanlığa kazandırdığında artık insanlar üşümüyordu ve ateşi yakabileceklerini öğrenmişlerdi, çoğu zaman güneşin yolunu izleyebiliyorlardı ve bu onlara doğruları gösteriyordu.

Fakat Tanrı bunu öğrendiğinde bütün yarattığı insanlığı öldürmüştü; ardından güneşi söndürmüş, ateşi elinden almış ve Prometheus'u bir dağın yamacına göndermişti. O dağın yamacında sürekli bir kartal tarafından ciğerinin yenilmesi emrini vermişti. Yenilen ciğer ertesi gün yenileniyordu ve yine kartal gelip o ciğeri yiyordu, bu senelerce sürdü.

"Kartal," derdi bana masalı anlatan kişi. "İnsanoğlu kartaldır, bunu hiç unutma."

"İşte masalın bu kısmı asıl gerçek," diye devam ederdi. Senelerce işkencelere uğrayan Prometheus bir gün dayanamaz ve kartal gelmeden önce bir zehir yutar, o zehirle hem kendisini hem kartalı öldürmek asıl amacıdır çünkü Tanrı, Prometheus'un ölümsüzlüğünü de elinden almıştı.

"Zehir," derdi bana masalı anlatan kişi. "Kurtuluştur, bunu hiç unutma."

Kartal gelip ciğerini yediğinde ikisi de zehirlenerek ölür ve Prometheus'u yeniden yaşatmak tek bir olaya bakar: Tıpkı insanlığı gözyaşlarıyla o yarattığı gibi, insanlık da ateşle onu yeniden yaratabilir.

"Bir gün Prometheus geri gelecek," diye devam ederdi masalı anlatan kişi ve biz, o gelene kadar görevini devralacağız, iyiliğin (insanı yaratması ve ona ateşi vermesi) hiçbir işe yaramamasının ve kimsenin Prometheus'u kurtarmamasının (yarattığı insanlar, ona değil diğer Tanrı'ya tapmıştır) öcünü alacağız. Prometheus yeryüzüne inene kadar biz ateşi (ölümü) çalmaya devam edeceğiz ve çaldığımız ateşlerle kartalları (insanları) yakacağız.

"Tanrı," derdi bana masalı anlatan kişi. "Sensin, bunu hiç unutma."

"Tanrı," derdi bir kez daha bana masalı anlatan kişi. "Ateşi çalanlardır, bunu hiç unutma."

Masalına son verirken ise her zaman aynı cümleyi tekrar ederdi: "Ateşin yandığı ilk yer, senin yuvandır; Prometheus'un yuvası ise zehri içtiği yerdir."

"Daima başlangıca geri dönersin," diye devam ederdi. "Çünkü başlangıç, senin ateşinin yandığı ilk yerdir."

Telefon elimde titrerken Gürkan eliyle ağzını kapatıp geri geri yürümeye başladı. O an ikimiz de aynı şeyi düşünüyorduk: neden böyle bir yazı yazıldığını ve Korel'in neden bunu yaptığını.

Kalbimdeki o karanlık ve korku daha fazla büyüdüğünde başımı iki yana salladım, ardından diğer kâğıtları da tarayıcıdan geçirdim ve gördük ki aynı masalı defalarca farklı şekillerde anlatmıştı. Bir tanesinde karga yiyordu ciğerini, bir tanesinde masum bir güvercin.

Beyaz bir güvercin.

Fakat hikâye aynı kalıyordu ve son cümle her zaman sabitti: *Başlangıç, senin ateşinin yandığı ilk yerdir*, yazıyordu, daha fazlası değil. O kâğıtlarda değişmeyen tek cümle bundan ibaretti.

"Sikeyim," diye fısıldadı Gürkan ve sesindeki acıyı duydum. "Bunları Korel mi yazdı?"

Onu yazarken bulduğumu söyleyemedim ama evet, biliyordum, bütün bunları Korel yazmıştı hatta aynı dilde babamla Prometheus'un da sözleşmesi vardı.

Delirmekte olmam ya da şizofreni rahatsızlığımın olması, şu an, telefonu masanın üzerine bıraktığımda bunlardan daha geçerliymiş gibi geliyordu çünkü bir adamın her seferinde bir masalı, özellikle Prometheus masalını farklı şekilde ama aynı sonla yazması akıl kârı değildi.

Dehşeti iliklerime kadar hissediyordum fakat gözlerimin ardında durmadan dönüp duran görüntü, Korel'in morgdaki o çaresiz bakışlarıydı. Beni onun Prometheus olduğuna inandırmışlardı, o ise suçsuz bir ifadeyle bana bakıyordu. Sonrasında defalarca işkencelere uğramıştı; gözlerimin önünde bunu yapmışlardı ve ben engelleyememiştim bile.

"Bu bir kanıt," diye fısıldadı Gürkan fakat ben kendimden başka hiç kimseyi o an dinlemek istemiyordum. "Bu bir kanıt, Minel. Bu kesin bir şekilde Korel'in..."

"Hayır," diye fısıldadığımda bütün o gerçekleri elimin tersiyle itekledim ve yine ona inanmayı seçtim. "Bunun bir nedeni olmalı, Prometheus belki de denekken zorla yazdırıyordu." Gürkan'a baktığımda bana inanmayan gözlerle odaklandığını fark ettim. "Gürkan," diye fısıldadığımda acıyla nefesimi verdim. "Aylarını hatta senelerini geçirdiğin adamı bir düşün," dedim hiddetle. "O adam bir seri katil, bir sosyopat olabilir mi?" Gürkan gözlerini kıstı fakat söylediklerime anlam veremiyor gibiydi. "O seni kurtarmış, Gürkan ve beni de defalarca kurtardı. O yandı, bir yangından çıktı, defalarca ötekileştirildi hatta ona inanmadılar, kötü davrandılar. Bunu ben de yaptım, biliyorum fakat bu kez yapmayacağım, körü körüne bütün bunlara inanmayı..."

"Minel!" dediğinde Gürkan'ın sesi yüksek çıktı. "Bütün bunlar dediğin Korel'in yazdıkları, beni anlıyor musun?"

"Evet," dememin hemen üzerine, "hayır," diye devam ettim. "Belki de değiştirmişlerdir, birisi evine girmiştir, bir nedeni olmalı." Gözlerim korkuyla dolduğunda kalbimdeki karanlık sanki artık bütün vücudumu kaplamış gibiydi. Korel bir seri katil olamaz," diye fısıldadım. "Annemi, ablamı öldüren, o kumarhanede Özge'nin canına kıyan, benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynayan..." Gürkan kaşlarını kaldırdı, Korel de seninle sanki oynamadı mı, dermiş gibi. "Hayır," diye inledim. "Buna inanmam, kimse inandıramaz beni. Günlerimi geçirdiğim o adam Prometheus olamaz. O kötü biri değil, Gürkan. Onun hisleri var, anlıyor musun? Onun kalbi var, merhameti var."

"Bunlar bir manipülasyon olabilir," dedi Gürkan fakat direnci kırılıyor gibiydi. "İnan bana onun Prometheus olması beni öldürür fakat aksini düşüneceğimiz başka hiçbir şey yok elimizde. Söyle bana, neden kaçtı? Kaçtıysa nerede? Bize neden ulaşmıyor?" Sesi baskındı. "Büge öldü ve o beni bulmadı bile, Minel. Yanımda değil. Bir haber göndermek zor değil, Korel elbet bir çaresini bulabilirdi."

"Korkuyordur belki," dediğimde gözümden birkaç damla yaş aktı fakat hızla o yaşları sildim. "Ve onu bizim bulmamızı bekliyordur. Bak, dinle; Korel bu daktilonun bulunduğu odanın annesine ait olduğunu söylüyordu, belki de bunları annesi yazmıştır." *Hayır, Minel*, dedi iç sesim, *onu yazarken gördün.* "Hayır," dedim kendime karşılık olarak. "Gürkan, hayır. Korel Prometheus olamaz, onun hisleri var." Karanlık, sarmaşıklara dönüştü; kalbimi sarmaşıklar sarmaya başladı. "Hayır," dedim. "Bütün yaşadıklarımız yalan olamaz." Üzerindeki tişörtü kavradığımda başımı öne eğdim ve sessizce ağlamaya devam ettim. "Büge'yi Korel öldürmüş olamaz," dedim kendime ve en çok ona. "O kıyamaz."

Yere düşmemem için beni tutan kişi Gürkan'dı, kollarımdan sıkıca kavramıştı, biraz daha inançsızlıkla yüz yüze gelirsem yıkılacaktım; beni durduran yine kendimdim. İnancımı kırmayan da bendim. Dışarıdan biri gerçekten delirdiğimi, aşktan gözümün kör olduğunu düşünebilirdi ama öyle değildi.

Daima başlangıca geri dönersin, diyordu. Çünkü başlangıç, senin ateşinin yandığı ilk yerdir.

Başlangıç ve ateş. Ateşin yandığı ilk yer. Gözlerimi açıp Gürkan'a baktığımda, "Onun nerede olduğunu biliyorum," diye fısıldadım; hem gülümsüyor hem ağlıyordum. "Biliyorum, Gürkan, hadi gidelim. Onun nerede olduğunu biliyorum."

Aceleyle hareket ettiğimde Gürkan kolumu kavradı; beni çevirip, "Nerede?" diye sordu.

"Anekdot Merkezinde," dedim hızla. "Çünkü ateşin ilk yandığı yer merkezdi; orası cayır cayır ateşler altında kaldı; ayrıca zemin katında bir yer var, orada bir seri katilin kaldığından söz etmişti Korel. Orası Prometheus'un iniydi ve şimdi Korel orada saklanıyor olmalı çünkü en bariz yerlere hiçbir zaman bakılmaz." Yürümek için hamle yaptığımda kolumu daha sıkı tutup beni

engelledi. "Ne var?" dedim gülümseyerek. "O yoksa bile Prometheus orada olmalı, değil mi? Sonunda..."

"Sadece ikimiz gidecek değiliz," dedi Gürkan gözlerini kısarak. "Polislere haber vermemiz gerekiyor."

Polislere haber vermek demek, Korel oradaysa onu da kapana kıstırmak demekti. Kapana kısıldığı yerde ona zarar verebilirlerdi. Korel korkuyordu; bir tuzak bile kurulabilirdi ve o tuzakta en çok zarar gören kişi Korel olurdu.

"Hayır," dedim kolumu elinden kurtararak. "İkimiz gideceğiz ama gelmezsen tek gideceğim."

"Minel," dedi Gürkan inanamıyormuş gibi. "Gerçekten aklını kaybetmiş gibi..."

"Aklımı kaybetmedim!" dedim bağırarak. "Sadece ona düşmanmış gibi davranmaktan vazgeç, beni duydun mu? Bize zarar mı verecek, Gürkan? Bunca zamandır hiçbir şekilde bize böyle bir şey yapmamışken şimdi mi yapacak? Eğer sonucunda onu çaresiz bir halde bulursak polislere söylediğin için pişman olmayacak mısın?" Hafifçe onu itekleyip kapıya yürüdüm, merdivenleri hızla inmeye başladım, ilk uğradığım yer mutfak oldu. Çekmeceyi açtım, rasgele bir bıçağı belime yerleştirip üzerine beyaz tişörtümü indirdim, Gürkan beni izliyordu. "Ona bıçak çekmeyeceğim, ona ihanet etmeyeceğim. Bunu bir kez daha ona yaşatmayacağım."

Mutfaktan çıkıp dış kapıya yürürken arkamdan, "Bekle," diye seslendi ve peşimden geldi. "Bekle, Minel!" dedi fakat ben çoktan kapıdan çıkmıştım, Gürkan ise hemen arkamdaydı. "Bekle, ben de geleceğim."

Omzumun üzerinden ona baktığımda, "Kimseye haber vermeyeceksin," dedim sert bir sesle. "Ve onu kurtaracağız, Gürkan."

Aylarımı geçirdiğim Anekdot Merkezi şu an tam karşımdaydı ve gecenin karanlığında kendi karanlığını örtemiyordu, bu merkez yandıktan sonra hiçbir şekilde gelip bakmamıştım ama şimdi görüyordum ki patlayan camları, yıkılan tarafı ve sağlam kalan yerlerdeki islerle büyük bir yangından çıkmıştı. Sol tarafta

kalan kantinin olduğu yerde taşlar bile erimeye yüz tutmuştu ama diğer tarafında pek bir hasar yoktu.

Büyük ihtimalle yangın, kantinin olduğu taraftan başlamıştı.

Yıkılan tarafı da kantinin olduğu yerdeydi.

Bir kuş ses çıkararak uçtuğunda irkildim ve sırtım Gürkan'a çarptı. O bahsettiğim gecenin karanlığı sanki daha fazla artmıştı, ayrıca burası oldukça korkutucu görünüyordu.

"Tek gelmemiz hataydı," dedi Gürkan fakat onu duymazlıktan gelip korkusuz görünmeye çalışarak merkezin büyük kapısından içeriye girdim. Burası daha karanlıktı. Gürkan'la aynı anda telefonlarımızın flaşlarını açtığımızda kırılan ve yanan kapıları, içeride patlayan camları, dökülen tavanı görebiliyordum. Her adımımızda başka bir çatırtı sesi geliyordu fakat içimdeki o korkuma yenik düşmek istemiyordum.

Bir keresinde Korel, beni annemin belgeleri için aşağı kapıya yönlendirmişti ve o zamanlar, bu ortamın değil fare seslerinin beni ürkütmesiyle eğlenmişti. İşte şimdi artık buradan da korkuyordum, zaman ve yaşadıklarım bana karanlıktan korkmayı da öğretmişti.

Aşağıya inen merdivenlere yöneldiğimde Gürkan arkamdan beni takip etti.

Biz ilerledikçe dışarının hafif aydınlığı da bizden ayrıldı, zifiri karanlıktaki tek ışık kaynakları bizim flaşlarımızdı.

Yolu tam hatırlamasam da merdivenden inip kalbimin sesinin götürdüğü yöne döndüm, ardından küf kokusu aldım. Bir fare ayaklarımızın altından geçtiğinde Gürkan küfür savurdu fakat fare şu an benim en son korkacağım şeydi.

Sonra Korel'le geldiğimiz o yerle yüzleştim. Burası yerin altında olduğu için yanmamıştı fakat biri gelmiş gibi de görünmüyordu. Soldaki kapıdan girince belgelere ulaşıldığını biliyordum ve bu tarafta eskimiş bir koltuk, bir masa ve kavlayan duvarlar vardı.

"Kimse yok," dedi Gürkan fakat o esnada tam karşımızda başka kapı belirdi, çenemle orayı işaret ettim. Gürkan gözlerini o yöne çevirdiğinde kaşlarını çatıp adımlarımı takip etti, beraber o kapıya yürüdük.

Ağır kapının kolunu çevirdiğimde kilitli değildi, kısık sesle açıldığında içerinin dışarısı gibi karanlık olmadığını fark ettim;

bir mum yanıyordu hatta birkaç mum ve havalandırmadan esen rüzgârla o mumlar hareket ediyor, duvarlara gölgesini bırakıyordu.

Fakat bunun dışında tam ortada bir sedye vardı, bembeyaz bir örtü serili olan. Örtünün yanında ameliyat malzemeleri ve sedyenin arkasında bir fanus, içi pirana dolu olan.

Elim boğazıma gittiğinde Prometheus'un inini bulduğumuzu anlamıştım; o an kalbim korkuyla atmaya başladı.

İçeriye birkaç adım attığımda sağda duran çelloyla karşılaştım, Büge'nin ölümünün ardından çalınan çelloyla aynıydı. Biraz yanında kavanozlar vardı; kavanozların içindeki parçalar organlara benziyordu. Boğuk bir nefes verdiğimde soluma yöneldim ve büyük dolapla karşılaştım, bir buzdolabıyla ya da başka bir şey, bilemiyordum fakat adımlarımı atarken korku gitgide artıyordu.

Gürkan'ın nefes sesleri benim nefes seslerimle yarışıyordu; ben o dolaba doğru ilerlerken Gürkan ne yapacağımı anlamıştı. İkimiz de Prometheus'un ininde olduğumuzdan herhalde, fazlasıyla tedirgindik.

Dışarıdaki küf kokusu burada hâkim değildi, bir seri katilin mabedine göre oldukça temiz görünüyordu. Dolabın hemen yanındaki duvarda anlamsız kelimeleri gördüğümde, bunların Korel'in daktiloyla yazdığı kelimelerle aynı olduğunu anladım.

Tersten İspanyolca kelimeler.

Hayır, dedi iç sesim ama bunu sesli dile getirmek istemedim. Kalbimdeki korkunun yanına bambaşka bir duygu daha eklendi; hayal kırıklığı, belki bir de gerçeklerin ağırlığı tam emin değildim ama elim dolabın kulpuna gittiğinde omzumu kaldırıp indirdim, ardından derin bir nefes verip dolabı açtım.

Ve o an, elimdeki telefonu yere düşürebilecek kadar büyük bir korkuyla geriye kaçtım.

Bir buzdolabıydı ve buzdolabının içinde iki ceset vardı. Biri kalbi sökülüp masaya bırakılan Doğan Yankı'ydı. Kocaman gri buzdolabının içinde iki büklüm duruyordu; gözleri kapalıydı, dudakları açıktı ve kafatasında dikiş izi vardı.

Göğüs kafesindeki boşluk ise açıkta ortadaydı:

"Çocukluğumuz tohumumuzdur," yazıyordu ve eksik olan cümle artık tamdı: *"Tohumumuza kim su verdiyse o şekilde büyür ve yetişiriz."*

Biraz daha geriye gittiğimde dolabın sağ tarafındaki o cesetle karşılaştım; ceset değil, Erdem'in yani Kartal'ın kesilmiş başıyla. Biz o cesedi gördüğümüzde bir başı yoktu ve şimdi o baş, Prometheus'un buzdolabında gizleniyordu.

Altında bir not vardı:

"Ölüyor masum çocuklar ve yeşeriyor tohumunuzdan ekilmiş olan içinizdeki iblisler." Bu cümlenin devamı da kâğıtta yazılıydı: *"O iblisler toprağımızı kurutuyor, bizi zehirliyor; masum çocuklar bu dünyaya bir daha gelemiyor, biz kötülüğe bulanıyoruz."*

Sanki Prometheus yeni bir insan bedeni yaratmak için bu parçaları topluyordu ve belki de o bedeni kendisinin kulu yapacaktı.

"Minel," diye fısıldadığında Gürkan, bulanan midemle öylece kaskatı durup buzdolabına baktım. Gürkan bir kez daha, "Minel," diye fısıldadı. "Dolabın sağına bak, Minel."

Gözlerim zorlukla buzdolabının içindeki cesetlerden ayrılıp sağdaki duvara baktığımda Prometheus'un cesetlerin üzerine bıraktığı alfabesini gördüm, tek tek harflere ayrılmış şekilde. 29 harfin altında bir şekil vardı; o şekil, Prometheus'un alfabesi yani dili demekti.

Adımlarımı o tarafa yönlendirdiğimde dizlerim korkudan titriyordu; hemen ayaklarımın dibinde bütün kesici ve delici aletler vardı, tezgâhın aşağı kısmındaydı.

Burası hisleri olmayan bir seri katilin eviydi; hiç çello çalmasa bile o çellonun sesi sanki kulaklarımdaydı.

Elimi kaldırıp alfabenin harflerini işaret ettim ve tek tek Prometheus'un cesetlerin üzerine bıraktığı harfleri hatırlamaya başladım. Doğan Yankı'nın arkasında bıraktığı harfi unutmam imkânsızdı, bu harf E'ye denk geliyordu. Kartal'a bıraktığı alfabe harfini birkaç dakika aradığımda onu da D harfinde gördüm.

"E ve D," diye fısıldadım.

"G," dedi Gürkan, Cüneyt Erezli'nin üzerindeki harfi göstererek. "Ve A." Bu da amcamın üzerindeki harfti.

"R," dediğimde Volkan'a bırakılan alfabe harfini yakalamıştım.

Sıra Büge'ye geldiğinde ikimiz de nefesimizi tutmuştuk ama unutmak imkânsızdı. İkimiz de aynı anda, "D," dedik.

"Edgard," dedim zorlukla konuşarak.

Gürkan hırıltılı bir nefes verdi, dudaklarından bir küfür yuvarlandıktan sonra, "Korel'in diğer adı," dedi zorlukla konuşarak. "Korel'in diğer adı, Edgardo."

Bu cümlesinin ardından bir düşme sesi işittim, ardından bir gümbürtü; bakışlarımı o yöne çevirdiğimde onu gördüm ve onu görmemle çığlık atmam bir oldu.

Korel tam karşımdaydı, üzerinde mahkemeden kaçtıktan sonraki kıyafetleri vardı, gözleri korkutucu bakıyordu ve elindeki bıçağı Gürkan'ın boynuna yaslamış, bakışlarını bir Sırtlan gibi üzerime dikmişti.

Derin bir nefes verdim, rahatlamış gibi, ardından korkuyla titredim ve bir kez daha nefesimi verdim. Onu görmenin verdiği mutlulukla gülümsedikten sonra onu o şekilde görmenin korkusuyla kaşlarımı çattım. Elimi öne uzattığımda, "Korel, biziz," dedim, Gürkan'ı tanımadığını varsayarak. "Bir başkası değil ve neyse ki seni bulduk."

Korel, Gürkan'ı kendisine daha fazla yasladı, koluyla onu sarıp bıçağı boynuna iyice bastırdı. Gözlerindeki korkutucu ifade hiçbir şekilde silinmezken, o an bana bakan gözlerin Korel'e ait olmadığını anlamıştım.

Bana bakan kişi Prometheus'tu çünkü bakışlarında ölüm vardı; bu kez kendi ölümü değil, bizim ölümümüz.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Korel sırıtarak. "Ben Korel Edgardo Erezli, eğer gerçeği tam anlamıyla duymak istiyorsanız," bıçağı yasladığı yerde çenesini kaldırdı, "ben Prometheus, adının anlamını taşımak için güneşi çalan o Tanrı'yım."

Ben Korel Erezli, adının anlamını taşımak için cehennem ateşini içmiş o kişiyim.

30. GERÇEKLER

Hayatım boyunca birçok duyguyu tatmıştım. Ölümü hissetmiştim; sevdiklerimin, sevmediklerimin hatta ve hatta kalbim atarken kendimin bile. İnsan yaşarken öldüğünü hissedebilir miydi? Ben hissetmiştim. Annem ölmüştü, babamın öldüğünü düşünmüştüm.

Ablam ölmüştü, onun ölümünü çok sonra hissetmiştim.

Kırgınlığı tatmıştım, nefreti de öyle; öfkeyi, kini hatta günü geldiğinde intikamı bile tatmıştım, hayata geçiremesem de.

Ardından aşkı tatmıştım; sevgiyi, şefkati, merhameti, inancı, güveni.

Bütün bunları hissettiğim bazı zamanlarda küçük bir çocuktum, bazı zamanlarda ise yetişkin bir kadındım ve bu hayatta tatmadığım hiçbir duygunun kalmadığını düşünüyordum.

Şu ana kadar.

Bu duygunun adı neydi? Hayal kırıklığı olamazdı, hayal kırıklığı kulağa daha hafif geliyordu; acı diyebilir miydim? Acı şu an kalbimdekileri tarif edemezdi, acıdan çok daha fazlasıydı çünkü. Kandırılma mıydı? Bu kandırılmaktan ya da kanmaktan da öteydi.

Hayır, bu bir duygu da değildi, olamazdı. Bunun adı yalandı ve bu yalan ben değildim; bütün hayatım, yaşadıklarım, gördüklerim hissettiklerim. Hepsi kocaman bir yalandan ibaretti."

Geçmişim, şu anım hatta kurmayı düşündüğüm geleceğim büyük bir yalandan ibaretti. İbaretti değil ibaretmiş, şu an bunu görebiliyordum.

Bir yalan saçlarınızı sevdiğinizde hissedersiniz diyebilirdim bugüne kadar ama hissedilmiyordu. Sevilmediğinizi anlamak zor değildir diyebilirdim bugüne kadar ama zormuş, görebiliyordum.

Bir katili gözlerinden tanıyabilirsiniz diyebilirdim bugüne kadar fakat gerçek bir seri katili gözlerinden tanımak imkânsızdı; hayatınızı mahveden o adamı direkt anlayabilirsiniz diyebilirdim bugüne kadar ama görüyordum ki hayatım mahvolurken koştuğum kişi hayatımı mahveden kişiydi.

Ben bir aptaldım; hayır, ben bir aptal değildim, Korel Erezli bir seri katildi ve geçmişimde de şu anda da kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynamıştı.

Bunu gözlerine baktığında görebiliyordum; gözlerinin içinde, daima yandığına inandığım o ateş artık kendisini değil beni ateşler altında bırakıyordu. O bir yabancıydı ve ben; bir seri katilin kollarında uyumuş, ilk deneyimimi bir seri katille yaşamış, bir seri katille öpüşmüş, bir seri katile âşık olmuştum.

Bütün savaşlarımdan, bütün kötü duygulardan hatta bütün yıkımlardan daha ağırdı.

Ağlamam gerekiyordu, belki de çırpınmam hatta direnmem fakat o an kulaklarıma dolan kahkahalar bir tek bana aitti; o an aklımı kaybetmiş olmak veya nasıl göründüğüm, hiçbiri umurumda değildi.

Korel Erezli bana kendi ağzıyla Prometheus olduğunu söylemişti fakat içimdeki o aptal, Korel'e inanmak için çırpınan kız, şu an bana kahkaha attıranla aynı kişiydi. "Korel," dedim kahkahamın arasında. Sesim o mabedin içini doldurdu; arkamdaki dolapta cesetler vardı, o insanları Korel öldürmüştü. Büge'yi Korel öldürmüştü, annemi Korel öldürmüştü, ablamı Korel öldürmüştü. "Korel," dedim daha yüksek sesle. Bıçak Gürkan'ın boynundaydı, onu öldürecekmiş gibi davranıyordu; öldürmezdi, değil mi? "Neler oluyor?" dedim gülüşümün arasından. "Bunu sana kim yaptırıyor? Bu bir kâbus mu?"

Gürkan büyük bir dehşetle bana bakarken ellerini havaya kaldırdığında Korel, onun kulağına, "Bir daha kıpırdarsan boynundaki damarı koparırım," diye fısıldadı.

Daha yüksek sesle gülmeye başladım, o kahkahalarımın arasında gözlerimden yaşlar aktığını tırnaklarımı yüzüme geçirdiğimde fark ettim. Geçmeyen yaralarıma yenileri eklenecekti. "Bu bir kâbus," dedim başımı sallayarak. "Ya da ben gerçekten

şizofrenim, öyle değil mi?" Gözlerimi açıp kendimi onayladım. "Evet, bir şizofrenim, şu an bir hayal görüyorum, değil mi? Bu gerçek olamaz."

Korel aşağılayıcı bakışlarını bana gönderdiğinde söylediğim hiçbir şey umurunda değil gibiydi. "Şimdi," dedi baskın bir sesle, aksanlıydı; uzun zamandır onun aksanlı sesini duymamıştım. "İkinizden birini seçmem gerekecek ve buna siz karar vereceksiniz."

Gülüşlerim kesildi, sadece gözyaşlarım kaldı geriye. Dizlerimin titremesi şiddetlendiğinde arkamdaki duvara yaslanıp yere çöktüm ve ellerimi saçlarıma geçirip bu kez hıçkıra hıçkıra ağlarken kafamı arkamdaki duvara vurmaya başladım. "Uyan," dedim kendi kendime. "Uyan, kâbus görüyorsun, uyan şu aptal kâbustan. Bu en kötüsüydü ama en saçmasıydı, uyan, derhal uyan."

"Beş dakika," dedi Korel. Öylesine yabancı bir adamdı ki sanki başka birisiydi, kendisinden bile daha başka.

"Hayır," diye mırıldandığımda başımı vurmaktan vazgeçip gözlerinin içine baktım. "Prometheus sana bunu yaptırıyor, değil mi?" Duvardan destek alarak ayağa kalktım ve bağırmaya başladım. "Çık dışarı Prometheus! Bu tiyatronun arkasında da senin olduğunu biliyorum!" Korel'in gözlerinin içine bakıp ona yaklaşmak istedim fakat Gürkan'ı da alıp daha geriye çekildi. "Korel, korkma," dedim acıyla. "Biz buradayız, sana hiçbir şey yapamaz." Hızla belimdeki bıçağı çıkarıp havaya kaldırdım. "İkimiz de silahlıyız, ona karşı gelebiliriz."

Korel'in gözleri bıçağa kaydı, Gürkan boğuk bir nefes verip hayal kırıklığıyla bana baktı. Yanlış yaptığımı âdeta fısıldıyordu fakat ben Korel'e inanmaya devam ediyordum.

"O bıçağı bana ver," dedi Korel dişlerini sıkarak.

"Neden?" diye sorduktan sonra gülmeye başladım. "Rol yapamıyorsun, değil mi? Bir zarar göreceğimden korktun şu an."

Korel, gözlerini bir bıçağa bir bana çevirdi, ardından yüzüne acılı bir ifade oturdu, bakışlarına da öyle. "O bıçağı bana ver," dedi bu kez acıyla. Hâlâ Gürkan'ı tutuyordu ama bunu istemiyormuş gibi bir hali vardı. "Bir zarar göreceksin, bunu yapma."

Sesi titriyordu, bakışlarına bambaşka duygular oturmuştu. "Burada mı?" diye fısıldadım etrafıma bakarak. "Prometheus burada mı?"

Korel gözlerini kıstı, başıyla sağ tarafı işaret ettiğinde bana Prometheus'un yerini işaret etti. Gözlerimi açtığımda bakışlarım Gürkan'a kaydı, ardından onun yine bana hayal kırıklığıyla bakmaya devam ettiğini gördüm.

"Onu alt edebiliriz," diye fısıldadım Korel'e korkusuzca. "İstersen role devam edebiliriz." O Korel'di, Prometheus'un ellerindeydi ve şu an rol yapıyordu.

Rol yapıyordu, değil mi? Peki şu an neden ona inanmıyordum, neden bıçağı onun eline veremiyordum, neden delicesine korkuyordum? Hayır, bunu ona yapmamalıydım.

"Sadece bıçağı bana ver," dedi Korel gözlerini bıçağa çevirerek. "Sonrasına bakacağız."

"Korel," diye fısıldarken yeniden ağlamaya başladım. "Yalan söylüyorsun, değil mi?" Gözleri gözlerime tırmandı, dişlerini sıktığında bakışlarında yeniden o ateşi gördüm, beni yakan ateşi. "Yalan," dedim acıyla ve geriye bir adım attım. "Şu an maske takıyorsun," dediğimde elim kalbime gitti; o an o bıçağı kalbime saplamamam için tek neden, minicik de olsa inancımın yerli yerinde durmasıydı. "Aslında bana karşı hep maske taktın, öyle değil mi? Gerçekte Prometheus'tun."

Bıçağı avuçlarımda sıkı sıkı tutarken ellerimin titrediğini ondan gizleyemiyordum. Öyle çok titriyordum ki sanki buzulun ortasındaydım; tepemden kar yağıyor, o kar gökyüzünden bir tek bizim için geliyordu.

"Nasıl?" diye fısıldadığımda inancım hâlâ bir yerlerde nefes alıyordu fakat artık bütün o şaşkınlık yerini kocaman bir hançer izine bırakmıştı. Sırtıma değil, kalbime değil, ellerime değil, bacaklarıma değil her bir zerreme yediğim hançerler vardı. O hançerlerin her birinin adı Korel Erezli'ydi. "Nasıl?" diye mırıldandım bir kez daha. "Bu insanları nasıl öldürebildin?"

"Üç dakika," dedi Korel söylediklerimi umursamayıp. "Eğer bir karara varmazsanız ikinizin de canını alırım."

"Rol yapıyorsun," dedim yeniden. "Hayır, bu sen değilsin ki." Gözyaşlarımın arasından ona bakarken öleceğimi hissediyordum; belki de ölmüştüm, belki de gerçekten ölmüştüm ve benim cehennemim şu andan ibaretti.

Buna bile razıydım, Korel'in hayatımı katletmesindense.

Korel'in bakışları Gürkan'a kaydı. "Aptal insanlara hiçbir zaman tahammül edemem," dediğinde yüzünde alaycı bir gülüş vardı. "Ve o aptalın teki, öyle değil mi? Umarım tercih edilen sen olursun, dostum."

"Büge," diye mırıldandı Gürkan sadece fakat Korel gülümsemeye devam etti; eğer rol yapsaydı Büge'nin adının ardından gülümsemezdi çünkü o öldürülmüştü, Prometheus tarafından.

Avcumda sıkıca tuttuğum bıçağı yavaşça göğüs kafesimden çektim, ardından kolumu öne uzatıp bıçağın keskin tarafını bileğime yaklaştırdım; Korel'in dövmesinin olduğu bileğime. Kırık pusula dövmesinin üzerine. "Bir seçim yapılacaksa ve biri ölecekse o ben olacağım," diye mırıldandığımda son kez onu deniyordum, son kez onu görmeye çalışıyordum, son kez maskesinin altındaki kişiyle karşılaşmak istiyordum. "Fakat bu senin elinden olmayacak, bunu ben yapacağım."

Gürkan başını iki yana sallamaya başladığında Korel'in elindeki bıçak hafifçe Gürkan'ın boynunu kesti. Gürkan acıyla inlerken, Korel hissiz bir şekilde bana, elimdeki bıçağa ve bileğime bakmaya devam etti.

"Sarmaşıklar geçmişimizdir," dedim bileğimi daha havaya kaldırarak. "Ve ben, tek bir bıçak darbesiyle o sarmaşığı keseceğim, Korel çünkü geçmişimdesin; ben geçmişimi, sen bu değilken istiyorum. Şimdi burada hem geçmişimi hem şu anı hem de geleceğimi bitireceğim, karar verildi, saniyeleri durdurabilirsin."

"Hayır, Minel," diye fısıldadı Gürkan, boğazından birkaç damla kan akıyordu. Korel kardeşi gibi gördüğü adama kendi elleriyle zarar vermişti fakat bunu umursamıyordu; onu umursamıyorken beni umursamasını da elbette ki bekleyemezdim.

Kısa bir sessizliğin ardından Korel çenesini havaya kaldırıp, "Kes bileğini," dedi net bir sesle. "Hatta kes bileklerini, ölümün garanti olsun, gözlerimin önünde biri daha bileklerini keserek

kendini öldürsün; aynı aileden iki kız çocuğu bana fazlasıyla keyif verir."

Acıyla inlediğimde kendi ağzıyla başka bir itirafı nefesimi kesmişti. O an, orada gerçekten ölmek istedim çünkü yaşamak için nedenim kalmıştı; yaşasaydım da hayatıma aklı başında devam edemezdim, bu ana sadece dinleyerek şahitlik edenler bile hayatına devam edemezdi.

Tanrı bile bu kaderin ardından benim kalbimde var olmaya nasıl devam edecekti, anlamıyordum.

Gözlerim bıçağa kaydığında beni engellemedi hatta büyük bir sabırsızlıkla kendimi öldürmemi bekledi. Yeniden ona baktığımda ise yüzündeki o heyecanlı gülüşünü gördüm. "Neden?" diye fısıldadım son kez. "Neden bana bunu yaptın?"

Korel başını omzuna doğru yatırdığında, o an ölen tek kişinin ben olmayacağımı, arkamdan Gürkan'ın da geleceğini biliyordum. "Oyun oynamayı severim," dedi Korel sakin bir sesle. "Ve sen harika bir oyuncaktın." Sesinde acı verici bir yabancılık vardı ama daha önce duyduğuma emindim, ilk tanıştığımız zamanlar gördüğüm o adama benziyordu.

"İntikam mı?" diye sordum. "Yaşattıklarımın intikamı mı?"

"İntikam, hatadır," dedi tıpkı o kâğıtta yazdığı gibi. "Ve sen intikam almayı gerektirmeyecek kadar aptalsın." Aşağıladı, yerin dibine soktu ama bakışlarındaki hissizlik kadar canımı yakmadı. "Sen harika bir oyuncaktın, asıl olduğum kişiyi gizleyen bir kalkandın ve insanların bana inanmasını sağlıyordun." Kaşlarını kaldırdı. "Aslında sen hep öylesine biriydin ama önemli biri olma arzusuyla dolup taşıyordun ve sana bunun birazını bile verdiğimde aklını kaybettin, benim kim olduğumu görmedin." Sesinde acımasızlık vardı. "Çoğu zaman karşındaydım, çok açık verdim ama sen aptal bir kız olduğun için gerçekleri değil yalanları gördün." Gülmeye başladı, bense ağlamaya devam ettim. "Karşında birine zarar verdiğimde bunu görmezlikten geldin ama o aptal pilavını yediğimde bununla mutlu oldun."

Aptal pilavın. "Ama onu seviyordun," diye fısıldadığımda bulanık görüyordum. "Bana değer veriyordun."

"Ne seni seviyordum ne de o aptal pilavını," dedi Korel aşağılayarak. "Benim için hiçbir şeydin ve bunun farkında olsan bile kendini kandırdın; sadece bu da değil," gözlerini kıstı, "birini sevebilecek bile olsam sen son ihtimal dahi olmazdın. Öyle aptalsın ki..." Alayla gülmeye başladığında Gürkan gözlerini kapattı. "Seni kurtardığım hikâyesine nasıl da inandın ama," dediğinde kahkahası arttı. "Seni kurtardığım yerin asıl kurucusu bendim."

Başımı iki yana salladığımda elimdeki bıçak titriyordu. "Beni kandırıyorsun," dediğimde inanç ellerimde paramparçaydı; güven zaten şu an bana uğramamıştı, sevgi ise kalbimde kanıyordu. "Bu kadar kötü biri olamazsın."

"Ben sandığından çok daha kötüydüm ve sen kördün." Yaprak sarısı gözleri artık eskisi kadar güzel görünmüyordu. "Seni kalkan olarak kullandım fakat sonunda ifşa edildim; seninle ya da," Gürkan'ı itekledi, "seninle bir işim kalmadı. Buradaki oyunumun sonuna geldik, bir kazanan yok fakat ben keyif aldım; sonunda ise adaletli bir ölüm olacak, bana keyif veren." Gözleriyle bileklerimi işaret etti. "Kes bileklerini, akıt kanı, burada akan son kan seninki olacak ve bu bile nefesini verirken sana romantik gelecek."

Ölümümü umursamıyordu. Her şeyi düşünüyordum; tehdit altında olduğunu, birileri tarafından zor kullanıldığını, bu cümleleri zorda kaldığı için söylediğini ama iki durum bu düşüncelerimin önüne geçiyordu: Birincisi bakışlarındaki hissizlik, ikincisi bileğime bir bıçağın yaslı olması ve kendimi birkaç saniye sonra öldürecek olmam.

Çünkü Korel, benim tanıdığım Korel, ne olursa olsun ölümümün önüne geçerdi; her duygunun rolünü yapabilirdi ama konu benim canım olduğunda o rollerden çıkardı.

"Canımın kıymeti yok, değil mi senin için?" diye sordum, son sorum bu oldu.

Korel bir an bile düşünmeden, "Hayır, yok," dedi hatta ölümüme süre biçti. "Ve eğer otuz saniye içinde o bileklerini kesmezsen bunu ben yapmak zorunda kalacağım, bir an bile gözümü kırpmayacağım."

Başımı salladığımda ağlaya ağlaya bileğime yaslı duran bıçağa baktıktan sonra, "Ben seni..." diye fısıldadım. "Ben seni gerçekten sevmiştim."

Bıçağı yavaşça kaydırdığımda kapının önünde bir gümbürtü koptu; başımı kaldırıp baktığımda içeriye Korhan'ın girdiğini gördüm. Elinde bir silah vardı, dehşetle bize baktıktan sonra ne olduğunu anladığında ise silahın namlusunu hızla Korel'in ensesine yasladı, etrafa dikkatle baktığında ise bizden önce her şeyi çözdü.

"Bırak onları," dedi Korhan dişlerini sıkarak.

Korel gözlerini kapatıp birkaç saniye sonra açtığında yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Her şeyi bozmak zorundasın, değil mi?" diye sordu, sanki çocukça bir kavganın ortasındaymış gibi.

"Bırak," dedi Korhan dişlerini sıkarak. "Onları. Yoksa beynini patlatırım."

"Patlatamazsın," dedi Korel. Benimle Korhan'ın arasından geçip diğer tarafa doğru yürüdüğünde Gürkan'ı da kendisiyle beraber hareket ettiriyordu. "Çünkü sende o cesaret yok." Öfkeyle hırladı. "Bütün her şeyi mahvettin, bütün her şeyi bok ettin!"

Korhan'ın gözleri önce bana sonra bileğime yaslı olan bıçağa kaydığında dudakları korkuyla aralandı, ardından silahı Korel'in üzerinden çekmeden bana doğru yürüdü. Gürkan ise hâlâ onun elindeydi. Korhan, diğer eliyle çevik bir hareketle elimdeki bıçağı alıp diğer tarafa fırlattığında önüme geçti, silahını ise Korel'in yüzünden ayırmadı. "Eğer ona bir zarar verirsen gözümü kırpmam," dedi Korhan baskın bir sesle. "Gerçekten senin beynini dağıtırım." Korel inanmıyormuş gibi baktı. "Yaparım," dedi Korhan. "Çünkü birazdan buraya polisler gelecek, bunun bir nefsi müdafaa olduğunu düşünecekler, Prometheus olduğun ise kanıtlanacak. Şimdi ya Gürkan'ı bırak ve kaç, son kaçışın olsun ya da benimle savaş ver, sonucunda kaybet."

Korel dişlerini sıktı fakat artık tam olarak onun yüzünü göremiyordum. Korhan önüme duvar olmuş beni koruyordu. Kolunun arasından gördüğüm kadarıyla kapana kısılmış gibiydi. Birkaç saniye düşündü, ardından bu saniyeler dakikaya

dönüştüğünde gözlerim bileğime kaydı. Bıçak az da olsa kesmiş, pusulanın üst tarafı hasar almıştı fakat damarıma henüz denk gelmeden Korhan içeriye dalmıştı.

Ben ölmeden Korhan gelmişti.

Bu büyük bir yıkımdı çünkü şu andan, az önceki dakikalardan sonra nasıl yaşanır, artık bilmiyordum.

Korel birkaç nefes verdikten sonra Gürkan'ı daha sıkı kendine çekti ardından onu hızlı bir şekilde bizim olduğumuz tarafa fırlattı ve kısa sürede kapıdan koşarak uzaklaştı. Merdivenleri tırmandığında adım seslerini işittim, ardından sessizlik.

Korel yine kaçmıştı.

Gözlerim onun bıraktığı boşluğa takıldığında Gürkan yerde öksürmeye başladı. Korhan eğilip ona yardım ederken, ben donakalmış halde öylece durmaya devam ettim.

Bileğimden yere kan damlıyordu; Mine, Mine, Mine.

Kalbimden yere kan damlıyordu; Korel, Korel, Korel.

Sırtımdaki hançerden yere kan damlıyordu; yalan, yalan, yalan.

Boynumdan yere kan damlıyordu; annem, annem, annem.

Dudaklarımdan yere kan damlıyordu; ihanet, ihanet, ihanet.

Korhan bana bir şeyler söyledi, ardından Gürkan'ı yerden kaldırıp koltuğunun altına aldı ama ben aynı şekilde durmaya devam ettim. Gözyaşları artık yok; gözlerimden damlayan her yaş, biraz daha kan. Her kan, ihanet; aileme ihanet, ablama ihanet, anneme ihanet.

Kendime ihanet.

Ailesini katleden adamın kollarında günlerce güzellik uykusuna yatan o kadının adı Minel Karaer'di ve Korel haklıydı, ben sevilmeye layık değildim; o an bunu görebilseydim zaten maskesini de anlayabilirdim.

Korel'in bıraktığı boşluğa bakmaya devam ettim.

Yüzünden yere kan damladı; maske, maske, maske.

31. KABULLENİŞ

Artık geçmişimi hatırlamak istemiyordum.
İyisini de.
Kötüsünü de.
Acısını da.
Tatlısını da.
Artık şimdiyi düşünmek istemiyordum.
Artık gelecek için çabalamak da istemiyordum.
Artık nefes bile almak istemiyordum çünkü aldığım nefes dahi yalan gibi geliyordu ve bu duygunun adını artık biliyordum: aldatılmışlık. Ben aldatılmıştım; sadece Korel tarafından da değil, kendi tarafımdan, babam tarafından, en çok kalbim ve inançlarım tarafından. Korel haklıydı; ben aptaldım, benden başka kimse bu kadar aldatılamazdı.

Zaten aldatılan insanların en büyük hatası güvenmek, sonraki hatası ise inanmaktı; bu iki duygu birlikte olduğunda karşınızdaki insanın eline kalbinizi bırakırdınız ve o kalbi bıçaklamasına bile göz yumardınız.

Ben güvenmediğim zamanlar da aldatılmıştım ve bu benim aptal olduğumu gösteriyordu.

Onlar insandı, ben Minel'dim.

Onlar insandı, ben âşık olduğum adam tarafından aldatılan kişi.

Ambulansın içinde otururken, hemşireler benimle ilgilenirken, bileğime sargı bezi sarılırken, pansumana devam edilirken, yüzümdeki tırnak izlerinde toplanan kanlar temizlenirken, benimle konuşmaya uğraşırlarken, babam sonrasında gelip bana sarılmaya çalışırken, polisler Anekdot Merkezinin o deposuna inerken, olay yeri inceleme gelirken, ardından basın buraya toplanırken...

Bütün bunlar olurken ne bir kez daha gözyaşı dökmüştüm ne çığlık atmıştım ne çırpınmıştım ne de insanları engellemeye çalışmıştım.

Dünya dönmeye devam ediyordu, zaman ilerliyordu fakat benim için dakikalar önce zaten durmuştu çünkü küçük Minel Karaer'in kalbi durmuştu; onun kalbi en çok inançla atardı.

Gözlerim boşluktaydı ama o boşlukta ben vardım; ilk önce ufak bir kız çocuğu, bale yapıyordum, ardından büyümüştüm, kaçıyorduk ve sonrasında Korel'le beraberdim. Biraz daha büyüdüm, yine Korel'le beraberdim. Sonra biraz daha büyüdüm, Korel yanımdaydı. Yetişkin bir kadın oldum, Korel benimleydi.

O hep benimleydi, Prometheus hep benimleydi.

"İyi görünmüyor," dedi hemşire, Korhan'a. Duymadığımı sanıyorlardı ama duyuyordum, bu kez kriz yoktu, uğuldamalar da öyle. Artık her şeye hâkimdim çünkü aptal değildim. Bu kez gözlerim, kulaklarım tamamen açıktı; işte bu yüzden artık hissizdim. Çünkü insan acı çektikçe hissizleşirdi, ben acı eşiğimi çoktan doldurmuştum.

"İfadesini ne zaman almalıyız?" Korhan'ın arkasındaki polis memuru ciddiyetle sorusunu yönelttiğinde bakışlarımı boşluktan ayırıp onlara baktım. Korhan endişeyle bana bakıyordu, babam bir adım arkasındaydı.

"İfade vermeyeceğim," diye mırıldandım sakince.

Polis memuru, Korhan'a dönüp baktı. Korhan ise yüzümü dikkatle incelemesinin ardından, "Sonra," diyerek polis memurunu gönderdi. Yanıma yaklaştı ve elimi tutup bileğime baktı. Sargı sarmışlardı, sanki intihar etmişim gibi fakat bunu bile beceremiştim. "Birkaç gün hastanede kalmalısın," dedi Korhan sakin bir sesle. "Eve gitmen pek doğru olmayacak gibi görünüyor Minel."

Söylediklerini duymazlıktan gelerek, "Gürkan nerede?" diye sordum.

"Onu sakinleştiricilerle uyuttular," dedi Korhan hızlıca. "O da seninle beraber hastanede kalacaktır." Hemen arkasındaki babam bir yabancı gibi bizi dinliyordu. O haklıydı, Korel gerçekten de Prometheus'tu; peki ya ben bu kadar zaman acı çekerken

neden bu gerçeği bana fısıldamamıştı. Yoksa o da Prometheus'un tarafındaki bir düşman mıydı?

Olabilirdi, en büyük aldatılışlar arkasında güvensizlikleri getirirdi; artık kimseye güvenmiyordum.

"Hastanede kalmayacağım," dedim net bir sesle Korhan'a yeniden dönüp bakarak. "Ve ifade vermeyeceğim, onun hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim." Korhan kaşlarını kaldırdı. "Bu onu korumak için değil, anlatacak hiçbir şeyim olmadığından." Ne anlatacaktım, beni nasıl kandırdığını mı?

"Onu nasıl bulduğunu anlatabilirsen şimdi nereye gittiğini de anlayabilirler ve..."

"Kimseye yardım etmeyeceğim." Gözlerim bileğime kaydı. "Kimseden de yardım istemiyorum. Tek istediğim biraz uyumak." Sadece uyumak, dünyadan kopmak hatta ölmek. "Yalnız kalmak." Bakışlarım yeniden babama döndü. "Ve o eve de gitmek istemiyorum, kimseye güvenmiyorum."

Korhan kaşlarını çattı, ardından bana biraz daha yaklaştığında ellerini ambulansın kapısına yaslayıp, "Bana gelmek ister misin?" diye sordu şefkatle.

"Hayır." Hızlı verdiğim yanıt başını sallamasına neden oldu. "Sanırım bir otele gidip kalsam iyi olacak."

Babam en sonunda dayanamayıp konuya dahil olduğunda, "Minel," diye mırıldandı. "İstersen sen eve git, ben de evden ayrılayım, bir daha da dönmem." Bana biraz daha yaklaşıp saçlarımı okşamak istedi fakat öyle bir geriye çekildim ki eli havada asılı kaldı.

"Benden uzak dur," diye çıkıştığımda sesim sakindi fakat korkutucu olduğu da aşikârdı. "Ve bir daha hayatıma dahil olma hatta mümkünse tamamen çık git." Gözlerinin içine baktım, canımın yanmasını bekledim ya da onu anlamayı ama canım öyle bir yanmıştı ki artık bu his bana ölesiye uzaktı.

"Bu ne demek?" diye sordu babam titreyen bir sesle. "Ben seni düşünmekten başka hiçbir şey..."

"Sen kendi ellerinle eşini Prometheus'a vermiş bir adamsın," dedim dürüstçe. Korhan'ın duyması umurumda bile değildi. "Yetmedi, kızını bir aileye emanet ederek çekip gittin. Eğer ya-

nımda olsaydın, bir savaş verebilseydin ben onu tanımayacaktım, biz yine kaçacaktık fakat ben bunları yaşamayacaktım." İşaretparmağımı kaldırıp ona salladım. "Annemin katili sensin, ablamın katili sensin, benim hayatımın katili sensin. Hepimiz mahvolduk fakat sen hâlâ yaşıyorsun; söylesene, gerçekten ölmeyi hiç dilemiyor musun?" Gözleri doldu, eli kalbine gitti. "Her şeyin suçlusu olduğun için ölmeyi hiç diledin mi?" diye sordum. "Eğer dilemediysen ben senin yerine diliyorum ve diyorum ki, keşke gerçekten ölmüş olsaydın. O zaman aklımda çocukluğumdaki masum halinle kalacaktın fakat şimdi sana karşı nefretten başka hiçbir şey hissetmiyorum." Başımla karanlık sokağı işaret ettim. "Eğer bana bir iyilik yapmak istiyorsan hayatımdan çık, benden uzak dur ve bir daha karşıma bile çıkma çünkü sen yanımdayken ve nefes alıyorken ben ölmeyi daha fazla diliyorum, ölmüş olsaydın ölmeyi bile dilemeyecektim."

Babam yüzüme bakmaya devam etti; gözlerimi ondan ayırmadım, yaşlar yanaklarından döküldü ama aynı hissiz ifadeyle karşısında dikildim.

En sonunda o bakışmamızın arasına giren, bütün bu konuşmaya şahit olan Korhan'dı. "O halde," dedi bana doğru, dikkatimi dağıtarak. "Sana bir otel ayarlayalım, olur mu? Aynı otelde ben de kalacağım." Tedirgin bir nefes verdi, elini saçlarına geçirip karıştırdı. "Açık konuşacağım Minel; hiç iyi görünmüyorsun, kendine bir şey yapmandan korkuyorum." Babamın geri geri adımlarla bizden uzaklaştığını fark ettim. "Yalnız kalmaman gerekiyor. Dilersen bir sokak ortasında oturalım ama yalnız kalma."

Omzumu kaldırıp indirdim. "Sana ne bütün bunlardan Korhan?"

"Efendim?" dedi şaşkınlıkla.

"Sana ne?" dedim bir kez daha. "Vicdanını mı rahatlatmaya çalışıyorsun? Eğer öyleyse uyardığın her konuda sen de haklı çıktın; tak haklılık madalyanı ve karşımda böbürlen. Neden beni düşünüyormuş gibi davranıyorsun?"

Korhan bu cümlelerimin üzerine, büyük bir şaşkınlıkla bana bakmaya devam ederken, "Yanında olmamın nedeni hiçbiri

değil," diye açıklamaya başladı. "Sadece seni düşünüyorum, canını umursuyorum."

"Umursama." Ambulanstan indiğimde üzerime attıkları poları aracın içine fırlattım, ardından uzaktan bana yaklaşan hemşireyi elimle durdum. "Bırak nasıl yaşayacaksam yaşayayım, nasıl öleceksem de öleyim. Bugünden sonra ellerinizi üzerimden çekin çünkü ruhumdaki bütün izlerde hepinizin adı var, bir de elinizi bana sürerek onları derinleştirmeyin."

Ambulansın yanından ayrılıp boş sokakta yürümeye başladığımda solda kalan basın görüntülerimi çekiyordu ama bu umurumda değildi. Ne yazacaklardı? Şizofren sevgilisi, Prometheus tarafından öldürülmek istendi, mi? İstediklerini yazabilirlerdi.

"Minel," Korhan önüme geçip beni durdurdu, "seni öylece bırakmayacağım." Yürümek için sola kaydığımda o da önüme geçti. "Şu an konuşmak istemiyorsun ama sonrasında isteyeceksin. Bak, yaşadığını anlıyorum, o yaşadığının bin katını belki de ben şu an yaşıyorum çünkü o benim kardeşimdi..."

"Beni anlayamazsın." Lafını kestim. "Çünkü ben onu seviyordum fakat sen hiç sevmedin. En çok acıtan sevgi; bu yüzden beni anlaman imkânsız."

"Onu seviyordum," dedi Korhan hiddetle. "Hatta şu an hâlâ canını umursayacak kadar onu seviyordum." Kaskatı kesildiğimde, içimdeki ses sanki tam karşımdaydı. Hayır, bir katilin canını umursamamalıydım ama şu an onun nasıl olduğunu merak etmek bir hastalık mıydı, bağlılık mıydı yoksa vicdan mıydı, karar veremiyordum. "Arkasında bir yıkım vardı, en büyük yıkım sensin. O yıkımı toparlayamam ama daha fazla dağılmasını engelleyebilirim, izin ver de yanında olayım."

Ellerimi havaya kaldırıp gözlerimi sıkıca yumdum; geri açtığımda, "Korhan," diye fısıldadım. "Benden uzak dur, lütfen."

"Ağlaman gerekiyor," dedi Korhan kaşlarını çatarak. "Çığlık atman, çırpınman, belki de aklını kaybetmen, bilemiyorum ama çok sakinsin. Bu sakinliği tanıyorum ben. Korkutucu bir sakinlik."

"Nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Kendimden," dedi başını sallayarak. "İntihar etmeden önce ben de senin gibi sakindim." Kaşlarım çatıldığında, bir anda

kollarımı tuttu. "Seni rahat bırakacağım, söz veriyorum fakat benimle aynı otele gelmeni istiyorum. Sadece aynı otel, yan yana odalar. Başka hiçbir şey değil."

Savaş verebilirdim fakat o an bunun için bile gücüm kalmadığında omzumu silkip, "Pekâlâ," dedim. "Öyle olsun."

Kabul etmem onu şaşırttığında, "Aklından geçenleri okuyamıyorum şu an," dedi.

Acılı bir gülümsemeyle ona baktım. "Ben de artık aklımdan geçenleri okuyamıyor, duyamıyorum çünkü aynaya bakacak yüzüm bile yok, kendi sesimi dahi duymak istemiyorum; bu yüzden şaşırma. Artık tamamen sürprizden ibaretim."

İlk önce eve uğramıştık, babam evde değildi ve anahtar her zamanki gibi paspasın altındaydı. Dolabımdan gelişigüzel birkaç kıyafet alıp sırt çantama koydum, ardından kişisel bakım malzemelerimi. Yeniden odama döndüğümde ise komodinin üzerinde duran, Korel'in bana aldığı pusula kolyesiyle karşılaştım.

Babam o günden sonra ne zaman bu kolyeyi komodine koymuştu, bilmiyordum ama şimdi tam karşımdaydı.

O gün aklıma geldi; bu kolyeyi verirken dolan gözleri, konser için hevesi, iyi dilekleri, bu pusulanın kalbim olduğu ve onu dinlemem gerektiği.

Yüzünde bir joker maskesi vardı, diğer maskesini gizleyen ama ben ona inanmayı seçmiştim. Şimdi düşündüğümde nasıl da büyük cümlelerdi ve nasıl da benden önce Korel'e yakışmıyordu ama. O birini sevemezdi ki, o birisi için böyle cümleler kuramazdı. İlk tanıdığım adam bütün bunlardan uzaktı, sonrasında beni affetmeye karar verip kalbindeki sevgiyi mi ortaya çıkarmıştı?

Korel hiçbir zaman bana beni sevdiğini söylememişti ki. Ben de ona söylememiştim ama onun bana söylememesi çok daha önemliydi.

Avcumun içine kolyeyi aldığımda komodinin üzerindeki kitapla karşılaştım bu kez. *Göğe Bakma Durağı*. Şiirler okumuştu

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"Ama Korhan," dedim gözlerimi açarak. Bir motosiklet yanımızdan geçip gitti. "Güzel hisleri yoksa nasıl o kadar güzel bakabiliyor, sarılabiliyor ve öpebiliyordu?"

Rol yapıyordu diyemedi, manipülasyondu diyemedi, sen kendi görmek istediğine inandın diyemedi, sessizliğe gömüldü ama ben bütün bunların yanıtlarını zaten biliyordum.

"Korhan?" dedim son sorumla.

"Evet, Minel," dedi kısık sesle.

"Sence o iyi midir?" Bu sorum da cevapsız kaldı. O an ikimiz de bu soruyu sormamın normal olmadığını biliyorduk. Az önce karşımda bir bıçakla dikilmiş, gözlerimin içine bakarak beni aşağılamıştı.

Prometheus olduğunu söylemişti.

"Minel," dedi Korhan bu kez.

"Evet?" dediğimde otellerin olduğu tarafa dönmüştük.

"Soru sormayacağım," dediğinde camdaki yansımadan onun yüzünü gördüm. "Fakat iyileşmen için elimden geleni yapacağımı bilmeni isterim çünkü söylediğin gibi sana bırakılan izlerin bir tanesinde de benim adım var." Derin bir nefes verdi. "Başkalarının izlerini değil kendi izimi sileceğim."

"Önemi yok," diye mırıldandım. "Göğüs kafesinde bir boşlukla yaşayan o kadınım artık, bütün emareler silinse bile o boşluk dolmayacak çünkü pusulamı kaybettim."

Yemek yemiyor, uyumuyor hatta çoğu zaman nefes aldığımı bile hissetmiyordum. Ağlamayı ya da çırpınmayı da denemiştim ama tek bir gözyaşı bile akmıyordu. Otel odasındaki bütün aynaların üzerini kapatmıştım çünkü o aynalara baktığımda kendimden önce aptal bir kızı görüyordum; o aptal kızın ardında ise annesi ile ablası vardı. Gülümsemiyorlardı, öfkeyle bakıyorlardı hatta nefretle.

Kendi canımdan önce onların ruhlarına bile ihanet etmiştim.

Defalarca kusmuştum, boş mideyle daha fazla kusamayacağımı anladığımda ise yere uzanıp sadece tavanı izlemiştim. Bir

başkası derin düşüncelere daldığımı düşünebilirdi ama derin düşünceler içinde değildim hatta çoğu zaman kahkaham odanın içini dolduruyordu, kendime gülüyordum. O anlarda yan odadaki Korhan beni kontrol etmeye geliyordu, kapısını açmıyordum. Her öğün kapıma yemek gönderiyordu, yemekleri de geri çeviriyordum.

Ben yaşamıyordum ve kaç gün o otel odasında geçti, bilmiyordum. Kendi sesimden başka hiçbir ses duymamıştım, o da çoğu zaman kendi kendime konuşurken ortaya çıkıyordu. Bir şeyler anlatıyordum kendime. Önemsiz detaylar fakat o önemsiz detaylar bile ona bağlanıyordu.

Müzik diyordum, çello geliyordu aklıma; dans diyordum, yangın çıkıyordu; konser diyordum, Teoman orada şarkı söylüyordu; çocuk diyordum, biz çocuktuk; soğuk diyordum, o hep buz gibiydi.

Duşa girmek bile istemiyordum çünkü o boğuluyordu; çırpınarak onu izliyordum.

Gözlerimi kapatıp uyumayı denediğimde ise bir tek onun yüzünü görüyordum, tam karşımdaydı.

Bütün şehir hatta bütün ülke Prometheus'tan delicesine korkuyordu fakat ben öylesine korkmuyordum ki kimse bu korkusuzluğun karşısında duramazdı. Fakat sadece bu kadar da değildi; geçen günler, kaç gün olduğunu bilmiyordum, içimde bir yerlerde öfkenin alevlenmesine neden olmuştu.

Kendim için değil, annem ve ablam için olan öfkem. Kendime saygısızlık etmemi sağlayabilirdi, bunu bile kabullenmiştim ama onların ruhlarına saygısızlık ederken buna nasıl göz yumardım?

Bu öfke zamanla onun canını görmezlikten gelmeme neden oldu, ardından onun kalbine bıçak saplama isteğine dönüştü.

Fakat bunu geçiren, avcumdan hiç ayırmadığım pusula kolyesiydi.

Bütün kötülüklere rağmen bana bir hediye almıştı, doğum günümü güzel geçirmeme neden olmuştu. Bir katil bu kadar ince detaylı düşünemezdi.

Hayır, Prometheus düşünebilirdi çünkü bütün cinayetlerinde detaylar vardı.

Korhan sadece bir kez odama gelmişti ve geldiğinde de Prometheus'un kapana kısıldığını söylemişti ağız ucuyla. Defalarca yakalanmaktan kıl payı kurtulduğunu ve kaçabilecek hiçbir yerinin kalmadığını.

Sadece dinleyip geçmiştim çünkü bütün yaşananlardan sonra önemli olan onun yakalanışı değildi, bana yaşattıklarıydı.

Babam bir kez bile beni aramamıştı, aramasını da beklememiştim ama gitmiş olması içimi rahatlatıyordu; gitmediyse bile benden uzak durmalıydı.

Odamın kapısı çaldı; uzandığım yerden kalkmadım ve tavana bakarak şarkı mırıldanmaya devam ettim, dudaklarımda "Papatya" şarkısı vardı.

"Minel," dedi Korhan kapıdan. "Eğer kapıyı yine açmazsan otel çalışanlarına zorla açtıracağım, dört gündür o odadan bir an bile çıkmadın." Dört gün. Daha kısa geliyordu. Perdeler sonuna kadar kapalıydı, güneşin doğup batışını bile izlemiyordum; bu yüzden olacak ki vakit çok çabuk geçmişti.

Yerde sürünerek ayağa kalktım, ardından kilidi çevirip odanın kapısını açtım. Karşımda Korhan'ı takım elbisesiyle gördüğümde bana bakıyordu, arkamı dönüp yürümeye başladım ve kendimi yatağa sırtüstü bıraktım.

Büyük adımlar atarak içeri girdi ve odanın haline baktı, ardından benim halime. Üzerimi değiştirmemiştim, duş almamıştım, odanın her tarafı dağılmıştı.

Korhan hiçbir şey söylemeden pencereye ilerledi. Perdeleri ve camları ardına kadar açtıktan sonra karşıma geçip kollarını önünde bağladı. "Artık bir şeyler yemen gerekiyor," dedi baskın bir sesle. "Ve ilaç içmen, sonrasında da benimle doktora gelmen." Onu duymuyormuş gibi elimdeki kolyeyi sallamaya başladım, kolum havadaydı ve yüzüme doğru sallıyordum. Her daire yapışımda şarkı mırıldanmaya devam ettim. "Minel," dedi endişeyle ve yatağa oturdu. "İyi değilsin, odandan kahkaha sesleri geliyor, çoğu zaman bir yerleri yumrukluyorsun ya da yüksek sesle konuşuyorsun." Bir yerleri mi yumrukluyordum? Elimdeki izlerin nedeni bu muydu? "Artık buna bir son vermemiz gerekiyor."

"Ağlamıyorum, gülüyorum," dedim açıklama olarak. "Bu bence seni rahatsız etmemeli."

Bir anda havada olan kolumdan tutup beni kaldırdığında dehşetle ona baktım. "Yeter," dedi baskın bir sesle. "Eğer bana ayak uydurmazsan seni mecbur edeceğim ve babandaki vekâletini öne sürerek seni hastaneye yatıracağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "O zamanlar akli dengem yerindeydi," dedim Korhan'ı tiye alarak. "Fakat şu an kesin konuşamıyorum." Yeniden uzanmak istediğimde bir kez daha beni engelledi. "Korhan," dedim bıkkın bir sesle. "Benimle ilgilenmek zorunda değilsin, eğer yalnızım diye bana acıyorsan ben hep yalnızmışım zaten."

Korhan öfkeyle bana baktı. "Gürkan bile kendini toparladı, her şeye rağmen ve seni merak ediyor, duydun mu? Onu da mı düşünmüyorsun?" Gürkan'ın adını duyduğum an yutkundum. "Bak," dedi sabırla. "Seni anlıyorum, anlamaktan öte hissediyorum fakat bu şekilde olmaz." Başını iki yana salladı. "Henüz kaç yaşındasın, böyle vazgeçemezsin, üniversiteye gidebilirsin, yaşıtların gibi ilerleyebilirsin hatta arkadaşların..."

"Yeter," dedim sözünü keserek. "Yeter çünkü beni anlasaydın bunlarla bana gelmezdin."

"Anlamadığım noktayı söyle bana," diye karşı geldi.

"Ben hayatıma devam edemem," dedim sert bir sesle. "Çünkü geçmişimdeki herkesin en büyük hatasına dönüştüm. Annemin, ablamın, Büge'nin... Hepsini yüzüstü bıraktım, özellikle ablamı çünkü o bana inanıyordu fakat ben Prometheus'un kollarına sığındım." Çenemle onu işaret ettim. "Eğer bilmek istiyorsan, parçaları ayırıp birleştirdim kendi çapımda ve asıl olanı gördüm. O aslında bütün gerçekleriyle karşımdaymış ama ben inanmak istediğimi seçmişim. İlk tanıştığımızda gözlerimin önünde bir adamın kafasını ezdi, başka bir gün elimle bıçak oyunu oynadı, başka bir gün morg odasına gittik ve sonrasında delirmişim gibi o anın yaşanmadığını söyledi, bütün bunların yanında çoğu zaman bana kötü de davrandı fakat ben kendi kendime sebepler yaratıp onlara inandım. Eğer aptal olmasaydım o sebeplerin de üzerini kapatabilirdim ama yapamadım. O haklıydı, ben bir kez olsun sevildiğimi hissetmek istedim ve dünyamdaki sevgi

anlayışı bu şekildeydi." Sesim yüksek çıkıyordu. "O da bunu çok iyi biliyordu. O dansımızın ardından bir çelloyla onu ekranda gördüğümde bile aksine inanmak için çabaladım. Gitti, nereye gittiğini doğru düzgün sorgulamadan yeniden ona kollarımı açtım hatta inanmayı seçtim; bu da benim aptallığımdı ama artık bu kadarını kaldıramıyorum." Ellerimi boğazıma sardım. "Nefes alamıyorum, kendimle yaşamak ağır geliyor, kendimle yüzleşmek bile beni kahrediyor. Gözlerimin önündeydi ve ben bütün bunlara rağmen ailemi görmezlikten gelerek ona sarıldım. Şimdi ise o kazandı, istediğin kadar yakalanacağını söyle, o kazandı; beni duydun mu?" Başımı iki yana salladım. "Çünkü ondan intikam alamayacağım, bunu yapamayacağım. Ne gücüm var ne de isteğim." Ellerimi saçlarıma geçirip ayağa kalktığımda hiddetle konuşmaya devam ettim. "Üniversiteye gitsem bütün motosiklet kullanan adamları ona benzeteceğim, bütün izler bana onu anımsatacak; ben değil size, kendime bile güvenmiyorum. Söylesene, bu şekilde hayata nasıl devam edilir?"

Korhan derin bir nefes verip ayağa kalktı, ardından, "Her katil bir gün olay yerine geri döner, klişesi doğrudur," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ayrıca her katil cesedini bir kez daha görmek ister, ona keyif verdiği için. Bugün mü bilinmez ama bir gün o sana gelecek, Minel ve o zaman hayatının anahtarları bir tek senin elinde olacak."

Dişlerimi sıkıp, "Gelmesin," dedim çünkü gelirse nasıl bir yol izleyeceğimi bilmiyordum. "Gelmesin," dedim bir kez daha. "Çünkü gelirse ona yine inanmaktan korkuyorum."

İşte bu noktada ikimizin de diyeceği hiçbir şey yoktu. Bütün her şeye rağmen ona inanmaktan korktuğumu söylemek bile akli dengemin yerinde olmadığını gösteriyordu ama daha ne kadar delirebilirdim ki?

"Yemek ye," dedi Korhan odanın içinde yürüyüp kapıya ilerlerken. "Bir duş al ve aynalardaki çarşafları kaldır çünkü ne olursa olsun eceline kadar kendinle yaşamaya devam edeceksin, o zamana kadar da ölmene izin vermeyeceğim."

Bir cevap vermemi bile beklemeden kapıdan çıkıp gittiğinde arkasından öylece bakakaldım.

Saatler geçiyordu, odanın içinde yürüyordum, gün dönüyordu, tavanı izliyordum, yemekler gelip gidiyordu fakat yine de ağzıma sürmüyordum.

Uyuyamıyordum fakat bazı zamanlar ya bayılıyor ya da gücüm tükendiği için uyuyakalıyordum, farkında değildim ama bu kez güzel bir rüyanın ortasında olduğumun bilincindeydim çünkü Korel ve ben mutluyduk.

İkimiz de çocuktuk, bir ormanın ortasındaydık, elimi sıkıca tutmuştu; bir sevgili gibi değil, korur gibi. Bu anı, geçmişten bir anı mıydı yoksa sadece rüya mıydı, ayırt edemiyordum. Korel'in o çocuksu yüzüne bakarken küçük Minel bütün yaşananların farkındaydı ama bunlara rağmen o anı bozmak istemiyordu çünkü onu özlemişti.

Bir ağacın altında durduğumuzda Korel cebinden bir bıçak çıkardı ve daha önce, gerçek hayatta yaptığı gibi ağacın üzerine bir güneş çizdi. Küçük Minel gülümsedi fakat ben hatırladım; Korel o zaman bile Prometheus olduğunu belli etmişti. Aptaldım, anlamamıştım.

Bir çocuk ağaçların üzerine neden güneş çizip o güneşin hayatını aydınlattığını söylerdi ki? Ya da kurtardığını? O an yine olayın romantik kısmındaydım, tek düşündüğüm beni öpüp öpmeyeceğiydi fakat şu an, biz küçükken tek düşünebildiğim gelecekte dönüşeceği kişiydi.

"Neden güneş çiziyorsun?" diye sordum, küçük Korel'e merakla.

"Çünkü güneş, ateş demek," dedi Korel gülümseyerek bana döndüğünde. "Ben kendi ateşimi her yere çiziyorum, Minel; o çizdiğim yerleri güneşim aydınlatıyor. Ben yerimi belli ediyorum."

Kaşlarım havalandığında bu bir anı olmalıydı, hayır anı değildi, onu tanıdığımda bu kadar da küçük değildi.

"Bir gün büyüdüğümüzde bana da güneş çizmeyi öğretir misin?"

"Öğretemem," dedi net bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü sen benim güneşimin altında aydınlığı bulacaksın, Minel." Gülümseyerek bana döndüğünde artık çocuk değildi, son gördüğüm halindeydi fakat gözlerinde Prometheus'un tek bir parçası bile yoktu. "Ben senin için güneşi çizerim ancak."

Ben de büyümüştüm, ikimiz de son hallerimiz gibiydik; tek bir farkla. Ben artık onun Prometheus olduğunu biliyordum, o ise bilmediğimi düşünüyordu.

"Peki ya bir gün güneş aydınlatmazsa bizi," diye sorduğumda elimde bir bıçak vardı, arkama saklıyordum; rüya kâbusa dönüşecekti fakat bir başkası için kâbus gibiydi, benim için hâlâ güzeldi.

"Neden aydınlatmasın?" diye sordu. "Ben nefes aldığım müddetçe senin için o güneşi aydınlatırım."

İçimden üçe kadar saydım ve arkamdaki bıçağı çıkarıp kalbine sapladım; gözleri irileşti, acıyla nefesini verdi ve kalbinin bulunduğu yerden kan akmaya başladı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde bakışlarına hayal kırıklığı dolmuştu. "Ve ben," dedim başımı sallayarak. "Senin güneşini söndürürüm, Prometheus."

Telefonun sesiyle gözlerimi açtığımda ter içinde kalmıştım. Rüyamda kendimi keyifli hissetsem de gözlerimin ıslak olduğunu fark ettim, ağlamıştım.

Günlerdir ağlayamıyordum ve bu kâbus beni ağlatmış mıydı? Bu aptallıktı.

Telefonu elime aldığımda tanımadığım bir numaradan mesaj gelmişti. Yatakta dik oturup hemen mesajı açtım.

BİLİNMEYEN NUMARA:

Seni bekleyeceğim, ilk öptüğüm yerde, papatyaların orada, uçurumun kenarında.

Her katil bir gün olay yerine dönerdi, her katil bir gün cesedini görmek isterdi, sanatıyla karşılaşmak için.

Prometheus beni çağırıyordu; belki ölüme, belki hesaplaşmaya, belki de bütün bunların dışında yeniden kandırmaya.

Ve ben bu kez onun yanına giderken bambaşka bir Minel olacaktım çünkü göğüs kafesim ilk defa boştu; pusulamı kaybetmemin sorumlusu ise Korel'den başka kimse değildi. Bana, "Ne olursa olsun pusulanı takip et," demişti fakat artık takip edeceğim bir pusulam bile yoktu.

İşte bu yüzden ilk kez ikimiz de bu kadar maskesiz olacaktık; sonunda ölüm olsa bile.

32. KOREL EREZLİ

"İnsan öleceği günü hisseder," demişti bir keresinde annem bana küçükken. Zihnim onu çok başarılı bir şekilde unutsa da bu cümlesini hiçbir zaman unutamıyordu. Aslında zihnimin annemi unutmasının nedeni, bana bir hafıza kaybı yaşatılması değildi; ben annemin kötü anılarını unutmak istemiştim.

Saçlarımı kestiği o kötü günler, evde bağırarak her şeyi fırlattığı anlar, neredeyse yangın çıkaracağı zamanlar, benim ölmem gerektiğini söylediği cümleler, babamla sonu gelmeyen kavgaları, uykumuzdan çığlıklarıyla uyandırılmalarımız...

Hepsi annemin kötü anılarından ibaretti ama büyüdükçe onun şizofreni hastası olmasıyla yüzleştim; yüzleşme ağır bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Onu anlayamamıştım fakat nedenlerin artık o kadar önemsiz olmadığını görmüştüm. Çocukken çoğu zaman ondan nefret etmem ve babamı ondan daha çok sevmem kendi nezdimde şu an büyük bir haksızlıktı çünkü nedenleri vardı.

Babamın nedenlerinden çok daha geçerliydi üstelik.

Bir gece vakti yatağımın başında otururken yine bana taşınacağımızı söylüyordu. Şehri hatırlamıyordum fakat soğuk bir şehir olduğu akımdaydı; öyle soğuktu ki üzerimde iki tane yorgan vardı fakat yine de üşüyordum. Babam evdeki kombiyi ve bütün ışıkları kapatmıştı. Yaşamıyormuş gibi davranıyorduk, Prometheus bizi buldu demekti bu.

"Ben artık çok sıkıldım," demiştim anneme ağlayarak. Onun ölümünden birkaç yıl önce olmalıydı. O gece bana normal bakıyordu, diğer günlerdeki gibi değildi.

"Hepimiz sıkıldık, kızım," dedi annem gözlerini kaçırarak. O anının içinde ablamın olduğuna da emindim ama onu göremiyordum. "Ama yapacak başka hiçbir şeyimiz yok."

"Neyden kaçıyoruz?" diye sormuştum anneme.

"Ölümden," demişti direkt. Babam bu kadar da dürüst olmazdı çoğu zaman.

"Ölümden kaçılmaz ki."

Annem uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Haklısın," demişti başını sallayarak. "Fakat bazen ölüm ecel olmaz, bir insana dönüşür ve peşinde bir bıçakla seni takip eder. Biz o insandan kaçıyormuşuz gibi düşün."

"Ya bir gün kaçamazsak?"

Annem acımasız gözlerle bana baktı. "Bunu düşünme."

"Ya bir gün yolda yürürken sırtımda bir bıçak hissedersem ve oraya yığılıp ölürsem?" dediğimde üzerimdeki yorganı fırlattım.

İşte annem o an, "İnsan öleceği günü hisseder," demişti kendinden emin bir sesle. "Ve öleceğini bile bile o yolda yürümeye devam ediyorsan sen de ölmek istiyorsun demektir. Eğer kaçmazsak öleceğiz, bunu istemiyoruz."

Gözlerim açıldığında, "İnsan öleceğini nasıl hisseder?" diye sormuştum.

"Bir gün bu başına gelirse ve yanında olursam bana da anlat," diyerek kolumu okşamıştı. "Ya da tam tersi ben hissedersem ve sen yanımda olursan ben sana anlatırım."

O yanımda değildi, ben o ölürken yanında olmamıştım. Acaba o gün öleceğini hissetmiş miydi? Eğer hissettiyse neden kaçmamıştı? İnsan öleceğini hissettiği halde o yolda ilerliyorsa bu intihar demek değil miydi?

Hepsinin cevabı şu an bende vardı.

Taksiden inip yürüdüğüm yokuşun sonunda öleceğimi hissediyordum. Annem haklıydı. İnsan öleceğini hissederdi. Sadece kalbinde de değil üstelik. Ellerinde, bacaklarında, karnında, zihninde, gözlerinde, aldığı nefeste.

Bu bir sıkıntı değil, daha çok kurtuluş gibi hissettirmeye başlamıştı. Annemin anlatmak istediği belki de buydu. Korel'e yani Prometheus'a giden o yokuşu tırmanırken içimde bir yerlerde bu hayattan kurtulmanın verdiği huzur vardı; bir yandan da sanki gördüğüm gökyüzü, üzerine bastığım toprak, soluduğum hava daha canlı hissettiriyordu.

Hepsinin tadını alıyormuş gibi, daha önce hiç almamışım da bugün sanki son kez alıyormuşum gibi.

Bunun anlamı, bir insanın kendi ölümünü hissetmesi olmalıydı. Korku yoktu, huzursuzluk yoktu, kaçış yoktu; tek hissettiğim ölüm ve hesaplaşmaydı. Hesaplaşma da öyle kanlı bir hesaplaşma olamazdı çünkü artık kendi damarlarımdan akacak bir damla kana bile tahammülüm yoktu.

Tırmandım, tırmandım ve tırmandım. Biz aylar önce bu yokuşu Korel'le beraber motosikletle çıkarken nasıl da kısa sürmüştü ve o zamanlar nasıl da heyecanlıydım fakat şimdi kendimi doksanında yaşlı bir kadın gibi hissediyordum, gücüm kalmamıştı. O tepede beni öpmüştü; dudaklarım kurumuştu. Papatyaların arasına beni yatırmıştı, o huzur artık benimle değildi.

Her şey bir oyundan ibaretti. İnsanın hissettikleri kocaman bir yalan çıktığında bir daha o hisleri bile yeniden tatmak istemiyordu. Her şeyden ümidimi kesmiştim, kendimden bile.

Benim yerimde bir başkası olsa belki buraya gelmezdi, biliyordum; belki elinde bir bıçakla gelirdi, belki de bir silah. Her şey bir yana, öfkeyle karşısına dikilirdi fakat artık şunu da biliyordum: Bütün bunlar geçersizdi.

Prometheus yani Korel Edgardo Erezli, tamamen hissiz bir adamdı.

Ablam, annem, Büge. Hepsinin hayatına son vermişti.

Tepenin sonuna geldiğimde gözlerimi kısıp karşıya, o ağacın bulunduğu yere baktım. Akşam olmak üzereydi, gün batıyordu ve güneşin ışığı tam olarak o ağaçlara, yerdeki papatyalara ve sırtı bana dönük duran Korel'in vücuduna çarpıyordu.

Elinde bir şişe vardı, şişeden o papatyalara su döküyordu. Papatyalar ölmesin diye onları besliyordu, benim ruhumun ölümüne gözlerini yuman o adam.

"Çiçekler neden kurur Korel?"

"Onlara iyi bakmazsan kururlar, Turuncu." Elinde bir saksı tutuyordu. "Suyu severler, sevgiyi de öyle. Bu ikisini verirsen asla kurumazlar."

Kaşlarım çatılmıştı. "İnsanlara benziyorlar, ben bir çiçeğim o halde."

Korel gülmüştü. "Sana sadece su ve sevgi yetmez, yetmemeli. Ben sana bu şekilde öğretmedim, Turuncu. Azla yetinme, hep daha fazlası. Çok daha fazlası."

Geçmişteki o anı, yeniden zihnimde döndü. Hatırlamak büyük bir felaketti artık benim için çünkü sahteydi. O gün hissettiklerim, sonrasında hatırladıklarımla hissettiklerim. Ne de güzel bir maskeydi, insan dönüp dönüp inanmak istiyordu.

Sırtı bana dönüktü, tek bir bıçak darbesiyle tıpkı rüyamdaki gibi ölebilirdi; ölürken de gözlerimin içine bakıp yine rollerine devam edebilirdi ama ben onu öldürmeyecektim.

Ben onun gözlerinde kendimi öldürecektim; bu fiziksel bir ölüm de olmayacaktı üstelik.

İlerlediğimde yerdeki otlar hareketlendi ve Korel'in bana dönük sırtı kaskatı kesildiğinde suyun son damlasını papatyaların üzerine döktü. Yürümeye devam ettiğimde şişeyi yavaşça yere koydu ve duruşunu dikleştirdi. Üzerinde siyah bir tişört vardı, altında siyah bir pantolon. Tamamen siyah.

Kalbim Korel'i her gördüğümde heyecanla atardı, duyguların ne olduğu önemsizdi fakat şu an kalbim hissiz bir canavara dönüşmüştü. Tek hissettiğim ama tek hissettiğim kocaman bir acıydı. Günlerdir hissetmediğim o acı, şimdi ona bakarken ortaya çıkmıştı.

Omzunun üzerinden bana baktığında yaprak sarısı gözleriyle karşılaştım, güneş profiline çarpıyordu; saçları daima dağınık dururken bugün derli topluydu. Sanki bir buluşmaymış, bana hazırlanmış gibi görünüyordu. Benim üzerimde ise günlerdir çıkarmadığım o beyaz tişört vardı. Dağınık saçlarım, yürürken yalpalayan bacaklarım.

Tamamen bana döndüğünde benden daha iyi durumda olduğu aşikârdı, elbette ki daha iyi bir durumda olacaktı. Aksi iddia bile edilemezdi.

Birkaç adımın ardından tam karşısında durduğumda aramızda santimler vardı, kalbimle kalbi arasında ise kilometreler fakat gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu.

Bana en son gördüğüm gibi değil, ilk gördüğüm gibi de değil, seneler önce anılarımda yaşayan o Korel gibi baktı. Hayata

bağlı, benim için çabalayan, daima umudu olan, sudan korkmayan, motosiklet tutkunu, Teoman konserinde benimle fotoğraf çekilen. Ağladığımda gözyaşlarımı silen, yangından beni kurtaran, ölmemem için elinden geleni yapan.

"Bir gün hayatımdan çıkarsan çok yalnız kalacağım," diye mırıldanmıştım dudaklarımı bükerek. "Ama büyüyorsun, üniversiteye gideceksin, beni unutacaksın."

"Ben seni," demişti ciddiyetle. "Ölsem unutmam Minel, sen benim tek arkadaşımsın, sen benim en sessiz tarafımsın. Sen benim," başını sallamıştı, "çabamsın, çabalama nedenimsin."

Ona baktığımda geçmişin bütün bu anıları kafamın içinde dönüyordu ama bunların yanında artık kötü anıları da görebiliyordum. Geçirdiği öfke krizlerini, geçmişte benim yüzüme kapı kapattığı zamanları, birkaç kez benden bıktığını söylediği anları. Artık onlar da aklımın içindeydi. Ben her şeyi unuturken ve yeniden hatırladığımda kötü anıları da çarşafın altında bırakmıştım.

"Korel!" diye bağırıyordum kapının önünde. "Lütfen aç kapıyı! Neden böyle davranıyorsun? Ben sana ne yaptım?"

"Git başımdan, Minel!" diye haykırıyordu. "Sen benim yanımda hiç olmuyorsun, ben sana bunu yapmazdım!"

"Ne yaptım?" dediğimde ayaklarımı yere çarpmıştım. "Eğer sen dayak yerken seni kurtarmadığım için ise..."

Kapı bir anda açılmış, onu karşımda bulmuştum. "Bıktım senden," demişti ama kinle. "Sadece kendini düşünüyorsun, kendinden başka kimse umurunda değil."

Aklımın bir köşesine onu kurtarmadığım için olduğunu not etmiş olacağım ki, bu anı canımı yakıyordu ama başka bir anı aslında öyle olmadığını gösteriyordu.

"Hani beni bırakmayacaktın?" Ağlıyordum, onların evindeydik ve Korel eşyalarını topluyordu. "Sen gidersen ben ne yapacağım?" Önüne geçtim, beni itekledi, bir kez daha geçtim, yeniden itekledi ardından kolunu tuttuğumda beni öyle bir fırlattı ki duvara çarptım.

"Ne halin varsa gör," dedi acıyla ona bakarken. "Seni artık bu evde istemiyorum, ya sen gideceksin, ya ben."

Yine aklımın bir köşesine babasıyla arası kötü olduğu için beni istemediğini not etmiş olacağım ki, bu anıda da onu affedebiliyordum ama şimdi görüyordum, babası hep oradaydı. Beni istememesi için neden yoktu.

Derin bir nefes verdi, geri alırken omuzlarını dik tutmaya çalıştı. "Geleceğini biliyordum," dedi dudaklarını ıslatarak. Dinç görünüyordu hatta öyle ki yüzünde bir gülümseme vardı. Bu gülümseme korkunç bir gülümseme değildi, beni gördüğüne mutlu olmuş gibiydi. "Beni hiç şaşırtmıyorsun."

Yüzüne bakarken onun aksine asla gülümseyemedim. "Senin de beni görmek isteyeceğini biliyordum," dedim başımı sallayarak; etrafımızı gösterdim. "Ve böyle manidar bir yer seçmene de hiç şaşırmadım."

Yarım adım attığında başka bir zaman olsa ondan kaçardım, bir başkası da kaçabilirdi fakat ben sabit durmaya devam ettim. "İnsan kendini mutlu hissettiği yerleri son kez görmek istermiş, Minel," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. "İnsan ona mutlu hissettiren kişileri de son kez görmek istermiş." Biraz daha yaklaştı, aramızda bir adımlık mesafe kaldı. "Buradaydık, mutluyduk, biz beraberdik; bak, orada papatyalar var, hâlâ canlı." Dudağının kenarıyla gülümsedi. "Sen yine unuttun o papatyaları, bense gelip gidip suladım, ölmesinler diye. Beni yine şaşırtmadın."

Başımı ağır ağır iki yana salladığımda, "Bunları söylemek için beni çağırmış olamazsın," dedim sakin bir sesle.

"Evet, bunları söylemek için çağırmadım." Onaylarken gözlerinden derin bir ifade geçti. "Ben konuşmak için çağırdım seni ve anlatmak için."

Gülmeye başladığımda onun yüzündeki ifade huzurdan o kadar uzaktı ki, bu onu dehşete düşürdü bir an, ardından gözlerini kıstı. "Ne anlatacaksın?" diye sorduğumda gülüyordum fakat gözlerimin içi gözyaşlarımın akmaması için çabalarken yanıyordu. Merhameti yoktu, vicdanı yoktu; hâlâ rol yapıyordu. Amacı her neyse beni mahvetmek istiyordu, o mahvedişin ardından bir kez daha ruhumu öldürmek. "Bir planın var, değil mi?" Sorduğum soru, yüzündeki ifadenin değişmesine neden oldu. "Zaman kazanmaya çalışıyorsun."

Korel'in yüzüne hayal kırıklığı oturduğunda dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu. "Bir planım var, evet," dediğinde acımasız bir tavır bekledim ama o acımasızlık yoktu. "Fakat ondan önce beni dinlemeni istiyorum, bir kez dinlediğinde..."

"Ne anlatacaksın?" diye bağırdığımda gözlerimin önünde Büge'nin o salıncakta asılan bedeni vardı. "Ne anlatacaksın?!"

"Minel," dedi Korel kısık bir sesle hatta fısıldayarak. "Bir kez olsun beni dinlemeyi seçemez misin?" Sadece şimdi için değil, bütün zamanlarımız içindi. "Bir kez olsun, Minel, bir kez olsun cümlelerimi yarıda kesmeden beni dinleyemez misin?" Yeniden yutkundu ve başını omzuna doğru yatırdı. "Bunu bana herkes yaptı; babam, Korhan, annem, okuldaki öğretmen, hiçbir zaman dostum olmayanlar, çoğu zaman Gürkan ve sen..." Derin bir nefes aldı. "Herkes bunu bana yaptı ama en çok senin yaptığın beni etkiledi çünkü ben, senin bütün cümlelerinden anlam çıkarabilecekken sen benim cümlelerimi bile dinlemek istemedin. Geçmişte, şu anda ve..." Sustu, gelecekte demedi, bunu söylemek istemedi.

Tiksintiyle burnumu kırıştırdığımda, "Şimdi de benim sana yaptıklarımı mı konuşacaksın?" diye sordum.

Korel gülümsediğinde hayal kırıklığı hâlâ yüzündeydi. "Hiç konuşmadım ki senin bana yaptıklarını," diye yanıt verdi. "Sen kendinden bile yaptıklarını gizlerken, ben senden nasıl gizleyemezdim?"

Gözlerimi arkasındaki ağaca çevirdikten sonra uçuruma baktım. "Benimle oynadın," dedim dürüstçe. "Merkeze ilk geldiğin günden beri benimle oynadın."

"Evet," dedi hızla. "Seninle oynadığım zamanlar oldu."

"Beni bir morga götürdün," dedim.

"Evet," dedi yeniden. "Hepsi roldü, sana geçmişte yaptıklarını göstermek istemiştim." Dudaklarım aralandığında bu kadar dürüst olması can yakıcıydı. "Hiçbir şeyi hatırlamıyordun, beni hatırlamıyordun; yaptıklarını, o günleri, benim yaşadıklarımı..."

"Hangi yaşadıkların?" diye haykırdığımda, birkaç kuş ağaçtan uçmaya başladı. "Bütün yaşadıkların yalandı, sen zaten Prometheus'tun!" Kaskatı kesildi, titredi ve gözlerine acı verici

bir ifade yerleşti: haklılık. "En başında bana oyunlar oynadın sonra yaşanmamış gibi devam ettin, aklımı kaçırmamı istedin. Yetmedi, aşağıladın; bana acıdığını söyledin." Acıdan vücudum titriyordu. "Hepsinde seni haklı çıkaracak nedenler aradım, o dansın ardından bir yangının ortasında beni bırakıp gittin, o görüntülerde arkamda çello çalıyordun ve sonra geri geldin. Hiçbir aklı başında insan senin yanına yaklaşmazdı; ben seninle öpüştüm, seviştim, savundum, çırpındım! Bunların tek nedeni ise sana inanmak istememdi, çektiğin acıyı görmüştüm. Öyle kolay affedilmezdin; ben sadece tek bir anıyla, o sorgu odasındayken kendi içimde seni affettim." Ellerimi saçlarıma geçirdiğimde sakin gözlerle bana bakıyordu. "Kalbin için savaştım, hayatın için, haklılığın için! Çünkü sana inandım, ben sana daima inandım!"

"Ve şimdi inanmıyor musun?" diye sordu.

"Sana inandığım için aklımı kaçıracak duruma geldim hatta belki artık delirdim ama son ana kadar senin için çabaladım!"

"Bana artık inanmıyor musun?" diye sordu yeniden.

"Mahkemeden kaçtın, sana yine inandım! Büge öldü, sana inandım! Prometheus'un yüzünde Joker maskesi vardı, yine sana inandım! Her şekilde sana inandım! Bir başkası olsa ilk dönemeçte inanmaktan vazgeçerdi, senden kaçardı ama ben senin için çabalamaya devam ettim!" Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında günlerdir dilimin altında saklı kalanlar ortaya çıkıyordu. "Ve Prometheus'un evini buldum!" Gözlerine hissiz bir ifade oturdu. "Oradaydın, seni gördüm, bir bıçak çektin bize, Gürkan'ı öldürecektin fakat ben o an bile sana inandım!" Öyle bir ağlıyordum ki söylediklerim bazen anlaşılmıyordu. "Son ana kadar sana inanmaya devam ettim!"

Biraz daha bana yaklaştığında onu sertçe göğsünden ittekledim. "O an beni öldürsen bile sana inanırdım, biliyor musun? Derdim ki, öldürmesi için de bir neden olabilir ama Korel, sen benim kendi canıma kıymama izin verdin." Gözlerini kapattı, başını önüne eğdi. Elleri ceplerindeydi, belki de birazdan cebinden bir bıçak çıkarıp bana saplayacaktı, gözünü bile kırpmadan ama umurumda değildi. "Sen," dedim üzerine bastıra bastıra. "Benim kendimi öldürmeme izin verdin." Bileğimi öne uzattım,

çenesini tuttum ve gözlerini açmasına neden oldum. Bileğimdeki o kesik izini gösterdim. "Tam karşındaydım, bıçak keskindi, bileğime dayayıp kaydırdım; gülümseyerek bana baktın. Sen o bıçağı kalbime saplasan bile sana inanırdım ama kendime bunu yapmama izin verdiğin an sana inancım bitti." Ellerim titriyordu, çenesini sertçe itekledim. "Çünkü bir bileği sevmeyi ve sarmaşıkları bana sen öğrettin, o bileği kesmeyi senin yaptıracağınla da yüzleştim. İşte bu, Prometheus olduğunun en büyük kanıtıydı."

Yutkunduğunda güneş gitgide yok oluyordu; profiline vuran ışıkta keder aradım, acı ya da merhamet fakat tek his, hayal kırıklığıydı. Öyle bir hayal kırıklığıydı ki daha önce bunu hiçbir zaman onun yüzünde görmemiştim.

"Ve o günden sonra düşündüm, düşündükçe tam da o gün söylediğin gibi aptallığımı gördüm. Öyle bir aptaldım ki asıl gerçekleri görmemiştim. Öyle bir aptaldım ki senin beni sevdiğini düşünmüştüm ama sonra sevmediğini kanıtlayan birçok detayla yüzleştim." Başını yeniden önüne eğdiğinde çenesinden tutup kaldırdım bir kez daha. "Seni unutturdukları için çektiğim acıya bile değmezdin, Korel. Sen hiçbir şeye değmezdin. Biliyorum, bu cümleler senin canını yakmıyor çünkü hislerin yok, biliyorum; bir oyunun içindeyiz yine ve belki de birazdan beni öldüreceksin ama sen de bil diye söylüyorum, bir zihinde bile yaşayamayacak kadar iğrenç bir insansın."

"Böyle söyleme," dedi fısıldayarak. Onu unutmam en büyük zaafıydı, bunun nedenini belki de hiçbir zaman anlamayacaktım, o da anlatmayacaktı fakat zaafının üzerine bıçağı geçirirken bir an bile olsun canım yanmamıştı. "Böyle söyleme, Minel. Her şeyi söyle bana, bugün bunu söyleme. Ben bunu bilerek..."

Aşağılayarak ona baktım. "Seni bana unutturmaları benim için en büyük hediyeymiş," diye mırıldandım. "Ve şimdi elime bir fırsat verilse bunu bir kez daha yapmalarını isterim, bu kez bunu ben isterim."

Dinledi, dinlerken kılını kıpırdatmadı hatta nefes bile almıyor gibiydi. Bir şeyler söylemesini bekledim ama söylemedi, öylece yüzüme bakmaya devam ettikten sonra, "Beni yeniden mi

unutmak isteyeceksin?" diye sordu. Bütün o söylediklerimden çekip çıkardığı cümle bu olurken sonrasında hemen düzeltti, sesine yansıyan büyük bir acı vardı. "Beni sana unutturmalarına yeniden mi izin vereceksin?" diye sordu.

Sertçe onu itekledim, ardından bir kez daha ve bir kez daha. Geriye giderken bana karşı gelmedi. Ben ağlıyordum ve o öylece beni izliyordu. "Bana gerçek seni göster," deyip son kez itekledim onu. "Bırak bu numaraları, gerçek yüzünü göster! Bileğimi keserken gülümseyen o adamı göster!" Neden rol yapıyordu? Neden bütün bunları gerçekleştiriyordu? "Konuşsana! Anlat! Kim olduğunu söyle, yeniden! Neden susuyorsun?" Sesim o uçurumun kenarında çınlıyordu. "Sana yeniden inanmam için yapıyorsun, değil mi? Bu da bir oyun, değil mi?" Gülmeye başladığımda ellerimi saçlarıma geçirdim. "Bu mu sana keyif veriyor? Sen iğrenç bir adamsın! Hayatın oyun üzerine kurulu! Aptaldım! Aptalım fakat sen de aptalsın! Sana hâlâ inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Minel," dedi Korel, o an sesinin titrediğini duydum hatta gözleri dolmuştu. Öyle yetenekli bir oyuncuydu ki dolan gözlerinin ardında yatan o cani adamı görebilmek için dikkatlice ona baktım fakat hayal kırıklığı ile acıdan başka hiçbir şey göremedim. "Minel," dedi ve bir anda elleri ellerimi buldu. "Unutacak mısın beni yeniden?"

Elimi elinden kurtardığımda, "Bana dokunma!" diye bağırdım. "Bana artık şu adamı oynamaktan vazgeç, bana gerçek seni göster." Ellerim buz kesmişti, dokunduğu her yer sızlıyordu. "Kahretsin, neden yapıyorsun?" diye fısıldadığımda canımın acısı artık vücudumu da etkilemeye başlamıştı, titriyordum. "Görmüyor musun, Korel?" diye sordum. "Bittim, tükendim, mahvoldum; hepsini sen yaptın. Hislerin yok, duyguların da öyle, biliyorum ama yetmez mi?" Başını iki yana salladığında söylediklerim ona ağır geliyormuş gibi davranıyordu. "Korel," dedim fısıldayarak. "Eğer için rahatlayacaksa söylüyorum sana; beni zaten öldürdün, sadece bomboş bir şekilde kalbim atıyor, eğer ona da son vermek istiyorsan durma, devam et ama artık bana bunu yapma çünkü her şey için yeterince pişmanım, bu andan sonra başka pişmanlıklarım olsun istemiyorum."

Kendi içinde bir savaş veriyormuş ya da bir karar aşamasındaymış gibi bana bakarken, "Beni hiç görmedin," dedi kısık sesle. Gözünden bir damla yaş aktığında kalbimin sızladığını hissettim; bu sızı bile bir hastalıktı benim için. Söküp atmak istiyordum. "Bana hiç gerçekten dokunmadın, Minel." Elini öne uzattı, tersindeki izi gösterdi. Bıçak izini. "Bana hep bunu yaptın, son kez dokun, dokun ki iyileşsin, öyle rahat edeyim. Son kez sarıl, hiç sarılmadın Minel. Son kez sarıl, kendimi iyi hissedeyim." Şu an söylediklerinin ne olduğu umurunda değilmiş gibiydi, plansızdı. "Son kez öp," dedi ve gözünden bir damla yaş daha aktı. "Çünkü hatırla, *seni seven bir adam öpecekti seni*, böyle konuşmuştuk eskiden. Şimdi öp beni, bu dileğin gerçekleşsin."

Acıyla gülümsediğimde elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Şimdi de beni sevdiğini mi söyleyeceksin?" diye sordum.

"Minel," dedi elini daha öne uzatarak. "Lütfen, Minel. Son kez Minel." Beklemedi, elimi tuttu ve avcum elinin tersindeki bıçak izini okşadı. "Yeniden yaşatma, Minel," diye fısıldadı. "Hatırla, hisset."

İstediği gibi ona dokunmadım, elimi onun elinden kurtardım. İlk tanıştığımızda bana beyaz güvercinleri özgür bırakmayı öğreten kişi Korel'di; onu artık hatırlıyordum, geçmişteydi.

"Korel," diye mırıldandım yüzündeki acıyı görmezlikten gelerek. "Özgür bırakılması gereken sadece kuşlar değildir, benim geçmişim senin ellerinde tutsak kalmış. Beni özgür bırak. Kim olduğunu artık biliyor ve hatırlıyorum." Sustu, bu suskunluk ise kabullenişti. Beni uykumdan uyandıran Prometheus'tu ama yeniden uyutacaktı çünkü ona ne olursa olsun izin verecektim, her şeye rağmen. Biliyordum, zorlarsa yeniden ona inanacaktım; biliyordum, şimdi mantıklı açıklamaları olsa üzerlerini kapatacaktım her şeyin. "Ya da anlat," diye fısıldadım. "Bütün her şeyi anlat, bu aptal kızı bir kez daha kandır."

Korel kafasını iki yana sallarken, bir anda dizlerinin üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Anlatamam!" diye haykırdı. "Anlatamam çünkü yine anlamayacaksın!" Ellerini yerdeki otlara geçirdiğinde, "Konuşamam çünkü inanmayacaksın!" diye devam etti. "Yine aynı şey oluyor! Yine aynı şey oluyor ve

sen yine benden nefret ediyorsun! Bana inanmıyorsun!" Ellerini saçlarına geçirdi, başını kaldırıp bana baktığında yanaklarından yaşlar benimkilerden hızlı süzülüyordu. "Bana inanacak mısın?" diye sordu. "Anlatsam inanacak mısın? Eğer gerçekten inanacaksan anlatırım, Minel çünkü sen her inandığını söylediğinde aslında inanmıyorsun." Bir anda eli elimi tuttuğunda parmakları bileğimdeki o kesik izinde dolaştı, sonra beni çektiğinde gücüne karşı gelemedim, ben de onun gibi dizlerimin üzerindeydim. Ağlaya ağlaya dudaklarını bileğime yasladığında, "İnanacak mısın?" diye sordu acıyla. "İnanırsan sana anlatırım; söz veriyorum, çabalarım, kalbimi bile iyileştirmenin yollarını bulurum. İnanacak mısın, Minel? Gerçekten inanacak mısın?"

Elimi bu kez çekemedim, ayağa kalkamadım, oradan uzaklaşamadım. Ağlamaya devam ederken kalbimin sesini artık duyamıyordum çünkü üzerinde kocaman bir taş tabakası vardı; o taş tabakası kırılacak gibi değildi. "Sen olsan sana inanır mıydın?" diye sordum.

"Ben olsam bana inanmazdım belki," dedikten sonra bileğimi çekip kalbinin üzerine koydu. "Fakat sen ne şekilde olursan ol, sana inanırdım. Korel'in Minel'i var ama Minel'in Korel'i hiçbir zaman yok, değil mi? Bu hep böyle devam edecek."

İnanmıyormuş gibi kafamı iki yana salladım. "Bana Prometheus olmadığını kanıtlayabilir misin?" diye sordum, bileğimi çekmeye çalışarak ama asla izin vermedi ve sessiz kaldı. "Bana Prometheus olmadığını söyleyebilir misin? Bana o gün bizi öldürmeyeceğini..."

"Minel," dedi sözümü yarıda keserek. "Bana yine o günkü gibi bakıyorsun."

"Hangi gün?"

"Bana inanmayıp o adamlara verdiğin gün gibi bakıyorsun." Kısık sesle bana eğildi. "Bana işkenceler çektirdi; beni yaktı, denek yaptı. Sen beni bıraktın onun eline. Şimdi yine öyle bakıyorsun."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildiğimde, "Sen olsan nasıl bakardın?" diye sordum.

"Ben, bana hiçbir zaman severek bakmazdım," dedi bu kez. "Ama sen olsaydın seni korurdum." Diğer elimi de tutup

kalbinin üzerine koydu. "Minel, yeniden aynı şeyleri yaşayamam, beni duydun mu? Tek sen varsın, vardın, başka kimse yoktu. Yeniden aynı şeyler yaşanamaz." Korku gözlerindeydi fakat daha derinlerde artık o cani ruhunu görebiliyordum. "Beni koruyabilir misin?" diye sordu. "Bu kez bunu yapar mısın?"

Kalbi avcumun içinde öyle hızlı atıyordu ki bunu nasıl başardığına anlam veremedim. "Sen olsan korur muydun seni?" diye sordum ben de karşılık olarak.

"Ben olsam beni korumazdım," dedi. "Fakat senin için kendimden bile vazgeçtiğim zamanları biliyorum."

"Peki Korel," dedim gözlerinin içine bakarak. "Beni kendinden koruyabilir misin?"

Bu soru, Korel'in sanki o az önceki karar vermeye çalıştığı yolun sonuydu. "Seni kendimden koruyamam," dedi sanki büyük bir itirafta bulunarak. "Ama keşke sen beni benden koruyabilseydin, Minel. Keşke sen beni," yüzüme yaklaştı, "benim seni zamanında koruyabildiğim kadar koruyabilseydin. İşte o zaman hiçbir şey için son olmazdı ama görmüyorsun, duymuyorsun, dokunmuyorsun. Ben seni kendimden korumak için bile her şeyi yaparım."

"Bu da ne demek?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. Gözlerini kapattı, dişlerini sıkarak hırladığında geriye kaçmak istedim ama izin vermedi. Yeniden gözlerini açtığında öfkeyle bana bakıyordu. "Bir daha aynı şeyleri yaşamayacağım," dediğinde gözlerinde acımasızlık vardı. Artık ellerimi sımsıkı tutuyordu, acıtacak kadar. Öfkesi bana mıydı? Öfkesi kimeydi?

"Bırak," dediğimde canım acıyordu ama umurunda değildi. "Bırak," dedim bir kez daha ama daha sıkı tuttu, gözlerini ise gözlerimden kaçırmadı. "Bırak!" diye haykırdığımda başımı çevirip arkama baktım ve yeniden ona döndüm. "Bırak, senin için buradalar! İzleniyorsun! Polislere haber verdim! Bırak beni!"

Zaman birkaç saniye durdu; Korel elektrik çarpmış gibi ellerini ellerimden uzaklaştırdığında geriye kaçmaya çalıştı, ayağa kalktı, yeniden düştüğünde benim geldiğim yöne baktı. Başını iki yana salladığında artık tamamen kalpsiz görünüyordu. Gözleri bana döndüğünde, "Biliyordum," dedi kısık sesle. "Bir kez daha bunu yaşatacağını biliyordum."

Geldiğim yönden polisler çıkmaya başladı. En arkada Korhan göründüğünde Korel'in arkası uçurumdu, önünde ben vardım, diğer tarafta ise polisler. Artık kaçacak hiçbir yeri yoktu.

"Herkes yaşattıklarının bedelini öder elbet," dediğimde gözlerimi sakince sildim ve ayağa kalkıp ona yaklaştım. "Bu kez ben sana oyun oynadım."

Fakat onun gibi hissiz değildim, olmuyordu işte. Canım öyle bir yanıyordu ki ne olursa olsun ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Bakışları bana kaydığında nefreti ya da öfkeyi görmeyi bekledim ama bu duyguların yerine yine kırgınlığı gördüm. "Yaptığım her şey için çok pişmanım," dediğinde bu belki bir itiraftı, belki de bir oyundu, yine bilmiyordum fakat artık ağlamıyordu.

Polisler arka tarafımda kaldı, Korhan da öyle. Tamı tamına on sekiz polis memuru Korel için yani Prometheus için oradaydı.

"En çok ne için pişmansın?" diye sorduğumda annemi, ablamı ve belki Büge'yi söylemesini bekledim.

"O yangında kendimi öldürmediğim için," dediğinde duvara çarpmış gibi oldum. "Çünkü eğer o gün ölseydim sonrasında bütün bunlar yaşanmayacaktı." Dizlerinin üzerindeyken bana öyle bir bakıyordu ki kendimi onun gözlerinden görseydim ne hissederdim, düşünmeden edemedim. Arkama baktıktan sonra ellerini cebine yerleştirdi; o sırada bütün polis memurları silahlarına davrandı, herhangi bir hamlesinde onu öldürmek için. Korel gülümseyerek ellerini cebinden çıkardı ve bana bakmaya devam etti.

"O gün ölmeyi dileyen tek kişi sen değilsin," diye mırıldandığımda dizlerim titriyordu fakat dik durmaya çalışıyordum. "Çünkü ben de artık yaşıyor sayılmam."

"Yaşa, Minel," dediğinde gözlerinde hayal kırıklığı vardı, sesinde acı ve duruşunda çaresizlik fakat bana yine de yaşamamı söyledi. "Ve yaşamaktan hiçbir zaman vazgeçme. Hayatının belirli bir döneminde ben vardım, seninle üç kez tanıştık ama dinle, dört olmayacak çünkü Korel Erezli'nin dördüncü şansı olmaz, ne başkaları ne kendisi için." Sol avcunu açtığında içinde küçük bir şişe gördüm, siyah bir sıvı. "Ve beni bir gün anlamak değil,

dinlemek istersen sana bıraktığım o mektubu oku. O mektup bütün zamanlarıyla Korel Erezli'den sana yazıldı." Şişenin küçük mantar kapağını açtığında gülümseyerek bana bakmaya devam etti. "Kurtuluşum yok, bir kez daha aynı acıları yaşamayacağım ama dinle, senden de kötü ayrılmayacağım."

"Korel," dediğimde elinde duran o minik sıvıya bakıyordum ve kalbimin üzerinde büyük bir bıçak hissediyordum; artık kalbim canlıydı, taş çatlamıştı ve korkuyla atıyordu. Her ne olursa olsun, ona bakarken hissettiklerimin geçmediğini şu an anlayabiliyordum. Bunu herkes farklı adlandırabilirdi ama ben, Korel Erezli'nin acı çekmesine bile dayanamıyordum. Hisler insanı yaşatırdı; hâlâ yaşıyordum.

Dakikalardır son demesinin nedeni, benim ölümüm değildi; son kez burada buluşmasının nedeni benim ölümüm de değildi. Her şey planlıydı, her şey bir oyundu, doğru ama sonunda öldürülecek kişi ben değildim, kendini öldürecek kişi Korel'di.

"Seni affettim, kendi içimde," deyip şişeyi havaya kaldırdı. "Sen de ne olursa olsun kendini affet ve beni unutma, iyi veya kötü. Eğer ben bir kalpte yaşamaya devam edeceksem o kalp sadece senin kalbin olsun istiyorum. Hayır, bakma öyle, beni sana unutturdular, sen beni hiç unutmak istemedin." Gülümsedi, acılı bir gülümsemeydi. "Bu kez sen de unutmak isteme, tek isteğim bu. Çünkü bize verdiğim en büyük söz, ne olursa olsun seni hiçbir zaman unutmayacağımdı."

Korel bana veda ediyordu, anlamıştım, elindeki bir zehirdi ve intihar edecekti. Cebinden bir bir bıçak, silah ya da neşter çıkarabileceğini düşünürdüm fakat Korel, kendi intiharı için bir zehir çıkarmıştı. Belki de öleceğimden emin olarak geldiğim bu uçurumun kenarında Korel'in ölümüyle yüzleşecektim. Hayır, bu olamazdı; kâbusumda bile kaldıramadığım bu hisle, şimdi gerçekte yüzleşemezdim.

"Korel," dediğimde dizlerimin üzerine çöküp ellerimi kaldırdım. "Bu değil, hayır değil." Gözlerimden yeniden yaşlar akmaya başladığında arkama baktım; polis memurları ve Korhan büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyorlardı. "Bu değil!" dediğimde şişeye uzanmak istedim ama havaya kaldırdı, dudaklarına götürüp tek yudumda içtiğinde acıyla haykırdım. "Korel, hayır!"

Şişeyi fırlattığında uzanıp yüzünü tuttum; ardından polislere, "Yardım edin!" diye bağırdım, sonrasında ise gözlerinin içine baktım. "Hayır," dediğimde gülümseyerek bana bakıyordu. "Hayır, Korel. Bunun da rol olduğunu söyle. Rol, değil mi? Kaçmak için mi?" Arkama baktım, ona doğru eğildim. "Rol yaptığını söyle; kurtulmak için, değil mi? Hastaneye kaldırılacaksın ve oradan kaçacaksın, değil mi?"

Gülümseyerek bana bakmaya devam etti. "*Zehir kurtuluştur ve Prometheus'un zehri içtiği yer onun yuvasıdır*," dedi kendi dilinde yazdığı o masalla. "*Prometheus'u öldürüyorum, yuvasında.*" Titremeye başladığında yüzünü daha sıkı tutup bağırdım. "Bak, burası da benim yuvam; öldüğümde buraya gömüleceğim. Bir mezar taşım bile olmayacak ama mezarım olacak, ölümü bile yakmayacaklar. Beni buraya gömecekler, Minel; her şey planlıydı, bunu da planladım." Başıyla papatyaları gösterdiğinde daha fazla titredi, ardından dengesini sağlamakta güçlük çekti. "Kurtuluyorum, Minel," dediğinde gülmeye başladı fakat gözleri acıyla doluydu. "Kurtuluyorsun, kurtuluyorlar. Seni kendimden koruyorum ve içimdeki herkesi, her şeyi öldürüyorum. Sen hariç."

"Korel," dediğimde ona daha fazla yaklaştım ve başı geriye gitmeye başladığında diğer kolumla vücudunu sardım. Başı omzuma düştüğünde polislere yeniden dönüp bağırdım. "Ambulansı arayın!" Korhan benim olduğum tarafa koşmaya başladığında Korel'in başını kaldırıp ona baktım ve o an, burnundan kan gelmeye başladığını gördüm. "Korel!" diye haykırdığımda başı dengede değildi ama hâlâ gülümsüyordu. "Lütfen!" Bu kez başı yana düştü, onu tamamen kucağıma aldığımda gözleri gökyüzündeydi. Ben ufacıktım, onun boyu upuzundu fakat şimdi kucağımdaydı; ölmeden önce o benim kollarımdaydı. "Hayır," diye fısıldadım. "Bu değil, bunu istemiyorum." Hıçkıra hıçkıra ağlarken başını kaldırmaya çalıştım ve o an ağzından da kanlar gelmeye başladı, vücudu ise daha fazla titremeye. Korhan arkama geldiğinde acıyla haykırıyordum.

"Ambulans geliyor," dedi Korhan da eğilerek, sesindeki korkuyu işittim. Korel'in yere attığı o şişeyi eline alıp, "Siktir," diye fısıldadı. "Siktir!"

"Korhan," dedim ve yeniden Korel'in başını kaldırıp gözlerinin içine baktım. Gülümsemesi bir an bile silinmiyordu fakat

gözünden bir damla yaş aktığında canının acıdığını hissedebiliyordum. "O buz gibi," dedim; kollarımın arasındaki vücudu buz gibiydi. "O çok soğuk!" Kendime çektiğimde nefes alıp almadığına baktım, alıyordu fakat çok kesik nefeslerdi; kalbine baktım, zar zor atıyordu. "O ölüyor!" diye bağırdım. "Rol yapmıyor! Ölüyor! O buz gibi!" Ellerimi yüzüne yerleştirdim, avuçlarıma onun kanı dolduğunda başımı iki yana sallayıp yalvarmaya başladım. "Lütfen," dedim. "Yalvarırım, ölme. Bu şekilde değil. Hayır, değil."

Kurtuluyorum, demişti; yüzündeki gülümseme ölmeyi dilediği içindi fakat bana bakarken sanki bir dünyayı benimle paylaşmak istiyordu. Korel'e günlerce sarılmamıştım ama şimdi, o ölürken sarılıyordum; farkındaydı, farkındaydım. Farkında olmak her şeyi daha berbat bir hale getiriyordu.

"Senin için," dedi zorlukla konuşarak, ağzından kan akıyordu. "Senin için vücudumun sıcak olmasını isterdim ama yanmaktan korkuyorum." Gökyüzünde güneş tamamen kaybolduğunda Korel Erezli son kez gözlerimin içine baktı, ardından başı sağa düştü, vücudundaki titremeler durdu ve son nefesini verdi. Kucağında duran sağ eli hissizleştiğinde parmakları açıldı ve o avcunun içinden içi kırmızı benekli siyah bir bilye düştü, yuvarlandı, ortasında durduğumuz papatyaların içinde kayboldu ve uçurumdan aşağıya gitti.

"Korel," dedim fısıldayarak ve yüzüne yaklaştım. Gözleri açıktı, ağacın olduğu tarafa bakıyordu ama tamamen hissizdi, gözünden bir damla yaş daha aktı, dudaklarındaki tebessüm yok oldu. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım nefes alıyor mu diye fakat nefes almıyordu. Kulağımı kalbine dayadım, o bozuk dediği kalbinde artık atış yoktu. "Korel," deyip elimle yüzünü birkaç kez tokatladım, ardından yeniden nefes alıyor mu diye baktım. "Korel!" diye haykırdığımda kollarımın arasında bir bez bebek gibiydi fakat hareket etmiyordu. Burnumda kan kokusu vardı, onun kanının kokusuydu.

Hayır, rol yapıyordu; o Prometheus'tu. Bu bir roldü, bir oyunu olmalıydı, geri gelecekti. Yüzünü yeniden çevirdim, açık gözleri bomboş bakıyordu, yanakları hem kandan hem yaşlardan ıslaktı. Yanağımı yanağına dokundurdum; öyle soğuktu ki ateşten korkan adamın bu kadar soğuk olması da onun cenneti

demekti, biliyordum ama ben artık cayır cayır yanıyordum, cehennem buradaydı, tam kalbimin içindeydi.

"Korel!" diye ağlamaya başladığımda onu çekip sarıldım ve hemen arkasındaki Korhan'a bakarak, "Rol yapıyor," dedim. Korhan dolu gözlerle bana bakıyordu. "Rol yapıyor şu an." Ambulansın sesi geldi, gülmeye başladım. "Korel, kalk, rol yapıyorsun, biliyoruz." Geriye çekilip saçlarını avuçladım, ardından gözlerinin içine baktım. "Korel, boş bakıyorsun yine, maske mi taktın?" Korhan'a dönüp kısık sesle fısıldadım. "Sanırım kurtulmak için yapıyor," dedim. "Hastaneye götüreceğiz ve oradan kaçacak, değil mi?" Sağ elini tuttum. Bileğini parmaklarımın arasına alıp nabzına baktım, atmıyordu. Kulağıma dayadım, arkada sesler vardı; bu yüzden atışlarını duymuyordum herhalde. "Tamam, pişman olduğuna inanıyorum artık," dedim ağlaya ağlaya. "Aç gözlerini."

"Minel," dediğinde Korhan'ın da ağladığını fark ettim.

Yeniden Korel'e sarıldım. "Bu kadarı çok fazla," dediğimde bu kez parmağımla boynundaki nabzına baktım; hayır, atmıyordu. "Bu oyun en kötüsüydü, beni duydun mu?"

"Minel," dedi Korhan, elini omzuma koydu ama onu silkeledim.

"Kalp yetmezliğin var senin," deyip kaşlarımı çattım. "Böyle rol yaparsan gerçekten ölebilirsin..."

"Minel, o öldü!" diye bağırdı Korhan ve arkamda hareketlenme oldu. Bir anda çenemi tuttuğunda bakışlarımız kesişti. "O öldü! Rol yapmıyor!"

"Hayır," diye inlediğimde yüzümü elinden kurtardım ve Korel'i kendime daha fazla çektim. "Prometheus ölmez, neden ölsün? Onun hisleri yok ama Korel pişmandı." Yüzünü yeniden tuttum, teni daha da buz gibi olduğunda sağlık görevlilerinin etrafımızı sardığını fark ettim. Birileri beni çekmeye çalıştı ama Korel'i bırakmadım. "Hayır!" diye haykırdığımda az önce gözlerimin içine bakıp konuşan adamın şimdi bu kadar hareketsiz durması öldüğünü mü gösteriyordu? "Hayır," diye haykırdım bir kez daha fakat beni öyle bir çekiştirdiler ve Korel'i kollarımdan öyle bir aldılar ki karşı gelemedim. "Hayır, o ölmedi! Ölemez!"

Korhan karşıma geçip bir şeyler söyledi, eli yüzümü buldu, omuzlarıma dokundu fakat avazım çıktığı kadar bağırıp onun yanına gitmek istiyordum. Sağlık görevlileri onu papatyaların ortasına yatırmışlardı, papatyalarda kanlar vardı. Korel'e müdahale ediyorlardı ve biliyordum, birazdan gözlerini açacak, rol yaptığını söyleyecekti ya da kurtulmak için bir çaba gösterecekti.

Sağlık görevlileri birbirlerine baktıktan sonra Korhan'a başlarını iki yana salladıklarında dizlerimin üzerine çöküp haykırmaya devam ettim.

Hayır, ölemezdi. Hayır, az önce kollarımda onun ölü bedeni yoktu; hayır, Korel'in ruhu benden uzaklaşmış olamazdı.

Ona gitmeye çalıştım, izin vermediler; kendime zarar vermek istedim, ellerimi tuttular; çırpındım, çırpınışlarımı engellediler.

Beni öptüğü o uçurumun kenarı, kendimi en huzurlu hissettiğim yer, şimdi Korel'in mezarı olmuştu.

Annem haklıydı, insan öldüğü günü hissederdi.

Günlerden 2 Ağustos'tu, Korel Erezli bir zehirle kendini öldürmüştü, onunla beraber ben de burada ölmüştüm; yaşamaya devam edecek olan tek şey, benim vücudumdu. Ruhum ise onunla beraber elinde sakladığı, çocukluğundan kalma o bilyeyle uçurumun kenarından atlamıştı.

33. RUHUN ÖLÜMÜ

2 ay sonra...

Bir kuş sesi; beyaz güvercin, pencerenin kenarında. Özgür bir şekilde gözlerimin içine bakıyor, gökyüzünde güneş bir görünüp bir kayboluyordu. Sonbahar geldi, bu mevsim bana bir tek onu hatırlatıyordu. Yapraklar hastanenin bahçesine dökülmeye başlıyor, kurumuş sarı yapraklar bana onun gözlerini anımsatıyordu.

Yalnızım, yapayalnızım, kimse yok. Babam yok, gelmiyordu, o da ölmüş olabilirdi. Büge öldü, annem öldü, ablam öldü, Gürkan'nın nerede olduğunu bilmiyordum.

Korel kendini öldürdü.

Her gün krizler geçiriyorum diye beni hastaneye yatırdılar, ziyaretime birkaç günde bir Korhan geliyordu. Bir tek o vardı ama her geldiğinde Korel'i sorduğum için artık gelmek istemiyordu.

Üç kez kendimi öldürmeye çalıştım. Birincisinde pencereden aşağıya atladım, birinci kat olduğu için sadece bileğim incindi. İkincisinde defalarca başımı duvara vurdum, doktorlar yetişti, alnımda iz kaldı. Üçüncüsünde bileğimi kesmeye çalıştım, yatağın kenarındaki demirin çıkıntısıyla. Pusula dövmesinin üzerinde çizikler oluştu, kan aktı ama ölemedim, damarı bile bulamadım. Korel Erezli kadar başarılı olamadım.

Korel öldü. Onu istediği gibi papatyaların oraya gömdüler fakat beni mezarına bile götürmediler. Korhan her şeyin istediği gibi olduğunu söyledi. Papatyalardan bir hapishanede, daha önce konuştuğumuz gibi fakat tek bir farkla: Sarmaşıklar değil papatyalar vardı. Yağmur yağmıyordu. Onun mezarına kimse ziyarete gitmiyordu, kimse onu sevmiyordu. Halktan mezarı gizleniyordu, adı bile yoktu mezar taşında. Adı nefretle anıldı.

Korel öldü.

Korel öldü.

Çok yalnızdım. Her gün ağlıyordum, her gün ölmek istiyordum, her gün kendimi öldürmek istiyordum. Pencerelere demirler taktılar, odamdaki yatağı değiştirdiler. Biraz daha böyle devam edersem akıl hastanesine göndereceklerini söyledi Korhan bana.

Akıl hastanesine gidemezdim ve Korel kendini zehirleyerek öldü.

Nefes alamıyordum ama şimdi doktorlar beni nefes almam için bahçeye indiriyorlardı. Bahçenin önünde ağlayan bir aile vardı, çocukları ölmüştü. Korel Erezli de ölmüştü.

Nasıl ölebilirdi? Rol yapıyordu. Bir ay boyunca gelmesini bekledim ama gelmedi, Korhan rol yapmadığına emin, doktorlar ilaçlarla duramadığımı söylüyordu.

Rol yapmış olmalıydı.

Aklımı kaçırmıyordum, hayır.

Bahçedeki bir bankta oturuyordum, aile üyeleri ağlamaya devam ediyordu, saçlarımı kesmek istiyordum. Saçlarım yüzüme geliyordu, turunculardı ve saçlarımı kesmek istiyordum. Aile ağlamaya devam ediyordu, Korel Erezli ölmüştü.

Yanıma yaşlı bir adam oturdu; bakışlarım ona kaydığında gözlerini kıstı.

"Makas var mı yanında?" diye sordum yaşlı adama.

"Hayır," deyip başını omzuna yatırdı. "Fakat senin için geldim, Minel. Çok zamanım yok." Korel gelmişti, değil mi? Rol yaptığı kanıtlanmıştı, değil mi?

Hayır, bu yaşlı adamı sonradan hatırladım; her bahçeye çıktığımda yanıma geliyor, aynı şeyleri söylüyordu. "Ben Prometheus'un kadim dostuyum," diyordu. "Hiçbir şey sandığın gibi değil."

Hep aynı soruyu soruyordum. "O öldü mü?"

"Evet," diyordu.

Devamını dinlemiyordum.

Fakat bu kez, o yaşlı adam daha fazla dayanamadı, bileklerimden tutup beni kendine çevirdi. "Kaç gündür geliyorum fakat

burada değilsin; ilaçlarla uyutuyorlar seni, uyuşturuyorlar, düşünmeni engelliyorlar fakat bunu yapma. O sana bir mektup bıraktı."

"Yalan söylüyorsun," diyerek umursamadım.

"Söylemiyorum," dedi adam. "Boda," diye devam etti. "Köpeğine artık ben bakıyorum, o benimle, barınaktan çaldım." Yutkunduğumda hissizdim, duygularım yok gibiydi ve sadece uyumak istiyordum, belki de bayılmak.

"O mektubu almadım," dedim başımı sallayarak. "Gücüm yok."

"O mektup son kaldığınız evde, o kilitli odalardan bir tanesinde."

"O odalar açılmıyor ki."

"Düşün," dedi dişlerini sıkarak yaşlı adam. "Sadece düşün. Bir bileklikten söz etti, o bileklik sana her şeyi söyleyecek."

Gözlerimi kıstığımda, "Korel geri gelecek mi?" diye sordum.

"Gelmeyecek," dedi. "Fakat ruhu artık rahat edecek, benden son istediği buydu." Ayağa kalkıp başını iki yana salladı. "Eğer onun ruhunun rahat etmesini istiyorsan bu dileğini gerçekleştir."

Gözlerim acıyla dolduğunda, "O öldü," diye fısıldadım. "Ve sen de bir hayalsin, değil mi?" Fakat farkındaydım; içtiğim ilaçlardan, verdikleri serumlardan her şey gerçekliğini yitirmeye başlamıştı. Öyle ki bir anda her ne olduysa kendimi odamda bulmuştum, gözlerimi açmış pencereden dışarıya bakıyordum, yeni uyanmıştım.

O bankta bayılmış mıydım, her şey bir rüya mıydı yoksa gerçek bir şizofren miydim, bilmiyordum fakat yeniden uyuyup yeniden uyandığımda artık kaçıncı gecede olduğumu bile sayamıyordum. Tek yaptıkları beni uyutmaktı, uyuşturmaktı.

Burası bir akıl hastanesi olmamasına rağmen o şekilde muamele görüyordum.

Kapıdaki doktorların konuşmaları bile bir hayal olabilirdi fakat biriyle konuşuyorlardı, diyorlardı ki, "Zaman algısını yitirmeye başladı, dünü hatırlamıyor, bu kez travmadan dolayı hafızasını kaybedebilir."

Hayır, Korel Erezli'yi unutamazdım. Bir kere daha bu tekrar edemezdi, üstelik benden son dileği onu unutmamam iken bu

kez kendim onu unutamazdım. Daha önce bana zorla unuttur-muşlardı ama bu kez bunun önüne geçebilirdim.

Bir tarafım, kalbimin derinlerinde bir tarafım, Korel'i unut-manın beni iyileştireceğini söylüyordu ama bu o kadar küçük bir kıvılcımdı ki o kıvılcım ateşe dönüşmesin diye kalbimi bile durdurabilirdim.

Bencillik olurdu, onu unutmak.

Pencereme vuran ağaç rüzgârdan titriyordu, ne kadar süredir uyuduğumu bilmiyordum ya da kaçıncı gündü onun da farkın-da değildim ama zihnimin içinde o yaşlı adamın söyledikleri dö-nüyordu. Rüya olabilirdi; kâbus, oyun, zihnimin bir ürünü ya da bunların dışında başka bir şey fakat aylardır bir hastane odasında yatmaktan artık yorulmuştum.

Yataktan doğrulduğumda belimde ve bacaklarımda şiddetli bir sızı vardı; günlerdir hareket etmemekten ya da verilen ilaç-ların hasarlarından olabilirdi fakat yataktan kalkıp birkaç adım attığımda bu sızılar yerini başka bir duyguya bırakmıştı.

Pencereye yaklaşırken, aşağıya atladıktan sonra takılan o de-mirler gözlerime çarptı. Engel gibi, sanki bir hapishanedeymi-şim gibi çıkışımı engellemişlerdi.

Üstümdeki o hasta önlüğüne aldırış etmeden odamdan dı-şarıya çıktım. Bomboş koridorda kimse yoktu, ilerideki hemşi-relerin masası da boştu, yan odadan gülüşme sesleri geliyordu. Büyük ihtimalle gece çok geç bir saatti ve herkesin uyuduğunu düşünüyorlardı.

Sakin adımlarla hemşire masasına yürüdüm, masanın üze-rindeki çantayı görünce gidip açtım. Cüzdanı çıkarıp içinden iki tane yüzlük aldım ve çantanın içine geri koymadan hastanenin binasının kapısına doğru yürümeye başladım.

İki koridor sonra karşıma bir hastabakıcı çıktığında göz göze geldik, hiçbir tepki vermeden koridorda yürümeye devam ettim. Arkamdan beni takip etmedi, sormadı ya da şikâyet etmedi.

Merdivenleri inip acilin gizli çıkışının kapısına ulaştım; bura-da kapının önünde yakınlarını bekleyen insanları gördüm. Çık-mam için ilk önce onların kapıyı açması gerekiyordu.

Cama birkaç kez tıklattığımda yerde oturmuş olan orta yaşlı adamın gözleri bana kaydı, kaşları çatıldı. Kapıyı işaret

ettiğimde ise ayağa kalkıp açtı. Dışarı çıktığımda, "İyi misiniz?" diye sordu adam bana.

Sadece, "O öldü," dedim ve yürümeye devam ettim. Birine sesli söylemeye ihtiyacım vardı, belki de başka bir savunmaya. Onu tanımayan, beni tanımayan... Onun adını duyduğunda ürpermeyen birilerine. Doktorlar Korel'in adını duyduğunda ürperiyorlardı; hemşireler bazen benden korkuyorlardı, konuşmalarını duyduğumda benim de cani gibi davrandığımı söylüyorlardı.

Hastanenin derinlerinden çoğu zaman televizyon sesi geliyordu; o televizyon sesinden duyduğum, dünyanın bir pislikten kurtulduğuydu.

O pislik, Korel Erezli'ydi. Gün geçtikçe ölen insanların üzerinden Korel'in DNA izleri çıkmıştı: saç teli, kıl ve bazen parmak izi. Kanıtlanmış argümanlar, kanıtlanmamış argümanların her zaman önüne geçerdi.

Korel Erezli, Prometheus'tu; bunun aksi iddia bile edilemezdi.

Hastaneye ait taksinin arka koltuğuna oturup kapıyı kapattığımda şoför koltuğunda oturan adam ağır uykusundan uyandı ve şaşkınlıkla dikiz aynasından bana baktı. "Hanımefendi?" dedi şaşkınlıkla.

"O öldü," dedim taksi şoförüne. "Kendini öldürdü." Adamın bakışları hastaneye döndü, ardından yeniden bana baktığında kaşlarını kaldırdı. Beni eskiden tanırlardı, Korel'in yanındaki kişi olarak ama ne kadar değişmiştim ki artık beni tanımıyorlardı.

Şoför yutkunduktan sonra arabayı çalıştırdı. "Nereye gitmek istersiniz?"

Hatırladığım kadarıyla babamla yaşadığımız evi tarif ettim. Taksici hiçbir şey söylemeden sürmeye başladığında gözlerimi sıkıca yumdum ve kendimi uykunun kollarına bıraktığımı taksi şoförünün sesiyle anladım. "Geldik," diyordu. "Geldik, kalkın!"

Kaçıncı kez söylediğini bilmiyordum ama gözlerimi araladığımda birkaç metre ötemizde evimizi gördüm. Babamla yaşadığımız, şimdi tek bir ışığın bile olmadığı, bahçesindeki bütün çiçeklerin solduğu, terasındaki sandalyelerin toz kapladığı.

Babam yoktu, gitmişti. Hiç gelmemiş gibi. Bu evde yaşamıyordu.

"Bekleyin," dedim ve taksiden inip eve doğru yürümeye başladım. Evin içine değil bahçesine doğru. Köşeye geldiğimde beni izleyen taksici umurumda bile değildi. Yere çöktüm, gül ağacının dibine. Solmuşlar, dökülmüşlerdi. O papatyalar da solmuştu, biliyordum. Kimse Korel'in mezarına gidip o papatyaları sulamazdı ki.

Ellerimle toprağı kazmaya başladığımda gözümden birkaç damla yaş aktığını toprağa izini bıraktığında fark ettim, kurumuş toprakta izler oluştu. Korel'in mezarı kupkuruydu, biliyordum; kimse onun mezarına gidip ağlamazdı çünkü o yapayalnızdı.

Biraz kazdıktan sonra elime bir kutu ulaştı, kutuyu çıkarıp içini açınca o bilekliklerle karşılaştım. Biri küçük, biri büyük. Korel'in ne olursa olsun saklamamı istediği o bileklikler. Gözlerim ışıldadığında çöktüğüm yerden ayağa kalktım ve gülümsedim. Belki de bu bileklikle, beni Korel'e götürecekti? Belki de o ölmemişti, kollarımda kalbi durmamıştı, durduysa bile hâlâ bir yerlerde nefes alıyordu ve bu bileklikler bana Korel'in yaşadığını gösterecekti.

Korel belki de o evin içinde, o odalardan birinde gizli kalıyordu.

Bacaklarımda güç olmamasına rağmen hızlı adımlarla geri dönüp taksiye bindim ve son yaşadığımız o evi tarif ettim; benim, Büge'nin, Gürkan'ın ve Korel'in yaşadığı o evi. İdil Erezli'ye ait o evi. Ruhu içimi çökerten ama son güzel günlerimizi yaşadığımız o ev.

Taksici hiçbir tepki vermeden arabayı oraya doğru sürdü; bu kez uyumadım, aksine heyecanla pencereden dışarıya baktım. Kalbimi ilk kez günler sonra hissettim, hissetmek bana yeniden canlı olduğumu söyledi. Bir yerlerde nefes alan ruhum vardı, Korel'in yaşama ihtimali bile o ruhumu canlandırmıştı.

"İyi görünmüyorsunuz," dedi taksici en sonunda.

"İyiyim," dedim gülümseyerek. "Sanırım o ölmedi."

Taksici gözlerini kıstı; dikiz aynasından bana bakıp, "Sizi yeniden hastaneye götürmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır," dedim gülerek. "O evin ardından kendi başımızın çaresine bakabiliriz." Kendi başımızın çaresine bakmak? Bu

cümleyi detaylı düşündüğümde hiçbir sonuca ulaşamıyordum. Nasıl bakacaktık ki? İyi mi olacaktık? Tedavi mi olacaktı? İyileşecek miydik? Yüzüm düştü, kalbimi korku kapladı. Eğer yaşıyorsa ve bu bir oyun ise beni öldürecek ve intikam mı alacaktı? Yeniden gülümsedim, bu kez ben ölebilirdim.

Dakikalar sonra taksi bu kez o evin önünde durduğunda elimdeki bütün parayı taksiciye verdim ve arkamdan seslenmesine aldırış etmeden eve yürüdüm. O an ayaklarımın çıplak olduğunu fark ettim; üzerimde bir hasta önlüğü, saçlarım dağınık, yüzüm solgun. Yutkunduğumda saçlarımı düzeltmeye çalıştım, bacaklarımı temizledim çünkü az önce topraktan dolayı çamurlara bulanmıştı. Üzerimdeki önlük için yapabilecek hiçbir şeyim yoktu.

Kapalı dış kapıyla karşılaştığımda anahtarların olmadığını fark ettim; geride orman vardı, ileride otoban. Yardım isteyebileceğim kimse yoktu bu yüzden evin mutfak tarafına yürüdüm. Daha önce o kapının açık olduğunu fark etmiştim, umuyordum ki şimdi de açıktı.

Mutfak kapısının önüne geldiğimde elimi kalbime koydum ve ayaklarımın altına batan dikenleri umursamadan heyecanla olduğum yerde zıpladım. Belki bir film sahnesinde olsaydı bu kızın yani benim delirdiğimi düşünebilirdim fakat şu an kimse içimdeki o heyecanı anlayamazdı.

Kapının kolunu çevirdiğimde bir tık sesiyle açıldı ve yana kaydırdığımda mutfakla karşı karşıya geldim. Kıkırdayarak içeriye girdiğimde ev karanlıktı; düşünmeden direkt, "Korel!" diye seslendim. "Geldim!"

Mutfaktan çıkıp salona girdim; yemek masası tıpkı bıraktığımız gibiydi ama masadaki yemekler küflenmişti. Orada, köşede bir pilav duruyordu; benim pilavım, baharatlı fakat küflenmişti. Yanında et parçası, kötü kokuyordu. Öyle kötü kokuyordu ki bu evde birinin öldüğü bile düşünülebilirdi.

Salondan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde, "Korel!" diye seslendim bir kez daha. "Oyun yaptığını biliyordum, o yaşlı adam geldi ve benimle konuştu!"

Merdivenleri çıktığımda ilk önce Korel'le beraber uyuduğumuz odaya girdim. Orada bozuk yatağımız vardı, birlikte

uyuduğumuz ve yatağın sağ tarafında çıkardığı tişörtü. Kalbimde bir sızıyla o tişörte ilerleyip ellerimin arasına aldım. Korel kokuyordu, kül kokuyordu; yastığı kokladım, o kokuyordu. Hiç düşünmeden, bir an bile çekinmeden o tişörtü üzerime geçirdiğimde tamamen kül koktum.

Gülümseyerek odadan çıkıp Büge ile Gürkan'ın uyuduğu o odaya girdim. Dağınıktı, her yer kırılmıştı, en son kavga etmişlerdi. Büge'nin kıyafetleri yoktu, makyaj malzemeleri dışında. Kırmızı ruju orada duruyordu. Makyaj masasının önüne oturduğumda ayın ışığıyla kendimi gördüm ve parmaklarımla saçlarımı taradım.

Yüzüm değişmişti, zayıflamıştım, bu kimdi? Gözlerim mosmordu, boynumda ve yüzümde izler vardı. Çok çirkindim, çok yalnızdım, çok ölüydüm.

Birazdan Korel'i görecektim, bu kadar ölü görünmek ona haksızlık olurdu çünkü o benden daha ölüydü, bunu biliyordum.

Büge'nin kahkahaları kulaklarımda çınladığında kıkırdadım; onun kırmızı rujunu alıp dudaklarıma sürmeye başladım. "Büge, sonunda bana bunu yaptırdın," diye mırıldandım.

"Ben istediğim her şeyi başarırım, Minik Kuş!" dedi, arkamdaki yatakta oturuyordu, bacak bacak üstüne atmıştı. Saçları onu ilk tanıdığım zamanki gibi kısacıktı ama karnı şişti. Doğuracaktı, anne olacaktı.

"Adını ne koyacaksın?" diye sordum karnına bakarak. Kırmızı ruju sürmekte beceriksizdim, taşırdım ama bu umurumda bile olmadı. "Ve cinsiyeti ne?"

"Erkek," dedikten sonra ayağa kalkıp bana yaklaştı, elini omzuma yerleştirdi. "Adını düşünmedik, ne koymamızı istersin?"

Ruj elimden düşüp yere bulaştığında Büge'nin boynunda bir urgan gördüm, gözleri ölü bakıyordu, omzumdaki eli çürümüştü. Korkuyla inleyip arkama baktığımda onu göremedim ve yeniden aynaya baktığımda Büge ortalarda yoktu. Sadece ben vardım, benden başka kimse orada yoktu.

Aylar önceki o fısıltılar ve gölgeler yeniden benimle beraberdi. Ayağa kalkıp odadan çıktığımda Büge'nin ruhunun sanki o odaya hapsolduğunu hissediyordum. "Korel!" diye seslendim ve kilitli odalara yürüdüm. "Korel, artık korkuyorum! Çık dışarı!"

İki kapı vardı, iki kapı da kilitliydi, daha önce bakmıştım fakat şimdi bu kapıları nasıl açabileceğimi bilmiyordum. "Korel!" diye seslendim soldaki kapıdan. "Korel, aç kapıyı! Korkuyorum!" Arkama baktım, Büge'nin az önce içeride olduğu odaya. "Bu ev siz olmadan çok korkunç! Sesler duyuyorum yeniden, fısıltılar! Korel, aç şu kapıyı!"

Kapı kolunu zorladım, açılmadı, ardından deliğine eğilip baktığımda kocaman bir karanlıkla karşılaştım ve yanıp sönen ışıkla. Deliğin tam içinde. Elim enseme gittiğinde başımı iki yana salladım, sonrasında ise bilekliklere baktım. Gözlerim irileştiğinde bilekliklerden Korel'e ait olanın madalyon kısmını kapının deliğine doğru tuttum, açılmadı. Hayal kırıklığıyla bana ait olanı tuttuğumda düzenekten hafif sesler yükseldi, ardından klik sesi işittim.

Kapı açılmıştı.

Şaşkınlıkla gözlerimi açtığımda içimdeki korku gitgide yükseldi fakat heyecan da hissedebiliyordum. "Korel," diye fısıldayıp kapının kolunu çevirdiğimde eski kapı gıcırdayarak açıldı. İçeriye girdiğimde gözlerimdeki heyecanla odayı incelemeye başladım.

Ve o an heyecan yerini büyük bir korkuya, korku kaçma isteğine, kaçma isteği ise delirmeye bıraktı.

Bir yatak vardı, bir televizyon, bir koltuk. Pencere tamamen kapalıydı, içerisi ceset gibi kokuyordu, duvarlarda yazılar vardı; tıpkı Prometheus'a ait gibi. Sadece bunlarla da sınırlı değildi; yatakta biri vardı, kolları ve bacakları bağlı. Bir kadın, saçları dökülmüş, benden bile daha zayıf, solgun yüzlü fakat ölü değil kendi dışkısında ölmeye yüz tutmuş bir kadın.

Elimle ağzımı kapattığımda çığlığımı geri yutup geriye kaçtım fakat kadının gözleri hareket ettiğinde beni izlediğini anladım. Bir seruma bağlıydı, üzerinde benimki gibi bir önlük vardı ama benden daha sağlıksız görünüyordu. Ağzı açıktı ama konuşmadan bana bakıyordu. Hissiz miydi, aklı mı yerinde değildi yoksa ölmek üzere miydi anlayamıyordum fakat göz göze geldiğimiz o anlarda bana bakarken ne tarafa gideceğimi bile bilmiyordum.

Korel, Korel neredeydi? Bu kadını o mu bu hale getirmişti? Elimi ağzımdan çekip saçlarıma geçirdim, hayal mi görüyordum yine? Anneme mi dönüşmüştüm?

Kadının bakışlarındaki ifade değişti, kuruyan dudakları aralandı, gözbebekleri büyüdü. Kaşlarım çatıldığında ona doğru korkak bir adım attım, ardından bir adım daha ve onu bir yerlerden tanıdığımı fark ettim. Yaklaştıkça yüzündeki o siması zihnime oturdu, zihnime oturduğu an çığlığımı tutamadım.

Korel'in annesi, İdil Erezli şu an karşımdaki yataktaydı.

Benim günlerce bileğimde taşıdığım bu bileklik, Korel'in annesinin odasını açıyordu ve benim bundan haberim bile yoktu.

"Sen," diye fısıldadığımda ona iyice yaklaştım, ardından gözlerinin içine baktım. Geçmişimdeki anılarda vardı ama bunun dışında Korel'in elindeki bir fotoğraf karesinde de onun yüzünü görmüştüm. Korel annesine hayrandı, onu çok seviyordu ve günlerce o yan odamızda tutsakken biz bu evin içindeydik. Korel bunu biliyor muydu? Korel bunu neden yapmıştı? "Sen..." diye fısıldadım bir kez daha. "Nasıl olabilir?"

İdil Erezli dudaklarını ıslattıktan sonra, "Yaklaş," dediğinde sesi korkutucu geliyordu kulağa. Yaklaşamadım, ona bakmaya devam ettim. "Yaklaş," dedi yeniden. Boğazı çatallanmıştı, berbat görünüyordu. "Yaklaş, seni görmek istiyorum."

Ah, gözleri uzağı göremeyecek kadar zayıflamıştı.

Yaklaştığımda yüzü ile yüzüm arasında birkaç karışlık mesafe kaldı, ardından, "Ben," dedim başımı sallayarak. "Minel Karaer. Doğuş Karaer'in kızıyım, siz annemi tedavi ediyordunuz."

İdil Erezli'nin şaşırmasını bekliyordum ama bunun yerine hafifçe gülümseyip başını salladı ve öksürmeye başladı; öksürdüğü an dudaklarının arasından kanlar çıktı, geriye kaçtım. Öksürmeye devam etti, kanlar yastığına bulaştı, ardından yatağa. Birkaç dakika sonunda ise nefes almakta zorlanırken yeniden bana baktı. "Minel," dedi soluk sesle ve canımı yakan o ismi söyledi. "Korel," dedi. "Korel nerede?"

Herkese onun öldüğünü söyleyebilirdim ama Korel'in öldüğünü ona nasıl söyleyecektim? "Seni buraya Prometheus mu kilitledi?" diye sordum. "Ne zaman?"

"Prometheus," diye fısıldadı, gözlerini kapattı, birkaç kez daha öksürdükten sonra gözlerini açtığında acıyla inledi. "Prometheus," dedi nefretle. "Korel, o nerede?" Sesi düşündüğümden

daha yüksek çıktığında iyice geriye gitmek zorunda kaldım. "Prometheus!" diye haykırdı. "O gelecek." Bu kez korkuyla bana baktı. "Gelecek," diye fısıldadı. "Bizi öldürecek, beni mahvedecek. Korel nerede? O gelecek."

"Ne zamandan beri buradasın?" diye sordum dehşetle.

"Korel," diye inledi. "O nerede?"

Dayanamayıp, "Prometheus Korel mi?" diye haykırdım. "Prometheus oğlun mu?"

İdil Erezli bana dönüp öyle bir baktı ki bir an onun bile Prometheus olabileceğini düşündüm ama yeniden öksürmeye başladığında artık kuvvetinin olmadığı aşikârdı. Kollarını ve bacaklarını çözmeli miydim?

"Ah," diye inledi İdil Erezli, ardından tavana baktı. "O öldü, değil mi? Korel öldü, değil mi?" Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. "Demek bunu başardı." Gözlerini kapatıp nefesini verdi. "Prometheus masalını gerçekleştirdi, öyle değil mi? Söylesene, bir zehirle mi öldü?"

Başımı iki yana salladığımda, "Ne biliyorsun?" diye sordum.

İdil Erezli gözlerini açmadan, "Her şeyi," diye fısıldadı. "Ama zamanın yok, Minel. Annenin zamanının olmadığı gibi. Ablanın da öyle. Zamanın yok."

"Ne biliyorsun?" diye haykırıp ona yaklaştım, gözlerini yine açmadı. "Ailem hakkında, yaşananlar hakkında ne biliyorsun?"

İdil Erezli bir nefes verdi ve ikinci nefesini almadan önce, "Prometheus'u ben yarattım," dedi. Gözlerim irice açıldı. Başını iki yana salladı, gözlerini açtığında tavana dikkatlice baktı. "Kendi yarattığım o katil beni bu hale getirdi." Gözleri yavaşça bana döndüğünde acıyla baktı. "Hayat pişmanlıklarla doludur, sen de pişman olacaksın."

"Ne?" dediğimde kapıya baktım.

"Fazla zamanın yok," dedikten sonra gözlerini kapattı. "Diğer odaya geç, Minel. Diğer odaya geç ve gerçeklerle yüzleş."

"Diğer odayı nereden biliyorsun?" diye sordum dehşetle.

"Çünkü bu ev," dedi bayılmadan birkaç saniye önce. "Oğlumla ikimizin eviydi, yani Prometheus ve benim evimizdi."

34. EDGARDO EREZLİ

Hayatın benim aklımla zoru vardı.
Hayatın benim kalbimle zoru vardı.
Hayatın benim zihnimle zoru vardı.

İdil Erezli'nin odasından çıkıp diğer kapının önüne giderken adımlarım defalarca birbirine dolanmış, birkaç kez düşme tehlikesi atlatmıştım ama o kapının önüne ulaştığımda içeriden İdil Erezli'nin öksürük seslerini duyabiliyordum. Kapısını bile kapatamamıştım, tek istediğim bu odada belki Korel'i görebileceğimdi. Bir oyun oynanıyordu, bunun farkındaydım fakat artık bu oyunun sahibi kim, anlayamıyordum.

Korel'e ait olan bilekliğin madalyon kısmını kapının deliğine tuttuğumda düzenekten yeniden ses geldi ve klik sesiyle kapı açıldı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdikten sonra kapının kolunu ağır ağır çevirdiğimde gıcırtıyla beraber içerinin görüntüsüyle karşılaştım.

Yerlerde mumlar vardı, sönmüş; köşede bir çello, telleri kopmuş; duvara yaslı bir televizyon; televizyonun yanındaki dolapta dosyalar. Televizyonun karşısında eski bir sandalye, yerlerde kalın ipler.

Yutkunduğumda odanın penceresine baktım. Demirlerle örtülmüştü; cam kırıktı, oradan hava geliyordu. Elim duvardaki düğmeye gitti, ışığı açmaya çalıştım fakat duy boştu; bu yüzden kararımı değiştirip yerdeki mumlara ilerledim ve çakmağı alıp beyaz mumlardan iki tanesini yaktım.

Mumlar yandı, gölgeleri duvarları süsledi ve çöktüğüm yerden doğrulduğumda kendi gölgemle de yüzleştim. Başımı çevirip kapıya baktığımda artık kendi gölgem dışında başka gölgeler de görüyordum; alt katta Büge'nin kıkırdamaları vardı, Gürkan'ın söylenmeleri... Fakat Korel'in tek bir sesi bile yoktu, o neden yoktu? En azından zihnimde onun sesini duyamaz mıydım?

Televizyonun yanındaki dolaba ilerleyip mavi dosyalara baktım ve sene sene ayrıldıklarını gördüm, ikiye. Bir tarafta K.E.E yazıyordu, bir tarafta M.K.

Korel Edgardo Erezli.

Minel Karaer.

Kendim umurumda bile değildim, direkt Korel'in dosyalarından bir tanesini elime aldığımda sene çocukluğuna aitti; belki de daha küçük. En azından benim bildiğim kadarıyla. Dosyayı açtığımda beni şaşırtan o detayla karşılaştım, fotoğraflarıyla. Çocukluk fotoğraflarıyla. Annesinin fotoğraflardan hoşlanmadığını söylese de orada fotoğrafları vardı.

Bir fotoğrafta gülümseyerek kadraja bakıyordu, annesinin kucağındaydı, babası yoktu. Başka bir fotoğrafta elindeki ekmeği ağzına götürüyordu, başka bir fotoğrafta oyuncak motosikletini havaya kaldırmıştı; o kadar mutluydu ki böyle güzel bir çocuğun büyüdüğünde nasıl karanlığa battığını çözemedim.

Gülümsüyordu, yanmamıştı, ölmemişti; o yaşıyordu, daima yaşamaya devam edecekti fotoğraf karelerinde ama biliyordum, canlıyken bu fotoğrafları bile görmemişti.

Acıyla nefesimi verdiğimde bir CD'yle karşılaştım ve üzerindeki tarihin çocukluğuna ait olduğunu fark ettim. Hızla CD'yi çıkarıp televizyonun altındaki DVD oynatıcısına taktım ve kumandayla ekranı açarak videonun birkaç saniye sonra devreye girmesini bekledim.

İlk görüntü bir sahile aitti; kumsal, güneş ve insanlar. O sırada Korel'in çocukluğu kadraja girdi; kamera görüntüsü eskiydi, belki de ilk kameralardan. Ağlıyordu, öyle içten ağlıyordu ki o görüntüye bakarken ayakta durmakta zorlandım. Annesi arkadan kahkaha atıyordu, Korel ağlamaya devam ediyordu. "Hadi Korel," diyordu annesi. "Bir kez daha gir denize."

"Anne," dedi Korel ağlayarak. Gözlerinden boncuk boncuk yaşlar dökülüyordu. "Anne korkuyorum, ya boğulursam!" Belki beş yaşındaydı, belki altı, bilemiyordum. İşaretparmağıyla dalgalı denizi gösterdi. "Anne! O su çok korkunç! Dalgalar benden daha büyük! Sen de gel!"

Annesi daha şen bir kahkaha atıp, "Ben olursam boğulmayacak mısın Korel?" diye sordu. "Ya beraber boğulursak!"

Korel gözlerindeki yaşları sildi, altında mavi örtekli deniz şortu vardı, zapzayıf bir çocuktu. Saçları altın sarısı olmalıydı, büyüdükçe koyulaşmıştı. "Sen kurtarırsın anne! Ne olur sen de gel!"

Gözlerim acıyla dolduğunda Korel'in su korkusunu hatırladım ve onu boğduklarını. Aslında küçüklüğünden beri korkuyordu.

Görüntü değişti, Korel denizdeydi ve bu kez gülüyordu; annesi yine onu videoya çekiyordu. "Anne!" dedi Korel elleriyle suya vurarak. "Bak, yüzebiliyorum!"

"Aferin sana Korel, sen çok cesur bir çocuksun!" Korel güldü, suya battı, geri çıktığında gülmeye devam etti ve ileriye baktı.

"Anne, babam gelmeyecek mi?"

Sessizlik oldu, ardından annesi cevap verdi. "O yüzmekten hoşlanmıyor."

Video bitti.

Mavi ekrana bakarken gözlerimden birkaç damla yaş döküldü ama gözyaşlarına boğulmamak için direnirken yeniden o dosyalara ilerledim ve bu kez az önceki videodan iki sene sonrasına dair bir dosyayı aldım.

Korel okuldaydı fotoğraflarda. Elinde kalem, önündeki deftere bir şeyler yazıyordu. Mavi önlüğü vardı, yüzünde gülümseme. Başka bir fotoğrafta ödül kurdelesi almıştı, annesiyle beraber kadraja bakıyordu. Bir fotoğrafta yanında başkaları da var ama o insanların Korel'den çekindiği, kimsenin onun yanında durmamasından belliydi.

Bir CD daha çıktığında hemen onu da takıp oynatmaya başladım.

Korel okuldaydı, sahnedeydi ve elindeki kâğıttan şiir okuyordu. Annesi videoya çeken kişi olmalıydı çünkü konuşmasını duyabiliyordum. Şiirini okuduktan sonra insanlar onu alkışladı, o gururla başını eğip selam verdikten sonra merdivenleri inip annesinin yanına gitti.

"Anne," dedi endişeyle. "Çok kötüydüm, değil mi?" Başka bir tarafa baktı. "Anne, çok kötüydüm, değil mi? Babam neye kızdı? Neyi yanlış yaptım?"

Sessizliğin ardından annesinin, "Baban havasızlıktan rahatsız oldu, Korel," yalanı geldi. "Çok iyiydin! Herkes başarını konuşuyor."

Korel dudaklarını büktü. "Ama arkadaşlarım beni sevmiyor, neden?" İlerideki arkadaşlarını gösterdi; kamera o tarafa döndü, hepsi bir aradaydı, Korel ise uzaktan onlara bakıyordu. "Görmüyor musun?" Kamera yine Korel'in yüzüne döndü, gözleri dolu dolu bakıyordu. "Hiçbiri beni istemiyor. Biliyorum, babam da beni istemiyor, değil mi?" Kollarını önünde bağladı. "Gitmek istiyorum. Eve gidelim."

"Korel," dedi annesi, ardından kamera kapandı.

Mavi ekranla karşılaştım yeniden ve diğer dosyalara döndüm.

Belli bir seneye kadar Korel'in daima başarıları, gülen yüzü vardı ama belli bir seneden sonra fotoğraflar yok oldu, sadece CD'lerle karşılaştım.

Korktuğum anların yaklaştığını fark ettiğimde yutkunarak onların arasından bir CD'yi çıkarıp DVD'ye taktım ve görüntünün gelmesini bekledim.

Birkaç saniye sonunda karşıma çıkan görüntü korkuyla titrememe neden oldu çünkü Korel mutfağın köşesinde oturuyor, ağzından burnundan kan geliyordu ve babası tam karşısında onu dövüyordu. Videoyu çeken kişinin kim olduğunu bilmiyordum ama gizli çekim olduğu ortadaydı.

"Beni utandırmaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Cüneyt Erezli yüzüne öyle bir tokat attı ki Korel'in kafası arkasındaki duvara çarptığında dizlerini kendine çekip yüzünü korumaya çalıştı ama bu kez tekmeyi bacaklarına indirdiğinde Korel acıyla bağırdı. "Benim istediğim gibi bir çocuk olacaksın!" diye haykırdı Cüneyt Erezli. "Duydun mu beni?"

Korel başını saklandığı yerden kaldırmadan, "Anne!" diye seslendiğinde ellerimle yüzümü kapattım fakat orada bağırışları kulaklarımdaydı. "Anne! Kurtar!" Bir tokat sesi daha, izleyemedim, ardından bir tokat sesi daha. Korel'in sesi zayıfladı. "Vurma," diye yalvardı. Ağlamıyordu, sadece yalvarıyordu. "Vurma! Anne!"

Sessizliğin ardından gözlerimi açtığımda Korel biraz daha büyümüştü, lisede olmalıydı; babasının odasındaydı, çekim yine gizliydi. Babası tam karşısında durmuştu, bir şeyler konuşuluyordu ama sesleri gelmiyordu. Ardından babası Korel'in yüzüne

sertçe bir tokat attı. Korel ellerini arkada birleştirdi ama karşılık vermedi. Babası bir tokat daha indirdi ve sonra bir tokat daha.

Görüntüyü ileri sardım; bu kez Korel yeniden küçüktü, belki ilkokuldaydı. Koltukta oturuyordu, babası yine karşısındaydı. Elinde bir cetvel tutuyordu. "Uzat ellerini," diyordu; Korel bu kez ağlıyor, başını iki yana sallıyordu. "Uzat ellerini!" diye haykırdı babası, Korel çaresizce ellerini öne uzattığında babası cetvelle sertçe vurdu. Korel yeniden, "Anne!" diye bağırdı fakat kimsenin geldiği yoktu, annesi neredeydi? Lanet olası annesi neredeydi? Neden onu kurtarmıyordu? O daha küçücük bir çocuktu.

Video değişti, Korel büyüktü, benim tanıdığım gibi. Bir yemek masasında oturuyordu, çekim yine gizliydi. Babasıyla bir tartışma içindeydi, sesleri tam anlaşılmıyordu ama tıp fakültesinden söz ediyorlardı. Cüneyt Erezli onun kafasını masaya vurdu, ardından Korel dışarıya çıktığında kamera merdivenlerde koşan görüntüsüne odaklandı.

Sonrasında video dışarıda devam etti. Cüneyt Erezli onu dövüyordu, üstelik bir copla. Karların ortasında onun sırtına, bacaklarına, kollarına copla vururken Korel cenin pozisyonunda o sopalardan korunmaya çalışıyordu. Görüntü bir pencereden çekilmişti; İdil Erezli bir yandan onu severken, bir yandan da onun görüntülerini çekmişti.

İdil Erezli iyi bir anne değildi, hiçbir zaman da iyi bir anne olmamıştı.

Korel o karların ortasında öyle bir dayak yedi ki en sonunda hareket edemez hale geldiğinde onu bıraktılar. Birkaç dakika sonra Korel hareketlendiğinde zorlukla ayağa kalktı, sırtı kameraya dönüktü. Yerlerde kan izleri vardı.

Bir anda omzunun üzerinden eve doğru baktı, ardından pencereye. Kameradan göz göze geldiğimizde o bakışlarında yine Prometheus'u gördüm. Acımasızlık, korkusuzluk, canilik. Videoyu çeken kişiye öyle bir baktı ki o kişi geri geri gitti ve Korel kameranın kadrajından uzaklaştı. Video tamamen sona erdi.

Ellerimi saçlarıma geçirdiğimde artık kaldıramadığımı hissediyordum; bu kaldıramamak, yürek kaldıramaması gibi değildi.

Vücudum da kaldıramıyordu; ensemde bir el vardı, omuzlarımda bir yük, bacaklarımda bir acı. İnsan gördüklerinin acısıyla ölebilir miydi? Ben ölecek gibiydim.

Fakat yine de o dosyaların bulunduğu yere bakıp en yakın tarihi seçtim, dosyanın üzerinde ise Prometheus yazıyordu.

Derin bir nefes verip dosyanın kapağını açtığımda Kartal'ın görüntüleriyle karşılaştım, ağaca bağlı olan o görüntüleri. Polis raporlarındaki o görüntüleriyle. Fakat bu kadarla da sınırlı değildi, yine bir CD vardı. Kaç dakikadır bu odada olduğumu bilmiyordum ama ilk defa bir CD'yle ne kadar uzun bakışılabilirse o kadar uzun bakıştım.

Gözlerimi kapattım, bir süre öylece durup geri açtığımda onu da DVD'ye takıp karşısına geçtim ve görüntünün gelmesini bekledim.

Bu kez görüntü çok geç geldi, sanki kalbimi paramparça edeceği belliymiş gibi.

İlk gördüğüm Kartal'ın yüzü oldu, bağlıydı, hareket bile etmiyordu, gözleri korkuyla karşısındaki kişiye bakıyordu. Bu bir MOBESE görüntüsü değildi, yine bir gizli çekimdi. Biri Prometheus'un onu öldüreceğini bile bile gizli çekim yapmıştı.

Başımı iki yana salladığımda kameranın açısı sağa kaydı ve o an bütün olasılıkların, bütün gerçeklerin hatta kendime söylediğim bütün yalanların yıkımı tam karşımdaydı.

Korel Erezli, Kartal'ın karşısındaydı, elinde bir kerpeten tutuyordu ve bakışlarında yine o korkunç ifade vardı. Yüzündeki o gelişigüzel takılmış maske onu gizleyemiyordu çünkü hareketlerinden, bakışlarından, her şeyinden onun Korel olduğunu anlayabiliyordum.

Ve yanındaki yaşlı adam da hastaneye gelen o kişiydi.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde zaten emin olduğum o detay, şimdi geçmişten bir görüntüyle karşımdaydı. Cümlelerini duyabiliyordum, kendisini Tanrı sanıyordu hatta yanındaki yaşlı adamla Kartal'ın dişlerini sökmek için bir anlaşma içerisindeydi fakat bütün o fısıltılar uğuldamalara dönüştüğünde ve vücudum acıdan titremeye başladığında artık onun ne dediğini bile işitemiyordum.

Acıyla haykırdığımda videodaki Korel, Kartal'ın dişlerini canlı canlı sökmeye başladı. Bir kez daha haykırdım ama o beni duyamıyordu, yaşlı adam korkuyla titriyordu ama Korel'de herhangi bir duygu belirtisi yoktu, haz dışında. Bundan haz alıyordu.

Bir kez daha haykırdım, ardından daha fazla izleyemeyeceğimi fark ettiğimde kumandayla görüntüyü ileri sardım. Korel bütün dişlerini söktükten sonra onları Kartal'ın göğüs kafesine sapladı. En son ise onun başını keserken hemen videoyu kapattım.

O Kartal'ın bedenini gördüğümüz an zihnimdeydi. Bir cam vardı, cama yazı yazılmıştı; bunu Korel okumuş ve o camı parçalamıştı. Gördüğünde hiçbir tepki vermemişti, hepimiz çığlıklar atmıştık ama o oldukça hissizdi.

"Hayır," diye haykırdığımda tırnaklarımı yüzüme geçirdim ve kaç kez daha bununla yüzleşebileceğimi düşündüm. Kaç kez daha bütün bunlar karşıma çıkacaktı. Annem, ablam, Büge... O barmen çocuk, kendi babası, amcam...

Ellerimi yüzümden çektiğimde kalbimdeki o vicdan azabının yok olduğunu fark ettim. Sürünerek dosyaların olduğu kısma gittiğimde Korel'le tanıştığımız zamanlara ait görüntüler ya da videolar aradım; dosyaların hiçbirinde bizim o zamanlarımız yoktu.

Hırsla dişlerimi sıktığımda başka bir tarihle karşılaştım; annemin ölümünden sonrası, denek olduğu zamanlara ait bir dosya. Ya da sonrası, bilemiyordum ama yırtar gibi dosyayı açtığımda yine daha önce gördüğüm o manzarayla karşılaştım. Korel bir kadavranın başında duruyordu, elinde bıçak vardı, fazlasıyla acımasız görünüyordu.

Bunu daha önce görmüştüm ve aptaldım, ona inanmayı seçmiştim.

İçindeki CD'yi taktığımda görüntü direkt geldi ve Korel'in yüzünü gördüm; yanıklar yoktu, canlıydı ve gözlerinde acımasız bir ifade vardı. Bir kadınla aynı odadaydı, odanın duvarlarında küçük çocuk fotoğrafları vardı, büyük ihtimalle çocukları olmalıydı. Görüntüler, güvenlik kamerasından çekilmişti.

Korel kadının arkasındayken kadın bir yere bakarak, "Küçük kız," diye mırıldandı ve o anda Korel kadının boynunu öyle bir

kesti ki kanlar her tarafa saçıldı, saçılırken onun da yüzüne geldi ama herhangi bir duygu belirtisi yoktu.

Çocuklarına belki de özlem duyan bir anneyi öldürmüştü, acımasızca. Kadın can çekişirken gözleri kameraya çevrildi, acımasız bakışlarıyla o video son buldu.

"Yeter," diye fısıldadığımda başka dosyaları çektim ve o dosyalardan bir tanesini açtığımda başlığı dikkatimi çekti.

DOKTOR

Fotoğraflarda Korel bir masanın başında oturuyordu. Çenesi havadaydı, elinde bir kâğıt tutuyordu, üzerinde beyaz üniforma vardı. Tıpkı doktor gibi. Gözleri oldukça ciddiydi, Korel doktor olmuş muydu? Bu nasıl olabilirdi?

CD'yi taktığımda hışırtılı sesin ardından Korel'in görüntüleriyle karşılaştım. Bir masanın başında kâğıtları inceliyor, notlar alıyordu. Boynundaki stetoskopu, kararlılığı hatta duruşu bile oldukça ciddiydi. Video beş dakika uzunluğundaydı ve o süre boyunca Korel bir masanın başında doktor gibi çalışıyor, önündeki filmlere bakıyordu.

Yutkunduğumda başka bir dosya çektim, oradaki başlık daha dikkat çekiciydi.

KADIN

Fotoğraflarda Korel kendisi gibiydi ama bakışları oldukça tuhaftı. Bacak bacak üstüne atmıştı, elleri dizlerindeydi, çenesi havadaydı, cilveli bir gülüşü vardı. Elim boynuma gittiğinde ne yapacağımı bilemeyip etrafıma baktım, ardından CD'yi taktığımda onu gördüm; bir sandalyede bacak bacak üstüne atmış, oturuyordu.

"Adın ne?" diye sordu bir kadın. Bu kadının sesini tanıyordum; benim denek olduğum zamanlar durmadan her şeyi hatırlatan ve unutmamam gerekenleri söyleyen o kadındı.

Korel'in dudakları kıvrıldı, gözlerini kısıp bacak bacak üzerine attı, bir kadın gibi. "Neden soruyorsun?" dedi merakla. "Yoksa benimle bir işiniz mi var?"

"Sadece merak ediyoruz." Kadın ciddiydi, onu göremiyordum ama güvenlik kamerasına yansıyan görüntüsünde sadece bacakları vardı. "Sana hitap edebilmek için."

"Hmm," dedi Korel, burnunu çekerek. "Adım İdil, bir psikiyatristim." Rol yapıyordu, bir kadın gibi davranıyordu fakat bunu neden yapıyordu?

"Soyadın ne?"

"Bilmiyorum." Korel huzursuz bir şekilde hareketlendi. "Beni korkutuyorsunuz, elinizdeki kâğıda ne yazıyorsunuz?"

Video sona erdi.

Denek olmaktan kurtulmak için kadın taklidi yapıyordu, bu çok tuhaftı. Bu o kadar tuhaftı ki artık gördüklerimin hayal gücümün bir ürünü olduğuna inanmaya başlamıştım.

Başka bir dosya çektiğimde başlık ürpermeme neden oldu.

ÇOCUK

Fotoğraf karelerinde Korel dizlerini karnına çekmiş, bir duvar kenarında oturuyordu; başka bir fotoğrafta masanın altındaydı, bir başka fotoğrafta yatağın altında. Tıpkı bir çocuk gibi insanlardan gizleniyordu.

Bu görüntüler bana sorgu odasındaki halini anımsatmıştı; korkuyordu, herkesten kaçmak istiyordu ve neler olduğunu bile anlamıyor gibiydi.

Çoğu zaman uyurken de onu çocuk gibi sayıklarken duyabiliyordum; kurtulmak istiyordu.

CD'yi çıkarıp oynatıcıya taktığımda Korel'in ağlama sesleri kulaklarıma doldu.

"Ne olur bırakın beni," dedi; kamera aşağıya eğildiğinde yatağın altındaydı, birisi çekiyordu bu kez. "Ne olur bırakın, eve geç kalırsam babam beni döver." Kameraya baktı, sonra acıyla bağırdı. "Lütfen çekme beni, babam o görüntüleri görürse çok kızar. Bırakın beni."

"Kaç yaşındasın?" diye sordu o kadın sesi.

Korel ağlaya ağlaya, "Altı," diye yanıtladı. "Altı yaşındayım."

Başımı iki yana salladığımda ellerimi saçlarımı geçirdim.

"Adın ne?"

"Korel," dedi. "Ama lütfen beni bırakın, babam çok kızar."

"Bu hayatta en korktuğun şey ne Korel?" diye sordu kadın.

"Babam," dedi Korel. "Sonra da sudan korkuyorum." Gözlerini açıp kameraya baktı, ağlaması bir çocuk gibi direkt kesildi. "Ama yüzebiliyorum, annem olunca yüzebiliyorum." Yeniden ağlamaya başladı, bu kez daha acı vericiydi. "Annem nerede? O beni kurtarır! Anne!" Yatağın altına daha fazla sokulup elleriyle başını korudu. "O kendime zarar verirsem iyileşebileceğimi söylüyor, kendimi kesmemi söylüyor. Yapmalı mıyım bunu?" Burnunu çekti. "Ama korkuyorum, bıçaklar çok korkunç. Neden yatağımın başına bir jilet bırakıyor ki hep?"

Kadın derin bir nefes verdi. "Kim bırakıyor bu bıçakları Korel?"

"O," dedi Korel ve yüzünü açıp kameraya baktı. "Prometheus bırakıyor ve bana her gün Prometheus masalını anlatıyor." Elleriyle kulaklarını kapattı. "Çok korkunç bir masal ama bana bir daktilo hediye edecek, o daktiloya Prometheus masalını yazacakmışım."

"Korkunç bir masal mı?"

"Çok korkunç," dedi Korel ağlamaya devam ederken. "Sonunda ölüm var. Ölüm çok korkunç." Gözleri açıldı. "Beni öldürecek misin abla? Öldürmeyin, ben ölümden çok korkuyorum."

Sessizlik oldu, ardından kadın Korel'e elini uzattı. "Tut elimi Korel, seni annene götüreceğim."

"Gerçekten mi?" Korel'in ağlaması bir kez daha kesildi, kadının eline baktı. "Ama Prometheus bana annemin öleceğini söyledi."

"Ona inanma," dedi kadın dikkatli bir sesle. "Tut elimi, annen seni koruyacak."

Korel gülümsedi ve korkudan titreyen elini kadına uzattı. O kocaman bir adamdı fakat ruhunda sanki küçük bir çocuk vardı; o an öyle bir kendimi kaptırmıştım ki o eli tutmasın diye, "Hayır," diye fısıldadım ama Korel kadının elini tuttuğunda video son buldu.

Ardından yeni bir video dönmeye başladığında Korel daktilonun başında harflere basıyordu, her harfi aramak için saniyelerini veriyordu. "Ne yapıyorsun, Korel?" diye sordu kadın.

Korel gözlerini kocaman açarak kameraya baktı. "Masal yazıyorum, abla."

"Prometheus'un masalını mı?" Korel başını sallayıp yeniden daktiloya döndü ve kadın daktiloya yaklaşıp kâğıtları çekti. Benim gördüğüm kâğıtlarla aynıydı, hiçbir farkı yoktu.

"Anlaşılmıyor," dedi kadın, kâğıtları çekmeye devam ederken.

"Çünkü şifreli," diye yanıt verdi Korel. "Kendime ait alfabem var artık. Bu şifreyi bir tek ben biliyorum." Kamera yeniden ona döndüğünde gülümsüyordu, bir çocuk gibi ve ne yazdığının farkında bile değildi.

Video sona erdi.

Korel'in denek zamanlarına ait bu görüntüler, bu odada ne zamandan beri saklıydı, bilmiyordum ama kim sakladıysa bu dosyaları, yangın çıkmadan önce kurtarmıştı, sanki Korel'in yangın çıkaracağını bilerek.

Anlamıyordum, bütün bu yaşananların nedenini anlamıyordum. Bakışlarındaki o ifadenin her dosyada değişmesini, her görüntüde farklı bir hal almasını anlayamıyordum.

Titreyen elimle son dosyayı aldığımda üzerinde yazan kelime beni şaşırtmamıştı:

PROMETHEUS

Korel'in fotoğrafları vardı; o kadını öldürürken, ardından yine denek olduğu yerde bir adamı öldürürken. Bütün bunların dışında, kendine verdiği hasarların da görüntüleri vardı. Kollarında, ellerinde, tırnaklarında. Vücudundaki bazı izleri kendisi yapmıştı, o izleri kendisi yaparken de fotoğrafları vardı.

Gözlerindeki ifade hep aynıydı: hissiz ve acımasız. Daha derinlere indiğinde insanı korkutan cinsten.

Dosyanın başka sayfasında Prometheus'un alfabesiyle karşılaştım, o şekillerle. Tıpkı Korel'in mabedinde gördüğümüz alfabe harfleriyle aynıydı. Korel'in daima kendine ait alfabesi olmuştu, bu da onlardan biriydi.

Bir CD yine elime çarptığında oturduğum yerde artık dengede bile duramıyordum. Televizyonun dibindeydim, izlerken

sanki hemen yanımda gibiydi ama orada, televizyondakilerin Korel'in denek olduğu zamanki görüntüler olduğunun farkındaydım.

Derin bir nefes verip dosyayı kucağıma aldım. CD'yi yerine takıp görüntülerin gelmesini bekledim, her şeye hazırlıklı olarak fakat hazırlıklı olmadığım daha fazla uğuldayan kulaklarımdı. İçimden bir ses, kalbimde gizlediğim o vicdan azabının birkaç dakika sonra çok daha kötü şekilde ortaya çıkacağını söylüyordu.

Görüntü bir hücrede çekilmişti. Korel'in ayakları tıpkı bir hayvan gibi zincirlenmişti, çırılçıplaktı ve bacaklarının arasında kocaman bir çello tutuyordu. Her yer karanlıktı, tek ışık onun üzerindeydi.

Burayı tanıyordum, daha önce görmüştüm; kahretsin ki görmüştüm. Elim kalbime gittiğinde başımı iki yana salladım; ardından Korel çenesini kaldırıp tam kadraja bakarak, "Ben Edgardo," dedi sakin bir sesle. "Herkesin uykularını kaçıran o seri katilim." Başını omzuna yatırdı; tıpkı Gürkan ve benimle olduğu zamanki gibi acımasız bakışları yerli yerindeydi. "Şu an beni zincirlediniz fakat bir gün zincirlemediğinizde ilk sizin canınızı almak için yatağınızın başında olacağım."

Kimse kameraya çekmiyordu, konuştuğu açı bir güvenlik kamerasıydı. O kameraya bakarken az önce izlediğim bütün videolardaki adamdan çok daha farklı olduğunu görebiliyordum ama o videolardaki adam da benim Korel'imden çok farklıydı.

Ellerimi saçlarıma geçirdiğimde, Korel çellonun yayını eline aldı. Parmaklarından kan aktığını gördüm; kendi kanıydı, kollarını kesmişti. Kimseye zarar veremediği için o zararı kendine vermişti.

Ve bu görüntü, şu an çello çalan görüntüsü, biz dans ettikten sonra verilen görüntüsüyle aynıydı. Korel'in Prometheus olduğunu kanıtlayan bu görüntüler, aslında bir yandan da Korel'in Prometheus olmadığını gösteriyordu.

Çellodan yükselen "Cenaze Marşı"nın notaları odayı doldurduğunda bakışlarımı elimdeki dosyaya çevirdim ve tir tir titrediğimi fark ettim. Bir tarafım büyük bir savaşın içindeyken, diğer tarafım aksi yönde koşuyordu ama artık bu sayfayı çevirdikten

sonra göreceklerimden korkuyordum çünkü göreceklerim, aklımın sonunu getirecekti.

Yutkunduğumda "Cenaze Marşı"nın sesi yükseldi; sayfayı çevirdiğimde kısa, net ve açıklayıcı bir yazıyla karşılaştım. O yazıyı okuduğum an yerine ölmeyi yeğlerdim, bunu biliyordum.

KOREL EDGARDO EREZLİ

Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu (Çoklu Kişilik Bozukluğu)

Mazoşizm rahatsızlığıyla kuruma yatırılan Korel Edgardo Erezli'nin çoklu kişilik bozukluğu ortaya çıkarılmış ve şu ana kadar kendi kişiliği hariç dört kişiliği saptanmıştır. Bu kişilikler ailesindeki bireylerden oluşmaktadır.

Doktor kişiliği, babası Cüneyt Rafael Erezli'yi taklit etmektedir ve diğer kişiliklerinin o kişiliğinden haberi yoktur.

Kadın kişiliği, annesi İdil Erezli'yi taklit etmektedir, tıpkı onun gibi davranışlar sergilemekte hatta çoğu zaman psikiyatrist olduğunu söylemektedir. Daktilolara karşı olan sevgisi, Korel Edgaro Erezli'ye de geçmiştir. Diğer kişiliklerinden haberi yoktur.

Çocuk kişiliği, kendi çocukluğuna geri dönüşler gösterir fakat bunun dışında başka çocukları da taklit etmektedir. Bu kişiliğinin Prometheus kişiliğinden haberi vardır fakat o kimliğinden de korkmaktadır hatta çoğu zaman kendinden yani Prometheus'tan saklanmaktadır. Kendisi bedenine verdiği bütün zararların Prometheus tarafından yapıldığını dile getirmektedir. Çocuk kişiliği iki kez intihara kalkışmıştır; ikisinin de zehirle olduğu iddia edilmiştir fakat içtiği meyve suyudur. Tıpkı kadın kişiliği gibi daktilolara ilgisi vardır hatta çoğu zaman daktilosuyla masallar yazmaktadır.

Prometheus kişiliği, bir seri katildir ve sosyopattır. Kendisini Tanrı sanmaktadır, çoğu zaman geçmişten gelmiş gibi konuşur, ayrıca intikam duygusu için nefes aldığını söylemektedir. Herkese zarar verme eğilimi gösterir, en zeki kişiliğidir. Diğer kişiliklerden haberi yoktur, Prometheus en net hissettiği kişiliğidir, isminin Edgardo olduğunu söylemez ama kendi oluşturduğu alfabede duvarlarda Edgardo adı yazar. Edgardo, Korel Erezli'nin diğer adıdır.

Elimdeki dosya düşüp, yeniden Prometheus'un alfabesinin olduğu kısımdan bir sayfa açıldığında bütün vücudum tir tir titriyordu. Aldığım her nefes kalbimi zorlarken yutkunmakta güçlük çekiyordum; okuduklarım, yaşadıklarımın kopyasıydı ve şimdi kendimi bir aptal gibi hissetmekten ziyade asıl olanı görebiliyordum.

Gürkan'ı ve beni Prometheus'un mabedinde karşılayan Korel, benim tanıyıp bildiğim Korel Erezli değildi, Prometheus kişiliğiydi; gözlerindeki yabancı ifade, cesareti, üstten bakışları, ölümü bile umursamayışı...

Sorgu odasında masanın altına saklanıp ağlayan Korel Erezli, benim tanıyıp bildiğim Korel Erezli değildi, çocuk kişiliğiydi; tıpkı bir çocuk gibi saklanıyor, herkesten kurtulmak istiyordu. Korkusu gözle görülürdü, az önce izlediğim videolardaki korkusundan hiçbir farkı yoktu.

Onun evinde daktilonun başında yazı yazarken gördüğüm kişi, benim tanıdığım Korel Erezli değildi, anne kişiliğiydi. O odanın annesine ait olduğunu söylemişti, o masalları anlatan annesi olmalıydı ve Korel, o daktilonun başında annesine dönüşüyordu. Masadan kalkarken ise çocukluğuyla yüzleşiyordu. Bakışlarını unutamıyordum, hem korkak hem cesurdu.

Kadavrayla olan fotoğraflarını görmüştüm, o benim tanıdığım Korel Erezli değildi; doktor kişiliğiydi, kendi babasıydı. O fotoğraflardan söz ederken yüzünün aldığı hal gözlerimin önünden gitmiyordu ve aslında Korel, bazı izlerinin nasıl oluştuğunu hatırlamadığını da bana söylemişti. Sadece bu kadar da değildi, o daktilo odadan haberi yokmuş gibiydi, karşıma geçip direnirken gerçekten de masumdu.

Benim tanıdığım Korel Erezli yani asıl olan kişi, benimle konsere gelip gülümseyen kişiydi; saçlarımı önemseyen, yüzümdeki çillerin sayısını bilen, bilyeleri saklayan... Bilyelere düşkün olan kişi de çocuk kişiliği miydi? Boğulmaktan korkan, yanmaktan kaçan?

Benim âşık olduğum Korel Erezli, asıl olan Korel Erezli'ydi; en kötü zamanlarında bile geçmişte bana umut olan adam, Korel Erezli asıl kişiydi ve diğer kişilikleri bir rahatsızlıktan ibaretti.

Ve ben aptal değildim, hiç olmamıştım, ben hislerimle ilerlediğimde doğruyu görmüştüm; göremediğim onun cümleleri, korkuları ve bana anlatmaya çalıştıklarıydı. Kendisinin de artık bir şeyleri hatırlayamadığını söylemesi kulaklarımdan silinmiyordu ve onunla geçirdiğim bütün zamanların üzerinden geçtiğimde o kişiliğindeki bölünmeleri görebiliyordum.

Zihniyle bir savaş içerisindeydi, bense onun kötülüğüne inanmıştım.

Ve eskiden tanıdığım, anılarımda yaşayan Korel Erezli son derece sağlıklıydı, o denek olduğu zaman bu rahatsızlığını ortaya çıkarmışlar, bir suç makinesine çevirmişlerdi.

Donuk gözlerle önümdeki kâğıda bakarken ellerimle şakaklarıma vurmaya başladım, daha fazlası için ve her şey birbirine girdi; o sırada kulaklarıma sesler oldu, ben artık tamamen aklımı kaçırıyordum.

O beni öldürdü, diyordu Büge'nin sesi zihnimde.

O kim, diyordu ablam.

Hiçbir şeyi hatırlamıyorum, diyordu Korel. Çocuk gibi ağlıyordu.

Ölmeden önce son vedalaştığım kişi benim Korel'im miydi yoksa...

Bir zehir içmişti, o zehri içmek isteyen çocuk kişiliğiydi. Korel karşımda çocukluğunu hissederek mi kendini öldürmüştü?

Bir kez daha şakaklarıma vurdum; bir kez daha ve bir kez daha. Sonrasında avazım çıktığı kadar bağırmaya başladığımda ayağa kalktım, geri geri yürüdüm. Televizyon ekranındaki görüntüler yeniden dönmeye başladı ama onları göremiyor, duyamıyordum; şimdi önümde hayatını kaybeden bütün tanıdıklarım vardı, sesleri kulaklarımdaydı. Duvarlar gölgelerle dolmuştu, aşağı kattan Gürkan ile Büge'nin kahkaha sesleri geliyordu.

Alfabesine baktım, saçlarımı çekiştirip bir kez daha bağırdım. Çocuk kişiliğinin de kendi alfabesi vardı, Prometheus kişiliğinin de. Ortak olanları çoktu ama masumiyet, benim Korel'imdeydi.

Hayır, onu suçlayamazdım; evet, onu suçlayabilirdim. Evet, o suçluydu; hayır, o suçlu değildi.

"Hayır!" diye haykırdığımda o gelmeden önce yatağımın üzerine bırakılan üç alfabe harfini hatırladım; Korel ise sadece iki kişiyi öldürmüş, üçüncü cinayetini gerçekleştirmeden ölmüştü.

Üçüncü cinayet gerçekleşmemişti, değil mi?

Peki ya Korel Erezli, Prometheus ise onu denek olarak kullanan ve bir suç makinesine çeviren kimdi?

Korel biz tanıştıktan sonra Prometheus'a dönüştüyse ailemi katleden kimdi?

Avazım çıktığı kadar çığlık attıktan sonra odadan koşarak çıktım. Duvara çarpıp yere düştüm. Geri kalkmakta zorlandığımda aşağı kattan gelen kahkaha seslerini işittim; Gürkan Büge'yle uğraşıyordu; bu kez Korel'in de sesi geliyordu.

Şu an gerçekten deliriyor muydum yoksa bunların hepsi bir kâbus muydu? Düştüğüm yerde başımı sertçe arkamdaki duvara vurmaya başladığımda, "Uyan!" diye haykırdım. "Uyan! Uyan!" Hayır, bütün bunlar gerçek olamazdı. O suçluydu, o Prometheus'tu, o ölmüştü; peki ya ona inansaydım, o ölmez miydi? Tedavisi mümkün müydü?

Ben ne yapmıştım?

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında yeniden ayağa kalktım ve koşarak merdivenlerden indim; o sırada bir bedene çarptığımda korkuyla geriye çekildim, ardından onu gördüm, Korel'i.

Gözlerim açıldığında ciddiyetle bana baktığını gördüm fakat birazdan alayla gülecekti; bunu biliyordum, bu ifadesini biliyordum. "Nereye koşuyorsun, Turuncu?" diye sorup salonu gösterdi. "Gel, şişe çevirmece oynayacağız yine."

Elim bir kez daha saçlarımın arasına karıştığında o Korel'di, her zaman bildiğim Korel'di ama tek bir fark vardı: Yanmamıştı. Çenesinde yanık izi yoktu, vücudu dövmelerle kaplı değildi, uzun kollu giyinmek zorunda değildi. O benim geçmişte tanıdığım Korel'di, hiç denek olmamıştı.

"Korel," dedim acıyla, başımı iki yana sallayarak. "Sen hiç yanmadın mı?"

Korel kaşlarını çatıp başını omzuna yatırdı. "Ne yanmasından söz ediyorsun?" diye sordu. "Kâbus mu gördün, Turuncu?"

Turuncu... Turuncu! O bana artık Turuncu bile demiyordu ama biz şimdi, o hiç denek olmamışken gayet mutluyduk. Korel'i bitirmemişlerdi, onu yakmamışlardı, o mahvolmamıştı. Hâlâ hayata bağlıydı, beni büyüten bir erkek çocuğuydu ve şimdi o erkek çocuğu büyümüştü.

"Minik Kuş!" diye bağıran Büge'nin sesini işittim içeriden. Salondan fırladı. Küt saçları, kırmızı ruju ve sevimli bakışları... Karnı şişti. "Seni bekliyoruz, gelsene artık!"

"Kâbus görmüş," dedi Korel dudaklarını bükerek. "Biraz zaman verin."

Ellerimle gözlerimi kapattım ve dizlerimin üzerine çöküp ağlamaya başladım, hayalle gerçeklerin arasında kalmıştım, nefes alamıyordum; sıkıştığım yer zihnimdi, kurtuluşum yoktu. "Yalvarırım!" diye bağırdım. "Yalvarırım her şey bir kâbustan ibaret olsun! Yalvarırım!"

Titreyen ellerimi yüzümden çektiğimde artık hiç ışık yoktu, salondaki sesler de öyle. Korel gitmişti, Büge ve Gürkan da fakat tam o sırada arkadan biri elini omzuma yerleştirdi, geriye dönüp baktığımda bir kez daha Korel'le karşılaştım.

Çenesinde yanık izi vardı, yüzü mahvolmuştu, onu dövmüştü halk, dövmeleri bile yara içindeydi ve son gördüğüm hali gibiydi. "Korel," dedim ağlayarak. "Ölmedin, değil mi?"

Yüzüme dikkatlice baktıktan sonra, "Minel," dedi, artık Turuncu yoktu. "Bana bunu neden yaptın Minel?"

Başımı iki yana salladım. "Lütfen," dedim dizlerimin üzerinde. "Lütfen, delireceğim, lütfen."

"Neden yaptın Minel?" diye sordu bu kez. "Her şey senin yüzünden oldu, neden yaptın bunu bana?"

"Ben hiçbir şey yapmadım," dediğimde tırnaklarımı yüzüme geçiriyordum fakat o, dizlerimin üzerindeyken bana bakmaya devam ediyordu. "Yapmadım, bilmiyordum." Hayır, o suçluydu. "Sen yaptın," dediğimde ayağa kalkıp başımı iki yana salladım. "Sen yaptın, ben yapmadım. Nasıl oldu?" Saçlarımı çekiştirdim. "Sen yaptın!"

"Ben senin yüzünden denek oldum," dediğinde başını iki yana salladı. "Eğer bana inansaydın denek olmayacaktım."

"Hayır," diye fısıldadım.

"Eğer bana inansaydın ölmeyecektim," dedi bu kez.

"Hayır!" diye bağırdığımda dış kapıya ilerledim ve Korel hemen arkamdan beni izledi, onun arkasında ise Büge duruyordu, boynunda bir urgan vardı. İkisi de ölmüştü, kâbus gibi karşımdalardı, oradalardı; artık gölgeler, insanlara dönüşmeye başlamıştı.

"Ben üçüncü cinayettim," dedi Korel arkamdan. "Ve sen benim ölümüme izin verdin!"

"Hayır!" diye haykırdığımda kapıyı açıp dışarıya çıktım ve koşmaya başladım; yerler ıslaktı, yağmur yağıyordu ve benim çıplak ayaklarıma çamurlar çarpıyordu ama arkama bile bakmadan koşmaya başladığımda gecenin kör karanlığı aydınlanmaya başlamıştı; güneş birazdan bulutların arasından yüzünü gösterebilirdi fakat ben artık güneşi bile hissedemeyecek kadar dibe batmıştım. "Hayır!" diye bir kez daha haykırdığımda yola doğru ilerledim; öyle bir koşuyordum ki neyden kaçtığımı bile bilmiyordum, tek bildiğim her şey zihnimin içindeydi. İnsan aklından kaçamazdı, ben aklımdan kaçmaya çalışıyordum.

Kendimi yola attığımda saçlarım yağmurdan yüzüme yapışmıştı fakat gözyaşlarım kadar hızlı değildi yağmur damlaları. Önümü bile göremiyordum.

Evin olduğu tarafa döndüğümde kocaman bir karanlıkla karşılaştım, kimse yoktu, o evde aslında Korel'in annesi dışında kimse yoktu.

Yeniden koşmaya başladığımda nereye gitmem ya da ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum. "Hayır," diye inlediğimde bu kez gökyüzüne bakıp çığlık attım ve yolun ortasında kendi etrafımda dönmeye başladım. Hepsinin sesi hâlâ kulaklarımdaydı, geçirdiğim günler gökyüzündeydi. "Anne!" diye bağırdığımda onun olmadığını biliyordum, gökyüzündeydi. Gökyüzündeyse onu kim öldürmüştü? Prometheus kimdi? Az önce yaşadıklarım ve okuduklarım gerçek miydi? "Abla!" diye bağırdım bu kez de ve yeniden koşmaya başladım. Mezarları neredeydi? Onlar gerçekten ölmüştü, değil mi? Babam neredeydi? Yine gitmişti, babam neredeydi? O bütün bunları biliyor muydu?

Korel'in Prometheus olduğunu söylemişti, Korel Prometheus'tu ama değildi.

Yeniden dizlerimin üzerine çöktüğümde avazım çıktığı kadar bağırmaya devam ettim ve bildiğim tek mezarın Korel'in mezarı olduğunu anladım. O an bir kurşun sanki zihnimde patladı; o kurşun, Prometheus'un alfabesine isabet etti.

Son cinayet benim, diyordu zihnimdeki Korel Erezli'nin sesi. EDGARD harfleri ölülerin üzerindeydi fakat O harfi yoktu, O harfi Korel'de miydi? Korel son cinayet miydi?

Far ışıkları gözlerimi aldığında, siyah bir araba hemen yanımda durdu ve içinden telaşlı bir adam indi; hayır, bu az önce gördüğüm yüzlerden çok daha farklıydı. Tanımıyordum, hayal değildi. Yaşlı bir adamdı, takım elbisesi vardı, tepemde durmuş bana bir şeyler söylüyordu, eli omzuma dokunuyordu, telefonuna bakıyordu, ambulansı arayacaktı.

"Lütfen," dedim adama ağlayarak. "Lütfen beni o mezara götürün." Adam eli telefonda şaşkınlıkla bana bakarken bir şeyler söyledi fakat onu duyamıyordum bile. "Öldü," diye inlediğimde kesik kesik nefes alıyordum. "Öldü, benim yüzümden öldü. Ona inanmadım diye öldü. Mezarına götürün beni, yalvarırım. Beni oraya götürün."

Her katil bir gün cesedini görmeye geri dönerdi, ben bir katildim ve onun mezarına gidecektim. Acıdan kalbim paramparça oluyordu, vicdan azabı aklımı kaçırmama neden olmuştu. Tek düşünebildiğim, onu mezarında ziyaret edebilmek ve gerçekle yüzleşmekti.

O ölmüştü ama hayır, ölmemişti; onun ölü yüzü o mezarın içinde miydi? Çürüyor muydu? Hayır, bu intikam oyunu olmalıydı. Belki de yaşattıklarımın intikamıydı, benden bu şekilde öcünü alıyordu. Ne olur o hayatta olsun.

Adam beni ayağa kaldırdı, telefonunu cebine yerleştirip arabasına götürdü ve yolcu koltuğuna oturttu. Ağlamaya devam ederken, "Yalvarırım, beni hastaneye götürmeyin," dedim başımı iki yana sallayarak. "O öldü, beni hastaneye kapattılar ve sorgulama izni bile vermediler. Tek istediğim, mezarına gidebilmek." Beni engellemişlerdi, apar topar bir hastaneye kapatılmamın

anlamı buydu. Bir tiyatro oyunun içinde gibiydim ve şimdi asıl her şey açığa çıkıyordu. "Yalvarırım beni o mezara bırakın ve sonra ne yaparsanız yapın, yeter ki onu göreyim."

Yaşlı adam bana acıyla baktı ya da acıyarak, bilmiyordum ama birkaç saniye sonunda gazı alevlendirdiğinde benden adresi istedi; şimdi adımı bile söyleyemezdim ama adres o kadar iyi ezberimdeydi ki hemen adama tarif ettim; gözyaşlarımın arasında adama yalvararak baktım. "Lütfen acele edelim," dedim ellerimle yüzümü silerek. "Lütfen hızlı gidelim, lütfen." Arka cama baktığımda orada, uzaklaştığımız evde iki gölge gördüm: Büge ve Korel'in gölgesi. Onları o evin içinde yalnız bırakmışım gibi hissettiğimde ağlamam şiddetlendi. "Lütfen," dediğimde artık adama yalvarmıyordum, yalvarışım kendimeydi. "Lütfen, hayır. Benim suçum değildi." Ellerimi utançla yüzüme yerleştirdim. "Hayır, benim suçum değildi."

Adam bir şeyler söylüyordu ama hiçbir cümle artık az önce izlediklerimden sonra bana doğru gelemezdi. Korel kim olduğunu bile bilmiyordu. *Ben Prometheus değilim*, derken yalan değildi, peki ya neden kendini öldürmüştü? İnanç mıydı öldüren yoksa kendisiyle mi yüzleşmişti?

O bu hayattan vazgeçmişti çünkü ne yapacağından kendisi bile emin değildi; psikolojik rahatsızlığı en yakınına bile bıçak çektirecek kadar ağırdı. Fakat tedavisi yok muydu? Olamaz mıydı?

Tedavi için fırsat verecek kişi ben miydim?

"Büge," diye ağlamaya devam ettiğimde onu öldürdüğü gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Tam ölmeden önce Büge onun yüzünü görmüş müydü? Ne düşünmüştü? Daha büyük hayal kırıklığına uğramış mıydı? Belki de Gürkan ve benim düştüğümüz duruma üzülmüştü. Onun bebeği olacaktı, o anne olacaktı.

Başımı kaldırdığımda camdan dışarı baktım ve bomboş yolda kendi babasını öldürdüğüyle de yüzleştim hatta amcamı. O bardaki çocuğu. O masumdu. Eğer Korhan gelmeseydi Gürkan'ı da öldürecekti, benden sonra. Peki ya sonra ne olacaktı?

Annemi, ablamı öldüren kimdi? Korel'e Prometheus masalını anlatan, bunları yaşatan...

Dudaklarım aralandığında İdil Erezli'nin o yüzü aklıma geldi, yaşatılanlar ve Korel'in bağlılığı. Daktilo odasının aslında annesinin olması ve o masalı annesinin anlatması... İdil Erezli'nin benim annemle olan bağı...

İki Prometheus vardı ve ailemi katleden İdil Erezli'ydi.

Korel ise Prometheus kişiliğiyle onu tutsak almış, bütün sırları fısıldamasını engellemişti. O evdeki kilitli odalardan haberi yokmuş gibiydi ama diğer kişiliği o evin içindeydi. İdil Erezli bir seri katil büyütmüştü, kendisi psikiyatristti ve denek olarak kullanmasından daha normal bir hareket olamazdı.

Araba yavaşça durduğunda büyük bir şaşkınlıkla karşımdaki camdan o tepeye bakıyor, artık ağlayamıyordum. Birkaç saniye daha o halde kaldım fakat yaşlı adam beni dürttüğünde irkilerek kendime geldim ve hiçbir şey söylemeden kendimi arabadan dışarıya attım.

Peşimden geliyor muydu yoksa uzaktan mı izliyordu, belki de polisi arıyordu, bilmiyordum ama umurumda değildi. Yağmur hızını artırmıştı, yerler çamur içindeydi ve buraya en son geldiğimde Korel Erezli sağdı. Şimdi o tepeyi koşarak çıkarken ayağımın altına saplanan dikenler, bileklerime bulaşan çamurlar hatta birkaç kez yere düşmem umurumda bile değildi.

Tek istediğim, o mezara ulaşmaktı, başka hiçbir şey değil. O mezara ulaşacak, onu görecek, gerekirse tırnaklarımla o toprağı kazacaktım. Tek istediğim artık aklımı kaçırmadan gerçekleri öğrenmekti. Minel Karaer gerçekleri öğrenmek istiyordu. Minel Karaer bu kez gerçekten gerçekleri öğrenmek istiyordu; ne acı bir cümleydi.

Tepenin başına geldiğimde gökyüzü koyu mavi renkteydi fakat ilerideki mezarı görebiliyordum; o mezar, Korel'in daha önce beni öptüğü yerdeki papatyalarla aynı noktadaydı. Başımı iki yana salladığımda zihnimde durmadan dönen bir söz vardı.

Bir insanın en sevdiği yer, günü geldiğinde mezarlığa dönüşebilirdi. Bu bir insan, bir anı hatta bir umut olabilirdi.

Şimdi orada, Korel'in beni öptüğü yerde onun mezarı vardı, hayatımın en heyecanlı günü onun beni öptüğü andı fakat şimdi hayatımın en kötü günü, o mezara doğru ilerlediğim gündü.

Onunla bir daha tanışmayacak, onu bir kez daha göremeyecektim. Biz üç kez tanışmıştık. İkisinde ben çok farklı biriydim,

üçüncüsünde o farklı biriydi ve sonucunda birisi vazgeçmişti; ne şekilde olduğu da artık önemli değildi. Başladığımız yerde vazgeçişi vardı, vazgeçiş mezarlık demekti.

Mezarın tam karşısına geçtiğimde hafif tümseği ve çevresindeki kurumuş papatyaları gördüm; yaprakları dökülmüş, yerleri süslüyordu ama canlı değillerdi. Kimse onun mezarına ziyarete bile gitmemişti, yazın öldüğü için yağmur yağmamıştı. Bir mezar taşı bile yoktu, halk onu yakmasın diye. Terk edilmiş, kimsesiz bir mezardı.

Çünkü Korel de tıpkı benim gibi kimsesizdi.

Kendi içinde ise dört kişiyle yaşıyordu; belki de Korel'in rahatsızlığı yalnızlığından doğmuştu ya da ihtiyacı olan ailesine özleminden, bilemiyordum. Bunun cevabını doktorlar çok daha rahat verebilirlerdi fakat ben kendi içinde bile yalnızlıktan korktuğuna emindim.

Mezarın yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde ruhum günler sonra kendinden bu kadar emindi çünkü hissediyordum ve artık emindim.

Korel Erezli ölmüştü, o kendini öldürmüştü. Her şey bir yana, belki de yapacaklarının korkusundan kendi hayatına son vermişti; bu bile benim tanıdığım Korel Erezli'nin iyi bir insan olduğunu gösterirdi. O konsere giden, benimle uyuyan, koruyan, intikam almak istediğinde bile devamını getiremeyen ve çoğu zaman pusulasını dinlemeye çalışan. O adam iyi biriydi, benim âşık olduğum adam iyi biriydi.

"Korel," diye mırıldandığımda elim toprağın üzerinde gezindi, yağmur sanki hızını artırdı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne denirdi? Bir mezarın başında, gözlerimin önünde kendini öldüren o adama ne söylenebilirdi? Beni suçlayarak mı kendini öldürmüştü? Ne düşünüyordu? Ne hissetmişti? Peki ya kim olduğundan gerçekten haberi var mıydı? Bütün bu sorular zihnimde kalmıştı, diğer soruların da artık önemi yoktu. "Korel," dediğimde artık bağıra çağıra değil sessiz sessiz ağlıyordum. Omuzlarımda bir yük vardı, bu yük vicdandı. Artık itiraf etmem gerekiyordu, Korel'i öldüren bir duygu da benim inançsızlığımdı. Çünkü benden istediği iki şey vardı: Birincisi onu unutmamam, ikincisi inanmamdı. Toprağını avcumun içine alıp gökyüzüne baktım, ardından yeniden mezar taşına çevirdim bakışlarımı. "Korel," dedim başımı iki yana sallayarak.

Kimsenin gitmediği bir mezarlık gördün mü? Yağmur en çok onların dostudur.

Kimsenin gitmediği o mezar Korel'e aitti. Unutulmuş gibi, belki de hiç sevilmemiş gibi. Daha önce onu kimse benimsememiş gibi. Kalbinde yer almamış gibi.

"Korel," dedim yeniden. Adını söylemek, beni daha da kötü bir hale getiriyordu. "Beni duyuyor musun?" Ölüler bizi duyar mıydı? O şu an neredeydi? "Korel beni duyuyorsan dinle; söz veriyorum, seni hiç unutmayacağım." Toprağı daha fazla avuçladım, ellerime çamur doldu. "Her şeyi unutacağım belki ama seni hiç unutmayacağım, bunu sana asla yapmayacağım." Elim boynumdaki pusula kolyesine gitti; sıkıca tuttuğumda o her yerdeydi. "Seni hiç unutmayacağım, seni unutmamak bana yaşadıklarımı hatırlatacak, yaşattıklarımı. Korel, ben sana çok kötü şeyler yaptım, değil mi?" Bir kez daha toprağı avuçladım. "Korel, hiç anlatmadın, değil mi?" Başımı iki yana salladıktan sonra mezarlığa doğru eğildim. "Korel, her şey benim yüzümden mi oldu?"

Karşımda olsaydı aksini iddia edebilirdi ya da yine o bomboş bakışlarından birini gönderebilirdi. O bana bomboş bakarken ne düşünüyordu? Hiçbir zaman bilemeyecektim, Korel'in benden sakladıklarını hiçbir zaman bilemeyecektim.

Nefes almakta artık zorlanıyordum ve o an, o mezarın başında ölmek istiyordum ama ölüm artık benim için ödül olurdu, bunun da farkındaydım. Nasıl ölürdü bir insan? Zehirle, bileklerini keserek, boğularak? Nasıl yaşardı bir insan bu şekilde? "Korel," dedim iki elimi de toprağa geçirerek ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Ben bu şekilde nasıl yaşamaya devam edeceğim?"

O sırada parmaklarımın arasına bir şey çarptı; tam toprağın içinde, mezarda. İrkilip geriye çekildiğimde bunun da bir hayalden ibaret olacağını düşündüm fakat sonra bu hayatta hâlâ korkmaya yüzüm olabildiği için kendime kızdım ve tırnaklarımla hızla o toprağı kazmaya başladım.

Çok geçmeden ortaya küçük bir kutu çıktığında kaskatı kesildim ve korkutucu bir gök gürültüsü kulaklarıma doldu. Yağmur daha da şiddetlendi.

Orta boy kutuyu toprağın içinden çıkardığımda içinde ne olduğunu asla bilmiyordum ama üzerine bir saniye bile düşünmeden kutunun kapağını açtığımda dudaklarım aralandı.

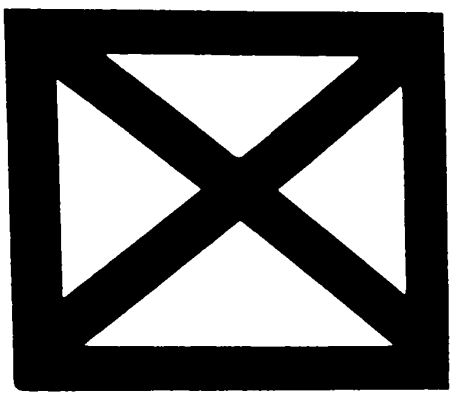
İçinde bir şah vardı, satranç taşı ve bir kâğıt. Kâğıdın üzerinde Prometheus'un son alfabesi, EDGARDO isminin O harfi. Son cinayet Korel Erezli'ydi; Prometheus'un aldığı son can, Korel Erezli olmuştu.

Kâğıdın tersini çevirdiğimde bir cümleyle karşılaştım, yine yarım.

"Satranç oyununda şah en önemli taştır ve bir piyon hiçbir zaman önemsenmez..."

Kutu elimden düştüğünde içindeki şah, tıpkı Korel'in elindeki o bilye gibi yuvarlandı fakat bu kez uçurumdan aşağıya düşmedi, birine çarptı; birinin siyah botlarına. Bakışlarım yukarıya tırmandığında Korhan'ın yüzüyle karşılaştım, yüzündeki gülümsemeyle ve üstün bakışlarıyla.

"*Satranç oyununda şah en önemli taştır ve bir piyon hiçbir zaman önemsenmez,*" diye mırıldandı, cümleye bakmadan ve hemen devam etti: "*Fakat bir şahı bazen piyon da mat edebilir, önemli olan zaferdir.*" Hafifçe yere çöktüğünde ayağının ucundaki şahı eline aldı, havaya kaldırıp bana gösterdi. "Geç oldu ama satrancın kurallarını da öğrendim, Minel Karaer." Gözlerini kıstı. "Ve oyun bitti, tiyatro sona erdi, konserde ses kesildi. Ben Prometheus, sandığının aksine gerçek olan bendim, Korel beni taklit edendi. O başlattı, ben bitirdim. Sevgili Korel Erezli'nin kendi ölümüyle Edgardo ismi tamamlandı. Şimdi seninle gerçekleri konuşmamızın vakti geldi."

* Sayfadaki harf Prometheus'a ait olup, bütünüyle yazarın tasarımıdır.

35. YÜZLEŞME

Korel E. Erezli

2 ay önce, 2 Ağustos sabahı...

Her insana huzur veren bir koku vardı. Kimisine göre bir çiçeğin kokusu olabilirdi, kimisine göre yağmurdan sonraki toprağın kokusu, kimisine göre limon, kimisine göre benzin, kimisine göre kül, kimisine göre zehir.

Ben denizin kokusunu çok severdim, bana huzur verirdi. Tuhaftı, sudan bu kadar çok korkup denizin kokusunda huzur bulmak fakat kendimi ne zaman kötü hissetsem o denizin kenarına gider, bir bira alır, huzur bulmaya çalışırdım.

Altında yatanları düşünme fırsatını bile kendime vermemiştim; ben zaten genelde kendi yaşadıklarımın altında yatanları düşünmezdim. Düşünmek insanı yıpratırdı, düşünmek daha büyük bir karanlık demekti, o karanlığa kucak açmaya gerek yoktu; özellikle zaten onun içinde yaşıyorsan.

Şimdi burnumda deniz kokusu vardı, dalgalar yoktu, suyun sesi de öyle ama burnumdaki denizin kokusu huzur veriyordu hem de hiç huzur vermemesi gereken zamanda. Gözlerim kapalıydı, ellerim arkadan bir iple bağlanmıştı, bacaklarım da öyle ve bir sandalyeye oturtulmuştum. Korkmam gerekiyordu çünkü yeniden aynı şeyleri yaşatabilirlerdi fakat o denizin kokusu öyle keskin hissediliyordu ki korkuya bile fırsat yoktu.

Bulunduğum yerin kapısı açıldı, buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Bayıltılmış mıydım? Hayır, hiçbir sonuç yoktu. Yine zihnimde boşluklar vardı, tek hatırladığım kendimi koşarken bir ormanın içinde bulduğumdu, eski yanan merkezin orada. Başka hiçbir şey yoktu. Neden kaçtığımı, ne yaptığımı bilmiyordum. Arkamda birileri mi vardı? Şimdi o arkamdakiler mi

beni esir almıştı? Duruşmadan kaçtıktan sonra beni bu kadar kolay mı bulabilmişlerdi? Hapishaneye mi girecektim? Hapishane, o akıl hastanelerinden çok daha güvenliydi.

Odanın kapısı kapandı, biri yürümeye başladı; nefes sesi sıktı, heyecanlı değil fakat keyifli gibi, belki de gülüyordu. Simsiyah mendille bağlanan gözlerimin ardında kim olduğunu bilmiyordum ama bu sabah hissettiğim denizin o güzel kokusu, akşama kan kokusuna dönüşebilirdi.

Bundan da artık emindim.

Karşıma bir sandalye çekildi ve alt taraftan siyah botlarla karşılaştım, bu bir erkekti. Herkes olabilirdi ama içimden bir ses Prometheus'un benimle olduğunu söylüyordu. Korkuyu bekledim, korkmalıydım ama yine bu duygu bana uğramadı. Artık yanmaktan mı yoksa ölmekten mi korkmuyordum?

Herkesin düşündüğünün aksine her gece uykularımı kaçıran ölümden öylesine çok korkuyordum ki bu yaşama bağlılık değildi, bu ölümün verdiği acıdan korkmak demekti. Bir acıyı daha kaldırabileceğimi düşünmüyordum. Bir acıyı daha kalbimin kaldıracağına inancım yoktu.

Karşımdaki kişi hareketlendikten sonra gözümdeki siyah mendili sakince açtığında dakikalardır karanlığa alışan gözlerim görmekte zorlandı, birkaç kez kırptığımda ise ilk gözüme çarpan, eski bir odanın içinde olduğumdu ve karşımda oturan kişi, net görmeyen gözlerime rağmen tanıdığım bir isimdi. Ben zaten onu bulanık gözlerle görmeye alışıktım, küçükken karşısında sürekli ağladığımdan ötürü.

O kişi Korhan'dı.

Dikkatlice ona bakarken arkasındaki yatağı fark ettim, ardından yatakta uzanan kadını, beni izleyen gözlerini ve ölmek üzere olduğunu. Annem, İdil Erezli hemen onun arkasındaydı. Korku değil, acı kalbimin üzerine oturduğunda o denizin kokusunun nereden geldiğini, bana ne çağrıştırdığını hatırladım.

Annem daima deniz kokardı, parfümü deniz kokusu gibiydi ve şimdi odanın içinde öyle bir deniz kokusu vardı ki bunu nasıl unuturdum, bilmiyordum. Benim annem deniz kokardı, annem

bana yüzmeyi öğrettikten sonra deniz gibi kokmaya başlamıştı: bu belki de benim aptal zihnimin oyunuydu ama annem tam karşımda, yarı ölü bir şekilde yatıyordu.

"Anne," diye mırıldandığımda, annem başı yan bir şekilde bana bakmaya devam etti. Bir ilacın etkisinde gibi ya da beni tanımıyormuş gibi. Öyle boş ama bir yandan da öyle bir acıyla bakıyordu ki onu seneler sonra görmenin verdiği mutluluğu bile hissedemedim, şaşkınlığı da öyle. Sanki bir kâbusun içinde gibiydim veya o bir hayalden de ibaret olabilirdi. Her şey çok ani, çok anlamsız ve bir o kadar da karmaşıktı. "Anne," dedim yeniden. "Sen misin?" Bakışlarım Korhan'a yeniden döndüğünde sırtını sandalyeye yasladı ve gülümseyerek bana baktı; bu gülümsemesini bilirdim, ne zaman bana karşı bir zafer kazansa aynı gülümseme yüzünde olurdu.

Derin bir nefes verdikten sonra, "Korel Edgardo Erezli," dedi rahat bir sesle. "Bu büyük buluşmayı uzun zamandır bekliyordum." Başıyla arka tarafını, annemi gösterdi. "Ve sonunda berabersiniz, umuyorum ki ebediyen beraber kalacaksınız."

Bir kez daha anneme baktım, donuk gözlerle beni izliyordu. Her şeyi düşünebilirdim ama Korhan'ın annemi esir tuttuğunu düşünmezdim, bu kadarını yapabileceği aklıma bile gelmezdi. "Ne yaptın?" diye mırıldandığımda yeniden ona bakıp, dişlerimi sıktım. "Ne yaptın lan sen?"

Korhan gülmeye başladı. "İşte şimdi aynı dili konuşmaya başlayacağız; hoş, sen zaten hep benim dilimi konuşmaya çalışırsın."

İçimdeki öfke kalbimi sıkıştırdığında olduğum yerde hareketlendim ve bağırarak, "Ne yaptın lan?" diye sordum, ellerimi iplerden kurtarmaya çalıştım ama öyle sıkı bağlamıştı ki kurtuluş imkânsızdı. "Bunu ona nasıl yaptın?"

Korhan ayağa kalktı ve kollarını önünde bağlayıp annemin yanına ilerledi. Tepeden ona bakarken, annem beni izliyordu. Bitkindi, canlı bile değildi. Onu mahvetmişlerdi ya da mahvetmişti, bilmiyordum. "Keşke bunları annen sana anlatabilseydi ama görüyorum ki o ölmek üzere," dedi Korhan düşünceli bir sesle. "O yüzden ben başlayacağım, en başından." Bakışları bana

döndü. "Hikâyem ikiye ayrılıyor, Korel Erezli. Bir sizin tarafınız, bir Karaerlerin tarafı."

Bu son damlaydı. "Minel nerede?" diye bağırdığımda bakışlarımı kapıya çevirdim ve o an, bizi günlerce burası güvenli diye uyuttuğu evin içinde olduğumuzu fark ettim. Annem, hemen yan odamızda esirdi ve bunu ben bilmiyordum, hiç bilmemiştim. O kapıların ardındaydı, biz uyurken annem bizimle aynı evdeydi. "Orospu çocuğu!" diye haykırdığımda ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarımı da sıkıca bağlamıştı. "Seni mahvedeceğim! Minel nerede?"

Korhan güldü. "Minel, benimle," dedi rahat bir sesle. "Ve güvende. Benim yanımdaki herkes güvendedir, Korel Erezli, senin aksine. Söylesene, onu en son ne zaman gördün?"

"Yalan söylüyorsun," dediğimde içimde artık korku filizlenmeye başlamıştı, o korku Minel içindi. "Bir şey yaptın ona." Daha fazla çırpındım, çırpınırken ipler bileklerimi kesti ama bunu hiç umursamadım. "Yalan söylüyorsun," diye hırladığımda belki bileklerim parçalanacaktı ama ona zarar vermesine izin vermeyecektim. Son gördüğümde mahkeme salonunda beni izliyordu; bakışlarında hem hayal kırıklığı vardı hem büyük bir nefret hem de büyük bir inanç. Hepsi karmaşıktı fakat orada, Büge'yi öldüren kişinin yüzündeki Joker maskesi, ona yine aynı şeyi düşündürmüştü.

Prometheus benimle oynuyordu; onun tek derdi benimleydi. Benden sonra Minel'leydi.

Prometheus... Gözlerim irice açıldı ve hareketlerim bıçak gibi kesildi, dikkatlice Korhan'a baktığımda boğazımda şiddetli bir yanma hissettim; yangın kalbimden geliyordu.

"Bir şey mi?" Korhan öyle bir güldü ki yeniden karşımdaki sandalyeye oturana kadar gülüşü kesilmedi. "Ona sen bir şey yaptın, Korel Erezli. Onu neredeyse öldürecektin; ah, yoksa hatırlamıyor musun?"

Ne demeye çalışıyordu? Ne anlatıyordu? Zaman kazanıyor olmalıydı, Minel'e zarar vermişti, o verdiği zararı kapatıyordu. Arkasındaki yatağa baktım, annem gözlerini kırpmadan bizi izliyordu. Anneme de zarar vermişti. "Seni mahvedeceğim," diye hırladım.

"Hangi yüzünle?" diye sordu Korhan bu kez.

"Seni mahvedeceğim!" diye haykırdım. "Seni bitireceğim!"

Korhan bir kez daha güldü, ardından kolundaki saate bakıp derin bir nefes verdi. "Korkak küçük kardeşim, Korel Erezli," dedi sırıtarak. "Çok zamanımız yok; şimdi beni dinle, sana bir masal anlatacağım. Yeniden."

"Sikerim masalını," dedim gözlerinin içine bakıp. "Aç ellerimi, o boynunu kıracağım senin." Bakışlarım yeniden anneme döndü, yutkunmakta zorlanıyordu. "Ona bunu nasıl yapabildin?" diye sorduğumda kalbimde büyük bir acı vardı. "O seni her kim olursan ol, evladı olarak bildi."

Korhan'ın bu kez gülüşünde bir katilin havası vardı; gerçek bir katilin. "Küçükken, sen henüz doğmamışken babam tarafından yetiştirme yurduna verildim," dedi Korhan sakin bir sesle. "Hikâyenin bu kısmını biliyorsun ama neden bırakıldığımı bilmiyorsun, değil mi?" Umurumda değildi, hiçbir zaman olmamıştı. "Küçükken herkese zarar vermeye çalışırdım," dedi çenesiyle beni işaret ederek. "Aynı senin gibi ama tam tersin. Sen kendine zarar veriyordun, ben başkalarına. Beş yaşındayken kümesteki tavukların boynunu kırıyormuşum." Omzunu kaldırıp indirdi. "Yani babamın yetiştirme yurdundaki müdüre anlattığı buymuş, ne kadarı doğru bilmiyorum. Hatta en sonunda ona zarar vermeye kalkmışım, uykusundan uyandığında beni karşısında bir bıçakla görmüş. Boynunu kesmek üzereyken." Yine omzunu kaldırıp indirdi. "Bunu da hatırlamıyorum fakat onu sevmediğimi anımsayabiliyorum. Her neyse. Babam bütün bunların ardından benim gibi bir çocuk istemediği için yetiştirme yurduna vermiş. Hatta tedavi edilmem gerektiğini çok sonra mektupla anlatmış, o an söyleseymiş beni almazlarmış. Müdür öyle söylemişti, aşağılamak için."

"Bütün bunları neden anlatıyorsun?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Anlatıyorum çünkü bu çocuğa üzülecek misin diye merak etmiştim, elbette ki üzülmedin, değil mi?" Korhan yeniden sırıttı. "Kimse o çocuğu babasının neden bıraktığını sorgulamadı o zamanlar yetiştirme yurdunda çünkü ben hastalıklı bir çocuk-

nım. Kim böyle bir evlat isterdi, öyle değil mi? Kötü, yaramaz, söz dinlemeyen, acıdan beslenen... Halbuki geçen gün düşündüm, küçük kardeşim. Dedim ki, belki babam o zamanlar bana sevgi gösterseydi zarar vermekten vazgeçebilir miydim?" Birkaç saniye düşündükten sonra dilini damağına vurdu. "Şu an hayır diyebiliyorum ama çocuk Korhan'a sorsak tam tersini iddia edebilirdi çünkü o da çok çabuk kabullenmedi kendisini. Küçücük Korhan'a kimse iyileşebilirsin demedi, onu aldılar yetiştirme yurdunda boş bir odaya, diğer çocuklardan uzak tuttular, kendi kendine zarar vermesine izin verdiler. Korhan o odanın içinde savaş verdi, iyi bir insan olmak için değil ama diğer çocuklarla aynı olabilmek için fakat o dürtü, küçük kardeşim," gözlerini kapattı, derin bir nefes verdi, "o dürtü yakamı hiç bırakmadı ve bir gece, yetiştirme yurdundaki büyük çocuklar tarafından dövülüp istismara uğradığımda o dürtü gitgide büyüdü."

Şu an anlattıkları bir yalandan ibaret olmalıydı, daha fazlası değildi. "Sana inanmıyorum," dedim başımı sallayarak. "Çünkü seni tanıyorum, hiçbir zaman dikbaşlı bir çocuk değildin."

"Çünkü maske takmayı öğrendim, güzel kardeşim," dedi Korhan gülümseyerek. "İnsanlar yüzüme bir maske takmam gerektiğini öğrettiler; o maskeyi yaratan da annen, İdil Erezli'ydi." Kaşlarım havalandığında arkasındaki annemin gözlerini kapattığını gördüm. "Bir gün yine o odadayken yetiştirme yurdunun müdürü gelip beni bir ailenin istediğinden söz etti. İnanabiliyor musun? Bir aile beni istiyordu, benim gibi birini istiyorlardı. İnanmadım, şaşırdım. Hem bir aile neden daha küçük bir çocuk varken beni istiyordu ki?" Kaşları çatıldı. "Ama isteniyordum, beni isteyen de Erezli ailesiydi." Dilini yeniden damağına vurdu. "Hayır, İdil Erezli'ydi, o zamanlar sen daha doğmamıştın, bir ailenin çocuğu olmuyor diye isteniyorum sandım. Ah, bu hikâyeyi o aptal kız, sen doğduktan sonra evlatlık alındım diye biliyor, olayı daha dramatize etmek için böyle anlattım ve o da tıpkı Özge'de olduğu gibi bana çok üzüldü. Her neyse, inanmayacaksın ama ilk defa sevildiğimi düşündüm veya kabullenildiğimi. Demek ki, demiştim, benim gibi çocukları da sevenler varmış."

"Annem seni seviyordu," dedim baskın bir sesle.

Korhan beni duymazlıktan gelerek devam etti. "İlk tanıştığım kişi annendi," dedi rahat bir sesle. "Beni gördü, saçlarımı sevdi; sanırım saçlarımı seven ilk kişi İdil Erezli'ydi. Saçlarımı sevdikten sonra kollarıma baktı, kendime verdiğim zarar için kızdı, bir psikiyatrist olduğundan söz etti. Beni iyileştirecekti, en azından ben öyle anlamıştım. Aldı beni, evine götürdü. O gün Cüneyt'le tanıştım, bana sanki hastalıklı biriymişim gibi bakıyordu ama İdil Erezli öyle değildi. Bir oda hazırlamıştı, oyuncaklar vardı, yatağımın üzerinde araba desenli çarşaflar, temiz kıyafetler, güzel kokular." Ellerini ovuşturdu. "Sevgiyi iliklerime kadar hissettiğim o üç günde ne kendime zarar verdim ne bir başkasına. Evet, o dürtü vardı fakat engelleyebiliyordum, her şey çok daha kolaydı." Korhan'ın yüzündeki gülümseme silindi, gözleri kısıldı, sandalyede öne doğru eğildi. "Ta ki dördüncü güne kadar. Annen sadece üç gün iyi anne rolünü oynayabildi, dördüncü gün beni psikiyatri kliniğine götürdü ve birkaç test yaptı, kâğıt üzerinde testlerdi, ardından korkutucu sorular sordu. O yaşta bir çocuğa korkunç gelecek sorulardı; evet, bana bile korkunç geliyordu ama bu soruların hepsini bana yönlendirdi, sonrasında ise beni bir kadavranın yanına götürüp ne hissettiğimi sordu. Morg odasıydı, buz gibiydi, üşüyordum ve o duygularımı öğrenmeye çalışıyordu."

"Hayır," diyerek karşı çıktım. "Annem bir çocuğa böyle davranmaz."

"Annen sana böyle davranmaz, korkak küçük kardeş," dedi Korhan sert bir sesle. "Fakat bana davrandı. Dördüncü gün o kadavraya götürdü, beşinci gün ölü bir fareyi kesmemi istedi, altıncı gün kendime nasıl zarar verdiğimi görmek için kolumu kesmeme izin verdi ve yedinci gün bir çöldeydik. O çölde bir adam asılmıştı, ölmüştü ve bana Prometheus masalını anlattı. Aslında Tanrı olduğumuzdan söz etti; ben Prometheus masalını ilk kez İdil Erezli'den duydum, sense benden."

Zihnimi zorladım fakat çocukluğumda bana bir masal anlattığını asla hatırlayamadım ama bunu ona söylemedim, dinlemeye devam ettim.

"O günden sonra İdil Erezli'yle aramızdaki bağ kuvvetlendi; o beni iyileştirmiyor, olduğum gibi kabul ediyordu ve

yaptıklarımın yanlış olmadığını söylüyordu. Çok sonra onun için bir denek olduğumu fark ettim, çok sonra dediğim sen hayatımıza girdikten hemen sonra." Başımı iki yana salladım. "Reddetme, sen hayatımıza girdin ve ben o kötü çocuğa dönüştüm. İlk önce beni eğitmekten vazgeçti, sonra aşağılamaya başladı çünkü artık ona keyif vermiyordum, başka bir denek istiyordu ama o denek sen olamazdın, sana kıyamıyordu. Seni doyuruyordu, seni seviyordu ama beni hep unutuyordu. Beni sevmiyordu." Nefes almadan devam etti. "Artık beni istemiyordu, ne anlatsam oralı olmuyordu, aklında fikrinde bir tek sen vardın. Artık onun dikkatini çekmiyordum. Ne yaparsam yapayım, umurunda değildim. Kendimi merdivenden aşağıya attığımda bile ilgilenmedi benimle ama sen düştüğünde dizini üfledi, gördüm."

"Sen delirmişsin," dediğimde aynı hisleri benim görmediğim ortadaydı. Annemin hiçbir zaman beni çok sevdiğini düşünmemiştim; sadece babam gibi dövmüyor, ötekileştirmiyordu. Beni çok sevseydi babamın şiddetinin önüne geçerdi, öyle değil mi?

"Hiçbirimiz aklı başında değiliz, küçük kardeş," dedi Korhan. "Lakin ben delirmedim, beni mahvetti. Şu arkamda yatan annen, beni öyle bir görmezlikten geldi ki ilk cinayetimi ben onun yüzünden işledim. Sadece onun dikkatini çekmek için gidip o yetiştirme yurdundaki müdürü öldürdüm. Öyle profesyonelce ve rahat bir ölümdü ki kalbine bir bıçak saplamıştım ve o ölmüştü." Gülmeye başladığında kanımın çekildiğini hissettim. "Ve annene bunu anlattığımda yanında sen de vardın, direkt senin kulaklarını kapatıp beni odadan kovdu."

Hatırlamıyordum, çocukluk anılarımın çoğunda Korhan yoktu bile.

"Ve o günün akşamı Cüneyt'e artık beni istemediğinden söz etti; sana zarar verdiğimden, yapamayacağından. Öyle ki öz babama ulaşıp ona vermeyi bile teklif etti; öz babamı ilk o gün, hoparlördeki sesinden tanıdım. Uykulu bir sesle beni istemediğini söylüyordu, beni hiçbir zaman istemeyeceğini ve artık Erezlilerin mesuliyetinde olduğumu. Üzerine de çok kırıcı bir cümle kurmuştu benim için babam, *o benim çocuğum olamaz*, demişti. Çünkü bir şeytandım onun gözünde." Parmaklarıyla

sandalyenin kollarında ritim tuttu. "O gün; bir dönüm noktasıydı, oyunun başlangıcıydı, nefretin ilk kıvılcımıydı." Bana bir kez daha yaklaştı, bu kez gözlerinde alev vardı. "Prometheus, çölün ortasında doğmadı, küçük kardeş; Prometheus, yeniden gözden çıkarıldığında doğdu."

Sanki bulunduğumuz yerde deprem oldu ve o depreme şahit olan sadece bendim. Bütün anılar, bütün gerçekler, bütün yalanlar birbirine girdiğinde Korhan'ın söylediklerini anlamakta zorlanıyordum ama aslında oradaydı, çok net ortadaydı. Bana Prometheus olduğundan söz ediyordu; senelerdir Prometheus hemen yanımda nefes alıyordu, taktığı o maskeyle bunu hiçbir zaman görememiştim.

Minel'in hayatını mahveden, benim denek olmama neden olan, annemi bu hale getiren, o kadar insanı öldüren Korhan'dı; Korhan, Prometheus'tu.

Ağzımı bile açmadan ona bakarken kalbim son hızla atmaya başlamıştı. "Her şey çok basit ilerledi," diye devam etti. "Maske taktım, annen beni görmek istemiyorsa görünmez oldum ve onunla bir anlaşma yaptım. Ben sana dokunmayacaktım, o da reşit bir adam olana kadar beni yanında tutacaktı. Tek anlaşması buydu fakat ilk önüne geçtiğim şart, senin şartın oldu." Korhan dudaklarını büktü sanki pişmanmış gibi fakat pişman değildi. "Sen hiçbir zaman mazoşist değildin, bunu sana zorlayan bendim fakat hatırlamıyorsun çünkü kişilik çatışması yaşıyorsun. Bu arada Cüneyt Erezli'ye seni şikâyet eden de hep bendim, bunların bazılarını anlıyordun ama bazılarından haberin bile yoktu. O seni sevmiyordu, bense ona boyun eğiyordum. Tam söylediğin gibi kölesiydim ama nedeni, maske takmamdı." Çok rahat bir şekilde gerindi. "Fakat bütün bunlara rağmen İdil Erezli hâlâ seni seviyordu, ben de bunun önüne geçmek için onu ortadan kaldırdım ve seni tamamen cehenneme ittim. Bu da içimdeki ateşi söndürmedi; ne kadar uğraşırsam uğraşayım, İdil'in senden nefret etmesine neden olamıyordum. Seviliyordun, Korel Erezli. Sevilmediğini düşündüğün zamanlarda bile seviliyordun."

"Sen," dedim dayanamayıp. "Minel'in annesini..."

"Ah," dedi Korhan gözlerini kısarak. "Kumar masasında onun canını almak çıktı, diyelim. Emin ol seninle Karaerleri konuşmak istemiyorum; onları konuşacağım kişi, Minel."

"Sen," dediğimde ellerim yumruk halini almıştı. "Ona zarar vereceksin."

Korhan gözlerini devirdi. "Bir akıl hastanesi kurdum," dedi rahat bir sesle. "Ve bunu esirim olan İdil Erezli'yle beraber yaptım. Yetmedi, seni orada denek haline getirdim. Ellerimdeydin, oyun hamuru gibiydin. Hatırlıyorsun, değil mi? Seni ellerime veren, Minel Karaer'di. Sana inanmamıştı, o zaman da Prometheus olduğunu düşünmüştü. Tek arkadaşın o turuncu saçlı kızdı ve senin elinden onu aldım; yetmedi, hayal kırıklığına uğrattım ve seni dönüştürdüğüm kişi, benim bile ummadığım bir kişiydi." Çenesiyle beni işaret etti. "Zihin ve psikoloji en büyük silahtır, küçük kardeş," diye mırıldandı rahat bir sesle. "Ve sen benim için en güçlü silaha dönüştün."

Yutkunmakta zorlandığımda, "Beni," dediğimde bu kadar bilgiyi artık kaldıramayacağımı fark ettim. "O akıl hastanesinde işkencelerle..." Gözlerimi kapattım, vücudumda yine acı vardı, yangını hissediyordum, o denizin kokusu yoktu. Hiçbir şey yoktu, sadece hissettiğim acıydı. "Bana ne yaptın?"

Korhan ellerini birleştirdi; gözlerimin içine bakarak öne eğilerek. "Satranç oynarken bana ne dediğini hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu sakin bir sesle. "Oyunu kazanmak, rakibinin zihnini okumaktan geçer, demiştin." Başını omzuna doğru yatırdı. "Sen çocukluğundan beri yanında olan Prometheus'un zihnini öyle güzel okumuşsun ki ona dönüştün; sen Prometheus oldun, küçük kardeş. Asıl sosyopat olan bendim ama sen, benden bile daha kötü birine dönüştün."

Nefesim kesilip titremeye başladığımda, "Ne saçmalıyorsun?" diye fısıldadım.

"Cinayetlerin ilham vericiydi," dedi Korhan. "Küçükken anlattığım masallardan çok daha iyiydi." Başımı iki yana salladığımda ellerimi açmaya çalıştım yeniden ama imkânsızdı. "Zihninde boşluklar var, değil mi?" diye sordu Korhan. "Hatırlamadığın kısımlar. Söylesene, vücudundaki izlerin hepsini

ben mi yaptım denek olduğunda?" Başımı art arda iki yana sallarken yeniden ayağa kalkmaya çalıştım. "Senin kafanın içini senden daha iyi biliyorum, Korel Erezli çünkü biz aslında aynı kişiyiz, nereye gitsen bir adım arkandaydım ben."

"Ne saçmalıyorsun?" diye haykırdığımda kapıya baktım ve yeniden ona döndüm. "Beni çöz, beni çöz, seni mahvedeceğim."

"Dinlemek istemiyorsun çünkü gerçeklerle geliyorum sana," dedi Korhan hızla devam ederek. "Denek olduğun zamanlar sadece vücudundaki hasarlarla kurtulduğunu düşündün, bir süreden sonra değiştiğini fark ettin ama aldırış etmedin. Bu da yetmedi, kimseyle paylaşmadın. Bazen nerede uyuduğunu bile hatırlamadın, sustun. Dövmelerinin bazılarının anlamlarını bilmedin ama ben biliyorum, hangisini neden yaptırdığını." Bir anda ayağa kalktı ve üzerimdeki tişörtün önünü yırtarak açtı, göğsümün altındaki kartal dövmesini gösterdi. "Bunu Prometheus yaptırdı çünkü kartalın onun için ayrı yeri vardı." Kendimi ondan kurtarmaya çalıştım ama çenemi sertçe tutup kendine çevirdi. "Tanış kendinle, sana gerçekleri anlatıyorum. Asıl deli olan sensin, çoklu kişilik bozukluğun ve dört kişiliğin var. Çocuk ve Prometheus kişiliğin hâlâ seninle ama kadın ve doktor kişiliğin senden uzaklaştı."

"Kapa çeneni!" diye haykırdığımda çırpınmaya başladım. "Ben kimseyi öldürmedim bir cani gibi!" Ellerimi kurtarmaya çalıştım, bileklerim acıdı; bacaklarımı kurtarmak imkânsızdı, hayır, bu anlattıkları da imkânsız olmalıydı, büyük bir saçmalıktı. Bunlar olamazdı.

Korhan hiçbir tepki vermeden ayağa kalktı ve köşeye bıraktığı dosyayı alıp yanıma geldi. Başımı çevirdiğimde yeniden sertçe çenemi tuttu ve dosyayı gözüme soktu. "Bu dosyada öldürdüğün herkes var," dedi sakin bir şekilde. "Senin görüntülerinle. İlk önce Doğan Yankı'yı öldürdün, beklemiyordum ama öyle güzel ve etkileyici bir cinayetti ki hayran kaldım." Eli çenemden boynuma kaydığında hafifçe sıktı. "Sonra Kartal'ı öldürdün, o dişleri söktüğün her anın videoları var elimde." Titremeye başladığımda, cümlelerinin üzerine her Prometheus cinayetinin ardından hatırlamadığım boşluklar olduğunu anımsıyordum. "Sonra kimi öldürdün dersin?" Gülmeye başladı. "Babanı, Cüneyt Erezli'yi."

Hayır, bunu yapmamıştım, yapmış olamazdım, o ben değildim. "Ve emin ol, cinayetlerin o kadar hayranlık uyandırıcıydı ki bir süre sana dokunmadan izleyiciydim ama o süreden sonra dayanamadım ve sana ortak oldum. Ferit Karaer'i öldürürken öyle keyif aldım ki, o dans ettiğiniz günün akşamındaki tiyatroyu hazırlamak hayatımda aldığım en güzel karardı. Zaten sen suçlu ilan edilecektin, benim cinayetlerim göze batmayacaktı bile."

"Hayır," dediğimde gözlerimi kapattım ve zihnimde silik dönen o görüntülerden arınmaya çalıştım. Orada, Kartal'ın karşısındaydım sanki ve yanımda yaşlı bir adam vardı. Hayır, işte orada babamlaydım, benim karşımda korkuyla bana bakıyordu. Hazzı hissediyordum, onu öldürmek keyif vermişti; hayır, bu ben değildim. Sadece kuruyordum, onun anlattıklarına göre şekil alıyordum.

"Filmim tam istediğim gibi ilerliyordu, küçük kardeş," dedi Korhan boynumu bırakıp. "Sen gittin, Doğuş'u benim elimden kurtardın. Bunu yapacağını zaten biliyordum, o kumarhaneye gelirken tek düşündüğüm buydu, Özge'yi öldürtmek ise hayatımda aldığım en doğru karardı çünkü konuşmaya başlayacaktı, durmadan o aptal turuncu kızın tepesindeydi, eski sevgilisi Mine'yi unutamıyordu. Yanımda artık onu daha fazla tutamıyordum; Minel Karaer'i kendime bağlamam gerekiyordu, bu da suçluluktan geçecekti. Bir taşla iki kuş vurdum, hem Doğuş'u serbest bıraktırdım hem Minel'in bana karşı zaafının oluşmasını sağladım Özge'yi öldürterek. Zaaflar inançları doğurur; Minel'in inancı ve güveni, Özge'nin ölümünün ardından ortaya çıktı. Bütün rollerime inandı, inandınız. Kimse Prometheus olmamdan bir an bile şüphelenmedi, Özge ise zaten nefret ettiği bu hayattan son görevini yerine getirerek vedalaştı; intihar onun için de ödüldü."

Gözlerimi açtığımda artık çırpınmak bile istemiyordum. "Minel'in bütün bunlarla ne ilgisi var?" diye sordum. "Onu neden yanında istedin? Sen yalancısın, sen bok gibi bir yalancısın ve şu an bütün bu anlattıkların..."

"Çünkü seni bitiren sadece Minel Karaer," dediğinde tiksinirmiş gibi nefesini verdi. "O senin en yakın arkadaşındı ve büyüdüğünüzde yani sen aptal intikam oyununla merkeze geri

döndüğünde bir süre sonra yine ona bağlandın hatta âşık oldun, öyle değil mi?" Korhan'ın gözlerinde haz vardı, Minel'e zarar verecekti ve ben ne kadar çırpınırsam çırpınayım onu kurtaramayacaktım. "Fakat tek neden elbette ki bu değil. Hem nedenlerin ne önemi var ki? Ben bundan keyif alıyorum, bu bana haz veriyor."

Öyle hissiz, öyle nefret doluydu ki bu zamana kadar taktığı maskeyi nasıl gizleyebilmişti, anlam veremiyordum.

"Sen gittiğinde cinayetlerin bitti, inan o kadar sıkıcı zamanlardı ki." Bıkkın bir nefes verdi. "Turuncu aptal kız her gün senin için ağladı, inanabiliyor musun? Sense bir âşık gibi ona zarar verdiğini düşündüğün için gittin; gitmedin aslında, hep bir adım arkasındaydın ama onunlaydın. Çünkü en çok o zamanlar kim olduğunu sorguladın, değil mi, küçük kardeş? O çelloyu çaldığını gördün, o günü hatırlayamadın, o yabancı kim bilemedin, kendinden kaçtın, sonra o içindeki aptal aşkınla o kızı kurtarmak için gittin."

Gidişimi hatırlamıyordum, bu öyle derin bir itiraftı ki; hiçbir psikolojik test bunun gerçekliğini kanıtlayamazdı. Onsuz geçirdiğim anların çoğu da silikti, bahsettiği hangi kimlikle olduğumu bilmiyordum, Prometheus olamazdı çünkü hiçbir cinayet işlenmemişti ama diğer kimlikler... Kahretsin, aklımı kaçıracak gibi olduğum o günlerde hâlâ Minel'i gizli gizli izliyordum; o evimin önündeyken, hastanedeyken, okuluna giderken... Kendi hayatı için çaba gösterirken.

Fakat çoğu zaman da ne yaptığımdan habersizdim. Sadece bir kez kendimi bir daktilonun başında bulmuştum, o daktiloya yazdıklarımın anlamlarını bilmeden üstelik. Sonrasında Doğuş Karaer bana o dilden bahsetti, bir anlaşma olduğundan Prometheus'la. O dil, benim anlamadığım dil, Doğuş'un elindeydi.

Bu nasıl olabilirdi?

Mutsuzmuş gibi yeniden dudaklarını büktü Korhan. "Sonrasında ise dayanamayıp geri döndün, sorular kafandaydı ama onu bırakamadın ve bir cinayet daha işledin." Gülmeye başladı. "O barmen çocuğu öldürdün, gitgide kötüleşiyordun. Normalde Prometheus kişiliğinde bile olsan benden daha asildin, kendi

çapında. Öldürdüklerin de senin gibi kötü insanlardı ama o barmen iyi biriydi, küçük kardeş. Sen iyi birini öldürdün. Psikoloji ne garip bir şey ki o aptal Turuncu kızı kıskanman belki de Prometheus kişiliğine onu öldürttü."

Barmenin öldüğü günün gecesi kendimi ellerim kanlı, bir mezarlığın ortasında bulmuştum. Mezarlığa neden geldiğimi bilmiyordum, o ellerimdeki kandan hiçbir şekilde haberim yoktu; bu yaşadığımın kâbus olduğuna kendimi inandırmıştım. Sonrasında barmenin ölümünü öğrenmek, kendi içimde ilk defa sorgulamama neden olmuştu ama insan kim olduğunu bilirdi, değil mi? İnsan bir katil ise bunu hissederdi, değil mi? Hissetmeliydi. O halde ben neden şu an kendimi bir katil gibi hissetmiyordum? Peki ya katil gibi hissetmiyorsam neden Korhan'ın söyledikleri beni şaşırtmıyordu.

Birisi karşınıza geçip sizin bir seri katil olduğunuzu söylerse o kişinin karşısında dimdik durabilirdiniz; ben neden duramıyordum?

Neden verecek tek bir cevabım bile yoktu?

Arkadaki yatakta annemin bedeni vardı, ruhu ölmüştü; önümde Korhan oturuyordu, anlattığı hikâyelerin ardından Prometheus olduğunu söylüyordu, ayrıca benim de Prometheus olduğumu dile getiriyordu. Şimdiye kadar bu gördüklerim ve duyduklarımla çoktan çıldırmam gerekmiyor muydu? Neden bu kadar sakindim ve tek hissettiğim korku Minel içindi?

"Oyunun sonuna geliyorduk," diye devam etti Korhan fakat o barmeni öldürdüğümü söyledikten sonra devamını duymak bile istemiyordum. Devamında Büge vardı, o Joker yüzlü adam bendim. Hamile bir kadını öldürmüştüm, Minel'in en yakın arkadaşıydı, yıldızımız barışmasa da en yakın erkek arkadaşımın sevdiği kadındı. Onu öldürmüştüm, kim olduğum önemsizdi, onu ben öldürmüştüm. Ben mi öldürmüştüm?

"Dosyayı göster," dedim sakince.

Korhan güldü, alayla hatta küçümseyerek. Ardından, "Fotoğraflardan çok daha fazlası var," dedi başını sallayıp. Ayağa kalktı, köşedeki çantasına ilerlerken bakışlarım yatakta uzanan anneme bir kez daha kaydı; Korhan'ın anlattıklarının aksini

iddia etmesini bekledim fakat o sırada zihnimde dönen anılar, sanki gerçekten başka bir kişiliğime ait gibiydi.

Yatakta uzanıyordum, başımda Korhan vardı ve bana Prometheus masalını anlatıyordu. Bu anı değişiyordu; Korhan yatakta uzanıyordu, İdil Erezli ona bu masalı anlatıyordu. Bir kapı aralığından onları dinliyordum.

Şaşkınlıkla anneme baktığımda Minel'in annesini de bir denek gibi kullanmak istemesi hatta onu akıl hastanesine yatırmak için gösterdiği çaba aklıma geldi. Prometheus'la işbirliği içindeydi, Mehveş Karaer'i bitirmek istediğini düşünüyordum ama hayır, annem bir sosyopat mıydı, bilmiyordum fakat insan psikolojisiyle kafayı bozmuştu. Mehveş Karaer'i de denek olarak kullanmak istiyordu.

Başımı iki yana salladığımda Korhan kucağıma dizüstü bilgisayarını koydu ve ekrandaki gizli bir dosyaya girdi, dosyanın adı ise oldukça manidardı: EDGARDO.

"Kendine ait alfaben var," dedi Korhan hayranlıkla. "Cinayetlerin benim anlattığım masallardan çok daha farklı ama bir yandan da daha özgün. Her cinayetin ardından bıraktığın yarım cümleler hayranlık uyandırıcıydı; fakat en sevdiğim cümle, daima, çocukluğumuz tohumumuzdur olacak." Yutkunduğumda kendimle yüzleşmeye hazırlıksızdım ama Korhan bunun için can atıyordu.

Bir videoya tıkladı; video oynamaya başladığında ilk gördüğüm Kartal'dı ve orada, karşısındaydım. Kartal bir ağaca bağlıydı, bense ona işkenceler çektiriyordum. O an kendimi izlemek bir yabancıyı izlemekten farksızdı fakat yüzüm tamamen açığa çıktığında ve bakışlarımdaki o ifadeyi gördüğümde, aslında bu sakinliğimin şaşkınlıktan değil korkudan olduğunu anladım.

Kendimden korkuyordum, en başından beri ve bir gün kendimle yüzleşeceğimi biliyordum ama yüzleşme bu şekilde gerçekleşemezdi. Bu kadarını ben bile tahmin etmemiştim.

Acıyla nefesimi verdiğimde omuzlarım düştü, direncim kırıldı ardından gözlerimi kapattım; o gözlerimi kapattığım esnada tek gördüğüm yüz, Minel'in yüzüydü. Günlerce onun yanında bu adam olarak mı kalmıştım? Peki ya nasıl gizlemiştim? Onu

kendimden nasıl koruyabilmiştim? Bu saatten sonra nasıl koruyacaktım?

"Seninle benim aramdaki en büyük fark, benim gerçekten bir Tanrı olmam," dedi Korhan ama kalbimin gümbürtüsünden onu zar zor duyuyordum, nefesim kesiliyordu; ben kimdim? Bununla yüzleşmek çok ağırdı. İçimde kaç kişi yaşıyordu? "Kullarımın olması, o kullarımın daima bana tapması ve yanımda bulunmaları. Sen sadece ölüm makinesiydin, bense hepsiydim. İşte Göksel ve Azra da benim kullarımdı, tapanlardı."

Gözlerim kapalı bir şekilde, "Tarikatın var," dedim kumarhaneyi hatırlayarak.

"Evet," dedi Korhan, güldüğünü anlayabiliyordum. "O insanların hepsi ama hepsi bana tapıyordu ve daha nicesi. Prometheus kişiliğinle zeki birisin ama bu kişiliğinle bir aptaldan farkın yok." Ellerim titriyordu, aptal olmak da korkak olmak da şu an umurumda değildi. "O akıl hastanesini yakacağını, sonrasında Minel'i affedip kendini ona adayacağını, her şeyi biliyordum çünkü haklıydın, rakibin zihnini bilmek, o oyunu kazanmak demekti." Gözlerimi açtığımda titremeye başladım, öfkeden değil saf bir acıdan. "O akıl hastanesinde işime yarayacak herkesi kurtardım, hepsi de kullarım oldu. Silahlı askerler yaratmak kolaydır küçük kardeş ama psikolojik silahlar daima sana savaşları kazandırır. Şimdi koca bir ordum var, o koca ordum bana tapıyor, taptıkları kadar da harika bir silahlar." Omzunun üzerinden anneme baktı. "Bu planı beraber yaptık, ben gerçekleştirdim, o cezasını çekti; olsun."

Başımı öne eğdiğimde yenilgiyi damarlarıma kadar hissediyordum, hem de en başından beri. "Bilekliği bilerek söyledin, değil mi?" diye sordum çaresizce. "Minel'e vereceğimi biliyordun."

"Elbette," dedi Korhan. "Zaten o bilekliği bahçesine bırakan da bendim, günü geldiğinde kullanması için. Bir bileklik bu kapıyı açıyor, diğer bileklik yan odayı."

"Neden?" diye mırıldandım başımı kaldırmadan, ardından bu sorduğum sorunun mantıksız olduğunu fark ettim. O bir sosyopattı, Korhan Erezli bir sosyopattı, hisleri yoktu, çok daha

fazlası, herkesin hayatındaki o kara lekeydi. Fakat ben de o kara lekeydim, hiçbir farkım yoktu.

Aynı anda onlarca gerçeği kaldıramıyordum ama kaldıramadığım en büyük gerçek, kaybettiğim benliğimdi. "Neden?" dedim bir kez daha. "Neden bunu şimdi yapıyorsun?"

"Çünkü oyun bitti, intikam sona erdi," diye cevapladı. "Yani erecek, biliyorum. Herkes bana yaşattığının cezasını çekecek."

Başımı eğdiğim yerden kaldırdığımda yüzüme dikkatlice bakıyordu. O ana kadar ağladığımı bile fark etmemiştim; başka bir zaman olsa Korhan'ın karşısında bu şekilde olmak canımı yakardı, en son çocukken karşısında ağlamıştım fakat şimdi bundan çekinmiyordum çünkü sondaydım, dipteydim, yenilmiştim, çaresizdim. "Büge," dediğimde boğazımda büyük bir yumru vardı. "O hamileydi." Çekinmeden ağlamaya devam ettiğimde hıçkırıklarım bulunduğumuz odayı doldurdu. "O hamileydi, bir anneyi öldürdüm."

"Ah," dedi Korhan acımasız bir alayla. "Ağlayan katil, bir film repliği gibisin şu an."

"Büge'yi öldürdüm," dedim söylediklerini duymazlıktan gelerek. "Onun hiçbir suçu yoktu, o barmenin hiçbir suçu yoktu." Daha yüksek sesle ağlamaya başladığımda şimdi korku, acı, nefret, öfke; hepsi aynı anda çıkıyordu. "Büge'yi öldürdüm!" diye bağırdığımda bakışlarım anneme kaydı. "Anne, ben bir anneyi öldürdüm; anne, ben bunu yaptım. Anne, bununla nasıl yaşarım?" Korhan'a döndüm. "Bu olmaz," diye fısıldadığımda başımı iki yana salladım. "Bu kadarı olmaz."

Korhan rahat bir şekilde kollarını önünde bağladı ve ağlamamın keyfini çıkardı; titreyen vücudumun, yenilgimin, yaşadıklarımın, kim olduğumun, yüzleşmelerimin hatta daha fazlası; keyifli ifadesinin yanında bir sigara yaktı. Orada annemden ve benden kendi çapında intikam alırken, zafer gözlerinin içindeydi.

"Büge'yi ben öldürdüm." Tek nefeste kurduğu cümlesiyle gözlerim açıldı ve inanmayıp ona baktım. "O kız bana o satranç oyununda aşağılayarak baktı ve zaten mahkeme öncesi bir şekilde senin Prometheus olduğuna dair kanıt lazımdı, gerçek bir kanıt. Bütün herkesin değil, Minel'in emin olabileceği bir kanıt.

O Joker makyajı büyük bir kurtarıcıydı." Sırıttı, içi acımadı bile. "Ve zaten Büge iyi bir anne olamazdı; çocuklar en büyük günahımız, öyle değil mi kardeşim? Bir günaha daha gerek yoktu."

Rahatlamam mı gerekiyordu? Hayır, kalbimin üzerinde daha büyük bir karanlık vardı. "O görüntülerle Minel benim Prometheus olduğuma..." İnandı, diyemedim çünkü ben... Aklımı kaçıracaktım; işte şimdi o uçurumun kenarında kendimi görmeye başlamıştım. Acının yanına hayal kırıklığı da geliyordu, kendime karşı duyduğum hayal kırıklığı tarif edilemezdi.

"Çok şaşırtıcı ama inanmadı," dedi Korhan gözlerini açarak. "Daha çocukken hemen inanıp seni bana vermişti ama bu kez inanmadı, yine de direndi."

"Geçmiş zaman," dediğimde kalbimdeki eksikliğin yanında sanki kocaman bir oyuk vardı.

"Artık inanıyor," diye karşılık verdi. "Çünkü sen ona zarar vermek istedin; sadece ona da değil, Gürkan'ı onun gözlerinin önünde öldürecektin ben gelmeseydim."

"Ne?" O kalbimdeki oyuk büyüdü, büyürken karanlığa daha fazla sürükledi beni. "Ne?" dedim bir kez daha, ardından olduğum yerden yine hareketlenmeye başladım. "Minel nerede?" diye sordum. "Gürkan nerede? Onlar nerede? Yalan söylüyorsun." Ellerimi çekiştirdim, halatlar daha fazla kesti. "Hangi yüzüm olursa olsun ben Minel'e asla zarar vermem, bunu yapmam. Yalan söylüyorsun."

Korhan bıkkın bir nefes verip gözlerini devirdiğinde, "Bunu ondan dinlemeye ne dersin?" diye sordu.

"O iyi mi?" diye sordum direkt.

"Şimdilik iyi," diye yanıtladı. "Şimdilik."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Ona bir şey yapmayacaksın." Bu kez bileklerimin hatta damarlarımın bile kesilmesini göze alarak ellerimi kurtarmaya çalıştım. "Ona benden söz ettin mi? Bunu biliyor mu? Ona ne yaptım?" Başımı yeniden kapıya çevirdim. "Burada mı? Gelecek mi? Ona zarar verecek misin?" Yataktaki anneme baktım, gözlerini yeniden kapatmıştı. "Anne?" diye sordum. "O burada mı?" Korhan'a döndüm. "Ne istiyorsun? Ondan ne istiyorsun?"

"Söylediğim gibi," dedi Korhan. "Prometheus kişiliğinle çok zekisin ama bu kişiliğinle aptalın tekisin. O sana inanmadı, o senin denek olmana göz yumdu, o seni boğdurdu, o işkencelerine boyun eğdi." Art arda başımı iki yana salladım. "Ona bir tercih hakkı sundum, o tercih hakkının sonunda seni unutmayı istedi o akıl hastanesindeyken, kimse ona zorla seni unutturmadı."

Sadece, "Ona bunu söyleme," diyebildim. "Çünkü o zorla unutturulduğumu sanıyor."

"Bu kadar iyi olman göz yaşartıcı," dedi Korhan. "Fakat o da gerçeklerle yüzleşecek elbette. Senin Prometheus olmanla yüzleşti, ardından buraya gelecek ve senin gerçekte kim olduğunla da yüzleşecek, sonrasında kendisinin aslında kim olduğuyla da. Herkes yaşattıklarının bedelini ödeyecek, kime olduğu önemsiz." Gözlerini kıstı. "Doğrular, kardeşim, doğrular. Doğrular asıl pusulamızdır ve kalbimiz her zaman doğruları söylemez."

"Kaldıramaz," diye kısık sesle nefesimi verdiğimde, diğer bütün yaşadıklarının ağırlığının yanında bu gerçeğin hafif kalacağını fark ettim. "Söylesene, ona ne yaptım?"

Korhan başını omzuna doğru yatırdı. "Bugün onunla buluşacaksın," dedi bir anda. "Çünkü benimle son kez satranç masasına oturacaksın, o satranç masasından sen kazanıp kalkarsan ben bu oyunu kaybetmiş olacağım, her şeyden vazgeçeceğim, söz veriyorum ama ben kazanırsam," dudakları keyifle yukarıya kıvrıldı. "Sen kaybedeceksin, kaybın ise onun canıyla olacak."

Onun canıyla. Minel'in atan kalbiyle. Aldığı nefesiyle. Hayatıyla. "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum konuşmakta zorlanarak. "Ben onun canını nasıl bir satranç masasına yatırırım."

"İşte asıl kumar da burada zaten," dedi Korhan. "Hatırlasana, küçük kardeş, sen Prometheus'ken de kumardan çok hoşlanırdın. Şimdi en güzel kumarı sunuyorum sana ve en basitini." Başını aşağı yukarı salladı, heyecanla ayağa kalktı. "Minel'in inancı, bizim kumarımız olacak." Hayır, bu çoktan yenilgiydi. "Eğer Minel bugün sana inanırsa kazanç seninle olacak, ben mat edilip vazgeçeceğim ama eğer sana inanmazsa mat edilen sen olacaksın, her anlamda ve onun kalbi benim avuçlarımın içinde olacak."

Bütün hayatımı düşündüm Korhan konuşurken. Geçirdiğim bütün zamanları, hatırlayabildiğim o şiddetten ibaret çocukluğumu, Korhan'ın hemen arkasında artık bayılan annemin şefkat sandığım sevgisinin aslında mecburiyetten geldiğini ve sonrasında Prometheus'un planı dahilinde olsa bile Minel'in hayatıma girişini. Geçirdiğimiz o günleri, gülümseyişini sonra karanlığı, ihaneti, inançsızlığı, işkenceleri, unutuluşları... İkinci kez tanıştığımızda yanıklarıma bakarken acıyan o görüntüsünü, halbuki onun için yanmışken bana bu şekilde bakmasını; üçüncü kez tanıştığımızda bir intikam için karşısında dikilip kötülüğe sürüklenişimi fakat en sonunda kıyamamamı... Belki de o kötülüğü bile içimde bir yerlerde yaşayan Prometheus yaptırmıştı çünkü ben ona hayatımın tersini gösterdiğinde bile kıyamamıştım.

Şimdi bütün hayatım gözlerimin önündeydi ve o hayatımın içindeki boşluklarda ben bir katildim, Korhan'ın söylediğine göre bir çocuktum da ve bir doktordum, bazen bir kadındım. Ben hepsiydim ama her şeyden önce ölümdüm, öldürücüydüm, zarardım, iğrençtim, ellerimde kan vardı, yok ederdim.

"Başka bir seçenek daha var," dediğimde insanın kendi ölümüne karar vermesi günlerini hatta aylarını almalıydı fakat benimki sadece birkaç dakikaya sığmıştı. İşte Korel Erezli, bu kadar değersiz bir adamdı. "Eğer bir can ise bedel, o can benim canım olsun."

Korhan buna hazırlıksız yakalanmıştı, şaşkınlığını gizleyemedi ve bir an, sadece bir an ondan acıma duygusunu bekledim ama yoktu, zaten hiç olmamıştı. O savcı, ahlaklı, çizgisinden şaşmayan, herkes tarafından saygı duyulan görüntüsünün altında yatan Prometheus kişiliğini bir benden gizlemezdi ve haklıydı, ben kendime dönüştüğümde kocaman bir aptaldan ibarettim.

"Onun canı için kendi canından mı vazgeçeceksin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Onun hasarsız kalbi için kendi bozuk kalbimden vazgeçeceğim," dedim fakat ölüm korkusu nefesimi kesecek kadar derinlerdeydi. "Çünkü ben zaten artık istesem de yaşayamam, bu şekilde devam edemem. Söylesene, nasıl devam edilir?" Bu soruyu yönelttiğim insanın saçmalığıyla kendime güldüm.

"Kazanma ihtimalinden hiç söz etmiyorsun," dedi Korhan. Dakikalardır ilk defa bu kadar net kırgınlığı hissettim. Gerçeklerden daha kırıcı olan, Minel'in o kumar masasında beni yalnız bırakacağından emin olmamdı.

"Çünkü biliyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. "Minel hiçbir zaman Korel'e inanmaz."

"Ya inanırsa?"

Derin bir nefes verdim. "Bir yanım inanmasını diliyor," dedikten sonra gözlerimi kapattım. "Bir yanım inanmaması için savaş vermeye hazır çünkü onu kendimden bile koruyamam, bunu artık görebiliyorum."

Minel'in karşısına geçip iki Prometheus olduğundan söz edebilirdim, Korhan'ın onun hayatını mahvettiğinden, benim aslında bir rahatsızlıktan dolayı... Hadi oradan, kendi içimde bile kendimi mi aklıyordum ben? O kadar da değildi, hangi mantıklı cümle yitip giden canları, o işkenceleri geri getirebilirdi.

"Benim," dedim zorlukla konuşarak. "Sence tedavim mümkün müdür?"

Korhan öyle bir kahkaha attı ki aşağılayıcı havası kendime acımama neden oldu. "Hayır," dedi net bir sesle. "Akıl hastanesine yatman gerekiyor ve senin akıl hastaneleriyle probleminin olduğunu biliyorum."

Gözlerimi yavaşça açtığımda, "Peki ya benden sonrası?" diye sordum. "Benden sonra ona ne olacak?"

"Bu beni ilgilendirir."

"Bırak yaşasın," deyip hızla devam ettim. "Bırak yaşasın, gerekirse bunun için sana yalvarabilirim, dizlerine kapanabilirim. Bırak yaşasın, o en suçsuz olanımız."

Korhan başını omzuna yatırdı. "Bakarsın ona da bir teklif sunarım," dedi. "Ya canı ya da her şeyi unutması." İkinci kırgınlığımı hissettim; Minel beni bir kez daha unutmak isterdi, üstelik ben öldükten sonra, unutulursam mezarıma da kimse gelmezdi, yalnız kalırdım. Bir zihinde yaşamamak, ölümden çok daha kötüydü. "Sanırım ikimiz de bunun yanıtını biliyoruz."

Yutkunmamın ardından Korhan'la göz göze geldik; gerçek bir göz göze gelişti bu. Geçen seneler, yaşananlar, düşen

maskeler. İçimizdeki savaş sona ermişti, o savaşın kazananı çoktan Korhan yani Prometheus olmuştu.

Kendisi de aynı şeyi düşünmüş olacak ki oturduğu sandalyesinden ayağa kalktı, üstten bana bakıp, "Tanrı her zaman kazanır," dedi kendini işaret ederek. "Ve sen kaybettin çünkü sadece benim gölgemden ibarettin."

"Tanrı her zaman kazanır," diye mırıldandım aynı şekilde. "Fakat sen bir Tanrı değilsin çünkü görebiliyorum, benden korkuyorsun." Korhan'ın yüzündeki ifade değişti. "Şu an beni yenebilirsin fakat tam karşında Prometheus olarak dikilseydim benden kaçardın çünkü şunu unutma, savaş açtığın çocukluğumdu, onu bile yenmekte zorlandın."

Dişlerinin arasından öfkeli bir nefes verdikten sonra hırsla çenemi sıktı. "Seni ben yarattım," dedi kibirle.

"Ve gün gelecek, seni de sen öldüreceksin." Çenemi daha sıkı tuttu, içimdeki korkuya rağmen ona alayla güldüm. "Ve ölürken bile daima şunu bileceksin, bu sandalyede karşında oturan öylesine bir Korel Erezli'yi bile bağladın sen, ona karşı gelemezsen diye. Eğer Prometheus olsaydım bir kumara bile gerek kalmayacaktı çünkü seni hem zekâmla hem gücümle alt edecektim. İşte son nefesini verirken bunu bilmek de senin cehennemin olacak. İtiraf et, Korhan, ciğerini durmadan yiyen o kartal benim."

Eli çenemden boynuma gittiğinde parmakları sıkıca dolandı, nefesimi kesmek istedi fakat bir yandan da kendisiyle savaş verdi. "Ölümün bir zehirle olacak," dedi başını sallayarak.

"Ve içimdeki herkesi öldüreceğim," dedim onaylayarak. "Ben öldükten sonra bile konuşulan Korel Erezli olacak, asıl gölge sen olarak kalacaksın." Hırsla bağırdığında bu kez parmakları daha sıkı dolandı boynuma ve nefes almakta zorlandım. "Sen kazanacaksın ve ben kaybedeceğim bugün ama zaman, zaferi bana getirecek, asıl kaybeden sen olacaksın. Çünkü Korel Erezli, emare bırakacak; sen bir leke bile olamayacaksın."

Boynumu daha sıkı sardığında öfkeden gözü dönmüştü, kibir bakışlarındaydı, aldığı her nefes artık onun da kalbini sıkıştırıyordu, biliyordum. Gözlerimin içine bakarken bir anda boynumu bıraktı, itekledi, sonra arkasını dönüp İdil Erezli'ye baktı;

İdil Erezli'nin gözleri açıktı, yüzünde bir gülümseme vardı, bana gururla bakıyordu.

Bu Korhan'ın hırsla sandalyeye tekme atmasına neden oldu, ardından odadan öyle bir hışımla çıkıp gitti ki annemle ben odada baş başa kaldık. Korhan gittiği an, dik durmakta direnen omuzlarım düştü, bakışlarım anneme kilitlendi. Her şeyin başlangıcı oydu. Her şeyin sonunu da o getirecekti, biliyordum.

"Anne," dedim gözlerimi kısarak. "Yandım ben, boğuldum, işkencelere uğradım, savaşlar verdim ama seni beklemekten hiç vazgeçmedim kurtarırsın diye." Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş silindi, kaşları havalandı. "Fakat şimdi görüyorum, seni beklemek de kötülükmüş çünkü sen de kötüymüşsün."

Yutkundu, bakışlarına pişmanlık oturduğunda yaşattığı her şeyin bedelini ödediğinin farkındaydım fakat bedel ödemek; geçmişi getirmiyordu, izleri silmiyordu, ateşi söndürmüyordu.

Gözlerini kapattı, cevap bile vermedi, elini sola doğru kaydırıp avcunu açtığında içinden bir bilye yuvarlanarak yere düştü, düştüğü yerden ayağımın ucuna ilerledi.

Bakışlarım bilyenin üzerinde gezindi, kalbime umut doldu, yüzümde bir gülümseme vardı. Bu bilye, Korhan'ın ben küçükken elimden aldığı uğurlu bilyemdi; siyah, içi kırmızı benekli. Bir gün geri vereceğini söylediği bu bilye, annem tarafından bana geri verilmişti. Bu bilyeye nasıl ulaşmıştı, her şey bir plan mıydı yine yoksa son bir ödül müydü, bilmiyordum ama içimde can çekiştiğini düşündüğüm o çocukluğumu ben ölmeden önce gülümseten o bilyeydi.

Demek ki diye düşündüm, kendi kendime. Çocukluğumuz içimizde yaşadığı müddetçe masumiyet daima vardı; en kötü insan olarak bunu düşünebilmek bile bir mucizeydi. Bu mucizeyi bana ufacık bir bilye hissettirmişti.

Eğer Minel bugün bana inanırsa bu bilyeyi ona verecektim ve diyecektim ki, *dinle, Minel, masumiyet hâlâ içimde bir yerlerde yaşıyor, savaş vermek için çırpınıyor, benim için direniyor. Bak, Minel; çocukluğum burada bana gülümsüyor, her şeye rağmen yaşa diyor ve ben senin bana inancınla yaşamaya devam etmek, bu masumiyet için savaş vermek istiyorum.*

36. ÖL VEYA UNUT

Burnumun ucunda külün kokusu vardı, ateşin çatırdama sesleri geliyordu, uzakta bir yerlerde su akıyordu, bilincim bir kapanıp bir açılıyordu. Bulunduğum yer sanırım hem cennetti hem cehennemdi, bilemiyordum ama benim baygın zihnimde hâlâ gürültüler ve fısıltılar vardı; gözkapaklarımdaki görüntüler bir türlü silinmiyordu.

Birileri bana sesleniyordu, birileri kollarıma dokunuyordu. İşte orada, kulağımın dibinde Büge adımı fısıldıyordu, *o değildi*, diyordu. *O beni öldürmedi, asıl öldüren kişi bir başkasıydı.*

Diğer kulağımın dibinden yine Büge'nin sesi geliyordu; *beni o öldürdü* diyordu, *âşık olduğun adam bir annenin ve doğmamış bebeğin katiliydi.*

Arkamdan annem ile Mine'nin sesi geliyordu; Mine savaş vermemi söylüyordu, bunu söylerken bana kızıyordu. O benden çok daha güçlüydü, ölüme bile boyun eğmemişti, benim de savaş vermemi istiyordu.

Annem çığlıklar atıyordu, kaçmak istiyordu, yine öfkeliydi. *Bizi kim öldürdü*, diye soruyordu. Kimin öldürdüğünün yanıtı vardı bende ve bu yanıtlar aklımı kaçırmama neden oluyordu.

İşte orada, hemen dizlerimin önünde Korel'in sesi vardı, ayaklarıma kapanmıştı. *Minel*, diyordu acı bir sesle. *Beni hiç sevmedin, değil mi? Minel, beni neden sürekli görmezlikten geliyorsun? Minel, beni neden sürekli onların eline veriyorsun? Minel, beni sen öldürüyorsun. Minel, bak ben ölüyorum.*

Acıyla inlediğimde gözlerimi açmaya çalıştım fakat karanlıkla yüzleştiğimde irkilip çırpınmayı denedim; o an, kâbus mu yoksa gerçek mi, belki de zihnimin bir oyunuydu, bilmiyordum ama bağlanmıştım. Kollarım ve bacaklarım bir sedyede bağlıydı, bir yatakta ya da, bilmiyordum ama gözlerim de sıkıca kapatılmıştı. Fısıltılar gürültülere dönüştü, vücudumdaki eller arttı ve avazım çıktığı kadar bağırıp çırpınmaya başladım.

Kurtuluş artık tamamen imkânsız görünüyordu fakat almak istediğim yanıtlar vardı, ölüm öyle kolay beni avuçlarının içine alamazdı.

"Buradasın, biliyorum!" diye bağırdım, bütün o fısıltıları bağırışımla susturarak. "Bana cevap ver! Buradasın! Göster kendini!" Çırpınmayı bırakıp çenemi havaya kaldırdım. "Biliyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Kim olduğunu biliyorum."

Bir el yine bana dokundu, ardından gözümdeki karanlığın yavaşça kalktığını hissettiğimde nerede olduğumu anlamak için etrafıma baktım ve etrafa bakmak, keşke cehennemde olsaydım dedirtti.

O kumarhanedeydim, bizim eski evimizdi ve şimdi Prometheus'un kumarhanesi olarak burada yaşamaya devam ediyordu, hayır, kumarhane de değildi, burası Prometheus'un asıl mabediydi. Burası, gerçek olanın asıl mabediydi. Burası, ailemi katleden Prometheus'un mabediydi.

İlerideki şöminede ateş yanıyordu, çocuk havuzu yeniden doldurulmuştu, kumar masaları kaldırılmıştı; tam karşıma baktığımda ise onlarca insanla göz göze geldim. Hepsi elleri önlerinde, başları yerde duruyorlardı.

Ve lanet olsun ki o insanlardan bazılarını tanıyordum.

İşte orada Göksel vardı, Korel'e taş atan. Yanında arkadaşı Azra duruyordu. Hemen arkalarında Doğan Yankı'nın evinde beni duvara yapıştırıp babamın yaşadığını söyleyen o adam vardı, o adamın solunda Korel'in mektubundan söz eden yaşlı adam. Hepsi ama hepsi elleri önlerinde, başları yerde bekliyorlardı, gözleri bana değmiyordu bile.

Onlar, Prometheus'un kullarıydı ve mahkemede anlattıkları birer yalandan ibaretti. Korel hiçbir zaman Azra'yı esir tutmamıştı. Göksel'i piranalara yem etmemişti. Bütün bu iftiraları Prometheus'a taptıkları ve onun sözünden çıkamadıkları için yapmışlardı.

Büyük salondaki loş ışık onları tamamen korkutucu bir hale getirmişti, hepsinin üzerinde bir örnek siyah kıyafet vardı; sanki bir ayinde gibilerdi ya da daha fazlası, birinin ölümünü kutluyorlardı. Bu ölüm, belki de bana aitti.

Kâbus olamayacak kadar gerçeklerdi hatta şu an, kâbuslardan bile daha korkunçtu fakat ben o kadar korkmuyordum ki

gülmeye başladım; kahkaham salonu doldurduğunda soldan onun çıktığını gördüm; adımları yavaştı, sakindi ve elinde bir mektup tutuyordu. Gözleri gözlerimdeydi; o bana bakarken kahkaham daha da arttı.

Korhan Erezli, gerçek Prometheus oydu. Korel bir yanılsamaydı, onun Prometheus olması bir psikolojik rahatsızlıktan ibaretti ama ailemi katleden, her şeyi çökerten kişi, Korhan Erezli'ydi. Bunu o piyonu gördüğümde değil mezarın başında gözlerimin içine bakarken anlamıştım çünkü o bakışlar, bir katilden çok bir caniye aitti.

Maskeler düşerdi, asıl olan o maskenin ardındaki yüzdü. Ben iki yüzle de karşılaşmıştım.

Kahkaham kesilmiyordu, Korhan tam karşımda durduğunda kaşları havada bana bakıyordu. Çığlık çığlığa bağırıp kaçmam mı gerekiyordu? Kaçamazdım ki. Yalvarmam mı gerekiyordu? Yalvaramazdım. Ağlamam mı gerekiyordu? Artık neye ağlayabilirdim? Mahvolmuştum, tükenmiştim, tek yapabildiğim gülmekti.

Ondan intikamımızı almayacak mısın, diye sordu ablam arkamdan. Onun sesini bastıran Büge'ydi. *Beni o öldürmedi*, diyordu.

"Zaten," dedi Korhan bir anda. "Düşündüğümden daha dirençli çıkmıştın ama şimdi tamamen aklını kaybediyorsun."

Başımı iki yana salladığımda gülmekten artık nefesim kesiliyordu ve o an, yine gülerken ağladığımı yanağımdan akan yaşlarla fark ettim. Bir anda ağlamaya başladığımda bileğimdeki kemerleri çekiştirdim, sonra avazım çıktığı kadar bağırdım: "Yeter!" Öyle bir haykırdım ki kahkahamdan daha yüksek çıktı. "Yeter! Öldür beni! Yeter! Kim olduğun, ne yaptığın, hiçbir şey umurumda değil! Öldür beni!" Bacaklarımı çekiştirdiğimde, o yatak benim ölümüme şahit olsun istiyordum. "Kurtulmak istiyorum, yeter!"

Ellerini yatağın ayakucuna koyup çenesini havaya kaldırdı; öyle üstün bakışları vardı ki bu zamana kadar o bakışlarında kendisini Tanrı sanan o adamı nasıl göremediğimi anlayamıyordum. "Oyunun sonundayız zaten küçük kız," dedi Korhan sakin bir sesle. "Belki de dakikalar sonra her şey son bulacak, çırpınmaktan vazgeç, Tanrı'na saygı göster."

Hırsla ona bakıp, "Her şeyi sen yaptın," diye tısladım. "Her şeyin suçlusu sendin, onun üzerine suçları attın, öyle değil mi? Hatta o belgeleri de..." Hayır, Korel de Prometheus'tu. Kahkaham bir kez daha o salonun içini doldurdu, sonrasında ise gözyaşlarım. "Kahretsin," dediğimde bileklerim kesiliyordu; keşke damarım patlasaydı, orada ölseydim. "Bu kadar insan sana ne yaptı? Bu kadar insanla alıp veremediğin ne?"

Korhan çok net bir cevap verdi: "Sevmediler."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

"Bir çocuğu sevmediler." Ellerini meydan okurmuş gibi iki yana açtı. "Çocukluğumuz tohumumuzdur," diye fısıldadı baskın bir sesle. "Tohumumuza kim su verdiyse o şekilde büyür ve yetişiriz. Bu cümle, benim hayatımın özeti küçük kız."

Öfkeyle haykırdığımda bütün o arkasındaki insanlar el pençe divan durmaya devam ediyorlardı; hepsi Prometheus'a tapıyordu. Kendisine bir tarikat oluşturmuştu, o tarikattaki insanlar sadece ve sadece Prometheus için nefes alıyordu. O insanların arasında beni mezarlığa götüren o adam bile vardı, her şey gerçekten büyük bir plandan ibaretti.

Senelerdir yanımızda olan Özge öldüğü için vicdan azabından mahvolduğum... "Özge," diye fısıldadığımda şaşkınlıkla ona baktım.

Korhan şen bir kahkaha attı; hayır, gerçekten bu kadarını kaldırabilmem imkânsızdı.

"İnsanların benim için o satranç masasındaki piyonlardan pek bir farkı yoktur," diye beni onayladı. "İşte bu yüzden belki de oyunu oynarken ilk gözden çıkardıklarım piyonlar oluyordu. Özge sadece bir piyondu ve diğer öldürdüğüm insanlardan bazıları."

Başımı hırsla iki yana salladım. "Annem," dedim zorlukla konuşarak. "Ablam..."

"Evet!" dedi Korhan ellerini birbirine çarpıp. "Gelelim Karaer ailesiyle meselemize. Hayır, üzülme. Sizin ailede kimse piyon değildi; aksine bir vezir kadar değerlilerdi, işte bu yüzden en büyük oyunumu sizin için kurdum." Arkasına bakıp bir adama başıyla onay verdi; o adam, bana mektubu ulaştıran kişiydi. Bacağı yine sekiyordu, yüzünde yanık vardı ama Prometheus'a taptığı her halinden belliydi.

Hızlı adımlarla salondaki büyük televizyona ilerledi, ekranı açıp bizim olduğumuz tarafa döndürdü. Aynı anda bütün o insanlar bir askermiş gibi televizyona döndüklerinde önlerine eğdikleri başlarını kaldırdılar, dikkatlice ekrana baktılar.

Video değil bir fotoğraf karesi ekrana geldiğinde bir adamla küçük bir bebek gördüm. Fotoğraf siyah beyazdı ya da eskitilmişti, bilmiyordum ama yüzler tanınmayacak kadar bulanıktı. Bebek, adamın kucağındaydı ve ağlıyordu. Baba ise kadraja bakıyordu. Gözlerimi kıstığımda, "Tanıdın mı?" diye sordu Korhan. "Baban, Doğuş Karaer." Daha dikkatli baktım, biraz daha dikkatli fakat öylesine bulanıktı ki onu göremiyordum zaten artık gözlerim de hiçbir şeyi net göremiyordu. "Kucağındakini tanıdın mı?" diye sordu sakince. "O da senin kardeşin."

"Mine," diye acıyla soludum.

"Hayır," dedikten sonra gözlerini gözlerime çevirdi, bakışlarıyla bana meydan okudu. "Abin."

"Ne?" dediğimde nefesim kesildi. "Ne?"

"Abin," dedi Korhan, ardından ellerini yeniden yatağın ayakucuna koydu. "Baban soyadını bana vermek istemese de abin, Korhan Karaer; seneler önce yetiştirme yurduna bırakılan o çocuğum ben."

Dünya sanki başıma yıkılmış gibi ona baktığımda, "Ne," diye mırıldandım bir kez daha. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Korhan gülümsedi. "Sen ve ablandan önce doğdum," diye anlatmaya başladı. "Ve ben doğduğumda annen, Mehveş Karaer büyük bir bunalımdaydı; bu yüzden beni sütten kesmek zorunda kaldılar, yeterli besin alamadım, sütanneler tarafından bir süre büyütüldüm. Belli bir yaştan sonra zihinsel problemler yaşadım, o problemleri yaşarken Doğuş Karaer beni tedavi ettirmek istedi ve o sırada sosyopat kişilik bozukluğum olduğu tanısı kondu. Henüz dört-beş yaşlarında olmalıydım ve tanıyı koyarken oldukça kendilerinden eminlermiş. Doğuş Karaer aksini iddia ederek beni yanında tutmaya devam etmiş fakat evin içinde gerek onlara gerek kendime gerek hayvanlara zarar vermeye başladıktan sonra önüne geçmek istediği için beni hastaneye yatırmaya karar vermiş. Buna karar vermiş

vermesine de, o sırada Mehveş Karaer Mine'ye hamile kalmış, bir kız çocuğu doğuracağı kesinlenmiş." Omzunu kaldırıp indirdi. "Bunlar babanın anlattıkları, doğruluğundan emin değilim ama Mine'nin doğumunun ardından benimle daha fazla baş edememiş ve yetiştirme yurduna bırakmaya karar vermiş. İsimsiz bir çocuk yetiştirme yurdunun kapısına bırakıldı, o kapıya bırakıldığım anı bile hatırlıyorum." Çenesiyle beni işaret etti. "Tıpkı seni yarı yolda bıraktığı gibi beni de bıraktı. O kapının önünde oturmamı ve kendisini beklememi söyledi ama birkaç saat sonra yurt müdürü geldiğinde ve sonrasında Doğuş Karaer telefonla arayıp benden bahsettiğinde her şey açığa çıktı. Ben gözden çıkarılan kişiydim. Halbuki o kapının önünde geri geleceğini söylediği için birkaç ay onu bekledim ama yurt müdürü, babamın benden korktuğu için bıraktığını söylediğinde her şey yerli yerine oturdu."

Şu an bütün bu duyduklarım, yaşananlar, hepsi bir kâbustan ibaret olmalıydı diye kaç kez daha düşünecektim? Kâbus bir yana, gerçekten bir şizofren olmayı daha ne kadar dileyecektim? "Hayır," diye karşı çıktım acıyla. "Babam öyle biri değil."

"Baban sana öyle biri değil, baban Mine'ye öyle biri değil," dedi Korhan hızla. "Fakat bana öyle biriydi."

"Bunu kanıtlayamazsın."

Korhan üstün bir sesle, "Hayatın ve yaşadıkların sence de büyük bir kanıt değil mi?" diye sordu. "Gördüğün ölümler, hepsi yaşadıklarımdan ibaretti. Mine'nin bileklerini keserek ölmesi, benim intiharımın intikamıydı. Annenin bir tercih sonucu boynunun kesilmesi, babanın bir tercihle beni yetiştirme yurduna bırakmasıyla eşdeğerdi. Seni bırakıp gitmesi, beni bırakıp gitmesiyle aynı duygulardı. Onun ellerimde senelerce bir tutsak gibi kalması, benim kim olduğumu bilerek üstelik, büyük bir kanıt değil mi sence de? Hatta sana bir günümüzü anlatayım mı? Benim yanımdaydı, biz İspanya'daydık; sen bizimleydin. Annen, seni bize emanet etmişti ve aptal Korel, bunu görev olarak almıştı. O İspanya'da Boğa güreşini izlerken hemen arkanızda biz de vardık. Doğuş için o kadar büyük bir cehennemdi ki, bu. Babanın yüzündeki o acıdan nasıl keyif aldığımı dün gibi hatırlıyorum." Gözlerini kapattı, derin bir nefes verdi, ardından

açtığında elini kaldırdı. Parmaklarının olmadığı elini gösterdiğinde yutkundum. "Bu parmaklarımın olmayışı, o babanın bana en büyük cezasıydı. Sonrasında onu esir tutmak, senin canınla onu tehdit etmek hatta parmağımda oynatmak en keyif aldığım oyunumdu. Senelerce benim yanımdaydı..."

"Sana inanmıyorum," diyerek nefesimi verdim fakat bütün taşlar yerine oturuyordu. Babamın bir anda beni terk edip gitmesi, Erezlilerin daha doğrusu İdil Erezli'nin beni kendi himayesi altına alması... Hepsi planlıydı. En kötü görünen kişi Cüneyt Erezli aslında en masum olan kişiydi ve Korel Erezli... Onun ailesinde yaşananlardan haberi bile yoktu.

"İnanmıyor musun? Ha, daha fazla kanıt istiyorsan sana resmi belgelerle de gelebilirim ama bütün bunlara gerek var mı?" Umursamaz bir şekilde gözlerini devirdi. "Karaerler ve Erezliler benim hayatımı mahvetti, ardından o hayatlar birleşti, ben o iki aileyi de mahvettim." Öyle rahat kurdu ki bu cümleyi; mahvolan sadece aileler değildi, mahvolan bütün hayatımızdı. "Fakat eğer merak ediyorsan bütün bunlar acılı bir çocuğun intikamından ziyade, keyifli bir oyundan ibaretti benim için yani Prometheus için. Benim bu hayatta en keyif aldığım, bir hayatla zar gibi oynamaktı; ben sizin hayatlarınızla zar gibi oynadım. Eğer siz olmasaydınız başka hayatlarla oynardım çünkü nefes aldığımı bu şekilde hissediyorum."

"Akıl hastanesi," diye fısıldadım.

"Ben kurdum."

"Korel'in denek olması..."

"Ben yaptım."

Gözlerim açıldı. "O kadar insanın ölümü..." Hayır. Korel'e yaptıklarının, bize yaptıklarının yanında o kadar insana yaşattıklarının ağırlığı tam göğüs kafesimdeydi.

"Bazılarını ben öldürdüm, bazılarını Korel," dedi rahat bir sesle. "Tam da aklından geçtiği gibi iki Prometheus vardı ve yine düşündüğün gibi bir tanesi saf kötüydü, o bendim; diğeri aptalın tekiydi, benim silahımdı. Onu da ben yarattım. Merak ediyorsan aileni öldüren bendim, Korel o zamanlar içinde Prometheus'u yaşatmamıştı."

Yeniden ağlamaya başladığımda, "Mine," diye inledim.

"O beni tanıyordu," dedi rahatça. "Ayrıca o Özge'yi de tanıyordu. Ablanın sevgilisiydi Özge sonra tutsağıma dönüştü." Başını omzuna doğru yatırdı. "Ne acı, değil mi; senin gibi güçsüz bir kızın benden intikam alacağını düşünmesi ama senin bu hale gelmen..." Büyük bir özlemle nefesini verdi. "Eğer o tercih hakkıyla sen yerine Mine yaşasaydı, benim için bu oyun çok daha keyifli olabilirdi ama maalesef ki sen yaşadın, o öldü. Annen haklıydı, senin yaşaman tam bir fiyaskoydu, Minel çünkü sen hiçbir şeydin, seni her şeye çeviren o aptal Korel Erezli'ydi. Bir tek onun için vardın, başka kimse için önem teşkil etmiyordun."

"Korel," diye ağlamaya devam ederken başımı iki yana salladım. "O hiçbir şey yapmadı, onun bütün bunlarla ilgisi yoktu ve hayatını mahvettin."

"O da hak ettiğini yaşadı, sen de," dedi Korhan, âdeta bir Tanrı havasıyla. "Sonuç olarak tek bir kişi kazandı; o kişi bendim."

"Anlamıyorum," diye inledim. "İdil Erezli bütün bunları bilerek mi beni yanına aldı? Annemi sahiplendi? Annem ona güveniyordu..." Korkuyla titremeye başladım. "Bu oyun, beraber kurduğunuz bir oyun muydu?"

"Sayılır," dediğinde geriye bir adım attı, ardından bir adım daha. "Mehveş Karaer, bir süreden sonra oğlunun yetiştirme yurdunda olmasını kaldıramadı; onun ne yaptığı hakkında fikri yoktu, yokmuş yani, Doğuş öyle söyledi. Öldüğümü düşünüyordu; son kez ölmeden önce gözlerimin içine baktığında kim olduğumu anlamış olacak ki gülümsedi. Yüzünde bir gülümsemeyle öldü senin annen ve baban yine huyundan vazgeçmedi, çürük olandan vazgeçti direkt. O çürük bendim, o çürük Mehveş'ti."

"O halde amcam?"

"O da benim kulumdu," dedi üstün bir sesle. "Ve oyunu daima doğru oynadı, yan çizeceği zaman ise bir an bile gözünün yaşına bakmadan onu öldürdüm." Sanki daha önce duyduğum cümleleri bir kez daha dile getirdi. "Psikoloji güzel bir silahtır," dedi başını sallayarak. "Biz, o akıllardan silahlar oluşturduk. Şimdi bu odada gördüğün bütün insanlar bana tapıyor, zihinleri bir kukla gibi benim elimde."

Korkuyla nefesimi verdiğimde, "Babam," dedim dayanamayıp. "O da mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, o benim kulum bile olamazdı."

"Peki ya şimdi nerede?"

"Kaçtı yine." Korhan çok rahat kurmuştu bu cümleyi. "Korel için ifade vermesi gerektiğini söylediğimde bile karşı çıkmadı, güya seni koruduğu için bunu yaptı ama sonrasında arkasına bile bakmadan kaçıp gitti. Şimdi bir yerlerde nefes alıyor olmalı."

Yüzünde alaycı bir ifade oluştu. "İdil Erezli'yi merak ediyorsan eğer o, eceli gelene kadar elimde işkence çekmeye devam edecek."

Tüm hayatımın koca bir yalandan ibaret olduğunu dinliyordum. Doğumum bile bir yaraydı. Bir seri katil vardı, hissizdi, intikam oyunuyla hepimizin hayatını mahvetmişti; yetmemiş, oyunun içinde oyun kurmuş, birbirimizi parçalamamıza izin vermişti. "Bizi mahvettin," diye fısıldadım. "Hepimizi."

"Aslında belirli bir noktaya kadar sizi mahvettim," diye itiraf etti. "Ama belirli bir noktadan sonra siz kendinizi mahvettiniz. Herkesin tercihleri birbirini bitirdi; insanoğlunun doğası böyledir, Minel. Ölümden korkmadığını söyler ama ellerine bir ip verildiğinde ilk başta karşısındaki kişinin boynuna dolarlar. Ben sadece bir tiyatro oyunu kurdum, elinize kâğıt bile vermedim, siz oynadınız, sonunda da birbirinizi bitirdiniz. Tek yaptığım alkışlamak ve sıradaki sahneye geçmekti ve hiçbiriniz beni şaşırtmadınız. Eğer biriniz şaşırtsaydınız zaten bu oyun bozulurdu."

Gözlerinin içine bakarak yeniden ağlamaya başladığımda, "Masum insanlar öldü bu uğurda," diye acıyla soludum. "Hiç mi canını acıtmıyor bu?"

"Hayır." Güldü yeniden. "Çünkü hiçbir insan masum değildir."

"Bir anne öldü," dediğimde kalbimdeki acı, göğüs kafesimden dışarı taşacak kadar büyüktü. "Masumdu. Diğerleri bir yana, herkes bir yana, Büge masumdu." Yaşlar yanaklarımdan süzülürken bir kez daha Büge'nin fısıltıları kulaklarıma doldu. "Onun kimseye bir zararı yoktu."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Onu öldüren kişi, Korel'di," dedi acımasız bir sesle. "Ve ben ona öldürmesini söylemedim, içindeki o kişi Büge'yi öldürttü. Ah, Minel, ben öldürsem bile

elinde bir kanıt var mı? Söylesene, Minel, şu an beni alt edebilir misin? Git ve polislere benim Prometheus olduğumu söyle, kanıtların nerede?" Oradaki insanları gösterdi. "Herkes benim tarafımda, Korel'in aylarca yanında tuttuğu o yaşlı adam bile aslında benim tarafımdaydı, kulumdu. Söylesene, Minel. Kapana kısılmak nasıl bir duygu?"

Dayanamıyordum, çok acıydı. Öyle çok acıydı ki Korel'i suçladığımda kendime kızıyordum, onu suçlamadığımda yine kendimi öldürmek istiyordum. Tam karşımda suçlayacağım o adam vardı ama haklıydı. Ben intikamdan anlamıyordum, ben savaş ne bilmiyordum; ben yıkılmış biriydim, o yıkılmış kişinin bacakları kesilmişti, yeniden ayağa kalkamazdı. Ellerini koparmışlardı, kazamazdı; dilini yutmuştu, konuşamazdı. Gücüm yoktu, artık çalışacak bir aklım bile yoktu. Bütün bu yaşadıklarımın ağırlığı, bana bir delilik olarak dönüyordu; bunu çok net görebiliyordum.

Onu şikâyet mi edecektim? Doğru söylüyordu, kanıtsızdım; en başından beri bütün oyunu Korhan Erezli kurgulamıştı; savaşacak gücüm olsa bile sunacağım her argümanın belli bir nedeni ve sonucu doğacaktı. Üstelik, Korel Erezli'nin tarafında birisi gibi görünüyordum, bu şekilde görünmek bütün çabamın boşa olduğunu kanıtlardı.

Bu hikâyenin sonunda iyiler kazanmayacaktı çünkü gerçektik, hiç olmadığımız kadar.

"Korel'i öldürdün," dediğimde aslında bu cümle her ikimizeydi. Biz ikimiz, beraber Korel'i öldürmüştük. "Onun da masum bir tarafı vardı."

"Ah, Minel," dedi Korhan. "Sen Korel'i seneler önce öldürdün ki zaten."

"Ne?" diye sorduğumda kafamın içinde bir tilki bütün hücrelerimi yiyor gibiydi.

"Zihninde öldürdün," diye düzeltti.

"Bunu sen yaptın," dedim çektiğim bütün vicdan azaplarını köşeye kaldırıp atarak. "Beni onun seneler önce Prometheus olduğuna inandırdın, bir bıçakla üstelik ve ben bir çocuktum, bir çocuğu kandırmak çok kolaydı, ardından beni de yanına aldın.

Belki benim de zihnimle oynadın, eğlendin, onu bana unutturdun; bunları yaparken..."

Korhan yüksek sesle gülmeye başladı. "Minel," dedi kahkahasının arasından. "Onu sen unutmak istedin."

Onu sen unutmak istedin. Onu sen unutmak istedin. Onu sen unutmak istedin. Bu cümle, yankılarıyla zihnimde dönerken Korhan yüzümdeki ifade için şaşkın mıydı yoksa bu ona keyif mi vermişti, anlayamamıştım. "Hayır," dedim net bir sesle fakat sesim titriyordu, kalbim titriyordu. "Onu bana sen unutturdun, siz unutturdunuz. O yerde bana o kadın unutturdu." Bakışlarım Prometheus'un arkasındaki insanlara kaydı, hiçbiri o kadın değildi. "Hayır, onu ben unutmak istemedim."

Korhan sakince beni dinlemeye devam ettikten sonra yeniden televizyona bakıp adama bir baş hareketi yaptı. Adam DVD'ye bir CD taktığında Korhan ciddiyetle, "O gün kendi dosyalarına şöyle bir dönüp bakmadın, değil mi?" diye sordu. "Bakmalıydın, Minel. O dosyaların içinde senin de gerçek yüzün vardı."

"Ben hatırlıyorum, beni kandıramazsın," diye çıkıştım Korhan'a. "Onu unutmamak için verdiğim mücadeleyi hatırlıyorum, çırpınışlarımı, ona zarar gelecek diye engellemeye çalışmalarımı..."

Korhan hayran bir ifadeyle bana baktı. "İnsan zihni bataklıktır, Minel," dedi açıklama olarak. "Bazen anılar silinir, bazen o anılar unutulur fakat bazen de o anılar, kendi istediğimiz şekilde hatırlanır. Söylesene, belki de içindeki bencillik sana tam zıtı şekilde hatırlatmıştır yaşananları." Adama dönüp baktı, adam kumandadan bir düğmeye bastığında video oynamaya başladı.

Ben camın arkasındaki odadaydım, Korel ise su dolu bir küpün içine koyuluyordu. Gözlerinde tıpkı hatırladığım gibi korku vardı fakat bütün bunların dışında anılarımdaki her detaydan farklı olan, benim yüzümdeki ifadeydi. Sakin gözlerle hatta acımasızca Korel'e bakıyordum, gözlerimde saf bir nefret vardı. Onu unutmamıştım, onu tanıyordum fakat tanıdığım kişi benim Korel'im değildi, bunu görebiliyordum.

"Prometheus'un boğulmasını istiyor musun?" diye sordu, o kadın sesi. Korel çırpınarak kurtulmaya çalışıyor, bana yalvarıyordu, dudaklarından dökülen bir tek benim adımdı.

Hatırladığımdan çok daha farklıydı, hatırladığımda onun için çırpınıyordum fakat şu an, izlediğim görüntülerde beni onun Prometheus olduğuna inandırmışlardı; sadece bu kadarla sınırlı değildi, belki de ben içten içe inanıyordum. Yine ve yeniden, aynı şekilde. İlk başta onun denek olmasına neden olmuştum, sonra işkencelerine. "Umurumda değil," diye mırıldandı videodaki Minel. "Umurumda değil."

Korel'i su dolu küpün içine attılar, acımasız gözlerle onu izlemeye devam ettim, herhangi bir duygu belirtim yoktu. İnsan tanımadığı kişi için bile çırpınırdı, ben bunu yapmamıştım. Benim tek yaptığım, onun işkencesini izlemekti ve belki de nicesine tanık olmuştum. Aslında o an test edilen ikimizdik ama bu testi hatırlayıp kalbine büyük bir yara açan Korel'di. Hafıza katilimiz olurdu; Korel'in hafızası, benim katilim olmuştu.

Zihnimde bir anı canlandı bu görüntülerin ardından, o sırada uğultular yükselmeye başladı.

"Seç," dedi bir erkek sesi. Bu kez o kadın değildi, biri hoparlörden bana konuşuyordu; öyle baskın sesle konuşuyordu ki o sesi bugün dışında duysam tanıyamazdım ama şimdi direkt biliyordum; o ses Korhan'a aitti. "Korel dahil her şeyi unutup hayatına devam etmek mi yoksa ölmek mi?"

Anının içindeki Minel'e, tıpkı şu an olduğu gibi bütün yaşadıkları ağır geliyordu. Korel'i hatırlamak onun için azaptı; bütün o akıl hastanesinde yaşadıklarını da öyle hatta babasını, kaçışlarını, ablasını, annesini... Bütün bunları hatırlamak büyük bir azaptı ama ölmek daha korkunç gelmişti. Üzerinde dakikalarca bile düşünmemiştim, sorgulamamıştım. "Her şeyi unutmak istiyorum," demiştim o sese doğru. "Yalvarırım bana her şeyi unuttur."

Zaman bana birçok şeyi unutturmuştu sahiden. Babamı, kaçtıklarımızı, Mine'yi, çocukluğumu ve Korel'i. Annemi unutturmamıştı; belki de özellikle yapılan bir deneydi, bilemiyordum ama geriye kalan her şey büyük bir boşluktan ibaretti. Şimdi hatırlıyordum o kabloları, floresanın parlak ışığını, çektiğim acıyı, verilen şokları... Hepsi büyük acılardı ama sonucunda istediğime kavuşmuştum, Korel'i unutmuştum.

Korel'i unutmak beni iyileştirmişti, hayata devam etmemi

sağlamıştı; ne şekilde olduğu önemsiz, ben gülümsemeye devam edebilmiştim fakat onun yaşadıkları, bir tek onun sırrı olarak kalmıştı. Bu yüzden karşıma ilk çıktığında büyük bir öfke ve intikam içindeydi, onu unutmamı kaldıramıyordu; bizi unutmuş olmak, acıları da yok saymak demekti.

Ve ben hayatı, ona tercih etmiştim; her ne şekilde olursa olsun ölümden kaçmıştım, o ise her fırsatta ölüme koşmuştu.

Kaç dakikadır duran videoya baktığımı bilmiyordum ama artık ağlamalar yoktu, fısıltılar ya da uğultular. Zihnim şimdi bomboş bir oda, durgun bir denizdi. Herkes beni bırakıp gitmişti, bu da bir ceza gibiydi. Mine ve annem güçsüzlüğüme küsmüştü; Büge yaşadıklarına, Korel yaşattıklarına. Bütün sevdiklerim beni tamamen bırakıp gitmişti.

"Ama Korel," dedim en sonunda boğuk bir sesle. "Bana onu zorla unutturduklarını söyledi ve o bunu biliyordu, en başından beri. Ama bana doğrusunu söylemedi." Bana söylediği en acı verici yalan belki de buydu; bütün o sessizliklerinde gözlerimin içine bakarken aslında gerçekler anılarındaydı fakat bana yansıtmıyordu. Artık görüyordum, Korel'in konuştuklarının yanında sustukları, çok daha büyük acılardı.

"Çünkü bunun seni parçalayacağına inandı," dedi başını sallayarak. "Bir yalana inanmak ve inandırmak; doğrulardan daha kolay geldi her zaman Korel'e. İşte bu yüzden, kendi içinde bile kendini kandırdı, gün sonunda ise gerçekleriyle tanıştı." Bakışlarımı ona çevirdiğimde öldüğümü hissediyordum; kalbim sanki atmıyordu, ellerimi hissetmiyordum, bu dünya üzerinde artık nefes alamıyordum. "Ve o," dedi Korhan, bir an bile bana acımadan. "Yine bir satranç masasına oturdu, o satranç masasında senin canının önüne kendi canını koydu. Korel sen yaşa diye öldü, bu benim için kazançtı ama sizin için kayıptı."

"Kaldıramıyorum," dediğimde elime kalbimi almak, onu parçalamak istiyordum. "Artık kaldıramıyorum. Bu kadarı çok ağır."

Korhan'ın tek bir hissi yoktu, bu zamana kadar bütün oyunculuğunu sergilemişti ve karşımızda bir maske takmıştı ama şimdi hislerinin hiçbir şekilde olmadığını bana keyifle bakan

gözlerinden anlayabiliyordum. "Küçükken güzel annesinin ona öğrettiği çello, büyüdüğünde işkencesine dönüştü," dedi haz alarak. "Küçükken kendisiyle savaş verirken, büyüdüğünde kendi kendinin düşmanı oldu. Eğer ölümüyse kaldıramadığın, o zaten aptal bir adamdı; içindeki o kimlikleri öğrendikten sonra yaşamaya devam edemezdi."

Tanrı'nın herkese verdiği bir hayat vardı. Benim hayatım, doğumumdan şu ana kadar karanlık bir kaderle, kanla yazılmıştı. Mutlu anılar zor bulunurdu, o bulunanlar yok olurdu; içinden sırlar çıkardı, sırlar parçalardı. Doğru ilerlediğimi düşündüğüm yolda aslında yanlışlar olduğunu fark ederdim; yanlışların içinde ise daima doğrular yer alırdı.

Korel'i sevmek benim kumarımdı; ona âşık olmak, o kanla yazılan kaderin en güzel hislerinden bir tanesiydi fakat o aşka bile sahip çıkamamıştım. O benim çocukluk arkadaşımdı, kurtarıcımdı, sırlarımdı, geçmişimdi, şimdiydi fakat artık geleceğim değildi çünkü bu hayatta değildi. Bir mezarın içinde, kurumuş çiçeklerin tam ortasında ölü bedeni vardı, ruhu ise daima işkenceler içinde kalacaktı.

Bir çocuk, o Korhan Erezli'ydi; bir çocuk intikamıyla bir seri katile dönüşmüştü fakat bir yandan da doğuştan sosyopat olduğunu görebiliyordum. Anlattıklarından duyabiliyordum; duymak, kulaklarımı kesme ihtiyacı hissettiriyordu.

O çocuk büyümüş, bütün hayatları mahvetmişti ve şimdi tek bir kazanan vardı: Bu hikâyenin kazanını Prometheus olmuştu. Çünkü dünyada daima iyilerin kazandığı doğru değildi, bu dünyada çoğu zaman kötüler kazanırdı.

Ve ben de kötü bir insandım ama kaybeden taraftaydım.

"Kaldıramıyorum," dedim yeniden Korhan'a. "Kendimi kaldıramıyorum, bunu kaldıramıyorum." Gözümden bir damla yaş aktı ve bir kez daha o zihnimin içinde onların sesini duymak istedim ama yoklardı, yüzleri gitmişti, sesleri susmuştu, gürültüler sessizlikle yer değiştirmişti. O zihnimin içinde yaşamaya devam edebilirdim, aklımı kaybettiğim o yerde mutlu bir kadın olabilirdim ama bu ruhun içinde kaldıramıyordum. "Azap bunun adı," dedim hangi ateşi söyleyeceğimi bilemeden. "Öyle bir azap ki tarifi yok."

Korhan dikkatlice gözlerimin içine baktı; gözlerimin içine bakarken bu kez ne düşündüğünü biliyordum çünkü Prometheus'un zihninin içine Korel gibi giremesem de artık ona haz veren her duyguyu tanıyabiliyordum.

"O halde tarih tekerrür edecek," dedi Korhan sakin bir sesle. "Seç." Yutkundum, kalbim hızlı atmaya başladı, sanki az sonra duracakmış gibi. "Her şeyi yeniden unutmak mı Korel de dahil yoksa ölmek mi?" Korhan çenesini kaldırdı, bakışlarında kibir vardı. "Ben acımasız bir Tanrı değilim," diye fısıldadı. "Azabına son vermeyi teklif ediyorum sana, her şeye rağmen."

Ölüm, şimdi hiç olmadığı kadar yakınımdaydı ve mutluluk da öyle. Her şeyi unutmak demek, bütün bu yaşadıklarımı bir kez daha hissetmemek demekti. Korel'i, ona yaşattıklarımı, Prometheus oluşunu, Büge'yi, ölümleri; sevişmelerimizi, öpüşleri, güzellikleri, aldığı nefesleri...

Ölümden korkuyor muyum, diye düşündüm ve kendime verebildiğim tek yanıt bu kez hayırdı; hem de ne şekilde öldüğümün bir önemi yoktu. İşkencelerle, belki yanarak, belki de tıpkı Korel gibi bir zehirle, bilemiyordum ama hiçbiri beni korkutmuyordu. Hatta ölüm şu an, en gerçek yol gibi geliyordu.

Fakat bir tarafım, ölümün de benim ödülüm olduğunu söylüyordu.

Korel'i son gördüğüm gün, gözlerimin içine bakarak söylediği cümlelerden en net olanı, onu unutmamı istemediğiydi. Korel'in durmadan, nefes almadan, son bir dilek gibi benden istediği tek şey, onu unutmamamdı. Bir zihinde yaşamak istiyorsa, o zihin benim zihnim olmalıydı, öyle söylemişti.

Eğer ölürsem o benim zihnimde de ölecekti, eğer unutursam bütün bu ihanetlerin ortasında en büyüğü bu olacaktı.

Bir insanın ölmeden önce olan dileği gerçekleşirse ruhu rahat eder miydi? Korel ölmüştü, o artık bir mezarın içindeydi fakat ruhu huzur bulsun istiyordum; eğer bir yerlerden beni izliyorsa gülümsesin istiyordum.

"Yaşayacağım," dedim Korhan'a. Şaşırmamış gibi gülümsedi. "Fakat unutmayacağım da." İşte bu yanıt, yüzündeki gülümsemenin yavaşça silinmesine neden oldu. "Benimle bir anlaşma yapmak zorunda değilsin, Prometheus; bana bir Tanrı gibi

cenneti de sunmak zorunda değilsin. Ben, hayatımın sonuna kadar, ölmemek için direnerek bu azapla yani Korel'le yaşamak istiyorum. Bana her şeyi unuttur, bana bir tek Korel'i unuttur-ma. İşte bu sana haz verecek en büyük güzelliktir."

Korhan büyük bir şaşkınlıkla bana baktığında dudakları aralandı. Benden beklediği, yeniden Korel'i unutmayı tercih etmemdi, bunu gözlerinden görebiliyordum fakat bu yanıt, Korhan'ın hiç beklemediği yerden gelmişti. Çok kısa bir süre düşündü, gözlerindeki ifade değişiyordu ama şaşkınlığı hâlâ aynı yerdeydi. "Ölüm beni korkutmuyor ve ödül gibi geliyor," dedim dürüstçe. "Unutmak zaten başlı başına bir cennet fakat sen Prometheus, bana cehennemi yaşatmak istemiyor musun?" Acıyarak ona baktım. "Bak ben şu an cehennemdeyim; aklım yarım çalışıyor, her şey mahvolmuş, tıpkı çocukluğun gibi yapayalnızım. Söylesene, bunu hak etmiyor muyum?"

Korhan, "Bunu beklemiyordum," diye mırıldandı. "Belki de hayatının en cesur anı bu."

"Ben cesur biri değilim," dediğimde kalbimde bütün ölenlerin acısı vardı. "Ben sadece hayatı boyunca yaşattıklarının bedelini ödemek isteyen bir kızım, daha fazlası değil. Kendini bile unuttur bana, umurumda değil, tek unutmak istemeyeceğim kişi, Korel Erezli. Onu bir daha unutmayacağım ve ölürsem o bir zihinde yaşamaya devam edemeyecek." Başımı aşağı yukarı salladım. "İnsanın cehennemi kendisidir, sen benim kendi cehennemim olmamı sağla."

Korhan gözlerini kıstı, bakışlarında yine o cani ifade vardı. O bana bakarken, bu kararımın ardından yine zihnimde sesler duymaya başladım. Hepsinin sesi; beni bırakıp giden, ölen herkesin sesi. Annemin sesi, ablamın sesi, Büge'nin sesi, Korel'in sesi.

Annem diyordu ki: *Sen yanlış bir tercih değildin güzel kızım, sen kocaman bir hataydın.*

Ablam diyordu ki: *Sen güçsüz bir kız çocuğusun, intikamımızı alamadın. Bak ben öldüm, kardeşim. Bileklerimi dikmediler ama senin bileklerin hâlâ çiziksiz. Yaşamayı sen mi hak ettin, ben mi?*

Büge diyordu ki: *Ona âşık oldun, onu sevdin, onun uğruna yok oldun. O bir anneyi öldürdü; bak, ben öldüm. Şimdi hangi acı, hayallerimin çöküşünü tanımlayabilir?*

Korel diyordu ki: *Beni unuttun; hayır, Minel; sana beni unutturdular, sen beni unutmadın. Suçsuzdun, ölmesi gereken bendim, sadece beni unutma çünkü senin zihnin, benim cennetim.*

Korel, o kafamın içinde bile beni suçlamadı; ruhu eğer yanımdaysa bunu bana yapmadı.

Korhan derin bir nefes verdikten sonra elini cebine yerleştirdi ve geri çıkardığında bir mektupla karşılaştım. Mektubun üzerinde "Turuncu'ya" yazıyordu, Korel'in el yazısıydı. Prometheus kararından söz etmedi. İlk önce bileklerimdeki kemerleri açtı, ardından bacaklarımdakileri ve mektubu kucağıma bıraktı; okumam için.

Sonrasında ise her ne karar verirse versin, bunun benim işkenceme dönüşeceğinden emindim. Tek istediğim bu hikâyenin benim seçtiğim işkenceyle son bulmasıydı; o işkencenin içinde, bir yerlerde aklımı kaybedecek bile olsam, Korel zihnimde yaşayacaktı.

AZAP

1 yıl sonra...

"Korel Erezli, bugün seni unutmadığımın 365. günündeyiz. Yaprak sarısı gözlerin, çenendeki yanık izin, çektiğin her acı, yaşadığımız her an, vücudundaki emareler, içindeki kimliklerin, gerçeklerin, kül kokun ve o kalbin. Hepsi ilk günkü gibi aklımda, bir an bile silinmedi. Bir zihinde yaşıyorsun, o zihinde hiç ölmedin." Her zaman yazdığı cümleler, 365. günde de Minel'in defterindeydi.

Derin bir nefes verdi ve defteri diğer günlerde olduğu gibi kapatıp öptü; öperken yine diğer günlerde olduğu gibi gözünden bir damla yaş aktı, ardından her zaman olduğu gibi masasındaki fotoğraf karesine uzandı. Korel ile Minel'in konserde çekilen fotoğrafı, masasının üzerinde çerçeveyle duruyordu ama sadece masasının üzerinde değildi.

Masanın üzerindeki duvarda, soldaki duvarda ve sağdaki duvarda. Yatağının yanındaki komodinin üzerinde. Duvarlarda ilk günler durmadan yazdığı Korel Erezli adı, elinden gelse resmini çi-

zebileceği görseller ama başarısızlıkları. Yatağının hemen yanında onun kıyafetleri; geriye kalan her şey, Korel Erezli'den ibaretti. Fotoğraf karesinde ikisi de gülüyordu ama maalesef ki yüzlerinde maskeler vardı; Korel Erezli'nin gülümseyen yüzünü hafızasına kazımak istediğinde baktığı fotoğrafta bile yüzünde bir maske vardı.

Sandalyeyi hafifçe iteklediğinde masasının üzerinde duran fanusa baktı; içi balıklarla doluydu, aynı balıklardan komodinin üzerinde de vardı hatta büyük bir akvaryumu olsa onun içini de balıklarla doldurabilirdi. Çünkü Korel Erezli balık beslemek isterdi, Edgardo Erezli'nin piranalarının olmasının önemi bile yoktu. Hatta Korel, yeniden balıklar alıp onları besleyeceğini söylemişti fakat insanlar buna bile izin vermemişti.

Minel bu dileğini kendisi gerçekleştirmişti; şu an Korel hayatta değildi ama onun için balıklar beslemeye devam edecek, her zaman onlara aynı isimleri verecekti: Daltonlar.

Yüzünde acılı bir tebessüm oluştuğunda balıklar onun canını acıtıyordu.

Çünkü Korel Erezli boğulmuştu, Minel yüzünden. Her sabah uyanıp kendine hatırlattığı o cümle, bir fanusla şimdi Minel'in karşısındaydı.

Çünkü Korel Erezli yanmıştı, Minel yüzünden. Her sabah uyanıp kendine hatırlattığı o cümle, akşamları bir mumla avcunun içini yakmasında gizliydi.

Çünkü Korel Erezli işkenceler çekmişti, Minel yüzünden. Her sabah uyanıp kendine hatırlattığı o cümle, defalarca kendine Korel'i hatırlatırken ortaya çıkıyordu. Onu hatırlamak bir işkenceydi.

Çünkü Korel Erezli ölmüştü, Minel yüzünden. Her sabah uyanıp kendine hatırlattığı o cümle, her gece dilediği bir umuttu.

Evden dışarı çıktı, sakin adımlarla yürüyüp uzaktaki motosikletine binmeden önce Boda bacaklarına dolandı ve kuyruğunu sallayarak Minel'den şefkat bekledi. Minel ona her zamanki gibi şefkatini verirken onu bulana kadar olan çabası, bulduğunda barınaktaki o ölmek üzere olan hali gözlerinin önünden gitmiyordu. O yaşlı adam barınaktan çaldığını söylemişti fakat bu da yalandı.

Boda yaşıyordu, yaşayacaktı; Minel, Korel'in isteklerini yerine getirecekti.

Birkaç dakika sonra motosikletine bindiğinde kask takmadı; çünkü kask Korel'in hiçbir zaman tarzı olmamıştı fakat artık Minel'in rüzgârdan uçuşacak saçları da yoktu; 365 günün her günü biraz kesmişti o saçlarını. Yalnızlıktan saçlarını kestirmiş değildi, Korel'in o Turuncu saçlara duyduğu hayranlıkla da ilgili değildi.

Saçlarını kesiyordu çünkü kendinden bir parça bırakmak istiyordu.

Motosikletini her gün gittiği o tepeye sürdü, uçurumun kenarına, Korel'in mezarına. Hayır, yağmur en çok Korel'in dostu değildi, Minel onun dostuydu; ikisi de yalnız değildi. Olamazdı.

Prometheus bir yerlerde hâlâ nefes alıyordu fakat bu iki aileyle de kumarı bitmişti; kazancını sağlamıştı. Yakın zamanda cinayetleri yeniden başlamıştı ve insanlar, Korel Erezli'yi taklit eden birinin olduğunu düşünüyordu, Prometheus ise her zaman olduğu gibi maskesini takabiliyordu; onu bulabilmek imkânsızdı.

Fakat Minel, Korhan'ı bile hatırlamak istemiyordu ve zamanla zihni, bu emrine ayak uydurmuştu. Babasından ve amcasından kalan malvarlığıyla yaşıyordu. Komşuları, onun aklını kaçırmış bir kız çocuğu olduğundan söz ediyorlardı, öyle ki Minel de aksi bir davranış göstermiyordu çünkü çoğu zaman kendisini evde Korel'le, Büge'yle hatta bazen annesiyle konuşurken bulabiliyordu.

Minel artık çoğu zaman kendini bile hatırlamıyordu; tek hatırladığı Korel'di ve bu bir denekken gerçekleşmemişti, kendi zihni gerçekleştirmişti. Bir mucize gibi. Babasının kaçtığını düşünüyordu, halbuki babası intihar etmişti; bunu bilmiyordu, hiç bilmeyecekti. Haber kanalları günlerce Doğuş Karaer'in kendisini eski yetiştirme yurdunun kapısında başından vurmasını tartışmıştı ama Minel'in bütün bunlardan haberi yoktu. Çekip gittiğine inanıyordu, Doğuş Karaer'i öldüren ise Minel'in ona son kurduğu, "Keşke gerçekten ölseydin," cümlesi ve Prometheus'un oyununun başlangıcının kendisi olmasıydı.

Halbuki Prometheus için geçerli bir neden olmak zorunda da değildi, o hissiz bir katildi; yalanlarla bezenmişti, kimse o anlattıklarının çoğundaki yalanları bile fark etmemişti ve Minel Karaer'in gücü olup onunla savaşsa bile kazanamazdı çünkü Prometheus, kötülüğün galip geldiği bu dünyada her zaman zafer kazanırdı.

Neyse ki Prometheus o günden sonra Minel'in de karşısına çıkmamıştı ve çıkmayacaktı. Çünkü artık onun için sıkıcı bir oyuncaktan hiçbir farkı yoktu; Minel'in yaşadığı azap, Prometheus'un yarattığı cehennemiydi.

Ve Prometheus biliyordu, Minel artık aklının son parçalarıyla bir tek Korel için yaşıyordu.

Gürkan ülkeyi terk etmişti, bir yerlerde nefes alıyordu ama nasıl nefes aldığı meçhuldü; onun hayatı da suçlamalarla geçecekti, kendi azabı buydu.

Minel, Büge'nin mezarına üç günde bir gidiyordu ve hiçbirinde Gürkan'la karşılaşmadı; yurtdışında olma ihtimali de inandırıcı gelmiyordu çünkü Gürkan'ı tanıyordu, o Büge'yi yalnız bırakmazdı ama Minel'e son bıraktığı mesajda, artık bu ülkede kalamayacağını söylemişti. Zihni Büge'yi de unutmasın diye savaş verirken Gürkan'ı yavaş yavaş unutmaya başlamıştı.

Motosikleti tepenin sonuna kadar sürdü ve mezarlığın hemen yanında durduğunda uzayan papatyaları budamak ve saçlarını biraz daha kesmek için yanında getirdiği makasla bir şişe suyu motosikletinin gizli bölmesinden çıkardı.

Dün bu toprağa su vermişti ama günlerden 2 Ağustos'tu, yaz mevsimiydi; yaz, toprağı kurutuyordu, o papatyalar kuruyamazdı, Korel'e bir daha bunu yapamazdı.

Mezarın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve sakince elindeki makasla papatyaları budadı. Hâlâ mezar taşında Korel'in ismi yoktu fakat o mezar taşını Minel bilyelerle süslemişti. Bir başkası anlamazdı fakat Korel'i çok iyi tanıyan biri o mezarın Korel'e ait olduğunu bilirdi. Bir de mezar taşına Korel'in doğum gününü yazmıştı: 23 Temmuz. Hiç güzel doğum günü geçirmeyen Korel Erezli, Minel Karaer'in doğum gününde ona cenneti sunmuş, kendi doğum gününde ise bir duruşmadan kaçarak Prometheus ilan edilmişti.

Acıydı, yaralayıcıydı; yaşanmayanların telafisi yoktu çünkü Korel Erezli artık hayatta değildi.

Budadığı papatyalara gülümseyerek baktıktan sonra şişeyle toprağa su döktü; kuru yer kalmayana kadar o toprağı ıslattı, sonrasında ise makasla saçının son uzun kalan kısmından bir parça kesti, toprağı hafifçe eşeleyip o toprağın içine koydu.

Korel öğretmişti bunu, kendinden bir parça bırakır gibi; sanki o ölü beden bunu hissederdi ve derdi ki, yalnız değilim, hiç olmadım, hiç unutulmadım.

Minel, Korel'e bunu göstermeye çalışıyordu.

Bütün görevini gerçekleştirdikten sonra yere oturup bacaklarına sarıldı, ardından cebinden o ezberlediği mektubu bir kez daha çıkardı. 365 gündür nadiren konuşuyordu ve her zaman en uzun cümleleri, Korel'in ona yazdığı mektupla yüksek sesle dile getiriyordu. Kendi cümlelerinin artık bir önemi yoktu; Korel'e her seferinde inandığını göstermek, o mektubu mezarda okumaktan geçiyordu.

Mektubu sesli okuyordu; bir kez değil, gece çökene kadar, ardından gidip uyuyor, sonra yine o mezarın başına geliyordu. Yaşamak için yiyor, içiyor, başka hiçbir şey yapmıyordu.

Minel, Karaer yaşayan ölüydü.

Her zaman olduğu gibi mezara baktı ve kendinden tek bir cümle verdi Korel'e: "Seni unutmadım, Korel ve üzgünüm, ben bugün de ölmedim."

Dörde katlanan eskimiş mektubu açtı, derin bir nefes verdikten sonra o mektubu okumaya başladı; en büyük azabı ise o mektupta yazanlardı.

"Bu mektup, Korel'in Turuncu'suna yazıldı, ölmeden birkaç saat önce. Turuncu diyorum; bunu artık sana söylemeyi kendimde hak görüyorum çünkü seni ilk tanıyan Korel gibi hissediyorum uzun zaman sonra; o Korel, Minel'e Turuncu demeyi hak ediyordu.

Eğer bu mektubu okuyorsan ben artık hayatta değilim demektir; dünya bir pislikten kurtuldu ve sen bana bir kez daha inanmadın. Hayır, şaşırmadım, bana inanman büyük bir mucize olurdu fakat bir kez olsun, bu hayatta bir kez olsun, Korel'in Minel'i kadar, Minel'in Korel'i olmayı görmek isterdim.

Biz seninle beraber büyüdük, ne şekilde olduğu önemsiz ya da ne uğruna. Biz seninle ikimiz, bütün o karmaşaların

ortasında en masum olan taraflardık, sen benden daha masumdun, bunu kabul edebilirim ama ben de seninle büyüdüğüm zamanlarda fazlasıyla masummuşum, Minel. Yaşamaya hevesim vardı, gülümseyebiliyordum, hayallerim de vardı üstelik. 'Kalp yetmezliği olan bir adamın hayal kurması yanlış,' demişti bir keresinde babam bana. Bir babanın oğluna acımasız bir şekilde öleceğini dile getirmesi kalp kırıcı ama ben üzülmemiştim çünkü hiçbir zaman şu aptal, bozuk kalbim yüzünden öleceğimi düşünmedim.

Öyle de oldu. Yine bir kalp için öldüm ama bu kalp yetmezliğinden olmadı ve yetmeyen de hiçbir zaman benim kalbim değildi. Bir kalp hiç yetmedi, o kalp sana aitti; beni sevmek nasıl bir kalp isterdi, bilmiyorum ama sen beni hiç sevmedin. Çünkü benim bozuk kalbimle hissettiğim, senin hissettiğinle aynı olamaz. Buna kimse beni inandıramaz. Dinle, Minel; sarılmadın bile bana, senden öğrendim sarılmayı ama sen bana bir kez daha sarılmadın. Seven insan sarılmaz mı? Ben o kadar şeye rağmen...

Her neyse.

Hayır, üzülme. Bunları seni üzmek için söylemiyorum, sadece hislerimden söz etmek istedim, hissettirdiklerinden. Hayır, ağlamak yok, bana hissettirdiklerin yüzünden hayata küsmeni istemiyorum. Amacım asla bu değil, aksine sen yaşa diye ben öldüm, sen yaşa diye bozuk bir kalp durdu, sen yaşa diye ben kendimden vazgeçtim.

Yaşa, Minel, gerçekten yaşa. Bir hayatın olsun, küçükken her gün farklı bir mesleğin olsun isterdin, en son veterinerde karar kılmıştın, şimdi ne olmak istiyorsun bilmiyorum ama eğer hâlâ aynı düşüncedeysen veteriner ol. Kedilerin başlarını okşamaya benzemez, zordur ama mutlu olduğun yerde kendini ait hissedersin, ayrıca ağlamaktan vazgeç artık. Hatırladın mı, sana ağlamama sözünü nasıl verdirdiğimi? Peki ya baharatlı pilavın o hikâyesini? Hayır, Minel; sana bu sırları anlatmayacağım. Yaşamaya devam et, sen hatırla ve bir kez daha söz verdirmemi bekleme çünkü ağlamak, gülmek kadar insani bir duygudur; ben sen

ağladığında dayanamıyorum diye söz verdirmiştim fakat sonradan gördüm ki gözyaşları insana yaşadığını hissettiriyor, ağladığımda fark etmiştim. Sen de hisset.

Sev, Minel, sevmeyi öğren. Gerçekten sağlıklı birini sev, istemeden seni incitmeyecek, canını emanet edebileceğin hatta yanında güvende hissedebileceğin birini sev. Öyle çok sev ki, canını en çok yakan, o kişinin seni unutması olsun; o kadar büyük sev ve bunu asla yaşama, hiç unutulma ama sevginin büyüklüğü birinin seni yeniden unutma korkusuyla eşdeğer olsun.

Dans et, Minel, vazgeçme. Dans etmek seni bu hayatta canlı hissettiren tek uğraş, bunu çok iyi biliyorum. Son dans ettiğinde biz seninle en özel anlarımızı paylaştık, benim bozuk olan kalbim ilk defa sanki öyle değilmiş gibi attı, eksiklikler yoktu. Eğer dans etmeye devam edersen, benim kalbim bir yerlerde iyileşecek, bunu sen de hissedeceksin.

Gül, Minel, gülümse. Hayatın bana öğrettiği en önemli şey, gülümsemenin en büyük hediye olduğuydu ve sen güldüğünde yüzündeki elmaslar daha fazla parlıyor; o elmaslar daha fazla parlasın diye gülümse. Gözyaşlarına izin vermem, gülümsemelerini engelleyeceğim anlamına gelmez. Bozuk olan tüm kalbimle dürüstçe dile getiriyorum: Sen gülümsediğinde ben daha iyi hissedeceğim.

Ve unutma, Minel. Beni unutma. Sana yalvarırım, beni artık unutma.

Hayır, beni sana zorla unutturdular; biliyorum, yoksa unutmazdın, aksini asla düşünmüyorum ama bir gün, eğer bir gün beni unutmak istersen bu cümlelerimi hatırla. Dünyanın en kötü insanı bile olsam beni unutmamak için nedenler yarat çünkü şu an ölmekten daha çok korkutan bir şey varsa, o da senin aklında yeniden ölmektir. Birini düşün, öldükten sonra kimse hatırlamıyor; ne acı, değil mi? Beni en çok bu yüzden unutma, daima hatırla. Hiçbir şey olmasa bile bir bilyeye baktığında hatırla beni.

Bilyeler, değil mi? Dakikalardır canım acımıyordu ama şu an acıyı hissediyorum. Bilyelerle oynamayı öğretecektim

sana Minel, sanki daha önce öğretmemişim gibi. Yeniden öğretecektim fakat bu gerçekleşmedi. Bak, beni unutmaman için bir neden daha var. Mutlu ol, yaşa, sev hatta anne ol. Bir anne olarak çocuğunla beraber bilyelerle oyna, beraber öğren onunla. Bir çocuğun gözlerinin içine baktığında beni gör çünkü benim çocukluğum da bilyelerden ibaretti.

Ve bir mezarım olacaksa eğer o mezara git, saçlarından bir parçayı o mezarın içine koy. Toprak beni çürütür, papatyalarımı büyütür, senin saçlarını ise benim için saklar. Değer verdiğimiz insanların mezarına kendimizden bir parça bırakırsak o insanlar yalnız hissetmezler, bana kendinden bir parça vereceksen saçlarından olsun. Lütfen daha fazlası değil, sadece birkaç tel. Saçların daima rüzgârda uçuşsun, buna izin ver.

Bu dördüncü mektubum. Birincisi fazlasıyla nefret doluydu, kıyamadım sana, yırtıp attım. İkincisi acıdan ibaretti, kendime kızdım, parçaladım. Üçüncüsü itiraflarla doluydu; benim kim olduğumu, neye dönüştüğümü anlatan itiraflarla. Bu üçüncü mektubu köşeye koydum kendim için, kim olduğumu unutursam bana hatırlatsın diye, sonra sana okutmak istemediğime karar verdim fakat o mektuptan seninle bir tek sırrı paylaşmak istiyorum.

Büge'yi ben öldürmedim. Belki de bana yine inanmayacaksın fakat ölü bir adamın yalan söylemek için nedeni yoktur. Onu ben öldürmedim, asla bunu yapmadım. Dünyanın en pislik insanına bile dönüşsem bir anneye saygım her zaman vardır, bunu biliyorum.

Bunun dışında başka itiraflarım...

Şimdi sana hangi birinden söz edebilirim? Söz etsem inanacak mısın? En çok bu yüzden kendimi anlatmaktan kaçıyorum. En çok bu yüzden hep kaçtım çünkü ne kadar anlatırsan o kadar anlaşılmıyorsun, Minel. Hassas bir kalbim yok, kırılgan değilim ama insanlara inanma. Ellerinden tutarken avcunun yandığını sıcağı sıcağına anlamıyorsun çünkü ateş birkaç saniye sonra hissedilir. Ben de yandım her anlamda, oradan biliyorum. Yaktın

beni, her anlamda. Oradan öğrendim. Sen de insansın, oradan ezberledim.

Bütün bunların dışında gerçekleri öğrendiysen ve benim kim olduğumla yüzleştiysen sakın vicdan azabı çekme, pişman olma, kendini suçlama. Eğer yaşasaydım kötü bir adamdı diyeceklerdi ama şimdi ölüyüm ve insanlar beni kötü bir adamdı ama gururuyla öldü diye hatırlayacak. Kim hatırlayacak? Beni ilgilendiren, senin nasıl hatırladığın.

Hayır, Minel; hissediyorum, çok pişman olacaksın. Yapma bunu. Benim ölümden başka çarem yoktu çünkü iyileşmem imkânsızdı. Birinin yaşaması için, başkasının ölmesi gerekir bazen. Benim ölümüm, güzel bir kurtuluştu. Şimdi her neredeysem mutlu olduğuma eminim ve seni bekliyorum. Hemen değil, hayatın bütün güzelliklerini yaşadıktan sonra gel yanıma. Benimle yaşamadığın bütün güzellikleri yaşa, benimle öyle buluş. Benim yaşamadıklarımı yaşa, Minel. Seninle ilk tanışan Korel'in hayallerini yaşa. Hayır, sana kızgın değilim, en çok canımı yaktığın anlarda bile sana kızgın kalamadım. Senin de benim de başka çaremiz yoktu, çarelerin olmadığı noktalarda kurtuluş ölümdür.

Ben kurtuldum, hem kendimden hem içimde yaşayan o katilden.

Sen kurtuldun, hem benden hem savaş verdiğin kendinden.

Yine de düşünmeden edemiyorum, o Teoman konserinde fotoğraf çekildiğimiz için yaşanmış olabilir mi bütün bunlar? Lütfen o fotoğrafı sakla ama başucuna koyma; beni görmek seni yıpratır, fotoğraflar uğursuzluktur. Yaşat beni, unutma ama zihninde olsun bütün bunlar.

Köpeğim Boda'yla bir gün karşılaşırsan lütfen onun başını okşa, seni tanıyor ve seviyor ayrıca o bensiz uslu durmaz, biliyorum, bana çok bağlıdır. Öğrendiğime göre barınağa götürmüşler, o barınaklar can yakar, Minel. Ben de bir zamanlar barınak gibi bir yerdeydim; Boda'nın benimle aynı kaderi paylaşmasını istemiyorum. Eğer Boda'ya ulaşabilirsen lütfen yanına al, şefkat göster. Tek istediği sevilmek. Ben onu çok sevdim, insanlardan bile çok.

Beraber yaşamadığımız her an için çok üzgünüm, aslında üzgün olan bu Korel değil seni çocukken tanıyan Korel çünkü onun güzel hayalleri vardı. Seninle atlara binecekti, ağaçlara tırmanacaktı, dünyayı dolaşacaktı; o Korel'in sana öğretecekleri vardı çünkü hayatına buna göre yön veriyordu fakat hiçbiri gerçekleşmedi. İçimde bir yerlerde o Korel öyle mutsuz ki neredeyse beni ölümden vazgeçirecek. Neredeyse umudunu yeniden gösterecek, neredeyse diyecek ki sen de yaşayabilirsin hatta bir baba olabilirsin.

Hadi oradan, diyorum Minel ona. Benim dünyamda güzellikler yok, o Korel fazlasıyla hayalperestti, hayata bağlıydı ve daima gülümsüyordu. Ben artık o Korel değilim, ben diğer Koreller de değilim ama.

Ben senin sevdiğin, eğer gerçekten sevdiysen o Korel'im. Lütfen ben öldükten sonra o şekilde hatırla, diğerlerini boş ver.

Eğer gerçekten sevdiysen, demem çok acı, biliyorum ama bu hayatta emin olmadığım tek duygu bu. Senin bana olan sevgin.

Belki de kendi duygularımla çok karşılaştırıyordum, bilmiyordum fakat ben olsaydım...

Her neyse.

Ben gidiyorum, Minel. Gitmek kelimesi seni parçalamasın; gitmek ve terk etmek aynı şey değildir. Sen beni terk ettin, ben gidiyorum ve bu gidiş, karşımdaki en doğru yolu görebildiğim için. Senin terk edişlerin ise benim en yanlış yollarımdı. Hangi yollar mı? Onlardan söz mü edeceğim?

Her neyse Turuncu, her neyse...

Seninleyim, senin için, senin uğruna... Ne şekilde düşünürsen düşün ama şunu bil: Ben seni sevdim. Korel Erezli seni sevdi, sana âşık oldu, seninle yaşadı ve seninle öldü. Yüzündeki çillerin sayısını bilecek kadar sevdi, Minel. Bir savaş meydanında ölümden deliler gibi korkarken önüne siper olacak kadar sevdi. Bir gün sevgimden şüphe edersen seninle okuduğumuz o şiirdeki gibi durma, göğe bak, orada bir yerlerde benim sevgimi yine hissedeceksin.

Sana gökyüzünü sevmekten vazgeçeceğini söylemiştim, hayır, sevmeye devam et çünkü ben orada bir yerlerde olacağım. Yerin altında değil.

Gökyüzüne baktıktan sonra kalbine dokun, pusulana. Yönünü gösterecek, o yön sana daima doğruyu fısıldayacak.

Saçların yandığım ateş, elmasların yolumun ışığı, ellerin korkularım, zihnin hapishanemdi.

Ve kalbin...

Senin kalbin, benim kıyametimdi."

Umut ediyorum ki Minel'in Korel'i

Minel'in bakışları gökyüzüne kaydığında eli boynundaki kolyeye tutundu ve avcunda sanki Korel'in sıcaklığını hissetti. Bileğindeki pusula dövmesi ise üzerindeki o derin kesikle yaşadığı günü asla unutturamayacaktı ama Minel'in istediği de tam olarak buydu. Saçları artık omuzlarında, yüzündeki çiller çoğalmış. Hatırladığı her anı canını yakıyordu ama hâlâ hatırlamadıkları vardı; hiçbir zaman o baharatlı pilavın öyküsünü bilemeyecekti, hiçbir zaman ağlamama sözünün verildiği günü de ve nicelerini. Hepsi ama hepsi Korel'le beraber ölmüştü, ona anlatacak kimse de yoktu.

En kötüsü ise hiçbir zaman Korel'in bahsettiği kar küresini bulamayacaktı ve Korel'in gözlerini kapatmadan önce elinden düşen o bilyenin hikâyesini bilemeyecekti. Ne acı ki, Korel'in okutmak istemediği o üç mektuba ise asla ulaşamayacak, yeni cümlelerini okuyamayacaktı. Azap ölenlere değil, geride kalanlara aitti.

Peki ya kalbimiz kıyametimiz miydi?

Evet, kalbimiz bazen kendi kıyametimiz değil, bir başkasının kıyametiydi. Korel Erezli'nin kıyameti, Minel Karaer'in kalbiydi.

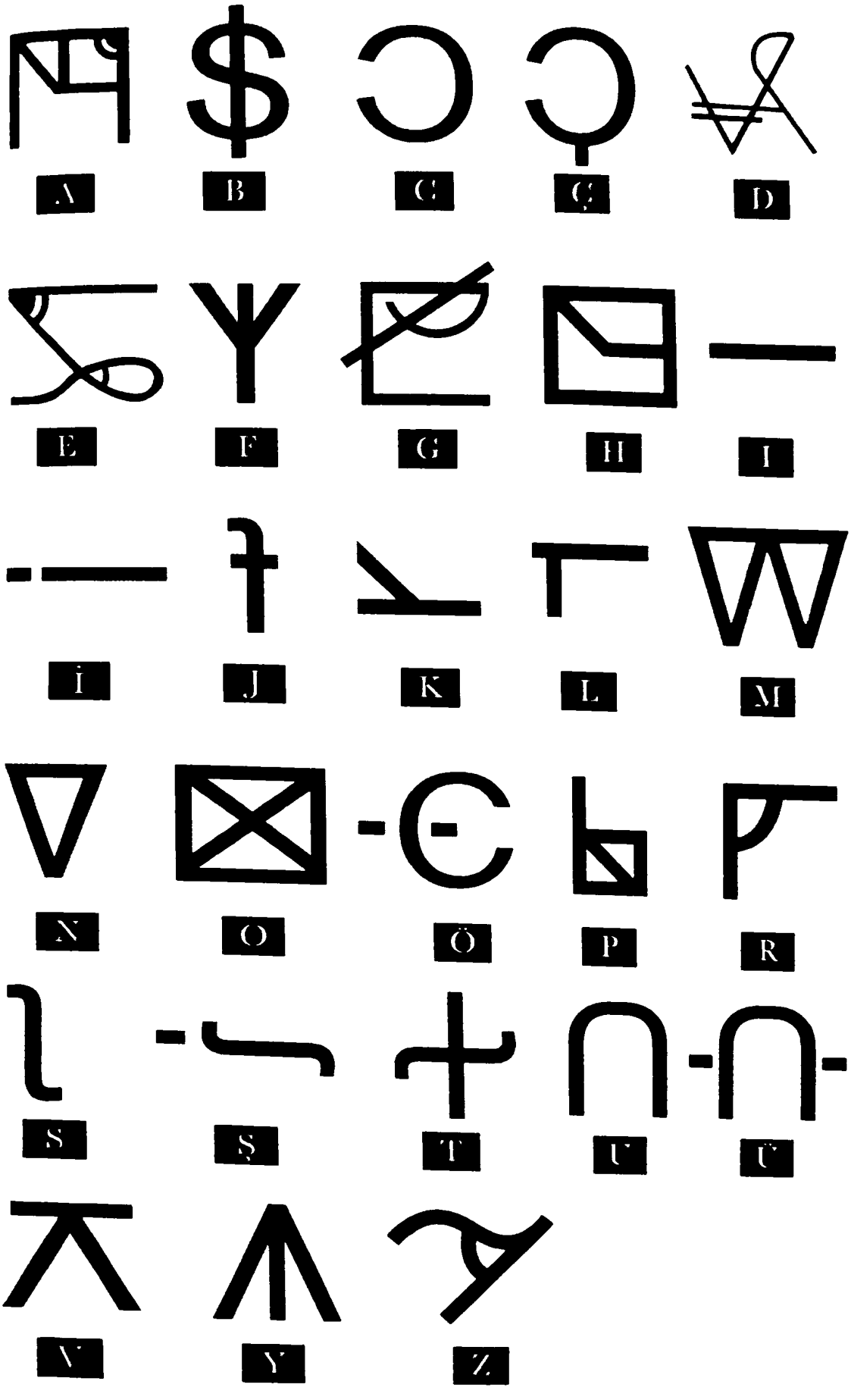
SON

Vedalar EMARE bırakır, bu kitabı hiç unutma.

"Çocukluğumuz tohumumuzdur,
tohumuza kim su verdiyse
o şekilde büyür ve yetişiriz."

• Sayfadaki imza Prometheus'a aittir.

* Sayfadaki harfler Prometheus'un alfabesi olup, bütünüyle yazarın tasarımıdır.

Korel Erezli'nin ortadan kayboluşu bir yandan Minel Karaer'in kafasında onlarca soru işareti bırakırken öte yandan bunalıma girmesine neden olur. Minel'in aile kavramını yeniden hayatına sokmaya çalışması ise kalbinde büyüttüğü özlemin aslında aileye olmadığını ortaya çıkarır.

Geçmiş, şimdi ve gelecek iç içe geçmeye başladığında Korel Erezli'nin dönüşü büyük kıyametleri de yanında getirir. Prometheus cinayetlerine yeniden başlamıştır. Sırlar yavaş yavaş açığa çıkarken Minel Karaer de geçmişindeki asıl kendisiyle yüzleşmeye başlar; cehennem azabına dönüşen yüzleşmeler, aklının sınırlarını zorlayan olaylar ve gerçekler kaldırabileceğinden daha ağırdır.

Çünkü hesaplaşma sırası artık Prometheus'tadır ve maskeler düşmeye başlar.

"Saçların yandığım ateş, elmasların yolumun ışığı, ellerin korkularım, zihnin hapishanemdi.
Ve kalbin...
Senin kalbin, benim kıyametimdi."

THG
0273019
UHF
0273019 UHF

Yetişkin Okurlar İçindir!

www.indigokitap.com
9 786256 372030
indigo
/indigokitap
/indigokitap
/indigokitap